

Giới thiệu Trái Tim Màu Hồ Phách

Truyện Trái Tim Màu Hồ Phách, câu chuyện về một nữ diễn viên đóng vai phụ với một đạo diễn quốc tế tài ba nhưng cực kì khó tính và lạnh lùng, luôn tỏ vẻ khắc nghiệt với cô dù là những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Cô chưa từng thấy đạo diễn hắc ám nào như hắn, với những lời phê bình độc địa của hắn cùng với những lời soi mói thân phận thấp bé của cô. Cô càng thể hiện vẻ quyền rũ của mình thì hắn lại càng tỏ vẻ lạnh lùng hơn nhưng cô biết đó chỉ là chiếc mặt nạ nhằm che giấu tình cách bên trong bí ẩn của hắn.

Trong khoảng thời gian đó cô đã dần có tình cảm với hắn nhưng lại hoang mang không biết làm cách nào mới có thể cân bằng lại cơ thể lẫn cảm xúc. Cô nên thừa nhận hay không chấp nhận tình cảm đó.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Màu Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đó chính là định mệnh

Lúc bố gọi điện đến, Tiểu Ái và người bạn thân Tư Nhã đang nằm dưỡng da mặt vô cùng vui vẻ trên tầng hai của thẩm mỹ viện, chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay. Nhưng chỉ sau cuộc gọi ngắn ngủi của bố, tâm trạng Tiểu Ái đã tụt dốc thảm hại.

“Cái gì ạ? Hôm nay anh ấy sẽ về sao?” Khó có thể hình dung được cảm xúc của Tiểu Ái vào giờ phút này, nó giống như tâm trạng lúc trúng xổ số năm triệu tệ, đang hí hửng đi lĩnh thưởng thì đến nơi mới phát hiện ra vé số đã hết hạn; hay như khi bị đói đã ba ngày ba đêm, vất vả lắm mới có được cái burger gà rán thì lại có người nói với cô rằng bên trong có thuốc chuột; hoặc là để đời lấy vai nữ chính mà cô đã không ngần ngại làm những chuyện mờ ám như liếc mắt đưa tình, thì đột nhiên lại bị đám chị em của mình đoạt mất.

Chỉ chớp lát, trong đầu Tiểu Ái bỗng hiện lên vô số cảnh tượng sắc mùi nghệ thuật nhạt nhẽo: con phố vắng vẻ với những bông tuyết bay nhẹ nhàng trong gió; cảnh núi rừng trong buổi chiều tà rắng đỏ; hình ảnh trái đất lặn tàn vào ngày tận thế khi chiến tranh giữa các vì sao xảy ra; cảnh những hồ đen hình thành bởi vụ nổ của các thiên thể sau hàng trăm triệu năm chiếu sáng.

Hình Tư Nhã gọi một lúc lâu vẫn không thấy Tiểu Ái phản ứng, liền thẳng tay đập vào người cô một cái: “Cậu làm sao vậy?”

Tay vẫn cầm điện thoại, Tiểu Ái bi thương quay sang than thở: “Tại sao... lại là ngày hôm nay? Bộ vậy dạ hội, chi phí dưỡng da mặt, còn cả tiền ăn uống nửa tháng này của mình nữa!”

Khỏe mặt Tư Nhã bắt đầu co gập: “Nơi này có phải trường học đâu, cậu diễn kịch làm gì chứ!”

“Diễn kịch?” Ánh mắt Tiểu Ái chợt sáng lên: “Đúng rồi! Cứ quyết định như vậy đi!” Cô xem lại thời gian trên điện thoại, vội vã đứng dậy thu dọn đồ đạc.

“Cậu làm gì đó?” Tư Nhã suyt chút nữa thì ngất xỉu, con bé này đang dưỡng da mặt nửa chừng lại bỏ đi đâu chứ? “Ai sắp quay về vậy? Đây, cậu đi đâu đấy, buổi tiệc tối nay cậu có đến nữa không?”

“Nhà Nhã...” Tiểu Ái nhận khăn ướt từ nhân viên thẩm mỹ, vừa ra sức lau mặt vừa dặn dò: “Tối nay cậu cứ đi trước, mình có một chuyện cực kì phiền phức phải xử lý, xong việc mình sẽ tới liền. Cậu cứ yên tâm, dù muộn đến đâu, mình cũng sẽ... cố gắng hết sức vắt tẩm thân này đến dự. Cậu nhớ rõ, không được gọi điện cho mình, càng không được gửi tin nhắn cho mình. Cứ như vậy nha!” Ném lại cái khăn lau, Tiểu Ái lập tức đi ra.

Tư Nhã vội đến trước cửa kính nhìn ra ngoài, chỉ thấy bóng dáng người bạn với vẻ vô cùng bối rối đang lao sang đường như tên lửa. Mặt Tư Nhã bỗng trở nên xám xịt. Con bé này tuy bình thường rất hồ đồ, nhưng hôm nay thực sự đã đạt tới cực độ của sự hồ đồ rồi! Chẳng lẽ cậu ấy điên rồi chăng?

Tiểu Ái càng vội thì càng hoảng loạn, đầu tiên cô bị gãy gót giày, tiếp đó là rách một bên váy, lúc đang đi sang con đường khác thì chợt có một con gió thổi đến, cả mái tóc dài bị hất tung lên cản mất tầm nhìn của cô, chiếc váy ngắn cũng không ngừng tung bay phấp phới. Trông Tiểu Ái lúc này chẳng khác nào một con rối ngớ ngẩn giữa đường. Vì nghĩ thời gian không còn nhiều nữa, cô vội sải bước nhanh hơn, nào ngờ trên con đường vốn vắng bóng người này lại đột nhiên xuất hiện một chiếc xe đang vùn vụt lao tới. Tiếng phanh xe chói tai làm Tiểu Ái giật nảy mình, gạt đi mái tóc rối bù, cô chỉ muốn nói con tam bánh, nhưng ngay lúc đó cô liền bị lóa mắt bởi biểu tượng đôi cánh ở đầu xe phía trước mặt.

Aston Martin? Mà còn là DBS màu trắng bạc!

Tay ôm hai má, Tiểu Ái bắt đầu hướng ánh mắt về phía chiếc xe thể thao với vẻ thèm thuồng.

“Cô không sao chứ?” Người đàn ông điển trai đeo kính râm trên xe hạ cửa kính xuống, giọng điệu không mấy hòa nhã, thậm chí không có chút gì gọi là kiên nhẫn cả, đặc biệt khi nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của cô nàng “Mai Siêu Phong[1]” này, sắc mặt anh ta càng trở nên u ám: “Xin lỗi! Tôi đang có việc gấp, nếu không có chuyện gì cảm phiền cô nhường đường!”

[1] Mai Siêu Phong tên thật là Mai Nhượng Hoa – nữ nhân vật chính trong “Xạ điêu anh hùng truyện” của Kim Dung. Nàng là một nữ ma đầu khiến người

người kinh sợ bởi những thủ pháp ra tay vô cùng tàn bạo, độc ác. Thế nhưng bên trong con người đó lại chứa đựng nội tâm của một cuộc đời nhiều sóng gió và bất hạnh.

Trời! Đó thật sự là một chiếc xe thể thao cao cấp! Không ngờ trên con đường vắng vẻ này lại có thể bắt gặp một chiếc xe tuyệt như thế, nhìn xem những đường nét của nó kìa! Chà!... chà! Nhìn cái lớp xe cao cấp của nó nè!... Oa!... Oa! Vẫn giữ nguyên cảm xúc đó, Tiểu Á gần như dán cả người lên chiếc xe...

Khỏe miệng người đàn ông điên trai bắt đầu rung lên. Anh ta chán ghét giờ tay lên gõ gõ vào cửa xe, hi vọng đối phương có thể nhanh chóng dịch chuyển “bộ móng vuốt” ra khỏi xe. Nhưng cô nàng “Mai Siêu Phong” lại giống như một người không may bị mắc bệnh tâm thần phân liệt, người dán chặt vào phía trước mũi xe, nhất quyết không rời, coi như không nhìn thấy anh ta bên trong.

Đối với sự phốt lò quá đáng này, người đàn ông điên trai ngoài sự tức giận ra còn có chút gì đó không bằng lòng. Sau khi gọi thêm một lần nữa mà vẫn thấy cô gái không phản ứng gì, anh ta cho kính xe lên, nhấn ga chuyển hướng, bỏ mặc cô nàng “Mai Siêu Phong” ở lại.

“Xe đẹp...” Tiểu Á vô cùng thất vọng, nhưng chỉ trong giây lát cô đã tỉnh táo trở lại: “Không đúng, việc quan trọng nhất bây giờ không phải chuyện này.” Cô chỉnh sửa đầu tóc, tiếp tục chân thấp chân cao chạy như điên về cuối con đường.

Khu nhà của Tiểu Á cách trường học đúng năm dãy phố. Tiểu Á vẫn còn nhớ, lần đầu tiên cô mở cánh cửa căn phòng X tại tòa nhà năm tầng trong tiểu khu này, niềm vui sướng tột độ đã vỡ òa trong cô. Căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách và nhà bếp, ngoài ra còn có cả ban công, từ đó có thể ngắm nhìn quang cảnh xung quanh. Một tân sinh viên được sống trong một căn hộ với điều kiện tốt như vậy quả là không còn gì sánh bằng. Đã vậy cô còn không mất tiền thuê phòng, ngay cả điện, nước cũng không phải bận tâm, đời sống của cô có lẽ cũng sánh ngang với đãi ngộ của một nhân viên công chức.

Với căn hộ xinh xắn và đoạn đường lí tưởng như vậy, tất nhiên là Tiểu Á sẽ không để lãng phí rồi. Ngay sau tuần đầu tiên dọn đến sống ở đây, cô liền tìm ngay cho mình một khách thuê phòng. Tiền cho thuê phòng Tiểu Á dùng để tiêu vặt, những ngày quên mang theo chìa khóa cô cũng không phải chịu cảnh thê lương ngủ ở bên ngoài, khi nào buồn chán sẽ có người cùng cô uống rượu giải sầu, những lúc quên không nấu cơm cũng có thể sang ăn chực vài bữa, mấy công việc nặng nhọc như lau dọn nhà cửa thì càng miễn bàn... Có thể nói là một mũi tên trúng nhiều đích và đôi bên cùng có lợi! Điều duy nhất khiến Tiểu Á không hài lòng, là người thuê phòng đáng thương kia lại không phải là người chị em xinh đẹp sống chết có nhau của cô – Hình Tư Nhã, mà là một anh chàng học cùng trường, cùng khối nhưng khác khoa. Đây cũng chính là lý do mà ngày hôm nay, Tiểu Á phải hấp tấp chạy về nhà.

Nửa tiếng sau khi nhận được điện thoại gấp của cô chủ nhà, anh chàng cùng phòng cũng vội vã quay về, vẫn còn chưa bước vào nhà đã thấy ngay một đồng đồ quen thuộc trên hành lang. Tất cả những đồ đạc của anh ta từ quần áo, laptop đến bàn chải đánh răng, khăn mặt, dao cạo râu... đều bị dọn hết ra ngoài cửa. Anh chàng khoa Mi thuật bỗng nắm chặt hai bàn tay lại, đồng thời ngửa đầu nhìn lên trời thành một góc bốn mươi năm độ với vẻ mặt thê lương.

“Anh đã về rồi đấy à? Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau đến giúp tôi một tay, đem hết đồ đạc của anh gói ghém vào, tôi đã gọi xe taxi rồi, họ sẽ đến ngay thôi!”

Anh chàng Văn Tĩnh mặt mày tái mét: “Em muốn đuổi anh đi sao? Đột ngột như vậy, em muốn anh phải chuyển đi đâu bây giờ?”

“Đến khách sạn Gia Đình! Tôi đã đặt phòng trước cho anh rồi, xe taxi sẽ đưa anh đến đó. Trong này là tiền, anh cứ ở đó vài ngày trước đã, đợi tôi giải quyết khó khăn ở đây tự khắc sẽ gọi anh về.” Tiểu Á không thêm giải thích lí do tại sao, gói ghém đồ đạc xong liền vội vàng đưa anh ta lên xe, hoàn toàn không để ý ánh mắt đầy oán và ngờ ngác của anh chàng sau khung cửa kính.

Mối họa lớn nhất đã được giải quyết, tiếp đến là công đoạn khắc phục hậu quả. Tiểu Á vừa không ngừng nhìn đồng hồ, vừa quét dọn, cho đến khi trong căn nhà không còn sót lại bất kì dấu vết nào liên quan đến đàn ông cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Tắm rửa xong, năm giờ ba mươi phút, Tiểu Á thay chiếc áo thun và quần jean, tháo kính sát trùng màu tím ra, tiếp đó sấy khô mái tóc xoắn dài và buộc gọn gàng sau gáy. Cô ngắm mình trong gương, khuôn mặt không trang điểm, gọn gàng, sạch sẽ, quần áo mộc mạc giản dị, đáng vẻ vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn của một học sinh ngoan hiền.

Năm giờ bốn mươi lăm phút, mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa, tiếp theo Tiểu Á chuyển sang giai đoạn phòng bị. Năm phút sau, có tiếng gõ cửa không mạnh không nhẹ, không nhanh và cũng không chậm, trầm tĩnh như tính cách của người đó, đầu đã nhiều năm trôi qua mà vẫn không thay đổi. Tiểu Á hít một hơi thật sâu, lúc mở cửa hết sức cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Em nhớ anh lắm!” Cô nồng nhiệt tiếp đón người đàn ông đứng ngoài cửa, song lại không dám mạo muội ôm chầm lấy anh.

Người đàn ông dáng người cao ráo, mặc vest, đi giày da, một tay xách laptop, một tay xách hành lý, không nói lời nào tiến thẳng vào phòng khách, đặt đồ đạc trên tay xuống rồi tháo cặp kính đen ra. Phía sau người đàn ông, Tiểu Á đang cố gắng nghiền răng chịu đựng. Người đàn ông xoay người lại, dùng ánh mắt mãnh liệt quét về phía Tiểu Á, biểu hiện của cô lập tức giống như một con mèo nhỏ xun xoe. Tiến đến ghế sofa trước mặt, đáng vẻ hết sức nịnh nọt, cô phì phèo cho đến khi không còn dính lại chút bụi nào rồi tỏ ý bảo anh ngồi xuống. Người đàn ông cũng không nói lời nào, cứ thế ngồi xuống ghế.

Những tia nắng xuyên qua lớp kính trong suốt rọi xuống khuôn mặt người đàn ông, khiến căn phòng vốn rất đối bình thường, giản dị giờ đây lại như đang tỏa ra một ánh hào quang lung linh, rực rỡ. Nhiều năm không gặp, anh vẫn hấp dẫn như xưa, mũi thẳng môi mỏng, những sợi tóc xòa trước trán mềm mại giống như tơ lụa, khuôn mặt thon gọn đẹp tinh tế khiến Tiểu Á cảm thấy vô cùng tự ti và hổ thẹn.

Thực ra ở trường, Tiểu Á cũng được xếp vào hàng mỹ nữ, thế nhưng một khi đứng cạnh anh, cô lại giống một hạt trần châu nhỏ bé gặp phải viên dạ

mình châu vô cùng quý báu, cho dù đứng ở góc độ nào so sánh thì phần thua đều thuộc về cô. Chỉ đáng tiếc rằng, khuôn mặt anh đẹp như vậy nhưng về mặt lại lạnh lùng băng giá, cộng thêm tính tình hà khắc khiến cô cứ luôn phải lấy lòng, nịnh bợ anh.

Khi Tiểu Ái vẫn còn đang ngây người thì anh liền đứng dậy đi một vòng trong căn hộ. Khi thấy cách bài trí của ngôi nhà có phần khác, lông mày anh dần dần nhíu lại.

“Nhà chỉ có mình em ở nhưng tại sao lại có đến hai cái giường?” Đây chính là câu đầu tiên anh nói với cô sau hơn ba năm không gặp.

“...” Tiểu Ái hoàn toàn quên mất điều này. Hồng rồi! Nếu biết sớm thì ném cả cái giường đó đi mới đúng!

Tuy nhiên, cuộc sống ba năm đại học đã tôi luyện Tiểu Ái thành kẻ nói dối siêu hạng. Chỉ trong một phần mười giây, cô đã nhanh trí cười nói như không có chuyện gì: “Đương nhiên là chuẩn bị cho anh rồi! Mặc dù em không biết khi nào anh mới về nước nhưng cứ chuẩn bị dư ra chẳng thừa anh nhì!”

Anh nheo mắt nhìn cô chằm chằm một lúc, dường như đang kiểm tra độ tin cậy trong lời nói đó.

“Hay là anh chê chỗ em bẩn nên không có ý định sống ở nơi này?” Cô nàng vừa khôn khéo vừa hiểu chuyện nói tiếp: “Nếu anh nhất quyết muốn thuê phòng ở khách sạn thì cũng không sao cả, em sống một mình cũng quen rồi!” Tốt hơn hết là anh đến khách sạn mà ở, ngay lập tức rời đi cho tôi nhờ! Đó mới là những lời nói chân thực ẩn giấu sau nụ cười niềm nở của cô.

“Cái đó không cần thiết!” Anh nhướn hàng lông mày thẳng đẹp: “Anh đi tắm rửa, em giúp anh mang hành lý và laptop vào nhé!”

Tiểu Ái tay xách hành lý rón rén, dè dặt cúi đầu đi, cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa phòng tắm vọng ra, cô mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Cửa đầu tiên... Đã qua!

Nhiều khi Dung Tiểu Ái cũng rất căm ghét sự yếu đuối của bản thân, theo lí mà nói người hạ mình không nên là cô mới phải. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu không phải nhờ anh thì cuộc sống đại học của cô mấy năm qua làm sao có thể thoải mái như vậy được. Căn hộ hai phòng miễn phí, lại còn phí sinh hoạt hai nghìn tệ tự động chuyển vào tài khoản hàng tháng. Anh đối xử với cô, coi như đã rất hợp tình hợp lí rồi. Nghĩ như vậy nên Tiểu Ái quyết định vào bếp khiêu chiến với đồng xoong nồi.

Mười phút sau, tiếng kêu lèng xèng thông báo cô đã hoàn toàn thất bại. Vừa ra khỏi nhà tắm, anh đã vội vàng bước tới, đập vào mắt anh là cảnh tượng cô đứng trong căn bếp, tay cầm chiếc xèng, vẻ mặt sợ hãi. Chiếc áo thun trắng của cô đã bị dầu ăn vương bắn một mảng lớn, tóc trước trán cũng rối tung lên, trên khuôn mặt trái xoan màu lúa mạch, đôi mắt to tinh ranh với hàng mi dài rậm cong vút đang nhìn anh với vẻ tội nghiệp.

“Ôi...” Tiểu Ái giả bộ đáng thương, ánh mắt rõ ràng là hi vọng anh đến thu dọn bãi chiến trường. Anh liếc nhìn sàn nhà đang bừa bộn, nhấc chân lên dường như muốn bỏ đi. Dung Tiểu Ái lập tức ném chiếc xèng về phía trước, trong nháy mắt cả bàn tay đầy dầu mỡ chạm vào bộ đồ ở nhà sạch sẽ của anh.

Anh cúi đầu nhìn những ngón tay đó, khẽ thở dài, lông mày cũng theo đó mà chau lại: “Em ra ngoài đi!”

“Dạ!” Nhận được sự cho phép của anh, Tiểu Ái lập tức rời khỏi bãi chiến trường. Lúc quay lưng lại, cô khẽ cười trộm. Mặc dù cô rất căm ghét bệnh ưa sạch sẽ của anh, tuy nhiên đôi lúc nó vẫn phát huy tác dụng.

Sau khi ăn cơm, rửa bát xong cũng đã gần bảy rưỡi. Dung Tiểu Ái bắt đầu thấy lo lắng, nhìn người đang tập trung xử lí công việc trên máy tính, cô thật sự kích động muốn xông thẳng đến đánh ngất anh.

Bây giờ bốn mươi phút, lòng cô nóng như lửa đốt, nếu như còn tiếp tục dây dưa nữa thì cô chết là cái chắc... Dung Tiểu Ái nhích từng chút một đến phía trước ghế sofa, chớp chớp mắt với anh: “Anh có muốn đi ngủ không?”

Anh nheo đôi mắt sâu dài nhìn cô, lãnh đạm trả lời: “Sự chênh lệch về thời gian khiến anh chưa thích nghi ngay được, tối nay chắc anh không ngủ.”

Khóe miệng Dung Tiểu Ái không ngừng co giật, sau đó mỉm cười nói: “Nếu đã như vậy thì anh làm việc của anh đi nha! Hôm nay em mệt quá, sáng sớm mai còn có buổi tập kịch, em đi ngủ trước đây!”

Anh ừm một tiếng, coi như đã đồng ý. Tiểu Ái vội vàng đứng dậy, nhưng đúng lúc chuẩn bị bước vào phòng thì đột nhiên bị anh gọi lại.

“Tiểu Ái!”

“Hả?” Đôi môi mỏng nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, cô vén lọn tóc rối trước trán, cố gắng tỏ vẻ vui mừng: “Còn có chuyện gì vậy anh?”

Dưới ánh đèn màu vàng, người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm. Máu mắt anh hơi nhạt, tựa như màu trà, trong sáng, mẽ lì mà lạnh lùng, một vẻ đẹp hoàn toàn không giống ai.

Tiểu Ái bỗng nhớ lại buổi chiều mùa thu khi lần đầu tiên gặp anh, lúc đó tuy cô vẫn còn nhỏ nhưng mảng kí ức đó lại vô cùng rõ ràng. Ánh chiều tà như cảnh trong mơ, được nhuộm bởi màu xanh lam của bầu trời và màu cam của biển. Cô đang chơi đùa trên bãi biển, cả người đều lấm lem cát bắn. Anh lúc đó từ bãi biển nhẹ nhàng bước đến, những cơn gió biển thổi tung mái tóc đen mềm mượt của anh, để lộ đôi mắt tuyệt đẹp, vô cùng đáng yêu. Đôi mắt của chàng trai đó đẹp hư ảo giống như mắt của búp bê vậy.

Trong chốc lát, Tiểu Ái ngẩng người ra, quên mất lâu đài mà mình đã dành cả buổi chiều mới xây xong, cô vụt xèng xuống, chạy nhào về phía anh. Lúc đó cô còn rất nhỏ, vừa chạy vừa bò, ngã lên ngã xuống vất vả lắm mới đến được trước mặt anh nhưng lại bị ngã lộn nhào một cái. Thế mà, khi cô nâng nửa người lên với vẻ mặt vui sướng và mong chờ chìa tay về phía cậu bé giống như búp bê ấy, thì đối phương lại chau mày, đáng vẻ chán ghét lùi về phía sau một bước. Đôi môi mỏng mềm mại tựa như hoa hồng, lạnh lùng bật ra một chữ: “Bẩn!”

Bẩn?

Sao anh có thể nói cô bẩn? Không ngờ anh lại có thể nói từ bẩn với một cô bé lần đầu gặp mặt mà lại còn là một cô bé vô cùng đáng yêu nữa chứ! Trong suốt mười mấy năm sau đó, cứ mỗi lần nhớ lại đoạn kết của màn gặp gỡ ấy, Dung Tiểu Ái lại hết sức căm phẫn. Không sai, từ nhỏ cô chỉ có thiện cảm với những thứ xinh đẹp, nhưng kể từ sau khi hiểu được hàm ý ẩn sau chữ kia, đầu cho anh càng lớn càng khô ngoắt tuấn tú, đầu cho càng ngày càng có nhiều người nên mọi tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh, thì cô chưa từng có ý nghĩ sẽ tiếp cận anh thêm lần nào nữa.

Trong phòng khách, từ sâu thẳm trong đáy mắt đen nháy của cô dần dần phủ một mảng u tối: “Còn chuyện gì khác không? Em thật sự mệt rồi!”

“Không có gì, em đi ngủ sớm đi!” Anh hơi lắc đầu, tiếp tục nhìn vào máy tính.

Tiểu Ái bĩu môi, đi vào phòng.

Tám giờ mười lăm phút, một cặp tình nhân ở căn phòng nào đó trong tòa nhà năm tầng X đang tựa vào nhau trên ghế sofa xem phim thì bỗng nghe thấy có tiếng gõ cửa sổ. Lúc đó trên màn hình đang chiếu tới đoạn nhân vật nữ chính nhận điện thoại của một người đã chết. Hai người đều bị tiếng gõ cửa làm cho hoảng sợ, khi tất ti vì dễ lắng nghe thì phát hiện ra, kèm theo tiếng gõ cửa còn có âm thanh nhẹ nhàng quen thuộc. Hai người nhanh chóng hiểu ra, liền chạy đến phòng ngủ kéo rèm cửa và mở cửa kính đi động, quả nhiên là cô hàng xóm kế bên vẫn thình thoảng đem đến cho họ “điều bất ngờ”. Cô ta mặc một bộ dạ hội màu đen, đang đứng trên sân thượng với bộ dạng lén lút. Trên tay còn cầm đôi xăng-đan xinh xắn, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, mái tóc xoăn mềm mại phủ trên vai vừa gọi cảm vừa thò thượng, giống như trang điểm để đến dự buổi party nào đó.

“Cho tôi đi nhờ đường, cảm ơn, cảm ơn!” Dưới cái nhìn chăm chú không nói nên lời của chủ nhà, cô giúp họ kéo lại cửa sổ, buông rèm, một mạch chạy qua phòng khách nhẹ nhàng mở cửa. Sau khi đã nhìn xung quanh để kiểm chứng độ an toàn, cô mới trao cho họ cái nhìn đầy cảm kích: “Hai người đừng nói ra tối nay đã nhìn thấy tôi nhé!” Cô nhỏ tiếng chấp tay cầu xin, rồi nhanh chóng rời đi.

Trong phòng khách, chỉ còn lại đôi tình nhân bị làm phiền ngỡ ngàng nhìn nhau. Trước kia vì quên mang chìa khóa nên cô từ cửa chính xin đi nhờ bằng cách nhảy qua ban công nhà họ thì còn có thể hiểu được, nhưng buổi tối hôm nay cô gái này đường đường cửa chính không đi, mà lại phải leo lên sân thượng nhà họ? Cô ta bị bệnh chăng? Bệnh lại nặng thêm rồi à? Người ta nói những người đóng kịch đều có bệnh, cô này học ở Học viện Điện ảnh vẫn chưa tốt nghiệp mà đã như thế này rồi. Nghiệp chướng ời là nghiệp chướng!

Tại hội quán Joys thành phố S, tiếng người huyền ảo, dưới ánh đèn huyền ảo mê hoặc, các mỹ nam mỹ nữ tụ tập lại tạo thành một thế giới rực rỡ sắc màu. Nhân viên an ninh ở cửa chính kiểm tra mỗi lượt khách đến, ai không mang theo thiệp mời đều không được vào.

Bữa tiệc hôm nay rất đặc biệt, đây là party kỉ niệm ngày thành lập trường do một ngôi sao nổi tiếng trong giới điện ảnh tổ chức. Nhân tài của Học viện Điện ảnh đua nhau xuất hiện. Chuyện đào tạo ra vài ngôi sao nổi tiếng không có gì lạ, nhưng để những ngôi sao đó quay về biếu tặng nhà trường và sinh viên học viện lại là điều rất hiếm. Vì số lượng thiệp mời có hạn, do đó những người không có mối quan hệ ngay cả đến hình dáng của thiệp mời cũng chẳng có cơ hội được nhìn thấy.

Nghe nói party kỉ niệm ngày thành lập trường lần này không chỉ mời những nghệ sĩ trẻ tuổi đang nổi trong giới điện ảnh hiện nay, mà cả một số vị đạo diễn và nhà sản xuất phim nổi tiếng của nhà trường cũng đều có mặt. Đối với những người mới chân ướt chân ráo bước vào nghề, còn đang dốc sức phấn đấu trong nhà trường, đây rõ ràng là cơ hội trời ban, không thể bỏ lỡ. Nên dùng cách nào để có được cơ hội đó, các chàng trai cô gái ai nấy đều thấu hiểu tường tận, việc phải bỏ tiền ra là lẽ tất nhiên, chỉ là còn phải xem số tiền bỏ ra có giá trị hay không. Một khi đã bước chân vào thế giới này, họ đã sớm phải chuẩn bị sẵn mọi thứ cả rồi. Chính vì buổi party hoành tráng này mà những sinh viên trẻ trung xinh đẹp đặc biệt ăn mặc gọi cảm và lòe loẹt.

Không khí trong phòng tràn ngập mùi nước hoa quyến rũ, âm thanh sống động hài hòa không ồn không nhỏ làm người nghe cảm thấy êm dịu, rượu Cocktail Marguerite lắc lư trong ly thạch anh, đầu đầu cũng nhìn thấy các nhãn hiệu Chanel, LV... Ngược đầu lên, tùy ý nhìn một người đi ngang qua, nếu không phải là một cô nàng xinh đẹp gọi cảm thì cũng là một chàng trai khôi ngô tuấn tú.

Dung Tiểu Ái sau một hồi tìm kiếm cuối cùng cũng thấy Hình Tư Nhã đang đứng tán gẫu vui vẻ bên một anh chàng đẹp trai quyến rũ. Anh chàng đó trông khá quen, hình như là người mẫu gần đây thường hay xuất hiện trên tạp chí thời trang. Cô ấy vẫn như thường lệ nhanh chóng tìm thấy mục tiêu – người bạn thân đáng yêu của cô luôn nhanh nhạy và khéo léo!

Sau một hồi chào hỏi, anh chàng đẹp trai nói đi lấy đồ uống để lại không gian riêng cho hai cô.

“Con bé chết tiệt, sao bây giờ mới đến? Để lỡ mất lễ khai mạc rồi, cậu có biết vừa rồi ai xuất hiện không? Mau kể với mình, buổi chiều rớt cuộc cậu đã đi đâu, làm gì? Tại sao lại rời rít cả lên cứ như sắp bị đưa lên đoạn đầu đài vậy? Làm mình từ đó đến giờ cứ đoán già đoán non, trong lòng khó chịu lắm rồi nè! Mau nói nhanh lên!” Hình Tư Nhã tính tình nóng vội, mở miệng ra là bốp chát.

“Nói về chuyện người nào vừa mới xuất hiện trước đi!” Tiểu Ái khá hứng thú với chủ đề này.

Bộp! Hình Tư Nhã đập mạnh vào chiếc bàn tròn: “Nếu không mau nói ra mình sẽ đá bay cậu đó!”

Về mặt Tiểu Ái thống khổ: “Cậu đừng nhắc đến chuyện đó nữa, cứ nghĩ đến nó là mình lại thấy buồn nẫu cả ruột gan. Cậu nói xem đây là chuyện gì chứ, không dễ dàng gì mới tổ chức buổi party hoành tráng như thế này, mình đã bỏ ra một đồng tiền để làm đẹp thế mà giữa đường lại xuất hiện một tên Trình

Giáo Kim[2]!”

[2] Trình Giáo Kim (589 – 665), tự Tri Tiết, là một trong những vị tướng tài giỏi, dũng mãnh của thời Đường. Hào hán này khỏe như voi, thời trẻ phá làng phá xóm, còn làm thảo khấu vô cùng hung hãn ngang ngược. Sau này khi trở thành tướng lĩnh thì chuyên lấy toàn lực đánh ba búa. Đánh xong mà địch không chết thì bỏ chạy, nghỉ ngơi một chút quay lại đánh ba búa tiếp. Bởi vậy, người ta thường coi ông là chuyên gia phá bình, chỉ có chịu lợi chứ không chịu thiệt. Sau này, những ai hay nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác thì thường gọi là Trình Giáo Kim.

“Trình Giáo Kim là ai?” Tư Nhã nắm đứng trọng điểm.

“Một người đàn ông.” Tiểu Ái lẩm bẩm nói.

“Đẹp trai không?” Thói xấu của Tư Nhã.

“Đẹp trai rất đẹp trai... Không! Cấp bậc của anh ta đã không còn là đẹp trai nữa mà phải là đại mỹ nam!”

“Người đàn ông của cậu?” Tư Nhã lẩm bẩm nói.

“Đồ quý! Nếu là vậy mình sẽ lập tức nhảy xuống biển!”

“Vậy thì giới thiệu cho mình đi!” Tư Nhã cười tinh quái: “Mình thích những anh chàng đẹp trai, càng đẹp càng tốt!”

“Cậu muốn thi cử việc mà lấy, chỉ sợ cậu chịu không nổi thôi!” Nghĩ đến tính tình của người nào đó, cô bĩu môi: “Thôi! Không nói chuyện này nữa, mình khó khăn lắm mới đến được đây, cậu đã làm quen được bao nhiêu người rồi?” Sau khi Hình Tư Nhã cười bí hiểm giờ sáu ngón tay ra, Tiểu Ái bật cười, ca ngợi cô thành thần tiên.

Hai nữ sinh cùng chung chí hướng bắt đầu đi đi lại lại trong bữa tiệc long trọng và thời thượng. Với những đối tượng như người mẫu gọi cảm, diễn viên mới nổi, đạo diễn ít tên tuổi, hay là mấy nhà chế tác có chút danh tiếng... thì những nữ sinh đang ôm mộng thành danh như các cô luôn mỉm cười duyên dáng đáp lại từng câu với họ. Các cô đều không phải là những cô gái thanh cao, mỗi người đều có chút nhược điểm, tuy nhiên những quy tắc trên phim trường họ đều đã quá quen thuộc. Đó là thế giới của thế tục, là giới showbiz hoa lệ chói lòa, cũng là nơi dễ dàng sa ngã nhất trên đời. Khi đã quyết định theo con đường này, thì cũng đồng nghĩa với việc chỉ có hai sự lựa chọn, một là hoàn toàn chìm đắm trong nó, hai là từ bỏ vĩnh viễn. Các cô biết chừng mực, làm thế nào vừa có lợi cho mình mà lại không làm mất đi tư cách. Hoài bão, tình yêu và lòng tự tôn, các cô đều cần đến. Các cô chính là những nữ sinh hiện đại tham vọng, với lòng tự tin sáng ngời, mặt mày rạng rỡ, vì ước mơ to lớn xa vời ấy mà tiến lên giành giật, đấu tranh.

Chuông điện thoại di động vang lên không hề đúng lúc. Đến lần thứ ba, Tiểu Ái rút cuộc cũng phải lui vào một góc lấy ra kiểm tra, vừa nhìn vào điện thoại cô đã hoảng sợ đến mức suýt chút nữa thì đâm sầm vào tường. Có hai cuộc gọi nhờ, đều là số của anh ấy. Còn có một tin nhắn.

Ngón tay Tiểu Ái run run mở ra, những dòng chữ trên màn hình giống như con rắn nhỏ đang uốn lượn chuyển động trên tay cô. Trong lòng Tiểu Ái bỗng dấy lên nỗi sợ hãi lạnh thấu xương.

“Em cho rằng không nghe điện thoại thì anh không tìm được em sao? Em quên mất anh cũng là người trong nghề à? Tốt hơn hết là em nên chạy ngay khỏi đó trước khi anh đến!”

Tiểu Ái thờ người ra, tiếp đó là cảm giác tê tê, cuối cùng thì cứng đờ. Cứ như vậy cho tới khi Tư Nhã lay người cô, lớn tiếng hỏi cô có bị làm sao không.

“Anh ấy, anh ấy...” Lúc này, ngay cả đến lời nói Tiểu Ái cũng không thể nào thốt lên được, lắp bắp một lúc lâu cô mới nói được câu hoàn chỉnh: “Anh ấy sắp đến rồi!”

“À?” Tư Nhã chăm chú nhìn điện thoại của Tiểu Ái, càng cảm thấy kì lạ: “Người đàn ông tuyệt mỹ đó à? Gớm, chẳng phải người đàn ông của cậu, mà cậu đã căng thẳng đến mức này rồi à? Anh ta muốn đến thì cứ để anh ta đến, mình rất muốn gặp mặt anh ta.”

“Không được!” Tiểu Ái dường như là sắp khóc đến nơi rồi: “Anh ấy, anh ấy... Cậu không biết anh ấy đáng sợ như thế nào đâu! Anh trai mình thật sự rất đáng sợ!”

Tư Nhã suýt trượt chân, hai mắt tròn tròn: “Anh trai cậu?”

“Ừm!” Tiểu Ái cầm điện thoại run lẩy bẩy như dấu hiệu của chứng động kinh: “Mình... anh trai mình sắp đến rồi!” Thần linh ơi! Lẽ nào đây chính là số phận của cô hay sao? Từ nhỏ đến lớn, tại sao chưa bao giờ Tiểu Ái có cách nào thoát khỏi con người khủng khiếp này?

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chủ nhân của DBS

Tiểu Ái bần thần suy nghĩ, cuộc gọi nhớ đầu tiên đến giờ tỉnh ra cũng được khoảng nửa tiếng. Trong thời gian đó, cũng đủ để anh ấy làm rất nhiều việc. Chẳng hạn, từ cửa ra vào anh hỏi thăm buổi tiệc long trọng ở Joys tối nay. Rồi ví dụ như từ tiểu khu yên tĩnh anh cũng có thể tới hội quán huyền ảo này. Tuy nhiên, giả thuyết của Dung Tiểu Ái không thể nào tiếp tục xảy ra, bởi vì cô đã thoáng nhìn thấy thân hình cường tráng rắn rỏi của người nào đó xuất hiện ở lối vào hội quán. Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn nê-ông nhiều màu sắc, người đó giống như một tia sáng lạnh lẽo hoàn toàn không ăn khớp với những tia còn lại. Mặc dù khuôn mặt vô cùng đẹp trai và thân hình hoàn hảo làm cho người ta xốn xang, hít thở không thông, nhưng khi từ từ lướt qua toàn bộ ánh mắt vừa sắc lạnh vừa ác liệt của người đó lại khiến cho không ai dám lại gần dù chỉ một bước. Trước khi ánh mắt ấy lướt về phía mình, Dung Tiểu Ái vội ngồi thụp xuống. Tư Nhã lại gần, phát hiện ra người bạn tốt của mình giống như chú thỏ con đang trốn tránh móng vuốt của chim ưng: “Có cần phải như thế không? Cậu cũng đã lớn rồi mà vẫn còn sợ anh trai à?”

“Cậu không hiểu!” Ném ra ba chữ đó xong, Tiểu Ái dứt khoát dùng cả tay chân di chuyển về hướng cửa sau. May mà cô đã đến Joys tối nay lần rồi, nên đường đi lối lại cô đã quá quen thuộc, mặc dù tư thế này có hơi mất mặt thật nhưng nghĩ đến thù đoạn của người nào đó, thì cô cũng chẳng buồn để ý nữa. Vì vậy, tại buổi tiệc party hoành tráng và long lẫy này, đang xuất hiện một người bò sát trên mặt đất chạy trốn.

Thôi Thái Dạ vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh bỗng trở nên mơ hồ, trong cuộc đời anh đã gặp rất nhiều người đẹp, nhưng chưa từng nhìn thấy người đẹp nào lại không có chút hình tượng như thế. Chiếc váy dạ hội màu đen đang mặc kia vừa nhìn đã biết ngay là không phải hàng rẻ tiền, cả mái tóc xoắn mềm mượt hiển nhiên đã được chăm chút, đến gần còn có thể ngửi thấy mùi hương hoa cỏ vô cùng quyến rũ. Quả rõ nữ sinh này đã dày công trang điểm để đến tham dự party, nhưng sao không dùng đôi chân đẹp vẫn còn nguyên lành để đi, mà lại đi theo kiểu bò trên mặt đất bằng cả hai tay hai chân như vậy? Điều làm anh không nói lên lời là người đẹp đang “bò” này còn chẳng thèm nhìn đường, không cần thận nên quệt phải chân trước của anh nhưng lại ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh đầy oán hận, giọng điệu như muốn đánh người: “Ông anh có thể nhường đường được không?”

Mượn ánh sáng của hành lang bên cạnh, anh đưa mắt lướt nhìn khuôn mặt của cô, nước da màu lúa mạch, lông mày thanh mảnh, đôi môi cong cong đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt, vừa đen nháy vừa hiểu động, làm tôn lên hàng mi cong dài, cho dù dưới ánh đèn mờ mờ vẫn sáng như những vì sao trong đêm vậy. Cô nữ sinh này có ngoại hình rất khá, cũng có chút cá tính. Nếu không quá lỗ mãng, anh đã có ý giúp cô nàng giới thiệu với những người có mặt trong buổi tiệc tối nay. Anh đứng yên bất động, muốn nói tôi không nhường đường đó thì sao nào, xem cô có thể trèo qua người tôi mà đi được không? Lời vẫn chưa kịp nói ra, thì điện thoại di động của mỹ nhân đó bỗng vang lên. Cô nàng hoang mang sợ hãi giống như gặp phải quỷ, cũng không biết lấy từ đâu ra dũng khí, liền mượn lực từ chân anh cầm đầu cầm cổ bỏ chạy. Anh cũng chưa kịp nhìn rõ rốt cuộc là cô bò hay chạy nữa.

Vừa bước chân ra khỏi Joys, Dung Tiểu Ái liền lập tức đến bên đường bắt xe, thăm nghĩ cứ chạy trước rồi tính sau, cùng lắm thì đến chỗ Tư Nhã trốn vài ngày, đợi đến lúc anh ấy hạ hỏa, hoặc đợi cho tới khi anh ấy bay rồi mới quay về. Thế nhưng, chân còn chưa kịp chạm lên vỉa hè thì toàn thân cô đã đông cứng lại. Tại bãi đỗ xe phía trước hội quán, một chiếc xe thể thao màu trắng bạc đang đơn độc đỗ cạnh đó. Dung Kỳ khoanh hai tay, mặt mày lạnh lùng, kiên định, dường như anh đã sớm lường trước được cô sẽ xuất hiện ở nơi này.

“Lên xe!” Anh lập tức mở cửa xe, nghiêng đầu nhìn cô. Đôi mắt màu trà bình tĩnh không hề có chút gợn sóng nào, nhưng Tiểu Ái lại lập tức xách váy cầm đầu cầm cổ chạy về phía bên cạnh. Cuối cùng vẫn bị Dung Kỳ bắt được, Tiểu Ái hoảng loạn dùng cả tay lẫn chân vùng vẫy loạn xạ, nhưng lại bị anh dùng sức nhét vào trong xe, sau đó nhấn ga nghiêng ngàng phóng đi.

Lúc này, trong căn hộ nhỏ hai phòng đang xảy ra một trận giằng co. Dung Tiểu Ái sống chết bám lấy cánh cửa nhà tắm, nhưng cũng không thể chống lại được việc Dung Kỳ ra sức kéo cô vào trong đó. Cuối cùng Tiểu Ái bị ném vào bồn tắm dưới vòi nước, nước từ vòi hoa sen chảy xuống. Cho dù bây giờ đang là tháng chín nhiệt độ hơn 30°C, thế nhưng bị nước lạnh dội lên người lại vô cùng khủng khiếp. Lốp trang điểm trên mặt Tiểu Ái hoàn toàn đã bị rửa trôi, đường viền kẻ mắt thì loang lổ, nhìn giống như một chú gấu trúc đang khóc.

“Đừng dội nước nữa! Em sắp chết rồi! Khụ khụ... Lần sau em không dám nữa!” Bị đè trong bồn tắm, cô ra sức đập vào những viên gạch men phía trước, chỉ hận rằng bản thân không thể nào sinh ra sức mạnh thần kỳ đập vỡ bức tường, mở đường để chạy trốn.

“Không dám?” Dung Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng, lực ở tay không hề giảm: “Anh chưa thấy em bót phóng tưng lẩn nào cả. Từ lâu anh đã cảnh cáo em, trong thời gian học hành không được phép gây chuyện thị phi!”

“Em nào có gây chuyện thị phi đâu! Chỉ là tham dự một buổi party thôi mà, bây giờ ai chẳng thế!”

“Đừng cho rằng anh không biết trong lòng em đang tính toán gì.” Đôi lông mày lười nhác của anh nhíu lại, trong lời nói hàm chứa sự căm ghét: “Ban đầu ai từng nói với anh sẽ biết tự trọng. Nghề này nhiều thị phi như thế nào trong lòng em hiểu rõ hơn ai hết. Đừng có giả vờ vô tội nữa!”

“Ai không biết tự trọng?” Vừa lạnh, vừa đau lại còn bị mắng, mọi tức giận tích tụ trong Tiểu Ái đều tuôn trào: “Anh dựa vào cái gì mà nói em không biết tự trọng? Khụ khụ... Mới chỉ quay về thôi đã hung dữ với em như vậy! Em đã lớn rồi, anh có thể cho em một chút nhân quyền được không? Ngay cả đến bố mẹ còn không quản lý em như thế thì anh dựa vào cái gì chứ?”

“Dựa vào cái gì?” Anh vẫn rít lên lạnh lùng: “Mấy năm đại học, em ở nhà của ai, dùng tiền của ai? Bây giờ còn nói chuyện nhân quyền với anh hả? Anh nói cho em biết, một ngày còn là anh trai em, anh còn có quyền quản lý em. Đừng có nghĩ trước mắt anh làm những chuyện không biết tự trọng. Em tắm rửa sạch sẽ ngay cho anh!”

“Em có chỗ nào không sạch sẽ chứ?” Tiểu Ái vừa tức vừa cuồng, sắp khóc đến nơi. “Rốt cuộc là chỗ nào không sạch sẽ chứ? Chẳng có ai lại nói em gái mình như vậy cả. Anh vẫn luôn căm ghét em đúng không?...” Tiểu Ái quay đầu lại, đôi mắt đen nháy tràn đầy sự oán trách: “Nếu như anh đã căm ghét em như vậy! Thì đừng có quan tâm đến em nữa... Khụ khụ!” Cô sặc nước, ho một lúc lâu, vẫn ngang bướng cãi: “Đừng nghĩ là anh tài giỏi lắm! Cùng lắm thì lại phòng và tiền cho anh!”

“Đó là do em tự nói ra đấy nhé!” Cuối cùng Dung Kỳ cũng buông tay, vứt vôi hoa sen sang một bên, lấy khăn lau nước bị bắn lên người: “Nếu muốn sau này anh không quản lý em nữa, thì hãy trả hết tiền học phí hơn ba năm nay cùng tiền sinh hoạt phí cho anh, sau đó dọn khỏi nơi này. Nếu em làm được, anh cũng làm được.”

Khi đôi mắt màu trà lạnh lùng nhìn xuống, vẻ mặt của Dung Tiểu Á liền trở nên yếu đuối. Giống như đã sớm dự đoán được, Dung Kỳ mỉm cười mỉa mai rồi đi thẳng ra ngoài. Dung Tiểu Á nằm sấp trong bồn tắm, bắt đầu khóc nức nở.

Vốn dĩ hi vọng ba năm qua ở nước ngoài, tính tình anh sẽ có chút thay đổi, kết quả ngày đầu tiên quay về đã dạy dỗ cô rồi. Những ngày sau này cô biết sống thế nào đây? Lẽ nào... sẽ lại giống như trước kia, đứng dưới bầu trời xanh của anh, cô quay trở về làm một học sinh ngoan hiền, hàng ngày chỉ biết ngoan ngoãn từ nhà đến trường rồi từ trường về nhà thôi sao? Trời ơi! Thế này chẳng khác gì giết chết cô cả! Chỉ cần nghĩ đến những ngày tháng hồi trung học, cô lại thấy lạnh cả sống lưng.

Có nhiều lúc Dung Tiểu Á cảm thấy cô giống như cô bé Lọ Lem, mặc dù không có di ghê và chị gái độc ác nhưng lại có một người anh vô cùng lạnh lùng, hà khắc và còn quá ưa sạch sẽ.

Ba năm một sự khác biệt, sự khác biệt ấy giữa cô và Dung Kỳ là hai lần rưỡi.

Với khoảng cách bảy năm đằng đẵng, anh với con người của thời đại đó không hiểu rõ được cô, và cô với con người ở thời đại này lại càng không có cách nào hiểu rõ được anh.

Sau mấy ngày chùn bước cam chịu cuộc sống khổ cực của một học sinh ngoan hiền, Dung Tiểu Á gần như suy sụp đến nơi, ngay cả Hình Tư Nhã một người luôn yêu thích trai đẹp cũng phải bắt đầu oán thán. Trước kia, cứ mỗi lần không có tiết học, hai cô nếu không cùng đám bạn đi hát hò ăn uống, thì cũng đến hộp đêm ăn chơi trác táng. Học viện Nghệ thuật Điện ảnh thành phố S cái khác không có chứ trai xinh gái đẹp thì không hề thiếu. Hơn nữa vì Học viện m nhạc ngay bên cạnh nên mỗi lần như vậy luôn có thể tìm thấy cả đám đồng đi cùng. Thực ra, mọi người tụ họp lại với nhau không phải làm chuyện gì mờ ám, mà chỉ để hiểu rõ về nhau hơn, bởi vì rất nhiều thứ rồi cũng sẽ thay đổi, một khi đã chính thức bước chân vào giới showbiz, những kiểu tụ họp như vậy sẽ chẳng thể nào có được nữa, vì thế đa phần thời gian họ đều chơi bởi thỏa thích.

Tiểu Á và Tư Nhã đã trở thành sinh viên năm tư khoa Diễn xuất truyền hình. Bước vào năm thứ ba các cô cùng với các nữ sinh khác trong khoa bắt đầu tham gia diễn thử các tác phẩm nhỏ. Tuy trước đó, quan hệ giữa họ vốn khá tốt, nhưng vẫn khó tránh khỏi xảy ra một vài mâu thuẫn, xung đột. Chỉ riêng hai cô, vì tính tình thẳng thắn và quan niệm về giá trị sống gần giống nhau, nên ngược lại so với trước kia quan hệ lại càng tốt hơn. Ngoại trừ lúc về nhà ngủ, tất cả thời gian hầu như hai người đều ở bên nhau, chuyện gì cũng phải cả hai cùng làm mới cảm thấy thú vị. Bây giờ Dung Tiểu Á bị cấm túc, cũng chẳng khác gì với việc cấm túc Hình Tư Nhã, thử hỏi làm sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn!

“Nghe mình nói nè, nếu không thì cậu dọn ra khỏi đó đi!” Trong bữa ăn trưa, Tư Nhã đưa ra đề xuất: “Dẫu sao anh trai cậu đã lường trước được cậu không dám nên mới nói như vậy. Chỉ bằng rời khỏi đó, trả lại tiền anh ấy thì cậu sẽ được tự do.”

“Cậu nói cứ như dễ dàng lắm ấy!” Tiểu Á cắn thìa, mặt mày than vãn: “Học phí ba năm nay, lại còn tiền sinh hoạt nữa phải làm sao đây? Cộng vào phải đến mấy chục ngàn tệ, mình đào ra tiền ở đâu bây giờ?”

“Bố mẹ cậu đâu? Bọn họ vẫn còn sống mà, cậu thật sự cho mình là cô bé Lọ Lem đấy à?”

“Mình chính là như thế mà! Bố mẹ không biết là nghĩ gì nữa, toàn bộ mọi việc đều đứng về phía anh ấy. Ban đầu mình muốn thi Học viện Điện ảnh, cũng vì một câu nói của anh ấy nên bố mẹ mới phản đối, nói con gái học ngành đó không tốt chút nào. Kết quả vẫn là mình phải cầu xin anh ấy rất lâu, phải đáp ứng “n” giao ước không công bằng anh ấy mới chấp nhận. Bây giờ anh ấy nắm toàn bộ kinh tế của mình, nếu chọc tức anh ấy thì mình chết là cái chắc!”

“Haiz...” Tư Nhã xoa đầu Tiểu Á rồi lắc đầu: “Biết nói thế nào đây? Anh trai cậu thực sự quản lý cậu hơi nghiêm khắc. Nhưng mà hầu như anh trai nào mà chẳng như vậy, coi em gái như bảo bối của mình, không cho phép bất cứ ai lại gần...”

“Anh ấy mà coi mình là bảo bối? Anh ấy xưa nay luôn rất ghét mình. Cậu có biết, lần đầu tiên bọn mình gặp nhau anh ấy đã nói câu gì với mình không? Bần! Lúc đó mình mới ba tuổi thôi! Đáng yêu như thế, ngây thơ như thế! Vậy mà anh ấy lại có thể...”

“Đợi đã!” Tư Nhã nghe ra chỗ sơ hở: “Bọn cậu ba tuổi mới gặp nhau lần đầu? Vậy anh ta không phải là anh ruột cậu sao? A, hèn chi anh ấy đối xử với cậu...”

“Cậu bớt nghĩ bậy bạ đi! Anh ấy thực sự là anh trai ruột chính cống của mình. Nội tình bên trong đợi lần sau có tâm trạng mình sẽ kể tiếp cho cậu. Nhiều lúc mình cũng hi vọng anh ấy không phải anh trai ruột của mình, nếu được như vậy mình còn có thể tận dụng mọi thủ đoạn khiến anh ấy chết mê chết mệt mình, sau đó rầm rập nghe lời mình, bảo anh ấy đi về hướng nam thì không được đi về hướng bắc, bảo lẩn thì không được bò...”

“Ý kiến này cũng hay đó!” Tư Nhã đột nhiên mỉm cười duyên dáng, vén mái tóc đen dày như thác nước: “Chỉ bằng lần sau giới thiệu anh ấy cho mình, mình sẽ trói chặt anh ấy. Khiến cho anh ấy mê mình như điên đảo, xem anh ấy còn lấy đâu ra thời gian quản lý cậu được nữa.”

“Chi đâu! Nếu như cậu thật sự có thể trói chặt được anh ấy. Ngay bây giờ mình lập tức tôn cậu thành chị dâu của mình.” Tiểu Á chọc chọc vào khuôn mặt trắng nõn mịn màng của Tư Nhã, cả hai cô cùng cười phá lên.

Kỳ thực tuổi trẻ chính là như vậy, vừa mới mặt mày ủ dột, nhưng thoáng chốc vẫn có thể tươi tỉnh ngay trở lại. Trái tim tuổi trẻ không thể cất giấu quá nhiều điều bí mật, đặc biệt là với những kiểu người tràn đầy ước mơ và cảm xúc mãnh liệt như các cô. Mấy mù mãi mãi không thể che nổi ánh mặt trời chói chang.

Ngày hôm sau, Tiểu Ái còn chưa đưa đề nghị Dung Kỳ và Tư Nhã gặp mặt, đối phương đã đem đến tin vui cho cô mà rất có thể sẽ giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh khốn khó hiện giờ. Công ty quản lý M&S nổi tiếng lẫy lừng trong giới điện ảnh, chuẩn bị khởi quay một bộ phim truyền hình về đề tài thành thị mang tên “Tổn thương”, trong đó có vài vai diễn phụ nhỏ, chuẩn bị công khai tuyển chọn. Tất cả những nghệ sĩ trẻ tuổi có điều kiện phù hợp hoặc là sinh viên đều có thể đăng kí thi tuyển. Ý của Hình Tư Nhã là, chỉ cần Dung Tiểu Ái có thể nhận được vai diễn trong bộ phim dài tập đó, vấn đề tiền nong sẽ dễ dàng được giải quyết.

Có cơ hội, cũng có nghĩa là sẽ có nhiều cạnh tranh. Số lượng vai nữ phụ chỉ có ba vai, để tăng thêm cơ hội được chọn, Tiểu Ái và Tư Nhã quyết định đăng kí thi tuyển cả ba. Trở thành đối thủ cạnh tranh của nhau nhưng sẽ không làm ảnh hưởng đến tình bạn giữa hai cô, đầu sao việc có được vai diễn, xuất hiện trước ống kính là một chuyện, tiền thù lao lại là một chuyện khác. Tư Nhã đã tuyên bố từ đầu, ngộ nhờ cô ấy vượt qua Tiểu Ái giành được vai diễn, cùng lắm cô ấy sẽ cho cô mượn tất cả số tiền cát-sê.

Sau khi gửi bản lí lịch đi vài ngày, hai người nhanh chóng nhận được thông báo đến dự buổi casting vòng đầu tiên. Thời gian vào chiều thứ tư, hôm đó cả hai đều có tiết học, khi cầm tờ thông báo thử vai đến chỗ giáo sư của khoa xin nghỉ học, vị giáo sư xưa nay vẫn luôn chủ trương học hành khi chưa tốt nghiệp là quan trọng nhất này, lại ca cẩm một tràng dài với các cô. Sau một tiếng nghe giáo huấn, khó khăn lắm để thầy giáo cho phép nghỉ, lúc hai cô bước ra đều có cảm giác hạ đường huyết.

“Này, đi ăn món gà hầm với mình! Tâm trạng mình lúc này đang vô cùng bức bối!” Tư Nhã vén cánh tay áo lên, mọi suy nghĩ đều lộ rõ trên khuôn mặt: “Cậu đừng có nói với mình là không được đó! Chỉ là ăn cơm tối cùng với bạn học nữ thôi mà anh trai cậu cũng không cho phép sao?”

“Nếu như ngay cả cơm tối cũng không cho phép, thì mình quay thẳng về nhà ăn anh ấy.”

“Ý, anh ấy vẫn ở chỗ cậu à? Vậy anh chàng ở trọ khoa Mỹ thuật tạo hình của cậu thì sao? Chắc không phải vẫn sống ở khách sạn đó chứ?”

“Mình lấy đâu ra tiền cung cấp cho anh ta ở khách sạn, nghe nói anh ta đã chuyển đến sống ở chỗ một người bạn cùng khoa rồi. Mình nói với anh ta thời kỳ căng thẳng còn kéo dài, dù sao thì trước khi tốt nghiệp cũng không thể để anh ta quay về được.”

“Xem ra anh ta biết nghe lời, không còn đến chỗ cậu quậy phá. Nếu là mình bị đuổi ra khỏi nhà như vậy, mình nhất định sẽ quay lại hỏi rõ ràng.”

“Lúc đầu mình chọn anh ta thuê phòng, cũng chính là vì tính tình anh ta tốt. Nếu không thì ngộ nhờ hai bên cãi nhau bị anh mình biết được, mình chắc chắn sẽ bị lột da.”

“Tại sao cậu không nói đó là vì người ta thích cậu nên tính tình mới tốt?” Tư Nhã cười ám muội: “Cái con bé này cậu thật là xấu tính! Rõ ràng biết tâm tư của người ta mà vẫn còn làm bộ làm tịch.”

“Anh ta hơi nghiêm túc, chỉ là mình không muốn mang hi vọng đến cho người không có khả năng. Cậu biết mà, trước khi ngày đó đến, mình sẽ không vì bất kì ai mà dừng lại.” Dưới bóng râm đầu thu, Dung Tiểu Ái ngẩng đầu nhìn xuyên qua những cành cây kẽ lá lốm đốm vệt vàng vệt xanh ngấm ánh chiều tà rực rỡ. Trên khuôn mặt trong sáng màu lúa mạch, thấp thoáng hiện lên vẻ trầm mặc vượt quá so với tuổi. Cô rất ít khi để lộ ra vẻ mặt như vậy, đó không phải là con người cô, một người luôn tươi cười sống hết mình, giống như trong phút giây hoàn toàn thoát khỏi những chuyện phong trần thế tục của nhân gian, bay đến một bầu trời bao la rộng lớn khác chỉ dành cho riêng cô.

Ánh chiều tà chiếu xuống mái tóc xoắn nhuộm màu tím đậm của Tiểu Ái những đốm nắng lung linh, Tư Nhã nhẹ nhàng ôm lấy vai cô: “Rồi sẽ có một ngày, chúng mình nhất định thành công thôi!”

“Ừm!” Dung Tiểu Ái từ từ mím môi lại, nắm chặt tay người bạn thân.

Món gà hầm mà hai cô đều thích cuối cùng vẫn không thể thưởng thức được. Giữa chừng Dung Kỳ gọi điện thoại đến, bảo Tiểu Ái đến ăn cơm. Trong điện thoại cô đã mặt dày mày dạn viện cớ từ chối, ngay cả cái cớ đã quá lỗi thời là bạn thân thất tình tâm trạng không tốt cần có người bên cạnh an ủi cũng đã dùng đến, nhưng vẫn không thể lay chuyển được anh. Cuối cùng cô nổi trận lôi đình kéo theo Tư Nhã xuất hiện tại phòng ăn của câu lạc bộ Parker.

Câu lạc bộ tư nhân Parker là một trong ba câu lạc bộ cao cấp của thành phố, ai không có tiền thì đừng nghĩ đến chuyện đặt chân vào đó, mà nếu có tiền, cũng chưa chắc có thể vào được, đây là nơi chỉ dành cho những người thuộc tầng lớp thượng lưu và giới điện ảnh.

Tư Nhã và Tiểu Ái đến thành phố S bao năm rồi nhưng vẫn là lần đầu tiên họ bước chân vào đó. Cách trang trí ở Parker vừa nhìn vào sẽ không thấy sự nguy nga, tráng lệ, nhưng khi nhìn kĩ sẽ phát hiện ra mỗi góc độ đều được trang trí rất xa hoa. Thậm chí trên tường cách một đoạn lại treo một bức tranh, đều là của những tác giả nổi tiếng và giá trị của chúng không hề nhỏ chút nào. Cầu thang bằng thạch anh cùng với tay vịn mạ vàng, màu sắc tuy không chói mắt, nhưng hoàn toàn lột tả được sự xa hoa của câu lạc bộ.

“Anh trai cậu có vẻ như có rất nhiều tiền nhỉ?” Trong lòng Tư Nhã lại bắt đầu xốn xang: “Nếu anh ấy thật sự tuấn tú, phi phạm giống như lời cậu nói, vậy anh ấy há chẳng phải là người đàn ông cực phẩm quý như kim cương rồi còn gì? Trên thế giới này làm gì có người đàn ông hoàn mĩ như vậy, mà vừa hay lại là anh trai cậu?”

“Đừng vậy, mình lừa cậu đó, anh trai mình thực sự là người đàn ông khủng long!” Cửa phòng ăn gần ngay trước mắt, Tiểu Ái bỗng có tâm trạng giống như lúc sắp bị đưa lên pháp trường.

“Đá bay cậu giời!” Tư Nhã đánh vào giữa vai cô bạn, chân sau của Tiểu Ái vốn dĩ không hề có chút lực nào, vừa bị đánh liền chới với về phía trước vài bước, rồi ngã ngay vào đúng người đang mở cửa.

Một mùi nước hoa Eau de Cologne mê người sộc vào cánh mũi, những ngón tay thon dài có lực của đôi phương đỡ eo Tiểu Ái, sau đó lập tức buông cô ra một cách rất nho nhã: “Cô không sao chứ?” Đập vào mắt Tiểu Ái là khuôn mặt vô cùng tuấn tú, cô nhất thời hoa cả mắt.

“A! Mỹ nam!” Mái tóc ngắn gọn phá cách, khuôn mặt quyến rũ, thân hình to cao rắn chắc, ánh mắt đó còn mang chút cảm giác lưu manh trí thức, rất giống với Ngô Ngạn Tô[1]. Không! Không! Với khí chất này, tuyệt đối còn đẹp trai hơn gấp mấy lần so với Ngô Ngạn Tô!

[1] Ngô Ngạn Tô (tên tiếng Anh: Daniel Wu) là một diễn viên điện ảnh, đạo diễn, kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ gốc Hoa của điện ảnh Hồng Kông. Khởi nghiệp từ năm 1998, tính đến nay anh đã đóng hơn bốn mươi bộ phim. Ngô Ngạn Tô từng được mệnh danh là “Lưu Đức Hoa trẻ”, anh nổi tiếng là diễn viên hàng đầu của nền công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ với khả năng diễn xuất đa dạng và đặc biệt.

“Anh chàng đẹp trai, cảm ơn! Hay là anh để lại số điện thoại, lúc nào đó liên lạc với nhau nhì!” Tiểu Ái bắt chuyện một cách hết sức sỗ sàng, nhưng nụ cười trong sáng hào hứng và giọng điệu thẳng thắn đó lại khiến cho người ta không thể cất lời mắng chửi được. Khóe môi đôi phương giật giật, thực ra ý định ban đầu của anh là nhếch khóe miệng, nhưng nghĩ lại thấy như vậy thì hơi mất hình tượng, liền thuận thế mỉm cười. Nụ cười này càng làm tăng thêm vẻ đẹp trai hút hồn, khuôn mặt khôi ngô, Tiểu Ái nhìn mà chảy cả nước miếng.

Tiếng âm ỉ ngoài cửa đã gây sự chú ý của người nào đó trong phòng, một người đàn ông mặt mày lãnh đạm bước ra, ánh mắt bình thản chậm chậm quét đến.

“Anh!” Vẻ si ngốc của Tiểu Ái lập tức thay thế bằng sự nhanh nhẹn, nghe lời: “Anh đợi em lâu lắm rồi phải không? Em không an tâm để bạn học của em một mình, nên đã đưa cô ấy đến cùng.” Dung Kỳ không thêm ngước mắt nhìn, chỉ nói một tiếng “đi vào” rồi cứ thế đi thẳng vào trong.

Tiểu Ái đến kéo Tư Nhã, mới phát hiện cô bạn lúc này đang chờ người ra. Lại thêm một cô em nữa bị người đàn ông tàn bạo đó đầu độc, Dung Tiểu Ái ngao ngán lắc đầu.

Bữa tối được làm khá sáng tạo, trông rất đẹp mắt, nhưng lượng khẩu phần ăn thực tế lại rất ít, trông có phần lạnh lẽo. Dung Tiểu Ái vừa nhìn đã không có nhã hứng rồi, ăn mà như không ăn, ánh mắt cứ chốc chốc lại liếc nhìn người đàn ông đẹp trai đối diện.

Trước đó, Dung Kỳ chỉ hồ hững giới thiệu đúng một câu là bạn bè, ngay cả tên cũng không nhắc đến. Thực ra anh từ bé tính tình đã lạnh lùng, những người sùng bái ngưỡng mộ anh ta rất nhiều song bạn bè thật sự lại cực kỳ ít. Người có thể cùng ngồi ăn cơm điem đàm tâm sự những chuyện cá nhân đời thường với anh, cô lại càng chưa thấy. Tiểu Ái càng ngày càng hứng thú với anh, suy cho cùng có thể là người mà Dung Kỳ coi là bạn bè mười mấy năm nay xem ra cũng không phải tay vừa.

“Tiểu Ái, chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu phải không?” Sau khi bốn người bắt đầu ăn được gần mười phút, đó là câu đầu tiên anh chàng đẹp trai nói với cô.

“Hả?” Câu nói đó của anh ta làm cho Tiểu Ái ngây người, thực sự trước đó cũng cảm thấy khuôn mặt anh ta khá quen, nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu, còn cho là giống với Ngô Ngạn Tô. Bây giờ anh ta nói thế, có khả năng bọn họ đã từng gặp nhau, nhưng rốt cuộc là ở đâu đây? Theo lý mà nói, một người đàn ông xuất chúng như vậy cô lại có thể quên được sao?

Cả hai người đồng thời chìm vào trầm tư, Tư Nhã cũng dừng dũa suy ngẫm, thực sự cô cũng cảm thấy hình như đã từng nhìn thấy anh ta ở đâu đó. Dường như là trên tạp chí? Hay là trên báo, lúc sắp nghĩ ra, thì khuôn mặt hoàn mỹ của Dung Kỳ đột ngột quay sang khiến cho tim Hình Tư Nhã đập loạn xạ, vội nhìn lại anh đầy thiện cảm. Tiếc rằng, đôi phương chỉ đáp lại bằng một cái nhìn vô cảm, thậm chí còn rất lạnh lùng.

Sự trầm tư đó cứ kéo dài cho đến khi bốn người kết thúc bữa tối, khi người lái xe của anh chàng đẹp trai đến, hai người mới đồng thời nhớ ra.

“DBS?”

“Chiếc váy dạ hội màu đen?”

Dường như cả hai người đều đồng thanh nói. Nhưng chỉ khác là, người mà Dung Tiểu Ái nhớ đến chính là người đàn ông đeo kính râm màu đen lái xe Aston Martin, còn người mà Thôi Thái Dạ nghĩ đến lại là cô gái kì lạ anh gặp hôm Dung Kỳ vội vàng xuất hiện mượn chiếc xe thể thao yêu quý của anh. Lời vừa nói ra, sắc mặt hai người bỗng chốc có chút biến đổi.

“Em là cô gái buổi tối hôm đó...” Thôi Thái Dạ khoanh tay bật cười. Hóa ra cô ấy chính là đối tượng mà lần trước nửa đêm Dung Kỳ đến bắt về, hóa ra là em gái cậu ấy. Chẳng trách lần trước lại xuất hiện màn lẩn lén bò càng đó, suy đoán cũng biết ngay là đang trốn ai đó! “Xin lỗi, bởi vì em không trang điểm, vì thế nhất thời không nhận ra được.”

Đâu chỉ có việc không trang điểm, vì phải ăn cơm với Dung Kỳ, cô đã phải ở trong phòng vệ sinh của trường thay đổi lại hoàn toàn cách ăn mặc, áo phông trắng, quần bò, giày thể thao, tóc đuôi ngựa, giấu đi đến mức ngay cả bản thân cô cũng không dám nhìn mình trong gương. Tư Nhã còn nói đùa rằng, như vậy cũng khá thú vị, vốn dĩ hai người không phân cao thấp, bây giờ lại hoàn toàn là chiếc lá xanh làm nền cho bông hoa tươi sắc.

“Biết ngay mà! Chà trách đêm đó vừa nhìn thấy xe của anh mình cô liền thấy rất quen, hóa ra là do anh ta cho anh ấy mượn!” Dung Tiểu Ái hơi phẫn nộ, nếu không phải do anh ta, cô cũng không dễ dàng bị Dung Kỳ tóm về như vậy.

“Tiểu Ái!” Cặp mắt màu trà như thạch anh lóe lên tia lạnh lẽo, Dung Kỳ vừa liếc nhìn một cái, Tiểu Ái lập tức mặt mày ủ rũ đứng sau lưng anh, nhưng đến giữa chừng lại cảm thấy không cam tâm, lén lút chớp chớp mi, lè lưỡi với Thôi Thái Dạ, đáng vẻ tình nghịch, ngang bướng đó càng làm anh nắc cười hơn.

Lúc tiễn bọn họ đến tầng dưới khu chung cư, Thôi Thái Dạ đột nhiên gọi cô: “Tiểu Ái, lần sau muốn ăn cơm anh liên lạc với em bằng cách nào, chỉ bằng để lại số điện thoại đi?”

“Không cần đâu!” Tiểu Ái lắc đầu mạnh. Trai đẹp tuy là tốt, nhưng người từng hại cô tất thấy đều không tốt. Tư Nhã ngồi trong xe mà cứ thờ dài mãi, con nhóc này bệnh lại tái phát rồi, lại có thể từ chối một anh chàng đẹp trai có tiền như vậy, ngoan cố đến mức thật muốn ai đó đá bay cậu ta đi.

Lông mày Dung Kỳ chau lại, trước khi anh mở miệng, Tiểu Ái đã vội cười khôn khéo: “Muốn tìm em thì gọi điện cho anh trai em là được, hề hề...” Đồ khôn lỏi! Tư Nhã chỉ dám nín cười, cảm thấy cô sắp bị nội thương đến nơi rồi.

“Được, chúc ngủ ngon!” Thôi Thái Dạ cười phóng khoáng chào Dung Kỳ rồi phóng xe đi.

Sau bữa cơm ở Parker, Hình Tư Nhã đã hoàn toàn đổ rạp trước Dung Kỳ một cách không có lập trường, luôn mồm ca ngợi anh đẹp trai tuần tú, là vật quý báu trên đời này. Tiểu Ái phản bác rằng anh tính tình lãnh đạm, Tư Nhã liền nói phong độ hơn người, tính tình chín chắn; Tiểu Ái nói ánh mắt anh băng lạnh, thì Tư Nhã gọi đó là ánh mắt mãnh liệt, chỉ những người đàn ông có năng lực, có lòng tự tin mới có được điều đó; Tiểu Ái nói mặt mũi anh đẹp giống như con gái, Tư Nhã lại nói như vậy mới gọi là đồ quý giá, dù có ái nam ái nữ vẫn khiến cho người ta cảm nhận được khí phách hiên ngang, không hề cảm thấy có chút gì yếu mềm, thực sự là cực kì hiếm có! Tư Nhã bảo đảm bây giờ tìm một trăm người phụ nữ sẽ có một trăm lẻ một người đồng ý với quan điểm của cô ấy. Còn tất cả những điều mà Tiểu Ái nói, hoàn toàn là vì quá yêu anh trai mà dẫn đến phát cuồng, sợ người khác cướp mất người anh xuất chúng của mình, nên mới cố tình bôi nhọ anh mà thôi.

Dung Tiểu Ái bị làm cho tức chết, nhào vào cắn cánh tay Tư Nhã: “Mình mà lại yêu anh trai? Người đàn ông lạnh như băng đó? Được! Mình thừa nhận anh trai mình còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ, đầu óc siêu việt, tính cách mạnh mẽ, thân hình có thể sánh với người mẫu chuyên nghiệp, hoàn toàn là kiểu người bất kể là gái hay trai ai nhìn cũng đều yêu quý, tóm lại là báu vật quý giá nhất trên đời khiến người ta yêu mến. Nhưng mà, anh ấy thật sự rất đáng sợ! Những người đàn ông ưa sạch sẽ mình đã gặp nhiều rồi, nhưng người đàn ông như anh ấy thì thực sự mình chưa thấy bao giờ. Cậu không biết, lúc anh ấy phát bệnh trông đáng sợ như thế nào đâu...”

“Người đàn ông hoàn mĩ như thế, cho dù có chút khiếm khuyết nhỏ cũng là chuyện bình thường. Chỉ là ưa sạch sẽ thôi mà, vẫn còn tốt hơn so với loại phóng túng kết giao bừa bãi!” Tư Nhã trách: “Nói như vậy, buổi casting vòng hai thứ sáu này rốt cuộc cậu có đi không vậy?” Buổi casting vòng một hôm thứ ba tuần trước rất đơn giản, gặp mặt các thí sinh, nghe họ giới thiệu về bản thân và biểu diễn tài năng, sau đó loại đi một số người có ngoại hình bình thường.

“Đương nhiên đi rồi! Buổi casting lần này liên quan đến tương lai sống chết của mình mà.”

“Nhưng buổi casting lần này mất cả ngày, còn không cho phép có bất kì liên lạc nào với bên ngoài, cậu định nói với anh trai cậu thế nào đây?”

“...” Với vẻ mặt ngờ ngàng, hiển nhiên là Tiểu Ái vẫn chưa nghĩ ra được. Tư Nhã hết sức đồng tình vỗ vỗ vai cô: “Cậu... cậu cố mà nghĩ đi nha, mình đến quán bar làm việc đây. Ngoan nha, đừng nghĩ mình sẽ thất bại. Cùng lắm thì hi sinh bản thân, dùng sắc đẹp giúp cậu quán chặt lấy anh ấy.”

Dung Tiểu Ái nằm nhòai trên bàn học làm điệu bộ té xỉu!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hợp đồng của Nhị thiếu gia

Lúc Tiểu Ái về đến khu chung cư thì đã hơn sáu giờ tối, thực ra chiều nay không có tiết học nhưng cô lại không muốn về sớm. Chậm chạp lê từng bước rất lâu, Tiểu Ái mới ngậm ngùi miễn cưỡng về nhà. Trong phòng bếp, Dung Kỳ đang mặc bộ quần áo dài tay ở nhà, toàn thân màu đen càng làm tăng thêm sự lạnh lùng của anh. Dung Kỳ cời tạp dề, rửa sạch tay, rồi mới đưa mắt nhìn về phía Tiểu Ái: “Vừa hay đúng lúc, ăn cơm thôi!”

Dung Tiểu Ái có chút bất lực, giọng điệu anh ấy vô cùng tự nhiên, cứ như coi nơi này là nhà của mình vậy. Mặc dù căn nhà này là của anh thật, nhưng lúc này chủ nhà là cô chứ! Đáng ghét! Anh rốt cuộc định ở đây bao lâu nữa? Về nước đã nhiều ngày như thế rồi mà vẫn không chịu về thành phố Z thăm bố mẹ. Không phải anh định ở đây luôn đấy chứ?

Ý nghĩ đó khiến lòng Tiểu Ái ớn lạnh, thế nhưng cô vẫn phải nở nụ cười hiền dịu: “Thơm quá! Anh lợi hại thật đấy! Không những kiếm tiền giỏi, mà nấu ăn cũng rất cừ! Trước đây em sống có một mình chủ yếu là ăn cơm ở trường, thi thoảng lắm mới tự rang cơm với trứng, có anh sống ở đây thật tốt...” Buồn nôn! Trở tài nịnh nọt xong chính Tiểu Ái cũng cảm thấy muốn nôn.

Đôi lông mày Dung Kỳ khẽ nhíu lại, nhưng rất nhanh sau đó lại giãn ra. Anh buông đũa xuống, bình thản nhìn cô em gái ngồi đối diện vẫn còn nở nụ cười trên môi: “Nói đi, nói cho anh nghe lần này là chuyện gì?”

“Hi...!” Tiểu Ái cười ngây ngô, kéo cả người lẫn ghế tiến sát lại gần anh: “Là thế này, có vài người bạn học của em ở trường muốn tổ chức một buổi đi

chơi vào thứ sáu tuần này.” Cô vừa nói vừa lên nhìn sắc mặt anh, khi thấy anh chỉ nghe chứ không có vẻ gì nghi ngờ, liền tiếp tục nói dối: “Thực ra buổi đi chơi này hằng năm đều tổ chức, các bạn học cùng nhau ra ngoại ô thăm thú, nướng cá, leo núi... mục đích để làm giảm bớt áp lực học hành. Vì thế những người tham gia ngày hôm đó đều phải tắt điện thoại. Mọi người sẽ thỏa sức thư giãn mà không hề tiếp nhận bất kì sự liên lạc nào từ bên ngoài.”

“Ý của em là, cả ngày thứ sáu tuần này anh không thể liên lạc được với em đúng không?” Dung Kỳ chậm rãi gấp thức ăn, không nhìn Tiểu Á khẽ hỏi.

“Vâng!” Cô gật đầu lia lịa, cảm thấy bản thân lúc này chẳng khác gì học sinh tiểu học.

“Việc này không cần thiết phải báo cáo chi tiết như vậy. Những buổi tụ họp bình thường anh không ngăn cấm em.”

“Hề hề, cũng chỉ vì sợ anh lo lắng nên em mới nói trước như vậy thôi!” Vấn đề nan giải đã được giải quyết, Tiểu Á dịch chuyển về vị trí cũ, lẳng lặng ăn cơm. Tay nghề của Dung Kỳ thực sự rất khá, không chỉ mang đậm hương vị truyền thống, mà có chút gì đó giống với những món mẹ nấu. Sau khi đến thành phố S, suốt ba năm cô mới về nhà năm, sáu lần. Mỗi lần về, cũng chỉ ở nhà mấy ngày rồi đi, thực sự cũng rất nhớ nhà.

“Anh trai!” Thấy tâm trạng Dung Kỳ hôm nay khá tốt, Tiểu Á quyết định nói chuyện với anh thêm vài câu: “Anh lần này quay về có dự định gì không? Ý của em là, anh có muốn trở về thăm bố mẹ không?”

Chiếc đũa giữa những ngón tay thon dài của Dung Kỳ bỗng dừng lại, sắc mặt anh lạnh đi. Thấy vậy, Tiểu Á hoảng hốt vội và một miếng cơm, nào ngờ bị sặc, cô nhào người trên bàn, ho mãi không thôi. Bỗng bàn tay với lực vừa phải vỗ nhẹ vài cái lên vai Tiểu Á, rồi một cốc nước được đưa đến, cô vội vã đỡ lấy, uống một ngụm mới bình thường trở lại. Dung Kỳ thấy Tiểu Á không sao, muốn rút tay lại, nào ngờ bị cô níu chặt tay áo.

“Anh trai...” Tiểu Á nước mắt giàn giụa ngẩng đầu lên, âm thanh mềm mại, dịu dàng như chú mèo con: “Có phải là anh vẫn trách họ?”

Anh nhìn vào mắt Tiểu Á, dường như hơi bất ngờ trước câu hỏi của cô, nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Bố mẹ rất nhớ anh, mỗi lần gọi điện cho em đều hỏi thăm anh. Lần này biết anh quay về thành phố S, mẹ còn dặn dò em phải ngoan ngoãn nghe lời. Anh! Kỳ thực mẹ rất quan tâm anh, mấy ngày nay đều gọi điện hỏi thăm tình hình của anh, còn nói nếu anh rảnh, muốn anh về thăm họ một chuyến. Dẫu sao cũng đã ba năm nay không gặp rồi, cứ cho là không muốn gặp mẹ, anh cũng không nhớ bố sao?” Dáng vẻ của Tiểu Á lúc này có thể so sánh với “một chú thỏ trắng lưng thiện, thuần khiết”. Cơ hội ngàn năm có một, cô đương nhiên phải tận dụng triệt để. Bất luận anh quay về bao lâu, cho dù chỉ một ngày thôi cũng tốt lắm rồi.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Dung Kỳ dần hạ xuống, tiến sát gần Tiểu Á hơn một chút. Tiểu Á dờ dẩn nhìn anh, chỉ cảm thấy cặp mắt màu trà càng lúc càng to, càng rõ ràng. Đôi môi gợi cảm gần ngay gang tấc, vẽ lên một đường cong nhẹ nhàng. Tiểu Á bỗng thấy tim mình đập mạnh liên hồi. Không phải cô hoa mắt đấy chứ? Anh đang cười sao? Tiểu Á cơ hồ nhắm mắt rồi lại mở ra, nụ cười vẫn đọng trên môi anh, nhưng chân thực và rõ ràng. Khuôn mặt Tiểu Á bất chợt nóng bừng lên, rồi không kìm nổi tự đưa lời oán trách bản thân, tại sao đối diện với anh trai của chính mình mà cô lại đỏ mặt thế chứ. Nhưng không thể trách cô được, thực sự là vì người đàn ông băng giá Dung Kỳ này rất ít khi cười. Cô vì thế mà mới cảm thấy không quen cho lắm. Nhưng... sao anh có thể cười với cô chứ? Tiểu Á còn đang chìm trong nghi hoặc, thì giọng nói lạnh lùng của anh lại vang lên: “Em muốn tiếp tục diễn kịch với anh, hay là ngày mai một mình khăn gói hành lý quay về thành phố Z hả?”

Tóc gáy Dung Kỳ Tiểu Á bỗng dựng đứng lên, cô lùi về phía sau tựa như đang trốn tránh quái vật. Kết quả, cả người lẫn ghế đều ngã sõng xoài xuống sàn nhà, cô đau đến mức trào nước mắt. Thân hình cao to dần dần lướt tới. Vì ánh sáng rọi từ phía sau nên cô không thấy rõ nét mặt anh, chỉ cảm nhận một sự lạnh lẽo làm cho người ta ngẹt thở.

“Lần này cho qua. Sau này đừng để anh nhìn thấy màn kịch nhạt nhẽo này thêm nữa.” Đang định xoay người, như bỗng nhớ ra điều gì, anh dừng lại hỏi: “Đứng rồi, hôm nay em rửa bát.”

“Dạ!” Cô bấu môi khẽ đáp.

“À, còn quần áo của em, đã chất đống rồi đó, cũng nên giặt đi, đừng vứt bừa bộn trong nhà tắm mãi thế!”

“Dạ!”

“Ngày mai em không có tiết học phải không? Phòng cũng quét dọn sạch sẽ, đừng có ra ngoài đi lung tung, ở nhà mà dọn dẹp thì hơn!”

“...”

Lúc Tư Nhã gặp lại Tiểu Á, cảm thấy vẻ mặt của cô như là oán phụ.

“Minh sắp trở thành người giúp việc rồi! Cậu nói xem sao mình có thể không oán hận được chứ!” Tiểu Á nắm lấy dây đeo ba lô, không ngừng ca cẩm. Nào ngờ, đối phương lại không hề mảy may đồng tình với cô: “Nói cho cùng, đó đều là quần áo của cậu, phòng cậu ở, bát cậu dùng, bảo cậu dọn cũng là chuyện bình thường thôi mà!”

Tiểu Á thấy vậy vô cùng tức giận, nhào về phía Tư Nhã mà bóp cổ. Trong phòng nghỉ hai người không ngừng “thào luận” xung quanh chủ đề về Dung Kỳ. Thậm chí còn say sưa đến mức suýt chút nữa thì quên mất hôm nay phải đến công ty M&S chi nhánh ở thành phố S để phỏng vấn. Mấy năm nay M&S phát triển mạnh, sau khi liên tiếp đào tạo ra một loạt ngôi sao như Lăng Thị Cơ, Tim, Ưu Trạch, vị thế trong giới điện ảnh càng được củng cố vững chắc hơn. Quy mô công ty vì thế cũng được mở rộng, đồng thời còn xây dựng được trụ sở tại nhiều thành phố lớn trên toàn quốc.

Nhân viên phụ trách buổi casting cầm hộp số cùng bảng danh sách tên thí sinh bước vào. Sau khi để các cô gái bốc thăm thì đồng thời ghi lại số mà họ

bốc được. Buổi casting lần hai này có khoảng bốn mươi người tham gia, hình thức casting theo dạng hỗn hợp. Theo thứ tự số bốc được thì cứ hai người một nhóm đi vào hội trường casting bốc đề thi biểu diễn. Ban giám khảo dựa trên năng lực từng người mà chấm điểm. Đồng thời, thông qua việc đối chiếu với bản đăng ký của thí sinh, lựa chọn ra ba người có kỹ thuật diễn và thể hiện hình tượng vai diễn xuất sắc nhất. Chính vì casting theo hình thức này, nên đại đa số những người tham gia đều đăng ký cả ba vai diễn, chỉ có rất ít diễn viên đã từng đóng một số phim thì dựa theo khả năng và tiêu chí của bản thân để chọn vai diễn phù hợp cho mình.

Tư Nhã thuộc nhóm năm, Tiểu Ái ở nhóm mười một. Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên phụ trách, các thành viên trong nhóm gặp nhau, đồng thời tự giới thiệu qua về bản thân.

Bạn diễn của Tiểu Ái không còn là sinh viên, mà hiện đang là một diễn viên không có tên tuổi. Cô ta trang điểm rất đẹp, dáng người cao ráo, mái tóc đen mỏng, mặc áo hở lưng với quần soóc. Cô ta giới thiệu mình là La Vy, hai mươi tư tuổi, sau đó thân thiện chìa tay về phía Tiểu Ái.

“Xin chào! Em là Dung Tiểu Ái, hiện đang là sinh viên, mong chị chỉ bảo nhiều cho em ạ!” Tiểu Ái hôm nay ăn mặc rất kín đáo, áo thun T-shirt màu tím có in chữ “T’m girl” kết hợp với chiếc váy công chúa màu đen thắt đai nhỏ ở eo, mái tóc xoăn màu tím đậm thắt một chiếc ruy-băng, mặc dù nhìn không gọi cảm nhưng lại trẻ trung, căng tràn sức sống.

Trước khi đến lượt casting, mỗi nhóm có mười phút để chuẩn bị, sau khi nhóm thứ nhất bước vào hội trường, nhóm thứ hai mới được thông báo đi bốc đề thi, cứ như thế lần lượt theo thứ tự đến hết thi thôi. Rất nhanh nhóm của Tư Nhã đã vào phòng bốc đề thi, Tiểu Ái thấy vậy vội vàng chạy đến chỗ cửa làm động tác cổ vũ.

Về mặt Tư Nhã chẳng có vẻ gì là căng thẳng, nở nụ cười tươi rói nhìn cô, thậm chí còn nghịch ngợm gửi đến cô một nụ hôn gió đáng yêu nữa. Tiểu Ái khẽ bật cười, đưa mắt nhìn theo bóng Tư Nhã bước vào phòng thi. Cánh cửa phòng casting mở ra rồi đóng lại rất nhanh, nhưng cũng đủ để Tiểu Ái thấy một chiếc bàn dài có mấy vị giám khảo đang ngồi phía sau. Tại vị trí gần cửa ra vào, một người đàn ông đang cúi đầu viết gì đó lên giấy. Tiểu Ái đang lăm nhăm câu đẹp trai quá, thì bỗng đứng hình tròn tròn mắt.

Buổi casting có quy định, người đã dự thi sẽ không được quay về phòng nghỉ, mà phải đợi ở một căn phòng khác. Điều đó đồng nghĩa với việc trước buổi casting kết thúc, Tiểu Ái không thể gặp được Tư Nhã. Và vì không có người bàn bạc thảo luận, trong lòng cô bỗng thấy thiếu tự tin hơn. Cuối cùng cũng tới lượt nhóm Tiểu Ái bước vào phòng thi. Giấy phụ đó, La Vy nhìn Tiểu Ái đầy khó hiểu rồi đồng đánh đi vào trước.

Phòng thi là một hội trường nhỏ được thiết kế không có cửa sổ, đèn được thấp sáng trung, phía trước mặt là ban giám khảo. Khi nhóm trước chuẩn bị đi ra, một nhân viên đưa cho nhóm Tiểu Ái một chiếc hộp rồi bảo hai cô bốc đề. Khoảng cách từ chỗ Tiểu Ái đến các vị giám khảo không quá hai mét, sau khi nhìn kỹ người đàn ông ngồi góc bên trái một lần nữa, thì tia hi vọng cuối cùng còn sót lại trong cô hoàn toàn bị dập tắt.

Đối phương ngẩng đầu, khuôn mặt đẹp trai quyến rũ ánh lên một tia bất ngờ, rồi vội vàng lật tìm tư liệu của các diễn viên tham gia casting trong tay. Sau một lát kiểm tìm, anh ta nhếch miệng cười, nụ cười khiến bất cứ ai nhìn vào cũng có ý nghĩ chủ nhân của nó sắp có ý xấu với mình. Cười cái gì chứ? Tiểu Ái thấy vậy làm điệu bộ nhe răng rồi chu miệng. Nhưng động tác nhỏ đó đã bị đối phương nhìn thấy, bộ dạng căng thẳng ngày qua thực rất thú vị, khiến anh ta không khỏi bật cười.

Vị đạo diễn ngồi cạnh Thôi Thái Dạ thấy vậy quay sang hỏi: “Sao vậy, tổng giám đốc Thôi?”

“Khui!” Thôi Thái Dạ lập tức lấy lại dáng vẻ nghiêm túc: “Không có chuyện gì, cổ hòng tôi hơi ngứa.”

La Vy đứng lúc đó khẽ đập vào vai Tiểu Ái, ra hiệu cô vào trong phòng, chuẩn bị cho màn biểu diễn chung của nhóm.

Buổi casting chỉ kéo dài hai mươi phút mà Tiểu Ái cảm giác như đi đánh trận. Trong tâm trí cô, toàn là viễn cảnh người đàn ông kia sẽ đi mật báo cho Dung Kỳ. Nhưng với cơ hội ngàn năm có một này, cô không muốn vì mất bình tĩnh mà làm hỏng, thế nên chỉ có thể ép bản thân phải thật chuyên tâm. Cảm giác này chẳng khác nào một loại hình tra tấn khiến con người ta dần vật khờ sở đến mức sống không bằng chết.

Kết thúc buổi casting, mọi người nhận được thông báo về nhà chờ đợi kết quả. Tiểu Ái chán nản, kéo Tư Nhã đến quán thịt hằm. Cô gọi một mạch bốn nồi thịt hằm nhỏ với những hương vị khác nhau, còn gọi thêm cả bia nữa, rồi bắt Tư Nhã ăn “bữa cơm cuối cùng” với cô. Thực ra không cần Tiểu Ái mở miệng Tư Nhã cũng hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

Người đàn ông ngồi ở vị trí ban giám khảo hôm nay, chính là người bạn thân của Dung Kỳ, người mà hôm qua hai cô đã gặp. Mọi chuyện thật quá trùng hợp! Hôm nay lúc gặp lại anh ta, Tư Nhã mới phát hiện vì sao mình thấy vị giám khảo này quen quen.

Thôi Thái Dạ, hai mươi bảy tuổi, là Nhị công tử của Tập đoàn Thôi Thị, hiện đang đứng đầu trong ngành khách sạn ở châu Á, đồng thời là ông chủ của Công ty người mẫu Sun. Quý công tử phong lưu này thường xuyên xuất hiện trên trang bìa tạp chí Thế giới giải trí với rất nhiều người mẫu, diễn viên nổi tiếng.

Không ngờ anh trai của Tiểu Ái lại có thể quen biết một nhân vật lợi hại hàng đầu như thế. Chẳng trách địa điểm ăn cơm ngày hôm đó là Parker. Nghĩ lại, anh ta hẳn là nhà đầu tư cho bộ phim truyền hình của M&S lần này. Bình thường bên nhà đầu tư chỉ quyết định đạo diễn, còn việc chọn diễn viên đều do đạo diễn toàn quyền xử lý. Nhưng dựa vào tính cách phong lưu của Nhị thiếu gia nhà họ Thôi, thì cảnh tượng trăm hoa đua sắc như vừa rồi, có diễn ra cũng là chuyện bình thường.

Tư Nhã liên tục thở dài, cật lực gắp nạm bò vào bát của Tiểu Ái: “Đừng nghĩ nhiều nữa, chỉ là một buổi casting thôi mà, anh ta sẽ không nói với anh trai cậu đâu! Nhị thiếu gia Thôi chỉ riêng khoản chạy sô hên hò với các người mẫu còn không kịp, thì lấy đâu ra thời gian để ý đến chuyện vật vãnh của cậu.”

“Nếu được như vậy thì tốt quá!” Tiểu Ái ôm lấy chai bia than thở: “Mình chỉ sợ anh ta thấy mình chường mắt rồi chạy đi báo với anh mình.”

“Thôi đi! Thân phận của người ta là gì chứ, hơi đâu mà vô duyên vô cớ đi bói lông tìm vết một nữ sinh đại học như cậu hả?”

“Vây coi như không phải ý đó đi, nhưng có thể lúc đi ăn gặp mặt, anh ta vô tình nhắc tới thì sao? Hơn nữa anh ta còn là nhà đầu tư nữa chứ. Nếu như anh ta vì nể mặt anh trai mình cho mình một vai diễn thì sao nhỉ? Không phải cuối cùng anh trai mình đều biết cả sao?”

“Nếu như anh ta có ý cho cậu một vai diễn, vậy thì cậu có thể cười thầm rồi. Cậu nghĩ mà xem, nhận được vai diễn thì coi như có được hợp đồng. Đến lúc đó, khi cậu cầm được tiền rồi, quay về trả cho anh cậu, liệu anh ấy còn có thể quản cậu nữa sao?” Tư Nhã lắc đầu phân tích: “Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có lợi cho cậu mà thôi? Mình chẳng hiểu sao cậu còn lo lắng gì chứ! Hoặc giả cậu không có được vai diễn, anh cậu biết chuyện thì làm được gì nào? Cậu vốn đi học chuyên ngành Diễn xuất của Học viện Điện ảnh, việc tham gia casting như vậy đáng được biểu dương mới phải. Nào ăn nhiều một chút, đừng có lãng phí!”

Cứ như thế, nghe những lời ngọt xớt từ miệng lưỡi của Hình Tư Nhã, lòng mây Tiểu Ái dần giãn ra. Sau đó họ còn vui vẻ cầm chai bia lên hô to hai tiếng “cạn ly”, rồi bắt đầu bàn tán về không khí buổi casting vừa diễn ra. Nào là chuyện trong phòng nghỉ những ai đấu mắt với nhau, với ý đồ dùng khí thế để đè bẹp đối phương; hay người nào liếc mắt đưa tình với đạo diễn ngồi trên hàng ban giám khảo, đáng về ông ta thật sự rất thô tục; những ai mới nhìn thấy Nhị thiếu gia Thôi một cái mà đã hồn siêu phách lạc, bị điện giật đến mức đầu óc choáng váng nói sai cả lời thoại...

Chuyển sang chủ đề này, Tư Nhã và Tiểu Ái đều rất hưng phấn, thậm chí còn uống hết cả một tá bia. Lúc bước chân ra khỏi quán, trong mắt hai cô mọi thứ đều trở nên mơ hồ. Tiểu Ái thấy sợ không dám quay về nhà, Tư Nhã đành đi mua thuốc giải rượu rồi cùng cô ngồi bên vệ đường. Kết quả là hai cô ngồi cho đến khi tỉnh hẳn rượu, lúc đó trời cũng sắp sáng rồi. Tiểu Ái thấy vậy vội vàng bắt taxi về nhà, may mà Dung Kỳ không có ở phòng khách, cô liền nhanh chóng đi tắm rửa rồi lăn về phòng ngủ.

Về chuyện đi casting, Tiểu Ái thoát đầu còn bất an mất hai ngày, nhưng thấy thái độ Dung Kỳ vẫn bình thường, nên cô đoán Thôi Thái Dạ chắc không rồi hơi mà đi mất báo. Tuy nhiên, điều cô không lường trước được là trên đời này vẫn có những kẻ ăn no dùng mỡ, rảnh rỗi quá không có chuyện gì làm.

Hôm nay đúng ra phải là một ngày đặc biệt may mắn với Tiểu Ái khi rốt cuộc kết quả buổi casting đã được gửi đến. Cả cô và Hình Tư Nhã đều nhận được vai diễn. Ba vị trí tuyển chọn thì họ chiếm hai. Trong phòng học hai người vừa ôm nhau, vừa không ngừng la hét, trong khi những nữ sinh cùng lớp khác cũng tham gia casting nhưng không được chọn đều chiếu tới họ những ánh nhìn khinh thường, dường như nghi ngờ nguyên nhân hai người được chọn.

Những người may mắn thường khiến người ta sinh lòng đố kỵ, nghĩ vậy Tiểu Ái và Tư Nhã không thèm để ý đến thái độ của những người xung quanh. Nhưng hai người vừa bước ra cổng chính đã thấy rất nhiều nữ sinh tập hai tập ba từ đằng sau chạy nhanh về phía trước với vẻ mặt vô cùng phấn khích, như đang bàn luận điều gì đó.

Tiểu Ái và Tư Nhã len qua đám đông, chỉ thấy trên khu đất trống hình vòng cung phía trước cổng chính học viện có một chiếc xe thể thao màu trắng bạc đang đỗ. Dưới ánh nắng chói chang của buổi trưa, một người đàn ông đeo kính râm thân hình cao ráo đang khoanh tay đứng dựa vào thân xe.

Áo sơ mi màu trắng kết hợp cùng bộ vest blazer màu đen, kiểu dáng đó vừa nhìn cũng biết là hàng đắt tiền. Ánh mặt trời chiếu lên mái tóc ngắn được cắt tỉa rất đẹp, làm ánh lên những điểm vàng lóng lánh. Cả người anh ta vừa toát ra vẻ quý tộc phong nhã, vừa tri thức hấp dẫn, lại mang chút gì đó phóng túng. Một người đàn ông cực phẩm! Chẳng trách nữ sinh học viện lại chen chúc nhau kéo đến thể này.

Bước chân Tiểu Ái bỗng hơi loạng choạng, đối phương sau khi thấy cô liền tháo kính rồi nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ.

Té xui! Thật sự là Thôi Thái Dạ đây mà!

“Chiều nay em có tiết học không?” Anh ta bước đến trước mặt Tiểu Ái trong tiếng thở gấp vì bước vội.

“Có!” Tiểu Ái ra sức gật đầu: “Có rất nhiều tiết học, rất nhiều... rất nhiều... rất nhiều...”

Hình Tư Nhã đứng bên cạnh co rúm lại, trong lòng thầm nghĩ: “Chị Hai à, bịa chuyện như vậy, hơi mất hình tượng rồi đó!”

“Có tiết học hay không đều như nhau cả. Anh tìm em là có chuyện cần nói, lên xe đi!” Thôi Thái Dạ nói xong, thấy Tiểu Ái đứng người rồi lùi về phía sau mấy bước, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ. Trong lòng khẽ cười, Thôi Thái Dạ đưa tay, kéo cô lên xe.

Tiểu Ái cương quyết bám vào cửa kính, quay sang Tư Nhã với vẻ mặt cầu cứu. Thế nhưng cô bạn thân lại chẳng chút tình nghĩa, hất mặt lên trời khinh khinh, sau đó còn hướng về phía cô làm động tác bóp cổ, ý bảo cô tự mình giải quyết lấy.

Thôi Thái Dạ nhún gáy, chiếc xe thể thao màu trắng lập tức lao đi như bay, Dung Tiểu Ái bắt lực vịn tay vào cửa kính nghẹn ngào.

“Cà phê? Nước ngọt?”

“Nước là được rồi!”

Đây là hội quán giải trí đặc biệt, nơi chi tiếp đãi hội viên. Chiều thu, khách lại ít, thế nên họ quyết định ngồi ở tầng hai cạnh cửa sổ. Ánh sáng bị chặn lại qua tấm cửa chớp màu trắng khiến trong lòng Tiểu Ái càng cảm thấy tối tăm, u ám. Dung Tiểu Ái như ngồi trên đồng lửa, hoàn toàn không còn tâm trí để thưởng trà hay cà phê nữa.

“Một cốc Mocha và cho cô ấy chocolate đá.” Anh chàng phục vụ đẹp trai mỉm cười rồi đi. Lúc này, ánh mắt Thôi Thái Dạ một lần nữa chiếu sang cô gái

đối diện. Tiểu Ái đang ngồi ngay ngắn, cúi đầu rất nghiêm túc, đôi môi mím chặt. Như anh dự đoán, hôm nay cô ăn mặc rất khác so với buổi casting. Mái tóc xoăn màu tím đậm mềm mại phủ lên vai, trang điểm nhẹ nhàng kết hợp với màu môi sáng hồng. Hôm nay cô còn đeo kính sát tròng màu tím, khiến cho khuôn mặt màu lúa mạch vốn luôn tràn trề sức sống lại càng nổi bật và thời thượng, chiếc quần tất màu xám kết hợp với chiếc áo may kiểu vạt dài, ống tay rộng màu trắng ngà, giữa eo quần một chiếc đai da bản to màu đen khảm bạc, chân đi giày thể thao màu trắng, bên tai còn đeo khuyên tai lớn cùng với vô số vòng tay.

“Nghe nói lần này em đã nhận được vai.” Thôi Thái Dạ khẽ cong môi, thoải mái dựa người vào lưng ghế sofa: “Tâm trạng em lúc này thế nào? Theo thông tin có hơn ba trăm người tham dự casting, vì thế cạnh tranh tương đối khốc liệt.”

“Anh rốt cuộc là muốn nói cái gì?” Nói chuyện không ăn nhập một chút nào, Tiểu Ái không thể không ngẩng đầu đối đáp.

“Anh đặc biệt đến chúc mừng em thôi! Chuyện vui như vậy, nhất định phải ăn mừng thỏa thích mới được, hay là tối nay hẹn Dung Kỳ đến Parker?” Nụ cười của anh ta càng tươi hơn, dưới đáy mắt đen nhánh tràn ngập thâm ý sâu xa. Dung Tiểu Ái đột nhiên cảm thấy bản thân rất giống con chuột bị mèo tóm gọn, trên khuôn mặt của người đối diện dường như viết lên hàng chữ: “Tôi có rất nhiều thời gian, tôi rất nhàn rỗi, vì thế tôi chuẩn bị làm những việc dư thừa, vô vị.” Cô hung dữ trừng mắt nhìn Thôi Thái Dạ: “Vai diễn là do anh cho tôi đúng không?”

Đáy mắt anh lóe lên một tia ca ngạo: “Bé con, hóa ra em rất thông minh!”

Mặc dù trước đó Tiểu Ái đã phỏng đoán Thôi Thái Dạ sẽ vì Dung Kỳ mà trao cho mình vai diễn, nhưng chính tai cô nghe điều đó từ miệng anh ta nói ra lại hoàn toàn là một chuyện khác. Khó có thể diễn tả cảm giác của cô lúc này, không chỉ là thất vọng mà nhiều hơn cả là sự tức giận. Bởi vì chính sự phá rối của con người này mà cô mất đi một cơ hội lớn để kiểm tra năng lực của bản thân.

“Thôi Thái Dạ!” Tiểu Ái siết chặt bàn tay, găm giọng. Đúng lúc đó đồ uống được đưa lên. Anh đẩy ly cà phê chocolate về phía cô, vẫn bình tĩnh nói: “Uống một chút lấy lại bình tĩnh, mới thế mà đã kích động rồi, chút nữa nghe xong điều kiện của anh, em hẳn sẽ không hất cả bàn chứ?”

“Điều kiện? Ý anh là trao cho tôi vai diễn này không phải vì anh trai tôi, mà là vì điều kiện khác?” Cô khẽ nhăn mũi: “Chắc không phải muốn tôi làm người tình của anh đó chứ?”

“Hoàn toàn chính xác! Nói chuyện với phụ nữ thông minh thật sự thoải mái. Thế nào? Em sẽ không từ chối điều kiện này đúng không?”

Dung Tiểu Ái nhìn Thôi Thái Dạ một lúc lâu, nhận ra anh ta không hề giống như đang nói đùa. Nhưng mà, quý công tử có tiền, có địa vị, tướng mạo lại đẹp trai như thế này sao lại có thể động lòng trước cô chứ? Không phải cô cảm thấy bản thân kém cỏi, mà là điều kiện của anh ta thực sự quá tốt, những người đẹp vây quanh anh ta chắc chắn có thể tập hợp thành một đội quân, anh ta hà tất phải rắc rối đến tìm cô như vậy?

“Thôi Thái Dạ, anh không phải là bạn của anh trai tôi sao? Đã là bạn, anh chắc phải hiểu anh ấy, cũng biết rõ anh ấy ghét nhất chính là loại chuyện này! Anh không sợ anh ấy sẽ...”

“Anh chính là muốn xem cậu ta sẽ phản ứng thế nào?” Những thâm ý trong mắt Thôi Thái Dạ hiện lên vô cùng mãnh liệt: “Nói thực với em, không phải anh thật sự muốn cùng em qua lại, chỉ là muốn em giả vờ cùng anh hẹn hò. Chỉ cần em làm tốt những điều anh dặn, anh sẽ cho em cơ hội mà em cần. Đây là giao dịch, đã hiểu chưa?”

Nói rõ ràng như vậy, mà còn không hiểu thì chỉ có thể là kẻ ngốc: “Nhưng nếu bị anh trai tôi biết được, tôi sẽ bị anh ấy ép thôi học...”

“Sợ cái gì chứ, bé con! Nội tình bên trong, em không nói anh cũng không nói, cậu ta làm sao mà biết được! Không chỉ thế, chuyện hẹn hò này lúc bắt đầu đương nhiên phải giấu cậu ta, đợi sau này cậu ta tự mình quan sát rồi phát hiện ra, sẽ từng bước một đối phó! Em không cảm thấy chuyện này rất thú vị sao? Cái tên tàn bạo kia quản lý em chặt như vậy, nhưng đến một ngày đột nhiên phát hiện ra người bạn thân nhất của mình cướp mất đứa em gái bảo bối. Mới chỉ tưởng tượng đến đây thôi, anh cũng thấy vui rồi!”

“...” Toát mồ hôi, hóa ra tên này là đồ biến thái! Mặc dù ý kiến này nghe có vẻ khá hay.

“Có phải bây giờ trong lòng em đang mắng tôi biến thái?” Anh đột nhiên chống tay lên bàn nhô người đến gần bên Tiểu Ái, hơi thở ấm áp phả lên sống mũi cô. Tiểu Ái bị Thôi Thái Dạ làm cho hoảng sợ, giơ tay đập vào trán anh ta một cái.

“Dung Tiểu Ái!” Ở một chón cao cấp thế này, cô bé sao có thể đánh vào đầu anh, mà còn giống như đánh một con chó con nữa chứ.

“Tôi, tôi xin lỗi!” Tiểu Ái đột nhiên mất hết khí phách: “Tôi không cố ý! Thôi Thái Dạ, lúc nãy anh nói không phải đều là thật đó chứ? Nếu tôi đồng ý cùng anh giả vờ hẹn hò, anh sẽ tận dụng năng lực của mình cho tôi tất cả những cơ hội mà tôi mong muốn?”

Chỉnh lại áo vest, Thôi Thái Dạ tự tin đáp: “Thôi Thái Dạ tôi là ai chứ? Sao có thể lừa những cô gái như em!”

“Nhưng mà chỉ nói không thì chẳng có căn cứ. Muốn tôi hợp tác cũng được, nhưng phải làm hợp đồng.” Nói đến đây, Tiểu Ái mở túi xách lấy quyển sổ ghi nhớ và bút ra. Nhanh chóng viết hai bản hợp đồng hợp ghi ngày tháng rồi kí tên lên, sau đó đẩy về phía Thôi Thái Dạ.

“Ký hợp đồng?” Anh phá lên cười, chút thịnh nộ vừa nãy hoàn toàn tiêu tan. Trên trang giấy trắng mỏng, viết rất rõ ràng những điều kiện mà anh nói vừa rồi, còn thêm phần hiệu lực của hợp đồng là một năm. Chữ của cô rất đẹp, nét chữ có phần phóng khoáng, cảm giác nhỏ xinh mà linh hoạt

“Không dám ký, sợ mình sẽ hối hận sao?” Tiểu Ái cất giọng đầy khiêu khích.

Anh nhìn cô chăm chú một lần nữa rồi bật cười, cầm bút kí tên của mình như rồng bay phượng múa.

Tiểu Ái nhận lại hộp đồng, kiểm tra một lượt, giữa hai hàng lông mày cuối cùng cũng hiện lên nét vui mừng. Sau đó, cô cầm ly nước hương về phía anh: “Thôi Thái Dạ, bắt đầu từ hôm nay, anh chính thức là bạn trai trên danh nghĩa của tôi! Chúc hợp tác vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Màu Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Quyết liệt

Chuyện Thôi Thái Dạ rồi cuộc vì sao muốn trêu chọc bạn thân của mình, Dung Tiểu Ái không có ý định tìm hiểu đến cùng. Thực ra quá trình không quan trọng, điều cốt yếu là kết quả. Nghĩ đến thực lực, gia thế của Thôi Thái Dạ, tâm trạng Tiểu Ái càng vui vẻ. Đối với một sinh viên năm tư vẫn còn non nớt như cô, việc không cần phải hi sinh nhan sắc, mà vẫn có thể đạt được mục đích, chính là miếng bánh béo bở từ trên trời rơi xuống. Lúc này câu thành ngữ “Tái ông thất mã” [1] thật hợp với cô. Lúc đầu nghe bố cô nói, Dung Kỳ quay về sẽ đến thăm cô trước, nhưng cô thật sự không lường mọi chuyện về sau lại phát triển đến mức này. Bây giờ ngẫm nghĩ lại, có lẽ cô không nên quá tính toán chi li với Dung Kỳ, nói không chừng còn có được quan hệ tốt với anh ấy, sau này có thể gặp được càng nhiều bạn có địa vị của anh ấy hơn.

[1] “Tái ông thất mã”: Việc tướng may hóa rủi, việc tướng rủi hóa may, họa phúc khôn lường.

Sau khi được Thôi Thái Dạ đưa về trường, Tiểu Ái nhanh chóng tẩy trang, gấp rút rời khỏi trường trước khi Tư Nhã nghe thấy tin mà tức tốc chạy tới hỏi han. Để biểu thị thành ý của mình, lần đầu tiên cô không rong chơi ở bên ngoài, lúc về tới nhà mới chỉ bốn giờ ba mươi phút, căn nhà chìm trong yên tĩnh, trong gian bếp kiểu mở, Dung Kỳ toàn thân mặc đồ đen, đang chuẩn bị thức ăn cho bữa tối.

Dung Tiểu Ái nhìn chăm chú vào tấm lưng thẳng tắp, trong đầu đột nhiên hiện lên cụm từ đôi vợ chồng, cô đứng dựa vào góc tường cười khúc khích.

Bỗng một ánh mắt lạnh lùng lướt tới: “Hôm nay về sớm vậy?”

“Vâng, buổi chiều không có tiết học, em tập khiêu vũ rồi về sớm một chút.” Cô tiện tay vớt cặp xuống, vắt tay sau lưng bước vào trong nhà bếp, giọng nói vừa mềm mại vừa ngọt ngào: “Anh! Hay để em giúp anh nhé?”

“Em giúp anh?” Dung Kỳ dừng tay, hàng lông mày thẳng khể nhướng lên, ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, lưu lại trên đôi má anh những mảnh vụn màu vàng óng ánh. Cảnh tượng này, phảng phất giống như cảnh trong những bộ phim thần tượng. Trong không gian, thoang thoảng mùi hương của nước dưỡng cạo râu, mùi sữa tắm nhẹ nhàng và mùi hương trên người Dung Kỳ. Thứ mùi đó không giống với mùi nước hoa Eau de Cologne quyến rũ của Thôi Thái Dạ, mà giống như mùi của cánh rừng sau cơn mưa, sạch sẽ, mát mẻ và trầm lắng.

“Anh xem thường em quá rồi! Mặc dù nấu ăn không phải là sở trường của em, nhưng rửa bát thì em biết làm mà!” Tiểu Ái cười híp mắt, chớp chớp hàng mi tựa như cánh bướm đang nhảy múa.

Dung Kỳ không nói gì, nhường lại cho cô vị trí bồn rửa bát. Tiểu Ái xắn tay áo, bắt đầu tập trung rửa bát. Trong phòng bếp nhất thời chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, cho đến khi Dung Kỳ cất tiếng: “Trước khi anh quay về, có phải em sống cùng một người khác?” Câu hỏi đó như tạt một gáo nước lạnh lên người, cổ họng Tiểu Ái lập tức co lại giống như chim cút, người cứng đờ như mấy móc quên tra dầu.

Cô hoảng sợ ngoảnh đầu lại, Dung Kỳ lúc này vẫn chuyên tâm rắc gia vị lên miếng thịt bò, như thể câu nói vừa rồi không phải thốt ra từ miệng anh.

“Anh, anh đang nói gì vậy?” Điều đầu tiên trong kế sách bảo toàn tính mạng là giả ngốc, dù có đánh chết cô cũng không thừa nhận.

“Trưa nay cậu ta đến đây, nói có đồ để quên.” Dung Kỳ lạnh lùng nói tiếp.

Một dòng mồ hôi lạnh chảy xuống từ đầu Tiểu Ái, ngay cả đến đầu ngón chân cô cũng bắt đầu run lên cầm cập. Không ngờ con bé Tư Nhã lại đoán đúng. Anh chàng khoa Mỹ thuật thực sự chạy đến đây gây chuyện. Hồng rồi, hồng rồi! Trong đầu Tiểu Ái lúc này hoàn toàn trống rỗng, chỉ khát khao mặt đất dưới chân bất thành linh sục lún, để cô có thể biến mất trong nháy mắt.”

“Anh...” Tiểu Ái kêu lên tội nghiệp: “Anh đừng có nghe người ta nói nhảm, em làm sao có thể cùng anh ta sống chung, anh ta chỉ là khách thuê phòng mà thôi!”

Dung Kỳ không lên tiếng, thu dọn gia vị và thịt bò sang một bên, tiến đến bồn rửa chén rửa tay kĩ càng rồi lau sạch, cuối cùng mới đưa ánh mắt về phía cô. Anh cao hơn cô rất nhiều, ở khoảng cách gần thế này, Tiểu Ái phải ngẩng cổ lên mới có thể đối diện với anh. Đôi mắt màu trà lạnh lùng lúc này sâu không nhìn thấy đáy, cô hoàn toàn không thăm dò được một chút thông tin gì từ đó, chỉ đành cắn môi giả bộ đáng thương.

“Hiện giờ anh đang ngược đãi em à?” Anh lạnh lùng cất tiếng khiến Tiểu Ái cảm nhận rõ ràng có một sức ép vô hình đang đè nén: “Anh có tháng nào quên không cho em tiền sinh hoạt không? Hay là không cho tiền nộp học phí ở trường?”

Tiểu Ái mếu máo: “Không có...”

“Đã biết không có, vì sao em còn hao tổn công sức đi kiếm tiền?”

Tiểu Ái không dám tiếp tục nhìn Dung Kỳ, chỉ cúi đầu nghẹn ngào: “Nhưng nhiều lúc tiền vẫn không đủ mà...”

“Vì thế, đây chính là nguyên nhân em tùy tiện tìm một người con trai sống cùng à? Sống chung cùng nhau, nấu ăn cùng nhau? Nếu như đây chính là cuộc sống lí tưởng mà ban đầu em nói với anh, thì mời em lập tức thu dọn đồ đạc quay về thành phố Z! Đừng lãng phí thời gian, tiền bạc và tinh thần của anh nữa!” Giọng anh càng lúc càng lạnh lùng, lại cực kỳ sắc bén.

Đúng vậy, từ trước đến nay, tất cả những việc cô làm đều bị anh xem thường. Mặc dù họ là anh em, cùng sống chung dưới một mái nhà, mặc dù anh đảm nhận tất cả phí sinh hoạt của cô, nhưng anh xưa nay vẫn luôn coi thường cô. Không! Không chỉ riêng cô, ngay cả bố mẹ, họ đều là những người thân của anh, anh cũng không thích bất kì một ai. Mặc dù anh chưa hề nói, và luôn làm tròn bổn phận của một người con hiếu thảo, một người anh trai nghiêm khắc, nhưng cô cứ thấp thoáng cảm nhận, những cái đó chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài.

“Em nói lại một lần nữa. Em không cùng nam sinh sống chung, bọn em chỉ là sống cùng một nhà, hai người hai phòng, không tệ hại như những gì anh nói.” Ánh mắt và giọng điệu của Dung Kỳ, khiến Tiểu Ái không chịu được phải vùng lên phản bác: “Anh, nếu anh vẫn hi vọng em coi anh là anh trai, vậy thì xin anh hãy tôn trọng em một chút! Em không quan tâm anh có ghét em hay không, nhưng có một điều xin anh nhớ rõ, em là em gái của anh, đó là sự thực không thể nào chối cãi được. Trên người anh và em chảy chung một dòng máu, anh ghét em, cũng chính là ghét bản thân mình. Em biết, từ nhỏ đến lớn, bất kì mặt nào em cũng không bằng anh. Học không giỏi, lại không nghe lời bố mẹ, từ sáng đến tối chỉ biết gây chuyện rắc rối, luôn phải cần anh giúp em giải quyết hậu quả, thậm chí còn khăng khăng cố chấp chạy đến thành phố này. Em biết anh thấy phiền, nhưng anh có hiểu tâm trạng của em không?” Cô nhìn anh, chầm chậm lùi về phía sau một bước: “Anh có biết em vì không muốn anh phiền muộn, đã cố gắng nhiều như thế nào để thay đổi bản thân. Vì biết anh trở về, em thậm chí đuổi cả anh chàng vô tội đó ra khỏi cửa. Em bắt ép bản thân phải quét dọn phòng sạch sẽ. Nhưng anh vẫn không vừa ý, còn trách này trách nọ. Nếu cái gì anh cũng không vừa lòng, vậy từ nay về sau, anh không cần phải cưỡng ép bản thân mình nữa!”

Cô hít một hơi thật sâu, giống như phải dùng toàn bộ sức lực để nói: “Em sẽ dọn đi, em sẽ kiếm tiền trả lại cho anh. Em đã tròn hai mươi tuổi, đừng nói là anh, ngay cả bố mẹ cũng không thể tùy ý ràng buộc cuộc sống của em. Sau này, cuộc sống của em sẽ do em tự mình làm chủ.” Nói xong, Tiểu Ái đưa tay kéo băng đô tóc ra, mái tóc xoăn dài buông xuống: “Em không thích cột tóc, không thích ăn mặc giản dị, không thích quần jean áo phông, càng không thích màu trắng thuần khiết. Em sùng bái trào lưu thời trang, bốn năm đại học không trang điểm tuyệt đối không bước ra khỏi nhà. Em ghét sự ngăn nắp và sạch sẽ, em thích trong nhà lộn xộn. Em cũng không phải là loại con gái khôn khéo, đoan trang, em thích xe thể thao, hàng hiệu, tiền bạc, và cả trai đẹp nữa. Tất cả những thứ mà anh coi thường lại là những điều mà em thích nhất.”

Chiếc băng đô bị cô ném xuống nền nhà, Dung Kỳ nhìn Tiểu Ái chằm chằm, trong đáy mắt anh như có ngọn lửa cháy bùng lên nhưng ngọn lửa ấy lại lạnh buốt đến tận xương. Hai kiểu nhiệt độ tương phản bao bọc lấy Tiểu Ái, tựa hồ ngay lập tức có thể đem cô thiêu đốt thành tro bụi.

“Anh nói gì đi chứ! Đừng nhìn em bằng ánh mắt đó!” Tiểu Ái đột nhiên trở nên nôn nóng, cô căm ghét sự bình tĩnh đó của anh, rõ ràng đang rất tức giận nhưng sắc mặt anh vẫn không hề thay đổi. Cô cắn môi, tiến lên phía trước nắm lấy cánh tay anh: “Muốn mắng thì cứ mắng, muốn đánh thì ra tay. Cứ giống như trước kia là được! Em chuẩn bị tâm lý rồi, anh cứ ra tay đi!”

Những ngón tay thon dài gầy guộc đưa lên, Tiểu Ái sợ hãi nhắm mắt lại nhưng bàn tay anh chỉ nhẹ nhàng gỡ những ngón tay cô đang nắm chặt cánh tay của anh xuống.

“Bây giờ, cho em thời gian nửa tiếng.” Giọng Dung Kỳ vô cùng bình tĩnh. Trên khuôn mặt tuấn tú phi phàm, ngay cả một tia gợn sóng cũng không có, đôi mắt màu trà tĩnh mịch như nước đọng trong đầm. “Nửa tiếng sau phải thu dọn toàn bộ đồ đạc của em rồi biến đi lập tức cho anh! Tất cả những việc về sau của em, anh sẽ không quản nữa. Còn về số tiền kia, cứ coi như anh bố thí cho ăn mày vậy!”

“Dung Kỳ!” Tiểu Ái tức giận thét lớn.

Anh quay đi, không nhìn cô nữa: “Bây giờ anh có việc phải đi, hi vọng khi anh trở về, em đã rời khỏi.”

Bóng anh khuất đi cùng với tiếng kéo cửa khiến Dung Kỳ Tiểu Ái ảo não đứng bất động tại chỗ, toàn thân rã rời như không còn sức lực, ngồi bệt xuống nền nhà.

Hình Tư Nhã chưa bao giờ lại muốn đá bay Tiểu Ái như lúc này. Cả buổi tối cô phải bận rộn ở quán rượu, mãi mới được leo lên giường nghỉ ngơi, chợp mắt chưa được bao lâu thì ba giờ sáng đã bị cuộc điện thoại của Dung Kỳ Tiểu Ái làm cho tỉnh giấc. Cuốn chăn quanh người, Tư Nhã ra mở cửa, con bé này buổi chiều còn cố ý bỏ chạy không kể với cô chuyện Thôi Thái Dạ, giờ lại kéo theo tất cả đồ đạc xông vào nhà cô, nói muốn cô thu nhận.

Thu nhận? Thu nhận cái đồ quý! Căn nhà hơn tám mươi mét vuông không ở, lại chạy đến chen chúc ở cái chỗ bé tí tẹo chỉ có ba mươi mét vuông làm gì?

“Tư Nhã! Mình bị Dung Kỳ đuổi đi rồi!” Tiểu Ái nước mắt lưng tròng: “Cái đồ đáng ghét đó, sao có thể nói mình là ăn mày chứ! Mình bữa tối còn chưa ăn, ngồi liên sáu tiếng trên chiếc tràng ki ở lầu dưới khu nhà, vậy mà anh ta cũng không thèm để ý đến...” Cô nức nở kể lại mọi chuyện, Tư Nhã nghe một hồi mới hiểu rõ tình hình.

“Rốt cuộc nội chiến cũng bùng nổ rồi à?” Tư Nhã nằm co người trên ghế sofa, vẻ mặt như kiểu tôi sớm đã dự liệu được việc này: “Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, mình đã biết sớm muộn cũng có ngày cậu bị anh ấy đuổi ra khỏi nhà. Người đàn ông xuất chúng như vậy, làm sao chịu được việc sống cùng một đứa em gái lười biếng, háo sắc lại còn nông cạn như cậu chứ! Đương nhiên, tốc độ đuổi ra khỏi nhà nhanh như thế này thì có phần vượt xa so với

dự liệu của mình – Á!” Cổ của Tư Nhã bỗng nhiên bị bóp chặt. “Con bé chết tiệt! Mau buông mình ra, có ai đi cầu cứu người khác mà lại hung dữ như cậu không?”

“Mình cứ hung dữ đó! Cái đồ trọng sắc khinh bạn, hôm nay mình sẽ bóp cậu chết mới thôi!” Trên khuôn mặt đỏ bừng của Tiểu Ái vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa kịp lau khô.

“Mình trọng sắc khinh bạn? Cậu không như vậy sao? Chiều nay chạy còn nhanh hơn thỏ đấy. Nói mau! Thôi Thái Dạ tìm cậu rồi cuộc có chuyện gì?” Tư Nhã không khách sáo, cũng quay ra bóp cổ Tiểu Ái.

“Mình sao phải nói cho cậu biết chứ!”

“Mình là chị dâu tương lai của cậu, cậu không nói với mình thì nói với ai đây?”

“Chị dâu tương lai? Vậy thì mình càng phải bóp chết cậu.”

“Con bé chết tiệt! Cậu bóp thật đấy à? Mau dừng tay!”

Hai người vật lộn một hồi trên ghế sofa, đến khi buông tay thì quần áo đầu tóc đã rối tung rối mù, nhìn đáng vẻ thảm hại xộc xệch của nhau, cả hai không nhịn được cùng cười phá lên.

“Con bé chết tiệt, bữa tối chưa ăn mà sao lại khỏe như vậy!” Tư Nhã vội vã xô dép lê chạy đến phía trước chiếc tủ kiểu thập: “Mình nói rõ nha, trong này chỉ có mì ăn liền thôi! Còn nữa, lát đi ngủ không được cướp chăn của mình, không được đè lên mình, nếu không mình sẽ đá cậu xuống giường đấy!”

“Mình biết rồi! Nhã Nhã, mình yêu cậu!” Dung Tiểu Ái ngồi trên sofa, mặc dù tâm trí hỗn loạn nhưng lém lỉnh dùng cả hai tay bắn cho cô bạn hàng ngàn nụ hôn.

Cuộc sống chung của Dung Tiểu Ái và Hình Tư Nhã bắt đầu như vậy. Ban đầu Tư Nhã kiên quyết không đến sống cùng Tiểu Ái là vì muốn có không gian và thời gian riêng tư, cũng thuận tiện cho việc thi thoảng đưa trai đẹp về nhà. Hiện tại thì mọi chuyện đã bị đảo lộn rồi, không những mất đi không gian tự do của bản thân, mà còn rước thêm một miệng ăn. Tiểu Ái trước kia mặc dù mỗi tháng đều có một khoản thu nhập cố định từ tiền thuê phòng, nhưng vì đã quen tiêu xài hoang phí nên tháng nào cũng tiêu hết sạch. Bây giờ đột nhiên mất đi trụ cột kinh tế, lại đang là cuối tháng, trên người cô chỉ còn sót lại đúng chín mươi sáu tệ.

Còn về phần Tư Nhã, dù đi làm thêm, nhưng số tiền đó cũng chỉ duy trì được các khoản chi tiêu hàng ngày của bản thân. Cũng may lần này cả hai đều nhận được vai diễn, chỉ cần chờ một tuần nữa sau khi kí hợp đồng với M&S là có thể lấy trước một phần tiền theo thỏa thuận. Tuy nhiên, cái ngày may mắn mong ngóng mãi đó cuối cùng lại bị một việc ngoài ý muốn làm hỏng.

Thứ năm, cả hai cô cùng xin nghỉ học, vô cùng phấn khởi đến công ty M&S, thì nhận được thông báo kết quả buổi casting có sai sót. Hóa ra giấy thông báo gửi cho Dung Tiểu Ái là do nhân viên chịu trách nhiệm gửi thư đã nhầm lẫn giữa cô với một người khác. Việc này có nghĩa là người được chọn hôm đó không phải Dung Tiểu Ái, mà là La Vy người được xếp chung nhóm với cô.

Trong văn phòng rộng lớn, nhân viên sau khi giải thích xong liền lịch sự mời cô quay về. Tiểu Ái lặng lẽ nhìn vào bảng điểm, mặt mày không khỏi ủ rũ. Cho dù bằng chứng bày ra trước mắt, cô vẫn không tin điểm số của mình lại không bằng với La Vy. Mặc dù hôm đó cô rất căng thẳng, nhưng kỹ thuật diễn xuất của La Vy như thế nào cô biết rõ. Huống hồ, việc cô được chọn là do ông chủ đầu tư Thôi Thái Dạ chính miệng nói ra, bọn họ còn ký hợp đồng, bây giờ sao có thể xảy ra chuyện như vậy chứ?

Lẽ nào, Thôi Thái Dạ đang đùa giỡn cô? Nghĩ vậy, Tiểu Ái lập tức chạy ra hành lang ấn số gọi cho anh ta, nhưng không có người nhắc máy. Tư Nhã đuổi theo Tiểu Ái, biết chuyện cô nổi giận đùng đùng, miệng không ngừng chửi rủa. Tiểu Ái quay sang Tư Nhã, nói rằng trước kia mong có được vai diễn cũng là để có tiền chuyển nhà chung cư. Bây giờ cũng bị Dung Kỳ đuổi đi rồi, thì chẳng còn gì quan trọng nữa!

Tư Nhã được gọi đến làm thủ tục kí kết hợp đồng và chờ hóa trang tạo hình. Tiểu Ái sợ bạn phân tâm, vội vàng khuyên nhủ vài câu: “Được rồi, chuyện này khác, chuyện kia khác. Về phần Thôi Thái Dạ mình sẽ đi tìm anh ta, cậu không được phân tâm, cứ kí hợp đồng cho tốt đã, tiền ăn tháng sau của mình nhờ cậy vào cậu cả đấy!”

Khi Tư Nhã quay lưng bước đi, Dung Tiểu Ái liền tắt nụ cười, nghiêng răng nhìn số điện thoại trên di động. Cái đồ Thôi Thái Dạ đáng chết, sao có thể bày ra chuyện này để trêu đùa cô chứ! Chẳng lẽ vì nghe tin cô và Dung Kỳ cãi nhau nên quyết định thay đổi chủ ý rồi.

Tiểu Ái tức giận mở cửa phòng vệ sinh, trốn vào gian trong cùng bắt đầu xả giận. Đây vốn là thói quen đã hình thành từ lúc đi học của Tiểu Ái. Mỗi lần vấp phải chuyện gì cần tập trung tinh thần để suy nghĩ, cô đều tìm một không gian nhỏ, yên tĩnh và kín đáo, suy nghĩ mọi việc, tiến hành phân tích để tìm ra đầu mối.

Phòng vệ sinh M&S hoa lệ vừa gọn gàng lại sạch sẽ. Tiểu Ái ngồi trên nắp bồn cầu, đang nhớ lại về mặt của Thôi Thái Dạ lúc nói chuyện ngày hôm trước, thì bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng cười nói của phụ nữ, trong đó có một âm thanh rất quen thuộc. Người đó chính là La Vy, còn người đi cùng có lẽ là trợ lý của cô ta. Tiểu Ái lập tức xoay người, nhanh chóng mở chức năng thu âm của điện thoại.

“Chị Vy, cái người vừa nãy thật ngông cuồng, nhìn thấy chị sao có thể không chào hỏi chứ?” Cô nàng trợ lý cho rằng trong phòng vệ sinh không có người, nên vừa giúp La Vy trang điểm vừa cất lời oán thán. Nghe những lời đó của cô ta, Tiểu Ái biết người mà họ đang nói đến chính là Tư Nhã. Trong lòng Tiểu Ái thầm nghĩ, cô lẽ Tư Nhã vì chuyện hiểu nhầm này của mình mà khó chịu, với tính tình của cô ấy, lúc này không xông lên đá bay cô ta đã là lịch sự lắm rồi! Và lại La Vy không được coi là ngôi sao, không đề ý đến cô ta là chuyện hoàn toàn bình thường.

“Cẩn thận cái miệng đấy, đây không phải nhà mình!” La Vy thận trọng nhắc nhở.

“Đề em ngó nghiêng xem!”

Lúc này, ngay cả tiếng hít thở Tiểu Ái cũng giảm nhỏ xuống, cô rụt rè nhắc chân, ngồi xồm lên nắp bồn cầu vệ sinh, trong lòng thầm nghĩ hôm nay thật sự may mắn, có thể hiểu thêm về bộ mặt thật của người trong giới giải trí. Cô trợ lý kia nhìn lướt qua một vòng, thậm chí còn ngồi xồm xuống xem bên trong có ai không, sau đó quay sang nói: “Chị Vy, yên tâm đi không có người!”

Hai người bắt đầu yên tâm tám chuyện, sau một hồi trống trợn trách móc đả ngộ kém lại chê thái độ nhân viên không tốt, trong cuộc đối thoại đã xuất hiện tên nhân vật quen thuộc. Chỉ chờ có vậy, mặt mày Tiểu Ái rạng rỡ, lập tức đóng tai nghe.

“... Con bé đó cho rằng tao không nhìn ra ư? Hôm đó chỉ cần thấy ánh mắt nó nhìn Tổng giám đốc Thôi là tao liền biết giữa họ đang diễn trò. Chỗ dựa của tao không kém con bé đó, vật lộn cả một đêm lẫn già đạo diễn ấy mới đồng ý giúp tao sửa bảng điểm.”

“Nhưng mà, chị Vy, điểm số ban đầu của con bé đó cao hơn chị à? Đạo diễn Lưu tự mình thay đổi bảng điểm, không sợ đắc tội với Tổng giám đốc Thôi sao?”

“Hừ! Ông ta thì sợ ai chứ, hiện tại chỉ sợ tao không đề ý đến mà thôi!” Tiếng cười của La Vy vô cùng phóng túng, so với hình tượng thân thiện, lễ độ ở buổi casting hoàn toàn đối lập: “Chỉ cần một ngày còn ở trong tay tao, ông ta không dám đắc tội với tao đâu. Ông ta đã đồng ý cho tao vào bộ phim này rồi! Chịu đựng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đến thời của tao chứ!”

“...”

Dung Tiểu Ái nghe vậy, khóe môi dần cong lên.

Do được Tổng giám đốc Công ty người mẫu Sun Thái Dạ bỏ tiền đầu tư, công ty M&S dốc toàn lực đánh bóng danh tiếng cho bộ phim “Tồn thương” còn chưa khởi quay của mình. Tuy nhiên, cái gọi là “danh tiếng” ấy lại khởi nguồn từ một đoạn đối thoại trên mạng trong những ngày gần đây đang bị hàng trăm ngàn người mổ xẻ, đã kích.

“Chị Vy, cái người vừa nãy thật ngông cuồng, nhìn thấy chị sao có thể không chào hỏi chứ?... Cẩn thận cái miệng đấy, đây không phải nhà mình!... Đề em ngó nghiêng xem! Chị Vy, yên tâm đi không có người!... Hừ! Ông ta thì sợ ai chứ, hiện tại chỉ có sợ tao không đề ý đến mà thôi! Chỉ cần một ngày còn ở trong tay tao, ông ta không dám đắc tội với tao đâu. Ông ta đã đồng ý cho tao vào bộ phim này rồi! Chịu đựng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đến thời của tao chứ!... Vẫn là chị Vy có cách!”

Không xuất hiện tên đầy đủ của bất kỳ ai, cũng không xuất hiện bất kỳ danh từ chỉ thực nào, nhưng chỉ cần là người hiểu biết sơ qua về giới showbiz nghe sẽ hiểu được nội tình đằng sau chuyện này.

Thôi Thái Dạ vừa xuống máy bay thì lập tức gặp phải sự truy đuổi của cánh nhà báo. Lúc bị hỏi về cuộc đối thoại trên mạng, anh mới biết trong vài ngày ngắn ngủi mình không ở trong nước, bộ phim truyền hình “Tồn thương” còn chưa chính thức khởi quay đã “nổi tiếng” như cồn. Sau khi thoát khỏi đám phóng viên, Thôi Thái Dạ lập tức lên xe đến thẳng M&S, đồng thời liên lạc với tổ trưởng phụ trách bộ phim “Tồn thương” để mở cuộc họp gấp.

Trong phòng họp lớn, bầu không khí có phần nặng nề, sắc mặt đạo diễn Lưu u ám. Mặc dù cuộc đối thoại bị thu âm rồi phát tán đó không rõ nguồn gốc, cũng không có bất kỳ điều gì chứng thực, song trước những suy đoán mạnh mẽ, sắc bén của cánh nhà báo trong mấy ngày nay thực sự đã làm cho vụ việc trở nên tồi tệ hơn.

Trong cuộc họp, tất cả đều đồng lòng nhất trí, thứ nhất phải điều tra cho ra người đăng bản ghi âm đó, thứ hai đưa ra lời cảnh báo kịp thời với những tờ báo đăng tin để tránh tin đồn lan rộng, ảnh hưởng tới sự hợp tác của hai công ty. Thôi Thái Dạ nghe những lời đó mà không khỏi thầm cười khẩy trong bụng, cái nghề này thì phi đích thực nhiều, nhưng đa phần nếu không có lửa thì làm sao có khói. Người của đạo diễn Lưu, anh sớm đã nghe qua. Nếu không phải vì liên quan tới ai đó, những chuyện kiểu như thế này có lẽ anh chẳng thêm để ý tới.

“Được rồi! Vụ việc này càng tỏ ra chỉ càng bê bối hơn thôi, dù sao cũng chỉ là những điều bắt bóng bắt gió, vô căn cứ, bọn họ thích viết thì cứ để họ viết. Coi như giúp chúng ta quảng cáo miễn phí!” Thôi Thái Dạ đưa ra nhận định. Mọi người thấy anh không quá để ý đến chuyện này nên cũng thờ phào nhẹ nhõm. “Tồn thương” là bộ phim truyền hình đầu tiên mà M&S quay, nó đánh dấu cột mốc quan trọng của M&S từ một công ty kinh doanh đơn thuần chuyển sang vai trò là một công ty giải trí. Thêm vào đó nghe nói quan hệ của Tổng giám đốc công ty với Thôi Thái Dạ không hề đơn giản, vì thế một số người lo lắng về Tổng giám đốc hơn là lo lắng cho bộ phim truyền hình của chính mình.

Lúc rời khỏi M&S, chiếc xe thể thao màu trắng bạc đã chờ sẵn Thôi Thái Dạ ở cửa công ty, anh cởi chiếc áo vest, rồi tiện tay ném cho trợ lý, leo lên chiếc DBS phóng đi.

Bước sang tuần thứ hai không một xu dính túi, Dung Tiểu Ái chính thức lĩnh hội sâu sắc bốn chữ “thời đời nóng lạnh.” Mặc dù trước đó Tư Nhã đã cương quyết nhất tiền cho cô, nhưng hiện tại ăn ở đều dùng tiền của Tư Nhã, làm sao cô có thể ngửa tay xin cô ấy tiền tiêu vặt. Vì thế đành đi ngấm lại, Tiểu Ái vẫn nên tìm việc làm thêm trước đã.

Tư Nhã dẫn Tiểu Ái đến quán rượu cô ấy đang làm thêm, còn nói ông chủ quán rượu này khá tốt. Kết quả tối thử việc đầu tiên, Tiểu Ái làm vỡ ba cái cốc, một chai bia cộng thêm bốn cái đĩa, số tiền kiếm được không đủ để bồi thường... Cho dù ông chủ có tốt đến đâu cũng không khỏi xám cả mặt.

Sau đó Tiểu Ái lần lượt đến làm ở các quán như KFC, quán trà, quán đồ ngọt... nhưng công việc nào cũng đều kết thúc thảm hại chỉ trong hai ngày. Trắc

trở liên tiếp làm cho một người từ trước đến nay vốn luôn tràn đầy tự tin như cô cũng phải bắt đầu nghi ngờ, liệu có phải vì trước đó được Dung Kỳ chu cấp quá tốt, nên bản thân đã biến thành phá gia chi nữ lười biếng từ lúc nào không hay?

“Minh bắt đầu nghi ngờ là anh trai mình cố ý. Cung cấp phòng, cung cấp tiền tiêu vặt, rồi còn chịu trách nhiệm cả khoản học phí, chính là để biến mình thành đồ bỏ đi như thế này đây. Làm cho mình đến bước đường cùng chẳng còn cách nào đành quay về vẫy đuôi xun xoe cầu cạnh anh ấy.” Tiểu Ái cất lời than thở khi hai người đang ngồi ở hàng ăn vệ đường gần trường học ăn mì xào. Gần đây khủng hoảng kinh tế, bọn cô ngay đến cả căng-tin ở trường cũng không dám bước vào.

“Cậu là đồ bỏ đi!” Tư Nhã rít lên: “Thôi đi hai công ty M&S và Sun gần đây bị cậu làm cho nhốn nháo hết cả lên rồi! Nếu cậu là đồ bỏ đi thì mình là gì chứ? Con cóc? Hay là đồ đần?”

“Được rồi, cậu còn muốn giận đến lúc nào đây? Minh cũng không phải cố ý giấu cậu, chỉ là vì đúng lúc đó cậu bận rộn mà mình thì lại nóng vội, nên mới tiến hành ngay chuyện đó!” Tiểu Ái trề môi làm bộ đáng thương: “Lần sau nếu lại có việc giống vậy, nhất định ngay lập tức mình sẽ thông báo cho cậu!”

“Đó là do cậu tự nói đó nha! Đừng có mà tới lúc đó lại chối bay chối biến!”

“Nhất định, nhất định!” Tiểu Ái vừa ăn mì xào, vừa ra sức gật đầu. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Tiểu Ái vừa nhìn liền lập tức ngừng người, như gặp phải chuyện gì rất khó giải quyết.

“Anh trai cậu sắp tới đây à?” Tư Nhã ghé đầu lại, thấy tên nhấp nháy trên màn hình là Thôi Thái Dạ. Cô lập tức trộm cười: “Hóa ra anh ta đoán ra chuyện này có liên quan đến cậu, nên đang trên đường đến tìm cậu phải không? Không nhận à? Người ta là đại gia đó!”

Tiểu Ái nhanh chóng bấm nút tắt điện thoại: “Đùa à? Bây giờ mà nhận điện thoại của anh ta thì chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới! Cứ để anh ta gọi đi, dù sao cũng không bắt nổi mình.”

“Chưa chắc đâu!” Tư Nhã chăm chú nhìn về phía sau Tiểu Ái ý tứ sâu xa. Trên con đường khá hẹp, một chiếc xe thể thao màu trắng bạc đang từ từ chạy đến. Tiểu Ái quay đầu, đúng lúc nhìn thấy một bóng hình cao lớn bước ra khỏi xe. Đó là xe của Nhị thiếu gia họ Thôi.

“Sao cậu không nhắc mình sớm?” Tiểu Ái chân tay hoảng loạn bỏ lại bát mì, nhân lúc quán đang đông người, vợ cặp sách toan bỏ chạy. Kết quả bị Tư Nhã đập tay vào mặt bàn quát: “Này! Bát mì xào cậu còn chưa ăn hết đã vội đi đâu chứ? Không phải do cậu trả tiền thì không đau lòng chứ gì? Dám lãng phí thức ăn của mình, Chủ tịch Mao đã dạy trong điều kiện khó khăn phải biết trân trọng tất cả đồ ăn trước mắt mình.”

“Xin cậu đấy, Chủ tịch Mao nói ra câu đó lúc nào?” Tiểu Ái muốn bỏ chạy nhưng không kịp được, cất lời phản kháng, đúng lúc này Thôi Thái Dạ chỉ còn vài bước chân nữa là đến bên cạnh cô.

“Bé con, đang tìm hiểu những lời trích dẫn của Chủ tịch Mao đấy à! Anh cũng thấy rất hứng thú. Hay là chúng ta tìm một chỗ nào yên tĩnh tìm hiểu đi?” Nói vậy, nhưng tay anh ta đã nắm chắc lấy cánh tay Tiểu Ái. Giờ cô có muốn bỏ chạy cũng không nổi, đành chịu bị cưỡng ép kéo lên xe.

Tiểu Ái vịn tay vào cửa kính nhìn về hướng người bạn thân với ánh mắt cầu cứu, nhưng Hình Tư Nhã kia lại làm động tác cắt cổ với cô, sau đó còn gạt toàn bộ số mì xào còn lại trong đĩa Tiểu Ái vào đĩa của mình, ăn một cách ngon lành.

Đáng ghét... Đồ xấu xa!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hẹn hò

Khi màn đêm buông xuống, thành phố lên đèn, ánh sáng lấp lánh như bảy sắc cầu vồng, cùng dòng xe đang nối đuôi nhau trên đường tạo thành một đại dương ánh sáng. Xe chạy một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa tới địa điểm muốn đến. Vì chỉ kịp nhét vội ít thức ăn nên lúc này dạ dày Tiểu Ái bắt đầu co thắt, không những thế còn biểu tình phát ra những tiếng kêu ọc ọc. Thôi Thái Dạ nghe thấy quay đầu nhìn cô, khước miệng cong lên: “Đói rồi à?”

Rõ ràng biết rồi còn cố ý hỏi, vô vị! Tiểu Ái ôm bụng, không thèm để ý đến Thôi Thái Dạ. Lúc mới lên xe cô còn lo lắng, nhưng ngẫm lại, chuyện đầu sao cũng đã làm rồi, với lại do anh ta không giữ lời trước, cô lại chẳng nợ nần gì anh ta cả, làm sao phải sợ chứ? Vì thế Tiểu Ái quyết định lấy tình chế động, bất biến ứng vạn biến, xem hôm nay anh ta xử trí cô thế nào.

Xe chạy được hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nơi. Họ vừa đến một thành phố khác, yên tĩnh hơn nhiều so với thành phố S, hơn nữa đây lại là một thành phố đẹp. Chiếc xe chạy dọc ven hồ, rồi dừng lại trước một tòa biệt thự được làm theo phong cách gỗ mộc kiểu phân lô. Lẽ nào anh muốn bán cô? Dung Tiểu Ái hoài nghi tự hỏi.

“Yên tâm đi! Anh sẽ không bán em đâu. Không phải em đói sao? Mau xuống xe!” Thôi Thái Dạ đưa chìa khóa xe cho người quản gia đang nghênh đón

ở phía trước, rồi đi thẳng vào trong biệt thự.

Đúng là một người đàn ông đáng sợ, lần nào cũng đoán đúng cô đang nghĩ gì. Tiểu Ái bủ môi, nhanh chân đi theo vào trong.

Bên ngoài biệt thự trông khá đơn giản, nhưng trong nhà, cây đèn chùm tỏa sáng như ban ngày. Có vài người đang ngồi trên chiếc sofa ở phòng khách khá rộng, trên mặt bàn trà thạch anh màu đen đặt vài ly rượu vang đỏ, xem ra họ đã đến từ rất lâu, vừa thấy Thôi Thái Dạ liền vội vàng vẫy tay gọi.

“Nhị thiếu gia! Cuối cùng anh cũng xuất hiện! Anh để chúng tôi phải đợi quá lâu rồi đó!” Một trong số họ bỏ ly rượu xuống, tay rút túi quần bước nhanh tới. Những người khác nghe vậy cũng nhao nhao quay đầu lại mỉm cười, nam nữ đều có cả, nếu nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện ra những khuôn mặt trẻ trung đó đã từng ít nhiều xuất hiện trên các trang báo tài chính hoặc thời trang. Hoặc bọn họ đều thuộc những gia đình có địa vị hiển hách, nếu không thì cũng dựa vào chính thực lực của bản thân để có được địa vị trọng vọng như bây giờ. Người yếu thế nhất trong số đó, thì thu nhập hàng năm chắc cũng phải từ hàng triệu nhân dân tệ trở lên. Đây hẳn là buổi tụ tập của giới thượng lưu.

Dung Tiểu Ái có cảm giác như mình đang rơi vào một mỏ kim cương, đâu đâu cũng nhìn thấy nhãn hiệu nổi tiếng, giá phải lên đến mấy trăm nghìn tệ đang tỏa ánh sáng lấp lánh. Cô cúi đầu nhìn lại chiếc quần soóc và áo phông mua trên mạng giá không đến mấy trăm tệ của mình, lại liếc nhìn ánh mắt hiếu kỳ của đám người kia đang đổ dồn lên mình, không phải tối nay Thôi Thái Dạ có ý đưa cô đến để bêu xấu chứ?

“Lại đổi rồi à? Rõ ràng trước khi ra nước ngoài là cô con lai MM mà. Con mắt của Nhị thiếu gia lần này có chút giảm sút đó!” Người đàn ông đầu tiên mở miệng, bộ dạng không hề tốt đẹp gì lại gần Dung Tiểu Ái quan sát kỹ càng, nhưng bị cô đáp trả lại bằng ánh mắt kiêu ngạo, người đàn ông đó lập tức hiểu ra: “Cá tính xem ra cũng không tồi!”

“Được rồi, anh đừng có bày ra bộ mặt háo sắc nữa! Dọa khách của Nhị thiếu gia như thế không hay đâu.” Một cô gái trẻ tóc dài ngang vai đẩy anh ta sang một bên, những người khác vây quanh Thôi Thái Dạ lúc này thì nhau đưa rượu ra mời, nói anh đến muộn, phạt trước ba ly. Dung Tiểu Ái khẽ mỉm cười xem màn náo nhiệt, ba ly rượu vang đỏ đó đều đầy cả.

Nhìn thấy sự chế giễu trong mắt Tiểu Ái, Thôi Thái Dạ quay đầu cười với cô, nhận rượu rồi uống cạn từng ly một, sau đó gọt tay ra giữ lấy bả vai cô, đôi môi ẩm ướt vẫn còn vương mùi rượu không kiêng dè tiến sát đến vành tai cô: “Lúc này không phải đổi sao? Tại sao bây giờ lại chỉ nhìn anh mà không đi lấy đồ ăn?”

“Vị đẹp trai nên mới nhìn anh chứ!” Tiểu Ái mỉm cười rạng rỡ, giữ cánh tay anh lắc nhẹ: “Không phải muốn cùng tôi nghiên cứu lời trích dẫn của Chủ tịch Mao à? Sao vậy, đây có được coi là sự độ lượng của anh không?”

Thôi Thái Dạ kéo tay Tiểu Ái, ôm cô chặt thêm một chút: “Nếu em đã nhắc nhở anh, vậy thì chúng ta đi nghiên cứu.” Anh cười, hơi thờ hòa lẫn với mùi nước hoa cao cấp phả vào gáy Tiểu Ái khiến cô lập tức nổi da gà.

Cô vốn cho rằng giữa bàn dân thiên hạ, mọi người còn đang đổi mắt nhìn họ nên anh ta chỉ nói vậy thôi, nào ngờ Thôi Thái Dạ không màng đến mọi người xung quanh, ôm lấy cô rẽ vào lối cầu thang đi lên lầu, nhanh chóng đẩy cô vào phòng, còn thuận tay đóng cửa lại. Cái tên này không phải muốn làm chuyện bậy bạ đó chứ?

Tiểu Ái thoát khỏi tay Thôi Thái Dạ, tránh sang một bên quan sát xung quanh. Căn phòng có một ban công, nhưng đáng tiếc cánh cửa kính đang đóng nên không biết đã khóa hay chưa, nếu chưa khóa thì đây cũng là tầng hai, nhưng bên dưới là hồ, có nhảy xuống chắc cũng không chết được. Chỉ là toàn thân sẽ ướt như chuột lột, trong người lại chỉ có mười mấy đồng thì quay về thành phố S bằng cách nào chứ? Gọi điện cho Dung Kỳ kêu cứu? Rồi nói rằng người bạn tốt nhất của anh đã bắt cóc em gái của anh ư?

Thôi đi, cô tưởng tượng đến phát sợ! Được rồi, dù sao cũng chỉ có con đường chết. Thôi Thái Dạ có đáng sợ thế nào, cũng không thể đáng sợ bằng Dung Kỳ!

“Em...” Thôi Thái Dạ định nói bỗng bị Tiểu Ái cắt lời.

“Đừng! Đoạn đối thoại ghi âm trên mạng là do chính tôi làm đó! Nhưng anh không thể trách tôi được, vô duyên vô cớ mất đi một vai diễn tốt như, tôi có thể không tức giận sao? Huống hồ, gần đây tôi đang cần tiền gấp. La Vy làm vậy, khiến tôi thực sự bị đá kích nể! Ai bảo cô ta dám điếu võ giương oai, vừa hay gặp phải tôi, dạy dỗ một chút có gì quá đáng chứ! Cả anh nữa!” Cô nhìn anh đầy khinh bỉ: “Hợp đồng đã ký rồi, nhưng ngay sao đó lại chơi trò mất tích, lẽ nào anh muốn tôi ngồi chờ chết sao?”

Thôi Thái Dạ đợi Tiểu Ái nói xong, khóe miệng cong lên: “Anh có nói lời nào trách móc em chưa?”

“Không trách tôi sao lại đến bắt tôi đến đây?” Cô không tin. Anh ta đã bỏ một số tiền lớn ra để đầu tư vào bộ phim dài tập, lẽ nào bị người khác gây chuyện mà coi như không có chuyện gì xảy ra sao?

“Mấy ngày trước anh hơi bận, không về kịp để giải thích với em. Thực ra chuyện giữa La Vy và đạo diễn Luru, anh không phải không biết. Trong giới này, muốn che giấu hoàn toàn là điều không thể. Vai diễn đó, cô ta muốn thì cứ để cô ta lấy đi, cô ta cũng coi như phải trả giá rất nhiều rồi, anh không có lý do để gây tổn thất thêm nữa.”

“Anh nói như vậy là có ý gì? Anh sớm biết trước vai diễn đó của tôi sẽ bị cướp đi?”

“Bé ngốc! Vai diễn đó chẳng qua chỉ là vai phụ nhỏ xuất hiện trong bốn năm tập phim thôi, thật sự có đáng để em tốn sức lực đi tranh giành như vậy không?”

“Anh nói như đơn giản lắm đấy! Vai phụ nữ xuất hiện trong bốn năm tập phim ư? Anh có biết vai diễn đó đối với một sinh viên khoa Điện xuất như tôi mà nói có ý nghĩa như thế nào không? Bây giờ Học viện Điện ảnh, Học viện Sân khấu kịch, thậm chí Học viện Âm nhạc đều tuyển sinh rộng rãi, những người muốn làm sao đây cả đó, nhưng đa phần ngay cả đến cơ hội xuất hiện trước ống kính cũng không có. Những người bình thường không có gia thế, không gia sản như tôi thì cho dù chỉ là vai thể thao không nhìn thấy mặt cũng phải tranh giành cho bằng được. Anh có hiểu không?” Dung Tiểu Á tức giận trừng mắt, mắt cô vốn đã to, bây giờ trừng lên trông lại càng giống búp bê Baby, không những không hung dữ, mà ngược lại rất đáng yêu.

Nghe Tiểu Á nói, Thôi Thái Dạ khẽ nhún mày, sau đó rất nhanh hiểu ra, không nhận được mà mỉm cười. Hóa ra cô ấy không biết, xem ra chuyện này sẽ càng ngày càng thú vị đây.

“Em có biết Công ty Nghệ Phong không?”

“Hỏi thừa! Đó là công ty giải trí lớn nhất cả nước, anh lại định mưu tính gì đó hả?”

“Nghệ Phong gần đây đang chạy theo trào lưu thị trường, vừa viết xong một kịch bản xuyên không, cách đây không lâu đã chọn được đạo diễn, phó đạo diễn, chế tác, diễn viên chính phụ, hiện tại sắp sửa khởi quay.”

“Tin đó anh không nói tôi cũng có xem trên báo rồi! Nói vào trọng tâm đi.”

“Ok!” Thôi Thái Dạ xoa chớp mũi thẳng đẹp, ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mại: “Trọng tâm là một thành viên cao cấp của Nghệ Phong cũng là thành viên câu lạc bộ du thuyền với anh, bởi vì đầu tư cho phim điện ảnh rất lớn, nên thông qua anh lôi kéo mấy nhà tài trợ, Sun cũng là một trong số đó. Hôm đó vừa hay được phó đạo diễn của phim, bạn anh chuyện trò khá vui vẻ, ông ấy biết Công ty người mẫu Sun nổi tiếng với sự độc đáo và phong cách, vì thế muốn anh giới thiệu một gương mặt mới có cá tính, vì vậy...” Những lời phía sau đó anh không nói tiếp nữa. Bởi anh tin chắc rằng Tiểu Á đã hoàn toàn hiểu ý anh rồi.

“Phim điện ảnh?” Phim điện ảnh? Đầu tư với quy mô rất lớn? Mà còn là phim của Nghệ Phong ư? Chuyện tốt như vậy chỉ nghĩ thôi Tiểu Á cũng chưa dám nghĩ tới! “Là người qua đường A có một hai lời thoại, hay là người qua đường B không có tên tuổi?”

“So với những gì em tưởng tượng tốt hơn một chút.” Thôi Thái Dạ chăm chú nhìn về mặt chờ đợi, không dám quá ôm hi vọng của Tiểu Á, trong lòng bỗng có một cảm giác khó tả: “Vai nữ phụ có tên có lời thoại, mặc dù lời thoại không nhiều, nhưng thời gian xuất hiện trước ống kính cũng được khoảng mười phút.”

Mười phút? Đây đúng là một nhân vật phụ của phim rồi! “Tình nhân hay là sát thủ?” Cô đang cố kiềm chế nhịp tim đập dồn dập.

“Là người chị của vai nam chính thứ hai, thông minh xinh đẹp, không u buồn, không dung tục, là một người bình thường.”

“Anh và phó đạo diễn đã thỏa thuận rồi hả? Là vai diễn dành cho tôi sao?”

“Thỏa thuận rồi! Là của em.”

“Nhưng phó đạo diễn từ trước tới giờ chưa từng gặp qua tôi!”

“Phần ghi hình và toàn bộ tài liệu của em trong buổi phỏng vấn phim “Tồn thương” lần trước anh đã cho ông ta xem qua.”

Vài phút im lặng trôi qua, Thôi Thái Dạ ung dung nhìn Tiểu Á, không có chút gì là đùa cợt cả. Phút chốc đáy mắt đen nhánh của Dung Tiểu Á sáng lấp lánh, rực rỡ như pháo hoa.

“Thôi Thái Dạ!” Tiểu Á hét lên một tiếng, chạy bỏ nhào về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, suýt chút nữa là dè chết anh ta. Cô hưng phấn hét lên, nắm chặt lấy cổ áo sơ mi của anh lắc đi lắc lại: “Đây không phải là sự thật, không phải là sự thật! Thôi Thái Dạ anh hãy nói với tôi đây không phải sự thật, anh đang lừa tôi, tuyệt đối là đang lừa tôi!”

“Là thật! Em mau buông tay ra đi, quần áo anh sắp hư rồi!” Mỹ nhân chủ động lao vào lòng ôm anh là chuyện tốt nhưng kịch liệt đến mức độ này thì anh thật sự nuốt không trôi.

Dung Tiểu Á sớm đã vui mừng đến mức không biết trời đất là gì, nào còn để ý đến quần áo của Thôi Thái Dạ, cô níu lấy anh hôn chụt một cái vào má, dường như còn cảm thấy chưa đủ, lại ôm lấy anh hôn tiếp hai cái nữa, sau đó mới buông ra, hét lên vài câu: “Tôi muốn đóng phim, tôi muốn làm ngôi sao”, rồi một mình chạy ra khỏi phòng.

Nhị thiếu gia nhà họ Thôi bị gạt sang một bên, người đơ như khúc gỗ không nói được lời nào. Chẳng qua chỉ là một vai phụ trong một bộ phim điện ảnh thôi mà, chuyện dễ như trở bàn tay, sao có thể làm cho cô ấy vui mừng đến vậy! Anh xoa nhẹ bên má được hôn, nơi đó có chút ẩm ướt, mùi vị thanh khiết ngọt ngào như tiết trời mùa hạ vậy.

“Thôi Nhị thiếu gia!” Đầu Tiểu Á lộ qua cửa, trên tay cô giờ đang cầm một đĩa Sashimi[1] nhỏ: “Hai ngày nữa tôi được nghỉ học! Chúng ta hẹn hò nha, anh muốn đi đâu cũng được!” Nói xong, cô lại nhanh chóng biến mất.

[1] Món ăn truyền thống Nhật Bản mà thành phần chính là các loại hải sản tươi sống.

Thôi Thái Dạ chờ đợi nhìn ra phía cửa đang mở rộng, khóe môi bất giác nhếch lên.

Hình Tư Nhã rất thích “đội nước lạnh” vào người khác, nhưng lại hành động theo cách rất có đạo lý. So với người hùng hùng hổ hổ, thẳng thắn như Dung Tiểu Ái, thì cô ấy giống như một quân sư vậy. Bất luận là chuyện lớn đến đâu, đều có thể bình tĩnh đối phó, phân tích tường tận lại kín kẽ. Nhưng đối với việc này, Tư Nhã đưa ra góp ý là: “Không hay!”

“Không hay?” Dung Tiểu Ái đang vô cùng vui mừng, tâm hồn treo lơ lửng trên mây, ngay cả lúc rửa tay cũng ngâm nga hát, nghe câu nói của Tư Nhã, lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu: “Cậu, cậu không phải là đồ kị với mình vì lấy được vai diễn đó, nên cố tình nói như vậy...” Còn chưa dứt lời, một cái đập mạnh đã hạ xuống tấm lưng kèm theo bốn chữ: “Sút tung cậu bây giờ!”

“Con ngốc! Anh ta tùy hứng cho cậu một vai diễn, cậu đã bỏ nhào vào hôn! Thế cậu gặp đạo diễn chưa? Đã nhìn thấy tờ giấy hợp đồng chưa? Đã gặp các thành viên trong tổ chế tác kịch bản chưa? Đừng nghĩ người có tiền thì không đi lừa người khác. Huống hồ trước đó anh ta mới cho cậu một vỏ, đã quên nhanh như vậy rồi sao? Còn vội vàng vàng chạy đi hẹn hò với anh ta nữa chứ!” Tư Nhã vừa ấn tay vào trán Tiểu Ái vừa mắng: “Mình thấy rõ ràng anh ta đang báo thù chuyện cậu cần anh ta, hoặc giả anh ta đã nhầm trúng cậu rồi, cảm thấy có thể chơi đùa với cậu. Đợi đến lúc lừa được cậu, lợi dụng đủ rồi, xem anh ta còn để ý đến cậu nữa không?”

“Cậu sao có thể nói mình như con ngốc vậy?” Con bé chết tiệt, trán sắp bị nó ấn thủng rồi!

“Vậy thì mau khai ra hai ngày cuối tuần này, cậu với anh ta rốt cuộc đã đi đâu hẹn hò, vì sao không về nhà ngủ?”

Tiểu Ái thở dài, cô nào có đi hẹn hò, rõ ràng là đi làm người hầu! Thứ sáu sau khi nghỉ ngơi ở biệt thự một đêm, ngày hôm sau cô đi cùng với Thôi Thái Dạ đến sân golf, tiếp theo là sân tennis, buổi tối còn đến nhà bơi, nửa đêm mười hai giờ vẫn còn chạy đến Pub chơi thâu đêm suốt sáng. Sau đó lại lên đỉnh núi ngắm bình minh, nấu cơm trưa dã ngoại... liên tiếp bốn mươi tám tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ. Đây dứt khoát không phải là kiểu chơi của con người.

“Cậu nhìn cặp mắt gấu trúc của mình nè! Màu da của mình vốn sinh ra đã là màu nâu, cho dù thỉnh thoảng đi chơi qua đêm cũng không nhìn ra vành mắt đen, bây giờ thì cho dù mình là người Châu Phi, đoán chừng cũng không che nổi!” Tiểu Ái quần áo choàng chặt hơn, ngáp liên tục mấy cái, vội vàng xua tay bảo không nói thêm nữa, rồi nằm phịch xuống giường ngủ.

“Đừng ngủ chứ! Cậu phải nói rõ ràng xem nào, anh chàng Nhị thiếu gia họ Thôi rốt cuộc đã động tay động chân vào cậu chưa?”

Tiểu Ái vừa nằm xuống, hai mắt đã nhắm chặt, mơ hồ đáp lại một câu: “Buổi chiều có tiết học, chút nữa nhớ đánh thức mình.” Chuyện hẹn hò cũng chính thức kết thúc ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hổ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ưu thế của đàn ông siêu cấp

Dung Tiểu Ái cứ như vậy đánh một giấc từ sáng tới tận tối, cho đến khi bị con đói hành hạ làm cho tỉnh giấc mới phát hiện ra ngay cả đến giờ ăn tối cũng đã qua. Còn đang oán thán Tư Nhã sao không gọi mình dậy thì Tiểu Ái nhìn thấy mấy tin nhắn trên điện thoại di động. Tất cả đều do Tư Nhã gửi đến, từ mười hai giờ năm mươi đến hai giờ mười phút. Tin thứ nhất: Tiểu Ái! Mình đang ở bên ngoài, cậu mau tỉnh dậy, nhanh một chút!

Tin thứ hai: Sao vẫn còn ngủ vậy? Hôm nay là giờ của thầy Quan, cậu không muốn sống nữa à?

Tin thứ ba: Mình có gọi cho cậu, là do tự cậu không dậy đấy nhé! P/S: Sắc mặt thầy Quan vô cùng u ám...

Tiểu Ái tắt thở luôn, kiểu gì thế này? Sao lại có thể dùng tin nhắn để gọi người đang ngủ thức dậy. Cô có thể tỉnh dậy được mới lạ.

Điện thoại di động lại vang lên, lần này là cuộc gọi. Vừa nhắc điện thoại, Tiểu Ái lập tức mắng: “Cậu chết ở đâu vậy! Còn không mau quay về cho mình, mình sắp chết đói rồi nè!”

Đối phương hình như có chút ngớ ngẩn, mãi lúc lâu mới lên tiếng: “Tiểu Ái?”

Giọng nói quyến rũ hơi khàn, không phải của Tư Nhã, mà là Thôi đại gia, ông chủ tài chính của cô lúc này. Tiểu Ái hồi hận đến mức muốn đào một cái lỗ để chui vào, sao cô có thể gào lên với cơm áo gạo tiền của cô chứ. Ngay lập tức cô điều chỉnh lại âm lượng, rõ ràng chào hỏi. Thôi Thái Dạ cũng không để ý, cười vài tiếng rồi hỏi địa chỉ nhà cô. Không tới mười lăm phút sau, một chiếc DBS màu trắng bạc đã xuất hiện ở lầu dưới khu căn hộ nhỏ cũ kỹ.

Tiểu Ái phóng như bay xuống lầu, lúc ấy đã gần mười giờ tối, chủ khu nhà trọ cũng đã ngủ rồi. Cô quần chặt áo choàng tắm, dùng tay vuốt lại vài sợi tóc, chuẩn bị đi nghênh đón cái gọi là ăn khuya của Thôi Thái Dạ. Kết quả ăn khuya chẳng thấy đâu, bản thân lại bị lừa lên xe.

Trong xe ngập tràn mùi nước hoa Eau de Cologne quyến rũ, Thôi Thái Dạ lướt nhìn cách ăn mặc của Tiểu Ái: “Em ăn mặc như vậy mà đi ra ngoài hả?”

“Em nào có biết ăn khuya mà anh nói là ra ngoài ăn đâu...” Cô ngồi thu mình trên chiếc ghế mềm mại ngáp dài một cái. Ngược lại với trạng thái sa sút tinh thần của cô, Thôi Thái Dạ cũng bốn mươi tám giờ chưa chớp mắt như cô nhưng tinh thần lại vô cùng phấn chấn. Nhìn thấy bóng mình phản chiếu trên ô cửa kính, sự tức giận của Tiểu Ái đã giảm đi chút ít: “Thôi Nhị thiếu gia, nghe em nói nè... chúng ta có thể mua đồ đóng gói ăn trên xe không?”

“Anh thấy tạo hình bây giờ của em khá hay đấy, ít nhất là có thể tạo thành trào lưu mới!” Thôi Thái Dạ trêu cô, Tiểu Ái nắm lấy áo choàng tắm đang định đưa lời phản bác, thì anh lại hướng về cô “suyt” một cách thần bí, sau đó nhận điện thoại đang nhấp nháy sáng trên ghế ngồi.

“Nhị thiếu gia...” Một giọng nói ngọt xớt, mềm yếu vọng ra từ điện thoại, Tiểu Ái nghe xong liền thấy rùng mình. Người phụ nữ trong điện thoại đã đủ làm người ta buồn nôn, nào ngờ Thôi Thái Dạ còn nói những lời buồn nôn hơn, mở miệng ra là “bảo bối yêu quý”, Tiểu Ái nghe mà dạ dày liên tục tiết dịch chua.

Những lời nói ngọt ngào phút chốc nhấn chìm cả xe, sau đó phát triển tới mức chuyển sang chủ đề cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, Tiểu Ái hai mắt trợn ngược ngược lên, nếu người phụ nữ này biết được bên cạnh người yêu cô ta còn có một người phụ nữ khác đang ngồi nghe không bỏ sót từ nào, không biết biểu cảm sẽ thế nào đây?

Thôi Thái Dạ hình như rất cưng chiều người phụ nữ tên Ngải Mễ Ly này, nói chuyện đến hơn mười phút mới tắt máy, còn hứa sẽ tặng cô ta dây chuyền kim cương số lượng có hạn mới nhất làm quà sinh nhật.

Tiểu Ái bĩu môi, trong lòng thầm mắng Thôi Thái Dạ mấy câu “đồ đại gia”.

“Em đang mắng tôi đúng không?”

Tiểu Ái nghe anh hỏi vô thức lắc đầu kịch liệt, nhưng cảm bị anh xoay lại, đối diện với cặp mắt quyến rũ, phóng túng. Đôi mắt này hoàn toàn không giống với đôi mắt của Dung Kỳ, chăm chú mãi sẽ cảm nhận được sự nóng bỏng mãnh liệt trong đó. Nếu nói, đôi mắt của Dung Kỳ giống như cuối thu đầu đông, thì đôi mắt của Thôi Thái Dạ lại tựa như tháng bảy mùa hạ, tràn đầy ánh sáng và cuồng nhiệt, nó hội tụ thành vòng xoáy mê hoặc, ùn ùn bủa vây xung quanh Tiểu Ái.

Xe dừng lại bên đường, Thôi Thái Dạ nghiêng người, áp sát về phía Tiểu Ái.

“Làm... làm gì vậy?” Mí mắt cô khẽ giật, lập tức đan chéo tay trước ngực.

“Bé con tức giận rồi à?” Thôi Thái Dạ cười một cách ám muội, gờ tay ra đùa nghịch mái tóc xoăn mềm của Tiểu Ái: “Cuộc điện thoại vừa rồi là do anh cố tình, chủ yếu là muốn em học hỏi cách để trở thành người phụ nữ của anh.”

“Học hỏi?” Mí mắt Tiểu Ái không ngừng co giật: “Những chủ đề cấm trẻ dưới mười tám tuổi ư?... Đợi đã! Cái gì mà người phụ nữ của anh? Em trở thành người phụ nữ của anh khi nào? Không phải là giả vờ hẹn hò thôi sao?”

“Cho dù là giả vờ, vờ kịch vẫn phải có đủ diễn viên chứ! Ít nhất lúc hẹn hò cũng phải cảm thấy vui vẻ, đúng không bé con?”

Dung Tiểu Ái rất muốn đá bay khuôn mặt tuần tú gần ngay gang tấc. Cô hít một hơi thật sâu, liên tục nhắc nhở bản thân phải nhẫn nhịn. Phía trước là Thôi đại gia, ông chủ tài chính của cô hiện nay, hợp đồng vai diễn một ngày còn chưa tới tay thì không được đắc tội với anh ta.

Tiểu Ái xoa xoa khuôn mặt bị xer cứng, cố gắng nặn ra nụ cười, còn không quên liếc mắt đưa tình với anh ta: “Nhị thiếu gia! Vậy... tôi nay anh muốn người ta hầu hạ thế nào đây?”

Sau khi yên lặng vài giây, trong xe vang lên một tràng cười. Thôi Thái Dạ cười lăn lộn trên ghế. Anh vốn dĩ chỉ là trêu đùa cô, không ngờ cô lại làm theo thật. Người đẹp kiều ngạo anh đã thấy nhiều rồi, nhưng chưa thấy ai vừa chu môi, vừa làm nũng trong khi tóc tai thì rối bù, toàn thân quần áo choàng tắm, anh coi như đã hoàn toàn bại dưới tay cô.

Sắc mặt Dung Tiểu Ái phút chốc vô cùng u ám.

Thôi Thái Dạ xoa nhẹ thái dương, thấy Tiểu Ái đang trợn mắt nhìn mình, bèn lấy một tập tài liệu từ trong ngăn phía trước xe đưa cho cô: “Cầm lấy bé con! Đây là kịch bản của “Vũ điệu đào kép”, học thuộc phần vai diễn của em, hai giờ chiều ngày kia đến Nghệ Phong tiến hành một cuộc phỏng vấn hình thức, gấp qua đạo diễn, rồi ký hợp đồng!”

Mắt Tiểu Ái bỗng sáng bừng lên, cô ôm chặt tập kịch bản, khí thế phùng phùng: “Thế nào? Tối hôm nay anh đã nghĩ ra được cần phải đi đâu hẹn hò chưa? Nếu anh muốn đi Pub chơi thâu đêm hay leo núi ngắm bình minh tôi đều ủng hộ, bất luận thế nào cũng đừng khách sáo!”

Vận may của Dung Tiểu Ái rốt cuộc cũng tới rồi!

Tiểu Ái quyết định bỏ học một ngày để găm nhắm đóng kịch bản, lúc phỏng vấn hay diễn thử một đoạn đều tron tru, phó đạo diễn thấy vậy rất hài lòng, lập tức ký hợp đồng đóng phim.

Bộ phim “Vũ điệu đào kép” được đầu tư rất lớn, nam diễn viên chính là người mang hai dòng máu Trung – Hàn được mời về với giá ngất ngưởng. Vì thế con số thù lao trên hợp đồng của Tiểu Ái không hề thấp, thậm chí còn khiến cô mờ cờ trong bụng.

Tiền đặt cọc tới tay, Tiểu Ái lập tức gọi điện mời Hình Tư Nhã đi ăn mừng thắng lợi. Hai người hết hát karaoke, ăn lẩu lại đến quán Pub chơi, phải đến gần ba giờ sáng mới loạng choạng rời khỏi hộp đêm huyền ảo.

Trong cơn gió đêm đầu thu, mùi thịt nướng thơm lừng đưa tới, hai cô gái nhìn nhau, không hẹn mà xông thẳng về phía quầy bán thịt nướng bên đường, gọi một đĩa cánh gà nướng và bia ngồi ăn thỏa thích.

“Nào! Chúng ta hãy cạn ly vì hai đại minh tinh trong tương lai!” Tiểu Ái hào hứng giơ cả chai bia lên reo hò.

Từ Nhã lắc đầu nguây nguẩy: “Chai bia của cậu hết rồi còn đâu!” Uống cả đêm, quả nhiên là đã say rồi. Con bé Tiểu Ái rõ ràng tư lượng kém, nhưng gan uống rượu bia lại cực kì tốt, mỗi lần có chuyện vui lại tự biến mình thành một hũ rượu.

“Rượu đâu? Rượu đâu? Mang rượu ra đây!” Tiểu Ái bắt đầu làm âm ỉ, khuôn mặt Từ Nhã co rúm lại, đám người xung quanh nhìn họ với ánh mắt kỳ dị, cô vội vàng nghiêng đầu làm như mình không quen biết Tiểu Ái.

Đang uống rượu, Từ Nhã chợt quay đầu nhìn, chiếc xe màu đen S600 đang từ từ hạ cửa kính ở phía đường đối diện. Không biết có phải mắt cô hoa hay không? Nhưng chắc chắn đó là khuôn mặt lạnh lùng vô cùng đẹp trai.

“Dung Kỳ?” Từ Nhã ngạc nhiên kêu lên, Tiểu Ái lập tức sợ đến mức tỉnh cả rượu, chống tay lên bàn hô to: “Ở đâu? Ở đâu?”

Nhưng khi Từ Nhã ngoảnh đầu lại, chiếc S600 đã mất hút trong màu xám của buổi sáng tinh mơ. Sự biến mất đột ngột đó khiến Từ Nhã không nén nổi ngạc nhiên: “Lẽ nào mình lại nhìn nhầm? Nào có ai nhìn thấy em gái mình lại phớt lờ đi chứ? Hơn nữa, chiếc xe kia là xe Benz, anh cậu chắc mua không nổi đâu nhỉ?”

“Xe Benz?” Tiểu Ái phá lên cười: “Nếu anh mình có nhiều tiền như vậy, mình sớm đã bảo anh ấy quay một bộ phim cho mình làm diễn viên rồi, nào phải tốn công phí sức như bây giờ.” Tiểu Ái nhanh chóng lấy lại tinh thần, thấy chai bia trên bàn đã hết, lập tức hô to kêu chủ quán mang đến thêm chục chai nữa.

Chục chai á? Từ Nhã lau mồ hôi, con bé này hôm nay điên rồi!

Được cái này thì mất cái kia, sau mấy ngày liên tiếp trốn học, uống say, đến lớp muộn, ngày hôm sau Tiểu Ái đã phải lãnh phạt nửa ngày. Khó khăn lắm mới ra khỏi được văn phòng khoa, Tiểu Ái nhận được điện thoại đến hóa trang thử, vì thế cô lại học tốc tới Nghệ Phong. Kết quả khi đến nơi, cô nhận được thông báo do phía nhà tạo mẫu có việc bận, nên hôm khác sẽ gọi cô đến sau.

Hôm qua say rượu cả đêm, đầu đau như búa bổ, vừa nghe thông báo vậy, Tiểu Ái không vội vàng về ngay, mà khênh một chiếc ghế từ phòng nghỉ đến một góc nằm bò trên bàn trang điểm đánh một giấc.

Không biết mơ màng màng được bao lâu, thì cô bị loạt âm thanh ồn ào đánh thức. Phía trước bàn hóa trang không biết từ lúc nào có thêm một chiếc giá quần áo di động. Tiểu Ái vạch lớp quần áo sang hai bên nhìn ra, thì ngay lập tức bị một bộ quần áo giáng xuống đầu, kèm theo đó là giọng nói tức giận của trẻ con: “Đem đi! Đem đi! Tất cả đem hết đi! Đây đều là những bộ quần áo rách nát!” Hai câu trước của cậu ta là tiếng Trung, nhưng hai câu sau lại là tiếng Nhật.

Cảnh tượng trong phòng nghỉ làm cho người ta líu lười không thốt nên lời, khắp nơi đều là những trang phục mới tinh bị vứt khắp nơi, các nhà hóa trang và phục trang thì đang đẩy nhiều quần áo vào hơn. Một người phụ nữ già dặn đeo kính về mặt bất lực, cầm lấy bộ quần áo nhà phục trang đưa cho, đi về phía anh chàng cao gầy đang đứng giữa căn phòng: “Ruki! Cậu không nên tùy hứng như vậy! Đây đều là những kiểu dáng mới nhất ngày hôm nay, cậu như vậy ngay đến tôi cũng phải tức giận rồi!” Vì cô ta nói tiếng Nhật, nên Tiểu Ái chỉ lảng máng nghe được mấy từ “hôm nay”, “kiểu dáng mới.”

Bộ quần áo trên tay người phụ nữ trong nháy mắt bị người kia đoạt lấy, ngón tay mảnh dẻ trắng nõn lật lên lật xuống mấy lần, rồi lại ném đi không thương tiếc, không lệch một milimet nào, nhằm thẳng đầu Tiểu Ái lao tới.

“Tức giận?” Giọng nói trong trẻo đó đầy vẻ hung hăng ngạo mạn, như cố tình muốn nói cho người khác nghe thấy vậy. Lần này, cậu ta nói toàn bằng tiếng Trung: “Cô tức giận cho tôi xem nào? Dù sao thì tôi cũng mặc kệ, bây giờ là ai đang cần ai? Nanka cô đã biết, tôi trước nay không có hứng thú với những thứ rác rưởi, lập tức bảo bọn họ dọn sạch đồ đạc này cho tôi, mau đi tìm quần áo phù hợp với tôi! Nếu không, hậu quả cô tự mình chịu lấy!” Nói xong, người đó dứt tay vào túi quần quay đi, Tiểu Ái đứng ngay tại chỗ.

Một khuôn mặt trẻ trung tuyệt đẹp, mái tóc mềm mượt kết hợp với ngũ quan tinh tế, cộng thêm thân hình cao ráo, trông giống như một con búp bê thạch anh được đặt trong tủ kính để trưng bày. Đáng tiếc, tính tình xấu xa, vừa nhìn cũng biết ngay là loại người thích gây phiền phức!

Trong đám người phục trang rốt cuộc cũng có người không chịu đựng được, cái từ rác rưởi đó, đối với những người trong nghề chẳng khác nào sự nhục mạ. Nhà phục trang kia bức xúc đi nhặt quần áo, sau đó còn mắng khê mấy câu. Tiểu Ái cách đó hơi xa nên không nghe rõ được, nhưng cậu thanh niên đó bỗng nổi giận lôi đình, thuận tay vơ lấy một chiếc cốc bên cạnh ném về phía người phục trang kia.

Nước đổ ụp làm người đó ướt hết cả người, thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất, tình thế càng ngày càng không thể tháo gỡ.

“Nói cái gì? Nói lại một lần xem!” Cậu thanh niên kia nổi giận co chân đạp, tư thế đó rõ ràng không coi nhà phục trang là con người. Những nhân viên khác thấy vậy đều ngẩng người, đứng ngơ ngác không biết nên làm gì. Người phụ nữ đeo kính xông lên muốn khuyên ngăn mấy bước, may mắn được một bàn tay đỡ kịp mới không bị ngã.

Đập vào mắt người phụ nữ là một khuôn mặt màu lúa mạch, nhưng không phải là những nhân viên vừa rồi ở bên cạnh. Lúc cô ta đang kinh ngạc thì đối phương đã cầm một chiếc móc treo quần áo, không nói một lời, đánh thật mạnh vào lưng của cậu thanh niên kia.

Một tiếng “bốp” vang lên, cả người phụ nữ đeo kính cùng những nhân viên có mặt ở đó đều không khỏi sửng sốt.

“Tên khốn kiếp nào vậy?” Cậu ta tức giận quay người, còn chưa nhìn rõ đối phương là ai, đã bị cốc vào trán vô số cái: “Cô sao lại đánh tôi? Cô có biết tôi là ai không?”

“Đến mình là ai cậu cũng không biết lại còn muốn hỏi tôi ư?” Tiểu Ái cầm móc quần áo đánh tiếp mấy cái: “Thằng nhóc thôi tha! Mấy chuyện như gây ồn không cho tôi ngủ, ném quần áo vào tôi thì thôi cho qua. Lại còn dám đánh người, cậu là xã hội đen đấy hả?” Những ngôi sao nổi tiếng khó chiều trong giới showbiz không phải Tiểu Ái chưa thấy bao giờ, lời nói thờ ơ lạnh nhạt cũng không phải chưa từng nghe, nhưng quả thực là chưa thấy ai xấu tính đến mức này! “Còn nhỏ tuổi đã ngông cuồng như thế này rồi, sau này nổi tiếng thì còn gây ra những chuyện gì nữa? Mau xin lỗi đi!”

Cậu thanh niên đó đưa tay cướp mấy lần, nhưng đều không giành được “vũ khí” từ tay Tiểu Ái, trong nháy mắt còn chịu thêm mấy đập nữa. Ngoài chuyện bị đau thì kinh ngạc là nhiều hơn. “Nanka, cô đang làm cái quái gì vậy? Còn không mau đến giúp tôi. Còn các người nữa, đứng ngây ra đó làm gì? Mau kéo con mụ điên này ra cho tôi!” Nhưng không một nhân viên nào can ngăn, có lẽ đồ ngu mới làm vậy. Thằng nhóc đáng ghét này cần phải có người dạy bảo, bọn họ không thể ra tay, mong có người nào đó làm thay từ lâu rồi.

“Nanka! Nanka!” Cậu ta ra sức gọi người phụ nữ đeo kính, nhưng cô ta không biết có phải bị trật chân thật hay là cố ý không tới giúp, chỉ đỡ lấy chân rồi lắc đầu tỏ ý không còn cách nào giúp được. Cứ như thế, dưới sự đánh đập tàn bạo của Tiểu Ái, chàng thanh niên rơi vào tình trạng không một ai giúp đỡ. Nhưng cậu ta vẫn một mực kiêu ngạo, sống chết cũng không chịu cúi đầu xin lỗi. Tiểu Ái vung cánh tay mỗi nhứ, vứt móc treo quần áo sang một bên: “Bây giờ thì cậu đã ném mùi vị bị người khác đánh rồi chứ? Nếu cậu không học được cách tôn trọng người khác, thì khi cậu lâm vào tình cảnh khó khăn sẽ chẳng có ai nguyện ý đến giúp đỡ đâu. Đồ nhóc con thôi tha!”

“Cô, cô là ai?” Cậu ta cắn răng, căm hận nhìn chằm chằm về phía Dung Tiểu Ái đang mở cửa chuẩn bị rời đi.

“Muốn biết tôi là ai sao?” Cô ngoảnh đầu lại mỉm cười, sau đó làm động tác thề thốt: “Có ai đánh người rồi mà còn tự khai ra tên tuổi không, đồ ngu!”

Lúc Tiểu Ái hùng dũng bước đi, thì nghe thấy tiếng cốc bị ném vỡ tan vào cánh cửa đã đóng chặt. Trong phòng cậu thanh niên tức giận đến run người, siết tay lại thành nắm đấm, đôi mắt màu nâu nhạt mờ hồ bắn ra tia lửa.

Theo tính cách của Dung Tiểu Ái, những chuyện đại loại như tác oai tác quái đánh người không có gì bất ngờ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô đánh người khác. Cô thừa nhận, có những lúc bản thân hơi kích động, nhưng khi có những sự việc đặc biệt xảy đến, cô vẫn còn lí trí để phân tích hậu quả sau này. Cậu thanh niên đó mặc dù thái độ hung hãn, nhưng ngoại hình rất bắt mắt. Có thể là gương mặt mới nổi trong giới showbiz, trước giờ cô chưa từng gặp, như vậy chứng tỏ cậu ta không phải là ngôi sao. Mới đánh vài cái cậu ta đã kêu đau, vậy thì làm nổi trò trông gì chứ?

Công việc suôn sẻ, tâm trạng Tiểu Ái rất vui, bóng đèn âm nhạc bị Dung Kỳ đuổi ra khỏi nhà lúc này đã hoàn toàn biến mất. Hàng ngày, ngoài việc chăm chỉ lên lớp, tập đóng phim, thì nơi cô thường đến nhất là quán bar mà Tư Nhã đang làm thêm.

Ông chủ quán bar khi biết cô gia nhập đoàn phim “Vũ điệu đào kép” thì vô cùng ngạc nhiên, thậm chí còn mở một chai rượu vang đỏ để chúc mừng cô, rồi ra sức nịnh nọt nói rằng lại một ngôi sao tương lai sắp ra đời, đợi đến khi nổi tiếng hơn Chương Tử Di, Cùng Lợi, nhất định Tiểu Ái không được quên nơi này.

Nhấp một ngụm vang đỏ, Tư Nhã khẽ hỏi Tiểu Ái có thật là Thôi Thái Dạ chưa động đến cô hay không? Con bé này gần đây đầu óc có vấn đề rồi, mỗi lần gặp cô đều hỏi vấn đề nhàm chán đó. Tiểu Ái nhìn Tư Nhã khinh khỉnh: “Cậu có thấy chán không?”

“Thái độ gì vậy? Mình cũng chỉ vì sợ cậu thiệt thôi mà. Anh ta là cao thủ đó, cậu không xem Tạp chí Tài chính thì cũng xem Tạp chí Giải trí rồi chứ? Kỳ nào nhân vật chính chẳng là anh ta, hình tượng cũng sắp theo kịp mấy sao rồi đó. Cậu đừng bán mình cho anh ta rồi còn đếm tiền giúp anh ta. Trước kia, nói là vì muốn xem phản ứng của anh cậu, muốn cậu giả vờ hẹn hò với anh ta. Nay, người bình thường sẽ vô vị đến mức dùng cách đó để chinh anh em của mình à? Mà lại là từ sau khi cậu bị anh trai đuổi khỏi nhà, đã bao lâu rồi cậu không gặp anh ấy? Cho dù cậu có hẹn hò với Thôi Thái Dạ một trăm lần, thì Dung Kỳ cũng chẳng nhìn thấy đâu.”

“Hóa ra cậu đang bắt bênh cho anh mình à? Mình nói nha, trước kia Thôi đại gia nhiều lần đến tìm mình, cũng chưa thấy cậu căng thẳng với mình như vậy.”

“Mình chỉ là lo lắng cho cậu thôi!” Nói hết lời thế mà Tiểu Ái vẫn không hiểu, bàn tay hung bạo, mạnh mẽ của Tư Nhã lại vung lên: “Chuyện này không giống như những gì ban đầu mình nghĩ. Nói tóm lại cậu phải thật cẩn thận!”

Một tháng sau câu nói “cậu phải thật cẩn thận” của Tư Nhã, Tiểu Ái rút cuộc cũng hiểu ra dụng tâm của Thôi Thái Dạ, tuy nhiên, khi thấy chân tướng mọi việc rồi thì đã quá muộn!

Đoàn làm phim “Vũ điệu đào kép” chính thức khởi quay vào tháng mười, đúng thời điểm mùa thu vàng tại phim trường thành phố S. Vì không phải nhân vật chính và cũng không phải là ngôi sao, nên một số hoạt động quảng bá và tin tức trước đó đều không có cô tham dự. Đúng lúc này trường Tiểu Ái lại tổ chức cuộc thi điện ảnh, cô phải bận rộn với việc học lời thoại và vai diễn theo phong cách chủ nghĩa sau hiện đại, nên không đến chỗ đoàn làm phim “Vũ điệu đào kép” được. Đến cuối tháng mười, khi nhân viên đoàn phim thông báo cho Tiểu Ái thời gian quay cụ thể, cô mới vội vàng kéo theo Tư Nhã đến.

Thật không ngờ cô lại gặp anh ở đó!

Cho dù nhìn thấy cũng chẳng thể nào tưởng tượng ra được!

Ác mộng! Tuyệt đối là ác mộng trong ác mộng!

“Đánh mình một cái đi!” Tiểu Ái co rúm người, túm chặt lấy Tư Nhã dưới cây dù, không dám động đậy.

“Cho dù mình có đánh cậu một trăm cái, Dung Kỳ cũng chẳng thể biến mất được.” Tư Nhã nhấc cánh tay tặc lưỡi lắc đầu: “Lúc này người quay phim gọi anh ấy thế nào nhỉ? Đạo diễn? Lần trước cậu nói đã từng gặp đạo diễn, nói vậy anh cậu là đạo diễn dày dặn kinh nghiệm cho bộ phim đầu tư hàng trăm triệu này – Aki. Báo chí từng tán tụng thủ pháp quay phim của Aki khó bề tưởng tượng được. Phong cách của anh rất độc đáo, ngay từ tác phẩm đầu tay đã gây được tiếng vang lớn, đoạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất trong Liên hoan phim quốc tế Cannes. Tuy nhiên, anh rất ít khi tham gia các hoạt động bên lề, từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, ngay cả khi nhận giải cũng do trợ lý nhận thay. Mình đã nói mà, đêm hôm đó mình đã không nhìn nhầm, người ngồi trong chiếc S600 quả nhiên là anh ấy. Nghĩ lại thì quả thực, mắt nhìn đàn ông của Hình Tư Nhã đây có lúc nào kém không? Nhưng tại sao, hôm đó anh ấy nhìn thấy cậu mà không thèm để ý? Có phải do dáng vẻ say rượu điên cuồng của cậu ở đường lúc ấy đã chọc tức anh ấy không?” Lời Tư Nhã từng chữ từng chữ như đâm trúng chỗ đau của Tiểu Ái, khuôn mặt cô méo mó, biến dạng hoàn toàn.

“Cậu có phải là chị em của mình không vậy? Không thể bốt trêu chọc mình vài câu à?”

“Mình đâu có trêu chọc cậu. Đã sớm nói với cậu tên Thôi Thái Dạ này chắc chắn có ý đồ mà cậu cứ một mực không tin, bây giờ xem cậu làm thế nào? Anh trai là đạo diễn, cậu là diễn viên phụ, chỉ bằng sớm quay về nhà cầu xin anh ấy tha thứ thì hơn?” Hai câu sau của Tư Nhã tức thì nhen nhóm lên ý chí kiên cường chiến đấu của Tiểu Ái.

Tiểu Ái cái gì cũng có thể thỏa hiệp, nhưng chỉ nghĩ đến việc phải sống cùng với Dung Kỳ, bị anh quản lý chặt, cô liền không chịu nổi. Lòng tự trọng quá thực đáng quý, nhưng công việc càng đáng quý hơn, nếu vì tự do, công việc đành phải vứt bỏ? Thì thật sự cô không muốn từ bỏ công việc này chút nào!

“Không được! Lần này dù anh ấy có nói gì mình cũng không thỏa hiệp.” Tiểu Ái hít một hơi thật sâu, đứng thẳng lưng: “Hồi năm cấp ba mình đã thỏa hiệp một lần, cũng từ đó mà rơi vào vực sâu thăm thẳm, bây giờ khó khăn lắm mới có được cuộc sống tự do, mình thế sống chết cũng phải bảo vệ sự tự do ấy!”

Tư Nhã nhìn Tiểu Ái giống như đang nhìn kẻ ngốc vậy.

“Vậy thì cậu cứ bảo vệ đi! Còn mình cần phải nỗ lực với vai trò chị dâu của cậu.” Tư Nhã hất mái tóc thẳng mềm đen nhánh trước trán, bôi thêm chút phấn lên mặt, chạy thẳng về phía Dung Kỳ.

Tiểu Ái nắm lấy cây dù, khẽ lướt qua chiếc ghế đạo diễn dưới ánh mặt trời. Dung Kỳ luôn trong trạng thái bận rộn, thỉnh thoảng quay sang nhân viên đoàn làm phim nói chuyện, kiểm tra thiết bị. Tiểu Ái đứng ngoài ngõ ngẩn nhìn Dung Kỳ một lúc lâu nhưng anh cũng chẳng hề để mắt tới. Chắc là không phát hiện ra cô hoặc giả không nghĩ đến việc cô sẽ xuất hiện trong đoàn làm phim này. Khoảng cách tuy không được coi là quá gần, hai bên là đường hành lang với mái cong dài theo lối kiến trúc chạm trổ cổ kính. Ánh mặt trời sáng rực, rọi xuống người nhưng không hiểu tại sao Tiểu Ái lại cảm thấy hơi ớn lạnh.

Đường như xuyên qua thời gian, rất nhiều hình ảnh trước kia bất chợt bay lượn hỗn loạn trong tâm trí Tiểu Ái. Chói sáng nhất, rực rỡ nhất cũng là anh. Cho dù có ở giữa đám đông, thì ngay từ giây phút đầu tiên cô đã thấy anh. Tuy không quá đặc biệt chú ý, nhưng mỗi lần liếc qua cô đều tập trung nhìn anh. Đường nét khuôn mặt tinh tế, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt lạnh lùng. Anh là tia sáng không mang chút hơi ấm, còn cô lại là bóng râm dưới những tia sáng ấy.

Từ nhỏ đến lớn, ngay cả mẹ, ánh mắt lúc nào cũng luôn dừng lại trên người anh. Suy cho cùng là do đổ kỵ, rất nhiều thứ vốn dĩ ban đầu thuộc về cô, đều bị anh lấy mất. Cô khát khao có được sự cô vũ cũng như quan tâm, trong khi anh nhận được một cách tự nhiên nhưng lại không biết trân trọng. Suốt thời gian ấy, anh cứ cho đó như là một lẽ tự nhiên, khiến cô dồn nén quá nhiều sự căm ghét dành cho anh. Cô đã từng nghĩ thơ cho rằng, nếu không thể so bì được với anh, có lẽ đến một nơi xa xôi sẽ khiến cô vui vẻ hơn. Nhưng con người lạnh lùng ấy luôn gần bên cô không rời.

Hồi cấp ba, khi Tiểu Ái thi đậu vào trường chuyên nghệ thuật thành phố, cô thà ở trong ký túc xá chứ không muốn ở nhà chỉ vì hằng ngày phải nhìn thấy anh. Thế nhưng, trong ba năm học đó anh lại trở thành giáo viên trường nghệ thuật nơi cô học. Anh như vàng hào quang chói lóa bao bọc lấy cô. Ba năm đó, không biết có bao nhiêu nữ sinh vì anh mà chết mê chết mệt, nhưng anh luôn rề rề xem thường, còn coi đó như là lẽ đương nhiên. Trong mắt anh, thế giới này dường như không có bất kì ai, bất kì vật gì có thể lọt vào mắt mình ngoại trừ anh.

Môi Dung Tiểu Ái khẽ cong lên, cô đang dùng cái cách mà xưa nay luôn xa lạ với cô để cười lạnh, đúng giây phút đó, Dung Kỳ theo lời nói của Hình Tư Nhã hướng ánh mắt về phía cô. Đúng rồi, chính là ánh mắt lãnh đạm, bình ổn, không một chút gợn sóng này. Tưởng chừng như người đã sống cùng với anh mười mấy năm nay là cô đây chỉ là một người hoàn toàn xa lạ.

Tiểu Ái đột nhiên cảm thấy buồn cười, trước đây cô còn lo lắng nếu anh gặp cô trong đoàn làm phim, sẽ tức giận mà xông đến trước mặt cô chất vấn này nọ? Chất vấn cô hơn tháng qua sống ở đâu, chất vấn cô vì sao không ngoan ngoãn quay về nhận lỗi rồi cầu xin anh tha thứ, chất vấn rất nhiều rất nhiều... Nhưng cô quên, Dung Kỳ trước đám đông trước nay chưa từng biểu hiện bất kì thái độ gì. Anh luôn vô cùng bình tĩnh, đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Ái nhìn thẳng vào ánh mắt của Dung Kỳ, cố gắng nặn ra một nụ cười. Đó là nụ cười vui mừng hoàn toàn không giống như trước đây, nói cô ấu trĩ cũng chẳng sao. Cô chỉ muốn dùng nụ cười này để anh biết, Dung Tiểu Ái rời xa sự bảo hộ của anh, tuyệt đối sẽ sống tốt hơn trước nhiều.

Lúc Tiểu Ái chuyển tâm vào màn đấu mắt với Dung Kỳ, thì một ánh mắt khác đang dừng lại trên người cô. Đó là ánh mắt vừa dịu dàng, vừa quyến rũ của một anh chàng khoác trên mình bộ đồ cổ trang phóng khoáng, nhưng lại nhìn chằm chằm vào Tiểu Ái với ánh mắt gian ác, hoàn toàn tương phản với vẻ bề ngoài.

Trong phút chốc, đôi môi tím tái của chàng trai khẽ cong lên, rồi quay đầu nhẹ nhàng nói với người phụ nữ đeo kính ngồi cạnh: “Nhìn đi, bà chị kia đang ngồi đằng kia, sẽ rất nhanh chị ta phải lãnh hậu quả lớn!” Lời nói có chút gì đó trẻ con, giọng nói trong trẻo dễ nghe, nhưng lại giống như ác ma đang thăm thẳm thì: “Nanka, hãy nhìn kĩ mặt chị ta, bởi vì không lâu nữa, chị ta sẽ trở thành đối tượng trong scandal của tôi! Tuyệt đối... sẽ là một vụ cực kỳ đặc sắc!”

Mười hai giờ đêm, khu vực quay phim cổ trang của phim trường điện ảnh vẫn sáng đèn. Liên tục làm việc mười mấy tiếng đồng hồ đối với đoàn phim là chuyện như cơm bữa, thế nên đội ngũ nhân viên đoàn phim cũng đã sớm luyện được ý chí làm việc gang thép, nhưng hôm nay mọi người lại hơi cụt hứng. Nguyên nhân không chỉ do cảnh phim đang quay phải nói “No good” đến hơn hai mươi lần, mà còn do khuôn mặt đẹp trai của đạo diễn Aki u ám đến cực độ.

Quyển kịch bản bị vò nát liên tiếp đập vào người cô gái trong bộ đồ cổ trang dài tay màu xanh lơ, cảnh thứ năm “tâm sự dưới trăng” của bộ phim tuyên bố hỏng lần thứ hai mươi lăm. Cô gái xoa xoa vò vai bị đánh, trên khuôn mặt màu lúa mạch hiện lên vẻ bối rối. Hình Tư Nhã người từ đầu đến cuối không rời phim trường nửa bước nhanh nhẹn đưa nước cho cô, còn vỗ về an ủi: “Không sao, không sao! Lần đầu tiên đóng phim, ai có thể ngay từ lần quay đầu đã qua chứ, hai mươi lăm lần thôi mà... Haiz, anh trai cậu cũng thật là, em gái ruột cũng không tha. Mặc dù hôm nay cậu có hơi kém cỏi, nhưng...”

“Chị hai, chị như thế này mà coi là an ủi sao?” Tiểu Ái khóc dờ mếu dờ.

Tư Nhã ho nhẹ hai tiếng, quay đầu nhìn Dung Kỳ ở phía đối diện, dưới màn đêm, vẻ đẹp trai cương nghị không dính một chút bụi trần của anh càng lộ rõ. Người như vậy, làm đạo diễn quả thật quá phí, với ngoại hình và khí chất ấy, anh tuyệt đối có thể dễ dàng chiếm được chỗ đứng trên đỉnh cao của ngành thời trang và giải trí.

“Tiểu Ái, bố mẹ cậu sao có thể sinh được một người đàn ông xuất chúng như Dung Kỳ thế? Đôi mắt kia của anh, chỉ với vẻ sắc lạnh, nghiêm nghị thôi cũng đủ mê hoặc người ta rồi, cậu nói xem nếu một ngày anh ấy yêu say đắm một cô gái, há chẳng phải muốn lấy mạng người khác sao?”

“Yêu say đắm?” Tiểu Ái nhếch môi cười gượng: “Xem chừng khả năng yêu say đắm của anh ta với đàn ông thì tương đối cao.” Khuôn mặt lạnh băng chết người đó mà có một ngày nào đó thật sự yêu say đắm ai, chắc cô sẽ bị dọa chết mất.

Thần tượng trong lòng bị bêu xấu, Tư Nhã lập tức không nghĩa khí lườm Tiểu Ái: “Người bị ‘No good’ hai mươi lăm lần kia, ngậm ngay miệng lại cho mình!”

Tiểu Ái vô cùng tức giận. Cô thừa nhận hôm nay không được tập trung, nhưng điều này có thể trách cô được sao? Đạo diễn chính là Dung Kỳ đã đủ khiến cô mệt mỏi lắm rồi, lại thêm đối tượng đóng cặp cảnh đầu tiên với cô trong “Vũ điệu đào kép” sao lại có thể là... Dung Tiểu Ái quay đầu, trên chiếc ghế tư giãn phía đối diện, chàng thanh niên đang kê đầu trên cánh tay trong bộ áo màu đen, dường như cảm nhận có người đang nhìn mình đột nhiên ngẩng đầu lên.

Đôi lông mày dài đẹp, cặp mắt khép hờ lộ ra tia sáng long lanh ướt át. Khuôn mặt hoàn mỹ dưới bàn tay khéo léo của chuyên gia trang điểm, lại càng tăng thêm nét quyến rũ khiến người ta phải nín thở, nụ cười trên môi hoàn toàn khiến cho ranh giới giữa nam và nữ trở nên mờ nhạt.

Ando Ruki, mang hai dòng máu Trung – Hàn, mười bảy tuổi, sinh tại Nhật, hiện là chàng trai ưu tú nổi tiếng nhất của Công ty giải trí Johnnys, mười hai tuổi vào nghề, đóng vai đầu tiên năm mười lăm tuổi, lại còn đóng vai thiếu nữ, nhờ hình ảnh mảnh mai cùng với nụ cười quyến rũ đẹp hút hồn mà bỗng trở nên nổi tiếng. Thật không may, lúc này cậu ta lại đóng vai nam chính thứ hai của “Vũ điệu đào kép”, cũng chính là chàng trai trẻ kì lạ bị cô dạy một trận nhớ đời hơn một tháng trước.

Kể từ khi phát hiện ra sự thật này, Tiểu Ái luôn bị ánh mắt của thằng nhóc đáng ghét đó chiếu tướng, khi thì như bị thiêu đốt, lúc thì lạnh sống lưng. Xưa nay Ando Ruki thường xuất hiện trước công chúng với hình ảnh ôn hòa, dù trên màn ảnh hay trong hiện thực đều trang điểm giống nhau, nhưng đối với Tiểu Ái, một nữ sinh viên đại học hai mươi hai tuổi, những tin tức của chàng trai ưu tú chưa trưởng thành này thật chẳng đáng quan tâm.

Mặc dù trong lòng tự nhủ phải quên chuyện trước kia, chuyên tâm đóng phim nhưng quả thực cũng không hề dễ! Lúc đóng những cảnh đầu tiên Tiểu Ái diễn rất tốt, nhưng từ lúc đóng cùng Ando Ruki, cô phải diễn lại vô số lần, kết quả bị Dung Kỳ mắng như té tát vào mặt. Đến khi cô khó khăn lắm mới điều chỉnh được tâm trạng, tìm lại được cảm giác của nhân vật, thì đối phương lại chủ động đến phía trước mặt cô, hờ hững cất giọng:

“Tinh thần chị có vẻ không được tốt lắm nhỉ?” Tiếng Trung của cậu ta mang theo sự du dương trầm bổng rất đặc trưng, nghe trong trẻo, khác lạ: “Thấy chị hôm nay sa sút tinh thần, lại khiến tôi nhớ đến hình ảnh chị bùng bùng khí thế hôm đó.”

Chị? Tiểu Ái sờ những gai ốc nổi trên cánh tay, khoe miệng cố gắng nặn ra một nụ cười: “Mọi người cùng tham gia làm phim, sau này mong được quan tâm nhiều hơn!”

“Giọng điệu thận trọng, lịch sự như vậy, quả khiến tôi nghi ngờ mình có nhận nhầm người không nữa!” Cậu ta cúi người xuống, nụ cười càng tươi: “Hay là chỉ trong những lúc vô tri chị mới thể hiện sự chính nghĩa anh hùng và nhảm chán của mình!”

Tiểu Ái chìm trong yên lặng, thực tế cô cũng không còn lời gì để đáp lại. Nụ cười, nét mặt bộc lộ rất rõ ràng thái độ, đối với chuyện xảy ra ngày hôm đó, cậu ta nhất định sẽ không chịu giảng hòa. Ngày đầu tiên quay phim đã đắc tội với vai nam chính do đoàn làm phim bỏ ra một khoản tiền lớn mời về, thử hỏi làm sao cô có thể chuyên tâm mà diễn thêm được nữa?

Một giờ sáng, dưới sự thúc giục của Tiểu Ái, Hình Tư Nhã cũng đã chịu về nhà trước.

Gần ba giờ sáng, cảnh “tâm sự dưới trăng” cuối cùng cũng được thông qua sau ba mươi một lần quay. Khi Dung Kỳ hô “good”, Dung Tiểu Ái lập tức

giống như hạ đường huyết ngã ngồi xuống ghế.

Cảnh tiếp theo sẽ bắt đầu trong vài tiếng nữa, mọi người trong đoàn làm phim nhanh chóng thu dọn mọi thứ, tranh thủ từng giây để được ngủ nhiều hơn. Dưới ánh mắt lạnh lùng của nhân viên trợ lý, Tiểu Ái nhanh chóng thay quần áo, cảnh tiếp theo không có phân cảnh của cô, nhưng ngày mai cô còn có tiết học.

Tiểu Ái đeo ba lô bước khỏi xe hóa trang, cấp tốc đi về hướng cửa ra.

Phía đó có một thân hình rắn rỏi cao ráo đang đợi, Tiểu Ái gạt mái tóc, vẻ mặt đau khổ: “Anh...”

“Ồ phim trường, anh chỉ là đạo diễn.” Ánh mắt của Dung Kỳ rất lạnh, đôi mắt màu trà như nước hồ phẳng lặng, nhưng khi chiếu lên người cô lại là mực nước thăm sâu nơi đáy biển.

Tiểu Ái bĩu môi: “Đúng vậy, xin hỏi đạo diễn, có chuyện gì thế ạ?”

“Em có biết tại sao hôm nay anh nói đến ba mươi lần “No good” cũng không muốn em được thông qua cảnh này không?”

“Vì anh là một đạo diễn tốt, muốn tạo thêm nhiều cơ hội cho diễn viên!”

“Sai!” Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô: “Đó là vì anh muốn cho pho đạo diễn, người đã chọn em thấy rằng, ông ta đã có một quyết định sai lầm lớn như thế nào!”

Dung Tiểu Ái tức đến lạc cả giọng: “Hôm nay là ngoại lệ, sau này sẽ không như vậy nữa.”

“Đó chính là điều anh muốn nói. Em nên nhớ, trong những bộ phim của anh, có thể không có những diễn viên tên tuổi, ngoại hình đẹp, nhưng tuyệt đối không thể thiếu những người có năng lực. Nếu em có khả năng, thì ở lại, nếu không tự động rời đi thì hơn!”

Tiểu Ái ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng, góc cạnh của anh, nắm chặt hai bàn tay lại: “Em nhất định sẽ không đi đâu cả! Anh yên tâm, đó là vai diễn khó khăn lắm em mới có được, em sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu! Ngày mai em còn có tiết học, em đi trước.” Cô bặm chặt môi, nhanh chóng chạy ra phía cổng.

Thêm một giây cũng không thể! Ở bên cạnh con người đó thêm một giây thôi cũng là sự giày vò! Đồ xấu xa! Anh là người đáng hận nhất trên thế gian này!

Cùng với tiếng phanh xe chói tai, một chiếc R8 màu đỏ dừng trước mặt Tiểu Ái, phía sau cửa xe lộ ra một khuôn mặt giống như thiên sứ - Ando Ruki.

“Làm gì vậy?” Tâm trạng không tốt, giọng điệu tự nhiên sẽ không thể hiền lành. Hôm nay nếu không phải tại thăng nhóc này, thì cô làm sao bị nói “No good” đến tận ba mươi lần chứ!

“Vào lúc này, tại đây, có lẽ không kiếm đâu ra xe nhỉ?” Ando Ruki sau khi tẩy trang, vẻ đẹp trung tính mềm mại đã hoàn toàn được xóa bỏ: “Chị ở đâu, tôi đưa chị về!”

Vào lúc tờ mờ sáng mà lại có một chiếc xe thể thao đẳng cấp và một chàng trai đẹp đứng chờ thế này, nếu chưa nhìn thấy bộ mặt thật của cậu ta, cô chắc chắn sẽ rất vui lòng mà nhẹ bước lên xe.

“Không cần đâu, có người đến đón tôi rồi!” Không được ngồi R8, thì vẫn có thể ngồi DBS mà. Theo thói quen sống của Thôi Thái Dạ, giờ này chắc anh vẫn đang trôi nổi trong một quán Pub nào đó. Tiểu Ái nhún số, Ando Ruki không lái xe đi luôn, mà chống cằm nhìn cô.

“Ai vậy?” Giọng nói ngọt nhưng mềm yếu truyền đến, Tiểu Ái cảm thấy ớn lạnh, lập tức liên tưởng đến cuộc điện thoại cấm trẻ em dưới mười tám tuổi lần trước: “... Đây? Rốt cuộc là ai?”

“Thôi Thái Dạ đâu?”

Nghe Tiểu Ái hỏi vậy, giọng nói của đối phương càng lúc càng ám muội: “Nhị thiếu gia à? Anh ta bây giờ đang tắm. Cô đợi, hay là tôi vào đưa điện thoại cho anh ấy nghe?”

Tiểu Ái rất muốn nói, lời thoại này của cô ta đã lỗi thời rồi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt giống như đang xem kịch vui của thăng nhóc chết tiệt trước mặt, cô chỉ có thể miễn cưỡng đáp: “Không cần nữa! Cô nói với anh ta ngày mai gọi lại cho tôi là được.”

Sau khi cúp máy, Tiểu Ái ngẩng đầu lên thì thấy Ando Ruki đã mở cửa xuống xe: “Chị bị người ta cho leo cây rồi à?”

“Ai là chị của cậu?” Tiểu Ái tức đến mức khóis đã bốc lên tận đầu, đang muốn rời đi, lại bị đối phương kéo về hướng chiếc xe.

“Mau lên xe!” Sắc mặt của cậu ta thoáng biến đổi, Tiểu Ái quay đầu nhìn lại thì thấy vài nhân viên bảo vệ mặc áo đen thân hình cao lớn đang chạy về hướng họ. Cô còn chưa kịp nói gì đã bị Ando Ruki kéo lên xe, chiếc R8 chuyển động rồi phóng đi như bay.

Lúc Nanka đuổi đến nơi, chiếc R8 đã hoàn toàn mất dạng.

Nhân viên bảo vệ về mặt ngưỡng ngững vây quanh Nanka, dù không cần hỏi cô cũng có thể đoán ra được hướng đi của Ando Ruki. Những việc mà tên tiểu tử này muốn làm xưa nay đều không có cách nào ngăn cản. Nhưng cô không lo lắng, vì bất luận làm việc gì, cậu ta trước nay đều không gây hại đến bản thân. Dù cậu ta có gây chuyện thế nào thì người bị hại luôn là người khác.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Màu Hồng Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vở kịch ác độc của Ruki

Hai ngày sau, những sinh viên của Học viện Điện ảnh đã bị một bài báo lá cải làm cho choáng váng. Những lời đồn kị, xem thường, mắng chửi, mỉa mai tuôn ra như nước chảy. Nhận tờ báo từ tay Hình Tư Nhã, thìa cơm trên miệng Tiểu Ái tức thì rơi xuống.

Sao cô lại có thể xuất hiện trên trang bìa tạp chí thể này?

“Tình yêu chị em trong giới showbiz, Ando Ruki lái chiếc R8 Audi màu đỏ đêm khuya hộ tống người tình ngoại quốc... Diễn viên mới vào nghề thuộc khoa Diễn xuất, phim giả tình thật với phi công trẻ.”

“Thằng nhóc này và cậu đã xảy ra chuyện gì vậy? Bối cảnh này rõ ràng là dưới lầu nhà mình.” Điều làm Tư Nhã không vui, tuyệt đối không phải là chuyện Tiểu Ái gây ra scandal bị lên báo lá cải, mà là khi Tiểu Ái gây ra scandal ở dưới khu nhà Tư Nhã lại không báo tin trước để cô ấy biết.

“Làm thế nào lại bị người ta chụp nhĩ? Hôm đó rõ ràng là tình cờ mà!” Tiểu Ái ném tờ tạp chí ra xa, giọng nói đầy kích động. Những nữ sinh viên khác trong căng-tin đổ xô nhìn cô với ánh mắt quái dị, ngay đến thiếu niên chưa đến tuổi trưởng thành cũng không tha. Con nhóc Dung Tiểu Ái này xem ra điên rồi. Mới đóng phim được mấy ngày đã gây scandal. Bị chụp là đáng đời, ánh sáng rất tốt! Vô tay! Hoan hô!

“Tại sao? Tại sao lại như thế này?” Tiểu Ái kéo Tư Nhã, ngón tay cầm tạp chí không ngừng run rẩy.

Cùng lúc đó, trong một phòng nghỉ của Nghệ Phong, Ando Ruki đang thoải mái nằm trên ghế sofa lật xem kiệt tác mà mình vừa dựng lên.

“Bài này viết rất tốt! Cô đoán xem, bây giờ bà chị kia về mặt sẽ như thế nào? Không chừng đang trốn ở một góc khóc một mình rồi ấy chứ! Nanka, những nhà báo bên ngoài tòa nhà Nghệ Phong đã giải tán cả chưa?” Cậu ta vút tờ tạp chí xuống, khoe miệng khê cong lên.

“Vẫn chưa, bây giờ còn nhiều hơn lúc nãy ấy chứ, phóng viên của đài truyền hình cũng đến nữa.” Nanka đẩy kính, nhặt tờ báo lên đặt lại trên bàn trà.

“Sao tất cả đều đến đây vậy? Lần này nhân vật chính không phải là tôi!”

“Nhưng họ chỉ biết đến lịch trình hoạt động của cậu thôi!”

“Cũng đúng, nên để cho họ tìm thấy mục tiêu là nhân vật đó mới phải.” Cậu búng ngón tay tách một cái, ngồi xuống sofa bấm điện thoại.

Một phút sau, Ando Ruki vui vẻ hướng về phía Nanka: “Cô có biết ở đây phí chỉ điểm được nhận bao nhiêu không? Nanka, bản tin sáu giờ ba mươi phút tối nay chắc chắn sẽ có thêm một tin giật gân nữa đó!”

Nanka thở dài. Cứ mỗi khi Ando Ruki trở nên hung ác, thì ngay đến ác quỷ cũng phải ngả nón nghiêng mình.

“Tại sao, tại sao, tại sao?” Trong căng-tin Học viện Điện ảnh, Tiểu Ái ngón tay vẫn đang run lẩy bẩy điên cuồng hỏi.

“Tại sao?...” Bộ dạng Tiểu Ái vừa tuyệt vọng vừa căm phẫn: “Tại sao hôm đó trước khi rời đi mình lại tẩy trang chứ? Sớm biết có người chụp lên thế này, mình đã chăm chỉ tu chỉnh lại nhan sắc! Nhìn xem vành mắt đen này nè!”

“Bây giờ cái bọn Paparazzi[1] này cũng hơi thiếu tố chất nghề nghiệp, đáng lẽ trước khi chụp hình cũng nên khiến cậu nhận ra tình hình để chỉnh trang lại mới phải! Thằng nhóc này ngược lại được chụp rất đẹp, chàng trai của Johnnys đúng là ưu tú thật!” Tư Nhã xoa đầu an ủi Tiểu Ái: “Nhưng cũng may cậu có ngoại hình tốt, mắt to lông mi dài, vẫn được coi là ăn ảnh! Về mặt cũng đẹp, rất có phong thái!”

[1] Paparazzi là số nhiều của từ paparazzo, chỉ những người chụp ảnh chuyên nghiệp, chuyên săn ảnh của những người nổi tiếng (ca sĩ, diễn viên...), thường là chụp lén (không xin phép, không được sự đồng ý) khi họ đang có những hoạt động công cộng hoặc riêng tư.

“Cái tin này sẽ khiến người khác tin sao? Thằng nhóc thối tha này mới mười bảy tuổi, cao hơn mình chẳng được bao nhiêu, ngộ nhờ bóc đồng lên liền “sống chết mặc bay” thì phải làm sao?”

“Yên tâm! Tên Ando Ruki này ở Nhật Bản hay Hàn Quốc đều nổi như cồn, trước đây từng là nhân vật nổi tiếng trong khá nhiều scandal, lên bìa báo là chuyện như cơm bữa, mà ít nhất phải mất hai ba tuần mới có thể nguôi được!” Tư Nhã xoa cằm suy ngẫm: “Mình cho rằng cậu nên nghĩ đến việc trang

điểm đi, nói không chừng sẽ có paparazzi đến trường tìm cậu đấy!”

“Paparazzi?” Tiểu Ái hai mắt phát sáng: “Đám paparazzi mình yêu nhất! Không ăn com nữa, cùng mình đi chinh lại nhan sắc!”

“Được! Mình cũng tiện thể trang điểm lại một chút!” Một người làm quan cả họ được nhờ. Tư Nhã đã quá am hiểu đạo lý này.

Cuộc đối thoại dừng lại, trong căng-tin những nữ sinh vốn dĩ đang cười trên nỗi đau của người khác đều cúi đầu xuống bàn.

“Bọn họ làm sao vậy?” Tiểu Ái liếc nhìn.

“Không nhìn thấy cậu nổi giận lôi đình, thương tâm đau buồn nữa nên bị nội thương, ngã rạp xuống thôi?” Tư Nhã vuốt vuốt mái tóc, cười nhẹ nhàng.

“Bọn họ chắc không cho rằng bài báo này với mình là một sự đã kích nặng nề đó chứ?” Tiểu Ái cười phá lên.

“Lũ ngu ngốc thường sẽ cho là như vậy đó!”

“Vậy theo cậu, cái tên Ando Ruki có được tính là đồ ngốc không?” Tiểu Ái càng cười sáng khoái hơn.

“Thông thường mà nói thì có! Nhưng đứng dưới lập trường của mình, cậu ta là một quý nhân.” Tư Nhã ôm lấy bờ vai Tiểu Ái, hai cô gái vui vẻ cười lớn rồi đi.

Sau khi bản tin sáu giờ ba mươi kết thúc, phòng nghỉ tại Nghệ Phong đã bị chàng thanh niên nào đó xả giận thành một mớ hỗn loạn.

“Nanka! Cô nghe thấy chị ta nói gì không? Chị ta lại có thể nói tôi mặt dày theo đuổi chị ta, còn nói không có chút hứng thú gì với tôi, tình cảm của tôi hoàn toàn là tình đơn phương không hi vọng...” Cậu lại đá bay chiếc ghế: “Tôi không đẹp trai? Không có sức hấp dẫn? Lại còn giống như một thằng nhóc ư? Chị ta lại dám nhận xét về tôi như vậy sao? Thật là đáng ghét!”

Người phụ nữ áo đen đẩy đẩy gọng kính, vẻ mặt hơi bất lực. Nghĩ đến điệu bộ ung dung an nhàn của Tiểu Ái, tên tiểu ác ma lần này e rằng “kẻ cướp gặp bà già” rồi.

“Nanka! Tôi sẽ không buông tha chị ta! Cứ chờ đó, tôi nhất định phải khiến chị ta trả giá vì những lời nói ngày hôm nay! Nhất định sẽ như vậy!” Ando Ruki siết chặt nắm đấm, xé nát tờ tạp chí.

Việc lên trang bìa tạp chí và paparazzi vây quanh chẳng làm Dung Tiểu Ái vui mừng được mấy ngày. Bởi lúc ăn com cùng Thôi Thái Dạ, anh ta nhắc nhở Tiểu Ái phải “coi chừng Dung Kỳ”, cô mới sực nhớ đến điều này.

Phải rồi, cô sao có thể quên rằng, mấy tin lá cải giật gân này chính là thứ mà Dung Kỳ ghét nhất!

“Bé con, đối với những chuyện này, anh hoàn toàn đứng về phía em. Muốn bộc lộ tài năng trong giới showbiz hiện nay, nếu chỉ dựa vào thực lực thôi thì tuyệt nhiên không đủ. Đương nhiên, ngoại trừ anh em.”

“Anh bỏ đỡ em như vậy, em có thể cho rằng anh là vì chuyện của anh trai em nên lương tâm thức tỉnh không?” Tiểu Ái nhìn Thôi Thái Dạ chăm chú, cười mà như không cười.

“Biết ngay em sẽ không buông tha anh mà!”

“Trước đó anh nên biết rằng, kịch hay của Dung Tiểu Ái đây không phải là thứ không đáng xem” Cô buông đĩa xuống lấy khăn lau khóe miệng: “Được thôi, lần này em sẽ chịu thiệt một chút. Em muốn đóng quảng cáo! Một quảng cáo có thể bộc lộ được hết ưu điểm của em. Không nhất thiết phải là nhãn hiệu quá nổi tiếng, nhưng nhất định phải là loại phát sóng cả ngày!”

“Cái đó thì không thể tính là chịu thiệt? Anh đi đâu để tìm cho em loại quảng cáo đo ni đóng giày được đây?”

“Anh cho em cơ hội, em sẽ tự mình đi phỏng vấn, có được hay không, cũng không trách anh. Nhưng trước khi kí hợp đồng thành công anh phải liên tục tạo điều kiện cho em!”

Thôi Thái Dạ bất lực buông lỏng hai tay, nhưng trên khuôn mặt tuần tú, nụ cười không hề giảm: “Anh có thể cho rằng em đang vì chuyện của Emily mà ghen tuông không?”

“Hả?”

“Thôi, coi như anh chưa nói gì!” Thôi Thái Dạ âu yếm vuốt nhẹ lên mái tóc xoăn dài của Tiểu Ái: “Nhưng có những chuyện em nhất định phải đề cao cảnh giác, mặc dù người ký hợp đồng với em là phó đạo diễn, nhưng Dung Kỳ bất cứ lúc nào cũng có thể loại em khỏi đoàn phim “Vũ điệu đảo kép”. Bài báo của thằng nhóc người Nhật kia, ầm ĩ như thế là đủ rồi. Nếu em muốn trường kì kháng chiến, người chịu thiệt cuối cùng sẽ là em đó!”

Lúc nghe thấy câu đó, tâm trạng Tiểu Ái đang phơi phới ngay lập tức sa sút.

Quả nhiên, hôm nay khi bước vào đoàn làm phim, ánh mắt của mọi người rõ ràng có khác. Mấy ngày Tiểu Ái không có ở đây, Ando Ruki lại tạo ra những tin đồn khó nghe nào đó rồi. Kết quả lúc hóa trang, thấy người trợ lý giúp cô mặc áo len lút giờ ngón tay cái ý nói cô rất tuyệt, Tiểu Ái mới hiểu ra

người trợ lý này đang ngắm ngàng sung sướng. Xem ra, mối quan hệ với những người xung quanh của thằng nhóc này thật sự chẳng ra sao!

“Nhưng cô phải cẩn thận đó! Anh Aki mấy ngày nay sắc mặt vô cùng căng thẳng, ngay đến những ngôi sao có tên tuổi cũng bị soi mói, mắng mỏ, mọi người không ai dám đắc tội với anh ta cả!” Câu nói của người trợ lý trước khi rời đi khiến tâm trạng của Tiểu Á tụt xuống tận đáy vực thẳm.

Cảnh quay ngày hôm nay là diễn ra trong phòng, nói là một cảnh nhưng Tiểu Á lại có một cảnh rất quan trọng. Người đóng cặp với cô trong cảnh này chính là Ando Ruki. Màn này là cảnh cô cùng nhân vật nữ chính đang ăn cơm tán gẫu trên phòng ăn ở tầng ba của quán bar, thì bất gặp kẻ thù đáng ghét của Ando Ruki. Lúc xung đột, nhân vật nữ chính bị nhân vật phản diện ném từ lan can nhà ăn ra ngoài. Tiểu Á cùng Ando Ruki sẽ vội vàng chạy đi cứu nhân vật nữ chính, kết quả nhân vật nữ chính được cứu, còn Tiểu Á lại bị rơi xuống.

Cảnh ngã xuống lầu nhiều khi phải cần đến dựng cảnh, tuy nhiên cảnh quan trọng sẽ phải dùng đến diễn viên đóng thế. Tất nhiên, cũng cần có những hình ảnh thật của diễn viên nên sẽ yêu cầu người thật đích thân xuất trận, nhưng với những yêu cầu này thường là diễn viên nam đáp ứng. Tiểu Á vốn sợ độ cao, nên ngay từ lúc đầu kí kết hợp đồng đã nói sẽ dùng diễn viên đóng thế cho cô.

Có lẽ do số Tiểu Á không may, nên khi mọi người đã về chỗ, chuẩn bị sẵn sàng cho cảnh diễn rồi thì mới nhận được thông báo rằng, người đóng thế xảy ra sự cố, không thể đến được. Sau khi hoàn thành cảnh này, đoàn làm phim phải chuyển đến một địa điểm khác để quay cảnh tiếp theo, vì thế với tình hình trước mắt, hoặc là chậm tiến độ, hoặc là đến nơi khác để quay trước cảnh khác, chờ diễn viên đóng thế kia tới. Tất nhiên, cả hai cách đều không được chấp nhận.

Nét mặt Dung Kỳ càng trở nên sa sầm, ngay cả những người quan hệ khá tốt với anh cũng phải im lặng không dám nói lời nào. Dung Tiểu Á cảm giác ánh mắt kia như đang nhắm về phía cô, bây giờ chỉ cần cô đích thân xung trận, tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Nhưng mà... Ba tầng đó! Phía dưới chỉ trải vài tấm đệm dày với một đồng bia cac-tông, cho dù không ngã bị thương thì cũng khiến Tiểu Á phải sợ chết khiếp!

Dung Kỳ ngồi trên ghế trầm tư, liếc nhìn độ cao của tòa nhà, lại liếc nhìn máy quay, cuối cùng nhíu chặt lông mày lại.

Tiểu Á đang đứng ở một góc không xa ngó nhìn anh, dưới ánh mặt trời chói chang, nhưng bóng dáng anh lại vô cùng âm u, cô độc. Có lẽ anh biết, chỉ cần anh mở lời thì với bốn phận của một người diễn viên, cho dù khó khăn đến đâu cô cũng phải làm.

Nhưng... Anh biết cô sợ độ cao, nên mới không mở lời chẳng?

Trong lòng Tiểu Á bỗng nổi lên tia ám áp lơ mơ. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng suy đoán đó thật sự đã làm cô thoáng cảm động.

Cô hít một hơi thật sâu, đứng dậy bước đến: “Đạo diễn, để tôi lên đi!”

Dung Kỳ lập tức ngừng đầu, đôi mắt màu trà chiếu thẳng vào cô.

“Lần trước vì tôi đã khiến mọi người phải liên lụy, hôm nay tôi không muốn vì tôi mà lại làm ảnh hưởng đến cả đoàn nữa. Dù sao cũng có những thiết bị an toàn rồi! Với lại chỉ có... ba tầng mà thôi! Cứ để tôi đóng đi!”

Đôi môi Dung Kỳ mấp máy, đang định nói điều gì thì nhân viên trong đoàn đã tiến lại động viên Tiểu Á, phá vỡ sự yên tĩnh trầm mặc trước đó.

Mười phút sau, Dung Tiểu Á sau khi chuẩn bị xong xuôi, đã xuất hiện trên lan can tầng ba.

Dung Kỳ người đã im lặng rất lâu đột nhiên cất tiếng: “Thật sự không có vấn đề gì chứ? Diễn viên yêu nghề là tốt, nhưng thể hiện tài năng lại là một chuyện khác!”

“Không vấn đề gì!” Tiểu Á bắt đầu bực mình, đứng thẳng vai thêm một chút đầy kiêu hãnh đáp.

“Tốt, trước khi rơi xuống cố gắng chú ý sắc mặt, phải quay đạt ngay từ lần quay đầu tiên.”

“Tôi biết rồi!” Tiểu Á hít một hơi thật sâu. Máy quay ở tầng ba đồng thời lia ống kính về phía cô, tất cả mọi người đều đã vào vị trí. Một giây trước khi quay, Ando Ruki người đang đứng phía trước Tiểu Á đột nhiên dùng khẩu hình miệng nói với cô một câu gì đó. Tiểu Á thấy vậy mở to hai mắt, muốn bước lên phía trước nhưng nhân viên đoàn phim đã hô quay rồi.

Từ lan can trượt chân ngã xuống đất, không được mấy giây ngán ngủ, nhưng đối với Dung Tiểu Á lại là giây phút dừng hình vô cùng chậm rãi. Thân thể mất trọng lượng rơi xuống, vào thời khắc tiếp xúc với mặt đất Tiểu Á nhắm mắt lại.

Vài giây sau, thấy Tiểu Á vẫn chưa cử động, phim trường bắt chợt rơi vào im lặng. Đột nhiên có người chạy đến, phát hiện ra cô vẫn nhắm chặt mắt. Ando Ruki vội vàng lao xuống lầu, khuôn mặt hơi hoảng loạn, cậu xô nhân viên đoàn phim ra, nâng Tiểu Á đang bất động: “Này! Chị, không phải là chị ngã thật đó chứ! Này, đừng dọa tôi, những lời tôi nói với chị lúc nãy. Tôi...”

“Lúc này cậu đã nói với cô ấy cái gì?” Giọng nói đầy tức giận và lạnh lẽo vang lên sau lưng, Ruki quay đầu, phát hiện ra vị đạo diễn trước nay vốn lạnh lùng đột nhiên nhìn chằm chằm vào cậu ta, ánh mắt đó có thể dùng hai từ “khùng khiếp” để miêu tả.

Thấy cậu ta không trả lời, Dung Kỳ lập tức đẩy cậu ta ra, cúi người ôm Tiểu Á vào trong lòng. Tiểu Á nhắm chặt mắt, đầu tóc rối bù, vẫn không động đậy. Sắc mặt Dung Kỳ dần chuyển sang trắng bệch: “Mau gọi xe cấp cứu! Mau lên!”

Xe cấp cứu? Người đang giả vờ chết rốt cuộc không chịu được thêm nữa, nắm lấy áo người đang ôm mình, chậm chậm mở mắt. Làn mở mắt này khiến cô sợ hãi giật nảy mình. Từ trước đến giờ Tiểu Ái chưa từng thấy vẻ mặt đó của Dung Kỳ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, sự trong suốt trong đáy mắt không còn tồn tại, chỉ còn lại sự hoảng loạn và lo lắng. Một Dung Kỳ với ánh mắt và cử chỉ như vậy trong đời cô chưa bao giờ từng thấy. Lòng ngực, như có thứ gì va đập mạnh rồi, lặng lẽ bóp chặt lấy cổ họng khiến cô hoàn toàn không thể thốt thành tiếng.

“Không sao chứ?” Dung Kỳ lo lắng quan sát, cho đến khi đối diện với đôi mắt hiểu động có chút trốn tránh của cô ánh mới ngộ ra. Tức giận vì bị lừa, anh lập tức buông Tiểu Ái ra: “Em cho rằng đây là đâu? Em nghĩ mình đang làm cái gì?”

“Không...” Tiểu Ái bị quát đến mức chỉ biết văng vẳng dạ dạ, càng nói càng không biết bắt đầu từ đâu.

“Nếu em cho rằng loại chuyện này có thể đem ra làm trò đùa thì em đến cả tư cách làm diễn viên cũng không có.” Anh gạt bàn tay đang giờ đến, quay người bỏ đi. Những nhân viên đoàn phim có mặt ở đó đứng trơ như tượng gỗ, chẳng có ai dám đuổi theo.

“Em...” Tiểu Ái chán nản không nói thêm gì nữa. Gì chứ, sao anh chỉ biết quát cô. Cũng không hỏi xem vì sao cô lại phải làm như vậy. Tất cả đều tại tên Ando Ruki đáng chết, một giây trước khi quay mới nói với cô, diễn viên đóng thế sẽ đi không đến được là do cậu ta dỏ trò. Cô chỉ là tức quá, nên muốn dọa cho thằng nhóc đó một trận, ai ngờ lại dọa cả Dung Kỳ.

Đáng ghét! Vì cảnh phim này mà cô phải hi sinh nhiều như vậy, anh lại còn quát tháo gì chứ! Cô chống người, vừa động dậy thì phát hiện ra cả vùng lưng đau khủng khiếp. Thật sự bị thương rồi!

Lần này cứ gọi là nhớ tới già!

Kết quả Tiểu Ái vẫn phải đi bệnh viện, lúc xoa bóp cô đau đến chết đi sống lại, nhưng đau đớn hơn là đảm bảo lá cải lại xuyên tạc thành cô bí mật vào bệnh viện phá thai? Phá thai? Có nghịch lý không chứ? Giả sử cô có tình yêu chị em với Ando Ruki thật, thì thời gian chưa được mấy ngày, có thể mang thai sao?

Báo lá cải liên tục suy diễn đến chóng mặt, Tiểu Ái tất nhiên không thể bình tĩnh như trước. Đầu tiên thì bị giáo sư Quan mời đến nói cạnh nói khoe những lời nhảm chán. Sau đó là bị nữ sinh trong trường chỉ trích những lời độc ác, nếu không phải khi ăn cơm ăn phải đá, thì cũng là sau tiết thể dục không tìm thấy quần áo ở đâu. Tình cảnh khiến Tiểu Ái cảm giác cứ như thể mình đang xuyên không vào phim “Vườn sao băng” hóa thân thành Sam Thái!

Thôi Thái Dạ bị câu ví von của Tiểu Ái chọc cho buồn cười, luôn miệng nói cô tự gây phiền phức, nửa ý đồng tình an ủi cô cũng không hề có. Làm Tiểu Ái nổi con tam bành, khẳng khái muốn chọc thủng bánh chiếc DBS, còn dùng sơn vẽ lên cửa kính chắn gió dòng chữ “Xe của sói già háo sắc, phụ nữ mau tránh đi!”

Thôi Thái Dạ dờ khóc dờ cười, lập tức đưa Tiểu Ái đến Thuận Quán, biểu thị đình chiến.

Thuận Quán là một trong ba club cao cấp của thành phố S, theo thông tin bên lề ông chủ quán là một ngôi sao lớn của Hồng Kông, và đây chỉ là một trong những sản nghiệp của ông ta. Ban đầu, mục đích đầu tư chỉ là chơi bởi chứ không nhằm vào kiếm tiền, nhưng không ngờ với cách chế biến món ăn đặc sắc cùng với vị trí liền núi liền sông, đã khiến nơi này trở thành một trong những nơi mà các nghệ sĩ trong giới showbiz cũng như các thiên kim, công tử giới thượng lưu đồ xô kéo đến. Khác với Parker nhỏ bé, yên tĩnh nằm ở giữa trung tâm thành phố, Thuận Quán là sự kết hợp của vui chơi giải trí, nhà hàng và điểm thư giãn cùng với sân golf rộng càng làm nổi bật sự hoành tráng của nó. Giống như các club tư nhân khác, nơi này cũng tính phí theo chế độ năm. Tiểu Ái sau khi moi được tin về mức phí từ miệng Thôi Thái Dạ thì kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được. Khi những danh từ chuyên dụng dành cho những người có tiền như hội du thuyền, hội đánh golf hiện ra trước mắt, cô mới biết những người có tiền ở thành phố S nhiều đến mức độ nào.

Buổi chiều, ánh mặt trời rực rỡ, mặt nước như phủ một lớp bạc mỏng, mềm mại sáng trong, trên sườn núi xa xa là những rặng phong độ, xen lẫn trong đó là những cây ngân hạnh rực vàng, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, tinh thần sáng khoái, tất cả những ưu phiền trong đầu đều tan biến.

Trên du thuyền riêng của Thôi Thái Dạ, có không ít ngôi sao, người mẫu nổi tiếng, trong đó không thiếu những nhà quảng cáo hợp với tiêu chuẩn mà cô đưa ra.

Mặc dù chưa đạt được mục đích ban đầu, nhưng Tiểu Ái cũng đã làm quen được với không ít ông chủ công ty mà trước giờ ngay đến cơ hội nhìn từ xa cũng không có. Những ngày đi cùng Thôi Thái Dạ, cô phát hiện ra một điều kỳ lạ, đó là những người bên cạnh Thôi Thái Dạ, rõ ràng không có ai quá bốn mươi tuổi, phần lớn trên dưới ba mươi, thậm chí có những người chỉ mới hơn hai mươi. Điều khiến cô ngạc nhiên hơn là trong số những người trẻ tuổi này, không ít người có xuất thân bình thường nhưng dựa vào chính thực lực của bản thân, họ đã có được này hôm nay. Hoặc dù là con cháu được gia tộc nâng đỡ, họ vẫn muốn tự mình tạo lập sự nghiệp, không dựa dẫm, núp bóng bố mẹ. Điều này thật sự khiến cho con sâu gạo được cấp dưỡng hai mươi năm qua, Dung Tiểu Ái vô cùng hồ thẹn. Người có tiền quả nhiên có đủ lí do tồn tại, đôi lại là cô, nếu bố mẹ xuất thân giàu có, cô chắc sẽ không ở ngoài tự lập bốn ba khổ cực, xem chừng còn sớm kiêu căng đòi hỏi họ đưa tiền đầu tư cho con đường điện ảnh của cô ấy chứ.

Thêm một lần Tiểu Ái không tự chủ được, lại nghĩ đến Dung Kỳ. Lúc đầu, anh từ bỏ tiền đồ xán lạn chạy sang nước ngoài, nghĩa là làm sao? Rõ ràng anh là học sinh tài năng của Học viện Nghệ thuật, lại từng làm việc ở trường phổ thông nghệ thuật ba năm, tích lũy được bao nhiêu kinh nghiệm, đáng lẽ anh có thể an nhàn làm một giảng viên của trường đại học. Tại sao anh lại khẳng khái một mình chạy sang nước Pháp du học chứ?

Đối với quyết định của Dung Kỳ, bố không tán đồng, mẹ lập trường tiến thoái lưỡng nan, có phần trung lập, chỉ có cô, vừa nghe thấy anh sẽ bay tới một đất nước xa xôi, không hiểu sao tâm trạng thành ra vui mừng suốt mấy đêm. Lúc cô đang tự do tự tại ở trường đại học, thì anh đang đơn độc nơi đất khách quê người dễ phẫn đấu. Suốt thời gian đó anh đã phải sống như thế nào?

Thực ra trước đây, cô chưa từng nghĩ tới những điều này. Cho đến khi bị Dung Kỳ đuổi ra khỏi nhà, lĩnh hội được tình cảnh khốn khó trong người không

một xu dính túi, cô mới dần dần giác ngộ ra chút sự đời.

Ánh mặt trời chậm chậm hòa quyện với mặt nước, như tấm bạc mỏng hóa thành vàng ròng, trên chiếc du thuyền xinh đẹp tiếng cười vẫn chưa dứt.

Thôi Thái Dạ rời khỏi chốn náo nhiệt phía sau thuyền, đi ra phía trước chiếc du thuyền. Trên du thuyền màu trắng, cô gái vừa rồi còn khoe nụ cười trong sáng đi đi lại lại như con thoi trong đám đông, giờ đang ngồi bên lan can thuyền, dáng vẻ trầm mặc. Ở nơi xa, là bầu trời thu rộng lớn, màu cam của ánh chiều tà với màu xanh của những dãy núi phôi thành một thứ màu hoàn hảo, gió hồ lướt nhẹ qua mái tóc xoăn dài của cô. Cô nhắm hờ mắt, chiếc cằm xinh đẹp, hàng mi vừa dày vừa dài, nhìn nghiêng vừa tao nhã, ngây thơ, lại rất đáng yêu. Lúc này trông cô thiếu đi sự hiếu động tinh ranh trong các cuộc nói chuyện thường ngày. Nhưng điều đó chỉ diễn ra trong giây lát, rất nhanh sự yên lặng bị phá vỡ. Tiểu Ái đột nhiên quay đầu, cười xán lạn, song phản chiếu trong đáy mắt là sự châm chọc: “Nhị thiếu gia, anh không phải bị khuôn mặt nhìn nghiêng của em mê hoặc rồi chứ?”

“Bớt ba hoa đi!” Thôi Thái Dạ vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Ái: “Em không phải là người thích xã giao hay sao, một mình ở chỗ này làm gì?”

“Em xã giao đến mức miệng bị co rút cả rồi này! Nghi ngại một chút cũng không được sao?” Tiểu Ái không hiểu, tại sao nhiều người lại thích xoa đầu hoặc đánh lên đầu cô vậy.

“Anh thấy em đang khúc mắc trong lòng thì có. Sao vậy, vẫn nghĩ đến chuyện của Dung Kỳ hả?”

Tiểu Ái buồn rầu vòng tay ôm gối: “Chuyện anh ấy thì có gì phải nghĩ chứ! Dẫu sao từ nhỏ đến lớn, bất luận anh ấy làm gì, nghĩ gì, gia đình em đều không biết. Ngay cả bây giờ khi anh ấy đã trở thành đạo diễn tên tuổi quốc tế, em cũng chưa từng nghĩ đến việc muốn nhờ anh ấy để đạt được cái gì.”

Thôi Thái Dạ nhìn cô chăm chú, cười nói: “Hai người đúng là anh em, ngay cả cách nói chuyện cũng rất giống nhau. Còn nhớ lúc mới quen nhau ở Mỹ, cậu ta đã từng nói, bất luận cậu ta làm gì, nghĩ gì, gia đình cậu ta đều không biết, chính vì thế cậu ta có thể chẳng phải bản khoản điều gì, cứ thế bước tiếp trên con đường mà mình mong muốn.”

“Thôi đi! Anh ta chỉ biết nghĩ cho bản thân mình chứ có coi ai ra gì!” Tiểu Ái rít lên: “Thật không thể tượng tượng nổi, với tính cách quái gở đó của anh ta, sao lại có kiểu người bạn như anh chứ?”

“Anh hả? Kiểu gì vậy? Đẹp trai hào phóng? Hay công tử hào hoa nhiều tiền?”

“Nhị thiếu gia! Anh không thành thật rồi!” Tiểu Ái liếc nhìn ánh mắt bất lực của Thôi Thái Dạ.

“Bé con! Em muốn nói, một người nghiêm chỉnh lãnh đạm lại nghiêm khắc, thanh khiết như Dung Kỳ, tại sao lại kết bạn với một người đã quen phong lưu như anh chứ?”

“Đó là anh tự nhận, không phải em nói đấy nha!” Cô nháy nháy mắt.

“Em thấy anh phong lưu sao?” Thôi Thái Dạ chăm chú nhìn Tiểu Ái, sự rạn rở trong đáy mắt đã giảm bớt.

“Sự thật mà, mọi người đều thấy cả, sao anh phải hỏi em chứ?”

Thôi Thái Dạ mỉm cười: “Bé con! Có lúc mắt thấy tai nghe, song không có nghĩa đó là chân tướng sự thật. Nhiều lúc, chúng ta bị những biểu hiện bên ngoài đánh lừa, bởi vì ý nghĩ và tư lợi trong lòng rồi tự cho là đúng mà đi đến quyết định.”

“Nếu tai đã nghe thấy, mắt cũng nhìn thấy mà không được coi là sự thật. Vậy chúng ta còn có thể tin cái gì?”

“Cảm giác!” Anh vuốt nhẹ sống mũi cao thẳng của Tiểu Ái: “Cho dù không có giác quan thứ bảy, cũng phải dùng giác quan thứ sáu của em mà cảm nhận!”

“Ai thèm để ý đến cục băng đó! Người nào lại gần thì ngay lập tức bị đông cứng như vậy, còn cảm nhận được cái gì nữa chứ!” Tiểu Ái lăm bắm, đem chuyện quay phim hôm trước ra oán thán một hồi: “Chỉ biết mắng em, làm đạo diễn thì đã có gì ghê gớm, lúc nào cũng ngạo mạn, lại còn dương dương tự đắc!”

“Em cho rằng đạo diễn lớn ngày một ngày hai mà có thể thành danh được ư?” Thôi Thái Dạ thờ dãi, vuốt vuốt mái tóc rối của Tiểu Ái: “Khi đem so sánh thì giới điện ảnh trong nước thật sự chưa đủ khốc liệt. Một người phương Đông với khuôn mặt còn xinh đẹp và góc cạnh hơn cả phụ nữ như Dung Kỳ, đặt vào nơi đó quả như một chú cừu béo lạc giữa bầy sói. Phụ nữ muốn có được cậu ấy, đàn ông cũng vậy. Nhưng cậu ta lại luôn giữ thái độ lạnh lùng băng giá, không chỉ xã giao ngoài mặt, mà ngay cả trên phim trường cũng vậy, không hề để ý đến bất cứ ai. Chính vì vậy, cậu ta đã đắc tội với không ít người. Ngay đến vị giáo sư vốn có mối quan hệ tốt với cậu ta, cũng vì cầu xin tình yêu không được, liền tìm cách loại bỏ. Ông ta loại cậu ấy khỏi danh sách tham dự cuộc thi Phim điện ảnh lần thứ X của Học viện, đồng thời nói rằng cậu ta không chỉ đồng tính luyến ái mà còn mắc phải căn bệnh HIV/AIDS, mưu đồ dựa vào vẻ đẹp của mình quyến rũ ông ta để có cơ hội đoạt giải. Khi cả Học viện dấy lên tin đồn đó, anh trai em chỉ lẳng lặng rút khỏi cuộc thi, không may mắn biện bạch thanh minh cho mình. Cậu ta bắt đầu độc lập làm phim, đồng thời dùng hình thức giấu tên gửi tới các công ty điện ảnh. Cũng chính vào giai đoạn đó anh quen biết cậu ta...”

Thôi Thái Dạ nhớ lại những ngày đầu mới quen Dung Kỳ, kể lại từng chút một cho Tiểu Ái nghe. Cùng là người Hoa ở nơi đất khách, nhưng một người xuất thân quý tộc còn một người là thường dân; một người phong lưu và một người thanh khiết; một người phóng khoáng còn một người lạnh lùng. Giữa hai người họ, ngoài điểm chung duy nhất là đến từ một quốc gia, thì chẳng còn tìm được nét gì tương đồng nữa. Vậy mà làm thế nào, họ lại trở thành tri âm tri kỉ của nhau? Có lúc, cơ sở tạo nên tình bạn giữa những người đàn ông thật khó có thể hiểu nổi.

Dung Tiểu Ái chột im lặng, mặc dù cũng đã biết Dung Kỳ ở nước ngoài sống cuộc sống không hề thoải mái, nhưng những lời Thôi Thái Dạ nói vẫn vượt quá sức tưởng tượng của cô. Nếu như trước đây biết được những điều đó, cô sao có thể nhận tiền của anh một cách thoải mái như vậy? Hai nghìn tệ trong nước là nhiều, nhưng nếu đổi thành đô la Mỹ thì số tiền đó không đến ba trăm đô ít ỏi. Cũng vì nghĩ như vậy nên Tiểu Ái cứ thần nhiên tiêu dùng.

“Dung Kỳ với anh thường không cùng quan điểm. Trong những chuyện anh cho là không quan trọng thì cậu ấy lại có nguyên tắc của mình. Tuy có sự khác biệt, nhưng lại không thể nói người nào sai, chỉ là cách nhìn nhận về giá trị khác nhau mà thôi. Em cho rằng, cậu ấy mắng em là cố ý phân chia ranh giới với em, nhưng có bao giờ em nghĩ, cậu ấy chỉ vì không muốn em bị dán mác em gái của đạo diễn, dựa vào ánh hào quang của anh trai để được nổi tiếng. Ngoài mặt thì vẻ vang thật đấy nhưng sau lưng lại bị người ta rẻ rúng, coi thường!”

“Anh ấy sao có thể vĩ đại như anh nói được! Rõ ràng là chỉ cô tình chĩa mũi nhọn vào em!” Tiểu Ái phản bác. Một Dung Kỳ luôn mặt mày băng giá, ăn nói lạnh lùng lại có thể vì cô mà suy nghĩ ư?

Thôi Thái Dạ mỉm cười chăm chú nhìn Tiểu Ái, tỏ ý nói với cô không tiếp tục chủ đề này nữa. Có những chuyện chỉ có thể kéo dài đến một giới hạn nào đó mà thôi. Thực ra Tiểu Ái thông minh như vậy nên cũng sớm hiểu được, chỉ là tính cách và thói quen đã che giấu đi những tâm tình trong sáng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nụ hôn bất ngờ

Sau khi rời du thuyền, Thôi Thái Dạ lại đưa Tiểu Ái đến một gác lửng trên không của Thuần Quán uống cà phê. Không gian ở đó được thiết kế giống như đài thiên văn, kiến trúc hình tháp tròn, tầng một, tầng hai là nơi điều chế đồ uống, không có chỗ ngồi, tầng ba lại là sân thượng lịch sự tao nhã. Bàn trà nhỏ xinh phối hợp với chiếc sofa lớn mềm mại. Ở đó cũng hoàn toàn không có ánh đèn, ngay cả việc chọn thực đơn cũng phải lấy đèn pin soi. Tuy nhiên, khi nằm xuống sofa, quý khách lại có thể ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm lung linh huyền ảo.

Tiểu Ái khoan thai nhắm nháp ly cà phê đá, trêu đùa nói kể từ khi “qua lại” với Thôi Thái Dạ, đây là nơi ra hồn nhất mà anh đưa cô đến.

Chiếc ghế rộng lớn bao kín hai người, dưới ánh sao mờ mờ, anh nghe tiếng cô thở nhẹ nhàng, chậm rãi. Máy ngày nay cô đã đủ mệt rồi, hết đối mặt với Dung Kỳ lại chuyển sang đối phó với Ando Ruki, vừa ra viện đã phải quay về phim trường, vừa lo bài vở còn phải nghĩ đến làm quảng cáo. Một cô gái trẻ như vậy, không biết lấy đâu mà nhiều sức lực đến thế.

Tiểu Ái từ từ dựa vào vai Thôi Thái Dạ, anh ngoảnh mặt sang, phát hiện ra cô đã ngủ rồi. Thái Dạ mỉm cười, nụ cười chất chứa niềm xót thương và âu yếm. Anh vuốt cánh tay ra, cẩn thận kéo cô vào lòng mình. Tiểu Ái thấy động lẩm bẫm một câu, tìm vị trí thoải mái nhất trong lòng anh tiếp tục ngủ.

Bắt đầu từ khi nào, anh lại trở thành đối tượng cho cô gái này toàn tâm tín nhiệm vậy!

Sự đối chọi gay gắt trong mấy lần gặp đầu như đang hiện ra trước mắt Thôi Thái Dạ. Lúc đó, anh chỉ cảm thấy cô mơ mộng hão huyền, hám tiền của, chẳng khác gì những cô gái thế tục anh thường gặp trên đường phố. Cho dù xinh đẹp, thời thượng, thì cũng là loại con gái anh chưa bao giờ để ý đến. Nhưng sau này, chính tính cách hướng ngoại, trong sáng và vô tư ấy lại là điểm vô cùng đáng yêu của cô. Thôi Thái Dạ nhẹ nhàng vuốt tóc Tiểu Ái, không hề biết ở một góc khác trên sân thượng này, có một người đã ngồi từ rất lâu đang chuẩn bị lên một màn kịch mới.

Mấy ngày liên tiếp, các trang báo mạng đều lấy chuyện tình chị em của Ando Ruki để giật tít.

Nhiều lúc đi trên đường, Tiểu Ái cũng có thể nhận thấy bọn paparazzi đang bám theo mình. Tuy nhiên một tuần sau đó, những tin tức của cô và tên nhóc người Nhật đã bị thay thế bởi một bản tin là cải khác. Nhân vật chính là nữ diễn viên chính trong bộ phim được phát mấy ngày trước. Theo bài báo, cô là em gái của ca sĩ nổi tiếng nào đó, sau khi lọt vào mắt xanh của một người chuyên đi tìm kiếm các ngôi sao, cô đã gia nhập vào giới showbiz. Ngay trong bộ phim đầu tiên cô đã được diễn vai chính. Trước khi chuyện này đồn thổi ra ngoài thì có lẽ nguồn gốc đằng sau cũng rất quyết liệt. Giờ đây khi thấy nhân vật nam chính đã xuất hiện, cánh phóng viên lập tức đua nhau giật tít.

“Thôi đại gia quả là lắm chuyện! Ngay cả đến cô gái còn non nớt cũng không tha.” Tư Nhã lật tờ tạp chí chắc lưỡi lắc đầu: “Tiểu Ái, cậu cũng nên quản lý anh ta đi, tốt xấu gì thì cũng là bạn trai hợp đồng. Cậu thử nghĩ xem biết đâu một ngày nào đó bị đám nhà báo chụp được ảnh cậu và anh ta đi cùng nhau, cậu lại chẳng biến thành kẻ thứ ba đấy! Được lên báo là tốt, nhưng họ cũng phải để ý đến chất lượng chứ! Tin tức mà chỉ có xấu thôi sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của cậu đấy!”

“Cậu thật có tiềm năng của người quản lý đó!” Tiểu Ái uể oải đáp lại, tiếp tục chỉnh sửa lại chiếc váy dài tay màu xanh mòng manh trên người. Cảnh phim hôm nay khiến cô thật sự khó chịu. Theo kịch bản, cô sẽ phải toàn thân ướt như chuột lột đứng ở khe nước diễn hết lời thoại dài đến năm phút. Lúc đầu kí hợp đồng, vì quá vui mừng nên cô không xem kĩ. Bây giờ, áo đã mỏng, toàn thân lại ướt đẫm, như thế có khác nào không mặc gì đâu! Huống hồ, lúc này cũng là hạ tuần tháng mười một rồi, gió mùa đông càng thổi càng lạnh. Đáng ghét hơn, bạn diễn của Tiểu Ái lại chính là thằng nhóc Ando Ruki.

Nhớ lại cảnh quay hôm trước, không biết lần này lại muốn chỉnh ác cô như thế nào đây. Nói không chừng sẽ cố ý để “No good” mười mấy lần, khiến cô chết vì lạnh cũng nên.

Tiểu Ái càng nghĩ càng thấy bức bối, liền ôm lấy Tư Nhã kêu gào thảm thương.

Tư Nhã nhếch miệng an ủi: “Được rồi! Được rồi! Dù sao đến nhảy lầu cậu cũng đã làm rồi, chẳng kém cạnh so với nhảy xuống nước đâu. Nếu thằng nhóc đó định chinh cậu, thì cậu cũng chinh lại nó, trực tiếp kéo nó xuống nước để cả hai cùng lăn lộn.”

Tiểu Ái buông tay, tránh xa Tư Nhã: “Cậu chẳng có chút thành ý gì cả, thế mà còn dám nói đến giúp mình!”

“Phải nói rõ là mình mượn danh nghĩa là bạn cậu, trà trộn vào phim trường để gặp Dung Kỳ của mình!” Tư Nhã đưa mắt về phía bóng dáng cách đó không xa, vốn rất bận rộn giờ giờ này đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Cô vội ném tờ tạp chí xuống, ôm lấy bình giữ ấm rồi đi.

“Ồi, đó không phải món cháo thịt cậu mua cho mình à...” Người chị em tốt không thèm quay đầu lại mà cứ thế bỏ đi, Tiểu Ái bức mình, ngẩng đầu lên chiếc bàn tròn.

“Bà chị, ngày hôm đó tôi có nhìn thấy chị!” Giọng nói êm tai của tên quý nhỏ bay tới.

Tiểu Ái hừ hừ hai tiếng, nhắm mắt lại giả chết.

“Không ngờ chị đã có bạn trai, thật sự đáng tiếc đó! Tôi đẹp như vậy, lại còn trẻ trung nữa, chị cũng còn rất trẻ, không biết thể lực của ông chú đó có tốt không nữa. Nếu không tốt chị có thể đến tìm tôi...”

Thằng nhóc chết tiệt càng nói càng chẳng ra sao, Tiểu Ái ngẩng mặt lên lườm một cái: “Biến đi!”

Cặp mắt hẹp dài màu đen tinh tế bỗng trở nên sâu xa bí hiểm, cậu ta ghé sát vào tai Tiểu Ái, chậm rãi nói từng từ: “Trong số những bà chị tôi quen trước kia cũng có người giống chị, nhưng sau này, họ đều cam tâm tình nguyện yêu tôi. Chị cũng sẽ không ngoại lệ, nhất định sẽ yêu tôi!” Đôi môi đẹp gần trong gang tấc toát ra hơi thở mê hoặc, ánh mắt Ruki quyến rũ, mơ màng, giống như những giọt sương đọng lại lúc sớm tinh mơ, vẫn vương xung quanh cô, vừa uyển chuyển dịu dàng.

Tiểu Ái hoàn toàn bị đông cứng, quyết định không khách sáo nữa: “Cảm ơn, đáng tiếc, tôi không thích yêu trẻ con.”

Về mặt lưng túng hiểm thấy của Ando Ruki khiến Tiểu Ái thâm sắc khoái. Đến khi nhân viên đoàn phim gọi, cô mới nghĩ ra không nên đắc tội với thằng quý này sớm như vậy.

Tiểu Ái buông thông chiếc váy ướt sũng, đứng ở khe nước nói lời thoại. Cả một đoạn thoại dài, bạn diễn của cô diễn rất ăn ý, không có ý định để “No good” lần nào. Nhưng lúc đang nghỉ ngơi miên man, đột nhiên cô bị đẩy ngã nhào xuống nước. Tư Nhã nói đúng, chỉ là người kéo đối phương xuống nước không phải cô mà là thằng nhóc thối tha đó.

Đối diện với nguy cơ bị nước ngập đầu, phản ứng duy nhất của cô lúc này là nhắm mắt lại, nín thở. Thế nhưng trong khoảnh khắc ngã xuống nước, miệng cô lại bị một vật thể vô cùng mềm mại chạm vào. Tiểu Ái mở to mắt ngạc nhiên, Ruki mỉm cười gian ác, miệng của cậu ta vẫn đang dính chặt trên môi cô.

“Cắt! Cắt!” Giọng nói của phó đạo diễn vang lên. Đám nhân viên lông ngóng chân tay chạy đến đỡ họ dậy. Tiểu Ái ra sức lau chùi môi rồi đứng lên, nước từ trên tóc cô chảy xuống mặt, làm phai đi lớp trang điểm, trông bộ dạng vô cùng nhếch nhác.

“Đạo diễn Trịnh! Chuyện vừa nãy là sao vậy!” Cô không dám nói với Dung Kỳ, chỉ có thể hướng về phía phó đạo diễn: “Không phải là vung tay ra lùi về sau sao? Trước giờ nếu có thêm thắt gì vào kịch bản thì phải thông báo với tôi một tiếng chứ!”

Đạo diễn Trịnh còn chưa mở miệng, âm thanh trong trẻo của chàng trai đã vang lên: “Xin lỗi đạo diễn! Vừa rồi lúc tôi định lùi ra phía sau thì bị trượt chân ngã, không ảnh hưởng gì đến cảnh quay chứ?” Cậu ta nói, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Dung Kỳ đang ngồi bên cạnh yên lặng không nói gì.

Thấy Dung Kỳ vẫn ngồi đó không nói gì, đạo diễn Trịnh chỉ cười vài tiếng: “Ồ! Hóa ra là như vậy! Không sao! Không sao! Lời thoại cũng đã diễn xong rồi, sau này bổ sung thêm cảnh lùi về phía sau là được. Ai đó đến dìu Ruki nghỉ ngơi đi, xem cậu ấy trượt chân có bị thương không, nếu bị thương phải đưa cậu ta đi khám ngay.”

Dung Tiểu Ái ngẩn người: “Đạo diễn Trịnh, vậy còn tôi thì sao?”

“Cô còn đứng ngây ra đó làm gì! Mau đi thay quần áo, lát nữa còn một cảnh của cô nữa đấy!”

“Nhưng mà vừa rồi thằng nhóc ấy – Ando Ruki cậu ta...” Liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng Dung Kỳ, cô bỗng có cảm giác khó mở miệng: “Cậu ta... cái mà cậu ta làm với tôi, bọn ông không thấy sao?”

“Đó không phải là vô tình sao? Thật là! Mau đi thay quần áo, mau lên!” Đạo diễn Trịnh giậm chân, đưa mắt ra hiệu với cô. Từ lúc khởi quay đến giờ, đã xảy ra rất nhiều chuyện với vai phụ nhỏ do Thôi Nhị thiếu gia giới thiệu. Từ chuyện nhảy lầu, đến chuyện ngã xuống nước, nhưng người thì rõ ràng là do ông ta chọn. Nếu cứ tiếp tục thế này, biết ăn nói thế nào với đạo diễn Aki chứ.

Tiểu Ái vẫn còn muốn nói tiếp, nhưng mấy nhân viên đã tiến đến kéo cô đi.

Thay bộ quần áo ướt, mặc áo thun T-shirt, Tiểu Ái bức tức ngồi trong phòng hóa trang trên xe, không hề phát hiện ra có người đẩy cửa, lặng lẽ bước vào.

Một chiếc khăn bông lớn từ phía sau phủ lên đầu Tiểu Ái, động tác không mấy nhẹ nhàng lau mái tóc giúp cô. Tiểu Ái cứ nghĩ là Tư Nhã, nên chẳng ngần ngại vòng tay ra ôm chặt người vừa bước vào: “Nhã Nhã thân yêu, vẫn là cậu...” Cô bỗng dừng lại, lưng của Tư Nhã sao lại rộng lớn và rắn chắc thế này!

Dung Tiểu Ái vội quay đầu lại, đập vào mắt cô là khuôn mặt lạnh lùng nhưng vô cùng đẹp trai.

“Anh...” Cô vô thức gọi nhỏ, ngay lập tức đổi cách xưng hô: “À, đạo diễn!”

“Mau lau khô tóc đi, không lại bị cảm đấy!” Những ngón tay thon dài vẫn chuyên tâm lau tóc cho cô, lông mi anh rủ xuống sống mũi thẳng dài, từ phía cô nhìn lên, trông anh đẹp đến mức làm người ta nín thở. Chiếc khăn bông dần dần lau tới giữa cổ và hai má Tiểu Ái, cảm giác tiếp xúc mềm mại khiến những uất ức vừa rồi lại tuôn trào: “Anh, thẳng nhóc đó thật sự rất đáng ghét...”

“Đã biết như vậy, lần sau đừng có chọc ghẹo cậu ta nữa.” Dung Kỳ ti mi lau khô tất cả những giọt nước còn đọng lại, ánh mắt lạnh lẽo hướng về đôi môi đỏ ảm của Tiểu Ái.

“Anh...” Tiểu Ái hiếm khi thấy anh không mắng mình, nhất thời thấy hơi lạ lẫm.

Ngón tay thon dài xinh đẹp di chuyển trên môi, Tiểu Ái sững người, phát hiện anh đang dùng ngón tay cái chà đi chà lại môi mình. Tiểu Ái dờ dẩn, anh ấy đang làm gì vậy? Chắc không phải vì việc ngoài ý muốn vừa nãy đấy chứ, nên bây giờ “dọn dẹp hiện trường tai nạn” ư? Bệnh ưa sạch sẽ của anh thật sự ngày càng trầm trọng!

“Tiểu Ái!” Kèm theo tiếng gọi của Tư Nhã, cửa xe cũng bị kéo mạnh ra.

Ngón tay trên môi Tiểu Ái lập tức thu về, Dung Kỳ ngược lên, đôi mắt màu trà thạch anh bắn ra những tia nhìn sắc lạnh.

“Hello Dung Kỳ, anh cũng ở đây à?” Tư Nhã lập tức tỏ vẻ yếu điệu thực nữ. Tiểu Ái ngược lên lườm, Dung Kỳ lạnh nhạt “ừm” một tiếng rồi bước xuống xe.

“Anh trai cậu vẫn đối xử tốt với cậu mà!” Khi Dung Kỳ đã đi xa rồi, Tư Nhã mới khôi phục trạng thái bình thường, xoa đầu Tiểu Ái tỏ ý an ủi: “Còn nữa, kĩ thuật hôn của thẳng nhóc đáng ghét kia thế nào?”

“Cút!” Lần này là Tiểu Ái muốn đá bay Tư Nhã.

Công việc quay phim một lần nữa kéo dài đến tận đêm khuya, vì sáng mai có tiết học, nên Tư Nhã sau khi ăn vội hộp cơm liền nhanh chóng quay về. Lúc Tiểu Ái thay xong quần áo rời khỏi phim trường cũng đã gần một giờ sáng. Trong ga-ra để xe, các tài xế mệt mỏi ngồi đợi các diễn viên nhưng vẫn rất tận tụy với công việc của mình. Tiểu Ái không có người chờ, cũng không có xe, việc đi lại đều tự thân vận động.

Lúc đi qua Dung Kỳ, anh vẫn đang bận rộn, xem lại cảnh quay trên máy quay phim, thỉnh thoảng nói gì đó với người trợ lí bên cạnh. Cô im hơi lặng tiếng định bụng không chào, nhưng không ngờ đúng lúc đó anh ngoảnh đầu lại, bắt gặp ngay dáng vẻ rón ra rón rén của cô.

“Hi hi!” Tiểu Ái nhanh như chớp nặn ra nụ cười: “Đạo diễn, tôi đi trước, tạm biệt!” Không đợi anh mở miệng, cô đã vẫy vẫy tay nhanh chóng rời đi.

Dung Kỳ nét mặt đăm chiêu mãi miết nhìn theo bóng dáng Tiểu Ái, người trợ lí bên cạnh không thấy anh có phản ứng gì, đang định gọi thì thấy anh lạnh lùng quay đầu lại, tiếp tục thảo luận cảnh quay. Mọi người đều bận rộn thu dọn, trong chốc lát, cả phim trường chìm vào im lặng.

Đoàn phim chỉ cách khu vực thành phố một đoạn. Tiểu Ái đang suy tính, sẽ tự bắt xe hay là tìm một diễn viên có quan hệ thân thiết một chút đi nhờ. Nhưng vừa ngoảnh lại đã thấy Ando Ruki đang ngồi trên chiếc R8 cười tươi như hoa, ngay sau đó chuyển hướng đi vào con đường mòn rồi khỏi bãi để xe.

Dưới ánh đèn mờ mờ, một chiếc xe màu trắng bạc khác đã đợi từ rất lâu hạ cửa kính xuống.

“Thôi Thái Dạ!” Tiểu Ái vui mừng, đây là lần đầu tiên anh xuất hiện ở phim trường đón cô, khiến cô không khỏi bất ngờ.

“Lên xe!” Nhưng tại sao anh lại nhử mày, vẻ mặt cũng không được vui cho lắm. Tiểu Ái lập tức nhảy lên xe, nhìn anh thành thực khởi động chiếc xe chạy nhanh vào đường cao tốc trong màn đêm.

Suốt chặng đường dài, Thôi Thái Dạ không nói một lời nào, khuôn mặt hào hoa quyến rũ kia bắt đầu cau có. Vẻ mặt không vui đó khiến Tiểu Ái không tài nào lí giải được, ngẫm nghĩ bản thân rốt cuộc đã đắc tội gì với anh Tiểu Ái. Hay là, những bức ảnh chụp chụp anh và tân sủng mới bị đám phóng viên đăng lên gần đây khiến anh không vui? Nếu vậy thì liên quan gì đến cô chứ. Chẳng lẽ, vì đêm khuya phải đến đón cô mà không thể đi hẹn hò nên không mới có thái độ đó? Nhưng cô có gọi anh ta đến đón đâu?

Nghĩ mãi không ra, Tiểu Ái chán nản không thèm nghĩ thêm nữa, tựa lưng vào ghế ngủ. Đột nhiên Thôi Thái Dạ phanh gấp xe lại, Tiểu Ái bị bắt ngờ lại không thắt dây an toàn nên trán cô đập vào kính chắn gió.

“Không sao chứ?” Thôi Thái Dạ lập tức xoay người Tiểu Ái lại kiểm tra, nhưng vừa chạm đến khuôn mặt cô, nét mặt anh liền lập tức thay đổi, tức giận hất cô ra.

“Nhị thiếu gia, anh như thế này là sao vậy? Khả năng lí giải của tôi có hạn, phiền anh dùng ngôn ngữ giải thích một chút có được không?”

Thôi Thái Dạ chống tay lên vô lăng liếc nhìn cô, vẫn không nói câu nào.

Tiểu Á lườm lườm: “Được, coi như tôi chưa hỏi. Cảm ơn anh hôm nay đã đến đón, chúc ngủ ngon!” Cô đã mệt lắm rồi, lấy đầu ra sức đối phó với anh ta, thế nhưng vừa đẩy cửa xe ra, cô liền bị anh đưa tay kéo mạnh lại.

“Em cứ như vậy mà đi sao?” Thôi Thái Dạ nhìn cô chăm chăm, nét mặt giận dữ.

Tiểu Á ngỡ ngàng hỏi: “Cái gì?”

Thôi Thái Dạ thờ dãi phản nộ: “Em ngăn người làm gì chứ! Thằng nhóc kia hôm nay đã làm gì với em? Rốt cuộc em có phải là con gái không vậy? Bị một thằng nhóc giờ trò lưu manh mà không có phản ứng gì là sao?” Mấy tiếng trước nhận được một tin nhắn giấu tên, bảo anh tới phim trường “Vũ điệu đảo kép” xem kịch hay. Lúc đó anh nghĩ có người đang trêu chọc mình, nhưng dù sao cũng tiện đường qua đó, nên cũng muốn đến xem cô thế nào, ai ngờ anh lại chứng kiến cảnh tượng đó.

“Anh làm sao lại biết?” Tiểu Á vô cùng ngạc nhiên, chẳng lẽ lúc đó Thôi Thái Dạ cũng có mặt ở đó?

“Em không cần biết! Vấn đề bây giờ là việc này em dự định giải quyết như thế nào?”

“Giải quyết? Phải giải quyết thế nào?” Trong đầu cô bây giờ chỉ muốn về tắm giặt, đi ngủ. Cô vừa nói mà mí mắt đã dính chặt lấy nhau rồi. Bỗng Thôi Thái Dạ đập vào đầu Tiểu Á một cái, xem ra anh đã tức giận hơn: “Dung Tiểu Á! Em nghiêm túc cho anh! Thái độ gì vậy hả?”

Tiểu Á ngáp một cái, ra sức dụi dụi đôi mắt đang lim dim: “Anh tức giận gì chứ? Tôi còn không tức giận mà! Chỉ là một nụ hôn, chẳng có gì đáng kể! Hơn nữa hiện tại cậu ta nổi tiếng hơn tôi, cũng có thể nói tôi lợi dụng cậu ta! Xin anh đó, Nhị thiếu gia! Mau đi hẹn hò đi! Tôi mệt sắp chết rồi!” Cô lẩm bẩm, rồi đẩy cửa xe: “Thật là, cái gì không học, lại học cái tính đó của anh tôi, nhiều lời chết đi được...”

Cửa xe lại một lần nữa bị anh kéo mạnh. Tiểu Á lúc này thật sự nổi nóng, quay người định mắng anh, nhưng không ngờ trước mặt tối thui, anh đã nghiêng người qua, bất thành linh hồn cô. Đôi môi anh vừa nóng bỏng, vừa mạnh mẽ, mang theo mùi thuốc lá thoang thoảng và mùi nước hoa Eau de Cologne cao quý quyến rũ bay vào mũi cô.

Dường như không vừa lòng với phản ứng ngây ngốc của ta, Thôi Thái Dạ đưa tay ra ôm chặt lấy lưng cô, tiếp tục hôn kịch liệt. Kỹ thuật hôn của anh vô cùng thành thạo, trêu chọc đầu lưỡi mềm mại của cô, cùng cô quán chặt ở một chỗ trong tiếng hít thở dồn dập.

Tiểu Á đờ đẫn mở to mắt, nhìn chăm chú vào hàng mi quyến rũ của Thôi Thái Dạ. Không phải Tiểu Á chưa từng bị hôn, cũng không phải chưa từng gặp những anh chàng có kĩ thuật hôn tuyệt vời. Chỉ là... chỉ là giây trước đó người đàn ông còn đang mắng cô, giây sau đã bỏ nhào đến hôn cô, những loại chuyện như thế này thật sự khiến cô không tài nào thích ứng kịp! Tiểu Á đẩy Thôi Thái Dạ mấy lần, cuối cùng cũng đẩy được, nhìn đôi môi quyến rũ và cặp mắt mãnh liệt của anh, đột nhiên thấy nổi da gà: “Anh, tại sao anh có thể tùy tiện hôn tôi chứ?”

“Là do em tự nói đấy chứ! Chỉ là một nụ hôn thôi mà, chẳng có gì đáng kể!” Anh dường như vẫn còn tức giận, nhưng trên khóe miệng đã gợn một nụ cười thỏa mãn. “Sao nào? Bây giờ nếu cảm thấy bị thiệt, em có thể hôn lại anh.” Hơi thở của Thôi Thái Dạ phả bên tai, rồi bất ngờ hôn nhẹ lên vành tai của Tiểu Á. Dường như vì bất ngờ vượt qua giới hạn, khiến cho những cảm xúc đã được xác định rõ ràng lại càng trở nên trắng trợn hơn.

“Ai muốn hôn anh? Anh phong lưu như vậy, làm sao biết được có bị lây nhiễm gì không...” Vừa nghĩ đến vài tiếng trước, anh ta có thể vẫn đang thân mật với người phụ nữ khác, gai ốc trên người Tiểu Á càng nổi lên rõ ràng hơn.

“Dung Tiểu Á!” Đáy mắt Thôi Thái Dạ lập tức bốc hỏa.

“Được rồi, được rồi, coi như tôi không nói gì! Bây giờ không sao nữa chứ, cầu xin anh để tôi về nhà đi!” Tiểu Á đẩy cánh tay vương vãi của anh ra, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy ra khỏi xe rồi lên tầng.

Thôi Thái Dạ hoàn toàn ngỡ ngàng, người con gái được anh hôn lại có kiểu phản ứng này ư? Thật sự quá kinh ngạc!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hồi ức ủa về

Lúc nhận được cuộc gọi của Tư Nhã, Tiểu Á đang buồn rầu ngồi thu mình trên xe. Người đang lái xe bên cạnh không thể hiện chút ám áp nào khiến Tiểu Á cảm thấy rất buồn tẻ. Tiếng chuông điện thoại chưa vang được mấy hồi đã bị cô ấn tắt. Biết Tư Nhã muốn tìm mình nói chuyện nhưng vì vương “ngọn núi lửa” ngay bên cạnh, cô chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi.

Không lâu sau, tin nhắn được gửi tới: “Con bé chết tiệt kia, con sói đỏ cuỗm cậu đi mất rồi à?”

Trong khoang xe không có âm nhạc, tiếng chuông điện thoại vang lên liên tiếp cực kì khó chịu, liếc nhìn gương mặt lạnh lùng của người bên cạnh, Tiểu Ái chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng rồi mới trả lời tin nhắn: “Không phải con sói cậu nghĩ đâu, yên tâm đi!”

Tin nhắn của Tư Nhã được gửi đến với tốc độ nhanh chóng mặt: “Vậy là con sói nào? Cậu đừng có lừa mình đó! Nếu như con sói đó dám ra tay với cậu, mình sẽ cào xước, đập nát kính, tháo bánh chiếc DBS của anh ta!”

Tiểu Ái không nhịn được cười. Không hổ danh là chị em, ngay cả cách thức uy hiếp trả thù cũng y như nhau.

Mấy ngày trước sau khi Tiểu Ái kể với Tư Nhã chuyện Thôi Thái Dạ hôn cô, về mặt Tư Nhã lập tức như kiểu “mình đã sớm tiên liệu được rồi”, ngay cả cách xưng hô cũng nhất loạt đổi thành “con sói kia”, khiến cô chỉ biết cười sặc sụa.

Tiểu Ái tiếp tục trả lời: “Yên tâm, thật sự không phải con sói đó. Là anh trai mình. Bố mình bị ốm, bọn mình đang trên đường về nhà. Có thể phải mất ba, bốn ngày!”

Tư Nhã lập tức gửi đến một chuỗi dấu chấm than: “!!! Chú bị bệnh sao không nói với mình? Lẽ ra nên rủ mình đi cùng bọn cậu về chứ? Cậu thật là không hiểu chuyện gì cả! Chú vừa đẹp trai vừa hiền từ, nhớ lại trước đây chú đã săn sóc mình nhiều như thế nào!”

Tiểu Ái: “Nhã Nhã à, chúng ta mới quen nhau hồi đại học mà! Cậu đã gặp bố mình lúc nào?”

Tư Nhã: “Mình nhìn ảnh tưởng tượng không được à!”

Tiểu Ái: “Được! Rất được!”

Tư Nhã: “Con bé chết tiệt kia, cảm giác được ngồi trong xe S600 thế nào hả? Cậu nhớ mấy ngày tới phải giúp mình trông coi Dung Kỳ, đừng để người yêu hồi trung học thanh mai trúc mã gì đó cướp mất đấy!”

Tiểu Ái: “Thôi đi! Cậu cho rằng mình có thể trông coi anh ấy hả? Hơn nữa, bố mình đang bị bệnh, lấy đâu ra thời gian để ý những chuyện đó!”

Tư Nhã: “Vì thế đáng lẽ cậu phải để mình về cùng với bọn cậu. Trời ơi, chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt đẹp trai của Dung Kỳ với chiếc xe S600 kia, tim mình lại đập dữ dội... Mấy ngày nữa không biết sẽ có bao nhiêu đứa con gái như hùm như sói bỏ nhào vào anh cậu! Hức hức...”

Đến đây thì Tiểu Ái không còn lời nào để đáp lại nữa. Cô nhìn vào khuôn mặt Dung Kỳ. Đúng vậy, các đường nét trên khuôn mặt anh đẹp thanh thoát, mắt, mũi và môi giống như kiệt tác của thượng đế. Nhưng vấn đề là, bao nhiêu năm nay đã có rất nhiều cô gái muốn đến với anh, nhưng cô chưa thấy anh đáp lại tình cảm của bất kỳ ai dù chỉ một chút thôi. Hi vọng Tư Nhã lần này giống như những lần trước, chỉ là nhất thời hứng lên, chứ không thì e rằng cô sẽ bị ngã một vỏ đầu.

Thời gian lái xe đến thành phố Z chỉ mất hai tiếng đồng hồ, trên đường đi cũng thuận lợi nên buổi trưa xe đã dừng lại phía trước nhà. Từ hôm bị ngã xuống nước mấy ngày trước, đến giờ vẫn còn ho và nghẹt mũi, nhưng vì thích mặc áo đẹp nên Tiểu Ái chỉ khoác chiếc áo len mỏng đến đầu gối, trong khi nhiệt độ hôm nay lại giảm. Vừa xuống xe cô lạnh đến nổi hắt hơi liên tục.

Một chiếc áo vest màu đen được phủ lên đầu Tiểu Ái, khi kéo chiếc áo vest xuống, cô thấy Dung Kỳ đã đi vào hành lang. Trên người anh chỉ còn sót lại chiếc áo mỏng manh.

Cái tên này gần đây đối xử với cô xem ra khá tốt, chả trách người ta hay nói khoảng cách sinh ra tình cảm, lúc trước chuyển đi thật là một lựa chọn sáng suốt. Tiểu Ái khoác áo vest, trên đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh.

Nhà cô ở trên tầng năm, tầng cao nhất của khu dân cư. Căn hộ được thiết kế theo kiểu gác xép, có bốn phòng, trong đó phòng khách có diện tích rất lớn.

Bà Dung vừa mở cửa, đã ôm chầm lấy Tiểu Ái. Việc học ở trường bận rộn, những dịp nghỉ hè, nghỉ đông cô lại bận đi casting khắp nơi, nên không có nhiều thời gian về nhà. Lần về gần đây nhất là dịp nghỉ lễ 1/5, chẳng trách mẹ lại nhớ cô như vậy.

Tiểu Ái quàng lấy cổ mẹ làm nũng, Dung Kỳ lúc này mới bước vào phòng, hồ hởi gọi một tiếng “Mẹ”. Điều này, Tiểu Ái thật sự khâm phục anh, đã ba năm không gặp, về mặt anh lại như mới chỉ xa cách có ba ngày.

“Về là tốt rồi, mau đi thăm bố con đi! Ông ấy vừa nói với mẹ, nếu như hôm nay không gặp được các con thì sẽ không xuống giường.” Bà Dung gật đầu với Dung Kỳ, ba người đi về phía phòng ngủ, còn chưa đặt chân vào cửa phòng, đã nghe thấy tiếng ông Dung.

“Các con yêu quý của bố! Mau đến đây cho bố ôm cái nào! Bố nhớ các con quá!” Ông Dung đang nằm trên giường xem phim, nét mặt hồng hào giờ tay ra hướng về phía họ.

Tiểu Ái vô cùng ngạc nhiên, giọng nói của bố vẫn sung sức, thần sắc vẫn tốt như vậy, bố có chỗ nào giống với người đang bị bệnh đâu? Chắc không phải bố học theo mấy bộ phim truyền hình giả bệnh đó chứ?

Cô nhìn Dung Kỳ, về mặt anh vẫn bình thường, bước lên gọi một tiếng “Bố”.

“Thằng nhóc này! Chỉ có con là không có tinh thần nhất!” Ông Dung giọng nói đang vui vẻ thì đột ngột phải nín thở, vì thế xoay đầu sang Tiểu Ái: “Heo con đến đây bế ôm nào!”

Nghe thấy tên gọi thân mật đã lâu chưa được nhắc tới, sống mũi Tiểu Ái hơi cay cay. Cho dù bây giờ bế nói với cô, bế giả bệnh để lừa họ về nhà thì cô cũng không giận.

Thấy các con về nhà, bố mẹ Tiểu Ái rất vui mừng. Buổi trưa bà Dung nấu cả một bàn thức ăn, ông Dung còn mở cả chai rượu vang hảo hạng đã cất giữ mấy năm nay, nhà có bốn người, ông kiên quyết bắt mỗi người uống một ly.

Sau bữa trưa, bà Dung rửa hoa quả rồi giúp anh em cô thu xếp chăn và ga trải giường. Tiểu Ái cùng ông Dung ngồi xem phim “Xích Bích” trong phòng khách. Như thường lệ, khi hai người cãi nhau đến độ đỏ mặt tía tai vì sự kiện lịch sử của nhân vật nào đó trong “Tam quốc”, thì Dung Kỳ vẫn như trước, lặng lẽ ngồi làm việc với chiếc laptop.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn, khung cảnh gia đình này Tiểu Ái đã thấy vô số lần, nhưng thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, cô vẫn cảm giác có gì đó không thật. Giống như anh với họ là hai thế giới. Một nhà ba người và một đứa bé không thể hòa hợp. Anh rất trầm tĩnh và cũng rất hiểu chuyện, anh hoàn mĩ, ưu tú, không bao giờ khiến họ phải thất vọng. Thế nhưng, anh cũng rất xa cách, khoảng cách đó giống như không khí trong suốt, biết rõ là tồn tại, nhưng mãi mãi không nhìn thấy được, không bao giờ với tới được.

“Hôm nay lạnh như vậy, hay là buổi tối ăn lẩu đi!” Bà Dung bung hoa quả bước ra.

“VẬY CHẴNG PHẢI MẸ LẠI CẦN GIÚP ĐỠ HAY SAO?” Tiểu Ái ra sức nhét những quả nho Mỹ vào miệng. Cô và Tư Nhã là “quý tộc mới của thành thị”, không đi chợ, không nấu cơm, ngay đến hoa quả cũng lười không rửa, đã rất lâu rồi cô không được hưởng thụ cảm giác gia đình đầm ấm.

“Đúng rồi, bố mẹ có biết bây giờ anh rất lợi hại không? Anh đã trở thành đạo diễn quốc tế rồi đó! Ngay cả đến ngôi sao nổi tiếng gặp anh cũng phải kính cẩn. Như cô diễn viên chính đoàn làm phim con – Phạm Tĩnh Tĩnh, báo chí nói cô ta rất nổi tiếng, nhưng cứ gặp anh trai thì lúc nào cũng cười tươi như hoa. Còn nữa, bố mẹ có biết ngày hôm nay bọn con đi về bằng xe gì không? S600, xe Benz! Là xe của anh trai đó, anh có rất nhiều tiền! Vì thế, giờ bố mẹ đã trở thành phú ông phú bà rồi đó, có yêu cầu gì thì bố mẹ cứ đưa ra! Anh sẽ giúp bố mua xe, đổi một ngôi nhà thật lớn!”

“Con bé này! Bố con nhiều tuổi như vậy rồi, ông ấy có muốn học lái xe mẹ cũng không yên tâm. Còn về chuyện nhà cửa, hai con không sống ở đây, căn nhà này vốn dĩ đã lạnh lẽo lắm rồi, còn muốn đổi nữa sao?” Bà Dung dí tay vào trán Tiểu Ái: “Anh con từ nhỏ đã có bản lĩnh rồi, những thành tựu nó đạt được bây giờ chẳng có gì lạ cả, con đặc ý gì chứ? Tiền đâu phải do con kiếm ra!” Bà nói xong lại quay sang Dung Kỳ, ngữ điệu dịu dàng: “Tiểu Kỳ à, tiền con gửi về trước đây bố mẹ đều đã nhận được rồi. Nhưng mẹ với ba thực sự không cần nhiều tiền như vậy, vì thế đã giúp con mở tài khoản để gửi vào đó, đợi đến khi con cần đến thì lấy ra dùng.”

Tiểu Ái chớp chớp chớp mắt hỏi nhỏ ông Dung: “Anh gửi tiền về hả bố? Gửi bao nhiêu vậy?”

Ông Dung đứng lúc xem đến cảnh hỏa công phá thế liên hoàn, vô cùng háng say: “Tiểu Kiều bị Tào Tháo vây khốn rồi, thế này thì trốn thoát làm sao đây?”

“Bố!”

“Bố không nhớ rõ lắm, khoảng năm hay sáu trăm nghìn nhân dân tệ gì đó, hỏi mẹ con đi!”

Năm, sáu trăm nghìn nhân dân tệ? Tiểu Ái bị kích động lớn: “Con sớm muộn cũng sẽ kiếm được nhiều tiền thôi! Bố mẹ cứ đợi mà xem!”

“Đợi cái gì!” Bà Dung đưa một tờ giấy đến: “Tiểu Ái, cùng với anh con đi siêu thị đi, đây là những thứ cần dùng cho bữa lẩu tối nay. Có đồ nào thích ăn, các con xem rồi mua thêm.”

Tiểu Ái xem tờ thực đơn một dãy dài, rầu rĩ: “Mẹ, trong nồi lẩu của mẹ cần đến cả dế đi trong nhà và giấy vệ sinh à?”

“Nhân tiện đi thì mua một thể. Con bé này nhiều lời làm gì? Không phải có xe sao, lại chẳng cần phải khuôn vác.”

“Con vừa về mà mẹ đã bắt làm việc cực nhọc rồi...” Tiểu Ái còn đang lẩm bẩm, Dung Kỳ đã tắt máy tính đi về phía cửa. Cô thừa dịp nhanh trí nói với mẹ: “Anh lái xe, một mình anh ấy đi không được hả mẹ?” Kết quả chưa nói hết câu, cô đã bị cho mấy cái cốc vào đầu, đành phải mau mau đi thay dép.

Nhìn hai người, kẻ trước người sau không nói không rằng đi ra khỏi nhà, bà Dung thở dài: “Ông xã, Tiểu Kỳ với Tiểu Ái, sao vẫn lạnh nhạt như trước vậy? Tiểu Kỳ từ nhỏ đã được yêu quý, ông nói xem vì sao con bé này lại không muốn thân thiết với anh trai nó?”

Ông Dung vẫn bận rộn với việc xem phim, nói qua loa vài câu, cũng chẳng thèm nhìn vợ mình. Bà Dung lại gọi mấy tiếng, sau đó thì bốc hỏa, giăng lấy điều khiển ti vi trên tay ông rồi ấn nút tắt. Ông Dung lúc đó mới cười cười với bà, rồi liên tục gọi bà xã.

“Ông xem đi, Tiểu Ái chính là học ông, từ nhỏ đã giống như quý vậy, có việc cần nhờ người ta thì một vẻ mặt, không có việc gì thì lại một vẻ mặt khác.”

“Giống tôi không tốt à? Bây giờ trong xã hội này, sẽ có những kiểu người như vậy, gió chiều nào theo chiều ấy, không biết đến làm việc lớn là như thế nào!”

“Tiểu Kỳ lại không giống ông. Nó từ nhỏ nói một là một, hai là hai, xưa nay không hề nhiều lời! Hiện tại không phải là nó đã thành công trong sự nghiệp

sao?”

Ông Dung kéo tay vợ, mỉm cười: “Nó đương nhiên không giống tôi rồi, nếu giống tôi thì làm sao có thể nhẫn nại như vậy được!”

“Ông xã, hôm nay thấy chúng nó quay về, trong lòng tôi luôn nghĩ, hai đứa trẻ đều đã lớn rồi, quan hệ vẫn không tốt, hay là... chúng ta kể chuyện đó với hai đứa chúng nó?” Lời nói của bà Dung khiến ông Dung hơi biến sắc, bà vội vàng nói thêm: “Chủ yếu là vì nó, ông cũng biết Tiểu Ái, từ khi Tiểu Kỳ đến nhà này, việc gì cũng thích tranh giành với nó, còn không phải là sợ chúng ta sẽ yêu Tiểu Kỳ hơn hay sao? Ông thấy thế nào...”

“Tôi thấy bà bớt lo đi!” Về mặt ông Dung nghiêm túc hiềm thấy: “Tôi đã nói với bà, việc này không được nhắc đến. Tôi biết trong lòng bà yêu con gái, nhưng còn Tiểu Kỳ thì sao, bà đã từng nghĩ cho nó chưa? Ngộ nhờ nó biết chuyện này rồi, bà nói xem về sau làm sao nó trở về cái nhà này nữa? Đứa trẻ này, tính tình lạnh lùng, kiêu ngạo. Năm đó, thấy đáng về nó khi mở cửa nhìn tôi, trong lòng tôi vô cùng xót xa. Bà nói xem một đứa bé mười tuổi, tại sao ngay đến nửa nụ cười cũng không có vậy? Mới mười tuổi, cặp mắt đã lạnh lùng, hoàn toàn giống như một người trưởng thành đã từng trải qua những thăng trầm của cuộc đời. Thà rằng, nó cứ phản kháng một chút, khó bảo một chút, dù sao vẫn có con đường để giải quyết, ít nhất còn khiến nó coi chúng ta là người nhà thật sự. Nhưng nó lại một mực nghe lời và tỏ ra hiểu chuyện hơn bất kỳ ai, cái gì cũng cất giấu trong lòng, không cho chúng ta biết, điều đó mới làm người ta lo lắng. Nếu năm đó tôi không đưa ra quyết định sáng suốt, bịa ra một câu chuyện, thì làm sao nó bằng lòng ở lại nhà chúng ta chứ? Bây giờ nếu để nó biết, thực ra nó với tôi một chút quan hệ cũng không có...”

“Được rồi, được rồi, tôi thuận miệng nói ra một câu thôi mà, cũng không đến mức ông phải nói nhiều như vậy. Tiểu Kỳ bây giờ không phải là tốt lắm rồi à? Đã tốt nghiệp đại học, Mỹ cũng đi rồi, sự nghiệp cũng dần đi vào ổn định, còn điều gì khiến ông lo lắng nữa!” Bà Dung không chịu được việc, mỗi lần chồng hồi tưởng lại sự việc năm đó, thì cảm xúc lại dạt dào tha thiết, tưởng chừng như những chuyện bi thảm nhất trên đời này đều xảy ra với Dung Kỳ của họ vậy.

“Làm sao không thể lo lắng được? Bà nghĩ xem, Tiểu Kỳ năm nay bao nhiêu tuổi rồi, vẫn chưa có ai bên cạnh cả!”

“Đám trẻ bây giờ đứa nào chẳng kết hôn muộn, đề cao độc lập, làm người độc thân, hưởng hờ nó vừa từ Mỹ trở về, ông muốn nó đi đâu tìm người đây!”

“Bà thì biết cái gì mà nói! Tiểu Kỳ ra nước ngoài cũng chỉ là chuyện gần đây, trước khi ra nước ngoài bà đã thấy nó yêu đương ai chưa? Bà nói đi...” Những lời phản bác của ông Dung rốt cuộc cũng khiến bà Dung phải nộ vũ khí đầu hàng. Bà đưa lại chiếc điều khiển ti vi cho ông: “Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, ông xem phim của ông đi, hỏa công phá thế liên hoàn, tiếp tục đi!” Nói xong, bà lập tức lên gác.

Sở thích của ông Dung quay trở lại như chưa có chuyện gì xảy ra, lấy được chiếc điều khiển rồi, ông lại tập trung tinh thần xem phim.

Chiều thứ ba, siêu thị rất vắng vẻ. Tiểu Ái trước khi xuống xe đã để lại chiếc áo vest trên xe, lí do là cô không muốn làm hỏng hình tượng của mình. Dung Kỳ lãnh đạm nhìn cô, cũng không lấy lại áo mặc vào. Tiểu Ái tức giận, nhìn vào bóng dáng cao ráo chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, không kim nôi mắng thăm câu quý ưa sạch sẽ, cho anh lạnh chết đi!

Tiểu Ái không muốn vận động, vừa bước vào siêu thị, lập tức đưa thực đơn cho Dung Kỳ, còn mình thì đẩy xe, lười biếng đi theo sau anh.

Hai người cứ thế lặng lẽ không nói gì, mua hết những đồ trong thực đơn, rồi đi đến quầy hàng đông lạnh.

“Muốn ăn cái gì khác không?” Lúc Dung Kỳ hỏi, Tiểu Ái còn bận nhẩm đếm những chị em nội trợ ở tứ phía đang nhìn mãnh liệt Dung Kỳ. Tuổi tác chênh lệch phải từ hai mươi đến sáu mươi tuổi, ngay cả đến những bé gái đáng yêu bên cạnh các bà mẹ trẻ cũng không tránh được việc nhìn chăm chú về phía anh. Tên này thật sự là già trẻ cũng không tha.

Bỗng có một vật gì đó lạnh lạnh đập vào trán Tiểu Ái, cô nhảy lên hoảng sợ, phát hiện ra Dung Kỳ đang cầm một con gà đông lạnh đánh mình.

“Rất bẩn đó!” Tiểu Ái túm chặt áo sơ mi của Dung Kỳ quệt lên, anh tránh không kịp, bị cô quệt lên bả vai mấy cái liền.

“Em...” Dung Kỳ trừng mắt nhìn Tiểu Ái. Cô lẽ lười làm mặt quỷ với anh. Hiện giờ cô không sợ anh, bố mẹ đều ở bên cạnh, cô cũng độc lập về kinh tế rồi, hơn nữa còn có bệ đỡ kiên cố Thôi Thái Dạ.

Nghĩ đến Thôi Thái Dạ, Tiểu Ái lại cảm thấy đau đầu. Mặc dù trước kia, cô đã từng chủ động hôn anh ta, nhưng hôn má và hôn môi có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. Cô tất nhiên không tin Thôi Thái Dạ sẽ thật lòng với mình, nhưng hiện tại anh ta lại bày ra bộ dạng hứng thú với cô, làm cô thấy khó xử.

Lần này nghe tin bố bị ốm nên Tiểu Ái ngoan ngoãn về nhà, nguyên nhân một phần cũng là vì tạm thời né tránh anh ta.

Tiểu Ái đầu óc lơ đãng, tiện tay nhặt vài đồ ăn Tây bỏ vào xe. Kết quả bữa tối cô mới phát hiện ra những thứ trong nồi toàn các loại thịt viên như: cá viên, thịt gà viên, thịt bò viên... Lúc Tiểu Ái đang ra sức gấp thịt viên thì điện thoại di động vang lên, trên màn hình nhấp nháy ba chữ Thôi Thái Dạ. Cô ấn nút tắt rồi vứt sang một bên, nào ngờ nó lại vang lên lần nữa. Tiểu Ái tức giận, tiếp tục tắt máy. Tuy nhiên, Thôi Thái Dạ quả thực rất nhẫn nại, cứ năm phút lại gọi một lần. Ngay đến bố mẹ cô cũng phải đề ý đến, Dung Kỳ cau mày lại: “Nghe đi!”

“Bé con, em đang ở đâu vậy?”

“Tôi đi đâu cũng phải báo cáo với anh sao?” Tiểu Ái lạnh lùng đáp. Không thấy bên kia nói gì, cô tiếp tục nói: “Bố tôi bị ốm, tôi đang ở nhà, có thể phải ba bốn ngày sau mới quay lại.”

“Bác trai ốm ư?”

“Giả bệnh thôi!” Tiểu Ái thờ dài, sau đó nghe thấy tiếng cười của anh: “Vì vậy bố mẹ tôi đều ở đây, anh tôi cũng vậy. Máy này không thuận tiện lắm cho việc nói chuyện qua điện thoại với anh đâu, anh đừng gọi đến nữa!”

“Làm sao như thế được, vậy chẳng khác nào anh không được thấy em à?”

“Anh bớt lắm chuyện đi! Anh lo hẹn hò đi, đừng nghĩ đến việc làm phiền tôi nữa.”

“Anh lại chỉ muốn hẹn hò với em thôi! Hay là, anh đến thành phố Z tìm em?”

“Đừng có vô vị như vậy nữa!”

“Không vô vị, anh rất thật lòng, nhất định sẽ như vậy! Em bảo Dung Kỳ nghe điện thoại, anh sẽ nói rõ ràng với cậu ta. Nói rằng em với anh gạo đã nấu thành cơm, như thế là được chứ gì?” Giọng điệu Thái Thái Dạ chắc như đinh đóng cột, có vẻ như đang thật lòng vậy.

Tiểu Ái giật soi người: “Anh biến đi!” Cô hung dữ tắt máy, khi bước vào phòng ăn mới phát hiện ra câu cuối hét to quá làm cả nhà đều ngơ ngác nhìn mình.

Tiểu Ái nhếch mép cười nói: “Nhân viên chào hàng bây giờ thật đáng mừng!”

Mặc dù biết ông Dung giả bệnh, nhưng Tiểu Ái và Dung Kỳ vẫn ở nhà mấy ngày.

Bà Dung đã về hưu, ông Dung cũng dựa vào tuổi tác nên thường lấy cớ xin ở nhà nghỉ ngơi. Những ngày này, trong ngôi nhà đã bấy lâu lạnh lẽo bỗng trở nên náo nhiệt. Hằng ngày, Tiểu Ái ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, cùng bố mẹ xem phim, chuyện trò. Dung Kỳ thì lúc nào cũng bận rộn trước máy tính, nếu không thì cũng lên ban công quay hướng nam trên gác ngủ trưa.

Tiểu Ái còn nhớ, sau khi lên trung học, Dung Kỳ rất thích ngủ trưa, đặc biệt là vào mùa xuân và mùa thu. Những ngày được nghỉ học, anh có thể ngủ cả một buổi chiều. Lúc đó cô rất thích chọc anh, lén lút cắt một sợi tóc của anh, bỏ mấy hạt muối vào cốc nước của anh, hoặc là cầm bút chì viết lên sách của anh mấy chữ...

Sau khi Dung Kỳ phát hiện ra, anh luôn rất bình tĩnh, đến mức ngay cả cô cũng cho rằng những chuyện này không phải do mình làm ra. Người không hiểu sẽ nói, đó là sự cưng chiều của anh trai đối với em gái, bởi vì thương yêu, nên coi như không có vấn đề gì. Người hiểu sẽ cho rằng phản ứng của Dung Kỳ như vậy là đúng, nói con trai nên như vậy, ung dung điềm đạm, chỉ có những thằng nhóc bướng bỉnh chưa trưởng thành mới nổi loạn tìm cách báo thù.

Nhưng Tiểu Ái biết, thái độ đó là coi thường, bởi vì không quan tâm, không để ý nên coi như xa lạ vậy.

Tuy nhiên, với Tiểu Ái như thế lại càng tốt, dù sao anh ấy là Dung Kỳ thánh nhân khó mà có thể bắt bẻ được. Cho dù đối diện với bất kì tình huống nào, bất kì chuyện gì, đều phải giữ được sự trầm tĩnh và điềm đạm hoàn mĩ đến vô vị. Lúc đó, cô đã từng cho rằng, anh mãi mãi đối xử lạnh nhạt với cô, giống như biển băng xanh ở vùng Bắc Cực với lục địa màu trắng đơn thuần vùng cực Nam, vĩnh viễn là hai phần thế giới không thể giao nhau. Cho tới khi cô lên lớp mười, vào một buổi chiều thu năm đó, thế cân bằng vô hình cuối cùng cũng bị phá vỡ triệt để.

Hóa ra trên thế giới này không có chuyện gì tuyệt đối, tất cả chỉ là tương đối.

Dung Kỳ can thiệp vào chuyện riêng tư của Tiểu Ái – những hồi ức ngọt ngào, tươi đẹp liên quan đến mối tình đầu của cô, đến bây giờ vẫn được cất giấu ở tận nơi sâu thẳm. Chàng trai tỏa sáng như ánh mặt trời từ sân bóng chạy về phía cô, nụ cười rạng rỡ khiến lần đầu tiên cô cảm thấy tim loạn nhịp và tâm hồn xao động.

Rất nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại những hồi ức ấy, cô mới phát hiện ra nguyên nhân khiến cô căm ghét Dung Kỳ cũng là bắt đầu từ đó.

Bà Dung gọi Tiểu Ái mấy lần không thấy đáp lại, liền nhét điện thoại không dây vào tay cô.

Là điện thoại của Lý Trân Gia, bạn thời tiểu học ở thành phố Z, đồng thời cũng là bạn học trung học và phổ thông. Trước khi quen Tư Nhã, Trân Gia là bạn tốt nhất của cô. Tình bạn hơn mười mấy năm nhưng không ngờ cuối cùng lại mong manh yếu ớt đến vậy.

Lý Trân Gia vẫn thân mật gọi cô như trước. Tiểu Ái cảm thấy kì lạ, vừa về nhà chưa được mấy ngày, cũng không liên lạc với ai, tại sao Trân Gia lại gọi điện đến tìm cô chứ?

“Mấy ngày trước trên đường, mình đã thấy cậu!” Trân Gia cứ như vậy giải thích một loạt. Tiểu Ái tay ôm điện thoại nhưng thực tế chỉ nghe được mấy câu. Cho tới khi Lý Trân Gia nói ra mục đích gọi đến lần này, cô bất ngờ ngồi thẳng người.

“... Thế mới nói cậu về thật đúng lúc! Ngày mai lớp mình sẽ tổ chức họp lớp, ăn thịt nướng tại công viên Thạch Hồ ở ngoại ô. Còn nữa Hứa Kỳ Dương cũng đến đó!” Giấy phút đó, Tiểu Ái chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ, trong người cô có một cảm giác hồi hộp kì lạ, nó len lỏi trong ngực rồi lan truyền đi khắp toàn thân.

Hứa Kỳ Dương!

Cái tên đã lâu lắm rồi Tiểu Ái không nghe tới, cái tên mà cô vốn cho rằng cả đời này chỉ thuộc về hồi ức.

Ngày hôm sau trước khi đi ra ngoài, Tiểu Ái đứng trước gương trong phòng ngắm nhìn lại mình hồi lâu.

So với hồi phổ thông, Tiểu Ái xinh đẹp hơn rất nhiều, mái tóc dày màu tím đậm với những lọn tóc xoắn nhẹ, xõa ngang vai. Làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, hơi thở thanh xuân mạnh mẽ, cặp mắt tràn trề sức sống, hàng lông mi dài rậm tự nhiên nhấp nháy như đôi cánh bướm. Tiểu Ái còn yếu điệu khoan khoái lên người chiếc áo dạ mỏng, càng làm toát lên vẻ sành điệu, thời thượng.

Tiểu Ái mơ màng tưởng tượng ra sự kinh ngạc và bất ngờ của Hứa Kỳ Dương khi nhìn thấy cô. Đương nhiên còn cả sự ngưỡng mộ của các bạn nữ khác, đặc biệt là Lý Trân Gia, có lẽ cô ấy sẽ bị nội thương đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Tiểu Ái cảm thấy rất vui, cứ tủm tỉm cười suốt. Tuy nhiên, ý trời không hợp lòng người. Trước khi ra ngoài, trời mưa to gió lớn, bầu trời tối như màn đêm, mưa ập đến rất nhanh, hắt vào cửa kính kêu tí tách. Khi nghe cô nói muốn ra ngoài gặp bạn học cũ, ông Dung không an tâm, kiên quyết không cho cô đi.

Đúng lúc còn đang giằng co, thì Dung Kỳ từ thư phòng bước ra: “Đề con đưa em đi!”

Lúc mở cửa xe cô nghĩ rằng, việc này chắc chắn đã có mưu tính trước.

Mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn còn u ám. Những cơn gió mang theo mùi mặn nồng thổi đến, hất rối mái tóc cô. Dung Tiểu Ái ngẩng đầu nhìn bên đường, muốn khóc mà không thể nào khóc được. Bờ biển? Bọn cô lại có thể từ con đường vắng mà chạy xe tới bờ biển sao?

Cho dù mưa lớn làm ách tắc giao thông, cho dù anh lái xe trên một con đường khác, cho dù anh đã ba năm không trở về thành phố Z, cũng không đến mức đi nhầm đường như vậy chứ? Vì thế, đây nhất định là âm mưu từ trước của anh, chẳng trách anh mới tốt bụng chủ động nói đưa cô đi. Tiểu Ái tức đến nghẹt thở, cất bước đuổi theo Dung Kỳ đang đặt chân trên bãi biển: “Em muốn anh lên xe ngay lập tức, đưa em đến đó!”

Dung Kỳ hờ hững khoanh tay: “Đã muộn quá nửa tiếng rồi, có lái xe đến cũng không kịp nữa đâu!”

“Em không quan tâm! Anh nhất định phải đưa em đi! Việc này rất quan trọng!” Thấy anh vẫn đi về phía biển, Tiểu Ái không chịu được, túm lấy anh: “Vì không muốn để em đi nên anh cố ý lái xe đến đây đúng không? Rõ ràng anh đã từng nói, chỉ cần em tự lập, anh sẽ không quản lý em nữa cơ mà! Việc này là sao chứ?”

“Anh đã nói anh đi nhầm đường, còn về phần em, muốn nghĩ thế nào thì tùy!” Lông mày anh chau lại, bất thành lời hát hay cô ra. Nào ngờ bãi biển sau cơn mưa lớn bề mặt không bằng phẳng, Tiểu Ái đứng không vững bị xô ngã xuống đất.

Tình thế bất ngờ, Tiểu Ái chật vật ngồi dậy, quần áo đã bị cát và nước biển thành đồng giề lau.

“Dung Kỳ!” Tiểu Ái tức giận đứng đờ đẫn, lúc này chỉ hy vọng không bao giờ phải nhìn thấy con người này nữa. Cô khó khăn bước về phía đường quốc lộ, không ngờ lại vấp phải một hòn đá nhô lên, ngã rầm một cái. Làn da càng thâm hơn, cổ tay cô bị trầy da, đỏ lên một mảng.

Tiểu Ái tháo đôi giày ra, hung hăng đập mấy cái vào hòn đá vừa vấp phải, sau đó ném ra xa, ngồi bất động ở đó. Tiếng bước chân kèm theo tiếng sột xoạt của cát truyền đến, Tiểu Ái ngẩng đầu lên, đã thấy Dung Kỳ ngồi xổm trước mặt, kéo tay cô lại kiểm tra. Thấy Dung Kỳ rút ra một chiếc khăn giấy giúp mình phủi đi những hạt cát ở miệng vết thương. Tiểu Ái lập tức co tay lại: “Đều tại anh cả? Không cho anh động vào!”

Dung Kỳ không nói không rằng, ngược mắt lên nhìn Tiểu Ái chăm chăm, ánh mắt sắc bén, giọng nói nghiêm túc: “Tính nhẫn nại của anh có hạn, đừng chọc anh.” Tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng, tim Tiểu Ái hơi thất lại.

Dung Kỳ nhíu mày, nhặt đôi giày của cô lên, rồi đỡ cô đứng dậy. Còn chưa đứng dậy được, Tiểu Ái đã cảm thấy mắt cá chân đau như kim châm muối xát. Tuy nhiên, cô rất mạnh mẽ, nín nhịn bước về phía chiếc xe. Dung Kỳ mở cửa xe, cầm chai nước suối đặt lên tay cô, cô tựa vào ghế ngồi, chân tay đều đau đến muốn ngắt đi, nhưng vẫn không chịu im lặng: “Đau chết đi được, đều tại anh hết!”

“Sao lại tại anh?” Dung Kỳ đặt chai nước xuống, cầm khăn giấy lau sạch miệng vết thương cho cô: “Vết thương này là do em tự ngã gây ra mà.”

“Là tại anh lái xe đến chỗ này còn gì! Tất cả là tại anh, đều do anh không tốt!” Rất nhiều năm trước đây, bờ biển này cũng là nơi lần đầu tiên họ gặp nhau, nơi mà cô từng yêu thích nhất, và cũng chính là nơi sau này cô ghét nhất! Hiện tại, lại thêm một lí do nữa khiến cô càng ghét nó hơn!

“Anh không thích nói đi nói lại nhiều lần, em cũng quen dần đi, đừng có ấu trĩ như vậy nữa!” Giọng điệu lạnh lùng nghiêm nghị của Dung Kỳ khiến Tiểu Ái không để ý đến động tác lau vết thương nhẹ nhàng, cẩn thận của anh, cô nói lớn: “Em đã bị thương rồi, anh còn nói em ấu trĩ! Đừng nghĩ anh rửa vết thương cho em thì em có thể bỏ qua cho anh!”

Dung Kỳ lùi lại một bước, đôi mắt màu trà vẫn lãnh đạm, bình tĩnh: “Bị thương và ấu trĩ là hai việc khác nhau.”

Bất luận có nói như thế nào cũng không lại được anh, Tiểu Ái tủi thân mếu máo: “Anh trai người khác coi em gái mình như bảo bối trong tay. Em hoàn toàn không hiểu, vì sao anh lại ghét em đến thế? Lúc nhỏ đã như vậy, sau này lớn lên cũng không hơn được, bất luận em nói gì, làm gì anh đều không thấy vừa lòng! Em cũng đã từng nghĩ rằng, anh ghét em như vậy là do trong lòng vẫn còn nghĩ đến chuyện của bố. Nhưng anh phải biết rằng, mẹ em không phải là người thứ ba, là sau khi bố mẹ anh ly hôn, hai người mới quen nhau rồi kết hôn. Hơn ba năm anh không về nhà, anh cho rằng bố mẹ không biết gì hay sao? Họ chỉ vì quá yêu thương anh nên mới không nói ra mà thôi! Anh nói em ấu trĩ, vậy còn anh thì sao? Bề ngoài lúc nào cũng giữ lấy hình tượng hoàn hảo không có khuyết điểm, nhưng thực chất lại lạnh lùng, cự tuyệt, xa cách họ đến cả nghìn dặm, như vậy không được coi là ấu trĩ sao?”

“Anh còn nhớ, năm đó khi em ba tuổi, lần đầu tiên đã gặp anh ở nơi này. Bố nói hôm nay sẽ đưa anh trai đến, về sau bốn người chúng ta sẽ sống cùng một mái nhà, muốn em lúc gặp anh phải gọi anh là anh trai. Em đã mất cả buổi chiều ngồi trên bãi biển xây tòa lâu đài, em muốn xây một ngôi nhà xinh đẹp thuộc về bốn người chúng ta. Khi anh đến, ngay từ cái nhìn đầu tiên em đã rất quý anh rồi. Anh đẹp trai, thật sự rất giống với hoàng tử trong những

câu chuyện cổ tích. Thế nhưng, anh còn nhớ câu nói đầu tiên anh nói với em là gì không?” Những lời nói đó vốn dĩ không nên nói ra. Hồi ức năm đó, tựa như vệt đen không thể xóa được mà cứ vùi chặt trong trái tim Tiểu Ái. Cô không muốn nhớ đến, lúc đầu cô đã từng yêu quý anh, đã từng kỳ vọng đến tình yêu thương và vòng tay ôm ấp của anh như thế nào. Như vậy đã khiến cô cảm thấy ngay cả đến chút tự trọng cuối cùng mà cô cố chấp giữ lại đó trong mắt anh tuyệt nhiên chưa từng tồn tại. Anh vẫn luôn ung dung, thông thả, vẫn xa cách lạnh lùng như vậy, so với những từ miêu tả về cô như nhếch nhác, bi thảm xa cách một trời một vực. Khi càng nhìn anh, cô càng phát hiện ra bản thân mình hoàn toàn không thể sánh kịp.

“Người từ trước đến nay chỉ biết đến sạch sẽ như anh, đã khiến cho một bé gái mới ba tuổi từ đó phải tránh xa. Còn nữa, hôm nay anh nói em ấu trĩ, nhưng anh có biết vì sao em lại như vậy không? Anh không biết lý do em dù có đội mưa lớn cũng phải ra ngoài, anh không biết người mà em muốn đi gặp là ai, người đó có vị trí quan trọng trong cuộc đời em như thế nào?” Ba năm ở trường phổ thông nghệ thuật, nếu như họ chỉ là quan hệ thầy trò đơn thuần, có lẽ tình hình đã tốt hơn.

Năm đó Hứa Kỳ Dương nhập viện cần tiền gấp, cô không thể cho bố mẹ biết, cuối cùng chỉ có thể mang theo tâm trạng lo lắng cầu xin anh giúp đỡ. Nhưng anh lại nói, anh có thể giúp, nhưng hai đứa phải chia tay, nếu không anh sẽ lỡ đi coi như không biết.

Tiểu Ái không hiểu tại sao Dung Kỳ có thể nói câu đó với em gái mình. Lẽ nào anh lại không biết, đối với tất cả mọi chuyện của bọn cô, anh nên là người hiểu rõ hơn ai hết. Hiểu rõ bọn cô bắt đầu như thế nào, làm sao để gạt đi những áp lực không thể nói ra để có được tình yêu này. Hiểu rõ cô thích cậu ta nhiều như thế nào. Càng hiểu rõ với hoàn cảnh gia đình của Hứa Kỳ Dương và tình trạng lúc đó của cậu ấy. Nếu anh không giúp hậu quả sẽ như thế nào?

Tiểu Ái khổ sở cầu xin Dung Kỳ nhưng anh không hề lay chuyển. Cô đã cố cùng đau khổ, nhưng vì lúc đó tiền phẫu thuật cấp bách nên cô đành phải cúi đầu.

Còn nhớ lúc phải nói lời chia tay, cô đau như bị xé tim xé ruột. Thế nhưng nỗi đau đó cũng không thể sánh được với sự căm hận của cô khi Hứa Kỳ Dương nói rằng, người khiến cậu ấy trọng thương phải nhập viện lại chính là người anh trai tốt của cô. Trước đó anh đã từng vì chuyện cô yêu sớm mà mắng mỏ, yêu cầu bọn cô chia tay, nhưng cô không ngờ anh lại có thể giả vờ bi ối như thế để đạt được mục đích của mình.

Sau khi Hứa Kỳ Dương lành vết thương xuất viện, cô không thể tìm được cậu ấy. Nghe nói, Hứa Kỳ Dương đã tiến hành thủ tục chuyển trường, chuyển nhà đi chỗ khác. Không cần đoán cũng biết, người đứng đằng sau dàn xếp tất cả những chuyện đó là ai.

Nghỉ hè năm đó, Tiểu Ái rất đau lòng, cô không đi đâu cả, suốt ngày chỉ trốn trong phòng xem ảnh rồi khóc. Bố mẹ chỉ đơn thuần nghĩ là cô thất tình, an ủi cô, đồng thời cũng thờ phào nhẹ nhõm và không truy hỏi quá kỹ chuyện này. Nhưng họ không hề biết, chính vào mùa hè năm đó, cô đã âm thầm đưa ra quyết định. Đó là trước khi có khả năng tự lo được cho mình, cô sẽ không yêu ai. Có vương bận thì sẽ có nhược điểm, nếu như không đủ khả năng, thì kết cục vẫn sẽ là một bi kịch khác mà thôi.

Dung Kỳ neho mắt nhìn Tiểu Ái, dường như muốn xuyên qua mắt cô, để thấy những lời sau đó cô không nói ra.

Đó là một cái nhìn chăm chú rất lâu, Tiểu Ái cứ nghĩ anh sẽ vì chuyện ban đầu mà xin lỗi, hoặc ít nhất cũng cho cô một lời giải thích thỏa đáng. Thế nhưng cuối cùng, anh chỉ chậm chậm bước gần về phía cô, giơ tay ra nâng cô lên nóc xe rồi nói: “Anh chưa từng nói anh ghét em.” Có lẽ anh đã từng ghét bố, từng ghét người mẹ đẻ của mình, thậm chí đã từng ghét một người mẹ khác luôn cười ôn hòa với anh, nhưng anh chưa từng ghét cô, từ trước đến nay chưa bao giờ ghét cô cả.

Đôi mắt anh sâu thẳm, tựa như hồ nước sâu giữa lòng cao nguyên lấp lánh dưới những ngôi sao về đêm, ẩn chứa vẻ đẹp rung động lòng người. Tiểu Ái nhìn khuôn mặt thân quen gần ngay trước mắt, bỗng dừng ngỡ ngàng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Không thể hiểu

Ngày quay về thành phố S, giữa hai người tồn tại một khoảng im lặng vô hình, suốt cả chặng đường Tiểu Ái đều dựa lưng vào ghế ngủ.

Thực ra Tiểu Ái không ngủ được, chân cô vẫn còn đau. Ngày hôm qua trước khi về nhà, Dung Kỳ lái xe đến cửa hàng quần áo trước, rồi mua băng dán vết thương, khi tất cả mọi việc đã được thu xếp chu toàn họ mới về nhà. Ngoài việc trật chân không thể che giấu được, bố mẹ cô hoàn toàn không biết những chuyện khác. Sáng sớm trước khi đi, bà Dung đã chuẩn bị một đồng hồ ăn bảo cô mang lên xe. Bà vẫn không hề hay biết, cô và Dung Kỳ đang cãi nhau, hai người không hề sống cùng nhau.

Kết quả, hộp đồ ăn thơm ngon đó cuối cùng đã gây họa. Sau khi về đến thành phố S, Dung Kỳ lại đưa ra một điều bất ngờ, anh muốn cô dọn về khu chung cư ngay trong ngày hôm nay.

Chiếc S600 dừng dưới lầu. Tiểu Ái tay cầm hộp sủi cảo màu xanh nhạt, còn Tư Nhã nhào người ra phía cửa sổ nhìn chiếc xe mảy đen đang đỗ dưới nhà mà nhò nước miếng: “Không ngờ Dung Kỳ vừa quay về đã lái xe đến chỗ mình! Cậu nói xem, anh cậu có phải đã có chút tình ý với mình rồi không,

nếu không thì sao lại sốt ruột như vậy chứ?”

Lúc đó Tiểu Ái thật sự muốn bóp chết Tư Nhã.

Bị ép buộc nghe xong một tràng dài những lời oán thán của Tiểu Ái, Tư Nhã càng vui hơn. “Anh ấy bảo cậu dọn về! Tốt quá rồi, sau này mình có thể quang minh chính đại tìm anh ấy rồi!... Con nhóc chết tiệt kia! Cậu trùng mắt với mình làm gì? Còn không mau thu xếp đồ đạc, không thấy Dung Kỳ đang đợi cậu dưới đây à? Thời gian của anh ấy rất quý báu đó! Á... cậu bóp cổ mình nữa xem... hôm nay mình cũng bóp cậu... rồi đem cậu tổng khứ đi!”

Lần này Tiểu Ái thật sự rất mạnh tay, khiến Tư Nhã mấy ngày sau cứ phải mặc áo len cao cổ ra đường, đồng thời tìm cách che đi những vết móng tay cào cào trên mặt.

Tháng mười hai, nhiệt độ ngày càng giảm xuống, khiến người ta cảm nhận được rất rõ không khí mùa đông. Tiểu Ái không thích mùa đông, bởi cô thích đẹp nhưng lại sợ lạnh, nghĩ đến mình sẽ biến thành một chú gấu bông, tâm trạng không vui chút nào. Ngoài ra, một nguyên nhân quan trọng khác khiến Tiểu Ái khó chịu đó là phải trở về cuộc sống dưới sự kiểm soát của Dung Kỳ. Điều đó cũng nghĩa là tất cả những hoạt động sau mười hai giờ đêm sẽ bị ngăn cấm. Lúc ra ngoài, cô không được ăn mặc gợi cảm hay điêu dâm lố lẹt. Hơn nữa, cô phải tự giặt quần áo, quét nhà, thu dọn phòng, thỉnh thoảng còn phải nấu cơm nữa. Đau khổ nhất là sau này, mỗi khi ngồi xe của Thôi Thái Dạ về nhà, vì sợ anh phát hiện, nên cô chỉ có thể đi bộ dưới trời lạnh từ đầu đường vào.

Tuy nhiên, sống cùng anh cũng có chút lợi nhỏ nhoi. Đó là mặc dù bận rộn, nhưng chỉ cần Dung Kỳ ở nhà thì sẽ tự mình nấu cơm, thức ăn ngon lành, phong phú. Tiểu Ái cáo biệt những đồ hộp, mì ăn liền, từ đó về sau, ăn cơm trở thành niềm vui duy nhất của cô ở nhà. Nhưng đáng tiếc, niềm vui duy nhất đó, cũng bị tước đoạt bởi một vị khách thường xuyên không mời mà đến. Việc này để sau hãy nói, tạm thời không nhắc đến ở đây.

Việc quay phim “Vũ điệu đào kép” vẫn diễn ra với không khí sục sôi ngất trời. Tiểu Ái lật xem lịch trình kịch bản, mới phát hiện ra tháng mười hai không có cảnh quay của mình. Trung tuần tháng mười hai, cả đoàn sẽ đến Vân Nam quay ngoại cảnh, lúc này đang là dịp để các nhân vật chính thể hiện bản thân. Có lẽ phải đến trung tuần tháng một năm sau, khi đoàn làm phim quay về cô mới nhận được thông báo. Tiểu Ái ngoài mặt không nói gì nhưng khi quay về đoàn làm phim thăm dò, nghe mấy nhân viên bàn tán xôn xao về Ngọc Long Tuyết Sơn, sông Lệ và khe Lam Nguyệt ở Vân Nam đẹp như thế nào, đường Tứ Phương cổ kính ra sao, cá ở đại lý Nhĩ Hải tươi ngon thế nào... trong lòng cô lại có chút chạnh lòng.

Đáng ghét nhất là Ando Ruki, từ sau vụ việc hôn mê lần trước, mỗi lần thấy cô ở đoàn làm phim, cậu ta lại liếc mắt đưa tình trao cho cô nụ hôn gió, khiến cô sồn gai ốc.

Trong một chuỗi các sự việc vừa vụn vặt vừa phiền muộn, việc duy nhất an ủi Tiểu Ái là nguyện vọng quảng cáo của cô sắp thành hiện thực. Nhưng để điều đó thành hiện thực thì lại không dễ chút nào, ngược lại, vì hợp đồng quảng cáo đó Tiểu Ái còn gặp tổn thất nặng nề.

Đó là chuyện sau khi quay về thành phố S chưa được mấy ngày, Thôi Thái Dạ nhớ lại chuyện hôm trước khi cô gác máy, liền lấy quảng cáo nước hoa quả ra dụ dỗ cô: “Bảo anh biến đi đúng không? Nói anh vô vị đúng không? Được được, em lợi hại lắm! Công việc này, anh thấy hay là trao cho một em gái biết điều thì hơn!”

Anh anh muốn trao cho người khác, vậy mà còn đem ra để khiến cô lay động sao? Trong lòng Tiểu Ái thầm nghĩ, anh rõ ràng coi tôi là đồ thiếu năng dễ bốn cọt. Nhưng suy cho cùng, vì vẫn là sinh viên của khoa Diễn xuất, nên Tiểu Ái lập tức lệ rơi là chĩa nhào về phía Thôi Thái Dạ: “Nhị thiếu gia! Anh không được để bụng chuyện hôm trước. Lúc đó tâm trạng em không vui, mặc dù nói nhưng lại không suy nghĩ gì hết. Em sao có thể bảo anh biến đi chứ! Anh đi rồi, em có thể tìm đâu được một đại gia vừa đẹp trai hào hoa, vừa khí chất hơn người, lại thực lực phi phàm như anh đây!”

Thôi Thái Dạ nuốt chút nữa bật cười, nhưng vẫn kìm nén được, tiếp tục hát mặt lên trêu chọc Tiểu Ái: “Hóa ra em chỉ coi anh là chỗ dựa của mình thôi sao? Được, coi như anh đã biết!”

“Nhị thiếu gia! Em lại nói sai rồi! Anh sao có thể chỉ là chỗ dựa thôi chứ! Anh luôn là thần thánh, là thần tượng của em! Nếu không có anh, em hoàn toàn không thể nhận được vai diễn, mà chỉ có thể đến quán bar làm thêm!”

“Nói như vậy, anh chỉ là người em có thể lợi dụng được đúng không?” Nhìn cô bé này trở mặt, giả khóc thật thú vị. Biết rõ Tiểu Ái đang diễn kịch nhưng Thôi Thái Dạ không hề tức giận, tâm trạng ngược lại càng vui vẻ hơn.

“Đương nhiên là không phải rồi!”

“Vậy là như thế nào?”

Tiểu Ái cười lạnh: “Anh không phải là bạn trai hợp đồng của em sao? Nói cách khác, anh chính là chủ nhân của em, lời nói của chủ nhân em sẽ răm rắp nghe theo. Bảo sao nghe vậy, không bao giờ làm loạn nữa.”

“Bảo gì nghe nấy?” Thôi Thái Dạ nhếch mày, ánh mắt toát lên vẻ suy ngẫm nhưng lại ẩn chứa gian ý. Tiểu Ái thấy vậy cảnh giác, quả nhiên Thôi Thái Dạ mở lời: “Vậy em đến đây hôn anh một cái rồi nói tiếp... Thế nào, không bằng lòng à?”

“Ha ha, sao lại có thể không bằng lòng cơ chứ!” Tiểu Ái mím cười dịu dàng tiến lại, nhưng trong lòng đang thầm chửi rủa: “Đồ sắc lang chết tiệt, đồ quỷ phong lưu! Ngay đến em gái của bạn tốt cũng không tha! Hôn một cái à? Coi tôi là gái gọi hợp đêm sao? Chuyện lần trước bị anh cưỡng hôn, tôi còn chưa tính sổ, anh lại có thể làm vậy với tôi ư? Mai sau nổi tiếng, tôi sẽ cho anh biết tay!”

Tiểu Ái chu môi hôn mạnh lên má Thôi Thái Dạ, nhưng thực ra là cố ý đập vào thì đúng hơn. Mùi hương nam tính hòa quyện với nước hoa Eau de

Cologne quen thuộc của Thái Dạ khiến Tiểu Ái nhớ đến cảnh tượng trong xe tối hôm đó. Coi như nhắm mắt hôn một con sói! Tiểu Ái cầm giấy nhận đóng quảng cáo, trong lòng cứ nghĩ như vậy để an ủi bản thân.

“Đã thỏa thuận xong xuôi rồi, giống như lần trước, đi phỏng vấn chỉ mang tính hình thức, rồi ký hợp đồng luôn!” Thôi Thái Dạ dựa vào sô-pha, ngón tay vô thức chạm vào má. Nơi đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của Tiểu Ái, mang theo mùi hương nhẹ nhàng và cảm giác lâng lâng kỳ lạ bao trùm. Nhìn ánh mắt trong trẻo, thấp thoáng ý cười của Tiểu Ái, Thôi Thái Dạ không kìm được, nén tiếng thở dài. Trước đây, phụ nữ bên cạnh mặc dù rất nhiều nhưng anh vốn không thích đặt họ và công việc cùng nhau. Lúc này không biết đầu óc thế nào mà chỉ vì dáng vẻ vui mừng của cô, anh lại phá lệ lấy quảng cáo này về. Thực ra người ta cũng đã tìm được đối tượng phù hợp, chỉ vì người mở miệng là anh nên họ mới nể mặt thôi.

Chỉ vì Dung Tiểu Ái, anh đã phải hao tâm tổn sức, làm trái với nguyên tắc, thế mà còn bé này vẫn chỉ biết diễn kịch để đối phó với anh. Càng nghĩ anh lại càng thấy buồn lòng. Bất lực thì có bất lực, nhưng những việc anh đã quyết thì chưa bao giờ do dự. Xem ra, đã đến lúc anh phải cân nhắc làm thế nào để thỏa hiệp với Dung Kỳ.

Tiểu Ái những ngày gần đây thường hay nhìn lịch tính ngày tháng. Ngày mười bốn tháng mười hai, Dung Kỳ sẽ đưa đoàn làm phim đi Vân Nam. Nghĩ đến một tháng được tự do, Tiểu Ái thấy rất vui, chỉ là bên cạnh niềm vui đó, lòng cô vẫn còn chút muộn phiền.

“Khá lắm! Bé con cuối cùng cũng lớn rồi, có sự tự giác của người em biết lo lắng cho anh trai. Quả là có tiến bộ, rất đáng khen!” Tư Nhã giả bộ như thật, xoa đầu Tiểu Ái.

Tiểu Ái đang khom người nằm trên giường, trợn mắt nhìn: “Minh buồn phiền là vì bữa sáng và bữa tối của mình!”

“...”

“Ăn cơm ở ngoài vừa tốn tiền vừa không đảm bảo, mùi vị cũng bình thường. Mà cậu gần đây chăm chỉ đến nhà mình vậy, chắc cũng hiểu được tài nghệ nấu ăn của anh trai mình rồi chứ?” Tư Nhã mấy ngày gần đây cứ đến bữa tối là xuất hiện, lúc đầu còn tìm đủ lý do đến nhà, nhưng sau đó thì trực tiếp tỏ rõ mình đến để ăn chực. Đương nhiên, lý do này chỉ để đối phó với Dung Kỳ, còn nguyên nhân chính thì cả hai đều hiểu cả. Tư Nhã có lần đã từng nói: “Sao nào? Minh cứ xông vào nhà của anh Dung siêu sao đó! Với giao tình của chúng ta, ăn chực vài bữa không được sao?” Lần đó Tiểu Ái cũng phản bác ngay: “Được! Sao lại không được chứ! Chỉ là, cậu ăn thì ăn, nhìn thì nhìn, tại sao mỗi lần đều quên mất chuyện quan trọng nhất?” Rõ ràng đã hẹn sau bữa tối, hai người sẽ cùng đi chơi, nhưng Tư Nhã mỗi lần ăn xong đều ở lì trong nhà không chịu đi, còn bướm lượn dập dờn quanh bông hoa Dung Kỳ. Có những tối Dung Kỳ đến phim trường làm việc, Tư Nhã cũng theo ra ngoài, hoàn toàn coi Tiểu Ái như người vô hình.

Dung Tiểu Ái nằm bò trên giường kêu ca trách móc, Tư Nhã về sau cũng không chịu nổi: “Được, đừng oán thán nữa! Cậu nên biết, mình cũng không dễ dàng gì. Mỗi lần muốn lên xe, anh cậu đều cự tuyệt!” Tư Nhã chỉnh sửa mái tóc dài, rút gương ra xem lớp trang điểm: “Cậu nói xem anh trai cậu có phải không thích phụ nữ hay không?”

“Giờ cậu mới phát hiện ra à?”

“Con bé này đừng có làm mình hiểu nhầm!” Tư Nhã gật đầu suy tư: “Để mình nghĩ xem nào... với dáng vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị của anh cậu, tuyệt đối không phải là gay thiên về nữ tính. Nếu như nói anh gay thiên về nam tính thì cũng không thấy bên cạnh có người đàn ông nào đáng nghi cả.”

“Người đàn ông đáng nghi thì chỉ có một người, nhưng anh ta tuyệt đối không phải loại đó.”

“Là con sói đó? Có vẻ như sau khi cưỡng hôn cậu, anh ta đã thức tỉnh lương tâm. Lần này còn để cậu làm một quảng cáo rất ổn nữa!” Dáng vẻ Tư Nhã như một cao nhân kiến thức uyên thâm: “Nhưng cậu phải nhớ kỹ, bất luận anh ta lấy gì để mê hoặc, đánh lừa cậu, cậu cũng phải kiên định đến cùng. Nếu không, chúng ta và những ngôi sao nữ bán mình mua danh tiếng có khác gì nhau?”

Tiểu Ái vội bịt miệng Tư Nhã lại: “Nói khẽ chút, Dung Kỳ đang ở bên ngoài, không sợ anh ấy nghe thấy à?”

“Sao, chuyện cậu quay quảng cáo không nói với Dung Kỳ à?”

“Cậu muốn mình phải nói thế nào?... Thôi Thái Dạ, người anh em duy nhất của anh, bởi vì em đã đồng ý với anh ta đóng vai tình nhân để chinh anh, vì vậy anh ta đã cho em một hợp đồng quảng cáo. Nói như vậy hả?”

“Sớm muộn rồi Dung Kỳ cũng biết thôi!” Tư Nhã nhìn Tiểu Ái, giọng điệu hết sức bình tĩnh: “Cậu nghĩ xem, mục đích cuối cùng của Thôi Thái Dạ là gì? Để Dung Kỳ biết được bạn tốt của mình đã “bắt cóc” em gái, muốn xem phản ứng về mặt của anh ấy thế nào ư? Bây giờ đã hơn hai tháng rồi, anh cậu vẫn không hề hay biết. Người ta gọi đó là bình yên trước bão tố đấy! Còn cậu ấy à, đứng suốt ngày chỉ suy nghĩ nông cạn là làm sao có thể đi chơi nữa, tốt nhất là đoán xem suy nghĩ của cái người lắm tiền nhiều của kia đi! Đừng để đến lúc bị Dung Kỳ phát hiện ra mọi chuyện thì cậu chắc chắn sẽ ném đủ đó!”

Tiểu Ái cảm thấy gần đây Tư Nhã rất độc mồm độc miệng, mỗi lần xảy ra chuyện xấu đều bị Tư Nhã đoán đúng trước.

Trong phòng ăn xa hoa của tiệm ăn theo phong cách Pháp – Thuần Quán, đèn trùm nền kiểu cổ điển độc đáo mà tao nhã đang tỏa ra những tia sáng ấm áp. Trên bàn ăn hình vuông bốn chỗ ngồi, ngoài Thôi Thái Dạ đã hẹn với Tiểu Ái còn có một người khác nữa.

Một đôi mắt màu trà lạnh lùng lướt đến, Tiểu Ái lập tức run lên cầm cập.

“Hi... anh... anh và bạn ăn ở đây à, ha ha... vừa khéo, em cũng vậy.” Cô cười sáng khoái, nhưng đôi chân lại vô thức lùi về phía sau, chỉ muốn nhanh chóng lẩn tránh con người này.

“Tiểu Ái!” Thôi Thái Dạ đang ngồi tựa trên lưng ghế cất tiếng gọi, vẻ mặt nhờn nhơ: “Sao em đến muộn vậy, bọn anh đợi em lâu lắm rồi, mau ngồi xuống, gọi đồ ăn đi!”

Thôi thiếu gia, anh giả bộ coi như không thấy tôi thì đã sao chứ? Nhìn khuôn mặt thản nhiên đó của Thôi Thái Dạ, tay Tiểu Ái bỗng thấy ngửa ngáy, thật sự lúc này cô rất muốn đánh người! Chẳng trách hôm nay nói không có thời gian đón cô, muốn cô tự mình đến Thuần Quán. Đã vậy, anh ta còn nói tối nay tại Pub của Thuần Quán có một hoạt động đặc biệt, những người có mặt đều là các ngôi sao, dặn cô phải ăn mặc thật lộng lẫy. Cũng may trời lạnh, Tiểu Ái mặc một chiếc áo khoác dạ màu đỏ dài đến đầu gối, nếu cô ăn mặc theo lời Thôi Thái Dạ, chắc chắn sẽ bị Dung Kỳ bắt gặp, không bị mắng té tát mới là lạ!

Thôi Thái Dạ ấn nút gọi món trên bàn ăn, một nữ phục vụ xinh đẹp liền gõ cửa cung kính đưa thực đơn. Nhân viên phục vụ của Thuần Quán không chỉ được huấn luyện bài bản mà thân hình và dung mạo cũng được lựa chọn kỹ càng. Trước đây, Tiểu Ái đã từng nghe nói, trong câu lạc bộ dành cho người giàu có này, rất nhiều nhân viên phục vụ là những nghiên cứu sinh, có học vấn, khí chất, và ngoại hình đẹp, nhưng cuối cùng lại trở thành công cụ để hấp dẫn các bậc đại gia thượng lưu.

Thôi Thái Dạ quả nhiên quen với nhân viên này, lúc gọi món còn cười nói vài câu với đối phương.

Tiểu Ái quan sát được rằng, trong năm phút ngắn ngủi, số lần cô ta nhìn trộm Dung Kỳ còn nhiều hơn so với nhìn cô và Thôi Thái Dạ. Nghĩ cũng đúng, người có thể ra vào những nơi như thế này, lại sở hữu một khuôn mặt đẹp như Dung Kỳ, có khác nào vương tử quyền quý từ trên trời rơi xuống.

“... Hai anh em cậu đừng lạnh nhạt với nhau như vậy chứ!” Thôi Thái Dạ cười tươi: “Tiểu Ái, em cởi áo khoác ngoài ra đi, lúc nào ra ngoài lạnh thì mặc!”

Tiểu Ái nghe xong lập tức khép vạt áo lại: “Anh, em không thấy anh nói hôm nay đến Thuần Quán ăn cơm!”

Dung Kỳ liếc nhìn Tiểu Ái, sắc mặt lạnh lùng: “Anh cũng không thấy em nói hôm nay sẽ đến Thuần Quán.”

“Em cũng là lần đầu đến đây!” Khóe miệng Tiểu Ái sắp bị co giật: “Lúc bạn anh gọi điện, em cũng rất bất ngờ, nhưng nghe nói đến nơi này em đã đến vì thấy hơi hiếu kì.”

“Cậu gọi cho con bé à? Mình cứ nghĩ là cậu không có số của con bé.” Dung Kỳ chuyển hướng về Thôi Thái Dạ, nét mặt vẫn lạnh lùng, khiến không ai đoán được cảm xúc của anh.

“Đúng vậy! Mình không có, nhưng một lần vô tình gặp Tiểu Ái trên đường.” Thôi Thái Dạ đáp lại như một lẽ đương nhiên: “Gần đây bọn mình thường ra ngoài ăn cơm, Tiểu Ái không nói với cậu sao?”

Có cần phải vội vàng như thế không? Chiếc ly trong tay Tiểu Ái syút chút nữa thì rơi, vừa khéo đúng lúc đó những đĩa thức ăn được đặt lên bàn, cô vội vàng cầm nĩa, tránh để bản thân mất bình tĩnh mà hất bàn lên.

“Không, con bé không nhắc đến chuyện này.” Ánh mắt Dung Kỳ sâu thẳm, đọng lại trên mặt Tiểu Ái giống như ngọn đuốc đang cháy bùng mãnh liệt.

“Tiểu Ái, lát nữa ở nơi này sẽ có một hoạt động khá hay, ăn cơm xong em có muốn cùng đi không?” Thôi Thái Dạ một lần nữa lên tiếng.

Còn mở miệng nói một lần nữa tôi sẽ đá bay anh. Nếu như có thể, Tiểu Ái thật sự muốn hét lên như vậy. Nhưng cô lại không thể nở thêm một nụ cười khôn khéo được nữa: “Chắc là không được rồi, bởi vì anh em ghét đến Pub. Anh ấy nói những nơi như thế có nhiều cảm dỗ, dễ học thói xấu, lát nữa ăn xong em sẽ về nhà luôn.”

Thôi Thái Dạ chống tay ở huyệt thái dương, vẻ mặt như biểu lộ ý: “Em cứ từ từ mà diễn, tôi sẽ nghiêm túc xem”. Anh ta cũng không tiếp lời, dường như đang đợi một người nào đó mở miệng.

Dung Kỳ đặt ly rượu vang đỏ đã cạn ở ngón tay khá lâu xuống, cất giọng nói: “Hiếm có cơ hội như ngày hôm nay, lát nữa cả ba chúng ta cùng đi.”

Lúc này, Dung Kỳ Tiểu Ái thấy vô cùng khổ sở...

Ba người họ cùng ngồi ở vị trí trung tâm của căn phòng, thông qua tấm kính sáng rõ bao quát toàn bộ địa thế, có thể thu tóm được toàn cảnh vật trong Pub vào tầm mắt. Những ngôi sao ăn mặc lộng lẫy, đầu đầu cũng là những bộ trang phục với nhãn hiệu nổi tiếng xuất hiện trên các tuần lễ thời trang Paris, còn có những con sóng ngầm vừa kín đáo vừa mập mờ đang len lỏi giữa những đôi nam nữ. Tất cả mọi thứ, ngay cả đến ánh đèn mờ cùng âm nhạc với tiết tấu nhanh hay chậm, cũng là những thứ Tiểu Ái thích.

Thế nhưng, tại sao cô lại chỉ có thể khoác chiếc áo dạ dày cộm ngồi một mình ở góc phòng vậy?

Trên ghế sofa phía bên, Thôi Thái Dạ và Dung Kỳ đang cầm ly rượu không ngừng nói chuyện gì đó. Tâm trạng Dung Kỳ khá tốt, mặc dù cười lạnh nhạt, nhưng nhìn vẫn tốt hơn so với khuôn mặt không một chút biểu cảm. Xem ra trước đây anh cũng thường xuyên ra vào câu lạc bộ kiểu như thế này.

Tiểu Ái đột nhiên có chút tức giận, rõ ràng anh có thể đến đây, tại sao lại không cho cô đến.

Sau nửa tiếng nhạt nhẽo trôi qua, hoạt động của Pub lại bắt đầu, hóa ra là họ đang tổ chức so tài khiêu vũ ghép đôi, cặp đôi nào ăn ý nhất, kỹ thuật nhảy điêu luyện nhất sẽ giành được giải thưởng bí mật.

Nửa người Tiểu Ái dựa vào tay vịn sofa, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Bên tai cô bỗng vang lên một giọng nói: “Tiểu Ái, chúng ta cũng đi xem được không?”

Tiểu Ái bị câu nói đó làm cho giật mình. Phía trước mặt, dưới ánh sáng lấp lánh chập chờn là khuôn mặt điển trai quyến rũ và mê hoặc của Thôi Thái Dạ. Tiểu Ái chưa kịp mở miệng, đã bị Thái Dạ nắm chặt tay, trong nháy mắt anh cời chiếc áo khoác dạ ngoài của cô ném cho Dung Kỳ: “Cậu không phản đối nếu mình đưa em gái cậu đi giao lưu chứ?”

“Nếu mình phản đối thì sao?” Dung Kỳ ngồi vắt chéo chân trên sofa, khuôn mặt tuyệt mỹ hơi ngẩng lên cười mà như không cười. Ánh mắt anh lạnh hắt đi khi quét đến chiếc váy hai dây quá lõe lẹt của Dung Kỳ.

“Lúc này mình đã nói với cậu là đừng có nghiêm khắc quá với cô ấy. Thuận theo không có nghĩa là phục tùng.” Thôi Thái Dạ kéo cửa ra, âm nhạc sống động tràn vào. Tiểu Ái hít thở không khí bên ngoài, bất giác nở một nụ cười.

Nhìn hai bóng người đang hòa vào đám đông, bên tai Dung Kỳ lại một lần nữa vang lên câu nói vừa rồi của Thôi Thái Dạ: “Với tư cách là anh trai, cậu nên tìm hiểu xem em gái cậu là người như thế nào, sở thích ra sao? Cậu không cảm thấy nhiều lúc cậu quản cô ấy quá nghiêm khắc ư? Cậu nên quan tâm, che chở và dịu dàng với em cậu hơn. Tiểu Ái là một cô gái tốt, chắc chắn sẽ không vì ham chơi mà học những thói hư tật xấu, cậu hiểu chứ?”

Đôi mắt màu trà sâu thẳm dần dần phủ lên một màu băng giá. Không hiểu sao? Lẽ nào những điều Thôi Thái Dạ nói anh lại không hiểu? Chỉ là, có rất nhiều việc, anh không tài nào làm được mà thôi.

Mấy ngày trước khi Dung Kỳ đến Vân Nam, Tiểu Ái luôn cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ anh vì chuyện tối hôm đó mà nổi giận, rồi lại kéo cô vào bồn tắm dưới vòi nước lạnh mùa đông. Trời rất lạnh, Tiểu Ái còn chưa muốn chết. Vì thế Tiểu Ái luôn tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, mỗi ngày đều dậy sớm chuẩn bị bữa sáng. Tuy nhiên những lần như vậy, cô không rán trứng hồng thì cũng nướng cháy bánh mì. Lúc giặt quần áo, cô không ném quần áo của Dung Kỳ sang một bên như trước kia, mà cam chịu giặt sạch sẽ tất cả mọi thứ từ áo ngoài đến quần lót, dù có một vài bộ chỉ được giặt khô cũng bị cô cho vào máy giặt vô cho đến hỏng... Tóm lại, Tiểu Ái thật sự rất ngoan, hàng ngày tan học đều về nhà ngay. Lúc đi qua chợ, cô còn ghé vào mua thức ăn. Từ thịt, cá đến rau củ không thiếu thứ gì, cho dù cô chỉ biết mua mà không biết nấu...

Tiểu Ái cứ ngoan ngoãn như vậy nên cuối cùng những khổ cực cũng kết thúc và cô cũng không bị kéo vào nhà tắm dội nước lạnh.

Ngày Dung Kỳ bay, dựa vào thân phận diễn viên phụ, Tiểu Ái đến sân bay tiễn anh. Vì trong đoàn phim có ngôi sao nên các fan đến tiễn không hề ít, đã vậy đại đa số đều xông về phía Ando Ruki. Tiểu Ái đứng lẫn trong đám nhân viên đoàn làm phim, vướng quá nhiều người nên không dám lên phía trước nói chuyện, chỉ sợ bị Dung Kỳ mắng.

Nào ngờ khi sắp vào khu vực hải quan, Dung Kỳ bước đến trước mặt cô, dặn dò một số chuyện nhỏ không mấy quan trọng. Tiểu Ái vâng vâng dạ dạ, còn ngoan hơn cả cún con. Chỉ thiếu là chưa nhô ra phía trước lắc đầu vẫy đuôi mà thôi. Nghĩ cũng lạ, rõ ràng là cô ghét anh, cũng đã từng cãi lộn gay gắt với anh, nhưng tại sao sau mỗi lần trở về trạng thái hòa bình, cô lại sấm vai em gái nhỏ ngoan ngoãn đến vậy? Quả nhiên, vẫn là do hậu di chứng của việc quản chế cường ép ba năm học phổ thông!

“Anh đi rồi, phải chú ý chăm sóc bản thân, có việc gì thì gọi điện cho anh.” Dung Kỳ quay người bước vào khu vực hải quan, không biết có phải do ảo giác hay không, mà Tiểu Ái thấy đôi mắt xưa nay vốn sắc lạnh, dường như có chút lưu luyến.

Lưu luyến? Dung Kỳ lưu luyến cô ư? Tiểu Ái run lấy bầy, sao cô lại có suy nghĩ đó được?

Người ta vẫn thường nói: “Trong núi không có hổ, khi đột nhiên xưng vương.” Buổi sáng Dung Kỳ lên máy bay, buổi chiều Tiểu Ái đã nhảy lên bàn học hô hào rủ mọi người tối nay đi chơi. Bạn học trong lớp đều bị dọa bởi vẻ mặt hưng phấn quá mức của Tiểu Ái, chẳng có một người nào mận mà với những lời hô hào đó. Từ Nhã nháy mắt muốn kéo Tiểu Ái từ trên bàn xuống, nào ngờ cô không chịu, gào thét âm ỉ tối nay phải kêu gọi cả bọn họ cùng đi ăn, rồi hát karaoke.

Từ Nhã cảm thấy mình sắp mất mặt đến mức muốn cuốn gói trốn đến Bắc Băng Dương. Cô nói một thôi một hồi, cho đến khi đồng ý bỏ tiền ra chi cho buổi đi chơi tối nay, bảo đảm sẽ khiến Dung đại tiểu thư vui vẻ, hài lòng mới kéo được Tiểu Ái xuống.

Kết quả, buổi tối cả bọn kéo nhau đến hội quán Joys.

Trước đó Tiểu Ái và Từ Nhã đã thông báo cho những người bạn lâu ngày chưa từng gặp. Họ đều học ở trường nghệ thuật. Ngoài hai cô ra thì tất cả là nam, không học diễn xuất thì cũng học âm nhạc, sáng tác hay vũ đạo, ai cũng đẹp trai, tính tình cởi mở. Họ thích chơi với hai cô không phải vì hai cô xinh đẹp, mà vì tính tình thẳng thắn, cởi mở, không làm bộ làm dáng kiêu kì như những người con gái khác.

Trong tiếng nhạc ồn ào của hội quán, cả bọn nói chuyện cứ phải hét lên, có lúc hét mà không chắc có thể nghe thấy được, nên cứ phải kề sát vào tai nhau mà nói. Bởi vì trước đó Tiểu Ái có scandal tình cảm, nên họ đều muốn biết, cô rốt cuộc đã có gì với thằng nhóc kia chưa, vì thế hơn mười cái tai chen lên phía trước nghe một mình cô hét. Những người khác nhìn vào, cứ nghĩ Tiểu Ái đang lần lượt thân mật với từng người họ.

Tiểu Ái người từng bị đùa ác vô số lần, cứ mỗi khi nhắc tới cái tên Ando Ruki thì lại thấy bức tức, miệng la hét một hồi. Đám nam sinh ra sức vồn cổ ra nghe nhưng vẫn không nghe rõ, chỉ thấy rằng cô giống như một con ruồi bị túm cổ đang ra sức vo ve, vo ve...

“Chỗ này quá ồn ào! Hoàn toàn không thể nói chuyện được, rốt cuộc ai rủ đến nơi này vậy?” Tiểu Ái uống một ngụm nước rồi ra sức hét lớn.

Câu này thì mọi người đều nghe rõ, nhưng lại không biết phải làm sao. Theo lời tường thuật của Từ Nhã qua điện thoại, nếu tối nay họ không đi cùng

Tiểu Ái tới quán bar thì cứ đến mà xem Dung đại tiểu thư tiếp tục “nhảy đồng” trên bàn.

“Cái đồ chết tiệt nhà cậu! Không phải do cậu nói muốn đến đây hay sao?” Tư Nhã đại diện mọi người hét lên với Tiểu Ái.

Tiểu Ái phản ứng lại, miệng toét cười, vội nói là lỗi của bản thân, rồi gọi phục vụ mang thêm hai chai rượu, hôm nay phải hỏi thăm chu đáo mọi người mới được. Cả đám trai đẹp vội vàng hét lên không cần. Tối nay, mới uống có một chút mà cô đã làm loạn ở đây rồi, nếu để cô ấy uống thêm nữa thì bọn họ còn có thể sống được nữa ư? Thấy Tiểu Ái vẫn cương quyết đòi rượu, cả đám người vội đến ngồi vây quanh cô, giống như tiếng pháo liên hồi, người này hét một câu, người kia hét một câu, cố tình làm phân tán sự chú ý của cô.

Sự chú ý của Tư Nhã đã bị đám bạn làm cho phân tán, nhưng cảnh tượng đó lọt vào mắt người khác thật chẳng ra sao. Quả thực nhìn vào không khác gì một lũ gái bao, trai bao.

Choang! Mấy ly rượu trên bàn kính kiêu thấp lại vỡ.

Trong phòng, một vị giám đốc vì để lấy được hợp đồng lớn cho công ty mà phải khom lưng uốn gối, luôn mồm nịnh bợ, trán toát mồ hôi. Sau khi gọi phục vụ đến thu dọn sạch sẽ, trong lòng ông ta luôn nghĩ không biết là đang có chuyện gì vậy? Tối nay vị Nhị thiếu gia này chỉ trong thời gian ngắn đã đánh vỡ tới hai cái ly. Ý gì vậy? Lẽ nào cậu ta không muốn giao công trình cho mình sao? Nghĩ đi nghĩ lại, ông ta cũng đâu có chỗ nào tiếp đãi không vẹn toàn chứ.

Tiếp rượu là hai người đẹp nổi tiếng nhất ở đây, rượu cũng là loại cậu ta thích nhất, thái độ bản thân thì cung kính, vậy mà ông lớn vẫn chưa hài lòng sao? Sao chỉ thấy cau mày với trừng mắt vậy, tấm kính đỏ thì có gì hay chứ?

Lúc đang ngáp ngừng, ông thấy Thôi Thái Dạ rút cuộc cũng rời tầm mắt khỏi tấm kính, giơ tay gọi nhân viên phục vụ, nói nhỏ mấy câu, rồi cầm một tờ giấy mời đưa cho anh ta. Anh ta lập tức gật đầu cuồng quýt.

Lúc này, Tiểu Ái đang kể lại khuôn mặt của Ando Ruki biến sắc như thế nào khi cô nói với hắn là không thích yêu trẻ con. Tâm trạng đang vui thì có một nhân viên phục vụ chạy đến cung kính nói trong phòng bao có một người muốn mời cô đến. Cả đám trai đẹp đã phải nghe cô hét đến mức cổ căng ra, nhất loạt đều nói cuộc gặp lãng mạn như vậy đừng bỏ lỡ, khuyên cô nhất định phải đi.

Tiểu Ái xiêu xiêu vẹo vẹo đi theo người đó, len qua đám đông đến phòng bao. Cô phát hiện ra vị trí của căn phòng này rất tốt, nằm phía sau khu trung tâm của hội quán, những người bên ngoài sẽ không chú ý đến nơi này, nhưng người trong này lại có thể thấy rất rõ cảnh vật bên ngoài.

Sau khi đóng cửa phòng, tiếng nhạc bị ngăn cách ở bên ngoài, trên ghế sofa màu đỏ tươi, một người đang mặc chiếc sơ mi trắng kết hợp với gile màu đen và cả vạt cùng màu, khuôn mặt điển trai, quyến rũ.

“Thôi Thái Dạ! Trùng hợp quá, anh cũng đến đây chơi à?” Tiểu Ái ngạc nhiên, nhưng lại phát hiện ra khuôn mặt anh hơi cau có. Không hay rồi, Thôi Thái Dạ hình như tâm trạng không được tốt lắm. Tiểu Ái nhìn chăm chú hai người đẹp bên cạnh anh ta, lập tức nịnh bợ: “Ha ha! Con mắt của anh Thôi quá tốt! Hai chị đây đều rất xinh đẹp!”

“Ra ngoài!” Sắc mặt Thôi Thái Dạ càng thêm u ám, nhỏ giọng ra lệnh.

“Dạ!” Tiểu Ái rất nhanh nhẹn gật đầu, chuẩn bị mở cửa.

“Là bảo ba người họ ra ngoài!” Thôi Thái Dạ chau mày gầm nhẹ: “Không nói em! Mau ngồi nghiêm chỉnh xuống cho tôi!”

Tình huống đột ngột xoay chuyển, vị giám đốc kia không khỏi lo lắng, trong lòng thầm nghĩ chuyện hôm nay là thế nào vậy? Nhưng lại không thể nói ra, chỉ đành ôm gập trong lòng đưa mắt ra hiệu với hai người đẹp. Ba người cùng ra khỏi phòng.

“Sao vậy, có chuyện gì muốn nói với tôi à?” Tiểu Ái đứng trước chiếc bàn kính thấp nghiêng đầu nhìn anh.

“Không phải đã bảo em ngồi xuống sao?” Thôi Thái Dạ khoanh tay, lông mày vẫn chau lại.

“Anh có chuyện gì thì nói đi, tôi còn có bạn đang đợi ngoài kia!”

“Anh biết!” Thái Dạ gật đầu, đột nhiên mỉm cười: “Chính là đám nhóc lúc nãy vây quanh em chứ gì? Khá lắm Tiểu Ái, anh trai em vừa đi em đã phóng túng rồi, bạn bè nhiều quá nhỉ?”

“Phóng túng?” – Tiểu Ái có nghe nhầm không vậy? Người đến quán bar gọi gái tiếp rượu là anh, sao lại có thể nói cô phóng túng chứ - “Nói em hay là nói anh vậy?”

“Còn dám cãi lại! Mau qua đây cho anh!” Mặt anh nghiêm nghị, lại quát lên.

“Không! Sao tôi lại phải qua chứ?” Tiểu Ái quay mặt đi, lùi lại một bước. Cô có ngu đâu, đến gần anh ta làm gì.

“Qua đây!” Thôi Thái Dạ tăng thêm vài phần âm lượng.

“Sao tôi phải qua?” Dù sao hợp đồng quảng cáo cũng đã ký, sắp tới Tiểu Ái không cần phải kiêng kị anh ta nữa. Việc qua cầu rút ván tuy không phù hợp với tính cách của cô, nhưng để đối phó với loại sắc lang này thì lại rất phù hợp.

“Em rút cuộc có qua đây không?”

“Nhất quyết không qua! Có bản lĩnh thì anh đến bắt tôi đi!”

Thôi Thái Dạ cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa, vừa đứng lên đã xông về phía cô. Tiểu Ái hoàn toàn không ngờ anh ta lại không để ý đến hình tượng của mình, trực tiếp giẫm lên chiếc bàn thấp bước tới, miệng cô còn chưa kịp thốt ra câu “mẹ ời” đã bị anh ta tóm lấy kéo đến sô-pha.

Con mưa nộ hôn mãnh liệt, nóng bỏng trút lên mặt và cổ Tiểu Ái, hơi thở mãnh liệt, gấp gáp ùn ùn kéo đến bao lấy cô.

“Cái đồ...” Bốn chữ “sắc lang chết tiệt” còn chưa kịp thốt ra, miệng cô lại bị anh hôn tiếp. Tiểu Ái vùng vằng muốn bỏ chạy, kết quả vì cả người Thôi Thái Dạ đều đè lên người cô, còn cô thì ra sức giãy giụa, nên cả hai cùng lăn khỏi ghế sô-pha.

Hình Tư Nhã đứng lúc đó đẩy cửa bước vào. Thấy Tiểu Ái mãi không trở lại, sợ cô gặp phải tên biến thái nào đó liền tìm nhân viên phục vụ lúc này hỏi vị trí phòng bao rồi tìm đến. Kết quả vừa đẩy cửa ra, cô thấy một cảnh tượng kinh người, Dung Tiểu Ái đầu tóc bù xù đang đè lên một người đàn ông nào đó, “dũng mãnh” cuồng hôn đối phương...

Quan sát thấy có người đang nhìn, Thôi Thái Dạ mau chóng bỏ bàn tay đang đặt trên má cô ra. Tiểu Ái được giải thoát, lập tức thờ hồn hên nhảy khỏi người Thái Dạ.

“Có phải mình đã làm phiền hai người không?” Tư Nhã buông lỏng hai tay: “Hai người có thể tiếp tục, mình sẽ lập tức rời khỏi đây!”

“Làm phiền cái khi ấy! Không nhìn thấy mình bị người ta ức hiếp à!” Tiểu Ái vuốt mái tóc xoắn dài rối như tơ vò của mình, hất chân về phía Thôi Thái Dạ đang đứng lên.

“Nhưng vừa rồi mình rõ ràng thấy cậu đang ức hiếp anh ta mà...” Trăm nghe không bằng mắt thấy, Tư Nhã biểu lộ chính kiến khiến Tiểu Ái không biết phải làm sao.

“Vấn đề quan trọng là...” Tiểu Ái mặt xanh lè: “Anh ta là Thôi Thái Dạ! Cậu nói xem ai sẽ là người ức hiếp ai?”

“Em ức hiếp anh!” Thôi Thái Dạ đã chỉnh sửa lại áo, tiếp tục ngồi xuống uống rượu hừng hờ nói.

“Anh biến đi!” Tiểu Ái nổi giận đùng đùng, nhắc chân đạp vào khuôn mặt không đứng đắn của anh ta, may mà Tư Nhã kịp thời kéo cô ra ngoài.

Trong phòng, khuôn mặt Thôi Thái Dạ vẫn bình thản, khẽ cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cơn bão scandal

Vụ việc bất ngờ ở quán bar khiến Dung Tiểu Ái giận mảy may ngay liền, ngay cả Tư Nhã cũng đã bồi thường cho cô nhưng vẫn không thể nào khiến cô nguôi ngoai.

“Cậu đúng là cái đồ bụng dạ hẹp hòi!” Tư Nhã dí tay vào trán Tiểu Ái.

Tiểu Ái nằm bò trên bàn nghiêng mặt lườm Tư Nhã. Việc này đâu chỉ là chuyện bụng dạ hẹp hòi. Một buổi tối an lành vui vẻ như vậy, Dung Kỳ không ở đó, vốn dĩ muốn chơi qua đêm, kết quả lại xảy ra cái chuyện dở hơi như vậy khiến cô mất cả hứng.

“Mình buồn bực quá!” Tiểu Ái gạt mái tóc.

“Cậu buồn bực cái khi ấy! Ngày mai không phải cậu đi quay quảng cáo đó sao?” Nghe Tư Nhã nhắc đến chuyện đó, Tiểu Ái lại phản chấn hăn lên, lấy kịch bản quảng cáo ra đưa lên mũi hôn liền mấy cái.

“Cậu có thể được coi là đi vào huyền thoại của tàu hỏa nhập ma rồi đó!” Tư Nhã lắc đầu: “Nhưng mấy ngày tới cậu phải cẩn thận đó, Thôi Thái Dạ có khả năng sẽ tìm cậu tính sổ.”

“Phải là mình tìm anh ta tính sổ chứ! Cứ đến tối lại biến thành người sói, anh ta nghĩ rằng anh ta đang đóng Harry Potter à!”

“Mình lại thấy anh ta khá thú vị đấy chứ!” Nhớ lại vẻ mặt của Thôi Thái Dạ tối hôm đó, Tư Nhã có thể thấy được từ nụ cười không đứng đắn của anh ta có chút dịu dàng, âu yếm. Mặc dù khi đó Tư Nhã chỉ thoáng nhìn thấy, nhưng cảm giác đó lại rất chân thực.

Theo những gì Tiểu Ái miêu tả trước đó, Tư Nhã luôn cho rằng vị Nhị thiếu gia nhà họ Thôi chẳng qua chỉ là một công tử đào hoa như những gì trên báo vẫn viết, nhưng bây giờ cách nhìn của cô đã có phần thay đổi: “Nói không chừng, Thôi Thái Dạ anh ta...” Tâm tư của anh ta chắc Tiểu Ái không biết, một người trước nay luôn thông minh và nhạy bén với chuyện tình cảm như Tiểu Ái, sao lại có thể không nhìn ra được. Chuyện này quả thật rất thú vị. Tư Nhã nhếch môi cười khiến Tiểu Ái cảm thấy kì lạ.

“Bạn không định nói với mình là đã say mê phong cách lang sói của anh ta rồi đấy chứ?” Giọng nói vừa dứt, Tiểu Ái đã bị Tư Nhã cho một cốc vào đầu.

“Bạn đúng là suốt ngày chỉ biết kiếm chuyện. Đi, đi học hình thể! Đừng nghĩ rằng đóng quảng cáo, phim điện ảnh, bị tung scandal tình ái rồi thì đã là ngôi sao. Sức khỏe mới là quan trọng nhất.”

“Mình nhớ đến những ngày có tin đồn tình ái!” Tiểu Ái cảm thán. Thế nhưng lúc đó cô không hề hay biết, tương lai không lâu nữa, cô sẽ phải không ngừng kêu khóc thảm thương vì rất nhiều tin đồn nữa tiếp tục bủa vây cô.

Quay quảng cáo đến ngày thứ hai, Tiểu Ái được lên trang bìa tạp chí đúng như mong muốn. Vẫn là scandal tình ái, chỉ khác là nam chính đã được đổi thành Nhị công tử của Tập đoàn Thôi Thị đứng đầu trong ngành kinh doanh khách sạn châu Á, ông chủ của Công ty người mẫu Sun – Thôi Thái Dạ. Ảnh được chụp vào buổi tối, theo ánh sáng mờ mờ của đèn đường, nhìn kỹ có thể nhìn thấy hai người trong xe đang hôn nhau.

Tiểu Ái cười ngất ngưỡng. Chuyện này đã từ đời nào rồi, hình như khi ấy là tháng mười một. Ngay đến bản thân cô còn sắp quên đi vụ việc vớ vẩn đó, vậy mà một tháng sau, nó lại được đám nhà báo giật tít.

May mắn là bức ảnh này chụp không rõ lắm, người xem chỉ có thể lờ mờ phân biệt được đường nét khuôn mặt. Đương nhiên, trên tạp chí cũng không xuất hiện tên của Tiểu Ái, chỉ dựa theo scandal trước đó Thôi Thái Dạ với một ngôi sao thần tượng mới, viết mấy câu đầy hải hước đại loại như quý công tử xoay vòng giữa hai người đẹp, phong lưu không ai sánh bằng, người đẹp vô danh đã bắt cả hai tay. Một bên trang bìa còn tạo một vòng tròn nhỏ lồng bức ảnh chụp của ngôi sao thần tượng mới nổi kia đang khóc như mưa. Không biết cánh phóng viên đó kiếm đâu ra bức ảnh đó, nhưng thực sự Tiểu Ái rất khâm phục!

“May mà không phải là người nổi tiếng, chứ nếu không xảy ra chuyện như thế này, mình còn có thể sống được hay sao?” Loại scandal tiêu cực như vậy, là độc dược chí mạng của tất cả nghệ sĩ trong giới điện ảnh.

Tin đồn tình ái đó khiến Tiểu Ái thấp thỏm cả ngày, chỉ sợ lúc đang quay quảng cáo, người quay phim bỗng phát hiện ra cô chính là người trên trang bìa tạp chí. Đến cả lúc xong việc về nhà cô cũng phải tẩy trang, cột tóc, nói năng nhỏ nhẹ.

Hôm đó vào chủ nhật, ngày hôm sau không có tiết học, cũng không có lịch quay quảng cáo, Tiểu Ái muốn hẹn Tư Nhã đi ăn ở bên ngoài. Nhưng mọi việc hiện giờ không hề đơn giản, sau khi thông báo cho Tư Nhã hủy cuộc hẹn, cô chạy thẳng tới siêu thị mua com hộp cà ri, chuẩn bị về nhà giải quyết một mình.

Vừa bước xuống tầng dưới của khu chung cư, điện thoại bỗng vang lên, trên màn hình nhấp nháy ba chữ Thôi Thái Dạ. Thấy thật chóng mắt, Tiểu Ái ấn nút tắt, anh ta kiên trì gọi tiếp, cô lại ấn tắt, điện thoại liên tục vang lên tiếng nhạc chuông vô cùng ồn ào.

Khi tiếng chuông lần thứ năm vang lên, Tiểu Ái tức giận, ấn nút nghe định mắng Thôi Thái Dạ một trận, nhưng đối phương lại cướp lời trước: “Nghĩ kĩ có nên mắng hay không thì hãy mở miệng.”

“...” Tên người sói chết tiệt này đã biết nắm bắt nhược điểm của cô.

“Tiểu Ái, em đang ở đâu?” Thôi Thái Dạ khẽ cười, âm thanh dịu xuống.

“Với bài báo ngày hôm nay, tôi có thể ở đâu đây?”

“Ở nhà sao?”

“Đúng vậy!”

“Không nói dối anh đấy chứ?”

“Có chuyện gì thì nói mau!” Tiểu Ái bước vào hành lang, uể oải nói.

“Dung Kỳ không ở nhà, buổi tối một mình em có sợ không? Hôm nay anh rảnh, anh qua đó với em nhé!”

“Thôi Nhị thiếu gia à! Anh đang nói chuyện cười hả? Tôi nào anh chẳng hoạt động phong phú, tôi làm sao dám làm mất thời gian của anh chứ?”

“Bé con à, anh không thích giọng điệu này đâu!”

Tiểu Ái trong lòng thầm nghĩ tôi chẳng bận tâm anh thích hay không, bốn tiểu thư đây cũng không vui vẻ gì khi phải nhận cuộc điện thoại này. Mau nói nhanh để tôi còn tắt máy, muốn tìm mỹ nữ thì đi mà tìm người khác, đừng ở đây làm tôi khó chịu.

“Được rồi, nếu không có chuyện gì tôi cúp máy đây, hôm nay đau đầu quá, tôi muốn ngủ. Như vậy nha, bye bye!” Tiểu Ái tắt điện thoại, sải bước nhanh hơn đi lên tầng năm, sau đó, cô bỗng khựng lại.

Dưới ánh đèn hành lang, một người mặc vest phẳng phiu đang dựa vào cửa nhà Tiểu Ái nhìn về phía cô cười. Một tay anh ta đút trong túi quần, một tay xoay điện thoại. Ánh sáng vàng mờ của ánh đèn hành lang chiếu những vệt sáng lên mái tóc ngắn của anh ta, tựa như một tấm ảnh đen trắng nổi bật trong không gian nhỏ hẹp. Nét mặt, nụ cười, tư thế, tất cả đều bình thường, duy chỉ có ánh mắt, vừa sáng trong vừa có thần, nóng bỏng như ánh sáng mặt trời bao chặt lấy cô. Tiểu Ái thấy lạnh cả sống lưng. Cô vừa ngó nghiêng xung quanh xem có ánh đèn flash của máy ảnh không, vừa nhanh chóng rút chìa khóa mở cửa vào nhà. Cuối cùng, cánh tay thanh mảnh trong phòng bỗng thò ra, kéo anh vào trong.

“Không ngờ em lại chủ động như vậy!” Thôi Thái Dạ cười áo khoác ngoài ném lên sô-pha, đứng cười khi thấy Tiểu Ái giống như “chim sẻ sợ cành cong” chạy đi chạy lại khắp phòng. Khi tất cả các cửa sổ đều đã được đóng kín đến con ruồi cũng không lọt vào được, cô mới chịu ngồi yên.

“Bữa tối em chỉ ăn cái này sao?” Anh lật xem đồ trong tủ: “Anh nhớ là tiền hợp đồng quảng cáo của em đâu có ít, sao lại suy tính chặt chẽ như vậy chứ?”

Thôi Thái Dạ nói chưa dứt lời, lập tức một quyển tạp chí đã bị ném lên bàn trà.

“Còn không phải do anh ban cho hay sao?” Tiểu Ái khoanh hai tay lại, nghiêm sắc mặt: “Nếu nhìn rõ mặt hơn một chút, thì cái tội danh hồ ly tinh người thứ ba chắc chắn sẽ gắn lên người tôi!”

“Tiểu Ái, đáng về khi ghen của em cũng đáng yêu thật đấy!” Anh nheo mắt cười xấu xa: “Được rồi, để anh kể với em, ngôi sao thần tượng mới kia không có quan hệ gì với anh cả, anh chỉ mới gặp cô ta mấy lần thôi.”

“Tôi giống như đang ghen sao?”

“Giống!” Thôi Thái Dạ đang ngồi trên sô-pha nghiêm túc gật đầu.

Đàn ông tự yêu mình là khó thuyết phục nhất. Cứ kệ anh ta đi, cô vẫn nên thực tế một chút, đi lấp đầy cái bụng rỗng của mình đã.

Khi đặt com cà ri vào lò vi sóng, Tiểu Ái bắt đầu thấy nhớ tay nghề của Dung Kỳ. Trong phòng khách, Thôi Thái Dạ tự mình lấy đồ uống rồi bật ti vi, không những không có ý định ra về, mà còn tự động thay dép bông đi trong nhà. Đôi dép đó là của Dung Kỳ, vì hiểu tính ưa sạch sẽ của anh, nên sau khi đến Vân Nam, Tiểu Ái đã đặt đôi dép đó vào vị trí trong cùng của tủ đựng giày để tránh người khác đi nhầm. Không biết Thôi Thái Dạ sao lại lục nó ra được.

Tiểu Ái lắc lắc đầu, lấy một đôi dép khác đặt trước mặt anh ta: “Anh mau đổi sang cái này! Đó là của anh trai tôi, anh ấy không thích người khác dùng đồ của anh ấy.” Nhưng điều quan trọng nhất là, nếu như bị anh ấy phát hiện, cô sẽ bị mắng.

“Cậu ấy đâu có ở đây.” Thôi Thái Dạ hơi khó chịu, nhưng rốt cuộc cũng không làm trái ý nữ chủ nhân.

Lò vi sóng kêu “ting” một tiếng, mùi hương cà ri phảng phất bay đến, thực ra anh cũng chưa ăn com, mùi hương này khiến dạ dày anh cồn cào. Nhưng Tiểu Ái chỉ mang một phần com đến, và cười chỉ về phía cửa nói: “Nhị thiếu gia nếu đói rồi thì xin tự nhiên!”

Thôi Thái Dạ trong lòng thầm nghĩ, con bé này rõ ràng là muốn đuổi anh mà. Anh chuyển ý, nhìn về phía cửa hét lên một tiếng: “Dung Kỳ!”

Bộp!

Tiểu Ái giật mình làm hộp com rơi xuống, toàn bộ com cà ri tung tóe trên mặt sàn. Cô nhìn đi nhìn lại về phía cửa, sau khi xác định không có ai thì lập tức nổi cơn tam bành.

“Giận gì chứ, chỉ là một hộp com thôi mà, bây giờ anh đưa em đi ăn được chưa?”

“Thôi Thái Dạ, anh rốt cuộc có hiểu không vậy? Nếu bây giờ bị đám phóng viên chụp được ảnh anh với tôi bên nhau, sự nghiệp điện ảnh của tôi coi như chấm hết!” Tiểu Ái giận chân.

“Vậy để anh sai người đi mua ở bên ngoài!”

“Nhưng mà... mua ở bên ngoài không vệ sinh cũng không dinh dưỡng!” Tiểu Ái chớp chớp mắt, trong đó hiện lên tia xảo quyết.

“Để anh bảo nhân viên khách sạn năm sao mang đến là được chứ gì!”

“Khách sạn năm sao đương nhiên là được rồi!” Tiểu Ái nâng cằm, chậm chậm nói: “Nhưng tự nhiên em muốn ăn những món ăn gia đình bình dị ấm áp! Anh trai em vẫn là tốt nhất, biết nấu ăn, vừa đảm bảo lại vừa ngon. Đáng tiếc, với thân phận của Thôi Nhị thiếu gia, e rằng ngay cả đến trứng rán cũng chưa từng tự tay làm!”

Về mặt uể oải của Tiểu Ái vừa nhìn cũng biết là đang cố ý khiêu khích anh. Thôi Thái Dạ trong lòng thầm nghĩ, đừng nói gì tôi, xem ra em cũng thuộc kiểu người “com đáng tận miệng”.

Việc nấu com đúng là anh chưa từng làm, nhưng anh nghĩ, chỉ là nấu một món ăn, đúng một nồi canh thôi mà, có gì khó chứ. Tiểu Ái còn cố tình lòi Dung Kỳ ra đây, mặc dù biết rõ là anh trai cô, nhưng nghe giọng điệu cô như vậy, trong lòng anh không thấy thoải mái chút nào.

Cuối cùng, Thôi Thái Dạ cầm lấy áo vest nói: “Em đợi đó!” rồi bước ra ngoài.

Tiểu Ái nhìn chằm chằm về phía cửa, cười gian xảo. Nhưng nếu như lúc đó Tiểu Ái biết, một toan tính nhỏ sau đó lại mang đến cho cô phiền phức, thậm chí làm đảo lộn cuộc sống của cô, không biết cô còn có thể cười như vậy được nữa không.

Thời điểm bức ảnh được chụp vẫn là buổi tối, nhưng địa điểm đã chuyển thành dưới lầu của một khu chung cư, nhân vật chính là cô và Thôi Thái Dạ. Lần này khuôn mặt hai người đều được chụp rất rõ ràng, rõ đến mức trong một buổi sáng sớm nào đó, khi cô đang mơ màng bước ra khỏi tiểu khu, đã bị một đám paparazzi bao quanh.

“Dung Tiểu Ái, xin hãy nói một chút về tâm trạng của cô lúc này!”

“Có phải cô đang mưu tính chen chân vào tình cảm của người khác không? Nghe nói cô đang là sinh viên của khoa Diễn xuất, nhưng đã được góp mặt trong phim “Vũ điệu đảo kép.” Xin hỏi đó có phải là nguyên nhân cô tiếp cận ngài Thôi Thái Dạ không?”

“Trước đó cô đã từng có scandal tình ái với Ando Ruki của công ty giải trí Johnnys, vậy đây có được coi là chuyện tình tay bốn không?”

“Là vì Thôi Thái Dạ nên cô mới vứt bỏ Ando Ruki phải không?”

“Cô cảm thấy mình có phải là Chân mệnh Thiên nữ của Thôi Thái Dạ không? Với địa vị của gia tộc họ Thôi, cô có cho rằng mình có khả năng bước chân vào gia đình đó không?”

“...”

Tiểu Ái ngây người, con ngươi suy tư chút nữa rơi xuống đất. Chuyện này so với scandal tình ái với Ando Ruki trước kia quả thực không thể so sánh, hoàn toàn không cùng cấp bậc.

Sau khi bị đám paparazzi xô đẩy khoảng một phút, Tiểu Ái mới bừng tỉnh, lièn ra sức đẩy đám đông rồi bỏ chạy về phía tiểu khu. Cô lên lầu, đóng cửa, tất cả đều được làm liền một mạch. Trong lúc cô đang thở dốc thì Tư Nhã gọi điện đến, cảnh cáo cô khi ra ngoài phải cải trang, vì hiện nay tất cả các tuần san giải trí đều đang hình cô.

“Giờ cậu mới nói thì đã muộn rồi!”

Nửa tiếng, sau khi cô gác máy, Hình Tư Nhã chạy đến, dốc hết một đồng tap chí trong túi lên sàn nhà. Những ngày này hai cô đều không đến trường vì họ biết rằng bên ngoài tiểu khu và trường học có rất nhiều người đang đợi cô.

“Mình ghét tin đồn!” Tiểu Ái nằm bò trên ghế sofa giả chết.

“Đừng bắt mình phải xem cái điệu bộ đó của cậu nữa! Mau kể cho mình nghe, cậu và Thôi Thái Dạ tối hôm đó đã làm những gì? Hai người... cái kia rồi!”

Tiểu Ái lờm Tư Nhã.

Tư Nhã không tin tung cuốn tạp chí đến: “Bức ảnh đầu tiên, tám giờ tối, anh ta xách hai túi đồ bước vào khu chung cư của cậu. Bức ảnh thứ hai, hai giờ sáng, anh ta và cậu đứng ở dưới lầu khu chung cư, cậu mặc đồ ngủ còn anh ta đã đổi một bộ đồ khác. Cậu nghĩ, mình nên tin cậu hay là tin đám paparazzi đây?”

“Đồ quý, hôm đó mình chỉ định bắt anh ta nấu cơm cho mình, không ngờ anh ta còn nấu dờ hơn mình. Không những thế còn suýt nữa làm nổ tung nhà bếp, bọn mình vì thế đã phải thay quần áo ra giặt!” Cho tới khi Tiểu Ái một mạch nói ra hết sự tình Tư Nhã mới tạm tin.

“Nhưng mà, hai người không có gì ngược lại mình càng thấy kì lạ!” Tư Nhã tấm tắc: “Tên đó không phải... mà thôi! Bây giờ không có chuyện gì nhưng không có nghĩa là sau này không xảy ra.”

“Cậu hôm nay đến đây là để vạch lá tìm sâu đấy hả?” Tiểu Ái giờ nắm đầm ra: “Có phải là chị em không hả? Mình sắp chết đến nơi rồi mà cậu còn trêu chọc mình. Cái đám paparazzi đáng chết đó, sớm biết thì tối đó mình không nên xuống lầu.” Tiểu Ái lại bắt đầu tức giận.

Liên tiếp hai ngày liền, Dung Tiểu Ái trốn trong căn hộ của mình, phía trường học là do Tư Nhã xin nghỉ học, một ngày ba bữa cũng do Tư Nhã giúp cô mua ở bên ngoài. Trong lúc nhân vật nữ chính trong tin đồn đang ở tình thế nước sôi lửa bỏng thì nhân vật nam chính lại bất vô âm tín. Tiểu Ái gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, lần nào cũng đều chuyển đến hộp thư thoại. Cô tức đến nỗi muốn nuốt điện thoại vào bụng.

Vào lúc đó, Tiểu Ái đồng thời cũng trong tình trạng thấp thòm chờ đợi những cuộc gọi đến. Bố mẹ tuy không thường xuyên xem tin tức giải trí, nhưng bố Tiểu Ái cũng là fan của phim điện ảnh. Không dám chắc một ngày nào đó cũng đọc được những tin scandal kinh thiên động địa này. Con gái của mình mới học đại học năm thứ tư đã gây ra bao tin đồn như vậy, nào là mối tình tay bốn, mối tình chị em, người thứ ba bắt cả hai tay... Liệu bố có bất tỉnh ngay tại chỗ hay không? Người cuối cùng là Dung Kỳ, anh cũng sẽ phản ứng ra sao?

Người anh lạnh lùng băng giá của cô, đạo diễn nổi tiếng vô cùng ưa sạch sẽ, vô cùng thanh cao và vô cùng căm ghét những chuyện giật tít scandal vớ vẩn, nếu như anh ấy thấy những tin đồn đó thì sẽ ra sao? Lần này còn có những bức ảnh làm chứng, tất nhiên không thể chối cãi được, không giống scandal trước đây với Ruki, chỉ là phỏng đoán vớ vẩn. Thề thốt hơn, trên người Thôi Thái Dạ lúc đó lại là bộ quần áo kiểu cách nhất trong tủ quần áo của Dung Kỳ.

Cái đồ tư bản độc ác! Tiểu Ái nguyên rủa Thôi Thái Dạ.

Nếu như Dung Kỳ vì thế mà nổi giận, không hài lòng với cô thì liệu có loại cô ra khỏi đoàn làm phim không, như thế thì cô chịu thiệt lớn rồi! Tiểu Ái càng nghĩ càng buồn bực, nhưng không ngờ những chuyện khiến cô buồn bực hơn vẫn đang chờ cô ở phía trước.

Đó là buổi tối ngày thứ ba, khi Tiểu Ái đang nằm bò trên chiếc bàn trà cho từng thìa com vào miệng thì Tư Nhã đập vào vai khiến cả khuôn mặt cô úp vào trong hộp com.

“Cậu làm gì vậy hả?” Tiểu Ái tức giận ngẩng khuôn mặt dính đầy com lên.

Tư Nhã chỉ vào tivi, tăng âm lượng lên. Trong bản tin giải trí, đột nhiên xuất hiện hình ảnh Thôi Thái Dạ quần áo chỉnh tề, bộ dạng long lanh đang trả lời phóng viên. Trong khi Dung Tiểu Ái ở nhà biến thành trạch nữ[1]. Nghĩ đến đó, trong lòng cô lại bùng lên cơn giận dữ.

[1] Con gái thích ru rú ở nhà (thường ngồi ôm máy tính, xem phim, đọc truyện, chơi game... với mục đích giải trí).

Tư Nhã cầm đũa gõ vào đầu cô: “Mình bảo cậu xem chữ trên màn hình. Cậu nhìn chăm chăm vào mặt anh ta làm gì?”

“Chữ?” Tiểu Ái lau sạch dầu ăn trên mặt xong rồi nhìn tiếp vào màn hình, lập tức đông cứng thành hóa thạch.

“Nhị thiếu gia Thôi Thị tiết lộ thông tin kết hôn trong tương lai. Người phụ nữ của anh chính là nhân vật trong scandal tình ái mấy ngày trước – Dung Tiểu Ái. Hiện cô là sinh viên khoa Diễn xuất Học viện Điện ảnh Xưởng Xưởng thành phố S.”

Sau khi trả lời hết các câu hỏi của phóng viên, Thôi Thái Dạ tiện tay rút một bông hồng đỏ trong giỏ hoa ra.

“Tiểu Ái à, mấy ngày nay anh rất bận, không thể ở bên em. Em hãy nhớ, những lúc không có anh bên cạnh, nếu ai dám gây phiền phức hay ức hiếp em, nhất định phải gọi điện thoại nói với anh. Vì em, dù phải làm bất cứ chuyện gì, anh cũng bằng lòng.”

Nói xong, anh ta hôn đóa hồng, hướng về ống kính nở nụ cười đầu tiên trong cuộc phỏng vấn này.

“Anh ta nói anh ta đã cầu hôn cậu rồi đó!” Tư Nhã chọc người như đã hóa thạch bên cạnh.

“...”

“Mà còn nữa, cậu cũng đã bằng lòng rồi!” Lại chọc tiếp.

“...”

“Còn nói, nội trong một tháng sẽ đính hôn, đợi cậu tốt nghiệp xong sẽ kết hôn ngay!” Tư Nhã tiếp tục chọc.

“...”

“Áy da! Tiểu Ái sao cậu lại ngả như vậy?... Có muốn ngã thì cũng đừng ngã vào hộp com chứ, nhiều dầu lắm đó!”

“Các phóng viên lại một lần nữa phát hiện được thông tin mới. Họ đang nhanh chóng tiếp cận Nhị thiếu gia Thôi Thị. Ngay một phút trước, xe của ngài Thôi Thái Dạ đã chạy vào khu chung cư. Mặc dù bị nhân viên bảo vệ chặn lại khiến chúng tôi không thể thâm nhập vào trong để ghi lại những hình ảnh tại đó, nhưng theo những bày tỏ chân thành của ngài Thôi Thái Dạ trong cuộc phỏng vấn, chắc hẳn mọi người cũng có thể tưởng tượng được, lúc này tại căn hộ nhỏ của tiểu khu đang diễn ra những cảnh tượng nồng nàn, lãng mạn như thế nào! Phóng viên XXX chương trình “Những tin tức giải trí độc nhất vô nhị” đài truyền hình XX đưa tin. Mong quý khán giả vào chín giờ tối chủ nhật hàng tuần hãy cùng đón xem! Chúng tôi sẽ đem đến cho quý khán giả những góc nhìn mới nhất, độc nhất và chưa từng được tiết lộ về giới showbiz!...”

Tại khu nhà cách vị phóng viên đang bàn tán hăng say đó hàng trăm mét, so với cảnh tượng nồng nàn, lãng mạn trong tưởng tượng của anh ta thì thực tế lại hoàn toàn khác. Dung Tiểu Ái đập tờ bản sao chép hợp đồng ký kết giữa cả hai lên bàn trà: “Nhìn cho rõ! Trên này giấy trắng mực đen viết rõ ràng chúng ta chỉ đóng giả làm người yêu trong vòng một năm. Bây giờ anh lại ở trên tivi độc thoại, anh bảo tôi phải làm sao đây?”

Thôi Thái Dạ liếc nhìn tờ giấy, nghĩ thầm một tờ giấy mỏng dính như vậy thì có thể làm gì được anh chứ. Huống hồ hiện tại anh đâu có phá hợp đồng, chỉ là biến giả thành thật mà thôi.

“Còn nữa! Anh mau giặt sạch bộ quần áo của anh trai tôi rồi mang đến đây!”

“Sao em lại sợ Dung Kỳ vậy?” Cảm giác khó chịu đó lại dâng lên. Thôi Thái Dạ vuốt nhẹ cằm “Cậu ấy cũng chỉ là anh trai em, không phải là bạn trai, em thật sự muốn bị cậu ấy quản lý cả đời ư? Mà mục đích ban đầu lập giao ước chẳng phải để công kích Dung Kỳ hay sao, hiện tại cũng đã đến lúc rồi!”

“Nhưng tôi đâu có đồng ý là sẽ dùng cách này!”

“Cách thức này có gì không tốt sao? Không chỉ có thể giải tin đồn xấu của em, mà còn thông qua đó nói cho Dung Kỳ biết quan hệ của chúng ta.”

“Được! Cho dù những điều anh nói đều đúng, nhưng câu nói nội trong vòng một tháng đính hôn, sau khi tốt nghiệp lập tức kết hôn là thế nào đây? Anh

có cần thiết phải mang chuyện dối trá đó nói ra như vậy không? Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh. Anh có nghĩ đến lúc đó đám phóng viên, nhà báo sẽ đem tôi ra viết thành cô gái đáng thương bị Nhị thiếu gia Thôi Thái Dạ ruồng bỏ không hả?”

Nhìn vào đôi mắt tinh nhanh của cô, Thôi Thái Dạ bỗng mỉm cười: “Vậy chúng ta cứ đính hôn thật là được rồi!”

“Nhị thiếu gia, anh đùa gì vậy?” Tiểu Ái cười khẽ.

“Anh không đùa!” Thu lại nụ cười trên môi, anh lạnh lẽo nhìn cô chăm chú, ánh mắt nghiêm túc chưa từng thấy.

Tiểu Ái bất chợt không thể cười tiếp được nữa, cô nhún vai giả bộ thoải mái: “Này, Thôi Thái Dạ, anh chắc không phải đã thích tôi rồi đó chứ?”

Thái Dạ không nói gì, chỉ từ từ khoanh tay lại, nhếch đôi lông mày nhìn Tiểu Ái.

Căn phòng trở nên yên tĩnh lạ kì.

Sau khi ngồi đối diện Tiểu Ái một lúc lâu, anh thở dài, đứng lên đi về phía cô, dường như muốn đưa tay ra ôm. Nhưng Tiểu Ái khi đó lại cười, lùi hai bước: “Tôi đùa anh đó! Anh đừng dùng cái vẻ mặt trầm trọng như vậy chứ! Được rồi, những chuyện trước đó đã xảy ra rồi, dù sao cũng không thể cứu vãn được nữa. Tôi sẽ tạm thời đóng vai vị hôn phu của anh, đầu sao trong giới showbiz ngày nào chẳng có scandal, một tháng sau có khi chuyện này đã bị lãng quên rồi!”

“Tiểu Ái!” Lông mày Thôi Thái Dạ chau lại.

“Nhưng tôi phải nói rõ ràng với anh rằng, đây là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi! Còn nữa, đợi đến khi Dung Kỳ quay về, anh tự đi mà giải quyết mọi chuyện với anh ấy, suy cho cùng người bạn đầu muốn chơi đùa anh ấy là anh. Tôi chỉ là người phối hợp chứ không lo chuyện hậu quả.”

Người con gái trước mặt vẫn tươi cười như vậy, nhưng khi lọt vào trong đáy mắt anh, lại có chút gai mắt.

So với thái độ và vẻ mặt ôn hòa này, anh thà thấy khuôn mặt tức giận vừa rồi còn hơn. Ít nhất đó là chân thật, không như lúc này, cô giống như những diễn viên đang đóng phim, dùng nụ cười giả dối để diễn lời thoại đã được chuẩn bị trước.

Thôi Thái Dạ thấy tức giận vì bị ứng phó, bị qua mặt. Trước đó không phải cô chưa từng diễn kịch như vậy, nhưng chưa khiến anh tức giận như bây giờ.

“Thôi Thái Dạ, anh có muốn ở lại ăn cơm không? Tư Nhã sắp đến rồi, cô ấy sẽ mua đồ ăn ở ngoài, tôi sẽ bảo cô ấy mua thêm phần của anh nữa nhé!” Nụ cười thì xuê xoa lấy lòng, lời hỏi thăm thì dè dặt, một Dung Tiểu Ái như vậy, anh bỗng không muốn thấy một chút nào nữa.

“Không cần!” Thái Dạ gượng gạo đáp lại, rồi lấy áo khoác trên ghế sofa đẩy cửa bước ra.

“Anh ta cứ thế mà đi sao? Không tỏ tình với cậu à?” Trong một góc của phòng tập múa, Tư Nhã và Tiểu Ái đang lười biếng tựa vào nhau.

Gần một tháng nữa sẽ đến kỳ thi sát hạch, vì vậy các sinh viên khoa Diễn xuất đều ra sức luyện tập, không có nhiều thời gian quan tâm tới mấy tin đồn nhảm của người bạn học trong lớp. Nhưng thỉnh thoảng thấy cảnh Hình Tư Nhã và Dung Tiểu Ái thì thầm to nhỏ với nhau, họ vẫn nhìn các cô với ánh mắt khinh thường. Một nửa trong số đó là sự xem thường, và một nửa là đố kị.

Hiện tại đại đa số người dân trong thành phố S đều biết Dung Tiểu Ái là vị hôn thê do Nhị thiếu gia Thôi Thị công khai thừa nhận, kỳ nghỉ đông này sẽ tổ chức lễ đính hôn. Đồng thời, với tư cách là sinh viên khoa Diễn xuất, Dung Tiểu Ái không những nắm chắc tờ giấy thông hành miễn phí trong giới điện ảnh, mà còn là vé tàu hạng nhất. Như thế sao lại không khiến người ta đố kị chứ?

Lời nói của Tư Nhã lập tức nhận được cái lườm của Tiểu Ái: “Cậu không có cảm xúc gì với anh ta sao? Thôi Thái Dạ rất đẹp trai đó. Tuy không so bì được với anh cậu, nhưng là người giàu có, vừa có địa vị lại vừa phong độ. Cậu thật sự không cần nhắc sao?”

“Đẹp trai ai mà chẳng thích! Chỉ là nói đến chuyện yêu đương mình chẳng phải đã sớm hạ quyết tâm tạm thời không yêu hay sao. Nhưng cho dù muốn yêu, mình cũng không chọn anh ta. Loại công tử phong lưu đa tình lại có nhiều tiền chi là giấc mộng hão huyền của bọn con nít, loại dân thường tâm hồn thuần khiết như bọn mình vẫn nên an phận thì hơn.”

“Cậu cho rằng anh ta sẽ không bị cuốn hút bởi sự đòi thường của cậu à?” Tư Nhã tung ra một câu nói sâu xa.

“Sao mình cứ cảm thấy cậu đang nói tốt giúp anh ta vậy nhỉ? Cho dù anh ta thật sự có ý với mình, mình cũng không tiếp nhận!”

“Đó là vì nguyên tắc cậu đã đặt ra sao?”

“Không!” Tiểu Ái ngừng lại giây lát, rồi bật cười thành tiếng: “Thực ra... là vì mình không thích hàng đã qua tay quá nhiều người.”

Tư Nhã: “...”

“Giờ chứ? Có lẽ nào đàn ông được lựa chọn phụ nữ, phụ nữ lại không thể vứt bỏ đàn ông? Mình chỉ thích những người đàn ông “sạch sẽ”, trước kia có thể đã có bạn gái cũng không sao, nhưng nếu là loại thay bạn gái như cơm bữa thì không thể chấp nhận được. Dù sao cũng không phải là dã thú, mà nếu có là dã thú cũng phải xem có đang ở thời kỳ “ây” không chứ.” Câu cuối cùng mà Tiểu Ái hình dung đã khiến cho Tư Nhã cười ngặt nghẽo. Tư Nhã ra sức ấn tay vào trán Tiểu Ái: “Nhưng cậu cũng hơi tuyệt tình đó, ngay cả cơ hội mở lời cậu cũng không cho anh ta!”

“Quên đi! Cậu thật sự nghĩ rằng anh ta là cậu bé thuần khiết mới yêu à? Anh ta là Thôi Thái Dạ đó. Chưa biết chừng tối hôm đó đã kéo theo người đẹp lên ngọn núi nào đó mà phóng đàng ấy chứ!”

“Cái đó thì... Mặc dù cậu cũng khá xinh đẹp, nhưng so với những cô người mẫu, những ngôi sao trước kia của anh ta thì cậu vẫn còn kém xa đó! Nếu như mình là anh ta, bị cậu nói như vậy, nhất định sẽ không bao giờ có hứng thú với cậu nữa!”

“Cậu rốt cuộc là đứng về bên nào vậy?” Tiểu Á tức giận.

“Ai đẹp trai thì đứng về phía người ấy!” Từ Nhã không một chút lưỡng tâm, duỗi chân tay ra: “Đứng dậy! Luyện tập nào!”

Giói showbiz quả nhiên là có thiên hướng “có mới nới cũ”. Sau khi tin đồn tình ái của Thôi Thái Dạ và nữ sinh viên đại học Dung Tiểu Á chuyển thành tình yêu nam nữ bình thường, đám paparazzi sau khi bám riết một thời gian cũng dần không còn hứng thú nữa.

Trong giới showbiz trai xinh gái đẹp nhiều vô kể, cả người cũ lẫn người mới đều tìm đủ mọi cách để đánh bóng tên tuổi, sao có thể để một sinh viên nhỏ bé “chiếm hết đất dụng võ” chứ! Không quá năm, sáu ngày, Tiểu Á lại có thể bình thường ra ngoài.

Tiểu Á vì thế mà rất vui mừng, thậm chí còn nghĩ tới chuyện, có lẽ lúc Dung Kỳ kết thúc chuyến quay ngoại cảnh ở Vân Nam về, chắc không hay biết đã từng xảy ra những chuyện gì. Đương nhiên, nếu không phát hiện ra chuyện sau đó, tâm nguyện nhỏ nhỏ của cô có lẽ sẽ trở thành hiện thực.

Đêm giáng sinh, đã bắt ngờ xảy ra một chuyện. Khi vừa trang điểm xong, đang chuẩn bị đón lễ giáng sinh và sinh nhật, thì một vài người đàn ông mặc áo đen lạ mặt chặn ở trước cửa căn hộ, bắt cóc Dung Tiểu Á.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Màu Hồng Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Một đêm ở Sentosa

Quá trình bắt cóc diễn ra vô cùng gay cấn. Tiểu Á từ tiểu khu được chuyển đến chiếc xe Hummer H2, sau đó lại bị chuyển tiếp đến máy bay trực thăng trên nóc của một tòa nhà cao ốc. Cô ra sức vùng vẫy cuối cùng bị bó lại như chiếc bánh chưng, ngay cả miệng cũng bị dán kín bưng. Sau đó, vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết, khi tỉnh dậy Tiểu Á mới phát hiện ra mình đang ở độ cao hơn ba trăm nghìn mét.

Đây là máy bay cỡ nhỏ tư nhân, nhìn xuyên qua cửa sổ, có thể thấy những đám mây bị ánh chiều tà nhuộm thành màu cam, kéo dài như đại dương mênh mông. Không phải chứ?... Bây giờ bọn tổng tiền đều chỉ tiền bạo tay như vậy ư?

Tiểu Á nhìn xuống, phát hiện ra dây thừng và băng dán trên người đã được cởi bỏ hết. Một cô tiếp viên hàng không cười rạng rỡ đặt một đĩa bò bít-tết lên bàn ăn.

Tiểu Á tròn mắt nhìn mấy người đàn ông mặc áo đen đang im lặng: “Này! Các ông có phải là bắt cóc tổng tiền không vậy? Tôi chỉ là một sinh viên nghèo, so với siêu sao còn kém xa. Điều động cả máy bay cỡ nhỏ đến bắt cóc tôi, các ông sẽ bị lỗ nặng đấy!”

“Dung Tiểu Á tiểu thư!” Người đàn ông ngồi ở phía trước đứng lên. Anh ta khoảng ba mươi tuổi, quần áo chỉnh tề, dáng người cao ráo, khuôn mặt hào hoa phong nhã, trắng trẻo, ôn hòa, nhưng đáy mắt lại mang vẻ lạnh lùng: “Cô yên tâm, máy bay còn một giờ nữa mới hạ cánh, chúng tôi sẽ đưa cô đến gặp một người, mọi vấn đề, đợi đến khi gặp ngài ấy, cô tự khắc sẽ rõ.”

Tiểu Á lờm anh ta. Diễn kịch à? Đưa cô đi gặp một người sao không nói sớm, làm cô cứ nghĩ rằng mình bị bắt cóc. Đồ thần kinh! Dù tỏ thái độ không hài lòng, nhưng đối mặt với đĩa bít-tết thơm lừng, cô vô cùng phấn chấn cầm dao đĩa lên.

Lúc máy bay sắp hạ cánh, nữ tiếp viên hàng không đưa cho Tiểu Á một chiếc váy, ý bảo cô đến phòng vệ sinh thay. Thấy Tiểu Á tỏ ý không hiểu, đối phương bèn giải thích, do nhiệt độ bên ngoài máy bay rất cao, chiếc áo len thô trên người cô không còn phù hợp. Tiểu Á xua tay nói không cần thiết, tiện tay cởi chiếc áo len ra. Bên trong là một chiếc váy ngắn ôm sát ngực, cổ của chiếc váy được khoét rất đẹp, ở phía dưới ngực còn khoét một đường ngang sexy. Kết hợp với boot dài qua đầu gối, đồ phụ kiện quần quanh tay và cổ, kết hợp với cách trang điểm mắt màu khói quyến rũ, trông cô giống hệt với những “nhân vật điển hình” sống về đêm ở thành thị. Mấy người đàn ông trên máy bay nhìn đến lác cả mắt.

Sau khi máy bay hạ cánh, Tiểu Á lại bị đưa lên máy bay trực thăng.

Từ giữa không trung nhìn xuống, cô thấy những tòa nhà cao tầng trông giống như khu rừng rậm nhiệt đới. Trên đường, những chiếc xe nối đuôi như dòng nước chảy, nhưng không tạo cảm giác đông đúc, lộn xộn. Tất cả hòa cùng nhau tạo nên một đại dương ánh sáng. Đây là một thành phố sạch sẽ, trật tự và hiện đại. Bất kể đây là đâu, cũng tuyệt đối không phải thuộc lãnh thổ Trung Quốc. Từ những cơn gió nóng bức phả vào mặt, Tiểu Á có thể cảm nhận được điều này.

Trong số những người bạn mà cô quen, người có thể chi tiền mạnh tay như thế này không có nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại, người làm những chuyện vô vị này ngoài Thôi Thái Dạ thì không còn ai khác.

Nhưng Tiểu Ái đã nhầm, sau khi máy bay trực thăng hạ cánh xuống một trang viên cực lớn, trước mặt cô không phải là khuôn mặt điển trai quyền rũ của Thôi Thái Dạ, mà là một khuôn mặt đầy vết nhăn.

“Xin chào, tôi là Thôi Quốc Phong!” Người đàn ông lớn tuổi đang ngồi tựa lưng trên chiếc ghế dài ở sân thượng thoáng nhìn Tiểu Ái. Sau lưng ông ta là một mảng xanh ngút trời, bể phun nước kết hợp cùng với những bồn hoa muôn màu, những cột đèn trang trí phong phú về màu sắc, đa dạng về kiểu dáng, thật xa hoa và lộng lẫy. Đây đích thực là chốn thường xuyên lui tới của giới thượng lưu.

Dung Tiểu Ái nghĩ mãi, cuối cùng nhớ ra Thôi Quốc Phong là ai. Ông ta là người cầm lái tập đoàn hàng đầu trong lĩnh vực kinh doanh khách sạn ở châu Á, năm nay tám mươi hai tuổi, người điều hành gia tộc họ Thôi là Thôi Phạm Hoa, bác của Thôi Thái Dạ, nhưng quyền thao túng thực sự vẫn nằm trong tay Thôi Quốc Phong.

Tình hình cụ thể liên quan đến Thôi gia Tiểu Ái không rõ lắm, cô chỉ biết thoáng qua trên những trang báo giải trí, khi đọc tin tức bên lề về một nữ minh tinh nào đó nương nhờ người của Thôi gia. Cô cũng biết rằng tình sử của đời thứ hai Thôi gia thì nhiều vô kể. Ngay như người ngồi trước mặt cô bây giờ, cũng đã cưới đến bốn bà vợ, sinh được ba người con trai và bốn người con gái. Tiểu Ái thầm nghĩ về Thôi Thái Dạ, trong gia đình anh ta, từ ông nội cho tới bố, bác, hay chú ai ai cũng như vậy thì làm sao anh ta không nhiễm thói xấu cho được?

Khi tâm trí Tiểu Ái đang phiêu dạt phương nào thì đối phương cũng âm thầm đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt. Đôi mắt màu đen xám, tuy bị tác động bởi tuổi già nhưng vẫn rất sáng, bình thần quan sát cô tỉ mỉ, rồi dần dần trầm xuống.

“Địch!” Thôi Quốc Phong chống tay ngồi thẳng lên. Người đàn ông tên Địch có khuôn mặt hào hoa phong nhã, quần áo chỉnh tề lập tức lại gần, đặt chi phiếu và bút lên chiếc bàn mây trước mặt. Thôi Quốc Phong viết xong lại tiếp tục dựa lưng vào ghế, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Địch đưa tờ chi phiếu đến trước mặt Tiểu Ái: “Cô cầm tiền và chắc cũng biết phải làm thế nào rồi chứ? Ngài Thôi rất hào phóng, nhưng chỉ có lần này thôi, coi như cô đã được hưởng đãi ngộ cao rồi. Nếu như không có bản tin kia thì tuyệt đối sẽ không có cái giá đó!”

Giây phút tờ chi phiếu đưa đến trước mặt, Tiểu Ái vẫn còn thần thờ, chỉ sau khi người đàn ông nói những lời vừa rồi, cô mới chợt hiểu ra. Quả thực với những tình tiết như thế này, Tiểu Ái đã xem không ít lần trên tivi, nhưng lại chưa từng xảy ra với chính bản thân nên cô không ngạc nhiên.

Tiểu Ái giật nảy mình khi cầm tờ chi phiếu trên tay, có những sáu con số 0 ở đằng sau. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy nhiều tiền như vậy.

Phản ứng của người con gái hoàn toàn nằm trong dự đoán của Địch, anh ta cười chế nhạo, giọng tỏ ý cô có thể đi. Tiểu Ái ngẩng đầu lên, đột nhiên nở một nụ cười. Một nụ cười vô cùng trong sáng và thẳng thắn, nhưng lại khiến cho anh ta không kịp định thần.

“Này, anh tên là Địch đúng không? Vất vả cho anh cả một quãng đường dài bắt cóc tôi đến đây, cũng nên để tôi nói vài lời chứ nhỉ?” Tiểu Ái lách qua anh ta, tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chiếc bàn mây. Địch ở phía sau chau mày lại, định ngăn cản cô nhưng thấy ánh mắt của Thôi Quốc Phong trừng lên nhìn mình, anh ta lập tức im lặng đứng sang một bên.

“Cô gái, muốn nói chuyện cũng được, nhưng phải hiểu rõ, nếu không cẩn thận nói sai, thì tờ chi phiếu này sẽ không còn là của cô nữa.”

Tiểu Ái thấy thái độ dọa người của Thôi Quốc Phong, chỉ muốn lườm ông ta một cái: “Nghe tôi nói nhé đại lão gia! Ông nhàn rồi như thế, chắc cũng xem tivi nhiều phải không? Thủ đoạn đưa chi phiếu như này đã lỗi thời từ lâu rồi! Thứ nhất, bất luận tôi và cháu ông có quan hệ gì, số tiền lớn như vậy ông tặng cho tôi, không chỉ tôi mà nói chung là những người bình thường nhất định sẽ cầm. Tuy nhiên khi cầm rồi, không có nghĩa sau này tôi sẽ biến mất trước mặt cháu ông. Ông nghĩ mà xem, tiền tôi đã cầm trong tay, còn sợ ông cướp về hay sao? Thứ hai, trước khi đưa tiền cho tôi, sao ông không tìm hiểu xem, rốt cuộc là ai quản ai, ai ăn nói xằng bậy, ai giống như con đĩa sống chết bám lấy tôi? Nếu có tiền, tôi cũng muốn ném chi phiếu cho Thôi Thái Dạ để anh ta đừng làm phiền tôi nữa. Hơn nữa, nếu là ông, tôi cũng không tiêu tiền uống phí như thế, thả đi mua đồ, trong nhà có thứ gì cũ kĩ lỗi thời thì mang đi cho người khác, có cho một trăm năm cũng không hết năm triệu nhân dân tệ!... Ôi, đại lão gia à, đừng cau mày quá mất, nghiêm rằng nghiêm lợi như vậy chứ! Ông già rồi, răng với lông mày cơ bản đã không còn nữa. Hãy tin tôi, về mặt này tuyệt đối không phù hợp với ông đâu...”

“Cô, cô...” Thôi Quốc Phong ôm ngực, hơi thở dồn dập.

“Ngài Thôi!” Địch bước nhanh như gió đến, đỡ ông lão bị Tiểu Ái làm cho tức đến ngồi không vững, hung dữ trừng mắt: “Cầm mồm! Cô mà còn nói tiếp, tôi lập tức gọi người đến đuổi cô đi!”

Tiểu Ái buông thông hai tay, không biết phải làm thế nào đành nói: “Được rồi! Người bệnh được ưu tiên nhất! Tôi sẽ đổi cách nói. Thôi lão gia, xin ông cứ yên tâm! Dung Tiểu Ái tôi hôm nay có thể thề với trời: tôi với cháu ông – Thôi Thái Dạ, tuyệt đối không có hứng thú gì. Bởi vì là người thường, vì thế tôi chỉ muốn ở bên người bình thường.”

“Còn không cầm miệng lại!” Thôi Quốc Phong dường như càng run rẩy, Địch vừa lo lắng vừa tức giận, gọi bảo vệ đến kéo Tiểu Ái đi.

“Ai dám động vào cô ấy nữa xem!” Tiếng nói cùng tiếng bước chân vội vã từ phía sau sân thượng truyền đến. Tiểu Ái chỉ thấy mọi thứ trước mắt bỗng hoa lên, người bảo vệ vừa nắm chặt cổ tay cô đã bị một người nào đó tung cước đá bay đi.

Động tác đó vừa chuẩn xác vừa dứt khoát, hoàn toàn trái ngược với phong độ lâu nay của Nhị thiếu gia.

“Hi! Thôi Thái Dạ, sao anh cũng đến vậy?” Nghĩ lại mình đã làm ông nội anh ta tức giận, Tiểu Ái hơi chột dạ. Bất ngờ, Thôi Thái Dạ ôm cô vào lòng,

hướng về phía Thôi Quốc Phong không khách khí nói: “Cháu đã từng nói với ông, lần này ông không được nhúng tay vào việc của cháu. Ông nghĩ rằng gọi mấy người bắt cóc cô ấy đến đây thì cháu không tìm được sao? Hơn nữa, những lời cháu nói trên ti vi đều nghiêm túc cả, những chuyện cháu đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Nếu ông thấy không thuận mắt, thì cứ đối xử với cháu như cách ông đã làm với anh cả vậy, cháu không quan tâm.”

“Oa, tàn khốc quá!” Tiểu Ái lắc đầu. Trong khi còn đang suy xét về mối quan hệ phức tạp giữa các thành viên trong Thôi gia, thì Thôi Thái Dạ chia tay về phía cô nói: “Chi phiếu!”

“Hả?” Tiểu Ái lập tức giả ngốc. Anh ta có khí phách là vì anh ta có tiền, nhưng cô không có tiền, vì thế cô bằng lòng làm tiểu nhân không có khí phách.

“Chi phiếu ông nội anh đưa! Em còn không mau đưa đây!” Thấy Tiểu Ái vẫn kiêu không chịu nữa, anh liền lấy tay móc trong túi của cô.

“Thôi Thái Dạ, anh sao có thể sờ xoàng lung tung như vậy? Đây, anh giờ trò lưu manh đấy à?” Bất luận Tiểu Ái kêu gào như thế nào, chi phiếu cuối cùng cũng được lấy ra. Anh tiện tay vứt cho Dịch, rồi kéo Tiểu Ái đi.

“Đây, Thôi Thái Dạ, đó là chi phiếu của ông nội anh cho tôi. Anh làm sao có thể nói vứt là vứt chứ? Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của tôi, làm quà sinh nhật không được à?” Những năm triệu nhân dân tệ đó! Có được nó, cô sẽ không phải khổ sở lăn lộn trong giới showbiz nữa. Có thể sẽ lập tức lui về dưỡng già ấy chứ!

“Cầm nhầm!” Thôi Thái Dạ hung hãn ôm chặt Tiểu Ái, đáy mắt xua nay luôn tàn mạn giờ đây tràn ngập lửa giận: “Mọi nợ của em, đợi lát nữa tôi sẽ tính!”

“Những năm triệu nhân dân tệ đó...” Vừa mở miệng, Tiểu Ái đã bị anh cho một đập vào đầu. Anh ra tay rất mạnh, làm cô đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai người cứ như vậy lôi kéo nhau suốt đoạn đường dài. Trên sân thượng của biệt thự, vì sợ lão gia sẽ giận cá chém thớt, trút giận nên đám bảo vệ và người giúp việc đưa nhau bỏ đi.

Sau khi rời khỏi khu biệt thự, Tiểu Ái bị kéo vào chiếc xe Audi A4 màu đỏ. Sắc mặt người bên cạnh rất khó coi, khiến Tiểu Ái phải mở lời trước: “Nghe tôi nói nè Thôi Thái Dạ, chiếc xe này của anh so với DBS hơi... Audi A4 màu đỏ, vừa nhìn đã thấy nó giống như xe của phụ nữ tiểu tư sản. Có phải anh vừa rời khỏi nhà người đẹp nào đó không?”

Thôi Thái Dạ không nói gì, vẫn sa sầm mặt mày chăm chú lái xe. Tiểu Ái nhớ tình huống này trước kia cũng đã từng xảy ra, lúc đầu anh ta vô cùng tức giận, sau đó không hiểu sao xông về phía cô. Tiểu Ái đã có kinh nghiệm, lập tức nâng cao ý thức phòng bị.

Chiếc xe thẳng tiến vào nội thành náo nhiệt, rồi dừng lại trước một cửa hàng quần áo nữ vô cùng cao cấp. Tiểu Ái bị kéo xuống xe, lội đến trước mặt một nữ nhân viên xinh đẹp: “Giúp cô ấy đổi một bộ quần áo nhiều vải một chút! Ngoài ra hãy tìm mấy chiếc áo khoác phù hợp nữa mang đến đây!”

“Nhiều vải một chút?” Tiểu Ái không cam chịu đứng trước gương: “Anh thật chẳng có con mắt tinh tường gì cả, bộ này là của Versace đó!”

Thôi Thái Dạ cho tay vào túi quần, đứng tựa bên tay vịn của ghế sofa, tỏ thái độ không vui chút nào: “Em thích đồ hiệu không vấn đề gì! Sau này anh sẽ mua cho em, muốn bao nhiêu cũng được. Nhưng đừng bao giờ để anh thấy em ăn mặc như thế này nữa!” Cả ngày hôm nay đầu óc anh đã rối ren rồi, khó khăn lắm mới tìm được cô. Vậy mà lại thấy bộ dạng chỉ khư khư muốn cầm tiền của cô, còn cả cách ăn mặc quá hở hang trước mặt đám đàn ông, quả thật là đã làm anh tức chết.

Những gì Dung Kỳ nói quả không sai, con bé này phải có người quản lý, nếu không thì nhất định sẽ coi trời bằng vung muốn làm gì thì làm.

“Không phải chứ, sao anh lại nói giống như anh tôi vậy?” Tiểu Ái mặt mày ỉu xiu.

“Đừng nói lời vô ích! Em mau thay quần áo đi!”

Bước ra khỏi cửa hàng quần áo, không khí lễ giáng sinh ủa tới. Thông qua cuộc trò chuyện trước đó với nhân viên bán hàng, Tiểu Ái biết mình đã bị đưa đến Singapore. Mặc dù chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng cũng coi đây là lần đầu tiên cô được ra nước ngoài. Không bao lâu Tiểu Ái khôi phục lại tinh thần, rồi kéo Thôi Thái Dạ nũng nịu, nói hôm nay là sinh nhật mình, muốn anh đưa cô đi chơi thỏa thích. Thôi Thái Dạ không thể làm khác được, đành đưa Tiểu Ái đến Sentosa.

Sentosa là hòn đảo du lịch nhân tạo của Singapore. Buổi tối ở đây có những bộ phim điện ảnh với máy chiếu phim cực lớn, ngoài ra còn có các món hải sản phong phú, đa dạng. Vì là ngày giáng sinh nên Sentosa được trang hoàng lộng lẫy, rực rỡ hơn so với ngày thường. Từ trên cáp treo nhìn xuống, cả thành phố và hòn đảo nhỏ tựa như được đặt trong dải ngân hà lấp lánh.

“Hôm nay thật sự là sinh nhật của em sao? Đêm Giáng sinh, trùng hợp quá vậy!”

“Sao nào, không được à? Giáng sinh cộng thêm sinh nhật, vừa hay giúp anh bớt đi một phần quà đấy nhé!”

“Em muốn cái gì?” Về mặt Thôi Thái Dạ vô cùng sùng bái, Tiểu Ái liếc nhìn anh, cười xảo quyệt: “Tám chi phiếu vừa rồi!”

“Vẫn còn nhắc tới...” Mặt Thôi Thái Dạ ngay tức thì biến sắc.

“Được rồi, lát nữa mời tôi ăn một bữa thật ngon là được. Thôi Thái Dạ, đây là lần đầu tiên tôi đón giáng sinh trong tiết trời mùa hè đó!” Nói xong, Tiểu Ái liền vui vẻ trở lại, kéo Thôi Thái Dạ đến những chỗ đông người, thấy cái gì náo nhiệt cũng chen chân góp vui. Thôi Thái Dạ vốn có nhà ở đây, hàng

năm anh đều phải quay về một thời gian, dần dần cũng mất đi hứng thú với nơi này. Tuy nhiên, hôm nay được Tiểu Ái lôi đi khắp nơi như thế, hòn đảo bỗng dưng như được phù phép lại có sức quyến rũ anh.

“Oa! Du quay kia, cao thật đó! Thôi Thái Dạ chúng ta đến chỗ đó đi!” Thái Dạ còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Tiểu Ái lôi lên đài ngắm cảnh. Vì là đêm giáng sinh nên đài ngắm cảnh cũng kéo dài thời gian mở cửa. Họ ngồi dựa vào thành ghế trên du quay hình tròn đang dần dần được đưa lên cao, mọi thứ xung quanh đều nhỏ xíu như những viên đá quý đẹp lộng lẫy giữa dải ngân hà.

Những cơn gió mát lạnh kèm theo hơi ẩm của biển lướt nhẹ qua, làm lay động mái tóc xoăn dài của Tiểu Ái, khiến nó như nhảy múa trước mặt anh. Thôi Thái Dạ đưa những ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào những sợi tóc đó, trong giây lát, dường như trái tim anh cũng trở nên mềm mại.

“Thôi Thái Dạ! Thôi Thái Dạ! Tôi nhìn thấy biển rồi! Bên kia còn có hòn đảo nhỏ nữa kia! Còn có chiếc cầu gỗ treo lơ lửng giữa trời, những cái đó đều là nhân tạo đúng không?” Đôi mắt tinh nhanh của Tiểu Ái sáng lấp lánh, tràn trề sức sống, khiến anh cuối cùng cũng không kiềm chế được, ôm cô vào lòng.

Như cảm nhận được sự kinh ngạc và gầy gù của Tiểu Ái, Thôi Thái Dạ siết chặt cánh tay. Tựa như cô là cánh bướm, chỉ sợ rằng khi buông lỏng tay ra, cô sẽ bay đi mất. Một Tiểu Ái vô tư, trong sáng, lại thẳng thắn như vậy, anh thật sự sợ mình sẽ không thể nào tiến lại được.

“Tiểu Ái!” Thôi Thái Dạ áp má vào mái tóc thơm dịu của Tiểu Ái: “Em hãy nghe anh nói. Những lời trên truyền hình hôm đó thật sự là nghiêm túc, ngày hôm đó em đã hỏi anh, có phải anh thật sự thích em không? Anh không trả lời, sau đó còn bỏ đi. Thực ra đó là vì anh đang tức giận. Tiểu Ái, anh nghĩ rằng với sự thông minh của em, đáp án em cũng đã đoán ra rồi. Vì thế khi em hỏi anh, anh lại đợi em tự mình thừa nhận. Nhưng bây giờ anh nghĩ, điều đó không có chút ý nghĩa nào cả. Chính vì em thông minh, thế nên em sao có thể chủ động thừa nhận chứ? Tiểu Ái à, cơ hội em cần, anh có thể cho em, em muốn làm ngôi sao, muốn tỏa sáng trong bầu trời showbiz, những cái đó anh đều có thể giúp em. Tuy nhiên, những điều đó không còn là giao dịch nữa. Bản hợp đồng của chúng ta sẽ mất hiệu lực, biến giả thành thật, có được không em?”

Được không? Được không đây? Thôi Thái Dạ bỗng trở nên nghiêm túc, thậm chí ngữ điệu còn có cảm giác thỏa hiệp, khiến Tiểu Ái không thể tùy ý qua loa như trước nữa.

Tiểu Ái dựa vào vai anh thở dài. Cô nên trả lời như thế nào, nên nói với anh như thế nào đây? Thực ra chuyện này với chuyện ai chủ động thừa nhận trước, và bản hợp đồng giữa họ không có chút quan hệ nào. Trước khi cái ngày đó đến, cô sẽ không yêu thêm một lần nữa! Đó là trước ngày mà Tiểu Ái thực hiện được giấc mơ của mình, đứng trên đỉnh cao trong giới điện ảnh, cô tuyệt đối sẽ không yêu ai. Thế nhưng, cô nên nói với Thôi Thái Dạ thế nào đây? Phải làm thế nào mới khiến anh hiểu được?

Trong lúc đang bối rối không biết nói gì, thì bài hát chúc mừng giáng sinh, với giai điệu thanh thoát, nhẹ nhàng bỗng vang lên. Những người xung quanh cười nói vui vẻ, Sentosa trở thành một hòn đảo rộn rã tiếng cười.

Bầu trời đầy sao lấp lánh, đêm nay ở hòn đảo nhiệt đới này, chắc chắn sẽ là một đêm náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đằng sau sự lạnh nhạt của anh

Tiểu Ái rất muốn ở lại Singapore thêm mấy ngày để đi chơi khắp nơi, nhưng vì bị bắt cóc tới đây, nên cô chưa kịp xin phép nghỉ học. Hơn nữa, vì vốn dĩ đã hẹn đi chơi với Tư Nhã đêm giáng sinh, vậy mà cô chưa nói gì đã thất hẹn, chắc chắn Tư Nhã sẽ tức đến lòng lộn lên mất. Sau mấy đợt đấu tranh, cuối cùng ngày hôm nay Tiểu Ái vẫn bảo Thôi Thái Dạ đặt vé quay về. Tuy nhiên, buổi chiều khi ở khách sạn đợi Thôi Thái Dạ, Tiểu Ái lại bất ngờ gặp được người quen.

Lúc Tiểu Ái đang lười biếng dựa vào ghế sofa lật xem tạp chí thời trang, đối phương gọi tên và phóng như bay về phía cô. Những ngón tay mềm mại, xanh xao đeo đá quý cực lớn kéo lấy cô, mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi khiến cô nhú mày ngẩng đầu nhìn. Một khuôn mặt xinh xắn trang điểm hoàn mỹ đang cười yêu kiều với cô.

Dung Tiểu Ái đỡ đầu: “Lý Trần Gia?”

“Tiểu Ái! Không ngờ sẽ gặp được cậu ở đây!”

Tiểu Ái cười đáp lại mấy cái, trong lòng thầm nghĩ mình vẫn rất muốn “gặp lại” cô ta. Chỉ là sau “sự kiện kinh thiên động địa” hồi cấp ba lần đó, Lý Trần Gia bắt đầu ra nước ngoài học. Sự kiện lần đó, từ đầu đến cuối đều mờ hồ, kết quả còn ảnh hưởng xấu tới tình bạn bao nhiêu năm giữa cô và Trần Gia.

Sau này nghĩ lại, có lẽ chỉ có cô coi đối phương là bạn thôi. Lý Trần Gia có khi ngay từ lúc đầu chỉ vì Dung Kỳ mới làm bạn với cô. Tình cảm áp ủ trong lòng mười mấy năm của Trần Gia dành cho Dung Kỳ không được trọn vẹn, bị cự tuyệt một cách lạnh lùng, nên cuối cùng đã thù hận những tin đồn nhảm nhí vô vị ở trường học.

“Cậu đi cùng ai đến đây vậy? Minh thì cùng với bạn trai đến dự tiệc, cậu cũng biết rồi đấy, người đàn ông xuất chúng không thể đơn thương độc mã được, mà phụ nữ phải ở bên cạnh anh ta từng giây từng phút!” Trần Gia xem ra rất vui vẻ, hoàn toàn không chú ý đến sự lạnh nhạt đằng sau nụ cười của Tiểu Ái, cứ lú lo mãi không ngừng: “... đúng rồi, buổi họp lớp ngày hôm đó cậu có đi không? Bởi vì bất ngờ mưa to, bạn trai mình không cho ra ngoài, nên mình không đến được. Còn cậu, đã gặp được Hứa Kỳ Dương chưa? Cậu ta bây giờ thế nào? Nghe nói cậu ta đã đỗ vào Học viện Điện ảnh thành phố B, là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, ong bướm bay quanh cậu ta nhiều vô kể...”

Tiểu Ái bất lực, cô phải ngồi đây để nghe một người phụ nữ còn tầm thường hơn mình làm nhảm hay sao? Lại còn đem cả những tin đồn liên quan đến người bạn trai đầu tiên của cô ra kể lể một cách rành rọt nữa chứ!

“... Tuy nhiên, nói tới Hứa Kỳ Dương, gần đây có không ít tin tức thú vị về cậu ta.”

Nụ cười trên môi Tiểu Ái tắt ngấm. Cô vốn thích buồn chuyện, nhưng buồn với những kẻ buồn chuyện không biết phân biệt đối tượng, trường hợp nào cũng có thể nói, thì cô rất ghét.

“Nghe nói, vì cơ hội xuất hiện trước ống kính, cậu ta can tâm tình nguyện leo lên giường của Thang Ân Nặc đó. Cậu có biết Thang Ân Nặc là ai không? Người đàn bà nổi tiếng ong bướm trong giới nghệ thuật, đã hơn bốn mươi tuổi rồi nhưng lại thích gặm cỏ non. Nghe nói Hứa Kỳ Dương phục vụ bà ta rất tốt nên được sủng ái, có cơ hội nào cũng dành cho cậu ta.”

Lý Trần Gia, có phải đầu óc cô có vấn đề rồi không? Hiện tại, cô không còn ở cái thời mười mấy tuổi, đem đặt những tin đồn thất thiệt rồi cuối cùng viện cớ du học mà kết thúc.

“Đã hơn hai mươi tuổi rồi, mà sao cậu chẳng có chút tiến bộ nào vậy?” Câu nói đó của Dung Tiểu Ái rất vang, khiến mấy người ngồi bên cạnh đều nghe được, ai nấy đều nhìn về phía họ.

Lý Trần Gia sắc mặt biến đổi liên tục, hết đỏ lại trắng hết trắng lại đỏ, cô ta ngồi xa Tiểu Ái ra thêm một chút. Hai người đối mặt nhau trong giây lát, trên khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều của Trần Gia bỗng nổi lên nụ cười mỉa mai: “Dung Tiểu Ái, hóa ra cậu vẫn nhớ chuyện năm lớp mười hai. Mình còn cho rằng mấy năm nay cậu đã sớm bỏ qua rồi, dẫu sao thì chúng ta cũng đã từng là bạn của nhau nhiều năm như vậy!”

“Là bạn sao? Nếu là bạn, tại sao vừa gặp cậu đã phi báng Hứa Kỳ Dương? Cậu thừa biết Hứa Kỳ Dương có ý nghĩa như thế nào với tôi mà.”

Lý Trần Gia khoanh tay lại, nụ cười càng châm biếm “Hứa Kỳ Dương có ý nghĩa quan trọng đối với cậu ư? Ha ha, nực cười... chẳng lẽ đến tận bây giờ cậu vẫn chưa biết hả?”

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Tiểu Ái lạnh lùng nhìn Lý Trần Gia.

“Dung Tiểu Ái, nếu không phải lúc đó mình coi cậu là bạn, thì những lời này mình đã sớm nói với cậu rồi. Đừng cho rằng Hứa Kỳ Dương của cậu là thứ tốt đẹp gì. Trước mặt cậu thì giả vờ tình cảm thâm thiết, sự thực thì không biết đã bắt cả mấy tay. Hồi năm lớp mười cậu quá ngây thơ, cậu ta nói gì cũng tin. Ngay cả việc nói bị Dung Kỳ uy hiếp bắt chia tay với cậu, đánh cậu ta bị thương phải nhập viện, những lời dối trá ấy mà cậu cũng tin. Thật sự không biết cậu ngây thơ hay là ngu ngốc nữa. Hôm đó, là Dung Kỳ thấy cậu ta với một cô gái hư hỏng ở cùng nhau, nên mới bắt cậu ta chia tay với cậu. Còn về việc cậu ta bị thương, là do một người bạn trai khác của cô gái đó đánh. Bọn chúng đều là lưu manh, không chỉ đánh người mà còn dọa dẫm, số tiền mà cậu cầu xin từ Dung Kỳ, đa phần đều bị Hứa Kỳ Dương đưa cho bọn chúng. Vậy mà cậu còn khóc lóc cả kỳ nghỉ hè trước mặt mình, nói cảm hận anh trai cậu. Mình không hiểu tại sao cậu lại may mắn có một người anh trai bảo vệ cậu hết mực đến vậy!”

“Cái gì?” Lời nói của Lý Trần Gia tựa như sét đánh ngang tai, liên tiếp giáng lên đầu Tiểu Ái. Cô mở to mắt, tóm chặt lấy Trần Gia: “Cậu đừng nói những lời vô căn cứ! Những chuyện đó rốt cuộc làm sao cậu lại biết được?”

“Thôi đi, sao lại không có căn cứ chứ? Chính mắt mình nhìn thấy. Hôm đó mình đi cùng với Dung Kỳ, muốn anh đưa mình đi ăn cơm, kết quả còn chưa mở lời, trên đường bọn họ đã gặp họ.” Cho đến tận bây giờ cứ mỗi khi nhớ lại chuyện đó, Lý Trần Gia vẫn còn thấy tức giận: “Mình không tài nào hiểu nổi, một người hoàn mĩ như trong truyện cổ tích, một người từ trước đến nay điềm đạm ít nói, lại có thể vì đứa em gái yêu sớm ngu ngốc mà mất kiểm chế đánh người trên đường. Sau đó lại còn sắp xếp cho Hứa Kỳ Dương chuyển nhà, chuyển trường, thật là nhảm chán!” Lúc đó, cho dù hiểu rõ họ là anh em, nhưng cô vẫn thấy trong lòng vô cùng đổ kỵ.

“Nếu như những lời cậu nói đều là sự thật, vậy tại sao lúc đó không nói với mình?” Dung Tiểu Ái hoàn toàn cứng đờ người. Cô sao có thể tin được, người mà bao năm nay cô vẫn luôn bài xích thậm tệ, lại luôn đứng về phía cô, bảo vệ cô? Nếu như những lời đó là sự thật, vậy thì những lời chỉ trích, mắng nhiếc mà cô dành cho Dung Kỳ được coi là cái gì?

“Tại sao phải nói với cậu? Dù sao kết quả cũng đã định rồi, cậu tin Hứa Kỳ Dương là người tốt, là mối tình đầu tốt đẹp cơ mà, mình sao không biết cậu khi đó thích Hứa Kỳ Dương nhiều như thế nào. Cậu ta như vị thần thánh trong lòng cậu. Phá vỡ mối tình đầu đẹp của người bạn thân, chuyện đó mình không làm được. Dù sao trước kia cậu cũng chưa từng vừa lòng với Dung Kỳ, có thêm một vai người xấu phá hoại mối tình đầu của cậu, thực sự cũng chẳng có gì khác biệt cả chứ?” Lúc đó Trần Gia cũng yêu say đắm Dung Kỳ, yêu đến mức không thể kiềm chế được mình, vì thế cô hiểu cội lòng Dung Tiểu Ái. Mọi người trên thế giới đều mờ nhạt, vô hình, chỉ có người mình yêu mới rực rỡ, chói sáng. Đổi lại là cô, thà cứ nắm giữ tình yêu trước mắt, tin tưởng vào những điều tốt đẹp, cũng không muốn người khác nói với cô sự thật tàn khốc ấy.

“Chính vì nghĩ như vậy, nên mình mới không nói cho cậu. Mà không nói với cậu thì làm sao nào? Bây giờ muốn tính sổ với mình à?” Dù như nào lời cũng đã nói ra rồi, Lý Trần Gia khoanh tay lại không buồn để ý đến vẻ mặt của Tiểu Ái.

“Anh mình... không phải cố ý phá hoại, không phải vì ghét bỏ mình, cảm thấy mình trưởng mắt mà ngăn cản, mà là vì... vì muốn bảo vệ mình ư?” Ánh

mất Tiểu Ái bỗng trở nên mơ màng. Giây phút này, những cảm xúc trong lòng cuộn trào mãnh liệt tưởng chừng như sắp nhấn chìm cô. Kinh ngạc, vui sướng, chán nản, tự trách, tất cả những trạng thái tình cảm đó như bủa vây quanh cô. Dần dần sau đó, Tiểu Ái đột nhiên mỉm cười: “Hóa ra anh ấy cũng quan tâm đến mình...”

“Nói nhảm! Cậu là đứa em gái duy nhất của anh ấy, không quan tâm cậu thì quan tâm ai? Lẽ nào là mình à?” Nhớ đến những năm đó, Trần Gia chỉ thấy ở Dung Kỳ ánh mắt kiêu ngạo, lạnh lùng và cái nhìn thờ ơ, lòng tự trọng của cô đã bị vùi xuống tận đáy. Người đàn ông điển trai nhưng lạnh lùng, xa cách đó, là mộng đẹp mà cũng là ác mộng với tất cả phụ nữ.

“Lý Trần Gia!” Tiểu Ái một lần nữa nhìn người ngồi bên cạnh, nét mặt vô cùng nghiêm túc: “Cậu tốt nhất là ghi nhớ những chuyện hôm nay đã nói với mình! Nếu trong đó có nửa câu giả dối, mình sẽ không làm nỡ như hồi năm lớp mười hai nữa đâu, mình nhất định sẽ tìm cậu tính sổ!”

Trước mặt là người con gái với mái tóc xoắn dài mềm mượt, nước da màu lúa mạch khỏe khoắn, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, ánh mắt trong suốt, giây phút đó khiến Lý Trần Gia liên tưởng đến Dung Kỳ. Cô chăm chú nhìn Tiểu Ái nói: “Yên tâm đi! Trải qua chuyện năm lớp mười hai, mình sẽ không bao giờ tạo ra bất kì lời bịa đặt nào liên quan đến cậu nữa.” Nhìn thấy trong đáy mắt Tiểu Ái dần lóe lên tia vui mừng, Lý Trần Gia định mở miệng nói tiếp, nhưng rốt cuộc cũng không nói được những lời cuối cùng muốn nói.

“Vẫn là bạn bè chứ?” Dung Tiểu Ái giờ tay ra với Trần Gia. Đối phương cười khinh thường, tựa hồ đang giấu cợt động tác vô vị của cô. Tuy nhiên, cuối cùng Lý Trần Gia vẫn đưa tay đập vào tay Tiểu Ái.

“Cô bạn! Cố gắng nha, sau này nổi tiếng rồi nhớ dẫn theo mình xuất hiện trước ống kính đấy!”

Trong buổi chiều nắng rực rỡ, tại khách sạn xa lạ xứ nhiệt đới, hai người bạn thân vì tuổi trẻ bồng bột đã nhiều năm xa cách, cuối cùng họ nhìn nhau cười, đem tất cả mọi chuyện trong quá khứ rũ bỏ khỏi tâm trí.

Lúc quay về thành phố S, Tiểu Ái biết chắc cô sẽ bị Tư Nhã tóm lấy mắng mỏ, nhưng vì đang phải đối mặt với các bài thi dồn dập liên tiếp, Tư Nhã cũng không có hơi sức đâu mà nói nhiều. Hơn nữa, dưới sự tác động của bữa ăn linh đình, lọ nước hoa nhãn hiệu nổi tiếng, Tư Nhã cuối cùng miễn cưỡng bỏ qua cho Tiểu Ái.

Tâm trạng của Dung Tiểu Ái trước kì thi có thể nói là hết sức bình thường. Cô thích phần thi thực hành, song lại cực kì căm ghét phần thi viết. Nói cho cùng, Tiểu Ái vẫn không đủ độ thông minh, cứ thấy những bài thi môn lịch sử phim ảnh Trung Quốc và nước ngoài hay môn phân tích các loại hình điện ảnh, là não bộ lại giống như một mớ hỗn độn. Mỗi lần như vậy Tư Nhã đều thất vọng mà dí mạnh tay vào trán Tiểu Ái, chửi vắn lúc đầu rồi cuộc làm thế nào mà cô lại thi vào được Học viện Điện ảnh.

Làm thế nào ư? Đương nhiên là nhờ mối quan hệ rồi! Lúc đầu điểm thi thực hành của Tiểu Ái cao, nhưng ở phần thi viết lại kém xa, nếu không phải nhờ Dung Kỳ quen biết một vị nào đó trong Học viện này, thì làm sao có thể vào được chứ! Nghĩ lại, mặc dù mỗi lần nhìn thấy cô, Dung Kỳ đều mặt mày lạnh lùng, nhưng những chuyện cần bôn ba, thì anh chưa bao giờ thoái thác bỏ mặc cô. Có lẽ giống như lời Thôi Thái Dạ nói, anh hà khắc với cô, chỉ vì quan niệm của hai người khác nhau. Anh có nguyên tắc của mình, còn cô thì chỉ xuất phát từ góc độ bản thân để xem xét, một mực cho rằng anh ghét bỏ, bài xích cô. Có lẽ, nếu như Tiểu Ái bằng lòng thay đổi cách suy nghĩ của mình thì tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Hơn nửa tháng trôi qua, đoàn làm phim “Vũ điệu đào kép” kéo dài tiến trình quay tại Vân Nam, có lẽ phải đến cuối tháng mới quay về thành phố S. Trong suốt thời gian ở Vân Nam, Dung Kỳ không hề gọi cho Tiểu Ái lấy một cuộc điện thoại.

Tư Nhã vì chuyện đó mà không ngừng ai oán khiến ánh mắt Tiểu Ái nhìn cô giống như một kẻ ngốc.

“Cậu thờ dài cái khi gì? Cậu thật sự thích anh mình à?” Cuộc sống nghỉ đông sa đọa bắt đầu, vì thế hai cô ngồi giết thời gian trong tiệm cà phê.

“Đúng!”

“Đúng cái đầu cậu ấy!” Trước đây Tiểu Ái còn chưa dám chắc, nhưng sau một hồi quan sát, cô biết Tư Nhã chỉ đơn thuần thích Dung Kỳ dưới góc độ thưởng thức trai đẹp. Cái khác không nói, chứ chuyện tình cảm của người chị em này thì cô hiểu như lòng bàn tay. Nếu ngày nào đó Tư Nhã thật sự thích ai, sẽ không oang oang như thế này. Càng quan tâm, thì càng chôn sâu trong lòng, còn nếu suốt ngày nhắc đến thì chỉ là thưởng thức đơn thuần mà thôi.

Giống như khuôn mặt trắng nõn của Tư Nhã, khi trang điểm lên, nhìn thế nào cũng giống khuôn mặt một nhân tình dân dã, nhưng khi tẩy đi lớp trang điểm, khuôn mặt lại thuần khiết hơn bất kì ai. Về bề ngoài là bày cho người ta xem, còn bộ mặt vốn có mới là chân thực. Dung Tiểu Ái rất ngưỡng mộ kiểu tính cách hai mặt này của Tư Nhã. Giới showbiz coi trọng sự uyển chuyển, so với cô, tính uyển chuyển của Tư Nhã tốt hơn nhiều.

“Tư Nhã, hay là mình nhờ Thôi Thái Dạ giúp cậu sắp xếp vài vai diễn nhé?”

Tư Nhã lườm Tiểu Ái, đáy mắt cô bỗng hiện lên mấy chữ: “Được cái đầu cậu! Cậu với anh ta đã đủ loạn rồi, mình còn chen chân vào, mình không rồi hơi mà kiếm chuyện!”

“Ai với anh ta làm loạn chứ?” Tiểu Ái không vui chu miệng: “Đã nói là không thích loại người như anh ta mà!”

“Trường bối cũng đã gặp rồi, còn cùng qua đêm ở bên ngoài...” Tư Nhã tiếp tục rít lên.

“Cậu còn nhắc đến ư? Cứ nhắc đến là mình lại thấy tức giận. Một gia đình có quá nhiều rắc rối, còn năm triệu tệ đến tay rồi lại bay mất nữa chứ!” Lúc Tiểu Ái ảo não đấm ngực giậm chân, tiếng di động đặt trên bàn vang lên. Tư Nhã giấu cợt nói nhất định là Thôi đại gia gọi đến thúc giục, kết quả lại là

nhân viên của bộ phim “Vũ điệu đào kép.”

Tiểu Ái sau khi đáp lại vài câu, mặt mày tươi như hoa chuẩn bị đi tính tiền.

“Dưới sức ép của Thôi đại gia, phó đạo diễn nói muốn thêm cảnh quay cho cậu à?” Tư Nhã đoán như vậy.

“Là anh mình trở về. Bọn họ thông báo ngày mai mình đi làm.”

“Anh trai trở về lại phải do người khác thông báo à?” Tư Nhã bắt lặc: “Người em gái như cậu quả là thất bại rồi đó! Còn nữa, cậu gần đây sao vậy, mỗi lần nhắc đến Dung Kỳ lại vui vẻ như vậy! Tiểu Ái, có phải cậu bị kích động rồi hay không, đừng có mà dọa mình.”

“Ai bị kích động? Hừ, không thèm để ý đến cậu nữa, cậu cứ từ từ mà thưởng thức cà phê đi nha, mình phải đến đoàn làm phim tìm anh trai đây.” Tiểu Ái thu dọn xong túi xách, nói rồi đi luôn.

“Anh trai cậu thật sự là siêu nhân! Vừa quay về đã làm việc rồi!... Đợi đã! Đến đoàn làm phim sao không gọi mình đi cùng.” Tư Nhã phản ứng lại, nhưng đến khi cô đuổi theo, thì đã không thấy bóng dáng Tiểu Ái đâu nữa rồi.

Tiểu Ái vừa đặt chân vào đoàn làm phim liền cảm thấy hối hận. Vì gấp gáp muốn gặp Dung Kỳ, cô đã quên mất trong đoàn làm phim còn có Ando Ruki. Hơn một tháng không gặp, thằng nhóc này chẳng có tiến bộ gì, vừa gặp mặt đã gọi chị rồi ôm Tiểu Ái vào lòng. Lúc cô ra sức đẩy Ando Ruki ra, cậu ta cười hi hi bên vành tai nói: “Thế nào, đã cho phép ông chú Thôi nửa đêm canh ba đi ra từ nhà chị, mà tôi ôm có một cái cũng không được à?” Trong đầu Tiểu Ái lập tức ong lên một tiếng. Xong rồi, xong rồi, ngay cả đến thằng nhóc Ruki cũng biết đến tin đồn đó, Dung Kỳ chẳng có lý do gì lại không biết cả! Gay go là Thôi Thái Dạ còn chưa đem trả quần áo cho Dung Kỳ, Tiểu Ái tự nhiên lại bước đến tận cửa như thế này, rõ ràng là đến để ăn mắng!

“... Một tháng rồi không gặp, chị có nhớ tôi không?” Ruki hạ thấp giọng đến mức có thể, nghe vô cùng mê hoặc: “Còn tôi hằng ngày vẫn nhớ đến đôi môi mềm mại của chị đó!” Tiểu Ái không thể chịu được nữa, đưa tay ra định đánh. Nhưng có người còn nhanh hơn, Tiểu Ái chỉ nghe thấy tiếng “phịch”, Ruki đang ôm chặt cô bỗng xoa xoa gáy rồi buông cô ra.

Một cuốn kịch bản dày cộm đang nằm trên mặt đất, trông rất quen, lần đầu tiên cô quay phim đã từng bị nó đập không biết bao lần. Lẽ nào?... Tiểu Ái lập tức ngẩng đầu, quả nhiên, bên cạnh máy quay phim cách đó không xa, một thân hình cường tráng, cao ráo lặng lẽ đứng ở đó.

Đôi mắt màu trà sâu thẳm được che bởi hàng mi dài, vẫn lạnh lùng băng giá như trước. Khuôn mặt bất kỳ lúc nào cũng toát lên vẻ đẹp trai lạnh lẽo khiến cho người ta vừa ái mộ, vừa thấy sợ hãi. Dưới ánh sáng của mặt trời mùa đông, anh như bước ra từ trong tranh, mỗi động tác đều thu hút ánh nhìn của nhân viên đoàn phim vốn dĩ còn đang vui đùa làm việc.

“Đạo diễn, đây là ý gì vậy?” Đối diện với Dung Kỳ, Ruki lập tức đổi một bộ mặt khác. Giọng điệu chất vấn vừa kiêu ngạo, thách thức lại quyết liệt, dường như không kiêng kị cái tên Aki.

Dung Kỳ mặt không biểu lộ cảm xúc liếc nhìn Ruki: “Nhất thời nhờ tay, người mà tôi nhắm vào là cô ấy.” Một cái chỉ tay lãnh đạm của anh, khiến Tiểu Ái kinh ngạc.

Khuôn mặt Tiểu Ái hơi phẫn nộ. Nhưng ngẫm đi ngẫm lại Tiểu Ái thấy không đúng, với khả năng đánh người của anh, không thể nào nhờ tay được. Lẽ nào anh đang giúp cô sao?

“Cảnh quay kế tiếp sắp bắt đầu rồi, quay xong đoạn này sẽ nghỉ ngơi, mau đi chuẩn bị đi!” Anh khéo léo đuổi Ando Ruki đi, ánh mắt chiếu lên người con gái đang chờ người như gấu ngủ đông trước mặt: “Không phải anh đã nói với em đừng có chọc vào cậu ta sao?” Thấy Tiểu Ái chỉ nhìn mà không nói gì, anh lại chậm rãi hỏi: “Hôm nay đâu có lịch quay của em, em đến đây làm gì?”

“Em đến để gặp anh đó! Quay về mà không nói gì với em, tối qua anh ngủ ở đâu vậy?” Tiểu Ái mếu máo nũng nịu.

“Không ngủ!”

“Hà?” Tiểu Ái bước lên phía trước ngắm qua người anh một lượt: “Anh! Tổ chất da của anh tốt thật đó, một đêm không ngủ mà vẫn rất rạng rỡ!” Tiểu Ái đưa tay sờ má anh: “Trắng và mịn màng thật! Anh, sao anh phơi nắng mà không đen đi chút nào vậy? Vân Nam không phải là nơi có lượng tia tử ngoại rất cao hay sao?”

Dung Kỳ ngẩn người, nghiêng đầu tránh đi những ngón tay của Tiểu Ái, ánh mắt nhìn cô hơi ngạc nhiên: “Anh rất bận, em không có chuyện gì thì về nhà sớm một chút, tối anh sẽ về.”

“Anh đuổi em đi đấy à?” Tiểu Ái nhìn anh với bộ dạng vô cùng đáng thương.

“Trời lạnh, về nhà sớm một chút!” Dung Kỳ không nói gì thêm, quay người bước đi.

Nhìn theo dáng người anh, khóe miệng Tiểu Ái hơi cong lên. Không hề chất vấn về chuyện Thôi Thái Dạ, cũng không lớn tiếng mắng mỏ, xem ra, chỉ cần thái độ của cô thay đổi một chút, anh sẽ không có cách nào gần cô được.

Tiểu Ái lặng lẽ cười, rồi lao ra phía cổng.

Lúc về nhà đi ngang qua chợ, Tiểu Ái định mua thức ăn cho bữa tối, nhưng vừa thấy thực phẩm sống cô đã cảm thấy buồn nôn. Cuối cùng Tiểu Ái quyết

định đến tiệm ăn mua bốn món mặn và một món canh về nhà.

Sáu giờ ba mươi phút tối, Tiểu Ái lần lượt đặt những đĩa thức ăn nóng hổi lên bàn ăn.

Buổi chiều cô không chỉ giặt một đồng quần áo tích tụ lâu ngày, mà còn lau cả sàn nhà, hiện giờ lại chuẩn bị cả com canh nóng hổi chờ anh. Dung Kỳ quay về chắc sẽ ngạc nhiên lắm đây!

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Ái vui mừng chạy ra mở cửa, nào ngờ người bên ngoài lại là Thôi Thái Dạ. Anh ta khoác trên người một chiếc áo dạ dài mềm mại và phê phem, mỉm cười nói một tiếng “hello” với Tiểu Ái. Trong hơi thở còn mang theo không khí lạnh lẽo bên ngoài cùng hương thơm quyến rũ khiến người ta dễ bị mê hoặc.

Thôi Thái Dạ lại đổi nước hoa. Tiểu Ái quệt mũi, thật sự còn sành điệu hơn cả cô.

“Sao anh tới đây vậy?” Mặc dù Tiểu Ái không muốn để anh ta vào nhà, nhưng Thôi Thái Dạ đã ngửi thấy mùi thức ăn hấp dẫn từ trong bay ra, liền đẩy Tiểu Ái bước vào cửa.

Thôi Thái Dạ cởi áo khoác ngoài, chỉ vào chiếc áo len mỏng đang mặc trên người, ra hiệu với Tiểu Ái: “Đều là màu trắng, quả nhiên rất tâm đầu ý hợp!” Nói xong, anh ta không khách khí, cứ thế ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Tiểu Ái kịp thời đoạt lấy đôi đũa trong tay Thôi Thái Dạ, giận tái mặt: “Không được ăn!”

Anh ta dừng lại, ngẩng đầu lên, khuôn mặt điển trai cao quý tỏ vẻ không hài lòng: “Tiểu Ái, em có hơi nhỏ mọn không đấy?”

“Anh trai tôi còn chưa về! Còn nữa, vào thời điểm đặc biệt như thế này, anh tốt nhất nên mau chóng rời khỏi đây!” Lời nói của Tiểu Ái chưa dứt đã bị Thái Dạ kéo lại gần, vì đứng không vững, Tiểu Ái ngã nhào lên anh ta. Thôi Thái Dạ lập tức giữ lấy eo Tiểu Ái, khóa chặt trong lòng mình.

“Đây là ánh mắt gì, ai cho phép em nhìn anh với vẻ mặt như vậy?” Thái Dạ gấp ngón tay trở gõ vào trán Tiểu Ái, sắc mặt không được tốt, nhưng giọng điệu lại mang sự cứng chèo: “Trước đây là ai đã nói sẽ xem anh là chủ nhân hả? Thế nào, em nghĩ rằng quảng cáo xong rồi thì anh không thể làm gì được sao? Chỉ một cuộc điện thoại thôi, bất cứ lúc nào anh cũng có thể hủy nó.”

Tiểu Ái nhìn khinh bỉ: “Đã là chuyện từ tám trăm năm trước rồi. Hơn nữa, lúc đó giữa anh và tôi còn có hợp đồng, bây giờ hợp đồng đã bị anh ném đi, việc gì tôi phải làm tội mình nữa!” Sau khi từ Singapore quay về chưa được bao lâu, Thôi Thái Dạ liền bảo với Tiểu Ái là muốn thu hồi lại hợp đồng, nói là muốn hủy bỏ. Anh ta nói nếu không làm như vậy thì sẽ không dừng lại chuyện đính hôn vào tháng sau.

“Ồ cạnh anh là chịu thiệt sao?” Thôi Thái Dạ thật sự có chút tức giận, nắm lấy cằm Tiểu Ái kéo về phía mình: “Tiểu Ái, em rút cuộc không vừa lòng anh ở điểm gì? Lẽ nào anh không đủ đẹp trai sao?”

Tiểu Ái vừa giận, vừa tức cười: “Tại sao anh lại có thể tự sướng như vậy được chứ?”

“Đó được gọi là tự tin!”

“Hừm! Lúc này không tranh luận với anh về chủ đề đó nữa! Mau buông tôi ra! Chúng ta như thế này chẳng ra sao cả!” Những ngón tay giữ eo Tiểu Ái nóng bỏng mà mạnh mẽ, tựa như đã làm bỏng lớp da dưới chiếc áo len mỏng, bỗng nhiên cô có sự lúng túng khác thường.

Tiếng mở khóa từ cửa chính truyền đến, hai người còn chưa kịp phản ứng lại, Dung Kỳ đã bước vào nhà.

“Tiểu Ái, anh...” Giọng nói đột ngột dừng, đôi mắt màu trà bỗng thu hẹp lại. Trong giây lát, Tiểu Ái không thể xác định được mình có phải đã đọc được lửa giận từ trong đáy mắt anh không, nhưng cô khẳng định là đúng. Dung Kỳ đã gần tới mức băng giá, còn cô thì sẽ rất thảm đây!

Trong nháy mắt, Tiểu Ái quyết định dùng phương pháp hi sinh để giải cứu bản thân. Mà người bị hi sinh đó...

“Anh! Cuối cùng anh cũng quay về rồi! Bạn của anh lại đến bám lấy em, em đã nói là không thích anh ta rồi mà!”

“Dung Kỳ, đừng nghe Tiểu Ái nói, bọn mình đang qua lại với nhau đó!” Thôi Thái Dạ ôm chặt người con gái đang tìm cách thoát khỏi anh, mặt thì cười, nhưng trong lòng lại không thoải mái.

“Ai qua lại với anh?” Tiểu Ái không lường trước được anh ta sẽ chơi lại cô một vở.

“Sao vậy, anh trai quay về nên em thấy ngại à? Lễ đính hôn anh đã đồng ý với em là sẽ hoãn lại rồi mà, em còn muốn như thế nào nữa đây?” Thôi Thái Dạ nhón tay ấn nhẹ lên sống mũi Tiểu Ái, hành động giống hệt như kiểu vô cùng cưng chiều.

“Ăn nói phàm bậy!” Tiểu Ái thật sự hốt hoảng, vốn nghĩ muốn đá anh ta không ngờ lại bị đá lại. Trên cánh tay Tiểu Ái bỗng có thêm luồng sức lực, ngay trong lúc đó, cô nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của Thôi Thái Dạ.

“Anh!” Tiểu Ái dựa sát vào người Dung Kỳ, cần khôn khéo bao nhiêu thì khôn khéo bấy nhiêu.

Song Dung Kỳ không để ý đến cô, chỉ thu lại vẻ mặt lạnh băng, nói với Thôi Thái Dạ: “Cậu cứ về đi, hôm nào đó tôi sẽ tìm cậu nói chuyện.”

“Sao? Cậu không tán thành bọn mình qua lại ư?” Thôi Thái Dạ đứng lên, khoanh tay bước đến phía trước ghé sô-pha: “Người anh trai như cậu, lẽ nào đến chuyện yêu đương của em gái cũng muốn quản hay sao?” Anh ta quay đầu, cười mà như không cười nhìn họ.

Ánh mắt hai người giao nhau, nét mặt Dung Kỳ dần hiện lên vẻ không vui. “Mình còn cho rằng, cậu đã quên mất con bé là em gái mình rồi. Mặc dù không hay xem các tin đồn lá cải, nhưng những chuyện hai người gây ra ở thành phố S, mình ít nhiều cũng biết đến. Thái Dạ, lần này có phải là cậu đã đi quá giới hạn rồi không?”

Quả nhiên là Dung Kỳ cũng đã biết. Tiểu Ái mặt mày đau khổ, chỉ mong biến thành không khí rồi lặng lẽ biến mất.

“Ha ha, cậu rốt cuộc là không tin tưởng mình, hay là không yên tâm với cô ấy?” Thôi Thái Dạ hiển nhiên không dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Dẫu sao cũng đã ngã bài rồi, thứ đã quyết định phải nắm lấy, anh không thể từ bỏ được.

“Mình chỉ tin vào sự thật! Trên thực tế, những tin đồn đó không hề có lợi cho Tiểu Ái. Cậu nên hiểu rõ, con bé còn đang đi học, mới chập chững bước vào con đường nghệ thuật, bất cứ sai lầm nào dù là nhỏ nhất, cũng không thể nào sửa chữa được. Cậu thì khác, những điều đó với cậu mà nói chẳng qua chỉ là thêu gấm trên hoa. Thái Dạ, từ khi quen biết nhau đến giờ, chúng ta chưa từng hỏi chuyện riêng tư của nhau, một mặt tôn trọng lẫn nhau, mặt khác do trong chuyện đó, quan điểm của chúng ta luôn khác nhau một trời một vực. Chúng ta không được phép yêu cầu ai phải làm như thế nào, tuy nhiên, trên thế giới này, chỉ có một người cậu không thể động tới...” Đôi mắt xa cách, lạnh nhạt mà sâu thẳm của Dung Kỳ nhẹ nhàng quét qua người Tiểu Ái: “Bây giờ mình nghĩ cậu chắc đã hiểu rõ ý của mình rồi chứ?”

Tiểu Ái nhìn Dung Kỳ không chớp mắt, ánh mắt tuy tĩnh lặng nhưng trong lòng lại cuộn cuộn dậy sóng. Từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên cô cảm thấy Dung Kỳ quan tâm mình chân thành và tha thiết như vậy. Cho dù giọng điệu và nét mặt của anh vô cùng lạnh nhạt, cho dù không có bất kỳ lời nói ngọt ngào, âu yếm nào. Song Tiểu Ái lại có thể cảm nhận rất rõ sự yêu thương và quan tâm đằng sau sự lạnh nhạt đó. Dung Kỳ thật sự... quan tâm đến cô!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cách thức duy nhất

Cùng với tiếng hô “cắt”, người con gái mặc quần áo cổ trang dưới ống kính đang đứng trong gió lạnh với tư thế hiên ngang chính nghĩa, lập tức run rẩy nhận chiếc áo lông từ nhân viên đoàn phim đưa đến. Cô quần chặt quanh người, từ trên xuống dưới giống hệt như một chiếc bánh chưng. Giữa trời đông lạnh giá thế này mà quay phim cổ trang, lại còn là ngoại cảnh, trang phục mỏng manh chẳng khác nào muốn lấy mạng người. Những ngón tay gần như bị đông cứng. Tiểu Ái ôm cốc trà sữa để lấy hơi ấm. Khi ngẩng đầu lên, cô thấy Dung Kỳ đang chăm chú nhìn vào màn hình máy quay, đôi khi lại nói gì đó với phó đạo diễn và người quay phim ngồi bên cạnh.

Ngắm nhìn khuôn mặt điển trai lạnh lùng hoàn mỹ không tí vết đó, Tiểu Ái nén tiếng thở dài. Sắp được một tuần rồi vậy mà thái độ của Dung Kỳ mỗi khi ở nhà vẫn lạnh nhạt.

Buổi tối hôm đó, trước khi Thôi Thái Dạ đi, anh ta còn nói thêm một câu: “Cậu kì lạ thật đó! Cậu quả quyết cho rằng mình không chân thành với cô ấy sao? Mình hiểu tâm trạng bảo vệ em gái của cậu, nhưng với tư cách là một người bạn, mình thật sự thất vọng về cậu!”

Lời nói của Thôi Thái Dạ khá quyết liệt, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ nặng nề.

Những biểu hiện của Dung Kỳ rõ ràng không hề khớp với những gì mà Thôi Thái Dạ đã đoán trước khi bày ra vụ ký kết hợp đồng này. Sự việc xảy ra nằm ngoài dự tính, lúc đó có lẽ anh ta chỉ mong Dung Kỳ sẽ biểu lộ càng nhiều xúc cảm giống như những người bình thường. Nhưng thái độ của Dung Kỳ lại lạnh nhạt dửng dưng, càng khiến Thôi Thái Dạ cảm thấy bức bối.

Sau khi Thôi Thái Dạ đi, Dung Kỳ cời áo khoác ngoài, ngồi xuống sô-pha.

“Thế nào, em không có chuyện gì để giải thích với anh sao?” Dung Kỳ nhíu mày, đôi mắt màu trà hơi nhíu lại, vẻ mặt đó lại khiến Tiểu Ái bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

“Anh! Sự việc không giống như những gì trên báo viết đâu. Em không cố ý gây scandal để đánh bóng tên tuổi, chỉ là vô tình bị chụp được mà thôi!” Tiểu Ái tiến đến bên cạnh anh, chu miệng giả bộ đáng yêu: “Nhưng mà, anh à, lúc này anh uy phong thật đấy! Chỉ vài câu thôi đã đuổi được thằng cha đáng ghét đó đi rồi!”

Ánh mắt Dung Kỳ nhìn Tiểu Ái lóe lên sự nghi ngờ. Cũng chỉ có anh, khi chứng kiến một Tiểu Ái khác xa với bình thường như vậy mới có thể ngạc nhiên sững sờ, đôi lúc lại là Tư Nhã, đã sớm túm chặt lấy khuỷu tay anh như gặp phải quái vật rồi.

“Em gọi cậu ta là gì? Ai cho phép em có thể thất lễ với bạn bè của anh như vậy?”

Khóe miệng Tiểu Ái nhếch lên: “Thái độ lúc này của anh với Thôi Thái Dạ cũng không thân thiện gì đó thôi!”

“Anh có thể, nhưng không có nghĩa là em cũng có thể.” Ánh mắt Dung Kỳ chuyển lên bàn thức ăn: “Thức ăn mua từ tiệm nào đây?”

Dung Kỳ chuyển chủ đề hơi nhanh, Tiểu Á ngây người một lúc mới phản ứng lại, sau đó cười nói: “Anh trai, anh lợi hại thật đó! Sao anh biết không phải là do em nấu vậy?”

Dung Kỳ lạnh nhạt cong khóe môi, dường như đang cười, lại dường như chỉ là giễu cợt sự ngốc nghếch trong câu hỏi của cô. Bản tính lười nhác “ngồi mát ăn bát vàng” của Dung Tiểu Á không phải đến hôm nay anh mới biết.

Tuy nhiên, cho dù là nụ cười như thế nào, vẫn khiến cho người khác phải lóa mắt. Tại sao? Bởi cô rõ ràng có vẻ bề ngoài hoàn toàn bình thường, vậy mà sao có thể sinh được một người con trai như anh chứ? Khuôn mặt này, rõ ràng là dành cho truyền hình, để cho người khác say mê, ngưỡng mộ điên cuồng, nhưng anh luôn là một người ngay thẳng, coi thường thủ đoạn dựa vào ngoại hình để kiếm tiền. Khi biết Dung Kỳ là Aki, Tiểu Á đã từng đổ kị với anh, trách ông trời đã trao cho anh những thứ tốt nhất, vậy mà anh còn tỏ vẻ lãnh đạm, coi như là lẽ đương nhiên. Nhưng bây giờ nhìn Dung Kỳ, Tiểu Á lại cảm thấy rất tự hào. Một người xuất sắc như vậy, là anh trai của cô đó!

Tiểu Á xoa cằm cười đắc ý, nhưng nụ cười đó khi lọt vào mắt Dung Kỳ hàm ý lại khác một trời một vực: “Đừng cười nữa, nụ cười đó gắn lên khuôn mặt của em sẽ càng khiến em lộ rõ sự ngốc nghếch đó!”

“...”

“Trường em dạy những thứ đó sao? Về mặt nào sẽ biểu lộ sự ngốc nghếch nhất hả?”

“...”

Nghĩ đến phần sau, Tiểu Á hơi tức giận, dù sao cũng không nên nghĩ tiếp nữa. Thực ra tuần này cô đã rất cố gắng, nhưng không hiểu có phải do cách thức biểu lộ của cô không rõ ràng hay là như thế nào, mà ông anh Dung Kỳ này ngay cả một tia cảm động cũng không có là sao vậy?

Xem ra, cách làm việc nhà đơn thuần, giả bộ đáng yêu không thể tiếp tục được nữa. Tiểu Á phải nghĩ ra biện pháp khác để cải thiện quan hệ của họ. Suy cho cùng, thành Roma không phải một ngày mà xây lên được, khuôn mặt băng giá của Dung Kỳ cũng không phải là đắm ba năm mà đúc lên được. Tiểu Á rút di động ra, soạn tin nhắn gửi đi, sau đó ngẩng đầu trộm nhìn anh.

“Anh à, hôm nay về sớm, tối nay anh em mình cùng ăn bữa tối nha!” Dung Kỳ đọc xong tin nhắn, tiếp tục thảo luận với người bên cạnh về vấn đề hình tượng, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Tiểu Á cúi đầu, lại thất bại nữa rồi!

Tiểu Á đã được nghỉ từ rất lâu, nhưng cô vẫn ở lại trong bãi đỗ xe để ôm điện thoại chơi trò chơi. Khi thấy bóng dáng Dung Kỳ bước ra, cô vội lao đến chỗ anh: “Đạo diễn!” Người đàn ông điển trai đang mở cửa chuẩn bị lên xe liền quay đầu lại, thấy trước mặt là Tiểu Á, đẩy mắt anh hiện lên vẻ không vui: “Tại sao còn chưa đi?”

“Em đợi anh!” Tiểu Á xoa xoa ngón tay đã bị ửng đỏ, chớp chớp mắt rồi nhỏ giọng với anh: “Anh! Đưa em đi ăn cơm nha, em đói lắm rồi!”

Dáng vẻ sợ lạnh, giậm chân hà hơi của Tiểu Á vô cùng đáng thương, thế nhưng Dung Kỳ liếc nhìn đồng hồ nói: “Anh có việc bận, em đi ăn một mình đi!”

Thấy anh lên xe đóng cửa, Tiểu Á không khỏi ngẩn người. Anh chắc không định làm như thế đấy chứ, ngay cả đưa cô về cũng không thể sao? Có nhầm lẫn gì không đây? Nơi này là ngoại ô, cô lại còn đợi anh ở chỗ gió lạnh bao lâu như vậy, lại cứ thế bỏ cô lại là được sao? Anh quá tàn nhẫn đó!

Tiểu Á vẫn cố gắng giả bộ đáng thương, chiếc S600 đã khởi động chạy về phía đường lớn.

“Này!... Gọi chị đó! Bà chị!” Phía sau Tiểu Á, chiếc R8 màu đỏ đang vội vã đi đến, sau cửa sổ xe hiện lên khuôn mặt góc cạnh đang nở nụ cười quyến rũ: “Sao chị vẫn còn ở chỗ này vậy? Tôi nhớ hai tiếng trước chị đã ra về rồi mà? Chắc không phải... đang đợi tôi đó chứ?” Ruki một tay dựa vào vô lăng, một tay búng tách một cái: “Chị à, chị ngốc thật đấy! Muốn hẹn tôi ăn cơm cũng không cần phải dùng đến kế làm khổ da thịt mình như thế chứ! Hôm nay âm 5° C đó!”

Thằng nhóc thôi tha! Muốn bị ăn mắng hả?

Tiểu Á đưa tay ra, không khách khí chọc vào trán Ruki: “Lái xe của cậu đi! Suốt ngày tìm tôi gây chuyện! Cậu đừng nghĩ là tôi không có cách nào đối phó cậu!”

“Vậy chị muốn đối phó với tôi như thế nào đây? Mĩ nhân kếp ư? Ừm, cái đó tôi rất thích!” Ruki cười rất vui vẻ.

Tiểu Á vô cùng tức giận, thật sự muốn đá bay mấy cái vào khuôn mặt đẹp trai của cậu ta.

“Aaaaa!...” Ando Ruki không biết đã nhìn thấy cái gì, ngẩn người chỉ về phía trước. Tiểu Á ngẩng đầu nhìn lên, chiếc xe Benz màu đen vốn đã rời đi bỗng quay lại. Cửa sổ xe hạ xuống, Dung Kỳ nhú mày ra hiệu với Tiểu Á.

Tiểu Á vui mừng, lập tức chạy đến: “Có chuyện gì vậy, đạo diễn?”

Lông mày anh dường như càng chau lại: “Lên xe!” Chỉ hai từ đơn giản, Tiểu Ái đã hân hoan nhảy nhót, reo mừng rồi ngay lập tức lên xe.

Cửa sổ xe dịch lên, trong giây lát trước khi đóng lại, ánh mắt lạnh lẽo như biển băng hướng về phía chàng trai, vẻ mặt đang không cam chịu nhìn họ chăm chú. Ánh mắt đó sắc bén như dao, trong nháy mắt lại thu về. Ando Ruki ngăn người, sau đó nhếch lên nụ cười đầy thú vị. Đạo diễn? Hóa ra đây chính là biện pháp mà Dung Tiểu Ái dùng để đối phó với cậu. Ando Ruki, không ngờ rằng Aki xưa nay vốn lạnh lùng nghiêm khắc lại luôn làm bộ đỡ cho chị ta. Dung Tiểu Ái thật sự có chút bản lĩnh đó! Trò chơi này, càng ngày càng thú vị rồi!

Dung Tiểu Ái lại bị Dung Kỳ mắng. Tiểu Ái thật không hiểu nổi, rõ ràng là cô bị người khác trêu ghẹo, tại sao anh cũng mắng cô? Theo logic thông thường, người anh trai đáng lẽ phải nên giúp cô mắng người khác chứ? Tiểu Ái cố gắng tưởng tượng ra dáng vẻ Dung Kỳ vỗ về mình, dùng vẻ mặt nghiêm khắc giúp cô mắng mỗ người khác. Nhưng cô thực sự không thể nào tưởng tượng nổi.

Sau khi đến trung tâm thành phố, chiếc xe chạy về hướng khu chung cư. Tiểu Ái vì thế cứ lăm bắm giá bộ đáng thương. Cho đến khi Dung Kỳ từ bỏ ý định đưa cô về nhà, đồng ý đưa đi ăn cơm, cô mới không mang bộ dạng đó nữa.

Địa điểm ăn cơm vẫn là ở Parker. Tiểu Ái phát hiện ra những thứ mà Dung Kỳ thích đều rất lâu bền. Anh về nước lâu như vậy, mỗi lần đưa cô đi ăn đều cố định tại một địa điểm, hoàn toàn không thay đổi.

Bước vào phòng ăn sang trọng, hai mắt Tiểu Ái lập tức sáng bừng. Bên cạnh chiếc bàn tròn rộng đã có ba bốn người đàn ông khoảng xấp xỉ tuổi nhau đang ngồi đó. Người nào người nấy quần áo chỉnh tề, phong độ phi phàm. Trước khi cô và Dung Kỳ đến, họ dường như đang nói về những hồi ức đẹp của từng người lúc còn du học xứ người, cách nói chuyện rất vui vẻ, sảng khoái.

Cảnh tượng này khiến Tiểu Ái vô cùng ngạc nhiên. Đây là những chàng trai trẻ đẹp, vừa có tiền lại vừa có phẩm chất nữa chứ!

“Dung Kỳ! Qua đây nào! Ô, vị này là...?” Từ ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của người đó, Tiểu Ái có thể phán đoán đây là cuộc tụ họp của những người đàn ông. Đàn ông mà, khi có tiền bạc và danh vọng sẽ không thể thiếu đàn bà, nhưng thỉnh thoảng cũng cần có những buổi tụ họp cùng đám chiến hữu. Điều này hoàn toàn khác với chuyện phụ nữ tụ họp buôn dưa lê với nhau. Mọi người sẽ nói những chủ đề chưa từng có trong những cuộc bàn luận khi có sự hiện diện của nữ giới, sẽ coi bỏ lớp mặt nạ nho nhã lịch sự hàng ngày và phóng túng một chút.

Mặc dù không biết Dung Kỳ khi nhập cuộc sẽ như thế nào, nhưng cứ lấy cô và Tư Nhã ra làm ví dụ, nếu không phóng túng đến mức cuồng loạn thì buổi tụ họp sẽ không kết thúc. Vì thế vào lúc này, Tiểu Ái rất hiểu tâm trạng của mấy anh chàng đẹp trai trong phòng. Bất chợt có thêm vị khách không mời mà đến làm mất cả hứng của họ.

“Dung Kỳ! Vị này không phải là bạn gái cậu đó chứ?” Một người đàn ông phá lên cười: “Này người đẹp, đứng sát như vậy, sợ bọn anh ăn mất cậu ấy à!”

“Đây là em gái mình, con bé ăn cơm xong sẽ đi ngay.” Dung Kỳ cúi áo khoác ngồi xuống. Tiểu Ái lại thở dài. Từ nhỏ đến lớn cô cũng đã gặp vô số những anh chàng điển trai, nhưng tại sao không một ai có thể sánh với anh của cô vậy? Ngay cả lúc này, vừa rồi cô còn cảm thấy mấy anh chàng này thật tuyệt vời, nhưng khi Dung Kỳ bước tới, họ chẳng qua cũng chỉ giống với những diễn viên nghiệp dư trên phim ảnh, lu mờ vô cùng.

“Em gái? Dung Kỳ, cậu hình như chưa từng kể với bọn mình cậu có một cô em gái! Mà còn là đại mỹ nhân vô cùng xinh đẹp nữa chứ! Ái chà, có phải cậu cố tình giấu không cho bọn mình biết đúng không hả?”

“Đúng vậy! Dung Kỳ, bốn năm đại học, ngay đến cái tên cậu cũng chưa nhắc tới. Cậu quá bảo vệ em gái rồi đấy!”

“...”

Trong tiếng cười đùa của mọi người, Tiểu Ái ngồi xuống, lòng thầm nghĩ nào có phải anh bảo vệ hay cất giấu gì chứ, rõ ràng chỉ thấy coi thường và xem nhẹ. Nếu không phải do lần gặp Lý Trần Gia, biết được chân tướng lúc đầu, thì xem chừng cả đời này cô sẽ coi anh là kẻ thù.

“Các anh đều là bạn học đại học của anh em à?” Thực ra Tiểu Ái không thích ăn ở Parker lắm, cách chế biến món ăn không mấy sáng tạo. Cô chưa ăn được mấy đã buồn ngủ, chuyển sang nói chuyện cùng bọn họ. Tiểu mỹ nữ chủ động bắt chuyện, họ đương nhiên là rất vui mừng. Mặc dù còn có ông anh hùng bạo đang kề bên cạnh người đẹp, nhưng chỉ là nói chuyện thôi mà, đoán chừng cậu ta cũng không nghiêm khắc đến mức đó.

“Hóa ra các anh đều làm nghệ thuật, chẳng trách khí chất lại tuyệt vời như vậy!” Trong nháy mắt, Tiểu Ái bỗng trở thành một thành viên hòa nhập cùng họ. Ngược lại, Dung Kỳ ngồi bên cạnh điềm đạm gấp thức ăn, giống như đến để làm nền vậy.

Tiểu Ái bỗng trở thành công chúa được tung hô ở vị trí trung tâm. Một người trong số họ kể một câu chuyện đùa có thật hồi đại học khiến cô cười lăn cười bò. Tiểu Ái quay đầu nắm lấy tay Dung Kỳ, mặt mày tươi cười hỏi anh chuyện đó có phải là thật không? Nhưng vừa đối diện với ánh mắt của anh, ngón tay cô không khỏi run rẩy. Đôi mắt màu trà trong veo như thạch anh ấy vào thời khắc này u ám như màn đêm dưới đáy biển, không vui vẻ và cũng không hề nhân nại, nhìn cô lạnh lùng. Khóe miệng Tiểu Ái cứng lại, nụ cười thu về một nửa. Lại làm sao nữa vậy? Cô chẳng qua chỉ muốn hiểu một chút về những chuyện hồi đại học của anh thôi mà, đâu đến mức phải dùng ánh mắt đó nhìn cô trừng trừng chứ? Tiểu Ái bĩu môi, đưa đầu gấp phần cá đã cắn dở một nửa trong bát Dung Kỳ lên ăn.

“Em...” Dung Kỳ ngăn không kịp, Tiểu Ái đã nhai mấy miếng rồi nuốt vào, còn đắc ý hất lông mày. Nhưng chưa được mấy phút, kéo lấy anh chỉ vào cổ họng mình, ú ớ không nói nên lời.

“Bị hóc xương rồi?” Mặt mày Dung Kỳ biến sắc, lập tức kéo Tiểu Ái rời khỏi phòng ăn.

“Đừng sợ, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay!”

Tiểu Ái瑟瑟. Không phải chứ? Đầu cần phải khoa trương đến như vậy.

“Anh...” Tiểu Ái sợ hãi lên tiếng, khi đó Dung Kỳ đã kéo cô vào thang máy, anh bỗng cúi đầu xuống, ánh mắt vừa lo lắng vừa quan tâm lập tức bao trọn lấy cô. Dần dần giống như nước biển mênh mông dịu dàng, Tiểu Ái đột nhiên cảm thấy áy náy: “Chuyện đó, em không bị sao cả...”

Dung Kỳ ngăn người, rồi nhanh chóng vỡ lẽ, sự lo lắng trong đáy mắt ngay lập tức thay bằng lửa giận: “Dung Tiểu Ái! Em lại lừa anh! Trêu chọc người khác đến mức nghiện rồi à? Một ngày không đi lừa người khác thì không chịu được à?”

“Anh làm gì phải hung dữ như vậy chứ...” Tiểu Ái chu miệng, đưa tay kéo anh, nhưng lại bị anh dùng lực hất đi. Trọng tâm không vững, bả vai cô bị đập vào tường thang máy, đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Được rồi, cứ cho là em sai đi, nhưng anh đâu cần phải tức giận như vậy chứ! Em chỉ là không bằng lòng khi anh nhìn em với ánh mắt đó, cứ giống như rất căm ghét em vậy. Em chỉ muốn thấy đáng về anh quan tâm mà thôi!” Tiểu Ái tròn trĩnh đôi mắt đen nháy ra sức nhìn Dung Kỳ, tựa như muốn xuyên thấu qua vỏ bọc bị phong kín bởi lớp băng dày, để thấy được nội tâm thật sự: “Em biết anh không hề ghét em! Giống như lúc này, hay buổi chiều khi Ando Ruki làm phiền em, anh đều bảo vệ em đấy thôi, nhưng tại sao...”

“Đủ rồi!” Giọng nói lạnh lùng như băng tuyết ngắt lời Tiểu Ái: “Sai thì đã sai rồi, đừng nhiều lời vô dụng nữa! Anh còn có bạn ở bên trong, nếu em muốn cùng anh đi vào, thì hãy xin lỗi mọi người, còn nếu không thì lập tức về nhà!”

Mũi Tiểu Ái bắt đầu cay cay. Những lời muốn nói cô còn chưa nói xong nhưng anh lại hung dữ như vậy, trong mắt và trên khuôn mặt đều là lửa giận, cứ như cô là người vô cùng tệ hại. Tiểu Ái cắn môi, dùng hết sức đẩy anh ra khỏi thang máy nói: “Anh là đồ đáng ghét nhất! Đồ xấu xa! Em mới là người không thêm ăn com với anh!”

Dung Kỳ không hề do dự, rào bước quay về phòng ăn, dường như đối với anh, cô chỉ là một người qua đường xa lạ. Tiểu Ái ngây ngốc đứng trong thang máy hồi lâu, cuối cùng ấn nút đóng cửa.

Ngày hôm sau Tiểu Ái bị sốt. Cô cảm thấy mình đúng là đồ ngốc, trời lạnh như thế mà không mặc áo ngoài, không mang theo ví tiền, lại còn có thể đi bộ một mạch từ Parker về nhà.

Trong điện thoại, Tư Nhã an ủi Tiểu Ái rất lâu nhưng cũng không làm cô vui vẻ hơn được. Cô có thể vui được sao, đã nằm trên giường gần một ngày rồi, mà Dung Kỳ vẫn không hề hay biết cô đang bị ốm. Thê thảm hơn, trong nhà chẳng có gì để ăn cả, cô đã đói từ sáng đến tận bây giờ, ngay đến dạ dày cũng co thắt đau đớn. Người ta thường nói, người bị ốm là sướng nhất, có người chăm sóc, cung chiều, có thể làm nũng tùy thích. Nhưng cô lúc này chỉ ước có một cốc nước trắng, vậy mà đã phải cố lết cái thân hình xiêu vẹo rớt nửa chứ.

Gần xế chiều, thân thể Tiểu Ái nóng bừng lên, đầu đau như búa bổ, cuối cùng cô hôn mê mà thiếp đi.

Không biết khoảng bao lâu sau, trên trán nóng hầm hập của cô được dán một miếng gì đó mát lạnh. Cảm giác dễ chịu từ từ xua tan đi cái nóng. Cô khẽ rên vài tiếng, liền có người đỡ cô dậy và đưa cốc nước kê lên miệng. Tiểu Ái uống một chút nước, lại bị ép nuốt thêm vài viên thuốc. Cô mơ màng mở mắt ra, trong cái nhìn mơ hồ, là khuôn mặt quen thuộc vô cùng điển trai, đường chân mày lạnh lùng, tựa như có gì đó thương xót.

Là ảo giác sao? Tiểu Ái rất muốn nhìn rõ, nhưng cảm giác choáng váng liên tiếp ập đến, cô không cam tâm, cố gắng đưa tay ra để bắt lấy cái gì đó nhưng lại tiếp tục chìm vào hôn mê.

Lúc Tiểu Ái tỉnh dậy một lần nữa, trời đã sáng. Mùa đông bầu trời thường âm u, giờ đây bầu trời ngoài cửa sổ bao trùm một màu trắng nhạt, những đám mây dày đặc sương mù như sắp có tuyết rơi.

Tiểu Ái vừa cúi đầu, đã thấy có người đang gục bên cạnh giường cô.

Quả nhiên không phải ảo giác, người cả đêm qua chăm sóc cô thật sự là Dung Kỳ. Chắc cả đêm qua anh chưa ngủ, trên người mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh, bên ngoài là một chiếc áo len hở cổ mỏng. Dung Kỳ nghiêng đầu, gối lên cánh tay, khuôn mặt với những đường nét hoàn mỹ vừa điềm đạm, vừa lóa mắt, hàng lông mi đẹp dài rậm, sống mũi cao thẳng. Đôi môi mỏng với đường cong mềm mại, những lúc không mở miệng thì lại dịu dàng không thể ngờ được.

Tiểu Ái nâng người lên, nhẹ nhàng sát lại gần anh, đặt khuôn mặt mình trước khuôn mặt đang ngủ yên bình đó. Một khuôn mặt như vậy cho dù có mang sự mệt mỏi, vẫn khiến cho người ta say đắm. Không biết lúc anh ở Mỹ, có xuất hiện người con gái nào có thể làm anh rung động không? Ở bên cạnh anh, mỗi lần tỉnh dậy đối diện với khuôn mặt tuyệt đẹp như vậy cô ấy sẽ có cảm giác như thế nào? Nghĩ đến đó Tiểu Ái lại thấy hơi khó chịu. Không được, sau này nhất định cô sẽ tìm một người bạn trai đẹp hơn anh.

Hơi thở Tiểu Ái phả vào má Dung Kỳ, mang theo chút ngọt ngào. Lông mi anh khẽ động, rồi bỗng dưng mở ra. Tiểu Ái lập tức ngồi lên, phát hiện ra cánh tay mình vẫn còn níu chặt tay áo Dung Kỳ, dường như trong lúc mơ màng cô đã nắm lấy mà dựa vào. Trong lòng chợt thấy âm ập, nhưng nghĩ đến thái độ kịch liệt của anh ngày hôm qua, chút cảm giác ấy lại tiêu tan không còn dấu vết.

Tiểu Ái rút tay về, lạnh lùng nói: “Em còn nghĩ rằng, em có chết anh cũng không biết đấy!”

Dung Kỳ mấp máy môi, nói ra bốn chữ: “Tự làm tự chịu!”

Tiểu Ái tức đến mức nổi gân xanh: “Anh nói cái gì? Thế nào gọi là tự làm tự chịu? Vì ai em mới bị sốt chứ? Đừng cho rằng anh chăm sóc em một đêm thì có thể bỏ qua chuyện anh hung dữ với em, lại còn đẩy ngã em...”

“Hùng hổ như vậy, xem ra là đã hạ sốt rồi! Anh còn có việc, anh đi đây!”

“Đồ khốn kiếp!” Tiểu Ái vừa tức giận vừa nóng nảy, tiện tay ném chiếc gối. Tiểu Ái ném rất chuẩn, trúng ngay sau gáy Dung Kỳ. Theo phản xạ anh quay người lại, trên khuôn mặt đã kết thêm mấy tầng băng.

Tiểu Ái lấp ba lấp bấp: “Làm sao chứ? Hôm qua anh cũng đẩy em đó thôi, đánh... đánh anh một cái không được à?” Thấy ánh mắt sắc lạnh bước lại gần, Tiểu Ái càng hoảng sợ: “Ai khiến anh lúc nào cũng quá đáng như vậy, anh là anh trai em đó, phải thương em, cưng em, coi em như công chúa nâng niu trên tay mới đúng chứ! Nhưng anh thì sao, ánh mắt lúc nào cũng hung dữ, lời nói trước nay toàn lạnh nhạt. Rõ ràng là rất quan tâm em nhưng tại sao lại không chịu biểu lộ ra chứ? Tại sao phải xa cách nghìn dặm như vậy?”

Anh nhìn cô chăm chăm, không nói gì, đáy mắt lóe lên tia ưu tư khác thường, rồi ngay lập tức ẩn đi không còn gì đọng lại.

Dung Kỳ ngồi xuống mép giường khiến Tiểu Ái bắt đầu lo lắng, nhưng không muốn anh nhận ra nên cô chỉ có thể giả bộ cứng rắn ngẩng đầu lên đối diện với anh: “Nói đi chứ! Anh đừng có im lặng như vậy! Em ghét nhất sự im lặng đó của anh!”

Những ngón tay thon dài đều đặn đặt trên má Tiểu Ái, Dung Kỳ tiến sát gần cô hơn, hơi thở lướt qua cơ hồ khiến cô không thể nào thở được: “Đây là lần thứ mấy em nói với anh những lời như vậy hả?”

Một câu hỏi nghi vấn, hay là câu hỏi chất vấn? Tiểu Ái nhìn anh chăm chăm không dám nhúc nhích.

“Dung Tiểu Ái! Tại sao em cứ phải dồn ép anh bằng được?” Trong đôi mắt màu trà bắt đầu cuộn cuộn những ưu tư lạ lùng, hoàn toàn xa lạ với trước kia, ẩn giấu trong đó là sự hỗn loạn xen lẫn tức tối.

Tiểu Ái nghiêng rặng, sau cùng tiếp tục nói: “Em chưa bao giờ dồn ép anh cả, rõ ràng là anh tự ép bản thân mình! Bởi vì quá để ý đến thân phận của mình, nên anh cố tình xa cách mọi người trong nhà. Em luôn nghĩ rằng sự xa cách và lạnh nhạt đó của anh là do anh ghét em. Nếu như em không gặp được Lý Trân Gia, không biết được chuyện của Hứa Kỳ Dương năm đó, chắc chắn em sẽ tiếp tục hiểu nhầm anh. Xin anh hãy nói cho em biết nút thắt trong lòng anh? Nói với em tại sao lại phải cố thủ mình trong cái vỏ bề ngoài lạnh nhạt đó? Những ngày tháng anh trở về, em luôn trách giận anh không quan tâm em, nhưng nghĩ lại, hoàn toàn không phải như vậy. Ánh mắt lo lắng của anh khi lần quay phim em nhảy từ tầng ba xuống. Hai ngày trước, rõ ràng anh đã đi rồi, nhưng khi nhìn thấy Ando Ruki bám lấy em, anh đã lái xe quay lại. Còn nữa...”

“Đủ rồi!” Dung Kỳ đột nhiên hét lên, dường như mang theo sự tức giận cực độ. Tiểu Ái run bần bật nhưng tay vẫn cố níu áo anh.

“Không đủ, không đủ! Em cứ muốn nói đó! Em phải nói, nói cho đến khi anh chịu thương em, coi em là bảo bối, phá vỡ cái mặt nạ băng giá đáng ghét của anh. Nói cho đến khi anh chịu gỡ bỏ mọi thứ, dùng con người thật của mình để đối diện với tất cả mọi người.” Dung Tiểu Ái không còn chú ý đến điều gì nữa ngoài nắm lấy anh ra sức gào thét.

Đôi mắt màu trà chốc càng lúc càng chắt chứa sự ưu tư lạ lùng, cuộn cuộn dâng trào mãnh liệt tựa như đại dương, chuẩn bị nghênh đón một trận phong ba bão táp.

“Em thật sự... muốn thấy con người thật của anh sao?” Dung Kỳ cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói lạnh lùng trong trẻo pha chút khàn khàn, dường như bị kìm nén quá lâu nên giọng nói cũng trở nên bốp méo: “Em... hi vọng anh thay đổi sao?”

Không khí bỗng trầm mặc, tưởng chừng như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Tiểu Ái gạt đi ý nghĩ kì quái đó, vô thức gặt đầu.

“Vậy thì em đừng có hối hận đấy!” Khi câu nói đó vừa dứt, Dung Kỳ đưa một cánh tay khác ra ôm mạnh lấy eo Tiểu Ái, làm một việc chấn động nhất trong cuộc đời cô.

Dung Kỳ hôn cô! Anh trai cô, đang hôn trọn lấy môi cô, dứt khoát và thô bạo.

Tay Tiểu Ái run lẩy bẩy, đầu óc cô lúc này giống như một tờ giấy trắng hoàn toàn trống rỗng, hai bên tai có cảm giác như đang nghe thấy những âm thanh âm ỉ chói tai.

Sao, sao lại có thể như vậy chứ?

Đôi môi Dung Kỳ lạnh băng mà mềm mại, những ngón tay trên má cô dường như hơi run rẩy, nhưng vẫn kiên quyết giữ thật chặt. Tiểu Ái tròn trĩnh mắt, thấy hàng lông mi dài quăn rũ của anh, cô muốn nói nhưng vừa mở miệng thì đầu lưỡi anh đã luôn vào bên trong. Những âm thanh âm ỉ bên tai dần dần biến mất, Tiểu Ái nghe rõ tiếng thở hỗn hân, cuồng quýt hòa quyện vào nhau, khi hôn còn vang lên tiếng ma sát khiến người ta đỏ mặt tía tai, trái tim đập thình thịch. Trong giờ phút này, Tiểu Ái đã hoàn toàn quên mất đang xảy ra chuyện gì. Ai đang hôn, tại sao lại hôn cô, cô đều không biết.

Cánh tay Dung Kỳ ôm chặt Tiểu Ái khiến cô gần như ngạt thở. Trên đôi môi mềm mại của anh, dường như lộ ra vẻ tuyệt vọng và thê lương tội cùng. Nhưng cho dù như thế nào thì một đôi môi lạnh lẽo như vậy sao có thể hôn cô một cách nồng cháy đến thế?

Đường chân mày đẹp vô cùng quen thuộc đã hiện lên những dục vọng mãnh liệt hoàn toàn xa lạ với cô? Đó không phải vẻ mặt mà anh nên có. Trước nay anh luôn là người lạnh lùng băng giá, vời vợi trên cao tưởng chừng như chưa từng xem trọng bất kỳ ai. Nhưng tại sao lúc này, anh lại hôn cô?

Cảm giác khó chịu không thể đề nên được mà lan ra khắp cơ thể Tiểu Ái. Tay cô cuối cùng cũng có chút sức lực, cố gắng dùng sức đẩy anh ra. Thế nhưng khi đôi môi vừa rời chưa được nửa giây lại nhanh chóng phủ lên môi cô. Vẫn cứ dứt khoát tiến sâu vào chiếm hữu, cánh tay anh ôm chặt cô vào lòng, tựa hồ muốn vò nát cô.

Những giọt lệ cuối cùng cũng tuôn trào, Tiểu Ái dồn toàn bộ sức lực đẩy anh ra: “Anh trai...”

Dung Kỳ sau cùng cũng chịu buông tha, đôi mắt màu trà quen thuộc vẫn ẩn chứa cảm xúc mãnh liệt và hỗn loạn chưa khôi phục nhìn cô chăm chú. Đôi môi gọi cảm đang thờ gập dòn dập phá trên bờ môi cô, xót thương và triền miên.

Tiểu Ái không thể nào tin được, người trước mặt cô đây – người luôn nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng băng giá, người mà cô đã gọi là anh trai mười mấy năm nay, là người thân quan trọng nhất của cô, một giây trước lại có thể hôn cô say đắm.

Tiểu Ái như sắp điên mất rồi!

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào những giọt nước mắt lăn dài trên má Tiểu Ái, cô run lên mãnh liệt, nhảy từ trên giường xuống, không hề quay đầu lại xông thẳng vào phòng tắm. Cánh cửa đóng sập ngay trước mặt Dung Kỳ. Động tác dứt khoát như lúc anh không kiềm chế được bản thân mà hôn cô.

Đôi mắt mang quá nhiều ưu tư dần khép lại, anh cứ im lặng ngồi đó, song tưởng chừng như đang rơi vào một vùng bùn không đáy. Vẫn là... vẫn là không được sao? Đã nhiều năm như vậy, đến cuối cùng vẫn sụp đổ sao? Mặc dù biết trước, một khi đã quyết định, một khi đã bắt đầu, sẽ giống như vòng xoáy điên cuồng không bao giờ dừng lại được. Thế nhưng... anh chỉ có thể kiên trì đến mức này thôi sao? Hay là, ngay từ khi bắt đầu, anh đã định trước khát vọng điên cuồng đó sẽ không có cách nào dừng lại? Đây là sinh lí của con người, câu hỏi duy nhất không thể tìm ra đáp án.

Trên khuôn mặt tuần tú thoát tục của Dung Kỳ giờ đây xuất hiện nụ cười đau khổ lãnh đạm.

“Tiểu Ái, em ngang ngạnh muốn anh phải sống thực với lòng mình, thế nên anh chỉ còn cách này thôi. Em muốn như thế nào, sau này anh sẽ phải làm sao?...” Dung Kỳ đau khổ thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nụ cười xa vời

Ánh sáng tràn ngập bầu trời.

Dưới ánh hoàng hôn, bầu trời nhuộm sắc tím, biển cả sóng sánh màu cam, tất cả đều lung linh tuyệt đẹp như tranh vẽ, thế nhưng lọt vào mắt cậu bé Dung Kỳ lại chỉ là sự lạnh lẽo vô sức sống. Bởi vì hôm nay, cậu sẽ rời bỏ ngôi nhà đã sống mười năm, chuyển đến một nơi khác. Nơi đó, là nơi ở của người bố lần đầu tiên cậu gặp mặt, có vợ của bố và người con của họ nữa.

Đó là một gia đình thanh bình, đầm ấm, nhưng cậu không hiểu, tại sao họ lại muốn một người xa lạ như cậu can dự vào cuộc sống của họ? Chỉ đơn giản vì người mẹ đã sống với cậu mười năm vừa qua đòi một tuần trước hay sao? Nhưng điều đó có gì khác biệt? Cho dù lúc bà ấy còn sống, chẳng phải cậu cũng cả ngày một mình đối diện với bốn bức tường âm thấp, mốc meo ư? Cậu thật sự không hiểu, mẹ tồn tại và biến mất, rốt cuộc có gì khác nhau.

Người đàn ông với khuôn mặt vô cùng ôn hòa, khi cậu còn chưa mở miệng gọi ông, ông đã cười dịu dàng với cậu.

“Chúng ta đi gặp em gái!” Ông nói như thế, rồi đưa cậu đến bờ biển.

Ngày hôm đó, là lần đầu tiên cậu gặp cô. Dưới bầu trời bao la, một bé gái loạng choạng bước tới, trên khuôn mặt màu lúa mạch, đôi mắt sáng như những vì sao, những viên thạch anh thuần khiết trong trẻo, không hề có chút tạp chất hay sương mù. Không phải cậu chưa từng thấy những đứa trẻ khác, nhưng cô bé có đôi mắt vô cùng xinh đẹp như thế này lại hoàn toàn khác biệt. Nếu phải hình dung, cậu có thể so sánh cô bé với một đám mây màu trắng thuần khiết mềm mại, nhưng sự đẹp đẽ đơn giản đó lại khiến cậu... sợ hãi.

Rất khó có thể diễn tả được cảm giác trong lòng cậu lúc đó, cậu bỗng cảm thấy sợ hãi, sợ sự trong sáng, thuần khiết đẹp đẽ ấy sẽ bị cậu phá hỏng, bị cậu làm cho vấy bẩn. Đúng vậy, cậu rất bẩn. Cho dù sự việc đã qua từ rất lâu rồi, nhưng nó vẫn như dây leo vậy quấn lấy cậu, khiến cậu không thể nào thoát ra, cũng không thể nào quên đi được...

Cậu không nhớ sự việc đã xảy ra như thế nào, cũng không nhớ rõ, người đàn bà hàng xóm tay không bao giờ rời điều thuốc ấy đã lừa gạt cậu bước vào phòng của bà ta bằng cách nào. Điều duy nhất mà cậu còn nhớ, đó là đôi tay gầy gò ốm yếu của bà ta, giống như con rắn trơn ướt, luồn vào trong quần áo cậu, tùy tiện sờ soạng thân thể cậu giống như đang chơi một món đồ chơi.

Ngay từ nhỏ, cậu đã biết mình không giống với những đứa trẻ khác, không chỉ vì cậu chỉ có mẹ không có cha, mà còn bởi ánh mắt của những người xung quanh. Khi họ nhìn cậu luôn có gì đó khác thường pha lẫn kinh ngạc, tựa như khuôn mặt này không nên dành cho một người nghèo túng như cậu. Sau

khi đi học, nam sinh trong trường rất ghét cậu, nữ sinh thì đỏ mặt muốn tiếp cận cậu để nói chuyện. Cảm giác của cậu khi đó là, ở gần con gái vẫn cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn so với khi bên cạnh con trai. Giống như người đàn bà hàng xóm độc thân, mỗi lần thấy cậu luôn cười với cậu, mặc dù nụ cười đó cậu không thích, nhưng so với những ánh mắt căm ghét kia nó vẫn tốt hơn nhiều.

Cho đến khi sự việc đó xảy ra, cậu mới hiểu cậu đã hoàn toàn sai lầm. Đằng sau nụ cười đó, không chỉ đơn thuần là sự thiện cảm, mà còn ẩn giấu những điều đen tối.

Cậu không hề kì vọng mẹ sẽ xuất hiện cứu cậu, dẫu sao, hàng ngày thời gian bà ấy uống say còn nhiều hơn lúc tỉnh táo. Vì thế lúc này, cậu chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Khi người đàn bà đó đang ôm lấy cậu hôn loạn xạ, cậu đã với cái gạt tàn thuốc lá đập mạnh vào bả vai bà ta. Bà ta run lấy bả vai buông tay, cậu nhặt quần áo và cặp sách bị ném vương vãi dưới sàn, liều mạng chạy về nhà.

Kể từ sau ngày hôm đó, cậu luôn thấy mình rất bẩn, cho dù đã không ngừng kì cọ thân thể, cũng không thể nào gột rửa được cảm giác trơn ướt đó trên người. Vừa buồn nôn vừa dơ dáy, cùng với căn phòng mốc meo càng khiến cậu thấy ghê tởm hơn. Sau ngày hôm đó, cậu không bao giờ lại gần bất kì người con gái nào nữa, cho dù người đó có xinh đẹp bao nhiêu, có dịu dàng đến thế nào.

Thế nhưng ngày hôm đó, khi cô bé có đôi mắt tròn xoe ấy vấp ngã nhưng gương mặt vẫn tươi cười đưa tay về phía cậu, cậu lại có suy nghĩ muốn bước đến ôm chặt cô bé. Làm sao lại có một đôi mắt đẹp đến như vậy, phút giây đó, cậu dường như đã thấy cả rừng hoa tuyệt đẹp đang nở rộ từ đáy mắt trong veo ấy. Bàn tay cô bé vô cùng nhỏ, ngón tay mập mạp và ngắn cùn đưa đến trước mặt mong chờ, cơ hồ chỉ cần cậu đưa tay ra là có thể chạm vào đám mây không tì vết trên bầu trời. Thế nhưng, cậu lại sợ, sợ sẽ làm vấy bẩn cô bé. Vì thế cậu lùi về phía sau một bước, nói với cô bé một tiếng: “Bẩn!”

***

Cho đến ngày hôm sau, Dung Tiểu Ái vẫn còn trong trạng thái thất thần. Cô vốn muốn gọi Tư Nhã đến, nhưng nghĩ lại cảnh tượng ngày hôm qua, cô liền từ bỏ ý định đó. Tiểu Ái rất sợ nghe Tư Nhã nhắc đến tên người đó, hỏi về tình hình của người đó. Cô sợ mình sẽ không chịu được mà nổi cơn thần kinh.

Đúng lúc ấy Thôi Thái Dạ gọi điện đến, còn chưa mở miệng anh đã bị Tiểu Ái mắng té tát. Lúc đầu anh rất tức giận, nhưng thấy cô càng lúc càng mắng kịch liệt hơn, nên cảm thấy có điều gì đó bất ổn. Thôi Thái Dạ liền hỏi cô đang ở đâu, rồi nhanh như chớp lao đến.

Quán bar lúc này khá vắng vẻ vì những người có thể đến đây giữa ban ngày và ngồi uống rượu rất ít. Lúc anh đến, một cô gái cơ người ngồi trên ghế sofa đang lôi kéo nhân viên bồi bàn đẹp trai, bắt anh ta phải uống rượu cùng cô. Thôi Thái Dạ đến gần kéo nhân viên bồi bàn đó ra. Tiểu Ái nâng ly rượu lên thấy đối diện là khuôn mặt gọi cảm, phóng khoáng của anh, thì lập tức mỉm cười: “Ồ anh đến nhanh như vậy à? Có muốn uống một ly không? Phải rồi, anh chàng đẹp trai lúc nãy đi đâu rồi?”

Sự lo lắng ban đầu trong lòng anh vừa tan biến, ngọn lửa tức giận lại bùng lên, anh để lại tiền, không nói lời nào lập tức kéo cô đi. Anh cũng không thèm để ý người trong lòng đang kéo áo anh kêu như thế nào, cứ thế lôi cô vào trong xe.

Chiếc DBS suốt chặng đường phóng như bay, mặt Tiểu Ái tái mét núm chặt tay nắm cửa, không dám hé miệng nửa lời. Khó khăn lắm mới chờ được lúc anh dừng xe nhưng cô lại bị anh ôm chặt vào trong lòng.

Tiểu Ái quan sát tòa nhà chung cư trước mắt, còn chưa kịp hỏi câu gì, đã bị anh đưa vào một căn hộ hai tầng.

“Có rượu không?” Đang cầm chiếc khăn ẩm từ trong phòng tắm bước ra, thấy Tiểu Ái hỏi vậy, sắc mặt Thôi Thái Dạ càng trở nên sầm.

“Vẫn còn muốn uống? Uống say rồi lại đi cùng với người đàn ông khác làm chuyện bậy bạ đúng không?” Anh ném mạnh chiếc khăn lên mặt cô.

Tiểu Ái kéo chiếc khăn trên mặt xuống, không khách khí hét lại: “Làm gì mà nổi nóng với tôi! Tôi với ai làm chuyện bậy bạ có can hệ gì đến anh chứ? Tôi cứ thích cùng với người khác làm chuyện bậy bạ đó, cứ loạn... Ừ ư!” Mấy từ cuối cô còn chưa nói ra đã bị môi Thôi Thái Dạ chiếm lấy. Thôi Thái Dạ thực sự tức giận rồi, vừa hôn vừa cắn, giằng vò môi Tiểu Ái, chỉ hận không thể nuốt cô vào trong bụng, vì cô cứ cách một ngày lại làm cho anh tức muốn chết.

Trong khoảnh khắc môi và lưỡi hòa quyện, Tiểu Ái đột nhiên nhớ lại cảm giác run rẩy tuyệt vọng ngày hôm qua. Cô run cầm cập cắn mạnh vào lưỡi anh. Thôi Thái Dạ bị đau liền buông cô ra, trong đáy mắt ánh lên vẻ tức giận.

Không phải khuôn mặt đó, không phải khuôn mặt điển trai đến mức làm cho trời đất chuyển sắc, cũng không phải đôi mắt màu trà sâu thẳm. Khuôn mặt đối diện này, gọi cảm điển trai, vừa ngang tàng vừa cao quý. Đôi mắt màu đen của anh, bất kể lúc nào cũng tràn ngập sự mê hoặc độc đoán.

Tiểu Ái bất lực ngồi xuống, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Cô đang làm gì vậy? Đang phân biệt người hôn cô có phải là anh trai cô không ư? Thật là buồn cười! Tưởng chừng như đây là câu chuyện cười hoang đường nhất mà cả đời này cô biết đến.

Tiếng than từ đỉnh đầu truyền đến, Tiểu Ái cảm thấy Thôi Thái Dạ đang nhẹ nhàng xoa đầu mình, chan chứa sự an ủi và bất lực: “Tiểu Ái, em rốt cuộc làm sao vậy? Nói với anh, được không?”

Tiểu Ái càng nghĩ càng buồn cười. Nói với anh ta ư? Nói như thế nào đây? Người bạn tốt nhất của anh, hôm qua đã cưỡng hôn em gái của anh ta ư? Quả thật là điên rồi!

Tiểu Ái khẽ cựa quậy, di động bỗng vang lên, cô liếc nhìn số điện thoại không nói gì ấn nút tắt. Tiểu Ái sắp quên mất đây là lần thứ mấy trong ngày cô từ chối cuộc gọi của anh. Nếu cô tùy hứng nổi giận, anh sẽ không để ý cô nữa. Anh chưa từng kiên nhẫn đến như vậy, hết lần này đến lần khác gọi đến, dường như muốn nói với cô, sự việc ngày hôm qua không phải do cô phát sốt nằm mơ, mà tất cả đều là sự thật. Có người đã thay đổi, có người đã

khác, cuộc sống của cô điên loạn mất rồi!

Không lâu sau đó, di động của Thôi Thái Dạ lại vang lên. Anh bước đến một chỗ khác nghe máy, Tiểu Ái bỗng xông tới trước mặt anh ra sức lắc đầu. Anh không hiểu nhìn cô, cuối cùng vẫn nói với người trong điện thoại: “Không có, cô ấy không ở cùng mình. Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì à?” Dung Kỳ không trả lời, có thể thấy giọng nói của anh trong điện thoại có phần mất bình tĩnh, chưa nói được mấy câu đã gác máy.

Thôi Thái Dạ nhìn Tiểu Ái, một lần nữa xoa đầu cô: “Lại cãi nhau, phải không?”

Tiểu Ái nhìn anh, một lúc sau mới thốt lên một câu: “Nếu tôi muốn xin anh cho tôi ở lại mấy ngày, anh có bằng lòng không?” Đôi mắt Tiểu Ái hơi ướt, dường như cô đã khóc, đôi mắt đen giống như đôi mắt con thú nhỏ bị thương, lóe lên tia yếu ớt đơn độc. Anh cong khóe môi: “Yêu cầu của em, đã khi nào anh từ chối chưa?”

“Thôi Thái Dạ...” Tiểu Ái bấu môi, bước lên phía trước ngã vào lòng anh, ôm chặt người đàn ông khi thì ngang ngược vô lý, lúc lại quan tâm cô chu đáo từng chút một.

Ngày thứ ba, Tiểu Ái vẫn chưa quay về nhà. Điện thoại không nhận, đoàn làm phim không đến, hoàn toàn biến mất không tin tức. Dung Kỳ dựa vào lưng ghế, nhún nhảy xoa xoa huyết thái dương. Người trợ lý đứng bên cạnh liếc nhìn sắc mặt anh, run rẩy đưa anh kịch bản đã sửa xong: “Chuyện này, anh Aki, Dung Tiểu Ái đã mất tăm mất tích hai ngày rồi, mấy cảnh quay của cô ta quyết định cắt bỏ hay như thế nào?”

“Thế nào, bây giờ cậu là đạo diễn đấy hả?” Ánh mắt từ từ lóe lên, nhìn có vẻ hững hờ, nhưng lại ẩn chứa sự sắc lạnh khiến cho người ta ngộp thở. Người trợ lý kia vội vàng cúi đầu không dám lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ, cái cô Dung Tiểu Ái kia sao lại biến mất đúng lúc tâm trạng Aki không tốt chứ? Cô ta trốn đi, làm khó cả đoàn phim, hai ngày nay không ai dám lớn tiếng tức giận.

Người trợ lý đợi thêm một lúc nhưng không thấy anh nói gì, rón rén định lui ra thì bên tai bỗng nghe thấy tiếng thờ dãi của anh: “Nói với bọn họ, Dung Tiểu Ái trước đó đã xin tôi nghỉ phép, tôi nhất thời quên mất không nói. Còn về cảnh phim của cô ấy, trước mắt cứ để đấy, đợi đến khi cô ấy quay lại sẽ bổ sung thêm.”

Người trợ lý vâng vâng dạ dạ rồi bước đi.

Dung Kỳ mệt mỏi rã rời dựa vào lưng ghế, anh đã hai đêm không ngủ, người rõ ràng rất mệt, nhưng tại sao ngay cả đến một chút buồn ngủ cũng không có. Giới hạn chịu đựng của con người là bao lâu, năm ngày, hay bảy ngày? Dung Kỳ ngẩng đầu, trên bầu trời xanh biếc, những đám mây trắng đang trôi lững lờ. Anh nhìn chăm chú khoảnh khắc đó, cuối cùng nhắm mắt lại, theo dòng hồi ức phiêu du đến chân trời xa vời vợi.

Anh không biết từ khi nào đã khiến cô không vui, ngay từ ngày đầu tiên bước vào sống cùng gia đình họ, cô đã bày ra dáng vẻ giận dỗi. Anh nghĩ, có lẽ sự tồn tại của anh không phải là chuyện vui về gì.

Cô luôn thích những đồ vật xinh đẹp, từ nhỏ đã như vậy rồi. Tủ quần áo của cô có rất nhiều váy công chúa với các màu sắc khác nhau. Bố và vợ ông rất cưng chiều và yêu thương cô, chỉ cần cô mở miệng, cái gì họ cũng có thể mua cho cô. Đương nhiên, họ cũng đối xử với anh tốt như vậy, cho dù anh chưa từng chủ động đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với họ, họ cũng chuẩn bị chu đáo tất cả mọi thứ cho anh. Quần áo sạch sẽ, cặp sách đẹp, hộp bút kiểu mới nhất, vở bài tập trắng xóa... Mỗi lần nhận những thứ đó, anh đều lễ độ nói cảm ơn. Sự xa cách của anh, ở trong mắt họ lại trở thành hiểu chuyện, mỗi lần như vậy họ đều vui vẻ khen ngợi anh, đồng thời dặn cô đang ngồi bên cạnh chơi đùa tuyệt đối không được phá hỏng đồ của anh trai.

Anh không hiểu, một bé gái nhỏ như vậy sao có thể nghịch ngợm nhiều đến như thế. Cái gì cô cũng thích chơi, chơi cái gì là phá hỏng cái đấy. Mỗi lần bố mẹ ra khỏi nhà làm việc, cô luôn đóng cửa đôi chân nhỏ mập mập ngăn cản, chạy đến trước mặt anh, giành lấy những thứ vừa mua, đôi mắt to đen nhảy hiều động đó luôn lóe lên tia nhìn giảo hoạt. Chỉ có những lúc chơi khăm anh, cô mới cười vui vẻ như vậy, dùng nụ cười lúc hoàng hôn trên bãi biển lần đầu tiên hai người gặp nhau, cười với anh, sau đó làm mặt quỷ.

Nhiều khi anh đã nghĩ, rốt cuộc có phải chỉ để nhìn thấy nụ cười như vậy, mà anh hết lần này đến lần khác có tình lờ đi những trò đùa quái ác của cô hay không nữa? Những suy nghĩ trong lòng, anh đều không nói ra. Thời gian cô độc đã quá lâu, anh gần như quên mất cách giao tiếp với con người như thế nào. Không biết, thì sẽ không làm. Dẫu sao, dù chỉ yên lặng đứng một bên thôi, anh cũng có thể thấy được nụ cười của cô rồi.

Về sau, khi bố và vợ ông phát hiện ra thói xấu của cô, liền lôi cô ra để giáo dục tư tưởng. Nào là phải nghe lời, phải tôn trọng anh trai, phải độ lượng, không được nhỏ mọn... Khi nghe họ giảng giải, cô thường ra sức chớp chớp cặp mắt to của mình, tỏ vẻ vô tội và rất ngoan ngoãn. Nhưng khi họ vừa đi khỏi, cô liền xông đến trước mặt anh, chống eo, lè lưỡi với anh. Một cô bé còn nhỏ như vậy, mà đã hiểu thế nào là kẻ hai mặt. Người như cô, rõ ràng đáng ghét nhưng lại luôn khiến cho người ta cảm thấy vô cùng đáng yêu, bởi vậy mà càng nuông chiều cô hơn.

So với bạn bè cùng trang lứa, cô là đứa trẻ vô cùng nghịch ngợm. Vào những ngày hè sau khi tắm gội xong cô vẫn thích trần truồng chạy khắp nơi. Có lần, sau lúc tắm rửa, cô chơi trò trốn tìm với mẹ. Mẹ cô cầm chiếc khăn tắm đuổi đằng sau, cô thì thích thú cười chạy khắp nơi, hết đứng trên bàn lại leo lên ghế, cuối cùng bị lăn từ trên ghế xô pha xuống, rơi đúng vào người anh khi anh đang ngồi trên sàn nhà đọc sách. Có mùi bạc hà mát lạnh cùng hương sữa êm dịu của con gái bay vào mũi anh. Cô hình như đã bị làm cho khiếp sợ, cả người trần truồng, nằm sấp trong lòng anh. Cô chớp chớp mắt với anh, con ngươi đen nhảy trong veo sáng như gương, những sợi tóc mềm mại ướt sũng, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu đỏ mọng, còn cả những ngón tay mập mập đang nắm lấy quần áo anh. Cô đáng yêu, sạch sẽ như thiên sứ xinh đẹp, thuần khiết vừa từ những đám mây rơi xuống.

Không biết cô đã thấy cái gì, mà cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên toét ra, cười sáng khoái, phấn khởi. Cô túm lấy quần anh cố gắng trèo lên, cơ hồ muốn dựa vào người anh để đứng lên. Tuy nhiên, anh sợ cánh tay nhỏ bé mà cô đưa ra, không nghĩ ngợi gì, liền hất đứa bé trên người ra. Cô ngã sòng sào trên sàn nhà, bắt đầu gào khóc. Mẹ vội chạy đến ôm lấy cô, vừa quở trách vừa dỗ dành nhẹ nhàng. Anh ngăn người đứng bên cạnh, một lúc lâu không động đậy. Sau lần đó, cô không dám lại gần anh nữa. Có lúc muốn đùa anh cũng phải cảnh giác nhìn anh trước, nếu như anh đang nhìn thì cô sẽ nhanh chóng trốn ra xa.

Có một thời gian, anh từng khát khao cô đến gần. Anh kỳ vọng cô giống như trước đây, xuất hiện bên anh không có gì phải sợ hãi, lộ ra nụ cười xấu xa, sau khi đã đạt được mục đích rồi thì làm mặt quỷ với anh.

Khi lên cấp ba, có những lần sau khi ngủ trưa dậy, anh phát hiện ra trên sách của mình xuất hiện thêm mấy chữ viết nguệch ngoạc. Kể từ đó, anh thường xuyên ở nhà ngủ trưa hơn, mỗi lần ngủ trưa đều không để mình ngủ say. Những lần ấy, quả nhiên cô sẽ lại gần. Khi cầm theo côn trùng, khi thì mang muối, lúc lại mang theo dao... dù các trò tình quái, mỗi lần đều rón ra rón rén, giọng xấu mà vẫn còn cười ngốc nghếch, miệng dương dương tự đắc lắm lắm. “Xem anh ngày mai đến lớp làm thế nào. Cho anh chết, ai bảo trong nhà này cái gì anh cũng hơn tôi. Tôi thật muốn cạo trọc đầu anh, xem anh còn đẹp trai được nữa không...” Thực ra lúc đó anh rất muốn nói, cho dù em cạo trọc đầu anh, anh cũng không tức giận, không mắng em, chỉ cần em vui, tùy em muốn làm gì thì làm.

Thế nhưng, anh chưa bao giờ mở mắt khi cô lại gần. Anh sợ trong lúc vô thức cử động sẽ làm cô sợ mà bỏ đi mất, vì thế anh cố tình nhắm mắt lại để lắng nghe, cho dù đó chỉ là tiếng thở nhỏ hay tiếng làm bấm của cô. Đối với anh, khoảng thời gian ngắn ngủi mà yên bình đó, giống như toàn bộ cuộc đời. Giả như, cuộc đời thật sự có thể đơn giản như vậy, chỉ là lặp đi lặp lại những khoảnh khắc vô cùng yên bình đó...

Thời gian trôi đi, Tiểu Ái càng lớn càng xinh đẹp, khuôn mặt mướt mướt ngày nào đã trở nên nhỏ nhắn, trong nụ cười sáng khoáy đã tăng thêm sự dịu dàng ngọt ngào khiến người khác không thể rời mắt. Năm thứ hai trung học, cô đã cao 1m65, thân thể thiếu nữ dần dần có sự thay đổi, những đường cong quyến rũ ngày càng hiện rõ. Thói quen thích mặc đồ đẹp cũng không thay đổi theo thời gian, trong tủ quần áo của cô đa phần là những chiếc sơ-mi xinh đẹp cùng váy xếp nếp cực ngắn.

Ở trường học, số người thích cô ngày càng nhiều, đa phần đều là nam sinh, cứ mỗi khi tan học hoặc cuối tuần, họ lại mượn cớ đến nhà tìm cô.

Không biết từ khi nào, Tiểu Ái dần dần mất đi hứng thú với những trò đùa quái ác đối với anh trai. Một tập phim mới, hay công viên giải trí có kẹo cây bông, kem ốc quế, đều thu hút sự chú ý của cô. Dung Kỳ thật sự không hiểu, tại sao cô luôn thích thú với những thứ vô vị đó. Người sùng bái bản thân, yêu thích và điên cuồng say đắm chính mình, những điều đó thì có ý nghĩa gì chứ?

Đúng vậy, những gì anh nghĩ và những gì cô nghĩ hoàn toàn khác nhau. Cô có thể vì một lần thi trượt mà gào khóc rất lâu, hay vì trên mặt mọc mấy cái mụn mà không ngừng chửi mắng. Cũng có khi vì không mua được chiếc váy mình thích mà buồn rầu cả ngày, hay vì ai đó ở lớp được khen ngợi mà cô thì không được nên cảm thấy vô cùng ảm ức... Rất nhiều lần, anh đã muốn nói với cô, thực ra những cái đó đều không quan trọng.

Quan trọng là, quan trọng là... Cũng giống như trước đây, anh không thể nào nói ra được, thực ra ngay cả bản thân anh cũng không hay biết, thứ quan trọng nhất tồn tại trong tim rốt cuộc là cái gì. Cho đến khi cô thi đỗ vào trường nghệ thuật, sống trong kí túc xá ở nơi xa xôi nhất thành phố Z, anh quyết định đến đó thực tập và ở lại làm việc luôn.

Cho đến khi năm lớp mười cô cùng với một nam sinh trong trường tên là Hứa Kỳ Dương yêu nhau.

Cho đến khi anh tận mắt trông thấy cô và cậu ta hôn nhau vào một buổi chiều mùa xuân năm đó.

Cho đến khi trong lòng anh cuộn trào những đợt sóng tình cảm khác thường cùng với sự phẫn nộ ngập đầu khiến cho anh ngạt thở.

Rõ ràng như thế, điên cuồng như thế, bi thương như thế, anh không còn đường để quay lại nữa rồi! Năm đó, cánh cửa đen tối đã chính thức mở ra trong cuộc đời anh.

Ngày thứ bảy kể từ khi Dung Tiểu Ái mất tích, một bản tin đăng trên một tạp chí nhanh chóng được rì tai trong đoàn làm phim. Bối cảnh của bức tranh là cảnh biển mê người xanh biếc, diễn viên chính là Tiểu Ái và một anh chàng đẹp trai đeo kính đen quyến rũ phong độ - Nhị thiếu gia Thôi Thị.

“Quốc vương Thôi Thị nhúng tay can dự, sau khi kéo dài thời gian lễ đính hôn, Nhị thiếu gia Thôi Thị cùng bạn gái sinh viên hẹn hò trên đảo Bali.” Giật tít tiêu đề là phong cách thường thấy của giới showbiz. Nội dung chẳng qua cũng chỉ là chuyện lễ đính hôn trước đó không được tiến hành như dự kiến, và việc Dung Tiểu Ái gần đây bước chân vào làng nghệ thuật, nhưng nổi bật và gây chú ý nhất chính là bốn chữ “quốc vương Thôi Thị” bất ngờ xuất hiện.

“Oa! Không phải chứ? Thôi Quốc Phong lâu nay không có tin tức gì, vậy mà vì chuyện này ông ấy đã phải lộ diện, Tiểu Ái quả thật không đơn giản!” Lúc rảnh rỗi, mấy nhân viên đoàn phim lại tụ tập với nhau tán gẫu.

“Cô ta lâu nay mất tích, hóa ra là cùng với công tử giàu sang đi hẹn hò ở đảo.”

“Ừ, anh nói xem cô ta làm vậy có được không? Có chỗ dựa là đại gia liền bỏ bê công việc, bây giờ chưa tốt nghiệp mà đã làm khổ người khác như vậy rồi! Không biết sau này nổi tiếng, cô ta còn thế nào nữa đây!”

“Cô không nên tuyệt đối hóa như vậy! Thôi Thái Dạ không phải đã tỏ tình trên ti vi rồi đấy thôi, anh ta phong lưu như vậy, đã có lần nào thật lòng như thế đâu! Nói không chừng hai người ấy đang yêu nhau thật!”

“Thôi đi! Mấy chàng công tử nhà giàu thì lấy đâu ra thật lòng chứ! Tôi thấy, chắc chắn là Tiểu Ái không cần anh ta nữa, anh ta mới ra sức theo đuổi, tiền bày ra cái măn tò tình trên ti vi đó. Tiểu Ái xinh đẹp lại đáng yêu như vậy, đối lại là tôi, tôi cũng sẽ làm thế!”

“Quên đi!” Mấy người đều phá lên cười, đẩy người nhân viên đoàn phim vừa nói, một mực hỏi anh ta có phải là đã thích Dung Tiểu Ái rồi không.

Đám nhân viên đang xô đẩy nhau cười, bỗng nữ diễn viên chính Phạm Tĩnh Tĩnh hét lên một câu: “Tôi không đồng ý nữa”, suýt thì dọa chết mấy người họ.

Chuyện gì nữa đây? Lại sắp mắc bệnh ngôi sao nữa à? Nghĩ cũng lạ, tuy Phạm Tĩnh Tĩnh thường ngày hay mắc bệnh ngôi sao, nhưng trước mặt đạo diễn Aki lại luôn lịch sự. Thứ nhất, Aki là đạo diễn quốc tế có tên tuổi, mặc dù thời gian debut[1] không nhiều, nhưng danh tiếng lẫy lừng. Phạm Tĩnh Tĩnh nếu muốn tiến quân vào thị trường quốc tế, còn phải nương nhờ nhiều. Thứ hai, tất nhiên là vì Aki sở hữu một khuôn mặt rất đẹp. Những đạo diễn có thực lực trong giới điện ảnh không phải là ít, nhưng đồng thời có được khuôn mặt như vậy thì xem ra chẳng có mấy người. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt của anh ta thôi cũng đủ khiến người ta điên đảo. Đôi mắt màu trà ấy luôn ẩn chứa sự xa cách, lạnh lùng, thờ ơ, tạo cho người khác cảm giác khó tiếp cận, nhưng cũng chính điều đó lại hấp dẫn họ. Không chỉ phụ nữ, đàn ông khi thấy cũng phải ngây người.

[1] Ra mắt, xuất hiện lần đầu với vai trò nào đó. Ở đây có nghĩa là xuất hiện trước công chúng với vai trò đạo diễn.

Vì thế, từ khi Phạm Tĩnh Tĩnh gia nhập đoàn làm phim đến nay, cô ta luôn đối xử rất tử tế với đạo diễn. Nhiều khi phải quay đến đêm cũng không oán thán một câu, vậy mà hôm nay lại lớn tiếng nói với anh không quay nữa. Lẽ nào bệnh ngôi sao của Phạm Tĩnh Tĩnh lại phát tác rồi ư?

Mấy người không dám đến gần xem sắc mặt của hai người đó, liền kéo trợ lý quay phim từ hiện trường sự việc lúc này đi tới, vây chặt anh ta mà truy hỏi. Vị trợ lý đó lén nhìn về phía Dung Kỳ mấy lần, sau đó mới nhỏ giọng kể cho họ nghe. Lần này không thể trách Phạm Tĩnh Tĩnh được, với sắc mặt và giọng điệu dạy dỗ Aki lúc này, ai mà không khỏi tức giận. Thật sự không coi đại mỹ nhân ra gì rồi. Cuối cùng anh ra còn khuyên cáo, sự nóng nảy của Aki hôm nay đã lên đến đỉnh điểm, vì vậy khuyên họ nên tập trung vào công việc, bớt mở miệng, bớt nhìn ngó lung tung, tụ tập đám đông ầm ĩ, bằng không cứ chuẩn bị tinh thần mà chịu trận. Cả mấy người nghe thấy thế đều lạnh cả sống lưng, vội ném tạp chí xuống, người nào không có việc cũng tự tìm việc mà làm.

Họ không để ý, trên ghế nghỉ ngơi cách đó không xa, đạo diễn Aki sau khi mang về mặt chưa nguôi giận ngồi xuống, đã tức giận vò nát tờ tạp chí đang đặt trên bàn rồi ném ra xa. Trên trang bìa tạp chí, cô gái với nước da màu lúa mạch mặc bộ đồ bơi xinh đẹp màu tím, đang thân mật nắm tay người đàn ông đi bên cạnh. Từ đôi mắt đen nháy trong veo ấy, ánh lên niềm vui sướng và hạnh phúc vô bờ bến.

Nụ cười đó đã từng thuộc về anh, nhưng giờ đây nó là của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bí mật đen tối nhất thế giới

Lúc chiếc DBS dừng dưới khu chung cư, tim Tiểu Ái bắt đầu đập liên hồi.

“Anh chắc chắn là anh ấy không có ở nhà chứ?” Tiểu Ái muốn mở cửa xe, nhưng lại lo sợ nên muốn xác nhận lại một lần nữa.

“Ngoan nào, lên đi, anh ở đây đợi em.” Thôi Thái Dạ gật gật đầu, nhẹ nhàng vuốt tóc Tiểu Ái. Mấy ngày trước, khi cô chủ động muốn đi du lịch giải khuây, anh thật sự rất vui mừng. Ngay cả việc cô nói không muốn về nhà lấy chứng minh thư anh cũng không suy nghĩ gì, liền móc nối các mối quan hệ để làm giấy tờ cho cô, còn mượn cả máy bay tư nhân của bố cùng cô bay thẳng tới đảo Bali.

Những ngày qua, Tiểu Ái luôn vui vẻ cười đùa bên anh, mặc dù vẫn cự tuyệt nụ hôn, nhưng thỉnh thoảng với sự dịu dàng lãng mạn của anh, cô cũng thuận theo để anh lại gần. Sau vô số lần bơi lội mà không lo ngại phiền phức có thể thấy Tiểu Ái rất thích biển. Cô đặc biệt thích ngắm hoàng hôn biển. Lúc mặt trời lặn, cô luôn ngồi chờ đến một lúc lâu trên bãi, cho đến khi anh cất tiếng gọi, cô mới định thần lại mỉm cười với anh.

Vốn dĩ, với phong cách trước nay của Thôi Thái Dạ, thời gian chín ngày này đã là quá đủ để anh từng bước một chinh phục cô. Chỉ là anh không biết tại sao, nhiều lúc thấy ánh mắt ngăm ngăm biển thẳm thờ của cô, anh lại yếu lòng, nói với chính mình, hãy cứ chờ đợi, có lẽ không lâu nữa cô lại chủ động lại gần mình.

Anh liên tiếp không nhận điện thoại của Dung Kỳ. Anh biết, sau khi tin tức kia lên báo, cậu ta nhất định sẽ gọi đến tìm. Anh cố tình không nhận điện thoại đó, ai bảo cậu ta độc quyền như vậy, lấy vai trò là anh trai để ép anh. Có trời mới biết, tin tức đó vốn dĩ là do anh cố ý tiết lộ cho đám paparazzi! Đó coi như là một món quà nhỏ anh đáp lại Dung Kỳ. Cho đến hôm qua, anh rút cuộc cũng nhận điện thoại của cậu ta. Sau khi báo tin Tiểu Ái bình vô sự, anh liền nói tối nay sẽ đưa cô ấy quay về. Đương nhiên, điều kiện trước tiên là sau này cậu ta không được tiếp tục như gà mẹ bảo vệ con. Không được can dự quá mức vào chuyện của họ nữa.

Giọng nói của Dung Kỳ trong điện thoại hơi mất bình tĩnh. Cậu ta rất ít khi như vậy, trước đây dù chuyện lớn đến đâu cũng đều thờ ơ, vậy mà bây giờ vì đứa em gái này, cậu ta có thể nói là đã hoàn toàn đánh mất chính mình.

Thôi Thái Dạ trong lòng vô cùng đắc ý, nhưng ngoài miệng thì ra vẻ mình rất lương thiện không hề động đến em ấy. Anh ta ra sức khuyên nhủ hai người nhất định phải giải hòa cho tốt, không lại hao phí những lời nói nghiêm khắc mà mình đã phải tốn bao công sức.

Trong điện thoại chuyện gì Dung Kỳ cũng đồng ý, không hề có một lời phản đối. Đương nhiên, chuyện này Thôi Thái Dạ cũng không nói với Tiểu Ái. Tính khí của cô, anh hiểu rõ, trước đây vì cãi nhau với Dung Kỳ mà vội chạy đến nhà bạn ở. Lần này, theo lệ cũ, cô nói muốn chuyển đi. Anh đành thuận theo ý cô để cô quay về thu dọn đồ đạc, còn bịa chuyện đã thăm dò tin tức, nói với cô Dung Kỳ không có ở nhà.

“Ừm! Vậy tôi lên nhé! Sẽ mau xuống thôi, anh đừng chạy đi đâu đấy!” Tiểu Á xuống xe, anh ngẫm nghĩ một lát, rồi cũng đuổi theo kéo lấy cô.

“Gi vậy?” Tiểu Á nghi hoặc ngóanh đầu lại, bất ngờ Thôi Thái Dạ đưa tay ra ôm rồi hôn cô. Hơi thở hòa quyện giữa mùi thuốc lá và mùi nước hoa xộc vào mũi, cô ra sức đẩy anh ta ra, nhưng dường như luồng trước được hành động này, cánh tay anh càng siết chặt hơn. Đúng lúc Tiểu Á đang trong cơn giận, Thôi Thái Dạ bỗng rời khỏi môi cô, thì thầm bên tai đầy ám muội: “Tiểu Á, anh đã làm quý ông lịch thiệp chín ngày rồi, bây giờ cho anh một nụ hôn an ủi, không được coi là quá đáng nhé?”

“Tôi không phải là người phụ nữ của anh, muốn thỏa mãn thì đi mà tìm người khác!” Tiểu Á tức tối.

“Ai bảo em không phải là người phụ nữ của anh?” Về mặt anh nghiêm nghị, nhìn cô nghiêm túc nói: “Nếu không phải là người phụ nữ của anh, em cho rằng anh sẽ bỏ bê cả đồng công việc để cùng em ra nước ngoài lâu như vậy sao?”

“Anh thì bận gì chứ? Chẳng phải cả ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt hay sao?”

Thôi Thái Dạ bị cô làm cho tức điên, nhưng điều duy nhất giúp anh trút giận lúc này chỉ có thể là trừng phạt bằng cách cắn vào vành tai cô.

“Thôi Thái Dạ!” Tiểu Á thật sự phát cáu, lập tức giơ chân lên đá anh ta.

Thôi Thái Dạ vội buông lỏng tay, biểu lộ đến đây là kết thúc.

“Anh cứ đợi đấy, đợi tôi xuống sẽ nói tiếp với anh chuyện này!” Tiểu Á nghĩ cô đã quá dễ tính, kể từ lần đầu tiên bị anh ta hôn nhưng cô đã không tức giận, vì thế cứ cách một ngày anh ta lại đến quấy rối. Mặc dù không phải là đứa con gái bảo thủ, nhưng cái gì cần phải giữ gìn thì cô vẫn phải giữ chứ. Nếu cứ tiếp tục như thế này, cô thấy chính mình cũng sắp trở thành loại đàn bà dâm đãng dựa vào thân thể mà tiền thân.

Thôi Thái Dạ mỉm cười dõi mắt theo dáng Tiểu Á đi lên lầu, trong lòng nghĩ đến khi cô phát hiện ra mình bị lừa đưa về nhà, không biết sẽ tức giận như thế nào. Chắc cô sẽ nổi cơn thịnh nộ và mắng cho anh một trận té tát.

Lúc này đã là xế chiều, mùa đông ngày thường ngắn, trong phòng không bật điện nên rất tối tăm. Sau khi đóng cửa, Tiểu Á hít một hơi dài, không thay dép và cứ thế đến phòng của mình thu dọn quần áo, sách vở. Lần trước là bị đuổi đi, lần này là lên lút trốn đi, Tiểu Á thấy mình như xung khắc với căn nhà này rồi. Lúc đặt vali lên giường để xếp quần áo vào, Tiểu Á thoáng thấy chiếc áo len mỏng hờ cổ rơi trên nền nhà, đó là chiếc áo Dung Kỳ khoác trên người vào hôm cô bị sốt. Cô cắn môi, nhanh chóng nhét loạn xạ những thứ cần dùng vào vali, sau đó kéo ra khỏi phòng.

Đánh xe vali ma sát với nền nhà phát ra những tiếng ken két vô cùng khó nghe, có lẽ bánh xe đã bị hỏng rồi, lát nữa cô sẽ bảo Thôi Thái Dạ đưa đi mua cái mới. Cúi đầu kéo chiếc vali tới phòng khách, bỗng nhiên cô dừng chân. Đèn phòng khách, tại sao lại sáng vậy? Không khí căn phòng tràn ngập hơi thở lạnh băng mà uy nghiêm đáng sợ. Tiểu Á cứng đờ người ngẩng đầu nhìn, bên cửa sổ sau ghế sofa, một thân hình cao ráo đang đứng ở đó. Đôi mắt đẹp lạnh lùng, lẳng lẽ chiếu lên người cô, rồi lại nhìn xuống chiếc vali. Rõ ràng là cái nhìn chăm chú không cảm xúc, nhưng ngón tay cô vẫn run lên cầm cập, chiếc vali đổ xuống nền nhà, phát ra tiếng “phịch” vô cùng chói tai.

Đã gần mười ngày rồi, lúc tản bộ trên bãi biển thong thả ngắm nhìn biển cả ở đảo Bali, cô nghĩ rằng mình có thể quên được chuyện điên cuồng tối tăm ấy, có thể coi đó như ác mộng để rồi khi tỉnh lại mọi thứ sẽ yên ổn. Nhưng vào giờ khắc này, khi đối diện với anh, cô mới phát hiện ra điều đó hoàn toàn không thể.

“Anh, tại sao anh lại có mặt ở đây được...?” Đối diện với ánh mắt đang không ngừng dậy sóng của Dung Kỳ, Tiểu Á lập tức hiểu ra vấn đề: “Hóa ra Thôi Thái Dạ lừa em! Đồ khôn kiếp!” Cô mắng mấy câu, rồi cúi người nâng chiếc vali trên nền nhà lên, thế nhưng chưa kịp đứng thẳng người, cổ tay cô đã bị anh kéo lại. Sự đau buốt truyền đến khiến Tiểu Á buông vali ra, loạng choạng bị Dung Kỳ lôi vào phòng tắm.

Tiểu Á giãy giụa muốn thoát, nhưng vẫn bị ấn dưới vòi nước. Đã lâu cô chưa có cảm giác bị nước lạnh chảy từ trên đầu xuống, lạnh đến cắt da cắt thịt. Sự hoảng loạn tuyệt vọng bao lấy Tiểu Á, nước mắt lập tức tuôn ra, cô ra sức hét: “Đủ rồi! Đủ rồi! Dung Kỳ anh hãy dừng tay lại cho tôi!”

“Rửa cho sạch sẽ!” Giọng nói gần như khô khốc từ phía trên truyền đến, cô không tài nào tưởng tượng được vẻ mặt của anh lúc này. Giữa mùa đông giá rét dòng nước lạnh băng giã vò cô đến rã rời toàn thân. Chẳng lẽ đây chính là cảnh tượng mà anh muốn nhìn thấy sao? Trong phút chốc, những hồi ức năm xưa bất chợt ùa về trong tâm trí Tiểu Á. Năm cô học lớp mười, vào buổi tối đầu tiên khi cô và Hứa Kỳ Dương hôn nhau, lúc đó bố mẹ đều không có nhà, cô vừa bước vào cửa đã bị anh kéo đến nhà tắm, cũng là xả nước nghiêng như thế này, từ trên xuống dưới làm cô mệt là người. Thế nhưng, khi cô nổi cơn thịnh nộ và giãy giụa thoát ra được, thì anh chỉ lạnh lùng nhìn cô rồi nói rằng: rất bẩn nên phải rửa sạch. Lúc đó, cô không thể hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ rằng anh đang báo thù những trò đùa ác ý của cô trước đây, hoặc là vì thấy cô gai mắt nên đã cố tình chinh cô.

Nhưng bây giờ thì cô đã hiểu!

“Lúc này có phải anh đã thấy...?” Tiểu Á chống tay trên gạch men sứ, dồn sức hét to: “Anh nhìn thấy tôi và Thôi Thái Dạ hôn nhau, vì thế mới dùng nước gột rửa tôi!” Lời nói vừa dứt, Tiểu Á liền cảm thấy sức nước đè lên người càng nặng thêm. Cô bất chợt cười: “Hóa ra đúng là như vậy! Tôi thật ngốc, tại sao đến hôm nay mới hiểu ra. Khụ khụ... Dung Kỳ, anh không thấy anh rất nực cười hay sao? Anh cho rằng như thế này thì sẽ chứng minh được cái gì? Khụ khụ... Nói thật cho anh biết nhé, hôm nay không phải là lần đầu Thôi Thái Dạ hôn tôi. Còn nữa, mấy năm đại học tôi không nhớ nổi đã hôn bao nhiêu nam sinh nữa!” Vòi hoa sen bỗng bị ném sang một bên, Tiểu Á bị anh kéo lên, đẩy vào tường, tiếp theo lại bị ấn chặt, cô đau đến mức gần như ngất xỉu.

Những ngón tay thon dài nắm lấy gáy cô, ép buộc cô chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn anh. Cả người cô ướt như chuột lột, lạnh đến phát run, song anh chẳng khác cô, cũng bị nước làm cho ướt hết người. Đôi mắt đỏ vừa rồi còn tẻ nhạt trong suốt, lúc này đây lại ngập tràn lửa giận, ngọn lửa đó nhảy múa

uốn lượn, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng cô.

Nếu như biết điều, lúc đó Tiểu Ái nên ngậm chặt miệng không nói bất cứ điều gì, nhưng cô lại một mực không chịu. “Anh tức cái gì chứ! Anh có tư cách gì để nổi giận chứ? Đừng nói tôi đã là người trưởng thành rồi, cho dù chưa trưởng thành thì cũng đã sao nào? Chỉ cần tôi vui vẻ, tôi thích hôn ai thì sẽ hôn, đừng nói đến chuyện đó, cho dù cùng với họ lên giường thì cũng không tới lượt...”

“Câm miệng! Em không biết mười ngày qua em mất tích anh đã phải sống như thế nào đâu!” Anh hét lên, dường như đã dốc hết toàn bộ sức lực trong người, ngay cả những ngón tay đang nắm lấy cô cũng bắt đầu run rẩy: “Em cho rằng những lời em nói anh không biết sao? Em cho rằng anh bằng lòng để bản thân mình biến thành bộ dạng như thế này ư?” Không chỉ có ngón tay mà cả người anh cũng đang run lên, ngay cả ngọn lửa giận lúc nãy còn tràn ngập trong mắt giờ đây cũng dần dần biến mất một cách lặng lẽ. Nỗi đau khổ vô hạn bao phủ trong không gian, anh nhìn cô chăm chú, đáy mắt tràn ngập sự bi thương lẫn đau khổ, còn cả nỗi bất lực, không cam tâm. Đúng vậy, bất kể cô làm gì, anh đều có thể quân thú, có thể quở trách, có thể làm bất cứ điều gì mà một người anh có thể làm, nhưng lại không thể dựa vào lập trường của một người đàn ông vì ghen tuông mà nổi giận.

Dung Kỳ cho rằng, anh sẽ mãi mãi lạnh lùng. Bao nhiêu năm nay, tuy thỉnh thoảng mất đi kiểm soát, nhưng ít nhất anh sẽ không khiến cô biết được lý do đằng sau. Anh cũng đã từng cố gắng chôn vùi những tình cảm không nên có này. Thế nhưng, ngày hôm đó, khi những khát khao và tình cảm đã dồn nén từ lâu ở nơi sâu thẳm nhất của trái tim bùng lên, anh biết rằng, từ lúc này, anh không thể tiếp tục dưng lên vỏ bọc lạnh lùng nữa rồi!

Có những thứ tình cảm, một khi đã để lộ ra, sẽ không thể nào giấu đi được nữa. Dù hiểu rõ kết cục đã định trước, nhưng cũng không thể nào dừng lại được.

“Anh đã từng nói với em từ trước rồi, đừng có dồn ép anh! Hiện tại như thế này, em vừa lòng rồi chứ?”

Dung Kỳ nhìn cô, sự tuyệt vọng trong đáy mắt cơ hồ muốn đánh ngã cô. Đây là một Dung Kỳ xa lạ, từ nhỏ đến lớn, anh luôn hồ hững, chưa từng vì bất cứ chuyện gì mà lo lắng, thậm chí không lâu trước đó, cô còn nghĩ rằng cả đời này anh sẽ luôn cách biệt với những từ như thất lễ, thảm hại. Thế nhưng hiện giờ cô đã thấy cái gì? Một Dung Kỳ luôn vui với vẻ trên cao, vậy mà lúc này anh lại có vẻ mặt bi thương như thế? Thật là nực cười! Hiện giờ người bị thương nhất không phải là cô hay sao? Cô mất tích mười ngày thì đã làm sao nào? Người gặp phải những chuyện này rõ ràng là cô cơ mà! Anh sao phải bi thương chứ?

“Tại sao lại phải như vậy?” Cô nhìn anh quật cường, nước mắt bắt đầu chảy xuống: “Tại sao lại phải như vậy? Em chỉ muốn anh thương em, yêu quý em... Anh cũng biết, ngay từ lần đầu tiên gặp anh, em đã quý anh rồi, anh đẹp như một hoàng tử... Chắc chắn anh không thể hiểu, mỗi lần anh lạnh lùng nhìn em và nói những lời làm người khác tổn thương, em đã buồn như thế nào. Em luôn cho rằng anh thật sự ghét em, em luôn hi vọng anh có thể thay đổi, dù luôn nói với chính mình đó chỉ là ý nghĩ xa xỉ nhưng em vẫn hi vọng... Ở Singapore khi nghe được những lời của Lý Trần Gia, em đã vô cùng hạnh phúc, nóng lòng muốn được gặp anh... Thật sự mong ước của em rất đơn giản, chỉ cần anh dịu dàng với em, dù chỉ một chút thôi, em cũng sẽ rất vui. Em không quan tâm phải đợi anh bao lâu giữa trời đông giá lạnh, cũng không để ý sắc mặt lúc anh nhìn em lạnh lùng như thế nào, chỉ cần thỉnh thoảng có một chút ấm áp và quan tâm, thế là đủ lắm rồi...” Tiểu Ái càng khóc càng thương tâm, gần như nói năng lộn xộn hết cả. Cô không thể nào hiểu được, tại sao chỉ câu xin sự yêu mến của anh mà lại khó như vậy!

Năm đó khi cô nói muốn thi vào Học viện Điện ảnh, anh cho rằng cô vì ham chơi ham vinh nên đã ra sức phản đối. Còn bố mẹ nghĩ cô thích khoe mẽ, thích xinh đẹp nên cũng không đồng ý, thế nhưng, họ không biết rằng sự nghiệp điện ảnh là ước mơ trong lòng cô từ rất lâu rồi.

Rất nhiều lúc, thậm chí ngay cả bản thân Tiểu Ái sắp quên đi ước nguyện ban đầu khi lựa chọn giấc mơ này. Không nhớ rõ là từ ngày nào, chỉ biết rằng lần đó cô bị một chị khóa trên kéo vào Học viện Điện ảnh tham dự buổi casting phim do chính sinh viên trong Học viện tổ chức. Năm đó cô mười ba tuổi, vừa học năm thứ hai trung học, mọi thứ đối với cô đều vô cùng hiếu kỳ và mơ hồ. Khi chị khóa trên casting, cô kiễng chân đứng ở ngoài cửa sổ của phòng học nhìn trộm vào, đúng lúc đó cô đã thấy anh. Anh cầm kịch bản, ngồi ở vị trí giám khảo, thỉnh thoảng quay sang nói gì đó với người ngồi bên cạnh, sau đó lại đưa ra nhận xét, góp ý với người tham gia casting. Lúc đó mặt mày anh phấn khởi, sắc thái ung dung tự nhiên, cả người như được bao phủ bởi vàng hào quang lấp lánh. So với ấn tượng của cô về anh, một người trước nay luôn lạnh lùng xa cách thì đây dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Điều gì có thể khiến anh vui vẻ như vậy? Mong ước học tập như thế nào lại khiến anh như biến thành một người khác thế? Những suy nghĩ đó cứ dần dần nảy nở trong lòng cô, sau đó cùng thời gian mà lớn dần, dù rằng có quên mất, thì sự cố chấp đó vẫn cứ tồn tại. Tiểu Ái thực sự chưa từng nói với bất kỳ ai kể cả Tư Nhã, sợ đi cô lựa chọn giấc mơ này là bởi cô muốn trải nghiệm giấc mơ của anh. Cô muốn tiến vào thế giới của Dung Kỳ, hy vọng có được sự quan tâm bảo vệ từ anh, hy vọng anh sẽ nhìn cô nhiều hơn. Thế nhưng sau đó thì sao...?

“Tiểu Ái...” Dung Kỳ vuốt má cô, lấy ngón tay lau những giọt lệ đang tuôn trào, nhưng tuyến lệ của cô như đã hỏng, những giọt lệ không ngừng tuôn rơi. Đôi mắt luôn tràn ngập niềm vui, dạt dào sức sống ấy, giờ đây không thể nào nhìn thấy một chút ánh sáng. Anh thở dài nặng nề, cúi đầu hôn những giọt lệ của cô.

Bị kích động nên sau đó Tiểu Ái đã dồn sức đẩy anh. Hành động đó khiến anh nổi giận, đôi môi đẹp vừa bị nước làm cho lạnh ngắt của anh đặt lên miệng cô, anh nghe thấy tiếng kêu xin nhưng anh đã không dừng lại.

Tiểu Ái cảm thấy môi anh đang nhẹ nhàng hòa quyện với môi cô, từ dịu dàng đến thô bạo, sau đó là chiếm hữu và xâm nhập. Cô thấy tiếng mình trong hơi thở hỗn hên gọi “anh trai” và muốn anh dừng lại. Nhưng lần này bất luận có gọi như thế nào, anh cũng không chịu buông tay.

Anh ép cô vào bức tường lạnh ngắt, cả thân hình dán chặt người cô, không chừa một khe hở nào. Cô không dám mở mắt, rùng mình mấy lần rồi muốn cắn anh, nhưng cứ mỗi lần tiếp xúc với đầu lưỡi và môi anh, cô đều dừng lại. Không phải là cô không muốn, mà cô không thể tưởng tượng ra cảnh tượng bản thân mình cắn môi và đầu lưỡi anh sẽ như thế nào. Điều này đã khiến cô có cảm giác sụp đổ điên cuồng, không lối thoát.

Không thể chống lại nụ hôn của Dung Kỳ, Tiểu Ái chỉ có thể khiến bản thân mình đỡ dần như khúc gỗ, cố gắng quên đi chuyện anh đã làm với mình, quên đi sự thật không thể chối cãi rằng giữa anh và cô có chung huyết thống, quên đi bản thân mình là ai, quên đi tất cả...

Thân nhiệt anh càng lúc càng thay đổi, tựa như viên than nóng đang thiêu đốt cô, bất chợt anh buông cô ra, hỗn loạn chống tay lên trán cô.

“Sau này đừng để anh nhìn thấy người đàn ông nào khác động vào em.” Giọng nói của anh nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh, lạnh lùng vốn có, không những thế còn mang theo cả vẻ sắc lạnh thấu xương: “Còn nữa, hãy tránh xa Thôi Thái Dạ một chút, bằng không anh sẽ không dễ dàng tha cho em đâu!”

Tiểu Ái không nói gì, chỉ yên lặng nhìn anh, ánh mắt ai oán khiến anh phải rời tầm mắt.

“Cuối cùng, em hãy bỏ ngay cái ý nghĩ chuyển đi đi! Em chắc cũng rõ, với khả năng của anh, muốn phong tỏa đường lui của em là chuyện dễ như trở bàn tay.” Trước khi bước ra khỏi nhà tắm, anh ném lại lời cảnh cáo khiến cô nổi đóa.

“Anh đừng nghĩ anh muốn làm gì thì làm! Cùng lắm tôi quay về thành phố Z!” Tiểu Ái dựa vào tường hét to về phía anh.

“Được thôi!” Anh ngoảnh đầu lại nhìn cô, cặp mắt màu trà lạnh thấu xương: “Nếu em có thể từ bỏ việc học của em, vai diễn của em, tất cả những gì em đã gây dựng trong hơn ba năm qua, vậy thì hãy quay về!”

Cánh cửa nhà tắm bị anh hung hăng đập mạnh vào, cô nhìn chằm chằm xuống nền nhà, cuối cùng toàn thân bất lực ngã nhào xuống sàn.

Dung Kỳ quá hiểu cô. Không sai, những lời anh nói hoàn toàn không sai! Học tập, vai diễn, và tất cả những thứ ba năm nay cô tạo dựng được, cô không thể nào từ bỏ. Vì thế chỉ cần một ngày còn hoạt động trong giới showbiz, cô không thể tùy tiện làm theo ý của mình, mà chỉ có thể chịu sự khống chế của anh.

Không, không hoàn toàn như vậy, nếu cô có thể đứng trên vị trí của anh thì sao? Chỉ cần cô có thể mau chóng nổi tiếng trong giới điện ảnh. Đúng vậy, đối với cô, đó chính là con đường duy nhất.

Tại vị trí gần cửa sổ trong tiệm cà phê, Tiểu Ái lười biếng nằm nhào người xem đồng tạp chí trên bàn, tĩnh lặng không cử động. Tur Nhã ngồi bên cạnh lắc nhẹ cốc cà phê, tiếng lanh canh do chiếc thìa nhỏ va chạm với cốc sứ trở thành âm thanh duy nhất giữa hai cô.

“Cậu muốn sâu muộn cũng được, muốn buông thả cũng chẳng sao. Với tư cách là chị em tốt của cậu, bất cứ chuyện gì mình cũng có thể ủng hộ cậu hết mình, nhưng cái chuyện vô cớ bỏ bê việc đóng phim này thì tuyệt đối không thể! Cậu phải biết rằng, bất cứ một cơ hội nào với chúng mình đều không dễ gì đạt được, huống hồ “Vũ điệu đào kép” một bộ phim lớn như vậy. Chính lúc cậu cần bộc lộ tài năng của mình nhất, thì cậu lại chỉ với một câu xin nghỉ phép rồi bất vô âm tín suốt mười ngày, thử hỏi người khác sẽ nhìn cậu bằng ánh mắt gì đây?” Những ngày trước không liên lạc được với Tiểu Ái, Tur Nhã bèn chạy đến đoàn làm phim thăm dò. Vì trước đó đã từng cùng với Tiểu Ái ra vào nơi này nhiều lần, nên bảo vệ nhận ra cô và cho cô đi vào. Kết quả, vừa bước vào đoàn phim đã nghe thấy không ít những lời nói chỉ trích liên quan đến Tiểu Ái. Lúc đó, Tur Nhã mới biết con nhóc này ngay đến thông báo của đoàn làm phim cũng dám bỏ mặc. Thấy Dung Kỳ, cô định dò hỏi chuyện của Tiểu Ái, nhưng vừa nói được hai chữ “Tiểu Ái”, anh ta liền đóng phập quyền kịch bản trên tay, đứng lên gọi trợ lý đến, bàn giao việc này việc nọ. Anh hoàn toàn coi cô như người vô hình, khiến cô tức đến mức muốn xông lên đá bay anh ta ngay tại chỗ.

Tur Nhã ngừng oán thán, phát hiện ra người ngồi đối diện vẫn đang nằm bò trên bàn không một chút phản ứng, cô liền tức giận trở lại: “Trời ơi! Mình nói mỗi mồm này giờ cậu có nghe được cái gì không thế hả? Anh em cậu đúng là giống nhau mà, ai cũng coi như không nhìn thấy mình vậy! Con nhóc chết tiệt, cậu mấy ngày nay sống quá vui vẻ rồi, ngày nào cũng ở đảo Bali cùng Thôi đại gia tắm nắng...”

“Đừng nhắc đến cái tên khốn kiếp đó nữa!” Tiểu Ái nhảy dựng lên, cau mày quắc mắt: “Nếu không vì cái thằng cha đáng chết đó bán đứng mình, thì mình đâu bị...” Nhớ đến buổi tối hôm bị Dung Kỳ tóm được, Tiểu Ái lại thấy tức giận. Thôi Thái Dạ chưa biết chuyện gì xảy ra đã tự mình quyết định. Nếu giữa cô và Dung Kỳ chỉ là cãi nhau như những lần trước, cô cần gì phải trốn đến tận mười ngày.

“Cậu bị làm sao?” Tur Nhã lặng lẽ đến ngồi cạnh cô, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên vẻ hiếu kì lẫn nghi hoặc.

Tiểu Ái thu lại cánh tay vừa đập lên bàn, khuấy cốc cà phê đáp lại không sao, rồi bất chợt ngẩng đầu lên hỏi: “Tur Nhã, cậu... có anh em trai không? Chính là kiểu có quan hệ huyết thống đó?”

“Bố mẹ chỉ có mình thôi, nhưng anh em họ thì có. Bố mẹ mình thực hiện kế hoạch hóa gia đình mà. Nhà cậu là trường hợp đặc biệt đấy. Sao vậy, muốn mình chỉ dẫn một chút cách thức sống giữa anh trai em gái sao?” Tur Nhã vuốt mái tóc xoăn dài của Tiểu Ái giống như âu yếm chú cún con vậy.

“Không phải, mình muốn hỏi, chính là giữa cậu và các anh em họ...” Tiểu Ái chần chừ mãi mới nói được nửa câu, cuối cùng nuốt nửa câu còn lại vào bụng. Một chuyện khó hỏi như vậy, cô thực sự không thể nói ra được, nên giấu bí mật này trong lòng vẫn hơn.

Tiểu Ái xua tay nói thôi vậy, rồi đưa chủ đề câu chuyện quay về vấn đề chính. Cô muốn Tur Nhã lưu ý giúp mình gần đây có công ty nào muốn tuyển diễn viên không, cô sẽ tham gia ứng tuyển. Tur Nhã là người bán địa, kể từ khi bố mẹ ly hôn rồi ai nấy đều lập gia đình, cô đã sống tự lập. Tur Nhã phải tự gây dựng những mối quan hệ từ nhỏ nhất trở đi, tuy không nhất thiết phải quen biết những vị tai to mặt lớn như Thôi Thái Dạ, nhưng những người có tiềm lực bình bình thì cô cũng cần khá nhiều.

Nghe Tiểu Ái nói như vậy, Tur Nhã cảm thấy rất kì lạ. Tiểu Ái bỏ qua một nhân vật tầm cỡ như Thôi Thái Dạ, ngược lại đi nhờ cô sao?

“Thằng cha đó, mình đã hoàn toàn nhận ra được bộ mặt thật của anh ta!” Thôi Thái Dạ có thể lên lút liên lạc với Dung Kỳ đưa cô vào miệng cọp, có gì đảm bảo sau này sẽ không tái diễn một lần nữa: “Huống hồ gần đây mình cảm thấy anh ta quá dễ tâm đến mình, thật là... Mình lại không thích anh ta. Ngộ nhờ anh ta yêu đơn phương mình, mà mình lại không thích gây tổn thương cho người khác.” Lúc nói những lời này, Tiểu Ái bất chợt bày ra dáng vẻ dục đảng đáng yêu “là mỹ nhân nên phải đành chịu thôi” rồi từ từ vuốt tóc, hại Tur Nhã phun cả ngụm cà phê lên chiếc bánh bông lan bơ sữa trước mặt.

“Này! Bắn quá! Mình vừa ăn được một miếng đó!” Tiểu Ai lờm xong, xem thời gian trên di động đã muộn, chỉ đành ai oán đứng dậy mặc áo khoác vào.

“Đến đoàn phim à?”

“Đúng vậy, vẫn còn mấy cảnh phim còn nợ, hôm nay quay hết một lượt.” Tiểu Ái mặc xong áo khoác ngoài, phát hiện ra Tư Nhã vẫn ngồi đó không nhúc nhích, thấy kì lạ liền hỏi: “Cậu không đi với mình à?”

“Thôi đi! Mình coi như đã từ bỏ anh trai cậu, xem đó là giấc mộng xa vời, hơn nữa....” Cô cười dễ thương: “Chút nữa mình còn có cuộc hẹn.”

Tiểu Ái vừa đi vừa mắng bạn thân là trọng sắc khinh bạn. Lúc đẩy cánh cửa kính của tiệm cà phê, gió lạnh tạt vào mặt, bầu trời âm u như lúc chập tối. Đây là ngày âm u thứ hai kể từ khi cô trở về thành phố S, mặt trời dường như đã quên mất ban ngày. Khung cảnh này cũng khiến lòng người có những giây phút giống như bầu trời trên cao nặng nề ngột ngạt, điều này hoàn toàn khác với thời tiết và không khí ở đảo Bali. Thời tiết lúc nào cũng như sắp có tuyết rơi, nhưng tuyết thì cứ chần chừ mãi mà chẳng thấy.

Thật ghét cái thời tiết này! Tiểu Ái quấn chặt chiếc khăn bằng vải nhung lạc đà quanh cổ, vội vã đi về phía trạm xe buýt.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chiếc chìa khóa vô hình

Một giờ đêm, khi Dung Tiểu Ái hoàn thành xong toàn bộ cảnh quay trong bộ phim “Vũ điệu đào kép”, một nhân viên đưa cho cô cốc cà phê chúc mừng. Trên những khuôn mặt tươi cười đó, khó có thể nhận ra vẻ mặt phức tạp, vừa không hài lòng vừa suy đoán của họ dành cho cô lúc chiều khi cô vừa đến đoàn phim.

Chỉ với một câu nói cứng rắn của Dung Kỳ: “Trong đội ngũ nhân viên đoàn phim của tôi, không cần những người chỉ biết ngồi buồn dựa lê, bán dựa chuột”, đã khiến nhân viên đoàn phim trong lòng đang vô cùng hiếu kì lập tức thay đổi thái độ. Tiểu Ái vì thế tiếp nhận những cảnh quay sau đó thuận lợi hơn rất nhiều. Tuy nhiên, cô cũng không vì thế mà cảm kích anh. Nếu như không phải do anh, cô chắc chắn sẽ không vứt bỏ công việc quay phim quan trọng như thế sang một bên, bỏ đi một mạch hơn mười ngày.

Lúc đang tẩy trang trên xe, Tiểu Ái nhận được tin nhắn của anh, anh muốn cô ở lại chỗ đoàn phim đợi anh để lát nữa anh đưa cô về thành phố. Đọc tin nhắn, nỗi chua xót trong lòng Tiểu Ái lại dâng lên cuộn cuộn. Trước đây, cô vẫn ngây thơ hi vọng anh sẽ quan tâm đến mình, nhưng anh lại luôn ngoảnh mặt làm ngơ đối với cô, cô vào đoàn làm phim lâu như vậy, thường xuyên quay phim đến đêm khuya, nhưng anh chưa từng một lần quan tâm đến cô. Tiểu Ái ném mạnh di động vào túi, cầm áo khoác rồi xuống xe.

Khi những bông tuyết đầu tiên rơi xuống, cô đang trên đường quay về thành phố. Con đường này nửa đêm cũng thường có taxi chạy qua, nhưng hôm nay là đêm ông Táo lên trời, tài xế dù không nghỉ ngơi thì cũng chỉ chạy trong thành phố, hiếm khi lái xe đường dài. Đường về thành phố có tới bốn làn đường, hai bên trồng toàn ngô, nếu vào mùa thu và mùa hạ sẽ vô cùng lãng mạn nhưng hiện tại đang là mùa đông, cảnh tro trọi, thân cây xiêu vẹo trông chẳng có chút sức sống nào. Những bông tuyết rơi trên cánh mũi Tiểu Ái lạnh buốt, rồi men theo đường mũi thấm vào tận tâm can khiến sự mệt mỏi ban đầu trong cô dường như đã được xua tan đi. Cô chậm rãi ngừng đầu, bầu trời như mặt biển, với vô số những vệt nhỏ vụn bay lá tả xuống mặt đất.

Thành phố S và Z cách nhau không xa bởi cả hai đều nằm ở phía đông nam. Mấy năm nay mùa đông ở đây vẫn rất lạnh nhưng tuyết lại ít rơi, cho dù là có thì cũng là sau một trận mưa kèm theo tuyết rơi lất phất, không thể tạo thành trận lớn được. Một trận tuyết xuất hiện đột ngột như thế này, thật sự rất hiếm.

Tiểu Ái ngồi lên tầng đá ven đường, không gian tối tăm im ắng, cô lắng nghe tiếng xào xạc của tuyết rơi, hết lần này đến lần khác hít không khí lạnh vào phổi. Sự việc lần này xảy đến quá đột ngột, kể từ ngày hôm đó đến nay, cô chưa từng ngồi một mình suy ngẫm giống như lúc này. Cũng có thể do từ trong đáy lòng mình, cô đã cự tuyệt những suy ngẫm.

Trong không gian tối bỗng tỏa ra chùm sáng, Tiểu Ái hoảng hốt, chiếc xe đi lướt qua cô, một lúc sau quay đầu lái trở lại. Một chiếc xe thể thao màu đỏ chói mắt, là con R8 của Ando Ruki.

Cậu ta hạ cửa xe xuống, khuôn mặt góc cạnh tỏ sự ngạc nhiên: “Oaa! Chị nửa đêm canh ba ở đây làm gì? Chắc không phải, không có ai đón nên định đi bộ về thành phố đó chứ?”

Ando Ruki đáng ghét, hung hăng hống hách đã từng rất nhiều lần chọc ghẹo cô, vậy mà vào lúc này khi thấy cậu ta, trong lòng cô lại có cảm giác vui mừng. Dường như có thể quang minh chính đại từ bỏ việc suy ngẫm về vấn đề nào đó mà thấy nhẹ nhõm.

“Cậu quay về thành phố chứ? Có thể cho tôi đi nhờ được không? Tiểu Ái từ từ đứng lại, sau khi đến gần, cô mới phát hiện ra trên xe ngoài cậu ta, vẫn

còn người quản lý Nanka. R8 là xe hai chỗ ngồi, nên đủ người ngồi. Tiểu Á vén tóc, cười bất lực: “Ngại quá, tôi cứ nghĩ trên xe chỉ có mình cậu!”

Tiểu Á quay người định đi, chàng thiếu niên đột nhiên cất giọng gọi cô, sau đó quay sang nói gì đó với người bên cạnh, sắc mặt Nanka lập tức hơi nhăn nhó. Ruki sa sầm mặt xuống, rồi lại hướng về phía trước nói mấy câu, sau đó nhìn chằm chằm Nanka. Vị quản lý đáng thương tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng cầm áo khoác bước xuống xe.

“Lên xe!” Ruki vui mừng vẫy Tiểu Á, thấy cô còn đang đứng ngây ngốc liền lập tức xuống kéo cô lên xe. Điều hòa trong xe mở đủ độ, ấm áp như mùa xuân, Ando Ruki quay đầu xe, lái như bay về hướng thành phố.

“Cậu, cậu cứ như vậy mà bỏ mặc chị ấy bên đường sao?” Tiểu Á ngơ ngác: “Bên ngoài tuyết đang rơi. Hơn nữa, hiện tại cũng sắp hai giờ rồi. Chị ấy quay về thành phố bằng cách nào?”

“Cái đó chị không cần bận tâm, mấy tên vệ sĩ phiền phức tự khắc sẽ đến đón chị ta!” Ruki nói rồi đưa tay ra phủi đi những bông tuyết dính trên tóc của cô: “Chị...”

Tiểu Á sờn cả gai ốc: “Xin nhờ cậu đấy! Cậu có thể đừng tiếp tục gọi tôi là chị nữa được không? Kiểu xưng hô này thật phiền cậu!”

Cặp mắt phượng hẹp dài của Ando Ruki lờm Tiểu Á một cái: “Tâm trạng không vui à?”

“Đổi mặt với cậu, tâm trạng tôi có thể vui được sao?” Bây giờ phim đã đóng xong, cô hoàn toàn không cần phải che giấu sự ác cảm với cậu ta nữa.

“Này! Chị bây giờ đang ngồi xe tôi đó!”

“Thì sao nào? Cùng lắm thì tôi xuống xe!”

“Tôi chưa thấy người đẹp nào ngang ngạnh như chị cả!” Ruki nheo mắt lại, trong mắt lại, trong đáy mắt đen nháy tựa hồ đang tính toán gì đó: “Đúng rồi, hôm nay cảnh phim của chị đã hoàn tất, phải đi chúc mừng chứ, ông chú kia đâu rồi? Tại sao không đến đón chị?”

“Anh ta không phải là bạn trai tôi!” Tiểu Á tháo khăn quàng cổ, ngoảnh đầu lại nhìn Ruki: “Cậu không phải muốn chúc mừng tôi sao? Muốn thì cứ nói, dù sao hôm nay tôi cũng muốn xả hơi một chút, đi hát karaoke đi!”

“Hai chúng ta thôi ư?” Nụ cười trên khóe môi Ruki lộ ra phần ám muội.

“Đúng vậy!” Tiểu Á ngân dài giọng, gật đầu. Ruki nghe lời lập tức tăng tốc, cho xe chạy về hướng thành phố.

Thực ra ngay từ lúc lên xe, Tiểu Á đã hiểu tên nhóc đáng ghét Ando Ruki này trong lòng đang toan tính gì. Chỉ là so với việc trở về căn nhà khiến người ta ngộp thở ấy thì cô thà ở cùng với cậu ta còn hơn.

Trong phòng bao ở Parker, họ hát karaoke đến tận sáng. Ruki đã uống khá nhiều, còn cô chủ yếu ngồi bên, hoặc là ăn gì đó. Tiểu Á vốn nghĩ rằng nhóc tự cao tự đại như Ando Ruki, từ lượng nhất định không phải vừa, kết quả cậu ta mới uống hai chai bia đã bắt đầu náo loạn, kéo cô bắt phải cùng hát tình ca, sau đó suốt một đêm cậu ta cầm micro hát tung bùng.

Tuy giọng Ruki trong trẻo, âm sắc cũng khá, nhưng khi hát thực sự không có nhịp điệu gì cả, nói cách khác thì âm không tròn, hoàn toàn không thể nghe nổi! Cậu ta còn một mực cho rằng mình đẹp trai, vừa hát vừa dùng đôi mắt dịu dàng, quyến rũ để dụ dỗ cô, hại cô buồn nôn mấy lần.

“Thực ra tôi không muốn đóng phim! Không thích hóa trang trung tính! Tôi rất muốn làm ca sĩ! Rất muốn hát! Muốn được tổ chức liveshow! Nanka đáng ghét!...” Trước khi say, cậu ta dựa lên vai cô lảm bảm. Tiểu Á thờ dài, trong giới nghệ thuật, ai cũng có ước mơ nhưng nào có thể làm theo ý muốn của bản thân để từng chút một vươn tới đỉnh cao? Muốn nổi tiếng thì phải chịu thỏa hiệp từ bỏ, cố chấp bảo thủ chỉ có kết cục là bị đào thải, vùi dập. Mọi thứ đều phải tuân theo trào lưu thị trường, phải xem khẩu vị của khán giả thiên về hướng nào. Để có người lãng-xê, đề cao, họ nguyện sắm vai thành một người khác, đến lúc thật sự nổi tiếng rồi phát hiện không nhận ra chính mình nữa. Phương pháp nhanh nhất để vươn tới đỉnh cao trong nghệ thuật đó chính là vô nguyên tắc, giả dối và mặt nạ, còn đối với công ty quản lý thì nói gì nghe nấy. Không muốn bị khống chế thì phải dùng tốc độ nhanh nhất để thành công!

Cô, một người luôn ôm hoài bão mà cố gắng được đến ngày hôm nay có phải... cũng đã đến lúc phải từ bỏ những thứ gọi là nguyên tắc đó không? Tiểu Á cười mỉa mai, dùng đi động của Ruki gửi tin nhắn cho Nanka, sau đó cầm áo khoác đẩy cửa bước ra ngoài.

Tuyết vẫn rơi, cảnh vật xung quanh đã nhuộm một màu trắng thuần khiết. Trong tiểu khu không ít em nhỏ đang nghịch tuyết, cười đùa vui vẻ. Tiểu Á đứng ở cửa ra vào một lúc, mãi lâu sau mới rút chìa khóa mở cửa. Khi cô bước vào, Dung Kỳ đang nấu bữa sáng trong nhà bếp. Chiếc điều hòa nhẹ nhàng phả ra hơi ấm, trứng gà trong chảo chống dính kêu lên những tiếng lách tách. Dung Kỳ không quay lại nhìn, chỉ chú ý vào động tác ở tay, tựa như lúc này chuẩn bị bữa sáng là việc quan trọng duy nhất.

Tiểu Á cởi áo khoác ngoài và khăn quàng cổ, bước đến nhà tắm đánh răng, rửa mặt. Lúc cô ra ngoài, bữa sáng đã được bày trên bàn ăn. Có bánh mì kẹp trứng chiên và Lạp sườn, còn có cả sữa bò ấm, hai phần ăn giống nhau đặt ngay ngắn trên bàn. Dung Kỳ đã ngồi xuống, đang cầm cốc sữa, đôi mắt màu trà lạnh lùng đang nhìn chăm chú những bông tuyết bay lá tả ngoài cửa sổ, không biết trong đầu anh đang suy nghĩ những gì. Tiểu Á đi qua bàn ăn, đến bên ghế sofa mềm mại, thuận tay mở ti vi xem. Một đêm không ngủ, cô rất mệt mỏi, lúc này chỉ muốn ngồi xem tin tức.

“Lại đây ăn sáng!” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, Tiểu Á nằm trên ghế sofa co người lại, không nhúc nhích. Tiếp theo có tiếng bước chân, những ngón tay trắng trẻo thon dài đưa đĩa bánh mì và cốc sữa đặt lên chiếc bàn trà trước mặt. Tiểu Á ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt màu trà đang nhìn

mình chăm chú. Tia nhìn lạnh nhạt, ánh mắt xa cách, nhưng không vì chuyện Tiểu Ái suốt đêm không về mà Dung Kỳ tức giận. Dây thần kinh cau có dần giãn ra, Tiểu Ái cảm xúc uống từng ngụm, từng ngụm sữa.

“Uống xong rồi đi thu dọn hành lý, hôm nay về nhà ăn Tết, đoàn phim đã nghỉ, chúng ta sẽ ở thành phố Z thêm được mấy ngày.” Anh ngồi xuống cạnh chiếc bàn trà, từ vị trí của cô có thể nhìn rõ khuôn mặt anh. Tiểu Ái cau mày, càng cúi đầu thấp hơn một chút: “Em không về, em còn có việc chưa làm xong!”

Dung Kỳ cười lạnh vài tiếng: “Phim thì đã quay xong, quảng cáo cũng sắp lên sóng, trường học đã nghỉ lễ, còn có chuyện gì em chưa làm chứ?”

Tiểu Ái ngẩng đầu kinh ngạc: Tại sao ngay cả chuyện quảng cáo mà anh cũng biết?

Đôi môi Tiểu Ái bỗng cong lên. Dung Kỳ ném mấy bức ảnh vào lòng cô, lạnh lùng nói: “Đây là những bức ảnh anh đã ngăn chặn lại sáng nay!” Tiểu Ái tập trung xem từng bức một, thấy vô cùng kinh ngạc khi đây là những bức ảnh nửa đêm hôm qua cô cùng Ando Ruki đến Parker.

“Anh, anh theo dõi em?”

“Anh không rảnh rồi đến mức đó! Một paparazzi bám theo ban nhạc rock and roll R.D, thấy cảnh này liền chụp lại. Cấp trên của anh ta là bạn anh, vậy nên những bức hình này mới được ngăn chặn lại. Bằng không, em nghĩ rằng bây giờ em có thể thanh nhàn như vậy sao?”

“Vậy thì đã làm sao? Em với cậu ta không làm gì cả!”

“Trước khi em quay về, anh và Nanka đã nói chuyện với nhau qua điện thoại, nếu như bọn em thật sự làm gì...” Dung Kỳ ngồi trên sofa, khom lưng tiến gần trước mặt Tiểu Ái, đẩy mắt lạnh lẽo chọt vọt qua tia giận dữ: “Em nghĩ rằng, em vẫn có thể bình tĩnh mà ngồi đây uống sữa được sao?” Hơi thở của Dung Kỳ gần ngay sống mũi Tiểu Ái, mùi hương thoang thoang của nước dưỡng sau khi cạo râu quần lấy cô, hơi thở thanh tĩnh quen thuộc lại khiến cô không khỏi run rẩy.

“Ăn xong rồi thu dọn hành lý, anh không muốn nói đến lần thứ ba!”

“Em ghét anh!” Tiểu Ái cắn môi, bất ngờ hướng về phía lưng anh hét lớn.

“Đừng nói những lời vô nghĩa nữa!” Anh không quay người lại, chỉ hơi ngoảnh đầu, giọng nói lạnh nhạt đến mức không thể lọt tai: “Và lại chuyện này...”

Chuyện này, cho dù cô không nói thì anh cũng biết. Dịp Tết này, chỉ có thể miêu tả bằng hai từ tẻ nhạt.

Dung Kỳ bận trăm công nghìn việc nhưng vẫn thu xếp thời gian về nhà ăn Tết khiến bố mẹ rất vui mừng. Trong mắt họ, anh là đứa con trai thân thiết nhất, ngoan ngoãn nhất trên đời. Tiểu Ái thì ngược lại, Tết năm ngoái cô cùng bạn học đi du lịch nên chỉ gọi điện về chúc bố mẹ vào đêm giao thừa, vì thế cô bị coi là không hiểu chuyện. Ông bà cô đã qua đời, họ hàng ở xa nên không thường xuyên qua lại, vì vậy năm nào gia đình cô cũng ăn Tết tại nhà.

Trận tuyết lớn đã khiến mặt đường đóng băng. Để không ảnh hưởng đến hoạt động giao thông, suốt đêm bộ đội có mặt trên các con đường cao tốc cào tuyết mở đường. Tuy vậy, từ thành phố S đến thành phố Z vẫn mất hơn bốn tiếng đồng hồ đi xe. Trong suốt bốn tiếng đó, Tiểu Ái đều nghiêng mặt, thu người ngồi trên ghế phụ ngủ.

Đến thành phố Z, lại gặp phải ùn tắc giao thông diện rộng, lúc hai người về đến nhà thì bà Dung cũng chuẩn bị xong bữa tối. Mặc dù chỉ có bốn người, nhưng bố mẹ vẫn nấu cả một bàn thức ăn, đều là những món cô và Dung Kỳ thích. Những ngày qua, Tiểu Ái do không được ăn uống tử tế nên nhìn khuôn mặt gầy hằn đi, mẹ thấy vậy rất lo lắng, ra sức gấp thức ăn cho cô.

Kết quả còn chưa ăn được mấy miếng, đã bị bố hỏi một câu khiến cô suýt nữa nghẹn: “Heo con à, cái cậu Thôi Thái Dạ là thế nào vậy?”

“Bố, bố làm sao lại biết!” Tiểu Ái vô thức nhìn Dung Kỳ ngồi đối diện, cánh tay đang cầm đũa bỗng dừng lại, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt.

Phản ứng của anh khiến Tiểu Ái vô cùng khó chịu, cho dù cô và Thôi Thái Dạ yêu nhau thật thì cũng không liên quan gì đến anh. Trong lòng Tiểu Ái lạnh vài tiếng, cô thầm nghĩ dù cùng đang ở nhà, anh cũng không thể làm gì được nên mạnh dạn chọc tức anh.

“Bố à, anh ta là ông chủ của công ty người mẫu Sun, cũng là người đang theo đuổi con gái bố đó.”

“Ông chủ của công ty người mẫu sao? Chính là giống kiểu hộp đêm đó à?” Mẹ cũng lên tiếng hỏi.

“Sao bà còn quê mùa hơn cả tôi nữa vậy?” Bố Tiểu Ái lắc đầu: “Đã bảo bà hàng ngày chịu khó xem tin tức giải trí rồi mà! Con trai, con gái của chúng ta đều là người trong giới giải trí, người làm mẹ như bà mà ngay đến công ty người mẫu cũng không biết!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Mẹ à mẹ nói hơi quá rồi! Cái gì mà hộp đêm, mẹ nghĩ rằng người ta là tú bà đấy à!” Tiểu Ái lập tức phụ họa theo: “Vẫn là bố lợi hại! Cái gì cũng biết!”

“Bố tất nhiên là biết rồi! Người mẫu thôi mà! Tiểu Khả nhà tăng dưới chính là người mẫu đó thôi.”

Tiểu Ái suýt chút nữa thì phun thức ăn ra ngoài: “Bố à! Tiểu Khả múa cột ở quán bar đúng không?”

Một tràng cười nhẹ vang lên, Tiểu Ái ngạc nhiên quay đầu, Dung Kỳ đang nhanh chóng thu lại nụ cười trên khóe môi. Anh cười sao? Lúc trước vẫn còn

đang tức giận, một lát sau đã cười, đồ thần kinh!

“Bố à, người mẫu trong công ty của Thái Dạ và Tiểu Khả là hai kiểu khác nhau. Họ thường tiếp nhận những công việc chụp hình tạp chí và trình diễn thời trang trên sàn catwalk, thỉnh thoảng làm diễn viên nghiệp dư cho các MTV của ngôi sao, hoặc nhận đóng mấy cái quảng cáo.” Dung Kỳ chậm rãi nói, thuận tay chỉ vào ti vi: “Quảng cáo sản phẩm dưỡng da XX châu u kia, chính là do người mẫu công ty cậu ấy đóng.”

“Hóa ra tài giỏi như vậy đó!” Bố Dung Kỳ búng tỉnh.

“Không phải ông nói biết sao?” Bà Dung lờm một cái, sau đó mỉm cười với Dung Kỳ: “Tiểu Kỳ nè, nghe con nói như vậy, cái cậu Thôi Thái Dạ kia con cũng quen à?”

Dung Kỳ lạnh lùng nhìn Tiểu Ái đang trừng mắt nhìn mình, mở miệng nói: “Bọn con là bạn bè, quen nhau ở Mỹ.”

“Hóa ra là bạn của con! Vậy thì tốt rồi, Tiểu Kỳ, mau nói với bố, cái cậu Thôi Thái Dạ kia là người như thế nào? Trên phương diện kết bạn gái, đối với Tiểu Ái nhà chúng ta có phải là đang thật lòng không?”

“Bố! Chuyện này bố phải hỏi đương sự chứ! Anh trai không biết gì đâu.” Tiểu Ái lại trừng mắt với Dung Kỳ, đáng tiếc anh lại không để ý.

“Chuyện giữa cậu ấy và Tiểu Ái con biết không nhiều. Thái Dạ đối nhân xử thế khá được, không hề ra vẻ công tử nhà giàu, đối với bạn bè cũng tốt, chỉ có điều tốc độ thay bạn gái hơi nhanh.” Nói xong, anh quay sang Tiểu Ái nửa cười nửa không. Tiểu Ái tức giận cắn đầu, xem bộ dạng rất muốn mắng anh, nhưng vì bố đang ngồi bên cạnh cứ một câu hai câu nào là “Công tử đào hoa tuyệt đối không được”, nào là “Con cái nhà có tiền là bạc tình nhất”, khiến cô muốn mở miệng cũng không được.

Kế hoạch của Dung Kỳ là ở nhà nghỉ ngơi sáu hôm, tối mừng năm sẽ quay về thành phố S. Tuyệt lại tiếp tục rơi hai ba ngày nữa nhưng không lớn bằng trận đầu tiên, chỉ là những trận tuyết nhỏ, vừa rơi xuống đã tan luôn.

Giống như những lần trước về nhà, bố luôn bận bịu với việc xem phim, mẹ thỉnh thoảng bảo Tiểu Ái đi chợ cùng, và Dung Kỳ người đang bận lộn trước máy tính hoặc đọc sách sẽ đảm bảo nhận việc lái xe. Kể từ lần vô tình gặp Lý Trân Gia ở Singapore rồi hòa giải mối quan hệ, Tiểu Ái thường xuyên liên lạc với cô ấy. Dịp Tết này, Trân Gia đưa bạn trai về nhà ra mắt bố mẹ, bèn hẹn Tiểu Ái đi uống trà.

“Này, nhớ gọi cả anh trai cậu đó nhé! Đã bao năm rồi không gặp, cũng để mình thấy anh ấy bây giờ ra sao rồi.” Trước khi gác máy, Trân Gia còn đặc biệt dặn dò một câu. Tiểu Ái không vừa lòng, liền thoải mái nói nếu như anh không bận sẽ đến. Hôm uống trà dĩ nhiên là chỉ có một mình cô, còn Lý Trân Gia đưa theo bạn trai đến.

Đó là một người đàn ông đáng vẻ cao ráo, hơi gầy, da trắng, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, song ánh mắt lại vô cùng sắc bén, nhìn rất quen mắt.

“...” Tiểu Ái cứng họng, đây rõ ràng là người đàn ông đã bắt cóc cô đến Singapore! Tên là gì Địch ấy nhỉ?

“Văn Nhã Địch, Hoa kiều Singapore, làm việc ở công ty Tiida, là một công ty IT rất nổi tiếng!” Lý Trân Gia hứng khởi giới thiệu, Tiểu Ái như rụng mảy, ngành IT ư? Lại còn là công ty Tiida cơ à? Thật là nói dối không biết ngượng mồm mà! Sao có thể trùng hợp như vậy chứ, trên đất Singapore lại gặp được người quen, hóa ra người mà Lý Trân Gia đi bám đuôi chính là anh ta. Đáng tiếc, bám tới bám lui vẫn bị lừa xoay như chong chóng.

“Dung tiểu thư, lần đầu gặp mặt, xin chào!” Đối phương giơ tay về phía cô. Tiểu Ái nhìn anh ta từ đầu xuống chân một lượt, rồi nhếch mép lên: “Đâu phải lên ti vi, cần gì phải bắt tay bắt chân chứ!” Tiểu Ái cười vừa ngây thơ vừa trong sáng, nhưng nhất quyết không chịu động vào tay anh ta. “Còn nữa, hãy cứ gọi tôi là Dung Tiểu Ái, cách xưng hô Dung tiểu thư, tôi nghe thật sự không quen!”

Mỗi người họ chọn một món đồ uống, tán gẫu chuyện phiếm bình thường. Trân Gia là người vui vẻ nhất trong số ba người, dường như rất hài lòng với người bạn trai của mình, nụ cười luôn rực rỡ tràn ngập hạnh phúc và thỏa mãn. Tiểu Ái càng nhìn càng thấy khó chịu, lúc anh ta đi ra chỗ khác nghe điện thoại, cô lập tức thì thầm hỏi: “Cậu và anh ta yêu nhau bao lâu rồi? Quen nhau ở đâu? Anh ta đối xử với cậu có tốt không?”

Trân Gia phá lên cười: “Sao vậy, bây giờ cậu là mẹ mình đấy à?”

“Cười gì mà cười!” Tiểu Ái lờm nguýt.

“Được rồi! Cậu bớt lo nghĩ đi, mình biết người nào mới gặp cũng đều thấy ánh mắt ấy rất mạnh mẽ, tưởng chừng không dễ lại gần, nhưng thực tế tính tình anh ấy rất ôn hòa, đối xử với mình rất tốt!”

“Thế sao lần trước cậu còn chạy đến Singapore theo dõi anh ta?” Người phụ nữ mù quáng sa vào lưới tình, Tiểu Ái bất lực.

“Lại là chuyện đó à? Đó là vì mình sợ bị người khác cướp mất anh ấy mà thôi!” Trân Gia cúi đầu uống ngụm trà, dường như có điều gì muốn nói nhưng lại thôi, lúc đó Tiểu Ái đang nhìn ra ngoài cửa sổ nên không để ý đến sự biến đổi cảm xúc trên gương mặt Trân Gia.

Khi Văn Nhã Địch quay lại, Tiểu Ái mở miệng trêu đùa: “Chúng tôi vừa nói về anh đấy. Có muốn biết chúng tôi đã nói chuyện gì không?”

“Tiểu Ái!” Trân Gia đỏ mặt, đưa chân đá cô một cái dưới gầm bàn.

Con nhóc chết tiệt, vẫn như trước đây, yêu đương vào là bỏ mặc bạn bè! Tiểu Ái đau đến mức phải nín thở. Văn Nhã Địch dường như đã quan sát được gì, đáy mắt đang cười chọt ánh lên tia nhìn sắc sảo.

Uống trà xong, Tiểu Ái định về nhà luôn, nhưng Trần Gia lại đề xuất đi ăn, muốn ăn gì đều cho Tiểu Ái chọn. Thực ra kế hoạch tối nay là Dung Kỳ sẽ đưa cả gia đình ra ngoài ăn cơm, nhưng trong lòng vẫn còn nung nấu ý nghĩ phải chơi cho Văn Nhã Định một trận, nên Tiểu Ái liền gọi điện cho mẹ, sau đó kéo Trần Gia chạy thẳng đến nhà hàng hải sản Lý Công Đề.

Giữa mùa đông mà ăn đồ hải sản thì thật là xa xỉ! Trước đây cô đã từng đến nhà hàng này, cũng đúng vào mùa đông, đồ hải sản trong đó toàn là thực phẩm cao cấp vẫn còn tươi nguyên. Nhà hàng còn có một vị trí rất đẹp, nhưng hóa đơn cao ngất ngưỡng luôn khiến người ta sợ phát khiếp.

Trần Gia vừa đến nhà hàng liền véo Tiểu Ái: “Con nhóc chết tiệt, cậu ngay đến người đàn ông của mình mà cũng đem ra chém giết!”

“Chỉ nghe theo lời cậu thôi mà! Đây không phải là mình đang giúp cậu hay sao? Hồi cấp ba ai đã từng mách mình đến đây, nói đàn ông không thể cung chiêu, thỉnh thoảng cũng phải tạo cho họ chút áp lực. Chỉ mấy chục nghìn tệ thôi mà. Đáng gì chứ!”

Trần Gia tức muốn chết, lúc muốn động thủ, Văn Nhã Định đã từ trong bãi đỗ xe đi ra, gọi hai cô cùng bước vào cửa chính.

Tiểu Ái liếc nhìn bóng lưng Văn Nhã Định, kéo Trần Gia hỏi nhỏ: “Anh ta sống ở thành phố Z à?”

“Không phải, thường thì ở Singapore, khi thì đến thành phố khác, nhưng ở đây anh ấy cũng có nhà.”

“Hừ, nhân viên IT bây giờ đều nhiều tiền như vậy sao? Có nhà ở nhiều thành phố, lại còn mua cả xe Lexus LS, mặc dù không phải kiểu thông dụng, nhưng cũng hơi khoa trương đấy!”

“Rất đắt à? Không phải đều là bốn bánh thôi sao? Bố mình năm ngoái cũng mua một chiếc đó, cả bảo hiểm cho xe nữa mới hết gần một trăm hai mươi nghìn tệ...”

“...” Tiểu Ái đứng trước mặt Trần Gia mù về xe cô thật sự không còn gì để nói: “Thôi, coi như mình chưa nói gì!”

Thực ra từ khi thấy xe của Văn Nhã Định, Tiểu Ái đã biết người đàn ông này tuyệt đối sẽ không coi bữa cơm này là gì. Lúc gọi món, anh ta không chớp mắt gọi trước ba đĩa bào ngư, rồi đến các loại món ngêu xẻ thân, từ tôm hùm đến cua biển cái gì cũng có.

Trần Gia hình như chưa từng cùng Văn Nhã Định đến những nhà hàng kiểu này, lúc gọi món, Trần Gia muốn xem giá nhưng trên đó in một dòng chữ “theo giá thị trường”. Món ngêu xẻ thân được đưa lên trước, Tiểu Ái ăn được hai miếng đã cảm thấy buồn nôn, mùa đông ăn hải sản thật sự rất lạnh. Tiểu Ái mất hứng bỏ xuống, ngẩng đầu lên đúng lúc thấy vẻ mặt khời hải của Văn Nhã Định. Lửa giận trong lòng Tiểu Ái lại bùng lên, thẳng cha này rõ ràng cố ý mà. Lại có thể lấy mình hại người, quá vô vị! Được, hôm nay thử xem ai liều hơn ai!

“Anh chàng đẹp trai, lại đây!” Tiểu Ái hướng về phía nhân viên phục vụ ra hiệu, anh ta mặt mày tươi cười bước tới, cung kính khom người nghe yêu cầu. Tiểu Ái cười, hào khí khua tay: “Lấy cho tôi hai bình rượu Ngũ Lương lại đây.”

“Phụt!” Trần Gia phụt cả thức ăn.

Rượu trắng kèm với hải sản là lựa chọn tuyệt nhất, hải sản lạnh, còn rượu trắng lại làm ấm lòng, ngoài ra còn có thể diệt khuẩn, phòng trừ thổ tả. Điều này thì ai cũng biết, nhưng Tiểu Ái trong lúc này hình như đã quên mất tử lượng của mình.

Kết quả, lúc Tiểu Ái ăn hết món ngêu, thì cũng đã bị rượu trắng hạ đo ván rồi. Với thể chất như cô, uống rượu say không bao giờ gục ngã, chỉ có thể hoạt bát hơn nhiều so với bình thường. Một mình Trần Gia hoàn toàn không đỡ nổi. Văn Nhã Định, cau mày, đi lên phía trước đỡ bên còn lại, nhưng Tiểu Ái thực sự say khướt, chỉ có một đoạn từ chỗ ngồi đến cửa phòng ăn mà cũng đi mất mười phút. Cuối cùng không còn cách nào, dưới yêu cầu của Trần Gia, Văn Nhã Định sa sầm mặt mày ôm ngang người cô.

Lúc ba người bước ra khỏi phòng ăn, bên phòng đối diện hành lang cùng đồng thời mở cửa, một thân hình cao ráo, lạnh lùng bước ra. Những sợi tóc đen rũ trước trán, đôi mắt màu trà trong suốt, lạnh lẽo, chiếc áo khoác dạ mỏng màu đen vừa vặn, còn cả khuôn mặt tuyệt mỹ khiến người ta vừa nhìn đã say mê kia nữa. Là Dung Kỳ! Trần Gia từng người, mặc dù vẫn biết anh đẹp trai, nhưng không ngờ chỉ sau mấy năm không gặp, khí chất anh lại đậm đậm, sâu lắng đến mức mê người như thế! Người đàn ông này quá được ưu đãi, rõ ràng sắp ba mươi tuổi, vậy mà không tìm thấy một chút dấu tích nào của tuổi tác. Không hề có nếp nhăn, nước da vẫn trắng ngần, láng mịn như trước. Chỉ có gờ tay nhắc chân thôi cũng đã hào quang chói lọi giống như mình tỉnh vậy, cô nàng phục vụ bên cạnh chăm chú nhìn đến nỗi mắt như sắp dính lên trên người anh rồi.

“Bố, mẹ, bữa cơm hôm nay được chứ ạ?” Phía sau anh vẫn còn hai người nữa, đó là bố mẹ anh, anh kéo cửa ra, về mặt bình tĩnh cúi đầu hỏi thăm.

“Ừ! Bữa cơm hôm nay rất ngon, Tiểu Ái không đến thật đáng tiếc!” Ông Dung vừa lòng hả dạ, khẽ lắc lắc đầu.

“Đúng vậy, con bé ranh mãnh này, từ sáng đến tối hùng hùng hổ hổ, đã bao tuổi rồi mà còn chưa biết chừng mực, nói không đến là không đến... Kia! Tiểu Ái!” Cùng với tiếng gọi ngạc nhiên của bà Dung, ba người nhìn chăm chăm về phía người vẫn đang tiếp tục “vận vẹo xoay người” trên tay Văn Nhã Định.

Khuôn mặt bình tĩnh đậm đậm kia đột nhiên lạnh ngắt, Trần Gia vẫn còn chưa rời mắt khỏi khuôn mặt điển trai ngất trời của anh thì đối phương đã đi đến trước mặt Văn Nhã Định.

“Anh Kỳ!” Trần Gia vội vàng lại gần: “Em là Trần Gia, bạn học của Tiểu Ái, còn nhớ em không?”

“Còn nhớ!” Dung Kỳ lãnh đạm trả lời, tầm mắt vẫn tập trung vào Tiểu Ái đang “vặn vẹo xoay người”, anh đưa tay ra, giọng nói hơi lạnh: “Có thể đưa cô ấy cho tôi rồi!”

“Vô cùng sẵn lòng!” Văn Nhã Định cười giễu cợt, lập tức ném ngay “củ khoai nóng” này cho Dung Kỳ.

Tiểu Ái co người trong lòng Dung Kỳ, khẽ hé đôi mắt lơ lơ nhìn anh trong giây lát, đột nhiên cười ngốc nghếch, sau đó dựa sát vào ngực anh đi vào giấc ngủ.

Trần Gia để ý thấy khi Tiểu Ái mang vè mặt an tâm dựa vào Dung Kỳ ngủ, đôi mắt anh xưa nay vốn lạnh lùng, thờ ơ, trong nháy mắt lóe lên sự dịu dàng âu yếm.

Trần Gia lặng lẽ thở dài. Chẳng lẽ, anh ấy vẫn tiếp tục...? Từ năm đó đến giờ, hay từ nhiều năm trước đó rồi... Thực ra, rất nhiều chuyện cô biết rõ. Rõ ràng đã nhìn anh nhiều lần trong trạng thái như vậy, nhưng cô không hiểu được sự thật dưới đáy mắt lạnh lùng kia. Tiểu Ái chắc vẫn chưa biết. Cô rất cuộc có nên nói với Tiểu Ái sự thật đằng sau những lời nói dối năm đó không?

Con đau đầu sau khi tỉnh rượu, là sự đau đớn mà Tiểu Ái không thể nào chịu đựng được, thế nhưng sau mỗi lần bình phục lại khẳng khái không chịu rút ra bài học.

“Mẹ! Khát nước!” Tiểu Ái nhắm mắt gọi, lập tức có người nâng nửa đầu lên, đưa cốc nước đến bên miệng, cô uống một hơi dài, lúc đó mới ấn huyệt thái dương mờ mắt ra. Nào ngờ người ngồi bên giường không phải mẹ, mà là Dung Kỳ. Tiểu Ái lập tức thu người vào trong chăn. Dung Kỳ đặt chiếc cốc xuống, giọng nói có chút không vui: “Không biết uống thì đừng uống, uống say gây rối thì hay lắm hả?”

“Ai gây rối chứ?” Cô thò đầu ra phản kháng.

Dung Kỳ đang đứng bên cạnh giường từ từ nhìn xuống, những tia sáng mềm mại xuyên qua tấm rèm phòng ngủ chiếu lên thân hình anh, cả người anh như được bao phủ bởi ánh hào quang màu vàng kim, khiến người ta lóa mắt.

Tiểu Ái kéo chăn, trong lòng cảm thấy tự xót thương cho bản thân, trong tình huống này mà vẫn còn có tâm trạng thường thức thần thái của anh. Thật là hồ thẹn!

“Sao vậy, bây giờ lại biết trốn tránh không gặp người khác rồi à? Hôm qua thì sao, trong lòng người đàn ông xa lạ, không phải là rất biết lẫn đi lẫn lại đó thôi?”

Tiểu Ái sững người, tại sao chuyện này anh cũng biết vậy? “Ai là đàn ông xa lạ? Anh ta là bạn trai của Trần Gia!” Nói xong, Tiểu Ái hơi khó chịu: “Thật là, anh dựa vào cái gì mà lúc nào cũng hỏi tôi ở cùng với ai, anh đừng nghĩ rằng anh, anh... như thế nào thì tôi cũng như vậy! Anh là anh trai tôi đó, anh như thế... không cảm thấy bản thân rất biến...” Chữ cuối cùng dính ở đầu lưỡi không sao thốt ra được. Không phải cô không có dũng khí nói, mà thực sự cảm thấy quá thương tâm, quá khôi hài. Thế giới này cuộc làm sao vậy? Rõ ràng một khuôn mặt khiến người khác như con thiêu thân lao đầu vào lửa, rõ ràng có vô số phụ nữ theo đuổi, dù có cho thêm tiền cũng coi như không, nhưng tại sao lại làm ra những chuyện như thế với cô chứ? Lẽ nào... thấy cô đau khổ khó chịu là tất cả niềm vui của anh sao? Như thế thì có lợi gì cho anh chứ? Cô đã cố gắng mọi cách tránh xa anh, nhưng đến cuối cùng lại phát hiện ra mãi mãi không thể rời khỏi tầm mắt của anh.

Ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ ấy, dường như biến thành một chìa khóa vô hình. Cô không nhìn thấy được, không mò được, thế nhưng đâu đâu cũng có sự xuất hiện của nó. Bất luận đang ở đâu cùng với ai, làm cái gì, cuối cùng cô vẫn không thể tránh được ánh mắt anh.

Cuộc sống như vậy, rốt cuộc phải tiếp tục như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ai cũng có ước mơ

Lúc nhận được tin nhắn của Tư Nhã, Tiểu Ái vẫn còn chưa dám tin. Lúc nhờ Tư Nhã tìm cơ hội, cô không hi vọng nhiều, nào ngờ chưa được bao lâu, Tư Nhã đã tìm cho cô được một công việc.

“Nếu muốn cảm ơn mình thì hãy trích một phần cát xê cho người quản lý của mình đi! Rayli đó!” Sau này Tiểu Ái mới biết, Tư Nhã có một người bạn là trợ lý của nhà quay phim kia, muốn chụp một bộ ảnh với trang phục váy, trong đám người mẫu đã chọn từ trước có người đột nhiên xin rút vì thế mới tìm Tư Nhã giúp đỡ.

Bởi vì trong lịch của Tiểu Ái có thông tin đóng quảng cáo nước trái cây cho một nhãn hiệu nổi tiếng và đóng phim điện ảnh “Vũ điệu đào kép”, nên nhà quay phim chỉ xem qua thông tin về cô đã lập tức đồng ý luôn.

Tiến độ quay rất gấp, Tiểu Ái vừa đến studio lập tức bị người ta đẩy vào thay trang phục và trang điểm, rồi được đưa lên trước ống kính. Cùng chụp hình với cô có năm sáu người mẫu trẻ tuổi, cô nào cũng cao từ 1m75 trở lên, Tiểu Ái với chiều cao khiêm tốn 1m68, thấy rõ mình thấp hơn rất nhiều so với họ. Nhà quay phim từ ống kính máy quay nhìn đi nhìn lại cô không khỏi cau mày, lập tức la lớn hỏi người này do ai mời đến.

Tiểu Ái mặt nổi mấy vạch đen, may mà người trợ lý đứng bên cạnh lập tức ghé vào tai nói mấy câu, anh ta lúc này mới thu lại vẻ mặt không hài lòng. Sau khi suy nghĩ giây lát, anh ta sai người khênh một cái ghế sofa, bố trí đơn giản vị trí từng người, rồi bảo họ tạo dáng thỏa thích, chỉ cần có thể lộ ra sự nổi bật của chiếc váy là được.

Mặc dù đã có kinh nghiệm chụp hình, nhưng chụp tĩnh và chụp động lại là hai kiểu hoàn toàn khác nhau, không chỉ nhìn vào hình ảnh chụp lại trong nháy mắt, mà còn phải đòi hỏi tất cả mọi người có được vẻ mặt tốt nhất trong cùng một lúc. Tiểu Ái trên phương diện này vẫn còn non nớt, ngay từ lúc bắt đầu đã không duy trì nhìn vào ống kính được quá nửa giây, hoặc là vẻ mặt không đạt yêu cầu.

Thời gian nghỉ giải lao, những cô người mẫu khác đều thấy hứng thú khi bàn tán về cô, công việc vốn dĩ có thể hoàn thành trong vòng ba tiếng giờ đây phải kéo dài. Trước đây Tiểu Ái thường xem tạp chí này, đối với đại đa số người mẫu trong đó cô luôn rất yêu thích, hôm nay lại thấy được khuôn mặt khác đằng sau ống kính của họ. Tất cả những điều đó, cô cũng có thể lí giải được, song vì không thích nên cũng không muốn đến lấy lòng họ.

Không khí trong phòng trang điểm ảm đạm trầm mặc, sau khi có sự ghé thăm đột ngột của người nào đó, mọi thứ đã thay đổi.

“Nhìn kia! Người kia... không phải Ando Ruki đó sao? Hôm nay cậu ta cũng đến, may thế!” Không biết là ai lên tiếng trước, sau đó là những tiếng bàn luận kinh ngạc, thích thú vang lên. Tiểu Ái đang đeo chụp tai nằm bò lên bàn trang điểm nhắm mắt dưỡng thần. Kể từ sau khi đón Tết, trở về thành phố S, cô liền tìm một công việc vào buổi tối, ngày nào cũng bận đến hơn mười hai giờ đêm mới về nhà. Mặc dù nói với Tư Nhã là muốn giúp bản thân trau dồi nhiều kiến thức trước khi tốt nghiệp, nhưng thực chất cô tránh Dung Kỳ.

Sau lần tranh luận quyết liệt khi Tiểu Ái từ đảo Bali về, Dung Kỳ không làm gì cô nữa. Song không phải những chuyện muốn quên là có thể quên ngay được, muốn phớt lờ là phớt lờ được. Rất nhiều lần, ánh mắt anh lảng lảng nhìn cô chăm chú, khiến cô cảm thấy không an tâm. Tiểu Ái nghĩ đến nhiều khả năng, anh sẽ hôn cô, có phải là anh đang có ý định muốn hôn cô hay không? Cũng có lẽ là anh đang nghi ngờ mình thích đàn ông, muốn mượn dịp này khảo nghiệm thiên hướng tính của bản thân? Hoặc có lẽ do chứng ư sạch sẽ của mình khiến anh muốn quan tâm đến những người phụ nữ bên cạnh, vì thế liền chuyển mục tiêu sang cô? Rất nhiều đêm, vì suy ngẫm mà cô mất ngủ. Mặc dù đã thử tất cả các phương pháp để mở xé vấn đề, muốn tìm cho mình một lý do, nhưng cuối cùng cô đều thấy uống công vô ích.

Tiểu Ái rất mệt mỏi, cuối cùng cô quyết định ra ngoài làm thêm, lúc chưa đủ năng lực chuyển đi, thì phải tận dụng mọi cơ hội để có thể tránh mặt anh. Dẫu sao anh cũng rất bận, công việc quay phim của “Vũ điệu đào kép” đang bước vào giai đoạn cao trào. Sắp tới sẽ có mấy cảnh quay đặc biệt, các phóng viên liên tục bám theo đoàn phim để săn tin, nhưng lần nào cũng bị cự tuyệt phải đứng ngoài cửa. Bên đoàn làm phim giải thích rằng, họ muốn giữ bí mật những cảnh quay đến phút cuối, hi vọng sẽ trở thành bộ phim điện ảnh ăn khách nhất trong kì nghỉ hè này. Thế nhưng, Tiểu Ái vẫn cảm thấy đây chỉ là biện pháp để Dung Kỳ tránh phải lộ diện trước ống kính.

Đương nhiên, anh bận lại là tin mừng với cô. Hai người đều rất bận, thời gian gặp mặt hầu như không có, cho dù thỉnh thoảng chạm mặt nhau thì cũng không quá mười phút. Cô tắt bật với công việc làm thêm ở quán bar, còn anh cũng phải mau chóng quay về đoàn phim quay cảnh đêm.

Những ngày tháng này, Tiểu Ái đã từng nghĩ, nếu cứ tiếp diễn sự bận rộn và lạnh nhạt này, sẽ có một ngày cô có thể quên được những chuyện hoang đường vô lý đã xảy ra giữa cô và anh. Hoặc có lẽ đợi qua vài tháng, đến một ngày nào đó anh sẽ nói với cô rằng thực ra đó chẳng qua là chỉ là một trò đùa quái ác của anh mà thôi.

Suy cho cùng, họ vẫn là anh em ruột thịt có cùng huyết thống.

Tuy nhiên, Tiểu Ái lúc đó sẽ không hiểu được, tất cả những chuyện này chỉ là cách nghĩ ngây thơ, phiên diện của riêng cô mà thôi. Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện vượt qua phạm vi mà cô không thể lí giải được. Cho dù thời gian có qua đi, cho dù có thể lãng quên được, những thay đổi đó cũng chỉ do cô mà thôi. Có một người, từ lâu đã bị lưu đây bởi thời gian bên ngoài.

Lúc Ando Ruki đi qua phòng trang điểm đã phải nhíu mày, cậu thích người đẹp thật đó, nhưng những người vừa thấy cậu đã la hét liên tục thì lại khiến cậu phiền phức nhất. Tuy mới mười bảy tuổi nhưng kinh nghiệm yêu đương đối với Ruki lại không hề ít. Trước đây lúc ở Hàn Quốc và Nhật Bản, người bạn gái nào cũng đều lớn tuổi hơn cậu. Phần lớn họ chủ động theo đuổi, cậu thích soi mói, ghét phụ nữ ngu ngốc chỉ biết răm rắp nghe lời. Nhưng những người phụ nữ thông minh, cuối cùng cũng trở nên vô cùng ngoan ngoãn khi ở bên cậu. Trong vấn đề này, thực sự thì Ruki không hề lừa Tiểu Ái. Chỉ là Ruki không nói với cô, phụ nữ thông minh một khi tính tình thay đổi rồi, cậu sẽ không còn hứng thú với họ nữa.

Còn về Dung Tiểu Ái - đối tượng mới mà cậu nhắm vào, thời gian và tâm tư bỏ ra đã vượt quá xa những lần trước đó. Tính toán số lần thất bại, Ruki lại thấy không cam tâm, nhưng đồng thời trong lòng cũng nảy sinh chút ưu tư khác. Có vẻ như cuối cùng cũng đã xuất hiện một người khá thú vị với cậu rồi. Lúc ở đoàn phim, nụ cười trong sáng luôn thường trực trên môi cô, vẻ mặt hào hứng luôn làm cho người ta nghĩ đến ánh nắng mặt trời tuyệt đẹp ở Nam California. Nhưng Ruki biết, đó chỉ là một khuôn mặt khác mà Tiểu Ái muốn biểu hiện ra ngoài mà thôi. Tính tình cô thẳng thắn, nhưng không có nghĩa là không có ưu tư, trong đôi mắt đen như ngọc luôn lóe lên nét tinh nghịch khác người. Đằng sau ánh mắt, trong nụ cười của cô luôn có chút giảo hoạt và tính toán. Ruki nghĩ rằng, Tiểu Ái có lẽ sẽ là món quà thú vị nhất trong chuyến đến Trung Quốc lần này. Do vậy, sau khi ánh mắt lướt nghiêng qua người đang lười biếng nằm trong góc phòng trang điểm, Ruki bất thành lĩnh lủi lại vài bước, mang nụ cười mê hoặc bước vào.

Cho tới khi cái chụp tai bị ai đó lấy đi, Tiểu Ái mới mở mắt nhìn về người trước mặt, cô không khách khí cướp lại nhét vào tai: “Nhóc con chết tiệt, không có chút lễ độ gì cả!”

“Sao chị lại ở đây?” Ruki dường như rất vui vẻ, nhìn Tiểu Ái cười mãi.

“Công việc chứ sao? Cậu hỏi thừa rồi! Lẽ nào lại đến chơi?”

Ruki tỏ vẻ đã hiểu liền gật đầu, sau đó lại nói toàn những chuyện phiếm nhưng tuyệt nhiên không đả động gì đến chuyện lần trước bị Tiểu Á chuốc say. Cuối cùng, Ruki bảo Tiểu Á sau khi chụp hình xong thì đến tìm cậu ta ở studio số một. Hôm nay phải chụp hình cho một hãng thời trang mà cậu ta làm người đại diện, nhà thiết kế này rất có tên tuổi, cậu ta muốn giới thiệu cô với người đó.

Thực ra Tiểu Á rất muốn cười nhạo Ruki, cho rằng thằng nhóc này lại sắp sẵn hồ để kêu mình nhảy vào chứ gì? Nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện nay của bản thân, cậu nói đó đành nuốt vào trong bụng. Không sai, cô cần được nổi tiếng trong thời gian ngắn nhất, thoát khỏi Dung Kỳ, đoạt lấy tự do cho mình. Tuy trước đây Tiểu Á đã từng thề chắc như đinh đóng cột với Tư Nhã rằng cô sẽ không tiếp tục dựa vào Thôi Thái Dạ nữa. Nhưng trên thực tế, còn chưa hết kỳ nghỉ đông cô đã phải đến tìm anh giúp đỡ, chỉ đáng tiếc đi động của vị thiếu gia đó lại một lần nữa trong trạng thái không liên lạc được. Tiểu Á còn chưa trở mặt, Thôi Thái Dạ đã mất tích trước rồi. Những ngày sắp tới, cô sẽ sống thế nào đây?

Khi Tiểu Á quay lại studio, những cô người mẫu vừa rời nhìn cô bằng ánh mắt khác hẳn, có người “tốt bụng” còn chỉ bảo cô bí quyết chụp hình. Sau khi buổi chụp kết thúc, cô ta làm ra vẻ như vô tình hỏi chuyện của Ando Ruki, nhưng thực chất rất muốn cùng cô đi đến studio số một. Tiểu Á cố cười mấy tiếng, nhân lúc đi vệ sinh, cô lập tức bỏ trốn. Sau khi đến studio số một, Tiểu Á mới hiểu vì sao cô người mẫu kia lại khúm núm nhờ vả cô như vậy. Chênh lệch đẳng cấp giữa các ngôi sao quả nhiên rất lớn, chỉ xét về độ to nhỏ của phòng studio và dụng cụ ánh sáng so với lúc này đã khác một trời một vực, chưa kể đến đám nhân viên đông đảo đang bận rộn vì Ando Ruki.

Lúc Tiểu Á đến, Ruki đang đứng dưới ánh đèn nhắm mắt cho chuyên gia trang điểm dặm thêm phấn. Ruki mặc chiếc áo vest dạ hội đen theo phong cách châu u cổ điển bó sát người, trên cổ thắt một chiếc cà vạt màu bạc thon mảnh, kết hợp với kiểu kẻ mắt quyến rũ, trông vô cùng tao nhã, cao quý.

Nhìn Ando Ruki như vậy, Tiểu Á nhớ đến những lời cậu ta nói lúc ở Parker: Thực ra tôi không hề thích đóng phim chút nào! Không thích hóa trang trung tính. Tôi rất muốn làm ca sĩ! Rất muốn ca hát! Rất muốn tổ chức liveshow! Rõ ràng là công việc mình không thích, nhưng cậu ta vẫn biểu hiện chuyên nghiệp như vậy trước ông kính, khiến Tiểu Á không khỏi khâm phục.

Ruki toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, không hề để ý đến sự xuất hiện của Tiểu Á. Ngược lại, người ngồi bên cạnh Ruki thấy Tiểu Á nét mặt dăm chiêu nhìn Ruki, trong lòng nảy sinh cảnh giác, tiến đến chỗ cô tra hỏi một vài thông tin, đồng thời mở cửa tỏ ý bảo cô ra ngoài.

“Tôi đến đợi Ruki!” Tiểu Á mỉm cười giải thích. Đối phương lại cho rằng cô là fan hâm mộ trà trộn vào đây, liền yêu cầu cô ra ngoài. Giằng co một lúc, thì có người ngăn người nhân viên đó lại.

“Cô ấy là bạn của tôi.” Một câu nói tiếng Trung nhưng mang đậm chất giọng phương Tây, kèm theo cường độ không thể xem thường. Tiểu Á quay đầu lại, một chàng trai ngoại quốc trẻ tuổi, tóc vàng mắt xanh đang nhìn người nhân viên kia bằng ánh mắt không vui. Nhưng khi thấy cô ngoảnh đầu lại, khoe môi anh ta cong lên, mỉm cười thân thiện. Người giúp Tiểu Á là Jerry, nhưng cô không hề quen biết anh ta.

“Lúc này nghe cô nói đến đây để đợi Ruki, chắc cô là bạn của cậu ấy?” Jerry có khuôn mặt điển trai, nói chuyện rất lịch sự, đôi mắt màu xanh luôn tràn ngập ý cười. Anh ta nói không thích cách làm việc của công ty này, với ngôi sao tên tuổi thì bảo vệ quá mức, còn với những người bình thường thì tỏ thái độ không được tốt. Thực ra, có ngôi sao nào là không xuất phát từ người bình thường chứ.

Tiểu Á nghe những lời Jerry nói, cùng với thái độ của anh ta, cô nghĩ là nhân viên mới được tuyển từ nước ngoài tới đây. Đến khi Ando Ruki chụp hình xong, Tiểu Á mới biết anh ta chính là nhà thiết kế thời trang rất có tiếng tăm mà Ruki nhắc đến.

Jerry năm nay hai mươi hai tuổi, chưa tốt nghiệp đại học, tư duy sáng tạo độc đáo đã khiến anh ta nhanh chóng nổi tiếng ở kinh đô thời trang Milan. Anh ta đã có nhãn hiệu của riêng mình, lần này do tìm được đối tác tốt nên đã bay từ Milan đến đây.

Sau khi công việc kết thúc, Jerry đưa lời mời hai người ăn cơm, Tiểu Á vui vẻ nhận lời. Trong bữa tối, khi Ruki đi vào phòng vệ sinh, Jerry rất tự nhiên hỏi số điện thoại của Tiểu Á, cô chỉ cười, sau đó phóng khoáng cho. Hai tuần sau, Jerry liên tục hẹn Tiểu Á đi ăn cơm hoặc đến quán bar, trong mười lần thì có tám lần cô đồng ý. Thực ra lúc anh ta xin số điện thoại của Tiểu Á, cô đã nghĩ Jerry rất có hứng thú với mình. Chính vì vậy, những cuộc hẹn sau này chỉ có anh và cô.

Tiểu Á không phải là người tùy tiện, cô chỉ muốn nắm bắt cơ hội. Cô nói với chính mình, bây giờ cơ hội đã đến rồi. Vấn đề lớn nhất hiện nay là làm thế nào để đầu tư ít nhất mà vẫn đạt được nhiều lợi ích nhất.

Tiểu Á có thể cùng đi ăn uống, nói chuyện, cười đùa, đi chơi, thậm chí có thể làm chuyện ám muội, nhưng cô cũng có giới hạn của mình, đó là tuyệt đối không lên giường. Quy tắc ngầm của giới showbiz Tiểu Á hiểu chứ, những cô thực sự không muốn rề rúng giấc mơ của bản thân, cô không hi vọng một ngày nào đó trở thành ngôi sao nhưng lại phát hiện ra bản thân và gái bao ở hộp đêm chẳng khác gì nhau. Sự khác biệt duy nhất là, bằng giá của bọn họ thấp, còn giá trị thân thể của cô cao. Vì thế mỗi lần gặp gỡ Jerry, Tiểu Á luôn đặc biệt lưu ý các tình tiết nhỏ, ví dụ như ánh mắt anh ta nhìn những cô gái gọi cảm khác, vị trí anh ta đỡ cô khi cô “không cẩn thận” vấp ngã, đồ uống anh ta gọi lúc mời cô đến quán bar,... Sau vài lần gặp nhau, những phòng bị của Tiểu Á đối với Jerry cũng giảm đi, chủ đề chính khi nói chuyện với anh ta cũng dần dần xoay quanh vấn đề công việc. Jerry có vẻ như muốn lấy lòng Tiểu Á, đề nghị cô làm người đại diện cho trang phục nữ mùa hè kiểu dáng mới của anh ta. Dẫu sao thì cô và Ruki là bạn bè, đến lúc hai người hợp tác, danh tiếng có thể tăng cao một cách nhanh chóng. Sau vài câu giả vờ thoái thác, Tiểu Á dùng vẻ mặt hơi bất an đồng ý, thực ra cô trời mới biết lúc đó cô muốn lẫn lộn trên mặt đất hết to như thế nào.

Jerry rất giữ chữ tín, sau khi đưa ra kế hoạch người đại diện chưa được mấy ngày đã hẹn cô nói chuyện hợp đồng, nhân tiện để cô thử quần áo mẫu. Jerry rất được công ty hợp tác coi trọng, họ thuê hẳn cho anh ta một căn biệt thự dài kỳ trong khu nhà vườn bốn sao. Hôm đó là thứ bảy, Tiểu Á theo địa chỉ mà Jerry đưa cho tìm đến. Căn biệt thự có hai tầng, tổng diện tích khoảng hai trăm mét vuông, tầng trên là phòng nghỉ ngơi, tầng dưới là phòng làm việc. Lúc đến nơi, ở tầng dưới ngoài Jerry còn có vài người trợ lý thiết kế đang bận rộn ở đó. Anh ta dẫn Tiểu Á vào phòng làm việc, bắt đầu nói với cô một số điều khoản trong hợp đồng, một lúc sau hai người ngồi tán gẫu. Đến khi Tiểu Á nhớ ra công việc ở quán bar, chuẩn bị mặc áo khoác rồi đi, thì

bên ngoài cửa sổ mặt trời đã sắp lặn.

“Sao đã muốn về rồi? Quần áo mẫu còn chưa thử mà!” Jerry cũng đứng lên.

Tiểu Ái nhìn đồng hồ, rồi đi theo Jerry đến phòng quần áo may sẵn. Lúc này đã đến giờ tan tầm, những trợ lý thiết kế bận rộn lúc này đều đã về hết, cả căn biệt thự rộng lớn chỉ còn lại hai người, trong lòng Tiểu Ái bỗng thấy bất an lạ thường. Còn chưa đợi Tiểu Ái tìm ra lý do để chuẩn bị, Jerry đã quay người bước tới, đôi mắt xanh vẫn tràn ngập ý cười, giữa hai hàng lông mày lại mang chút gì đó ngả ngớn, phóng túng. Anh ta ghé vào bên tai Tiểu Ái nhẹ nhàng hỏi: “Muốn thử đồ mẫu sao còn chưa cởi quần áo ra vậy? Có phải... muốn tôi đích thân giúp em?”

Toàn thân Tiểu Ái cứng đờ, hoàn toàn không ngờ anh ta lại trắng trợn như vậy. Cô nhanh chóng bình tĩnh lại, tươi cười nói: “Jerry, anh nói như vậy rất dễ làm tôi hiểu nhầm đó! Được rồi, anh mau đi lấy quần áo mẫu cho tôi đi!” Tiểu Ái chớp chớp mắt nhìn anh ta, vẻ mặt vô cùng ngây thơ.

Jerry nhìn Tiểu Ái chăm chú giây lát, rồi đột nhiên phá lên cười. Anh ta lại gần cô, bất ngờ giam cô giữa hai cánh tay và bức tường, ý cười trong đáy mắt dần dần hiện ra một tia hứng thú. Jerry nói bằng tiếng Anh: “Người đẹp à, em còn định giả nai đến bao giờ nữa? Tôi đã quá đủ kiên nhẫn để chơi đùa với em. Thế nào, đến lúc này rồi mà em vẫn muốn chơi đùa với tôi tiếp sao?” Hơi thở nóng rực tràn ngập xung quanh Tiểu Ái, cô lập tức nổi cả da gà nhưng vẫn cố gượng cười nói: “Jerry, anh đang nói cái gì tôi nghe không hiểu. Tôi nghĩ có thể anh đang hiểu nhầm, hôm nay tôi đến là để...”

“Vị trí người đại diện!” Jerry cắt ngang lời Tiểu Ái, nụ cười lộ rõ sự mỉa mai: “Tiểu Ái, em thật sự nghĩ rằng không bỏ ra cái gì mà có thể đạt được điều mình muốn ư? Đừng giả nai nữa, em là người như thế nào tôi rất hiểu. Chuyện giữa em và Ruki, còn cả chuyện với Thái Thái Dạ nữa, tôi đều đã xem báo rồi. Em là người con gái thông minh, hiểu được phải lợi dụng những cơ hội có giá trị nhất. Tôi đối xử với em rất tốt, vị trí người đại diện này, bên ngoài không biết có bao người muốn có. Còn em thì rất may mắn, bởi vì hiện nay tôi đang rất có hứng với em.” Nói xong, Jerry liền cúi đầu xuống định hôn cô.

Não Tiểu Ái còn chưa kịp đưa ra phán đoán, tay cô theo phản xạ đã đẩy mạnh Jerry ra. Hành động đó có thể thấy, Tiểu Ái bài xích người đàn ông này nhiều như thế nào. Lúc này, trong đầu cô bỗng vụt lên một ý nghĩ khác. Lúc Thái Thái Dạ hôn cô như vậy, cô mặc dù không thích, không bằng lòng nhưng không có quá nhiều phản cảm, lẽ nào trong lòng cô, không phải thật sự ghét anh ta đến vậy?

Trong một phút giây lơ đãng, Jerry đã một lần nữa khống chế được Tiểu Ái, đôi môi mạnh mẽ hạ trên môi cô, trêu đùa một cách thành thạo. Tiểu Ái lại đẩy anh ta ra, nhìn sắc mặt Jerry sắp không chịu được nữa, cô lập tức nặn ra nụ cười hiền dịu mà khôn khéo: “Được rồi, anh làm gì phải gấp như vậy chứ! Tôi vốn dĩ muốn chúng ta hiểu về nhau hơn một chút! Đơn thuần chỉ vì loại dụng cụ trao đổi trên giường, anh sẽ không cảm thấy nhột nhèo chứ?” Tiểu Ái nói xong, cánh tay linh hoạt quàng lên cổ Jerry, sự chủ động của Tiểu Ái khiến anh ra rất đặc ý, lập tức lại muốn cúi đầu hôn cô.

“Được rồi! Đừng nóng vội!” Tiểu Ái cười vô cùng dịu dàng, “Chúng ta còn có rất nhiều thời gian, bây giờ sắp tối rồi, chỉ bằng trước tiên hãy đổi một địa điểm thoải mái hơn một chút, còn anh thì đi tắm rửa rồi từ từ mà...” Lời nói hàm ý của Tiểu Ái dừng lại, đầu ngón tay thon nhỏ ám muội vẽ những vòng tròn lên ngực Jerry.

Jerry thở gấp, đột ngột ôm chặt Tiểu Ái, đôi môi nóng bỏng quyến luyến mãi ở cổ cô. Lúc bàn tay Jerry hướng tới ngực mình, Tiểu Ái kịp thời đẩy anh ta ra, sau đó ra sức nũng nịu. Một lúc sau, Jerry cũng chịu buông tay, đưa cô lên tầng hai. Khi thấy anh ta đã bước vào phòng tắm và đóng cửa lại, Tiểu Ái đang tựa vào giường với tư thế vô cùng quyến rũ lập tức nhảy phắt xuống. Cô chạy với tốc độ nhanh nhất xuống lầu, cầm túi xách và áo khoác, nhanh như chớp chạy ra đường.

Khi đã hòa vào con đường lớn tấp nập người qua lại, Tiểu Ái mới thở phào nhẹ nhõm. Không phải chưa ngờ tới khả năng này, chỉ là cô đã quá tự tin về bản thân, nghĩ rằng đã quan sát, phân tích và phán đoán rồi thì sẽ không có gì nguy hiểm, kết quả chỉ chút nữa là tự đưa mình vào miệng sói.

“Đồ háo sắc! Hôm nay mình bị lợi dụng không ít rồi!” Suốt đường đi Tiểu Ái luôn miệng chửi rủa, nhưng nghĩ lại tình cảnh lúc nãy, trong lòng vẫn còn thấy sợ. Nếu như lúc nãy không khéo léo cự tuyệt, nói không chừng anh ta tức giận lên, dùng sức mạnh ngay tại chỗ kiểm soát cô. Cũng may lúc bắt đầu học kỹ mới, cô và Tư Nhà đã nghiên cứu qua tiết mục nhột nhèo như: làm sao để quyến rũ phái nam đạt tới mức không thể cự tuyệt được lời mời gọi và mất đi kiểm soát; làm thế nào để tận dụng sự già đời để giải quyết những chú sói đói thô bạo... Lúc đầu, để thêm chân thực, hai cô còn phân vai diễn lại, không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ, thật đúng là đen đủi!

Lúc về đến nhà đã hơn bảy giờ tối, quán bar nơi làm việc cách nhà năm trăm mét, Tiểu Ái tức tốc lấp đầy dạ dày bằng bát mì ăn liền, lúc cô đang chuẩn bị ra ngoài thì Dung Kỳ quay về.

Đã hai ngày nay họ không gặp nhau. Tiểu Ái không hề biết thực ra hai ngày nay anh cũng không về nhà. Khuôn mặt điển trai lạnh lùng của Dung Kỳ tràn đầy mệt mỏi, Tiểu Ái liếc nhìn anh một cái, rồi lập tức cúi đầu đi đến cửa đôi giày.

“Ra ngoài à?” Dung Kỳ cất giọng, giọng lạnh lùng có chút khàn khàn.

Tiểu Ái “ừm” một tiếng, cô định mở cửa, anh đã nhanh tay chặn lại. Tiểu Ái cau mày quay đầu lại, thì bị sự lạnh lùng trong mắt anh làm cho khiếp sợ. Cô run lên bắn bật, trong lòng thầm nghĩ lại có chuyện gì nữa vậy? Hình như cô đâu có làm chuyện gì chứ. Sao anh lại nhìn cô với ánh mắt như vậy?

Đang còn chưa hiểu chuyện gì, tay Dung Kỳ chợt hướng về phía cổ Tiểu Ái, lật cổ áo ngoài của cô xuống. Trên chiếc cổ thon lả, một vết đỏ vô cùng ám muội đập vào mắt anh. Trong nháy mắt, Tiểu Ái cảm thấy hơi thở lạnh băng nặng nề từ trên người anh tỏa ra, lạnh lẽ, nhưng dường như đang cuốn chặt lấy cô. Tiểu Ái lập tức phản ứng lại, trong lòng vừa mắng chửi Jerry, vừa xua tay giải thích với Dung Kỳ: “Anh đừng hiểu nhầm! Em không có quan hệ nam nữ bừa bãi. Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

Dung Kỳ không nói gì, nhưng ánh mắt dần trở nên ác liệt, giống như vũ khí sắc bén, cứ thế đâm về phía cô. Tiểu Ái chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

“Đã xảy ra chuyện gì? Anh đã từng cảnh báo em tránh xa Thôi Thái Dạ cơ mà. Lần này anh ta lại trao đổi cho em cái gì? Vị trí nhân vật nữ chính, hay là chi phiếu mệnh giá cao? Dung Tiểu Ái! Em thích bán rẻ mình đến vậy sao?”

Mặc dù đã có sự chuẩn bị với chuyện này, nhưng Tiểu Ái vẫn bị tổn thương bởi những lời mỉa mai châm biếm của anh. Cô đẩy tay anh ra, cười mỉa mai: “Thật kì lạ! Anh cứ khẳng định như đinh đóng cột đối phương là Thôi Thái Dạ ư? Tôi chẳng lẽ phải treo cổ tự tử trên cùng một cành cây hay sao? Trong con mắt của anh, tôi chỉ có từng đó bản lĩnh thôi ư? Hừ, trong cái nghề này, đàn ông có thể lợi dụng còn nhiều lắm đó!”

Dung Kỳ nhìn cô, sự lạnh lẽo trong đáy mắt anh lập tức trở thành ngọn lửa giận dữ, không khí xung quanh dường như đang bốc hơi, cô lùi về phía tường, nhìn anh quật cường.

Một nắm đấm lao về phía Tiểu Ái, cô kinh ngạc mở trừng mắt, nắm đấm đó đâm mạnh lên tường bên cạnh tai cô. Tiểu Ái sững sờ nhìn người đối diện đã rơi vào trạng thái vô cùng phẫn nộ, không dám tưởng tượng nắm đấm đó nếu đánh lên người cô sẽ như thế nào.

“Dung Tiểu Ái! Em rõ ràng đã biết...” Dung Kỳ lại gần cô, sắc mặt trắng bệch, mỗi lần thở gấp đều nặng trĩu tựa ngàn cân. Anh nhắm mắt lại, gằn giọng nói: “Dung Tiểu Ái, em rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì không?”

“Đương nhiên tôi biết, đừng nghĩ rằng chỉ có anh mới có ước mơ. Tôi cũng có mơ ước của riêng mình, tất cả những việc bây giờ đang làm đều là nỗ lực để biến nó thành hiện thực.”

“Ước mơ?” Khóe môi anh đang cười, nhưng đáy mắt lại chỉ có sự lạnh băng và mỉa mai: “Ước mơ của em chính là cái này sao? Anh ấn vào cổ cô, dấu hôn trên đó vô cùng nhức mắt: “Em nghĩ rằng những chuyện mình đang làm hiện tại còn xứng để nói là giấc mơ sao? Em hoàn toàn đang bán rẻ bản thân. Hơn ba năm trước anh đã từng nói với em, muốn bước vào nghề này thì có thể, nhưng nhất định phải biết giữ thân trong sạch. Đó là thể giới của hoang dã, thương lạc, người nổi tiếng, ngôi sao, minh tinh, tiền tài, địa vị, danh tiếng... Em nghĩ rằng, trong số những người vứt bỏ cả lòng tự trọng bất chấp tất cả thì có mấy người được nổi tiếng? Quy tắc ngầm? Em cho rằng quy tắc ngầm có thể đưa mấy người vươn tới đỉnh cao sao? Dung Tiểu Ái, nếu em muốn làm loại người đó, anh khuyên em hãy chuyển nghề càng sớm càng tốt! Bởi vì em chỉ đang lãng phí thời gian mà thôi!”

“Quá đủ rồi!” Tiểu Ái đập tay vào vai anh: “Dung Kỳ! Anh là đồ khốn kiếp! Anh dựa vào cái gì mà nói ước mơ của tôi như vậy? Bán rẻ ư? Tôi đã bán rẻ bản thân như thế nào? Tôi không xứng để nói đến ước mơ! Còn anh thì xứng sao? Thật là nực cười! Đừng nghĩ rằng anh đoạt được giải thưởng gì đó mà đã giới hơn! Người tài giỏi chỉ là Aki, không phải là Dung Kỳ! Đúng vậy, Aki không bán rẻ ước mơ, dựa vào thực lực để vươn tới đỉnh cao! Nhưng Dung Kỳ thì sao, Dung Kỳ lại bán rẻ em gái của anh ta!”

“Dung Tiểu Ái!” Anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi kéo cổ tay cô, đôi mắt màu trà đã gợn lên cơn bão màu đen đáng sợ. Tiểu Ái vô thức nhắm mắt lại, bên tai là tiếng thở càng ngày càng gấp gáp của anh, một thân hình nặng trĩu đè lên người cô. Tiểu Ái cho rằng anh muốn hôn cô, nên vội vàng mở mắt ra giãy giụa. Thế nhưng thân thể anh lại không có chút sức lực nào mà ngã xuống đất, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng trắng nõn, giờ phút này lại ửng đỏ khác thường, hàng lông mày chau lại, hình như rất khó chịu. Tiểu Ái lấy tay sờ, trán của anh nóng hừng hực như nước nóng vậy.

Anh đang sốt sao? Tiểu Ái sững sờ, vội cời giấy định diu anh vào phòng, nhưng anh dù đang nửa tỉnh nửa mê vẫn nắm chặt tay cô.

“Tiểu Ái...” m thanh yếu ớt phát ra từ miệng anh, giọng nói khàn khàn, khác một trời một vực với sự thương tâm dịu dàng lúc này, khiến cô như bị điện giật. Trái tim như bị bóp nghẹt, Tiểu Ái lập tức buông anh ra, kéo mạnh tay, bỏ mặc anh ngã trên sàn nhà, xoay người mở cửa bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Từ Nhã sau khi pha chế xong ly “Hawaii” đưa cho khách hàng ở quầy bar, liền vươn cổ ra nhìn Tiểu Ái, Tiểu Ái đang ở phía khác thu dọn bàn, đã được mười hai phút rồi mà giờ vẫn chưa xong. Con nhóc này làm gì vậy chứ? Từ Nhã nhìn ngó xung quanh không thấy bóng dáng ông chủ đâu, lập tức bước ra khỏi quầy bar: “Này! Cậu sắp lau được nửa tiếng rồi đấy, chiếc bàn đó cũng đã tróc ra một lớp vỏ rồi, còn lau nữa hả?” Từ Nhã kéo Tiểu Ái đến góc bên cạnh, quở trách một hồi. Vốn dĩ đã không thích hợp làm thêm, nếu không phải ông chủ biết trước đây Tiểu Ái đóng phim “Vũ điệu đào kép”, nói là ngôi sao tương lai phải đãi ngộ nhiều hơn, không thì chắc chắn sẽ không tuyển dụng cô một lần nữa.

“Từ Nhã!” Tiểu Ái ngẩng đầu lên, hỏi một câu hỏi không ăn nhập gì: “Nếu có người bị sốt hôn mê, bên cạnh lại không có ai cả, liệu có xảy ra chuyện gì không?”

Mặt Từ Nhã co rúm lại, con nhóc này lại không bình thường rồi: “Phát sốt à! Chết thì không chết nổi, cùng lắm thì viêm phổi, nghiêm trọng hơn chút thì dần độn thoi!... Nè! Nghe mình nói... Này! Cậu chạy đi đâu vậy?”

“Từ Nhã giúp mình xin ông chủ nghỉ, hôm nay mình có việc gấp phải đi trước. À, nhớ nói với ông ấy xin nghỉ sớm, như thế có thể bớt trừ tiền hơn chút ít.” Tiểu Ái vừa chạy vừa quay đầu nói, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Nghỉ sớm” Tư Nhã tiếp tục co rúm lại: “Cậu làm việc còn chưa được một tiếng mà, nghỉ sớm cái gì chứ?”

Sau khi vội vàng mở cửa, Tiểu Ái không thấy Dung Kỳ còn nằm trên nền cửa nữa. Cô tức tốc xông vào phòng, phát hiện ra anh đang tựa nửa người trên giường, xem ra trong ý thức mơ hồ đã tự mình đến đây. Tiểu Ái sờ vào trán anh, vẫn còn nóng hầm hập, liền vội ra sức kéo anh lên giường, kéo tấm chăn bông dày cộp đắp cho anh.

Sau khi đắp khăn lạnh lên trán anh, Tiểu Ái kéo ghế ngồi bên cạnh giường. Cô thở dài, nói lầm bầm một mình: “Hừ, phải nói rõ trước, lần này em không phải là quan tâm anh. Chỉ là lần trước em mắc bệnh anh đã từng chăm sóc em, em không muốn nợ anh cái gì, lần này trả lại anh.”

Sau khi được đắp vài lần khăn lạnh, người trên giường đã ngủ say. Từ nhỏ đến lớn, cô hình như chưa bao giờ thấy anh bị ốm, thậm chí cô còn có cảm giác như anh là người không bao giờ mắc bệnh. Với vợ trên cao, nhìn xa trông rộng, lạnh lùng nghiêm khắc, ung dung điềm đạm, đó là toàn bộ những hiểu biết của cô về Dung Kỳ trong những năm qua.

Tiểu Ái đứng lên, nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ. Từ tầng năm ngấm nhìn thành phố, cô có thể ngấm nhìn từ xa những tòa nhà cao tầng sáng lấp lánh sừng sững trong màn đêm. Thế giới thật kỳ diệu, còn người thật vĩ đại, có thể phát minh, sáng tạo ra những vật trang trí tô điểm sáng lấp lánh giữa màn đêm, khác hẳn ánh sáng của trăng sao. Cô là một người ưa hoạt động, rất ít khi buổi tối không làm gì mà chỉ lặng lẽ, suy ngẫm và chờ đợi như thế này.

Căn phòng này, từ khi Dung Kỳ quay về cô rất ít khi bước vào. Trước đây khi anh chàng thuê trọ khoa Mỹ thuật còn ở đây, cô lại rất hay vào để mượn máy tính lên mạng mua đồ. Tiểu Ái không có laptop, bởi cô không thích chỉ ngồi ở nhà nghịch máy tính, hằng ngày ngoài việc lên lớp diễn kịch, nếu không cùng Tư Nhã ra ngoài dạo phố, mua đồ, uống trà, thì cũng đi phòng văn cho vai diễn.

Nghĩ lại trước đây, lúc căn phòng này sạch nhất cũng chưa thể bằng một nửa của bây giờ. Dung Kỳ thật sự rất sạch sẽ, tất cả đồ đạc đều được sắp xếp gọn gàng, vừa tầm mắt, tuyệt đối không có đồ lỉnh tinh, ngay đến không khí cũng có mùi hương thoang thoang thơm mát. Dung Kỳ thật sự không giống với người bình thường!

“Anh à, đúng là quái thai! Nếu là người đàn ông khác, có được khuôn mặt như anh, lại có thành tựu như vậy, chắc chắn đã cưa đổ được vô số nữ nhân sắc nước nghiêng thành làm bạn gái rồi. Anh thì tốt rồi, lại còn trêu chọc cả em gái nữa. . . May mà em không phải đứa con gái bảo thủ, sống chết làm âm ỉ lên thì lúc đó anh làm thế nào hả?” Tiểu Ái nói được mấy câu, lại không kiềm chế được chạy đến trước giường, tiếp tục chỉ vào khuôn mặt điển trai của anh mắng mỏ: “Anh thử nói xem anh đã gây nên chuyện gì? Cả nhà vui vẻ, sống hòa hợp với nhau không tốt sao? Bố mẹ đều rất thương anh. Anh rốt cuộc còn gì không vừa lòng chứ? Sao anh cứ phải như vậy? Thật là, cứ nghĩ đến, em lại thấy bức mình! Anh có biết cảm giác giống như khi bị rơi vào vực thẳm không? Trong đó tối đen như mực, không biết sâu bao nhiêu, không biết có cái gì, mà anh cứ khẳng khái muốn kéo em xuống.” Tiểu Ái càng nói càng mất sức, cuối cùng người mềm nhũn, liền nằm bò bên cạnh giường, đầu vùi vào cánh tay: “Anh, thật ra em rất muốn được tự nhiên như thế này gọi anh, không muốn vì sợ anh mà hàng ngày phải nghĩ trăm cách để trốn tránh. Anh nói em đã bán rẻ ước mơ, nhưng trên thực tế lại không thể hiểu được tầm quan trọng của giấc mơ đó trong lòng em. Em có nguyên tắc, cũng có giới hạn nhất định cho riêng mình, anh thật sự nghĩ rằng em là loại người ngay cả sự tôn nghiêm cũng vứt bỏ, không trừ một thủ đoạn nào chỉ biết đến thành công thôi sao?... Anh chẳng hiểu em gì cả, lần nào cũng chỉ vác bộ mặt lạnh lùng hung dữ với em. . .” Giọng nói dần dần nghẹn lại, cô biết anh đang ngủ say, sẽ không nghe thấy gì, nên còn vùi khuôn mặt đã ướt đầm sâu thêm một chút.

“Nhiều lúc em hy vọng anh sẽ biến mất, để em không bị quẫn thúc hay làm phiền nữa, nhưng có lúc em lại hy vọng anh có thể thay đổi. . . Anh hãy nói với em, rốt cuộc em phải làm gì đây?” Giọng nói của Tiểu Ái càng lúc càng đứt quãng, tiếng nức nở đã không thể nào đè nén được nữa: “Đáng ghét, đáng ghét! Tại sao em phải khóc? Rõ ràng là anh không tốt, nếu không phải vì anh, em sao phải nóng lòng muốn thành công như vậy. . . Anh không biết hôm nay em đã gặp phải chuyện gì. Trong thế giới showbiz, một khi đã muốn đi đường tắt, bất kể anh nghĩ như thế nào, người khác cũng sẽ không thêm để ý đến. . . Cái tên Jerry kia, ngoài mặt ôn tồn, nho nhã, tỏ thái độ tôn trọng em, nhưng thật ra trong đầu chỉ có chuyện đó. Anh không biết hôm nay em đã sợ đến mức nào, anh lại còn hung dữ với em. . . Đều tại anh, những chuyện này đều do lỗi của anh!... Em ghét những người như anh!” Nước mắt không cách nào ngăn lại được, Tiểu Ái vừa tức giận vừa buồn bực, đứng dậy lao ra khỏi phòng. Tại sao lại vô dụng như vậy? Tại sao phải khóc lóc yếu đuối? Nước mắt thì giúp được gì chứ? Đây hoàn toàn không phải tính cách của Dung Tiểu Ái.

“Đáng ghét!” Ở trong nhà vệ sinh, Tiểu Ái vừa rửa mặt vừa nhìn bản thân mình mà mắng. Giọng nói của cô vẫn còn nức nở, lời nhai mắng chửi một lúc, khi ngưng được nước mắt, cô lại rửa mặt lần nữa. Khi quay lại phòng, cô phát hiện ra Dung Kỳ đã tỉnh, tay anh cầm khăn mặt, đang ngồi tựa vào thành giường nhìn màn đêm ngoài cửa sổ.

“Anh. . . anh tỉnh khi nào vậy?” Mắt Tiểu Ái vẫn còn hơi sưng, vô thức tránh đi ánh nhìn của anh đang hướng đến.

“Vừa mới.” Nghe câu trả lời của anh, Tiểu Ái đang định thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ anh lại nói tiếp: “Từ lúc em chỉ vào anh mắng chửi.”

Vậy chẳng phải anh đã nghe thấy hết rồi sao, ngay cả việc cô khóc lóc một cách vô dụng anh cũng biết rồi ư? Tiểu Ái vừa tức giận, vừa lúng túng trốn mắt nhìn: “Nếu anh đã tỉnh rồi, nhiệm vụ của tôi cũng đã hoàn thành, anh không cần cảm ơn tôi, đây là trả nợ cho anh lần trước tôi ốm anh đã chăm sóc cho tôi thôi.” Nói xong, Tiểu Ái lập tức quay người đi về phía cửa.

“Tiểu Ái!” Vẫn giọng nói lạnh lùng khàn khàn gọi cô. Tiểu Ái dừng bước chân, nhưng không ngoảnh đầu lại, mà chỉ gượng gạo hỏi lại một câu: “Chuyện gì?”

Dường như có tiếng thở dài từ phía sau truyền đến: “Tiểu Ái, ghét anh của hiện giờ lắm đúng không?”

“Hừ, anh của trước đây tôi cũng không thích, chẳng qua là so với bây giờ vẫn còn tốt hơn nhiều.”

Dung Kỳ cười nhẹ mấy tiếng, đôi mắt màu trà lúc này gần như trong suốt, dường như mang theo sự đau thương tội lỗi, nhưng nghe tiếng cười của anh lại không thấy một chút dấu hiệu nào: “Tiểu Ái, hết tháng này, anh có thể sẽ dọn đi.”

“Cái gì?” Tiểu Ái quay đầu lại, đôi mắt đen nháy trong veo mang một chút gì đó kỳ vọng.

Dưới ánh sáng vàng nhạt của chiếc đèn bàn, nụ cười anh lạn như sương mù: “Đoàn phim càng ngày càng bận rộn, không lâu sau phim sẽ công chiếu, Aki có thể không còn cách nào để tiếp tục đứng trong bóng tối được nữa. Căn hộ này không còn thích hợp để anh sống tiếp, thế nên anh đã mua một căn hộ mới ở phía nam thành phố, khoảng một hai tháng sau sẽ chuyển đi.” Dung Kỳ nghiêng mặt, hàng lông mi dài quăn rũ tạo thành một cái bóng xinh đẹp ở cánh mũi, trong giây lát ngẩn ngui, có vô số cảm xúc cuộn cuộn ở đó, chúng khiến cho ngực anh đau đớn đến ngộp thở. Nhưng cảm giác đó anh chỉ để lộ trong giây lát, cô không hề hay biết.

Tháng ba, ngoài cửa sổ trời vẫn lạnh, nhưng Tiểu Ái lại như ngửi thấy mùi vị thanh dịu của cây cỏ đâm chồi nảy lộc, hương thơm ngọt ngào của những đóa hoa mới nở.

Dung Kỳ nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc. Chỉ sợ đang nằm mơ, nên Tiểu Ái ra sức véo mình: “Anh, anh thật sự muốn dọn đi sao? Vậy tôi...”

“Tùy em, muốn chuyển đến cùng anh cũng được, ở lại... cũng được, chỉ cần em không chê căn hộ này nhỏ và cũ.”

“Đương nhiên là không chê rồi! Tôi ở lại, tôi không chuyển.” Tiểu Ái ra sức gật đầu.

“Vậy được rồi, cứ quyết định như thế đi!” Anh gật đầu, đưa tay ra tắt đèn bàn: “Anh muốn nghỉ ngơi, em ra ngoài đi!”

Tiểu Ái không một chút do dự, lập tức mở cửa ra ngoài, dường như phòng anh là hầm tối còn bên ngoài là bầu trời quang đãng, bao la. Cô không chùn bước chạy về nơi tự do, ngay cả ý định quay đầu nhìn một cái cũng không có.

Anh thì ngược lại, đang ở trong bóng tối trầm mặc. Những khát khao kia rõ ràng chưa bắt đầu, vậy mà đã vội kết thúc. Anh từng nghĩ rằng dù là con đường không có lối thoát, anh cũng không thể nào dừng lại. Anh nghĩ rằng ngoài sự chiếm hữu vào cướp đoạt ra, anh không thể nào làm được những việc khác. Thế nhưng, anh đã sai. Hóa ra anh không thể làm được. Nếu như, cô ấy đã hy vọng tự do đến như vậy, việc duy nhất anh có thể làm lúc này là buông tay.

“Tiểu Ái, em thắng rồi!” Bờ môi anh vẽ lên một nụ cười nhợt nhạt với đường con hoàn mỹ. Cảnh tượng đó, giống như phía bắc xa xăm, lạnh giá chỉ tồn tại một điểm cực quang hư vô trên bầu trời.

Tiểu Ái gặp lại Ando Ruki là lúc ăn cơm ở Parker. Thôi Thái Dạ sau nhiều ngày mất tích cuối cùng cũng xuất hiện trở lại, gọi điện đến mời cô ăn cơm. Những ngày này, trên chiếc bàn trà của căn phòng nhỏ bày không ít tài liệu mua nhà, xem ra Dung Kỳ nói là làm, thật sự quyết định dọn đi. Tâm trạng Tiểu Ái rất vui vẻ, ngay cả chuyện Thôi Thái Dạ trước đó đã lừa cô về nhà, cô cũng quên sạch sành sanh. Lúc sắp ra ngoài, Tiểu Ái còn hứng thú lật lật đóng tài liệu mua nhà, vừa đọc đã lập tức lú lờn nói không nên lời. Tất cả đều là căn hộ hai tầng lộng lẫy, còn là tòa chung cư hoàng kim ở gần hồ. Trong số đó có căn hộ thuộc toàn chung cư cao cấp giá trên trời mà cô đã thèm thuồng bao lâu nay. Cô thật không ngờ, Dung Kỳ lại có nhiều tiền như vậy. Tiểu Ái ôm những tờ giấy thiệu ném lên ghế sofa: “Ồi chào, khi nào mình mới có tiền mua được nó chứ!” Cô lấy bút ra vẽ những đồ dùng gia đình đơn giản trên bản đồ tòa chung cư cao cấp đó. Vẽ xong, lại lẩm bẩm một lúc, rồi với tâm trạng suy sụp, cô nắm chặt túi xách bước ra khỏi nhà.

Trong phòng ăn của Parker, Tiểu Ái không muốn ăn, lật đi lật lại đồ ăn trong đĩa, ngay cả Thôi Thái Dạ ngồi bên cũng trở thành vật trang trí vô hình.

“Sao vậy bé con, vẫn còn giận anh sao?” Thôi Thái Dạ cúi người, ngón tay quần một lọn tóc xoắn mềm mại của Tiểu Ái.

Tiểu Ái quay đầu lại, ánh mắt hơi ngờ ngàng nói: “Anh muốn nói đến chuyện anh đột ngột mất tích đó hả?” Lời nói vừa dứt, trán cô đã bị anh gõ cho một cái.

“Tại sao ngay cả anh nói cái gì cũng không để ý thế hả? Tuy em không giận là tốt, nhưng nhìn bộ dạng tâm hồn lơ đãng, coi anh như vật vô hình thế này, thì em nói câu với anh còn hơn!”

Tiểu Ái tròn tròn mắt như muốn nói anh bị bệnh à, khiến Thôi Thái Dạ càng khó chịu. Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên, anh chỉ còn cách coi như không có chuyện gì mà nghe máy. Tiểu Ái vô cùng chán nản, mượn cớ đi vào phòng vệ sinh rồi lên ra ngoài hít thở không khí.

Phía cuối hành lang tầng ba có một cửa kính, bên ngoài là sân thượng kiểu kín với diện tích rất rộng. Tiểu Ái nhớ rằng nơi này có đặt một bộ bàn ghế mây rất đẹp, vừa định đến đây cửa, thì cô lảng máng nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện. Lòng hiếu kỳ nổi lên, Tiểu Ái ghé tai vào, không ngờ những lời cô nghe được lại khiến cô nổi trận lôi đình.

“... Không phải chứ, anh lại có thể thất bại sao? Tôi chỉ về Nhật có một chuyến thôi mà anh đã làm hỏng chuyện rồi hả? Tôi còn nghĩ rằng với tài nghệ săn mồi của anh, đáng lẽ không để vuột mất mới đúng. Thật là đáng tiếc đó, phí công tôi tạo cơ hội cho anh! Vì muốn làm giảm sự cảnh giác của chị ta, trước đó tôi còn cố tình giả vờ phật lòng, giả vờ đáng thương. Anh quá kém cỏi đó, Jerry!...” Nghe đến đây, Tiểu Ái không chịu được nữa, một cước hất tung cửa, còi giấy đập mạnh lên đầu chàng thiếu niên ác ma.

Ando Ruki không hiểu đầu của tai nheo ra sao, nhảy sang một bên để tránh đòn, không ngờ người trước mặt lại là Dung Tiểu Ái. Ruki vội vàng chạy trốn, nhưng không còn lối thoát nào nữa. Tiểu Ái cầm giấy đánh cậu ta túi bụi: “Thằng nhóc chết đấm! Cậu chán sống rồi à? Tôi còn nghĩ cậu đã thay đổi, hóa ra vẫn ngựa quen đường cũ! Ngoài làm những chuyện vô vị này, cậu còn làm nên trò trống gì nữa! Mẹ kiếp! Cái loại khốn nạn này chỉ có thể đánh thôi!... Cậu đừng có mà chạy! Dám làm mà không dám chịu hả?”

Thôi Thái Dạ ngồi một lúc lâu không thấy bóng dáng của Tiểu Ái đâu, liền mem theo nơi có tiếng cô mà tìm đến. Lúc đó Tiểu Ái đang vô cùng tức giận đập lên người Ando Ruki, dùng gót giày ấn đầu, rồi nghiêng rống nghiêng lợi cắn lên cổ cậu ta. Thôi Thái Dạ hoàn toàn sững sờ, chưa đầy mười phút mà

đại tiểu thư đã quậy phá rồi. Thấy tiếng ồn, nhân viên phục vụ vội vàng chạy đến, người quản lý của Ruki cũng từ phòng ăn khác tiến lại, Thôi Thái Dạ vội vàng ôm Tiểu Ái rồi kéo cô rời khỏi nơi này.

“Làm gì vậy? Bỏ tôi ra! Tôi phải dạy dỗ cho thằng nhóc khôn nạn này một trận nên thân mới được!... Á! Sao anh lại khiêng tôi như khiêng lợn vậy?... Có người đang nhìn! Mắt mặt lấm đó!...”

“Câm miệng lại! Chỗ này còn ai làm cho mắt mặt hơn em chứ?” Thôi Thái Dạ đặt Tiểu Ái đang không ngừng giãy giụa lên vai, vồ hai cái vào mông cô, vội vàng khiêng cô vào trong thang máy.

Khi Nanka chen qua đám đông đến sân thượng, cô phát hiện ra tên ác ma nhà mình đã bị dạy dỗ đến tàn tạ, quần áo bị kéo rách, trên cổ còn có vết răng mờ.

“Đáng ghét! Nanka! Vừa rồi cô ta cắn tôi! Có phải là chó đâu, sao có thể cắn quàng người chứ? Nanka, tôi phải kiện chị ta! Kiện chị ta!...” Đối diện với chàng trai đang lâm vào trạng thái vô cùng tức giận, người quản lý đã gần ba mươi tuổi này tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Nanka đẩy gọng kính, khế ho một tiếng: “Sau khi đến trung quốc, scandal của cậu đã không ít rồi, cậu còn muốn thêm vụ này nữa hả? Nếu đã xác định rồi, bây giờ tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện để kiểm tra vết thương.”

Ruki tức giận tròn trừng mắt: “Ngay cả chị cũng như vậy hả? Đáng ghét, chị làm tôi tức chết! Lại còn bà chằn Dung Tiểu Ái, rốt cuộc có phải là phụ nữ không vậy?” Cậu lấy tay sờ cổ, nhớ đến hàm răng, đôi môi lúc này, mặt bỗng có cảm giác hơi nóng, trong lòng trào dâng cảm giác kỳ lạ.

“Hừ! Người đàn bà đáng ghét, tôi không tin tôi không tìm được điểm yếu của chị! Cứ đợi đấy, sớm muộn gì cũng khiến chị quỳ trước mặt tôi khóc lóc!...”

Nanka nhìn chàng trai đang xoay người bỏ đi, lặng lẽ thở dài. Nếu bây giờ có trò đánh cược hai người này ai thắng, cô nhất định sẽ đặt một số tiền lớn cho Dung Tiểu Ái.

Lúc này trên chiếc xô-pha trong căn hộ hai tầng của Thôi Thái Dạ, khắc tinh của tiểu ác ma đang bị một người khác dạy dỗ.

“Anh làm cái gì vậy? Đồ biến thái!” Nói xong lại nện thêm một cái, Thôi Thái Dạ trong lòng tràn ngập lửa giận, ra tay không hề nhẹ chút nào.

“Thôi Thái Dạ, anh ăn nhầm thuốc rồi hả? Biến mất một cách kỳ quái, vừa quay về đã đánh tôi, anh bị chập mạch à?”

“Người chập mạch là em! Biết rõ thằng nhóc kia có âm mưu đen tối với em, vậy mà còn đi chọc ghẹo cậu ta.” Tiểu Ái vừa nghe câu nói đó thì tức đến sôi ruột, liền túm ca-vát Thôi Thái Dạ hét lên: “Là do cậu ta giờ trò với tôi, còn tìm một thằng cha nước ngoài chơi xấu tôi. Tôi thấy cậu ta đúng là không muốn sống rồi!”

“Nghĩa là gì?” Thôi Thái Dạ nhướn mày, ánh mắt sa sầm khiến Tiểu Ái thấy ớn lạnh.

“Không có gì!” Tiểu Ái chớp chớp mắt, muốn trốn, nhưng lưng lại bị Thái Dạ giữ chặt, cô chỉ có thể tiếp tục duy trì động tác nửa nằm nửa bò trên người anh. Hai người thực sự quá gần nhau, mặc dù quần áo của họ lúc này không phải quá mỏng nhưng Tiểu Ái vẫn cảm nhận được phần da thịt cường tráng rắn rỏi của anh dưới lớp quần áo. Tiểu Ái cười hi hi: “Làm gì vậy, lại muốn chọc ghẹo tôi hả?”

“Dung Tiểu Ái!” Về mặt anh nghiêm túc: “Nói, những ngày anh không có ở thành phố S, em lại chơi đùa với người đàn ông nào rồi?”

“Anh có bị sao không đấy?” Về mặt nghiêm trang của Thôi Thái Dạ khiến Tiểu Ái thấy xa lạ: “Bao nhiêu phụ nữ của mình thì không đi mà quản, lại quay ra hỏi tôi? Tôi chơi đùa với ai liên quan gì đến anh?”

“Dung Tiểu Ái! Trả lời câu hỏi của anh ngay!” Tay Thái Dạ tăng thêm lực, khiến cô càng đau hơn, lập tức trở mặt: “Anh làm cái gì vậy? Có bản lĩnh thì đi mà gào với Ando Ruki ấy. Anh hỏi cậu ta, có phải tôi nợ cậu ta mấy triệu tệ chưa trả không mà trước đây hại tôi, bây giờ vẫn đào hồ bẫy tôi. Cái gì mà nhà thiết kế nổi tiếng chứ, cái tên Jerry kia hoàn toàn là quỷ hạo sắc vô liêm sỉ.”

Sắc mặt anh đột nhiên lạnh đi: “Hắn đã làm gì em?”

“Không, không làm gì!” Tiểu Ái hơi chột dạ.

“Hắn đã hôn em hả?” Thôi Thái Dạ chau mày suy đoán, thấy ánh mắt trốn tránh của cô, lập tức nổi giận: “Em dám để người khác hôn ư?”

“Là bị cưỡng hôn!” Tiểu Ái cãi lại, sắc mặt anh càng xám xịt hơn: “Cưỡng hôn? Em còn cãi nữa à! Nếu không phải do em tạo cơ hội, người khác có thể cưỡng hôn em sao?”

“Không hoàn toàn như thế. Tôi chưa từng tạo cơ hội cho anh, anh cũng năm lần bảy lượt cưỡng hôn tôi đấy thôi.” Tiểu Ái phản bác vô cùng rành rọt, ánh mắt của anh lúc này khiến cô cảm thấy anh hận đến mức như muốn bóp chết mình. Tiểu Ái một lần nữa định trốn tránh nhưng anh vẫn giữ chặt gáy cô, cúi đầu về phía cô. Hai hàm răng hung hăng đặt lên cổ cô rồi cắn mạnh một cái. Tiểu Ái rít lên rồi nhảy xuống mặt đất: “Làm gì đấy? Anh điên rồi à?”

“Sao nào, em thích cắn người khác như thế, anh cắn lại em chẳng lẽ không được sao?” Anh khoanh tay nhìn Tiểu Ái, thấy cô lần tránh lui về phía cửa, lập tức chau mày: “Em lại đây cho anh, hôm nay không nói rõ chuyện giữa em và thằng đó thì đừng có hòng rời khỏi đây!”

Thấy Tiểu Ái mở cửa định bỏ chạy, Thôi Thái Dạ cuối cùng cũng bị chọc cho giận, vội vàng bước đến cửa kéo cô quay lại.

Anh ném cô lên ghế sofa, còn mình thì kéo một chiếc đến ngồi đối diện, xắn tay áo lên vẻ mặt nặng nề nhìn cô chằm chằm. Tiểu Ái lườm lườm, chỉ biết kể lại tất cả mọi chuyện. Nhưng vừa kể xong, cô liền thấy sắc mặt anh trở nên xám xịt, cánh tay cũng nổi hết gân xanh, nhìn vô cùng đáng sợ.

“Đề nổi tiếng em có thể làm cả những chuyện đó cơ à?” Ngón tay Thôi Thái Dạ ra sức gõ lên đầu Tiểu Ái: “Trong đầu em chứa những thứ gì vậy hả, muốn có cơ hội sao không chịu tìm anh? Ando Ruki là loại người nào? Bạn của cậu ta mà em cũng dám chơi cùng à?”

“Đừng gõ vào đầu nữa! Đau chết mất! Sao anh và con bé Tư Nhã giống nhau vậy hả?”

“Đừng có oán thán người khác, tất cả là ở em, do em không có đầu óc!” Anh biết, nếu chỉ mắng thôi thì không thể giải quyết được vấn đề. Anh biết lý do vì sao cô không muốn đi tìm mình giúp đỡ, chẳng qua là lý do đó đã khiến anh không vui. Anh day day trán suy nghĩ một lát, rồi mở miệng nói: “Được! Nếu em đã muốn nổi tiếng như vậy, thì bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ làm người quản lý của em.”

“Hả?” Tiểu Ái nắm tóc, ngỡ ngàng.

“Người quản lý đó! Khốn khiếp!” Thôi Thái Dạ gõ gõ lên trán cô.

“Nhưng công ty của anh là công ty người mẫu, không phải công ty quản lý.” Tiểu Ái chớp chớp mắt.

“Chỉ làm người quản lý cho riêng em thôi thì không cần phải công ty gì cả. Anh sẽ chuẩn bị một bản hợp đồng, sau này em chỉ được phép làm những công việc anh nhận. Thời gian hợp đồng là mười năm, anh sẽ bồi dưỡng cho em trở thành ngôi sao. Còn về việc trích phần trăm, cứ có thành tích là được, anh cũng sẽ không đưa cho em tiền ký hợp đồng, bởi em là người mới vào nghề, không cần thiết. Còn nữa, hàng ngày đi đâu, làm gì đều phải báo cáo rõ ràng với anh. Đặc biệt là về phương diện kết giao bạn bè, nữ giới thì có thể, còn nam giới thì tuyệt đối không được!”

Dung Tiểu Ái ngẩn người: “Mười năm! Lúc đó tôi đã thành bà lão rồi!”

“Chê dài sao? Vậy chín năm được chưa?”

“...” Có gì khác đâu chứ?

“Đừng có nhìn anh như vậy! Không bằng lòng chứ gì, anh sẽ cho em một con đường khác. Tốt nghiệp xong lập tức đính hôn với anh, với tư cách là vợ chưa cưới của Nhị thiếu gia nhà họ Thôi, muốn nổi tiếng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Có con đường thứ ba không?” Tiểu Ái hỏi

“Có, không làm việc ở đây nữa, sau khi tốt nghiệp chăm chỉ làm bạn gái của Thôi Thái Dạ, mỗi ngày chỉ cần dạo phố, ăn cơm, uống trà, mua đồ.”

“...” Tiểu Ái thật sự muốn chửi tục.

“Tự mình chọn đi!”

“Trước khi lựa chọn, tôi muốn biết... anh rốt cuộc thích tôi ở điểm nào?” Nói thực, chuyện này Tiểu Ái vẫn không hiểu.

Dường như không ngờ cô sẽ hỏi câu này, khuôn mặt điển trai cau có cả buổi chiều cuối cùng cũng dần ra. Thôi Thái Dạ mỉm cười: “Bé con, câu này anh phải hỏi em mới đúng chứ. Anh tiến lên phía trước, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên đôi má mịn màng: Em hãy nói cho anh biết, một cô gái vừa thô tục vừa ngọt ngào như em, rốt cuộc có gì hấp dẫn mà lôi cuốn được anh?”

Hơi thở nóng bỏng mê người của Thái Dạ bao lấy sống mũi của Tiểu Ái, cô thấy ánh mắt hoang dại nóng rực của anh, cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh hơn. Tiểu Ái trầm nghĩ, nói chuyện cũng không nhất thiết phải kẻ sát như vậy, có phải đang cố tình quyến rũ cô không đây?

“Thế nào, đã có câu trả lời chưa?” Đầu ngón tay thoang thoảng mùi thuốc lá trượt trên môi cô, tí mỉ vuốt đi vuốt lại.

Tiểu Ái gật đầu lia lịa, đẩy anh ra một chút: “Tôi có sức hấp dẫn gì, điều đó không quan trọng. Trả lời anh chuyện khác nhé. Tôi đồng ý ký hợp đồng người quản lý với anh, nhưng thời hạn phải đổi thành năm năm. Trong năm năm, anh giúp tôi nhận công việc, còn tôi thì... Nhất định tôi sẽ nổi tiếng cho anh xem!”

Tiểu Ái ngồi đó, đôi mắt sáng long lanh tự tin, giống như tia sáng dịu dàng, ấm áp đang ngăn tách những đám mây chiếu rọi xuống mặt đất. Trong căn phòng tràn ngập sắc màu rực rỡ, từ đáy mắt bờ môi cô đều thấp sáng nụ cười anh.

Rất nhiều năm sau đó, khi Thôi Thái Dạ nhớ lại giây phút ấy, anh vẫn khẽ mỉm cười.

Người con gái đó, bất kể lúc nào, nơi nào, cũng tự tin như vậy. Trong những ngày tháng sau này, cô không phải không trải qua thất bại, không phải không vấp ngã, thế nhưng cho dù cuộc sống có ba chìm bảy nổi, cô chưa từng nghĩ sẽ từ bỏ. Trước đây, anh luôn cho rằng, đối với ước mơ của đời người, thiên phú và cơ hội là quan trọng nhất. Nhưng sau đó, anh mới hiểu, điều mà ước mơ thực sự cần đến là sự kiên trì và hi vọng. Anh cũng từng gặp những cô gái còn tài hoa, nỗ lực hơn cô, không ít người mới vào nghề đã khổ sở cầu xin và hi vọng trở thành nghệ sĩ dưới trướng của anh. Thế nhưng trước sau, anh vẫn chỉ quan hệ hợp đồng quản lý với riêng cô mà thôi. Tuy Dung Tiểu Ái không có nhiều điểm tốt, nhưng trong tim anh, mãi mãi không một ai có thể vượt qua. Nụ cười trong sáng chứa đầy sức sống, những suy nghĩ thoáng đãng, tính cách hoạt bát, khéo léo của cô không một ai có thể

sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Màu Hồ Phách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nếu như, em hy vọng như vậy

Tư Nhã khi pha chế xong ly “Hawai” đưa cho khách hàng ở quầy bar, liền vurun cở ra nhìn Tiểu Ái. Tiểu Ái đang ở phía khác thu dọn bàn, đã được mười hai phút rồi mà giờ vẫn chưa xong. Con nhóc này, làm cái gì vậy chứ! Tư Nhã nhìn ngó xung quanh không thấy bóng dáng ông chủ đâu, lập tức bước ra khỏi quầy bar: “Này! Cậu sắp lau được nửa tiếng rồi đây, chiếc bàn đó cũng đã tróc một lớp vỏ rồi, còn lau nữa hả?” Tư Nhã kéo Tiểu Ái đến góc bên cạnh, quở trách một hồi. Vốn dĩ đã không thích hợp với làm thêm, nếu không phải ông chủ biết trước đây Tiểu Ái đóng phim “Vũ điệu đào kép”, nói là ngôi sao tương lai phải đãi ngộ nhiều hơn, không thì chắc chắn sẽ không tuyển dụng cô một lần nữa.

“Tư Nhã!” Tiểu Ái ngẩng đầu lên, hỏi một câu hỏi không ăn nhập gì: “Nếu có người bị sốt hôn mê, bên cạnh lại không có ai cả, liệu có xảy ra chuyện gì không?”

Mặt Tư Nhã co rúm lại, con nhóc này lại không bình thường rồi: “Phát sốt à! Chết thì không chết nổi, cùng lắm thì viêm phổi, nghiêm trọng hơn chút thì dân dọn thôi!... Nè! Nghe mình nói... Này! Cậu chạy đi đâu vậy?”

“Tư Nhã! Giúp mình xin ông chủ nghỉ, hôm nay mình có việc gấp phải đi trước. À, nhớ nói với ông ấy xin nghỉ sớm, như thế có thể bớt trừ tiền hơn chút ít.” Tiểu Ái vừa chạy vừa quay đầu nói, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Nghỉ sớm?” Tư Nhã tiếp tục co rúm lại: “Cậu làm việc còn chưa được một tiếng mà, nghỉ sớm cái gì chứ?”

Sau khi vội vàng mở cửa, Tiểu Ái không thấy Dung Kỳ còn nằm trên nền cửa nữa. Cô tức tốc xông vào phòng, phát hiện ra anh đang tựa nửa người trên giường, xem ra trong ý thức mơ hồ đã tự mình đến đây. Tiểu Ái sờ vào trán anh, vẫn còn nóng hầm hập, liền vội ra sức kéo anh lên giường, kéo tấm chăn bông dày cộp đắp cho anh.

Sau khi đắp khăn lạnh lên trán anh, Tiểu Ái kéo ghế ngồi bên cạnh giường. Cô thở dài, nói lẩm bầm một mình: “Hừ, phải nói cho rõ trước, lần này em không phải là quan tâm anh. Chỉ là lần trước em mắc bệnh anh đã từng chăm sóc em, em không muốn nợ anh cái gì, lần này trả lại anh.”

Sau khi được đắp vài lần khăn lạnh, người trên giường đã ngủ say. Từ nhỏ đến lớn, cô hình như chưa bao giờ thấy anh bị ốm, thậm chí cô còn có cảm giác như anh là người không bao giờ mắc bệnh. Với vợ trên cao, nhìn xa trông rộng, lạnh lùng nghiêm khắc, ung dung điềm đạm, đó là toàn bộ những hiểu biết của cô về Dung Kỳ trong những năm qua.

Tiểu Ái đứng lên, nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ. Từ tầng năm ngắm nhìn thành phố, cô có thể ngắm nhìn từ xa những tòa nhà cao tầng sáng lấp lánh sừng sững trong màn đêm. Thế giới thật kì diệu, con người thật vĩ đại, có thể phát minh, sáng tạo ra những vật trang trí tô điểm sáng lấp lánh giữa màn đêm, khác hẳn ánh sáng của trăng sao. Cô là một người ưa hoạt động, rất hiếm khi buổi tối không làm gì mà chỉ lặng lẽ, suy ngẫm và chờ đợi như thế này.

Căn phòng này, từ khi Dung Kỳ quay về cô rất ít khi bước vào. Trước đây khi anh chàng thuê trọ khoa Mỹ thuật còn ở đây, cô lại rất hay vào để mượn máy tính lên mạng mua đồ. Tiểu Ái không có laptop, bởi cô không thích chỉ ngồi ở nhà nghịch máy tính, hằng ngày ngoài việc lên lớp diễn kịch, nếu không cùng Tư Nhã ra ngoài dạo phố, mua đồ, uống trà, thì cũng đi phỏng vấn cho vai diễn.

Nghĩ lại trước đây, lúc căn phòng này sạch nhất cũng chưa thể bằng một nửa bây giờ. Dung Kỳ thật sự rất sạch sẽ, tất cả đồ đạc đều được sắp xếp gọn gàng, vừa tầm mắt, tuyệt đối không có đồ linh tinh, ngay đến không khí cũng có mùi hương thoang thoảng tươi mát. Dung Kỳ, thật sự không giống với người bình thường!

“Anh ấy à, đúng là quái thai! Nếu là người đàn ông khác, có được khuôn mặt như anh, lại có thành tựu như vậy, chắc chắn đã cưa đổ vô số mỹ nhân sắc nước nghiêng trời làm bạn gái rồi. Anh thì tốt rồi, lại còn trêu chọc cả em gái nữa... May mà em không phải là đứa con gái bảo thủ, sống chết làm ầm ĩ lên thì lúc đó anh làm thế nào hả?” Tiểu Ái nói được mấy câu, lại không kiềm chế được chạy đến trước giường, tiếp tục chỉ vào khuôn mặt điển trai của anh mắng mỏ: “Anh thử nói xem anh đã gây nên chuyện gì? Cả nhà vui vẻ, sống hòa hợp với nhau không tốt sao? Bố mẹ đều rất thương anh. Anh rốt cuộc còn gì không vừa lòng chứ? Sao anh cứ phải như vậy? Thật là, cứ nghĩ đến, em lại thấy bức mình! Anh có biết cảm giác giống như khi bị rơi vào vực thẳm không? Trong đó tối đen như mực, không biết sâu bao nhiêu, không biết có cái gì, mà anh cứ khẳng khẳng muốn kéo em xuống.” Tiểu Ái càng nói càng mất sức, cuối cùng người mềm nhũn, liền nằm bở bên cạnh giường, vùi đầu vào cánh tay: “Anh, thật ra em rất muốn được tự nhiên như thế này gọi anh, không muốn vì sợ anh mà hằng ngày phải nghĩ trăm cách để trốn tránh. Anh nói em đã bán rẻ ước mơ, nhưng trên thực tế lại không hiểu được tầm quan trọng của giấc mơ đó trong lòng em. Em có nguyên tắc, cũng có giới hạn nhất định cho riêng mình, anh thật sự nghĩ rằng em là loại người ngay cả sự tôn nghiêm cũng vứt bỏ, không trừ một thủ đoạn nào chỉ biết đến thành công thôi sao?... Anh chẳng hiểu em gì cả, lần nào cũng chỉ vác bộ mặt lạnh lùng hung dữ với em...” Giọng nói dần dần nghẹn lại, cô biết anh đang ngủ say, sẽ không nghe thấy gì, nên còn vùi khuôn mặt đã ướt đầm sâu thêm một chút.

“Nhiều lúc em hi vọng anh sẽ biến mất, để em không bị quẫn thúc, hay làm phiền em nữa, nhưng có lúc, em lại hi vọng anh có thể thay đổi... Anh hãy nói với em, rốt cuộc em phải làm gì đây?” Giọng nói của Tiểu Ái càng lúc càng đứt quãng, tiếng nức nở đã không thể nào đè nén được nữa: “Đáng ghét, đáng ghét! Tại sao em phải khóc? Rõ ràng là anh không tốt, nếu không phải vì anh, em sao phải nóng lòng muốn thành công như vậy... Anh không biết

hôm nay em đã gặp phải chuyện gì. Trong thế giới showbiz, một khi đã muốn đi đường tắt, bất kể anh nghĩ như thế nào, người khác sẽ không thêm đề ý đến... Cái tên Jerry kia, ngoài mặt ôn tồn, nho nhã, tỏ thái độ tôn trọng em, nhưng thực ra trong đầu chỉ có chuyện đó. Anh không biết hôm nay em đã sợ đến mức nào, anh lại còn hung dữ với em... Đều tại anh, những chuyện này đều do lỗi của anh!... Em ghét những người như anh!” Nước mắt không cách nào ngăn lại được, Tiểu Ái vừa tức giận vừa buồn bực, đứng dậy lao ra khỏi phòng. Tại sao lại vô dụng như vậy? Tại sao phải khóc lóc yếu đuối? Nước mắt thì giúp được gì chứ? Đây hoàn toàn không phải tính cách của Dung Tiểu Ái.

“Đáng ghét!” Ở trong nhà vệ sinh, Tiểu Ái vừa rửa mặt vừa nhìn bản thân mình mà mắng. Giọng nói của cô vẫn còn nức nỏ, lưỡi nhai mắng chửi một lúc, cô phát hiện ra Dung Kỳ đã tỉnh, tay anh cầm khăn mặt, đang ngồi tựa vào thành giường nhìn màn đêm ngoài cửa sổ.

“Anh... anh tỉnh khi nào vậy?” Mặt Tiểu Ái vẫn còn hơi sưng, vô thức tránh đi ánh nhìn của anh đang hướng đến.

“Vừa mới.” Nghe câu trả lời của anh, Tiểu Ái đang định thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ anh lại nói tiếp: “Từ lúc em chỉ vào anh mắng chửi.”

Vậy chẳng phải anh đã nghe thấy hết rồi sao, ngay cả việc cô khóc lóc một cách vô dụng anh cũng biết rồi ư? Tiểu Ái vừa tức giận vừa lúng túng trốn mắt nhìn: “Nếu anh đã tỉnh rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, anh không cần cảm ơn tôi, đây là trả nợ cho anh lần trước tôi ôm anh đã chăm sóc tôi thôi!” Nói xong, Tiểu Ái lập tức quay người đi về phía cửa.

“Tiểu Ái!” Vẫn giọng nói lạnh lùng khàn khàn gọi cô. Tiểu Ái dừng bước chân, nhưng không ngoảnh đầu lại, mà chỉ gượng gạo hỏi lại một câu: “Chuyện gì?”

Dường như có tiếng thở dài từ phía sau truyền đến: “Tiểu Ái, ghét anh của hiện giờ lắm đúng không?”

“Hừ, anh của trước đây tôi cũng không thích, chẳng qua là so với bây giờ vẫn còn tốt hơn nhiều.”

Dung Kỳ cười nhẹ mấy tiếng, đôi mắt màu trà lúc này gần như trong suốt, dường như mang theo sự đau thương tột cùng, nhưng nghe tiếng cười của anh lại không thấy một chút dấu hiệu nào: “Tiểu Ái, hết tháng này, anh có thể sẽ dọn đi.”

“Cái gì?” Tiểu Ái quay đầu lại, đôi mắt đen nháy trong veo mang một chút gì đó kì vọng.

Dưới ánh sáng vàng nhạt của chiếc đèn bàn, nụ cười anh lạnh như sương mù: “Đoàn phim càng ngày càng bận rộn, không lâu sau phim sẽ công chiếu, Aki có thể không còn cách nào để tiếp tục đứng trong bóng tối được nữa. Căn hộ này không còn thích hợp để anh sống tiếp, thế nên anh đã mua một căn hộ mới ở phía nam thành phố, khoảng một hai tháng sau sẽ chuyển đi.” Dung Kỳ nghiêng mặt, hàng lông mi dài quyền rũ tạo thành một cái bóng xinh đẹp ở cánh mũi, trong giây lát ngăn ngừ, có vô số cảm xúc cuộn cuộn trong đó, chúng khiến cho ngực anh đau đớn đến ngộp thở. Nhưng cảm giác đó anh chỉ để lộ trong giây lát, cô không hề hay biết.

Tháng ba, ngoài cửa sổ trời vẫn lạnh, nhưng Tiểu Ái lại như ngửi thấy mùi vị thanh dịu của cây cỏ đâm chồi nảy lộc, hương thơm ngọt ngào của những đóa hoa mới nở.

Dung Kỳ nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc. Chỉ sợ đang nằm mơ, nên Tiểu Ái ra sức véo mình: “Anh, anh thật sự muốn dọn đi sao? Vậy tôi...”

“Tùy em, muốn chuyển đến ở cùng anh cũng được, ở lại... cũng được, chỉ cần em không chê căn hộ này nhỏ và cũ.”

“Đương nhiên là không chê rồi! Tôi ở lại, tôi không chuyển.” Tiểu Ái ra sức gật đầu.

“Vậy được rồi, cứ quyết định như thế đi!” Anh gật đầu, giơ tay ra tắt đèn bàn: “Anh muốn nghỉ ngơi, em ra ngoài đi!”

Tiểu Ái không một chút do dự, lập tức mở cửa ra ngoài, dường như phòng anh là hầm tối còn bên ngoài là bầu trời quang đãng, bao la. Cô không chùn bước chạy về nơi tự do, ngay cả ý niệm quay đầu nhìn một cái cũng không có.

Anh thì ngược lại, đang ở trong bóng tối trầm mặc. Những khát khao kia rõ ràng là chưa bắt đầu, vậy mà đã vội kết thúc. Anh từng nghĩ rằng dù là con đường không có lối thoát, anh cũng không thể nào dừng lại. Anh nghĩ rằng, ngoài sự chiếm hữu và cướp đoạt ra, anh không thể nào làm được những việc khác. Thế nhưng, anh đã sai. Hóa ra anh không thể làm được. Nếu như, cô ấy đã hi vọng tự do đến như vậy, việc duy nhất anh có thể làm lúc này là buông tay.

“Tiểu Ái, em thắng rồi!” Bờ môi anh vẽ lên một nụ cười nhợt nhạt với đường cong hoàn mỹ. Cảnh tượng đó, giống như phía bắc xa xăm, lạnh giá chỉ tồn tại một điểm cực quang hư vô trên bầu trời.

Tiểu Ái gặp lại Ando Ruki là lúc ăn cơm ở Parker. Thôi Thái Dạ sau nhiều ngày mất tích cũng xuất hiện trở lại, gọi điện đến mời cô ăn cơm. Những ngày này, trên chiếc bàn trà của căn phòng nhỏ bày không ít tài liệu mua nhà, xem ra Dung Kỳ nói là làm, thật sự quyết định dọn đi. Tâm trạng Tiểu Ái rất vui vẻ, ngay cả chuyện Thôi Thái Dạ trước đó đã lừa cô về nhà, cô cũng quên sạch sành sanh. Lúc sắp ra ngoài, Tiểu Ái còn hứng thú lật lật đồng tài liệu mua nhà, vừa đọc đã lập tức lú lút không nói nên lời. Tất cả đều là căn hộ hai tầng lộng lẫy, còn là tòa chung cư hoàng kim ở gần hồ. Trong số đó có căn hộ thuộc tòa chung cư cao cấp giá trên trời mà cô đã thêm thường bao lâu nay. Cô thật không ngờ, Dung Kỳ lại có nhiều tiền như vậy. Tiểu Ái ôm những tờ giấy thiệu ném lên ghế sofa: “Ồi chao, khi nào mình mới có tiền mua được nó chứ!” Cô lấy bút ra vẽ những đồ dùng gia đình đơn giản trên bản vẽ tòa chung cư cao cấp đó. Vẽ xong, lại lẩm bẩm một lúc, rồi với tâm trạng suy sụp, cô nắm chặt túi xách bước ra khỏi nhà.

Trong phòng ăn của Parker, Tiểu Ái không muốn ăn, lật đi lật lại đồ ăn trong đĩa, ngay cả Thôi Thái Dạ ngồi bên cũng trở thành vật trang trí vô hình.

“Sao vậy bé con, vẫn còn giận anh sao?” Thôi Thái Dạ cúi người, ngón tay quần lấy một loạn tóc xoắn mềm mại của Tiểu Ái.

Tiểu Ái quay đầu lại, ánh mắt hơi ngờ ngàng nói: “Anh muốn nói đến chuyện anh đột ngột mất tích hả?” Lời nói vừa dứt, trán cô bị anh gõ cho một cái.

“Tại sao ngay cả anh nói cái gì cũng không để ý thế hả? Tuy em không giận là tốt, nhưng nhìn bộ dạng tâm hồn lơ đãng, coi anh như vật vô hình thế này, thì em nổi cáu với anh còn hơn!”

Tiểu Ái trợn trừng mắt như muốn nói anh bị bệnh à, khiến Thôi Thái Dạ càng khó chịu. Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên, anh chỉ còn cách coi như không có chuyện gì mà nghe máy. Tiểu Ái vô cùng chán nản, mượn cớ đi vào phòng vệ sinh rồi lên ra ngoài hít thở không khí.

Phía cuối hành lang tầng ba có một cửa kính, bên ngoài là sân thượng kiểu kín với diện tích rất rộng. Tiểu Ái nhớ rằng nơi này có đặt một bộ bàn ghế mây rất đẹp, vừa định đến đây cửa, thì cô lảng máng nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện. Lòng hiếu kì nổi lên, Tiểu Ái ghé tai vào, không ngờ những lời cô nghe được lại khiến cô nổi trận lôi đình.

“... Không phải chứ, anh lại có thể thất bại sao? Tôi chỉ về Nhật có một chuyến thôi mà anh đã làm hỏng chuyện rồi hả? Tôi còn nghĩ với tài nghệ sẵn mồi của anh, đáng lẽ không để vượt mất mới đúng. Thật là đáng tiếc đó, phí công tôi tạo cơ hội cho anh! Vì muốn làm giảm sự cảnh giác của chị ta, trước đó tôi còn cố tình giả vờ phật lòng, giả vờ đáng thương. Anh quá kém cỏi đó, Jerry!...” Nghe đến đây, Tiểu Ái không chịu được nữa, một cước hất tung cửa, còi giầy đập mạnh lên đầu chàng thiếu niên ác ma.

Ando Ruki không hiểu đầu của tai nheo ra sao, nhảy sang một bên để tránh đòn, không ngờ người trước mặt lại là Dung Tiểu Ái. Ruki vội vàng chạy trốn, nhưng không còn lối thoát nào nữa. Tiểu Ái cầm giày đánh cậu ta túi bụi: “Thằng nhóc chết dẫm! Cậu chán sống rồi à? Tôi còn nghĩ cậu đã thay đổi, hóa ra vẫn ngựa quen đường cũ! Ngoài làm những chuyện vô vị này, cậu còn làm nên trò trống gì nữa! Mẹ kiếp! Cái loại khốn nạn này chỉ có thể đánh thôi!... Cậu đừng có mà chạy! Dám làm mà không dám chịu hả?”

Thôi Thái Dạ ngồi một lúc lâu không thấy bóng dáng của Tiểu Ái đâu, liền men theo nơi có tiếng cô mà tìm đến. Lúc đó Tiểu Ái đang vô cùng tức giận đập lên người Ando Ruki, dùng gót giày ấn đầu, rồi nghiêng răng nghiêng lợi cắn lên cổ cậu ta. Thôi Thái Dạ hoàn toàn sững sờ, chưa đầy mười phút mà đại tiểu thư đã quậy phá rồi. Thấy tiếng ồn, nhân viên phục vụ vội vàng chạy đến, người quản lý của Ruki cũng từ phòng ăn khác tiến lại, Thôi Thái Dạ vội ôm Tiểu Ái rồi kéo cô rời khỏi nơi này.

“Làm gì vậy? Bỏ tôi ra! Tôi phải dạy dỗ cho thằng nhóc khốn nạn này một trận nên thân mới được!... Á! Sao anh lại khiêng tôi như khiêng lợn vậy?... Có người đang nhìn! Mất mặt lắm đó!...”

“Câm miệng lại! Chỗ này còn ai làm cho mất mặt hơn em chứ!” Thôi Thái Dạ đặt Tiểu Ái đang không ngừng giãy giụa lên vai, vồ hai cái vào hông cô, vội vàng khiêng cô vào trong thang máy.

Khi Nanka chen qua đám đông đến sân thượng, cô phát hiện ra tên ác ma nhà mình đã bị dạy dỗ đến tàn tạ, quần áo bị kéo rách, trên cổ còn có vết răng mờ.

“Đáng ghét! Nanka! Vừa rồi cô ta cắn tôi! Có phải là chó đâu, sao có thể cắn quàng người chứ! Nanka, tôi phải kiện chị ta! Kiện chị ta!...” Đối diện với chàng trai đang lâm vào trạng thái vô cùng tức giận, người quản lý đã gần ba mươi tuổi này tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Nanka đẩy gọng kính, khe ho một tiếng: “Sau khi đến Trung Quốc, scandal của cậu đã không ít rồi, cậu còn muốn thêm vụ này nữa hả? Nếu đã xác định rồi, bây giờ tôi sẽ đưa cậu đi bệnh viện để kiểm tra vết thương.”

Ruki tức giận trợn trừng mắt: “Ngay cả chị cũng như vậy hả? Đáng ghét, chị làm tôi tức chết! Lại còn bà chặn Dung Tiểu Ái, rốt cuộc có phải là phụ nữ không vậy?” Cậu lấy tay sờ cổ, nhớ đến hàm răng, đôi môi lúc này, mặt bỗng có cảm giác hơi nóng, trong lòng trào dâng cảm giác kì lạ.

“Hừ! Người đàn bà đáng ghét, tôi không tin không tìm được điểm yếu của chị! Cứ đợi đấy, sớm muộn gì cũng khiến chị quỳ trước mặt tôi khóc lóc!...”

Nanka nhìn chàng trai đang xoay người bỏ đi, lặng lẽ thở dài. Nếu bây giờ có trò đánh cược hai người này ai thắng, cô nhất định sẽ đặt một số tiền lớn cho Dung Tiểu Ái.

Lúc này trên chiếc xô-pha trong căn hộ hai tầng của Thôi Thái Dạ, khắc tinh của tiểu ác ma đang bị một người khác dạy dỗ.

“Anh làm cái gì vậy? Đồ biến thái!” Tiểu Ái cường chế trên đùi anh, miệng đã bị ăn rất nhiều cái nện, đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thay Dung Kỳ giáo dục em!” Nói xong lại nện thêm một cái. Thôi Thái Dạ trong lòng ngập lửa giận, ra tay không hề nhẹ chút nào.

“Thôi Thái Dạ, anh ăn nhầm thuốc rồi hả? Biến mất một cách kì quái, vừa quay về đã đánh tôi, anh bị chập mạch à?”

“Người chập mạch là em! Biết rõ thằng nhóc kia có âm mưu đen tối với em, vậy mà còn đi chọc ghẹo cậu ta.” Tiểu Ái vừa nghe đến câu nói đó thì tức đến sôi ruột, liền túm ca-vát Thôi Thái Dạ hét lên: “Là do cậu ta giờ trở với tôi, còn tìm một thằng cha nước ngoài chơi xấu tôi. Tôi thấy cậu ta đúng là không muốn sống rồi!”

“Nghĩa là gì?” Thôi Thái Dạ nhướn mày, ánh mắt sa sầm khiến Tiểu Ái thấy ớn lạnh.

“Không có gì!” Tiểu Ái chớp chớp mắt, muốn trốn, nhưng lưng lại bị Thái Dạ giữ chặt, cô chỉ có thể tiếp tục duy trì động tác nửa nằm nửa bò trên người anh. Hai người thực sự quá gần nhau, mặc dù quần áo của họ lúc này không phải quá mỏng nhưng Tiểu Ái vẫn cảm nhận được phần da thịt cường tráng rắn rỏi của anh dưới lớp quần áo, Tiểu Ái cười hi hi: “Làm gì vậy, lại muốn chọc ghẹo tôi hả?”

“Dung Tiểu Ái!” Về mặt anh nghiêm túc: “Nói, những ngày anh không có ở thành phố S, em lại chơi đùa với người đàn ông nào rồi?”

“Anh có bị sao không đấy?” Về mặt nghiêm trang của Thôi Thái Dạ khiến Tiểu Ái thấy xa lạ: “Bao nhiêu phụ nữ của mình thì không đi mà quán, lại quay ra hỏi tôi? Tôi chơi đùa với ai liên quan gì đến anh?”

“Dung Tiểu Ái! Trả lời câu hỏi của anh ngay!” Tay Thái Dạ tăng thêm lực, khiến cô càng đau hơn, lập tức trở mặt: “Anh làm cái gì vậy? Có bản lĩnh thì đi mà gào với Ando Ruki ấy. Anh hỏi cậu ta, có phải tôi nợ cậu ta mấy triệu tệ chưa trả không mà trước đây hại tôi, bây giờ vẫn đào hố bẫy tôi. Cái gì mà nhà thiết kế nổi tiếng chứ, cái tên Jerry kia hoàn toàn là quỷ hao sắc vô liêm sỉ.”

Sắc mặt anh đột nhiên lạnh đi: “Hắn đã làm gì em?”

“Không, không làm gì!” Tiểu Ái hơi chột dạ.

“Hắn đã hôn em hả?” Thôi Thái Dạ chau mày suy đoán, thấy ánh mắt trốn tránh của cô, lập tức nổi giận: “Em dám để người khác hôn ư?”

“Là bị cưỡng hôn!” Tiểu Ái cãi lại, sắc mặt anh càng xám xịt hơn: “Cưỡng hôn? Em còn cãi nữa à! Nếu không phải do em tạo cơ hội, người khác có thể cưỡng hôn em sao?”

“Không hoàn toàn như thế. Tôi chưa từng tạo cơ hội cho anh, anh cũng năm lần bảy lượt cưỡng hôn tôi đó thôi.” Tiểu Ái phản bác vô cùng rành rọt, ánh mắt của anh lúc này khiến cô cảm thấy anh hận đến mức như muốn bóp chết mình. Tiểu Ái một lần nữa định trốn tránh nhưng anh vẫn giữ chặt gáy cô, cúi đầu về phía cô. Hai hàm răng hung hăng đặt lên cổ cô rồi cắn mạnh một cái. Tiểu Ái kêu rít lên rồi nhảy xuống mặt đất: “Làm gì đấy? Anh điên rồi à?”

“Sao nào, em thích cắn người khác như thế, anh cắn lại em chẳng lẽ không được sao?” Anh khoanh tay nhìn Tiểu Ái, thấy cô lẩn tránh lùi về phía cửa, lập tức chau mày: “Em lại đây cho anh, hôm nay không nói rõ chuyện giữa em và thằng đó thì đừng có hòng rời khỏi đây!”

Thấy Tiểu Ái mở cửa định bỏ chạy, Thôi Thái Dạ cuối cùng cũng bị chọc cho giận, vội sai bước đến cửa kéo cô quay lại.

Anh ném cô lên ghế sofa, còn mình thì kéo một chiếc đến ngồi đối diện, xắn tay áo lên về mặt nặng nề nhìn cô chăm chăm. Tiểu Ái lờ mờ, chỉ biết kể lại tất cả mọi chuyện. Nhưng vừa kể xong, cô liền thấy sắc mặt anh trở nên xám xịt, cánh tay cũng nổi hết gân xanh, nhìn vô cùng đáng sợ.

“Để nổi tiếng em có thể làm cả những chuyện đó cơ à?” Ngón tay Thôi Thái Dạ ra sức gõ lên đầu Tiểu Ái: “Trong đầu em chứa những thứ gì vậy hả, muốn có cơ hội sao không chịu tìm anh? Ando Ruki là loại người nào? Bạn của cậu ta mà em cũng dám chơi cùng à?”

“Đừng gõ vào đầu nữa! Đau chết mất! Sao anh và con bé Tư Nhã giống nhau vậy hả?”

“Đừng có oán thán người khác, tất cả là ở em, là do em không có đầu óc!” Anh biết, nếu chỉ mắng thôi thì không thể giải quyết được vấn đề gì. Anh biết lý do vì sao cô không muốn đi tìm anh giúp đỡ, chẳng qua là lý do đó đã khiến anh không vui. Anh day trán suy nghĩ một lát, rồi mở miệng nói: “Được! Nếu em đã muốn nổi tiếng như vậy, thì bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ làm người quản lý của em.”

“Hả?” Tiểu Ái nắm tóc, ngỡ ngàng.

“Người quản lý đó! Khốn kiếp!” Thái Dạ lại gõ lên trán cô.

“Nhưng công ty của anh là công ty người mẫu, không phải công ty quản lý.” Tiểu Ái chớp chớp mắt.

“Chỉ làm người quản lý cho riêng em thôi thì không cần phải công ty gì cả. Anh sẽ chuẩn bị một bản hợp đồng, sau này em chỉ được phép làm những công việc anh nhận. Thời gian hợp đồng là mười năm, anh sẽ bồi dưỡng cho em trở thành ngôi sao. Còn về việc trích phần trăm, cứ có thành tích là được, anh cũng sẽ không đưa cho em tiền ký hợp đồng, bởi em là người mới vào nghề, không cần thiết. Còn nữa, hàng ngày đi đâu, làm gì đều phải báo cáo rõ ràng với anh. Đặc biệt là về phương diện kết giao bạn bè, nữ giới thì có thể, còn nam giới thì tuyệt đối không được!”

Dung Tiểu Ái ngẩn người: “Mười năm! Lúc đó tôi đã trở thành bà lão rồi!”

“Chê dài sao? Vậy chín năm được chưa?”

“...” Có khác đâu chứ?

“Đừng có nhìn anh như vậy! Không bằng lòng chứ gì, anh sẽ cho em một con đường khác: Tốt nghiệp xong lập tức đính hôn với anh, với tư cách là vợ chưa cưới của Nhị thiếu gia nhà họ Thôi, muốn nổi tiếng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Có con đường thứ ba không?” Tiểu Ái hỏi.

“Có, không làm việc ở đây nữa, sau khi tốt nghiệp chăm chỉ làm bạn gái của Thôi Thái Dạ, mỗi ngày chỉ cần dạo phố, ăn cơm, uống trà, mua đồ.”

“...” Tiểu Ái thật sự muốn chửi tục.

“Tự mình chọn đi!”

“Trước khi lựa chọn, tôi muốn biết... anh rốt cuộc thích tôi ở điểm nào?” Nói thực, chuyện này Tiểu Ái vẫn không hiểu.

Dường như không ngờ cô sẽ hỏi câu này, khuôn mặt điển trai cau có cả buổi chiều cuối cùng cũng dần ra, Thôi Thái Dạ mỉm cười: “Bé con, câu này anh phải hỏi em mới đúng chứ.” Anh tiến lên phía trước, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên đôi má mịn màng: “Em hãy nói cho anh biết, một cô gái vừa thô tục vừa ngốc nghếch như em, rốt cuộc có gì hấp dẫn mà lôi cuốn được anh?”

Hơi thở nóng bỏng mê người của Thái Dạ bao lấy sống mũi Tiểu Ái, cô thấy ánh mắt hoang dại nóng rực của anh, cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh hơn. Tiểu Ái trầm nghĩ, nói chuyện cũng không nhất thiết phải kẻ sát như vậy, có phải đang cố tình quyến rũ cô không đây?

“Thế nào, đã có câu trả lời chưa?” Đầu ngón tay thoang thoảng mùi thuốc lá trượt trên môi cô, tí mi vuốt đi vuốt lại.

Tiểu Ái gật đầu lia lịa, đẩy anh ra một chút: “Tôi có sức hấp dẫn gì, điều đó không quan trọng. Trả lời anh chuyện khác nhé. Tôi đồng ý kí hợp đồng người quản lý với anh, nhưng thời hạn phải đổi thành năm năm. Trong năm năm, anh giúp tôi nhận công việc, còn tôi thì... Nhất định tôi sẽ nổi tiếng cho anh xem!”

Tiểu Ái ngồi đó, đôi mắt sáng long lanh tự tin, giống như tia sáng dịu dàng, ấm áp đang ngăn tách những đám mây chiếu rọi xuống mặt đất. Trong căn phòng tràn ngập sắc màu rực rỡ, từ đáy mắt bờ môi cô đều thấp sáng nụ cười anh.

Rất nhiều năm sau đó, khi Thôi Thái Dạ nhớ lại giây phút ấy, anh vẫn khẽ mỉm cười.

Người con gái đó, bất kể lúc nào, nơi nào, cũng tự tin như vậy. Trong những ngày tháng sau này, cô không phải không trải qua thất bại, không phải không vấp ngã, thế nhưng cho dù cuộc sống có ba chìm bảy nổi, cô chưa từng nghĩ sẽ từ bỏ. Trước đây, anh luôn cho rằng, đối với ước mơ của đời người, thiên phú và cơ hội là quan trọng nhất. Nhưng sau đó, anh mới hiểu, điều mà ước mơ thực sự cần đến là sự kiên trì và hi vọng. Anh cũng từng gặp những cô gái tài hoa, nỗ lực hơn cô, không ít người mới vào nghề đã khổ sở cầu xin và hi vọng trở thành nghệ sĩ dưới trướng của anh. Thế nhưng trước sau, anh vẫn chỉ có quan hệ hợp đồng quản lý với riêng cô mà thôi. Tuy Dung Tiểu Ái không có nhiều điểm tốt, nhưng trong tim anh, mãi mãi không một ai có thể vượt qua. Nụ cười trong sáng chứa đầy sức sống, những suy nghĩ thoáng đãng, tính cách hoạt bát, khéo léo của cô không một ai có thể sánh được.

“Ghét của nào trời trao của ấy, cậu đã từng nghe chưa? Tôi thấy giống tình cảnh của hai người lúc này đó!”

“Chị hai của tôi ơi! Chị tha cho tôi đi! Cái bà đàn ông kia ư?... Tôi vẫn còn muốn sống thêm hai năm nữa!” Trong chốc lát, hai người đã đến gần hồ, trên bờ được trải thảm đỏ, các nhà báo lũ lượt kéo nhau lên thuyền. Buổi tiệc chúc mừng được tổ chức rất hoành tráng, tiếp đãi cả đám nhà báo phóng viên có mặt tại đây, thật không hổ với thành tích doanh thu phòng vé. Chiếc du thuyền lộng lẫy cao ba tầng được trang trí rực rỡ sáng trưng, nửa mặt hồ như tấm gương phản chiếu với vô số hạt trần châu đang rơi xuống, lung linh rực rỡ, hoa lệ đẹp mắt. Ngay cả dãy núi xa xa đang sừng sững trong màn đêm cũng phải lặng yên ngắm nhìn sự huy hoàng trong khoảnh khắc này.

Trong phòng tiệc hơn một trăm mét vuông ở tầng một của du thuyền, trên hai dãy bàn dài được sắp các bộ đồ ăn màu bạc, bày ngập rất nhiều món ăn và đồ uống hảo hạng. Nhân viên của đoàn phim bung cốc, đĩa tập trung tại một chỗ nhân hạ tán gẫu, một vài diễn viên phụ cũng đứng lẫn trong đó, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng cười vui vẻ. Tại buổi dạ tiệc, mọi người đang tranh thủ hưởng thụ những gì tốt đẹp nhất.

Hôm nay, Phạm Tĩnh Tĩnh mặc chiếc váy dài màu trắng hở ngực, mái tóc đen dài thả tự nhiên, trang điểm xinh đẹp và những đường cong cuốn hút đã trở thành tâm điểm để đám phóng viên nhà báo đua nhau chụp hình. Diễn viên nam chính Hồ Diệp cũng đang được phỏng vấn ở một chỗ khác, nụ cười anh ta có thể dễ dàng nhận thấy sự vui mừng và hài lòng với kết quả doanh thu như thế nào.

Khi bước vào phòng tiệc, Tiểu Ái vô cùng vui mừng khi phát hiện ra hai người mà cô không muốn gặp đều không có ở đây. Tiểu Ái cười thầm, lập tức nắm bắt cơ hội chờ đến lượt chụp ảnh cùng Phạm Tĩnh Tĩnh và Hồ Diệp. Thực ra chiều nay cô đến Nghệ Phong, mục đích không phải để trốn tránh buổi casting Thôi Thái Dạ sắp xếp mà thực chất muốn trốn buổi tiệc chúc mừng tối nay. Nghĩ lại trước đây, cô chưa từng tham gia bất cứ lễ khởi quay, họp báo, hay buổi lễ công chiếu nào. Dù vẫn được coi là vai phụ thứ nhất, nhưng ba diễn viên chính thật sự quá nổi bật, khiến cho một ngôi sao nhỏ như cô không khỏi chạnh lòng.

Về phía gia đình, bố mẹ cô từ lâu đã tuyên truyền bộ phim cho các gia đình ở tòa chung cư nơi họ đang sống. Nhắc họ nhất định phải xem “Vũ điệu đào kép”, vì đó là một tác phẩm lớn, có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng, và đặc biệt còn có con gái của họ tham gia nữa. Sau đó, Tiểu Khả, người duy nhất đến rạp xem bộ phim nhận xét “Với nước da đó, Tiểu Ái thật sự không hợp với phim cổ trang. Tại sao đoàn phim lại không trang điểm để cô ấy trắng thêm chứ? Tiểu Ái có phải không biết trang điểm không vậy, hay là lần sau cháu dạy cô ấy.” Mặc dù vậy, bố mẹ Tiểu Ái vẫn không ngừng tuyên truyền, ngay cả bà lão hàng xóm hơn tám mươi tuổi, bố mẹ cũng không bỏ qua. Đến nỗi khi gặp cô, bà lão còn cười nói: “Tiểu Ái còn giỏi hơn cả những diễn viên kịch hội trước. Nào lại đây, nói cho bà biết, cháu diễn vai đào nào, thanh ý hay áo hoa vậy?” Cả người Tiểu Ái đỏ mề hôi hột tựa như cơn mưa rào vừa trút xuống.

Tiếp đó là Tư Nhã, khi bộ phim “Tôn thượng” chiếu đến mấy tập có mặt cô, cô cũng không hưng phấn như lúc này. Trước khi “Vũ điệu đào kép” được công chiếu cũng là lúc khoảng một nghìn sinh viên quay về trường nhận bằng tốt nghiệp và thu dọn đồ đạc. Tư Nhã không biết lấy ở đâu ra một tập phiếu đổi đồ lấy vé phim, thấy ai cũng phát. Cảm động hơn, Tư Nhã còn viết lên mặt sau mỗi tấm phiếu dòng chữ: “Đổi vé phim “Vũ điệu đào kép” để cổ vũ cho Tiểu Ái.” Những nữ sinh cùng khoa vẫn thường bắt hòa với hai cô, sau khi đọc được dòng chữ ở mặt sau tấm phiếu thì rất khó chịu, người nào cũng lườm nguýt Tư Nhã. Tiểu Ái cảm động, ôm chặt Tư Nhã không ngừng khen ngợi người chị em tốt. Nhưng Tư Nhã lại nhìn cô cười sâu xa khó hiểu, bảo cô nhìn kĩ tờ phiếu. Kết quả, lúc đó Tiểu Ái mới phát hiện ra, ở một góc nhỏ của tờ phiếu, có một hàng chữ nhỏ in đậm: “Tôi là Hình Tư Nhã, người quản lý của Dung Tiểu Ái, nếu muốn có áp phích, chữ kí của ngôi sao, vui lòng gọi đến số điện thoại 139xxxxx25, giá ưu đãi.” Lúc đó thật sự Tiểu Ái không còn lời nào để nói nữa.

Cuối cùng là đám anh em tốt của cô và Tư Nhã. Tất cả mọi người hẹn thời gian tụ tập, mua vé rồi cùng đến rạp chiếu phim, họ chiếm hai hàng ghế ô

giữa. Hôm đó Tiểu Ái và Tư Nhã đi xem cùng. Mọi người nói đùa với nhau, khi bộ phim kết thúc, biết đâu có khán giả nào lại nhận ra vị diễn viên trong bộ phim cũng đi xem, không chừng sẽ lao đến mà xin chữ ký. Ai ngờ, lúc bộ phim sắp kết thúc, trong rạp chỉ còn lại lác đác vài người, và hoàn toàn không có ai để ý đến cô.

Bộ phim đầu tiên của Dung Tiểu Ái, cứ theo những sự việc đơn điệu mà từ từ trôi đi. Hiện tại đã gần cuối tháng Tám, trên báo hay tại các buổi họp vẫn là những siêu sao, những người thực sự chú đến cô thì chỉ có vài người.

Nhiều lần Tiểu Ái nói với Tư Nhã, những ngôi sao nổi tiếng như Chương Tử Di, Củng Lợi, vừa đóng phim đã được nhận vai chính, những tác phẩm phi điện ảnh cũng không phải đóng, như vậy mới thành siêu sao đẳng cấp thế giới được chứ. Những sinh viên mới tốt nghiệp như các cô, chỉ cần có vai là lập tức lao vào, muốn nổi tiếng không biết phải đợi đến khi nào. Vì thế Tiểu Ái quyết định, lần sau chắc chắn phải chọn một vai diễn tốt mới thể hiện được hết tài năng của mình. Cùng lắm thì thà đóng bình hoa di động còn hơn là làm bức tường đặt ở bên cạnh.

“Thế anh trai cậu đâu? Anh ấy bây giờ còn nổi hơn cả Phạm Tĩnh Tĩnh, nếu mình là cậu, mình sẽ bám dai như đĩa. Tư Nhã bất ngờ nhắc tới Dung Kỳ, khiến Tiểu Ái lập tức yên lặng.

Từ khi anh chuyển đến căn hộ nhỏ, cô chưa từng gặp riêng anh. Kể cho Tư Nhã nghe, cô ấy nhất định sẽ không tin, ngay cả căn nhà anh mới mua ở đâu, như thế nào cô cũng không biết. Anh không nói, mà cô cũng không hỏi. Chỉ nhớ ngày anh chuyển nhà, trời mưa nhỏ, đó là cơn mưa mùa xuân với những hạt nhỏ li ti, mềm mại như sợi tơ tằm bay lất phất trong gió. Cô bùng cốc trà sữa đứng sau cửa kính nhìn xuống, vừa hay thấy anh đang ngẩng đầu lên nhìn. Vì mưa nên trời âm u, cô lại không bật đèn, trên mặt kính dính đầy vết nước, anh ở dưới không thể nhìn thấy cô đang đứng bên trong. Cô biết anh không nhìn thấy mình nên càng không vội bước đi. Cô uống vài ngụm trà sữa, ngắm nhìn bầu trời âm u tĩnh mịch, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn xuống, thấy anh vẫn đứng chỗ cũ. Hành lý đã được đặt trong xe, nhưng anh chưa vội bước vào, mà nghiêng người tựa lên cửa. Mưa không lớn, nhưng đã kéo dài được một lúc nên tóc và quần áo của anh chắc cũng đã ướt. Anh rút một điều thuốc từ trong túi ra châm lửa, lặng lẽ hít một hơi, rồi kẹp vào giữa ngón tay không động đến nữa. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh hút thuốc. Dung Kỳ từ nhỏ không hút thuốc, đi Mỹ ba năm cũng không hề động vào điều thuốc, vậy mà không hiểu sao lúc này anh lại như vậy?

Bỏ cô hút thuốc, mùi khói thuốc rất khó ngửi. Hứa Kỳ Dương ngày trước cũng hút thuốc, nhưng lúc đó anh ta còn quá trẻ, hút thuốc chẳng ra dáng gì cả nhưng vẫn thích. Cô thì hoàn toàn không thích điều đó. Sau này, khi tiếp xúc với đủ loại người, cô mới biết mùi thuốc lá cũng phải tùy vào người hút, đàn ông điển trai và trưởng thành mới có được vẻ cao sang khi hút thuốc. Thời Thái Dạ chính là người đàn ông như vậy, mùi thuốc lá hòa quyện với mùi nước hoa Eau de Cologne trên người anh, làm cô cảm thấy rất dễ chịu. Còn Dung Kỳ thì sao? Nếu chỉ nhìn anh từ xa, cô không tài nào tưởng tượng được. Hơi thở nhẹ nhàng, tươi mát, sâu lắng của anh, nếu trộn lẫn cùng thuốc lá, thì sẽ có hương vị ra sao?

Hôm đó, anh đứng ở dưới rất lâu, cô uống hết hai cốc trà sữa mà anh vẫn chưa đi. Thuốc lá châm hết, bị ném trên nền đất ướt đẫm, anh nhét tay vào túi quần, cứ đứng yên lặng như vậy dựa vào cửa xe, phung phí thời gian một cách xa xỉ. Dưới cơn mưa phùn, tóc anh bị ướt sũng, đen mềm mại, cổ áo để lộ, dáng vẻ trông u buồn, vương vấn. Rõ ràng khoảng cách rất xa nhưng dường như cô lại thấy rất rõ. Phần lớn thời gian anh nhìn ngắm chân trời bao la, ánh mắt xa xăm mà sâu thẳm. Trong ánh mắt anh ẩn chứa quá nhiều suy tư phức tạp mà cô không thể nào hiểu được. Thỉnh thoảng anh ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ, mặc dù cô biết anh không thấy mình, nhưng vẫn lo sợ, nên mỗi khi đôi mắt đẹp của anh ngược lên, cô lại lùi về phía bức tường. Một lúc sau, nghe thấy tiếng khởi động xe, cô nhìn xuống một lần nữa, chiếc xe đó đã từ từ rời khỏi. Tiểu Ái khẽ thở dài, lẽ ra đây phải là một ngày vui đáng để chúc mừng, nhưng nhưng không hiểu sao, một góc nào đó trong trái tim cô lại vô cùng trống trải, có cảm giác hơi chán nản.

Kể từ hôm đó, cô chỉ thấy anh trên vô tuyến hoặc trên báo mà thôi. Cảm giác đó rất kì lạ, rất gần mà lại rất xa giống như hai thế giới khác nhau, và thời gian mười mấy năm qua tựa như chỉ là một giấc mơ. Dung Kỳ trước nay đều là Aki, anh luôn tỏa sáng trên màn hình, là đối tượng mà các ngôi sao bây giờ muốn hợp tác nhất, cũng như bất ngờ tạo nên cơn sốt thứ vị cho fan hâm mộ nhất năm nay. Dần dần Tiểu Ái bắt đầu hình thành thói quen ngắm anh từ đám đông, giống như kiểu mặt đối mặt ngày hôm nay, cô vừa nghĩ đến, trong lòng lại dâng lên cảm giác kì lạ khó hiểu. Tiểu Ái không biết có phải do mình vẫn còn nghĩ đến chuyện đó không, hay còn một nguyên nhân nào khác, nhưng suy cho cùng cô không muốn gặp Dung Kỳ. Vô cùng không muốn!

Phạm Tĩnh Tĩnh chụp xong ảnh, đáp ứng yêu cầu của đám phóng viên lại chụp cùng với Hồ Diệp. Chờ mãi họ mới chụp xong, thì bên cạnh lại có một đám diễn viên phụ giống cô xõng ra nói cười chen nhau muốn chụp cùng chị Tĩnh.

Tiểu Ái tiếp tục chờ, vì bộ đồ trên người hơi chật, nên cô chỉ có thể cầm ly dùng đồ uống. Chờ mãi để đến lượt, cuối cùng cô lại gặp một người mà mình không hề muốn - Ando Ruki. Thăng nhóc đó vừa xuất hiện đã giờ trò, hoàn toàn lờ đi đám phóng viên đang có mặt, bước đến sau lưng bịt mắt cô chơi trò đoán xem cậu là ai. Tiểu Ái đưa khuỷu tay ra phía sau hất con gấu không có đuôi đó đi, nhanh chóng duy trì khoảng cách.

“Làm gì vậy? Muốn chết à?” Cô khẽ hét lên: “Không nhìn thấy đám nhà báo kia à? Cảnh cáo cậu, còn khiến tôi phải lên báo lần nữa, tôi sẽ giết chết cậu!”

“Ồ! Sợ quá! Sợ quá!” Ando Ruki nhếch môi thách thức, trong đôi mắt tóe lên tia xảo quyết: “Tiểu Ái! Hiếm thấy chị ăn mặc kín đáo như vậy.” Hôm nay Tiểu Ái thay đổi phong cách, cô trang điểm nhẹ, mặc sườn xám thân dài màu tím thẫm, mái tóc xoắn dài được búi lên, trông vô cùng tao nhã. Quả thật, làn da Tiểu Ái không phù hợp lắm với sườn xám Trung Hoa cổ điển, nhưng trang điểm như vậy tại một buổi tiệc đậm chất hiện đại như thế này lại thấy cả người cô toát ra khí chất nhẹ nhàng, điềm đạm, mang một vẻ đẹp rất riêng và độc đáo.

“Hôm nay chị rất... kì quái! Ha ha, có phải chị nghĩ tôi định khen chị đẹp đúng không?” Tiểu Ái bị anh ta nói trúng. Thăng nhóc này kể từ khi bị đánh ở Parker, càng thích trêu chọc cô hơn, dù sao cũng đã bị cảnh rồi, đánh rồi, cậu ta tin cô không thể làm gì được mình nữa.

Vài nhà báo bắt đầu để ý đến, thấy diễn viên nổi tiếng, họ lập tức chỉnh máy ảnh đến. Tiểu Ái khẽ sờ liếc nhìn Phạm Tĩnh Tĩnh và Hồ Diệp, cắn răng đi ra ngoài. Sau khi Tiểu Ái ra đến hành lang, Ando Ruki cũng đuổi đến nơi. Trên khuôn mặt điển trai trẻ trung mang theo nụ cười xấu xa: “Vừa rồi chị muốn chụp ảnh cùng với đám người Phạm Tĩnh Tĩnh đúng không?”

Thăng nhóc này! Dung Tiểu Ái ngo nghiêng xung quanh không thấy ai, lập tức vùng nắm đám về phía cậu ta.

Cổ tay cô liền bị Ruki nắm chặt, Ando Ruki cười đắc ý: “Ha ha! Thế nào, thân thù không thù chứ? Trong bộ phim mới của tôi có mấy cảnh đánh nhau, tôi đã học võ rất lâu đó! Chị tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời tôi đi!”

Nhìn vẻ mặt khiêu khích của Ruki, khoe miệng Tiểu Á giật giật: “Cậu... không phải vì muốn thể hiện thân thù của mình mà cố ý đến trêu chọc tôi đấy chứ?”

“Bingo!” Ruki búng tay một cái.

Tiểu Á thật sự không còn gì để nói nữa: “Ruki à, xin cậu đừng vô vị như vậy nữa được không! Cho dù tôi đã đánh cậu hai lần, trêu chọc tôi nhiều như vậy cũng đủ rồi chứ! Cậu đã nổi tiếng rồi, nhưng chị đây còn là người mới vào nghề đáng thương. Tôi không trông chờ cậu giúp tôi, nhưng xin cậu đừng hại tôi nữa! Hộp báo, ra mắt phim, buổi công chiếu tôi đã không được góp mặt rồi, khó khăn lắm mới được tham gia buổi tiệc chúc mừng ngày hôm nay, xin cậu để tôi được yên phận chụp ảnh cùng với mấy ngôi sao được không?”

Giọng điệu cậu ta có chút không hài lòng: “Chị làm sao vậy, đột nhiên lại nói những lời đó! Tôi là loại người nhỏ nhen thế sao?”

“Đừng vậy đó!” Tiểu Á gật đầu, tức đến trợn ngược mắt, liền quay người bỏ đi, nhưng chưa được mấy bước liền bị kéo lại. Tiểu Á còn chưa kịp thốt ra ba chữ “làm gì vậy”, đã bị Ruki kéo về phía cầu thang của chiếc du thuyền.

Ở ngay đầu chiếc cầu thang xoay tròn màu trắng, có vài bảo vệ đang đứng ở đó, thấy Ando Ruki họ không ngăn lại. Cậu ta kéo cô đến boong tàu tầng ba, chỉ về phía mấy người đang ngồi trong khoang lái cách đó không xa: “Nhìn rõ chưa, đây mới là mục đích tôi đến tìm chị. Thà kết giao với người cho người ta com ăn còn hơn là tranh chụp hình với những ngôi sao dựa vào người khác để kiếm com. Đừng nói tôi chỉ suốt ngày trêu chọc chị, giới thiệu chị với người đang uống rượu đẳng kia chị sẽ hiểu ngay. Người phụ nữ duy nhất đó là Thang Ân Nặc. Chị đừng thấy Thang Ân Nặc trang điểm lòe loẹt mà xem nhẹ, chị ta là phú bà tiền tỉ nổi tiếng trong giới showbiz, những bộ phim truyền hình do chị ta sản xuất, hầu như đều sản sinh ra ngôi sao. Người đàn ông tuổi đã quá ngũ tuần kia chắc không cần tôi giới thiệu chị cũng biết rồi chứ? Ông ta là ngôi sao tên tuổi của Hồng Kông, đã debut gần ba mươi năm, đóng hơn một trăm bộ phim. Chỉ riêng về giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất cũng đã đoạt sáu đến bảy lần, chưa kể những đĩa nhạc và quảng cáo đại diện. Ngay chiếc du thuyền chị đang đứng, và cả nhà hàng này nữa đều là của ông ta. Ông chủ lớn đứng đằng sau đó, một năm ông ta xuất hiện chẳng được mấy lần. Nếu như không phải Phạm Tĩnh Tĩnh có bản lĩnh, ông ta bây giờ còn đang ở Fiji nghỉ mát đó! Người cuối cùng...” Ando Ruki thấy đáng vẻ dờ dẩn của Tiểu Á thì vô cùng đắc ý khoanh tay lại dựa vào lan can: “Ha ha, người đó chắc chị còn quen thuộc hơn cả tôi nhỉ?”

Người đó, cô đích thực là quen thuộc hơn bất cứ ai rồi.

Trong khoang lái trần ngập ánh sáng màu vàng cam, anh đang cầm chiếc ly thạch anh trong suốt, cười nhẹ nhàng nhìn vào chất lỏng màu đỏ bên trong. Anh mặc bộ vest màu đen kiểu truyền thống, bên trong là chiếc sơ mi trắng, khuôn mặt đẹp lạnh lùng càng trở nên nổi bật. Anh ngồi đó, dáng vẻ khoan thai, trầm tĩnh, hoàn toàn không vì hai nhân vật tâm cỡ bên cạnh mà mất đi chút phong thái nào. Mấy tháng mới gặp lại anh, giờ đây cô có cảm giác thật xa lạ. Bất chợt cô không rõ, người ngồi ở đằng kia, rốt cuộc là Dung Kỳ hay là Aki, hoặc cũng có thể là một người nào khác.

Ruki kéo cô đến, thấy có tiếng động, đôi mắt màu trà quyền rũ kia quay sang. Tất cả những cảm xúc lúc trước, bây giờ hết thảy đều tan biến. Đôi mắt ấy sâu thẳm mà vui vẻ như bầu trời xanh, xa cách, lạ lẫm như thể cô chưa từng thấy. Vào lúc này, Tiểu Á bỗng có cảm giác thật lạ, mặc dù chỉ mấy tháng ngắn ngủi chưa gặp anh nhưng tất cả thời gian trước đó, dường như đã bị anh phong tỏa, cất giữ trong một chiếc bình thủy tinh rồi chôn vùi dưới dòng sông kí ức. Anh không còn là Dung Kỳ mà cô quen nữa, anh trở nên xa lạ gần như phai nhạt.

Tiểu Á bị kéo đến trước mặt họ, giờ có trốn cũng không được nữa rồi, cô khẽ thờ dài, trong giây lát khoe miệng hiện lên nụ cười rạng rỡ: “Đạo diễn, xin chào!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Tình yêu sâu đậm nhất thế giới

Vào ngày nghỉ cuối tuần sau buổi tiệc chúc mừng phim “Vũ điệu đào kép”, cả một ngày dài Tiểu Á nằm ngủ, ngay đến điện thoại của Thôi Thái Dạ cũng vô thức ấn nút tắt. Thôi Thái Dạ vô cùng tức giận, hôm sau đã phải đích thân đến nhà tìm Tiểu Á. Lúc cô đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch ôm gối ra mở cửa, một ông chủ và hai trợ lý ở bên ngoài suýt chút nữa bị dọa cho chết khiếp.

“Oa tôi có thể đã được mở mang kiến thức về sự lòi thối lếch thếch trong cuộc sống hiện thực của các diễn viên đấy nhì!” Châu An chặc lưỡi nói, San San đứng ở phía sau đá anh ta một cái như nhắc nhở không được nói linh tinh nữa.

Thôi Thái Dạ ném chìa khóa xe lại, rất tự nhiên đổi dép đi trong nhà, rồi đến bên tủ lạnh tự lấy đồ uống cho mình. Ngẩng đầu lên thấy Tiểu Á vẫn trong bộ dạng đó nhìn họ, lửa giận lại bốc lên, anh quát: “Còn không chịu đi đánh răng rửa mặt, có phải muốn anh làm thay không hả?”

Hai trợ lý đang ngồi trên ghế sofa ngơ ngác nhìn nhau, họ biết mối quan hệ giữa ông chủ Thôi Thái Dạ và Tiểu Á không hề đơn giản, không anh ta sẽ

không vì một mình cô mà lập riêng một bộ phận trong công ty người mẫu. Chỉ là họ không ngờ, người em khóa dưới mình lại có thể dùng cảm như vậy, bộ dạng lồi thối như thế mà lại dám xuất hiện trước mặt Thôi Nhị thiếu gia quần áo chỉnh tề, đẹp trai mê hồn. Đối lại với một người bình thường, dù không phải lúc nào cũng ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, thì ít nhất cũng phải giữ hình tượng sạch sẽ, vệ sinh chứ. Tiểu Ái còn ngáp một cái dài, rồi mới gãi đầu chạy vào phòng tắm, thái độ đó khiến Châu An và Ngô Kỳ San phải hét lên báỉ phục.

Tiểu Ái đánh răng rửa mặt xong, lượn một vòng trong nhà bếp, rồi ngậm miếng bánh mì bước ra. Trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ, đầu tóc rối bù, dường như không hề để ý đến ánh mắt không hài lòng của người đàn ông diện trai đang ngồi trước mặt. Thật ra trong lòng, cô chỉ muốn duy trì hình tượng này trước mặt Thôi Thái Dạ, hi vọng đến một ngày nào đó, khi không thể chịu đựng được nữa anh sẽ quay về quỹ đạo của mình. Thôi Nhị thiếu gia xưa nay vốn phong lưu, scandal liên tiếp vậy mà mấy tháng nay đến một scandal nhỏ cũng không có, quá yên ắng khiến cô sợ hãi. Từ Nhã trêu đùa rằng anh ta chắc chắn động lòng thật rồi, hai chữ này thật sự khiến cô đứng ngồi không yên.

Gặm xong bánh mì, từ lời nói đứt quãng của Châu An và San San, Tiểu Ái lúc này mới biết nguyên nhân vì sao ba người họ cùng xuất hiện trước cửa nhà cô. Hóa ra chỉ mấy ngày sau buổi tiệc chúc mừng, giới điện ảnh lại xuất hiện một chấn động lớn. Một tờ báo lá cải đăng tin, đạo diễn Aki chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh mới, nhà sản xuất lần này là Thang Ân Nặc. Nghe nói chị ta đã gặp riêng Aki vài tiếng trong buổi tiệc chúc mừng, không ai biết trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau đó tin tức hai người hợp tác đã được truyền ra ngoài. Tin này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, bởi vì Thang Ân Nặc dù là nhà sản xuất phim nổi tiếng, nhưng từ trước tới giờ, chị ta chỉ hợp tác ở mảng phim truyền hình. Mặc dù trước đó cũng từng có mấy vị đạo diễn phim điện ảnh danh tiếng tìm đến hợp tác, nhưng chị ta đều từ chối cả. Lúc đầu họ nghĩ đó chỉ là tin vịt do đám paparazzi tạo nên, nhưng sáng hôm nay trên các trang mạng lại đăng những bức ảnh Aki và Thang Ân Nặc cùng xuất hiện trong gara để xe của Parker. Điều này khiến mọi người không khỏi suy xét đến tính chân thực của việc hai người hợp tác.

Thôi Thái Dạ thật sự không hiểu, với tính cách của Dung Kỳ, tại sao lại đồng ý hợp tác với Thang Ân Nặc vốn được coi là người đàn bà ong bướm? Anh tìm Tiểu Ái, chỉ là muốn hỏi cô, trong buổi tiệc chúc mừng trên du thuyền Thang Ân Nặc rốt cuộc có xuất hiện không?

“Có!” Tiểu Ái thần nhiên trả lời, khiến cả ba người không khỏi ngạc nhiên.

“Vị đạo diễn Aki đẹp trai ngất trời kia, thực sự đã cùng Thang Ân Nặc gì gì đó sao?” San San vô cùng hiếu kì, phụ nữ chung quy vẫn hay ăn ố nói mò. Suy đoán luôn luôn xa vời thực tế. Tiểu Ái mỉm cười, trong đầu tái hiện lại khung cảnh tối hôm đó.

Ando Ruki kéo Tiểu Ái đến, khiến cuộc đối thoại của ba người dừng lại, cô có cảm giác mình làm phiền người khác, nên chỉ định chào hỏi rồi tránh đi, nào ngờ Ruki đẩy cô ngồi xuống một ghế trống.

Nếu chỉ là ngồi thôi thì không có chuyện gì đáng nói, nhưng bộ sườn xám “bị xé” đến tận phần hông khiến cô không thể tự nhiên được.

Phụt! Tiểu Ái hình như nghe thấy tiếng phụt rượu của ông trùm Hồng Kông - Hoắc Hoài Kỳ.

“Oa! Tiểu Ái, váy của chị hơi cá tính đó!” Ruki cất giọng châm biếm, cho đến khi Tiểu Ái quắc mắt lạnh lùng, cậu mới cười cười ngồi lên chiếc ghế bên cạnh.

Tiểu Ái đang muốn đứng lên bỏ đi thì một chiếc áo màu đen đã được đặt lên đùi. Khi ngẩng đầu lên, cô thấy Dung Kỳ trên người chỉ mặc áo sơ mi trắng và đã ngoảnh mặt đi. Cuộc đối thoại của ba người nhanh chóng trở lại, chỉ là những chuyện phiếm không quan trọng, không cần phải đề phòng cô. Đồng thời, đối với họ cô cũng chỉ là người dư thừa, dù rất lịch sự chào hỏi nhưng họ vẫn không có ý mời cô tham gia vào câu chuyện. Trong khi đó Ando Ruki dường như lại rất thân thuộc, thỉnh thoảng lại xen vào một hai câu nói đùa. Tiểu Ái rất hứng, đúng là người nổi tiếng, lo người khác mà mặt không hề biến sắc. Hôm nay cô cứ không đi đấy, xem họ có đuổi đi không. Tiểu Ái kéo chiếc áo vest quần quanh mình, nghiêng người về phía Dung Kỳ cười nói: “Cảm ơn, đạo diễn!” Cô nói rất to, cố tình để họ phải chú ý đến.

Thang Ân Nặc đang nói chuyện với Dung Kỳ lập tức không nói nữa, đôi mắt đẹp rớt cuộc cũng hướng về phía cô. Tiểu Ái nhìn lại chị ta, nụ cười luôn thường trực. Người này chính người phụ nữ ong bướm trong lời truyền tụng đó sao? Nghe nói đã bốn mươi tuổi nhưng vẫn giữ được mái tóc đen dài thẳng mượt. Chị ta mặc bộ dạ hội trẻ ngực gợi cảm mà chị phụ nữ trẻ trung mới nên mặc, trên tay đeo một chiếc nhẫn ruby hồng ngọc cực lớn. Mũi son màu đỏ thắm, dưới ánh đèn yếu ớt trông chị ta thật sự rất giống bộ tộc hút máu người.

“Ruki, bạn của cậu à?” Ánh mắt của Hoắc Hoài Kỳ liếc sang. Mặc dù Hoắc Hoài Kỳ đã hơn năm mươi tuổi, nhưng cách ăn mặc hợp với thân hình vẫn khiến ông ta phong độ ngời ngời, so với Thang Ân Nặc vẫn thuận mắt hơn nhiều. Suy cho cùng, ông cũng là lão làng trong giới showbiz, nét mặt nụ cười không có kẻ hở nào. Thái độ cũng trầm ổn, nụ cười không quá lớn khiến người khác không thể nào đoán ra được ông ta đang nghĩ gì vào lúc này.

Tiểu Ái thầm khen ngợi, đây mới đúng là cao nhân. Cô vẫn còn kém xa lắm.

“Là bạn gái của tôi.” Ando Ruki cười rạn rở. Tiểu Ái rất muốn phun cái gì đó để biểu đạt sự vô tội của mình, nhưng đáng tiếc cô không uống rượu cũng không ăn gì, nên không có gì để phun ra. Tiểu Ái lúc này chỉ có thể cười mấy tiếng, nói: “Cậu ta vẫn luôn thích đùa như vậy, hai vị thấy tuổi tác của tôi thế này giống sao được. Chúng tôi từng là bạn diễn trong phim “Vũ điệu đào kép”, cậu ta luôn coi tôi là chị.”

“Ruki rất ít khi dẫn theo ai xuất hiện trong những trường hợp này.” Nụ cười Hoắc Hoài Kỳ càng đậm hơn: “Aki, ngoại hình của vị tiểu thư này khá tốt, bộ phim vừa nhắc tới, có vai diễn nào phù hợp hai người có thể tiếp tục hợp tác?”

Phim mới? Hai mắt Tiểu Ái sáng lên, ánh mắt như đèn pha chuyển về phía Dung Kỳ. Anh không thèm liếc nhìn cô lấy một cái, chậm rãi nói: ““Vũ điệu đào kép” vừa kết thúc, bộ phim mới vẫn còn rất xa tôi sợ dự định sớm quá sẽ làm lỡ lịch trình của người khác.”

Tiểu Ái cười mỉa mai. Lịch trình gì chứ? Bây giờ ngoài luyện tập cô cũng chỉ tham gia một số tiết mục giải trí truyền hình nhỏ, nhàn rỗi đến phát ngấy lên rồi. Sau đó, họ lại chuyển sang chủ đề khác, bàn về triển vọng và hướng đi của thị trường điện ảnh, sau đó chỉ một câu nói của Thang Ân Nặc mà vô tình

nhắc đến chuyện bạn gái của Dung Kỳ.

“Không giấu gì mọi người, thật sự là tôi chưa có bạn gái. Tôi mới bắt đầu khởi nghiệp, cũng chưa nghĩ đến chuyện đó.” Anh mỉm cười nói, lần đầu tiên Tiểu Ái phát hiện ra tài diễn xuất của anh cũng không tồi.

“Đúng là người trẻ giàu nghị lực!” Hoắc Hoài Kỳ tán dương một câu. Thang Ân Nặc không nói gì, chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Dung Kỳ, ánh mắt thật khó hiểu.

Ánh mắt đó khiến Tiểu Ái không khỏi nghĩ đến những chuyện mà Trần Gia đã từng kể giữa Thang Ân Nặc và Hứa Kỳ Dương. Một người phụ nữ độc thân hơn bốn mươi tuổi, tiền tài, địa vị, danh tiếng đều có hết, chỉ ta còn thiếu cái gì nữa? Đáp án chỉ là thiếu đàn ông. Mặc dù tối đó Thang Ân Nặc không nhắc gì đến chuyện hợp tác với Dung Kỳ, nhưng bây giờ suy nghĩ lại, vì đề ý Dung Kỳ nên chị ta muốn lấy chuyện hợp tác làm cái cớ, để có thể tiếp cận anh nhiều hơn. Điều đó hoàn toàn cũng có khả năng.

Như nhận thấy sự dăm chiêu trong mắt Tiểu Ái, Thôi Thái Dạ yêu cầu Châu An và Ngô Kỳ San quay về công ty trước. Sau khi đã đuổi khéo được hai người, anh kéo cô ngồi lên sô-pha, vừa chỉnh lại mái tóc bù xù của cô, vừa hỏi; “Thế nào, bọn họ đã đi rồi, em có thể khai báo sự tình buổi tối hôm đó cho anh được rồi chứ?”

“Cũng không có gì, chỉ là nửa thật nửa hư mà thôi.” Tiểu Ái duỗi lưng, tránh cánh tay của anh, sau đó nhẹ nhàng dựa vào một bên ghế sô-pha, tường thuật qua loa sự tình hôm đó.

Thôi Thái Dạ bỗng nhiên cười phá lên: “Xem ra, Thang Ân Nặc thật sự đã đề ý Dung Kỳ rồi! Chị là người phụ nữ kia không hề đơn giản, cô ta trước khi đạt được lợi ích sẽ không để cho ai hưởng lợi cả. Tất nhiên, Dung Kỳ và cô ta hợp tác, chắc chắn sẽ đẩy lên làn sóng lớn trong nghề, như vậy thì chi phí quảng cáo cũng có thể tiết kiệm được rồi. Chị là với tính cách của Dung Kỳ, cậu ta nhất định sẽ không đáp ứng yêu cầu của Thang Ân Nặc, hai người sẽ rất khó hợp tác với nhau.”

“Ý của anh, đó chỉ là tin thất thiệt của đám truyền thông hả?” Tiểu Ái gạt mái tóc, cup mắt xuống không biết là đang nghĩ gì: “Anh sao phải phiền phức đoán già đoán non vậy chứ, trực tiếp gọi điện cho anh ấy hỏi rõ ràng không tốt hơn sao?”

“Anh cũng nghĩ đến chuyện đó rồi đấy chứ, nhưng đáng tiếc hiện giờ không giống trước kia nữa!”

Thôi Thái Dạ thờ dãi, tiến gần đến phía Tiểu Ái, hơi thờ nam tính phả vào vành tai cô: “Anh đã cướp mất đứa em gái bảo bối của cậu ta, thế nên cậu ta đương nhiên sẽ không đối xử hòa nhã với anh nữa. Tiểu Ái, suy cho cùng, em mới là thủ phạm chính.”

“Gì chứ?” Hơi thờ của anh khiến Tiểu Ái cảm thấy khó chịu, cô lập tức xoay người đẩy anh ra, kết quả lại bị anh ôm gọn vào lòng. Anh vừa cười vừa nhìn cô chăm chú, ánh mắt quyền rũ cháy bỏng, không mấy may đề ý tới sự cự tuyệt của cô. Mấy tháng nay, anh gần như cũng đã quen dần rồi. Cho dù cô luôn cự tuyệt nhưng anh vẫn có cách tìm được niềm vui của mình.

“Thôi Thái Dạ! Anh hình như lại quên mất thân phận người quản lý của tôi rồi. Người quản lý mà ra tay với nghệ sĩ của mình thì thật là hơi mất phẩm cách đó.”

“Vậy ư, tại sao lại mất phẩm cách, anh không hiểu?” Anh ôm chặt cô vào lòng: “Chi bằng em giải thích đi!”

“Tôi không muốn! Đã nói hàng nghìn lần rồi đó thôi.”

“Trước khi sự nghiệp thành công, tuyệt đối sẽ không yêu đương.” Thôi Thái Dạ thuật lại từng chữ, nụ cười có chút bất lực. Đó là những lời cô đã nói với anh khi hai người ký hợp đồng quản lý.

Mặc dù ban đầu quyết định này do Dung Kỳ đưa ra nhưng bây giờ điều đó không còn ý nghĩa nữa, có những điều cho dù hoàn cảnh thay đổi, chúng vẫn ăn sâu trong lòng. Người trong giới điện ảnh thường không thích hợp yêu sớm. Người bạn học Châu Tao của cô, bốn năm đại học yêu nhau tha thiết là vậy, nhưng đến khi tốt nghiệp, tình yêu đó cũng cất cánh ra đi. Người có dã tâm không muốn vì tình yêu mà làm cản bước sự nghiệp. Còn đối với cô, như thế đã là tốt lắm rồi, ngay từ đầu cô đã hạ quyết tâm không gây ảnh hưởng đến người khác. Nếu muốn vươn tới đỉnh vinh quang trong nghề này, thì bắt buộc phải từ bỏ những hạnh phúc vốn có của con người. Những hơi ấm nhỏ nhoi, những cái ngả đầu vào nhau để làm ấm lòng đó, cô không thể nghĩ đến.

“Tiểu Ái!” Thôi Thái Dạ nhìn chăm chú vào đôi mắt đen đang dần trở nên xa xăm nhưng lại như ẩn chứa sự đau lòng. Với độ tuổi như hoa này thì đây chính là thời gian đẹp nhất để hưởng thụ sự chăm sóc, bảo vệ và yêu chiều của người yêu, nhưng vì ước mơ, nên một mực phải tự cường ép mình vô tâm vô tình. Những ngón tay của anh một lần nữa vuốt ve mái tóc cô, rất nhẹ nhàng, vì chỉ sợ nếu quá mạnh cô sẽ lại hất ra.

“Tiểu Ái, em thật sự không cần phải như vậy...” Anh thì thầm, không biết là nói với cô hay là nói với chính mình.

Không thể ngờ được, phán đoán của Thôi Thái Dạ cuối cùng lại không đúng. Một tháng sau, buổi họp báo trọng đại được tổ chức ở Thuận Quán tại thành phố S. Nhân vật chính là đạo diễn Aki và đối tác của anh - Thang Ân Nặc. Chuyện này đã khiến Thôi Thái Dạ rớt cả hai tròng mắt, Thang Ân Nặc bỏ ra số tiền hàng tỉ để đầu tư cho bộ phim càng khiến anh mê muội hơn. Nhìn nụ cười hài lòng ung dung của chị ta tại buổi họp báo, anh càng không thể lí giải chuyện này. Rốt cuộc là do người phụ nữ này thay đổi tác phong, hay là Dung Kỳ đã thực sự đáp ứng yêu cầu.

“Không ngờ đến đạo diễn cũng phải đáp ứng quy tắc ngầm đó!” Tiểu Ái nằm bò trước máy tính trong phòng lập kế hoạch, lật xem tin tức giải trí mấy ngày qua: “Thực ra Thang Ân Nặc ngoại hình cũng tạm được, nhưng gu ăn mặc thì hơi kém. Thật kỳ lạ, chị ta nhiều tiền như vậy, sao lại không nuôi một nhà tạo hình nổi tiếng, tốt xấu gì cũng là người của công chúng mà! Bộ dạng như thế này mà lên hình thì có gì hay đâu chứ?”

“Dung Tiểu Ái, người đó là anh trai em đấy!” Thôi Thái Dạ đứng nhìn cô.

“Trước tiên anh ấy là đạo diễn, sau đó mới là anh tôi.” Tiểu Ái uể oải phản bác.

“Cho dù cậu ấy có là người lạ, em cũng nên hiểu cậu ấy tuyệt đối sẽ không vì lợi ích mà làm trái nguyên tắc, bán rẻ bản thân.”

“Đầu tư hàng tỉ đô. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như anh ta.” Tiểu Ái lờm anh một cái rồi đứng lên: “Thôi Thái Dạ, anh có nghĩ là anh chưa hiểu hết được con người thật của Dung Kỳ không? Anh ấy điều gì cũng muốn cất giấu trong lòng, làm sao anh biết được suy nghĩ thật của anh ấy chứ?” Tiểu Ái vỗ vỗ vào vai anh, lấy đi chồng báo trong tay anh xem xét kĩ càng: “Oa, tháng này có nhiều buổi casting như vậy sao? Phim truyền hình, quảng cáo sản phẩm đường da... Thôi Thái Dạ, sau này anh đừng sắp xếp tôi casting cho quảng cáo sản phẩm đường da nữa. Người mẫu công ty anh ai cũng trắng trẻo, buổi casting lần trước có người còn hỏi tại sao Sun lại lòi ra một người như tôi đây! Anh chẳng thêm đề ý xem nước da tôi...”

“Anh thấy tâm trạng em không tốt lắm.” Thôi Thái Dạ gõ gõ vào màn hình máy tính: “Đang lo lắng cho Dung Kỳ đúng không?”

“Có quý mới lo lắng cho anh ấy! Dầu sao thì anh ấy cứ làm vai trò đạo diễn của anh ấy, tôi làm việc của tôi, nước sông không phạm nước giếng!” Xem xong lịch trình, thì Châu An bước vào, Tiểu Ái xách túi chào Thôi Thái Dạ rồi đi.

Lịch trình buổi chiều hôm đó là thu hình cho một chương trình của đài truyền hình. Đây là chương trình giải trí khá nổi tiếng trong nước. Thông thường sẽ mời rất nhiều ngôi sao. Bao gồm cả những người có chút danh tiếng và những người mới vào nghề chưa nổi lắm, cùng ghi hình các hoạt động như chơi trò chơi và hỏi đáp. Tiểu Ái thuộc loại không nổi lắm, nhưng được ở vị trí đó cũng là nhờ hào quang của phim “Vũ điệu đào kép” mới có được.

Trong phòng studio ghi hình chương trình, cô bất ngờ thấy một người - Hứa Kỳ Dương. Trước đây, cô cũng đã từng giống như nhân vật nữ chính trong các câu chuyện tình yêu. Sau khi chia tay, tưởng tượng ra cảnh một ngày nào đó vô tình gặp lại sẽ như thế nào. Trong thời gian đó, anh ta là hồi ức dịu êm nhất mà mỗi lần nhớ đến, cô lại vô cùng xúc động. Thế nhưng, từ lúc biết được tất cả sự thật, trong lòng cô chỉ có sự căm ghét vô tận, cô lập tức coi anh ta như một người xa lạ. Lúc trò chơi bắt đầu, thật không may khi cô cùng với anh ta lại ở chung một đội.

“Dung Tiểu Ái, thật sự là em!” Hứa Kỳ Dương về mặt hào hứng nhìn cô: “Em bây giờ xinh đẹp thế này, anh suýt nữa đã không nhận ra! Đúng rồi, anh có đi xem phim “Vũ điệu đào kép.” Được xuất hiện trong một tác phẩm lớn như thế, thật sự không đơn giản. Anh trai em đối xử với em quả là không tồi!”

“Ha ha, đúng thế! Nhưng cũng chỉ là vai phụ thôi, không đáng nhắc tới!” Tiểu Ái cười đáp qua quýt vài câu, rồi theo sự chỉ huy của MC bắt đầu ghi hình chương trình. Trong suốt quá trình quay, Hứa Kỳ Dương rất nhiệt tình, bắt kẻ trò chơi nào cũng xông lên trước, để lại những việc đơn giản tốn ít sức cho Tiểu Ái. Ngay cả những người không quen biết cũng nhìn ra sự bảo vệ của anh ta dành cho cô, MC vì thế mà thỉnh thoảng đá vài câu trêu đùa ám muội. Tiểu Ái nghiêng răng cười, thầm nghĩ anh muốn nổi tiếng sao không tìm người nào nổi một chút, bám lấy tôi thì được ích lợi gì chứ?

Khi buổi ghi hình kết thúc, Tiểu Ái không nán lại uống nước, lập tức xách túi ra về. Nhưng vừa bước vào thang máy, Hứa Kỳ Dương đã phóng như bay đuổi theo. Chiếc áo vest blazer màu trắng ngà kết hợp với kiểu đầu đinh mất mề, trông anh ta rất điển trai.

“Tiểu Ái, đi vội vậy sao? Khó khăn lắm mới có dịp gặp nhau, chúng ta đi uống cà phê nhé! Hay anh gọi cả Dung Kỳ nữa, dù sao cũng đã lâu rồi không gặp, coi như đây là dịp để ôn chuyện cũ.”

Tiểu Ái dựa vào thang máy, anh ta giờ tay ra đặt lên phía trên đỉnh đầu cô, dáng vẻ như rất chân thành.

“Xin lỗi, chút nữa tôi còn có việc!” Cô hững hờ đáp lại. Ánh mắt Hứa Kỳ Dương lập tức tỏ vẻ đau thương: “Tiểu Ái, đã nhiều năm không gặp, lẽ nào em không hề nhớ anh chút nào sao?”

Tiểu Ái quắc mắt lờm. Lại giọng điệu cũ rích, năm đó tại sao cô lại bị mê hoặc bởi một người như thế này chứ? Thật là khó có thể lí giải được!

“Thôi đi, Hứa Kỳ Dương!” Tiểu Ái sa sầm mặt mày, đáp lại một cách dứt khoát: “Chuyện năm đó, Trần Gia đã nói hết với tôi rồi. Anh là người như thế nào anh tự biết rõ, không cần tôi phải tốn nước bọt nữa. Tóm lại, chuyện quá khứ không nhắc đến nữa, sau này nếu gặp lại trong nghề, cứ coi như chúng ta là những người quen biết bình thường. Dù sao tôi cũng không nổi tiếng, chẳng có gì đáng giá để anh lợi dụng đâu.”

Không nghĩ Tiểu Ái lại nói ra những lời này, sắc mặt anh ta trắng bệch, thang máy đã xuống tới gara để xe, cô định bước ra ngoài, nhưng Hứa Kỳ Dương lại nhấn nút đóng.

“Ý gì vậy?” Tiểu Ái chau mày.

“Tôi mới là người cần hỏi em có ý gì. Năm đó người đá tôi là em, không phải tôi.”

“Đúng vậy, nếu sớm biết anh là loại người nào, tôi đã đá anh từ lâu rồi. Mau tránh ra!” Cô đẩy anh ta mấy lần không được, lửa giận liền bốc lên: “Hứa Kỳ Dương! Anh có phải quá nhàn rồi, quá nhợt nhèo không? Có thời gian đi dây dưa với tôi, chi bằng quay về phục vụ tốt người đàn bà ong bướm của anh đi! Cẩn thận một chút, chị ta gần đây có mục tiêu mới rồi, anh nhớ mà bám cho sát, đừng để bị đá một lần nữa đấy!”

“Câm miệng!” Hứa Kỳ Dương lập tức nổi giận.

“Sao nào! Bị tôi nói trúng tim đen hả? Thang Ân Nặc thực sự đá anh rồi sao? Ha ha, chẳng trách hôm nay anh bám riết tôi không chịu rời. Anh nghĩ rằng một lần nữa quần lấy tôi thì có thể đòi hỏi lợi ích từ Dung Kỳ sao?”

Bị chọc vào nỗi đau, trong nháy mắt anh ta trở nên hung tợn, vung tay về phía Tiểu Ái. Tiểu Ái đoán chắc Hứa Kỳ Dương sẽ động thủ, nhân lúc anh ta buông nút ấn cửa thang máy ra cô liền mở cửa, lao như tên bắn ra khỏi đó. Châu An đang ở trong xe chuyên dụng, cô tức tốc lên xe, hỏi thúc anh ta lái xe đi.

Tiểu Ái thoải mái dựa vào lưng ghế, lẩm bẩm cười một mình: “Đồ ngu, nghĩ tôi vẫn là đứa con gái ngốc nghếch năm đó sao?”

Dung Tiểu Ái không hề nghĩ đến, những lời nói trong lúc vô ý của mình lại khiến một người vốn dĩ đã lâm vào đường cùng lại tiếp tục rơi vào trạng thái cuồng loạn hoàn toàn. Cô không hề biết, thực ra trong tay Hứa Kỳ Dương, vẫn còn nắm chặt một con bài khác chưa lật. Hơn nữa, con bài này có thể khiến Dung Kỳ phút chốc mất đi tất cả.

Mấy ngày trước khi tin tức trọng đại kia xảy ra, Tiểu Ái đã thấy Dung Kỳ và Thang Ân Nặc trong quán cà phê của Thuần Quán. Họ đang ngồi nói chuyện tại một vị trí yên tĩnh nhất. Thang Ân Nặc hình như khá vui vẻ, trong lúc tán gẫu thỉnh thoảng lại cười, Dung Kỳ cũng khẽ mỉm cười theo. Ngày hôm đó, Ruki hẹn Tiểu Ái đến Thuần Quán đánh gôn, từ sau tiệc chúc mừng, quan hệ giữa cô và Ruki đã cải thiện hơn. Ruki không còn thích tìm Tiểu Ái gây rối như trước kia nữa, Tiểu Ái vì thế cũng nghĩ trong nghề có thêm một người bạn, dù sao cũng tốt hơn so với thêm kẻ địch. Vậy nên trước những lời mời của Ruki, Tiểu Ái đều vui vẻ hoan nghênh. Đánh gôn đến giữa chừng thì Ruki gặp vài người bạn, Tiểu Ái ở bên thấy thừa thãi, nên một mình tìm ra ngoài quán cà phê mua đồ uống.

Từ vị trí của Tiểu Ái, có thể nhìn rất rõ Dung Kỳ và Thang Ân Nặc, nhưng họ lại không hề chú ý đến cô. Trong lúc đợi cà phê, Tiểu Ái thấy Thang Ân Nặc đẩy một tấm thẻ màu bạc óng ánh về phía Dung Kỳ, nụ cười ở khóe môi chị ta lúc đó càng tăng thêm phần ám muội xen lẫn dụ dỗ. Tiểu Ái từng người, nếu cô không nhầm, thì tấm thẻ mà Thang Ân Nặc đưa ra là thẻ phòng. Tấm thẻ ấy bóng loáng như đồ bằng bạc, là vé vào một phòng đặc biệt ở Thuần Quán. Những ngón tay đẹp thon dài cầm lấy tấm thẻ đó, nhẹ nhàng đưa nghịch trên tay, từ khuôn mặt anh, nụ cười vẫn không hề giảm.

Bàn tay đặt trên quầy bar vô thức nắm chặt lại, ngay cả bản thân Tiểu Ái cũng không biết những cảm giác phức tạp trong lòng mình lúc đó. Nhìn khuôn mặt quen thuộc mà bỗng dưng xa lạ đó, cô lập tức xoay người đi, thậm chí quên cả cốc cà phê chưa cầm.

Sau ngày hôm đó, về mặt Tiểu Ái luôn hăm hăm, cái gì không hài lòng là lập tức mắng mỏ người khác. Châu An và Ngô Kỳ San đều thấy kỳ lạ, Thái Dạ đúng lúc đó lại không có ở trong nước, hai người bị cô gây rối đến nháo nhác hết cả.

Vào một ngày, tin động trời ập xuống - chuyện hợp tác giữa Aki và Thang Ân Nặc đã thất bại. Nguyên nhân cụ thể giới truyền thông không rõ, trên báo cũng đã đưa ra nhiều phán đoán, chủ yếu ám chỉ hai người do quan hệ riêng tư không tốt nên mới dẫn tới sự thất bại trong hợp tác. Cũng có một số báo lại cho rằng, nguyên nhân đằng sau là do Aki không thuận theo sự uy hiếp và dụ dỗ về lợi ích của Thang Ân Nặc, nên quyết định dừng hợp tác. Cho dù đồn thổi thế nào thì mấy ngày sau, những lời nói của Thang Ân Nặc trước truyền thông lại đẩy lên phong ba bão táp trong giới điện ảnh.

Thang Ân Nặc nói rằng, chưa từng thấy một đạo diễn nào lại thiếu trách nhiệm như vậy. Trong lần hợp tác không thành này, chị ta không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào. Công việc cụ thể, Thang Ân Nặc đã giao hết cho luật sư. Đồng thời, Thang Ân Nặc cũng nói với mọi người, sở dĩ chị ta phải xuất hiện giải thích là do không muốn giới truyền thông tiếp tục suy đoán nữa.

Lúc chiếc lá thu đầu tiên rơi, người trong thành phố S bắt đầu có thể cảm nhận được cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng. Cùng vào mùa này năm ngoái, phim “Vũ điệu đào kép” khởi quay thuận lợi, nhưng năm nay, sự nghiệp của đạo diễn Aki tụt dốc thảm hại.

Lúc Lý Trần Gia gọi điện đến, Tiểu Ái đang quay quảng cáo thuốc nhỏ mắt nên không nghe máy được. Khi kiểm tra điện thoại, cô giật mình thấy có mười cuộc gọi nhỡ, nghĩ Trần Gia bị bạn trai đá, nên cô mới đến tìm để giúp Trần Gia trút bầu tâm sự.

Trong điện thoại, Trần Gia cứ nói chuyện nhà cửa gì đó, một lúc sau lại nhắc tới Dung Kỳ, khiến Tiểu Ái không hiểu rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng Trần Gia rồi lên, hỏi rõ địa chỉ tại thành phố S của Tiểu Ái, bảo cô chờ rồi tắt máy. Ngay đêm đó, Trần Gia đã tức tốc đến nhà Tiểu Ái.

“Mình đã đi bằng máy bay đến đây. Mình đang ở thành phố B cùng với bạn trai, nhưng vì bạn bè mà phải hi sinh tất cả, cậu thấy mình tốt thế nào rồi chứ?” Lý Trần Gia trước khi nói vào chuyện chính vẫn không quên biểu dương bản thân một hồi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Tiểu Ái đưa đồ uống cho Trần Gia, hai người ôm gối ngồi trên sô-pha nói chuyện.

“Mình phải hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Dung Kỳ muốn bán nhà? Lại còn bán gấp. Nếu không phải vì gặp được người môi giới bất động sản trung gian là bạn mình, mình còn chưa biết sự tình đã nghiêm trọng đến mức ấy. Trước đó báo chí nói hợp tác giữa anh ấy và Thang Ân Nặc đổ vỡ, rốt cuộc là sao vậy?”

“Mình làm sao mà biết được!” Tiểu Ái ướ oài đáp lại “Tóm lại chính là chuyện đó.”

“Trời ơi! Cậu có thái độ gì đấy hả? Anh trai cậu hình như chưa từng đối xử tệ với cậu. Anh ấy quan tâm cậu đến như thế, sao cậu có thể tỏ ra lạnh nhạt với chuyện của anh ấy chứ?” Trần Gia không thể chịu nổi đáng về làm vợ của Tiểu Ái với Dung Kỳ.

“Quan tâm cái gì chứ? Từ sau khi anh ấy xuất hiện trước giới truyền thông, bọn mình hầu như không liên lạc nữa. Lần gặp nhau duy nhất là buổi tiệc chúc mừng phim “Vũ điệu đào kép”, anh biểu hiện như người xa lạ, như vậy cũng gọi là quan tâm sao?”

“Mình không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng sự quan tâm của Dung Kỳ đối với cậu là thật. Lần trước lúc đi ăn hải sản ở thành phố Z, anh ấy thấy cậu uống say, liền vội vã ôm vào lòng...”

“Dừng lại, dừng lại!” Tiểu Ái không muốn nghe từ miệng người bạn thân về việc Dung Kỳ đối xử tốt với cô, có trời mới biết những sự quan tâm đó xuất phát từ lập trường nào. “Trần Gia, nghe mình nói này...” Tiểu Ái nhú mày, về mặt nghiêm túc: “Thực ra Dung Kỳ anh ấy... anh ấy đối với mình, chính là

thái độ của anh ấy, có thể không giống như kiểu mà cậu nghĩ...”

Tiểu Ái nói vòng vo một hồi, cuối cùng chỉ với một câu Trần Gia đã tổng kết lại: “Minh biết, anh ấy thích cậu!”

Lời nói của Lý Trần Gia như sét đánh ngang tai, cả người Tiểu Ái gần như ngây ngốc.

“Cậu sao vậy, chuyện Dung Kỳ thích cậu, từ hồi cấp ba mình đã biết rồi!” Cô uống một ngụm đồ uống, giọng điệu từ tốn: “Cậu còn nhớ hồi cấp ba, nguyên nhân khiến tình bạn mười mấy năm của bọn mình bị tan vỡ không?”

Tiểu Ái gật đầu: “Cậu ở trường học tung tin đồn rằng Dung Kỳ và mình nảy sinh tình yêu thầy trò. Lúc đó mọi người không biết anh ấy là anh mình, vì thế đều tin lời cậu. Sau đó chủ nhiệm ban huấn đạo biết được, Dung Kỳ một mình đứng ra giải thích, lúc đó mới sóng yên gió lặng. Sau chuyện đó thì cậu cũng ra nước ngoài.”

“Ừm!” Nhớ lại tình cảnh năm đó, ánh mắt của Trần Gia vẫn còn chút đau thương xen lẫn ngẩn ngơ, cô ngồi co người lại, tựa cằm lên đầu gối: “Thực ra lúc đó, mình không phải nói dối hoàn toàn. Quả thực, giữa hai người không có tình yêu thầy trò, tuy nhiên... tuy nhiên mình đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng anh ấy hôn cậu.” Thấy ánh mắt sừng sốt của bạn thân, Trần Gia cười lạnh: “Chắc cậu biết lúc đó mình say đắm anh trai cậu nhiều như thế nào. Nói thật, mình trở thành bạn thân của cậu, cũng là vì muốn thường xuyên được gặp Dung Kỳ. Từ hồi tiểu học đến khi hết cấp ba, trong tim mình chỉ có hình bóng anh ấy. Sợ lẫn to tình đến chính mình cũng không nhớ được, thế mà hết lần này đến lần khác anh ấy từ chối mình một cách lịch sự và xa cách. Cũng không biết lúc đó da mặt mình dày đến thế nào vậy mà chưa từng có ý nghĩ từ bỏ. Mãi cho tới lúc chuyện của cậu và Hứa Kỳ Dương xảy ra, mình thấy nổi lòng của anh ấy mà chấn động... Tiếp đó, lần sinh nhật mười tám tuổi của cậu, lần đầu tiên cậu uống rượu say, mình đứng ở cửa phòng đã bắt gặp cảnh tượng anh ấy khom lưng hôn môi khi cậu đang ngủ... Tiểu Ái! Cậu không hề biết lúc đó mình hận cậu, ghét cậu đến mức nào! Mình luôn nghĩ rằng Dung Kỳ không đón nhận mình là vì mình vẫn còn nhỏ, hoặc do anh ấy chưa muốn yêu đương, hay là do anh ấy đang đợi một người xuất sắc như anh ấy... Nhưng mình tuyệt đối không ngờ tới, người con gái trong tim anh ấy lại là cậu. Cậu là em gái ruột của anh ấy mà. Mặc dù không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng hai người có quan hệ huyết thống, anh ấy sao lại có thể như vậy chứ? Anh ấy là một người hoàn mĩ xuất sắc đến nhường nào, biết rõ không nên làm nhưng lại làm, suy nghĩ cổ chấp như vậy không phải là sự yêu thích hay rung động bình thường nữa rồi. Mình nghĩ rằng, phải yêu rất sâu đậm, mới có thể khiến một người mình mến, biết nhìn xa trông rộng làm những chuyện không lý trí đến nhường đó. Chỉ cần nghĩ đến điều này thôi, cả người mình lại đau đớn đến mức không thở nổi!...”

“Trần Gia...” Tiểu Ái đưa tay nắm chặt tay bạn, tay đối phương dần nói lỏng ra. Trần Gia ngẩng đầu, nhìn cô cười thoải mái, nhẹ nhàng: “Cứ yên tâm, mình đã thông suốt rồi, bằng không lần đó ở thành phố Z đã không gọi điện báo cậu đi tham gia buổi họp lớp.”

“Trần Gia, tại sao năm đó cậu không nói với mình?”

“Vì ích kỷ đó mà. Hai người là anh em, nhưng anh ấy lại âm thầm yêu cậu sâu đậm, không thể nào nói ra, cũng không có cách nào để cho cậu biết được... Mình làm sao phải giúp anh ấy làm chuyện đó chứ. Dù thế nào thì chuyện hai người cũng chẳng có kết quả, cứ để anh ấy đau khổ vẫn tốt hơn.”

“Yêu sâu đậm...” Tiểu Ái lặp lại từ đó, lúc này đây, tận sâu trong tim cô không còn sự phản cảm và bài xích. Cũng có lẽ vì bất ngờ xuất hiện từ này nên thấy hơi xa lạ, hoặc có lẽ cô đã quên lãng mất từ này nhiều năm trong giấy lát, cảm xúc duy nhất trong tim cô lại là sự đau thương. Cô lập tức tự cốc vào trán mình, đứng là điên rồi, cô đang nghĩ cái gì vậy?

“Được rồi Trần Gia, việc đó mình biết rồi, nhưng mà mình biết thì cũng chẳng thay đổi được gì. Còn về chuyện Dung Kỳ và Thang Ân Nặc, mình thật sự không cần lo lắng, mọi người đều đã trưởng thành hết rồi, coi như cậu không hiểu quy tắc ngầm trong cái nghề này, thì chắc cũng đã xem báo rồi. Chuyện của hai người đó chỉ là giao dịch thất bại, không có gì cả.”

Nào ngờ câu nói đó lại khiến Trần Gia phát cáu hất tay cô ra: “Tiểu Ái! Cậu đang nói gì vậy? Quy tắc ngầm ư? Cậu coi anh ấy là loại người gì? Cậu nói như vậy, chẳng khác gì đánh đồng Dung Kỳ và Hứa Kỳ Dương.”

“Như thế nào, bọn họ có gì khác biệt sao? Không phải đều vì lợi ích cá nhân mà lên giường cùng Thang Ân Nặc đó thôi.”

“Dung Kỳ Tiểu Ái cậu nói đủ chưa? Cậu mà còn bôi nhọ Dung Kỳ một lần nữa mình sẽ trở mặt với cậu!” Trần Gia bỗng đứng phắt dậy, chỉ xém chút nữa là đập chân lên người Tiểu Ái.

“Phản ứng của cậu có phải hơi quá rồi không?” Tiểu Ái ngẩng đầu nhìn: “Mau ngồi xuống, ghế sofa sẽ hỏng đó!”

Vừa nghe câu đó, Trần Gia liền ra sức giẫm lên ghế: “Tóm lại mình nói với cậu, cho dù giữa anh ấy và Thang Ân Nặc xảy ra chuyện gì tuyệt đối sẽ không giống như những gì mà cậu nói. Dung Kỳ sẽ không bán rẻ bản thân. Tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối... không!”

“Được, được rồi! Minh biết rồi, anh ấy tuyệt đối sẽ không bán mình. Là do hôm đó mình hoa mắt nhìn nhầm, Thang Ân Nặc không đưa cho anh ấy thẻ phòng, anh ấy cũng không vừa cười vừa nhận nó, hai người đó không có ở trong Thuần Quán, cái gì cũng là do mình nhìn nhầm, được chưa?” Tiểu Ái nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cậu đừng có mà gạt mình! Cho dù cậu có thật sự nhìn thấy gì, cũng nhất định có hiểu nhầm.” Trần Gia cuối cùng cũng ngồi xuống.

“Được! Hiểu nhầm, hiểu nhầm! Vậy như thế này đi, ngày mai lúc mình đi thành phố B casting, mình sẽ giúp cậu hỏi thử Thang Ân Nặc xem chị ta và Dung Kỳ rốt cuộc có chuyện kia hay không... được chưa?”

“Ngày mai cậu đi casting bộ phim mới của chị ta sao?” Mặt Trần Gia nhăn lại: “Cái người này là sao vậy, không phải trước đó mới quay một bộ phim truyền hình đó thôi, lại quay nữa hả? Đúng là thừa tiền. Cậu nhất định phải giúp mình hỏi rõ chuyện đó. Đương nhiên, mình tuyệt đối tin tưởng vào Dung

Kỳ. Chỉ là nếu không hỏi rõ, cậu sẽ mãi đổ oan cho anh ấy. Bị người mà mình yêu sâu đậm đổ oan, là chuyện vô cùng thảm thương...”

“Được rồi, được rồi! Đừng nói lặp lại từ này nữa! Đi thôi, cùng nhau đi ăn cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hổ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thiên đường và địa ngục

Thang Ân Nặc gần như nắm trong tay nền điện ảnh ở thành phố B. Ở đây, chỉ ta có hai công ty sản xuất phim truyền hình, một công ty quản lý và một công ty thiết kế trang phục. Địa điểm buổi casting lần này diễn ra tại một trong hai công ty đó.

Dung Tiểu Ái tuyệt đối không ngờ rằng mình lại đen đui như vậy, khi cô đang ngồi đợi đến lượt casting thì thấy một người không hề muốn gặp. Hôm nay anh ta mặc chiếc áo dây tay màu tàn thuốc, quần jeans vá, quả đầu đinh hình như được vuốt keo, từng sợi tóc vênh lên đầy cá tính. Hứa Kỳ Dương vốn đã rất đẹp trai, mấy năm nay trải qua môi trường ở Học viện kịch lại càng biết cách kết hợp quần áo. Lúc Hứa Kỳ Dương rút tay trong túi quần đi vào, có vài cô nàng liếc mắt về phía anh ta. Hứa Kỳ Dương dường như rất thỏa mãn với ánh mắt đó, bước đi đầy vẻ kiêu ngạo.

Tiểu Ái vội vàng chạy đến ngồi ở một góc khuất, đưa tay ra che nửa mặt. Nhưng Hứa Kỳ Dương vẫn thấy cô, lại còn rất tự nhiên chào hỏi. Tiểu Ái ngẩng đầu lên gượng cười: “Có những người da mặt dày thật đó, lần trước bị tôi mắng như vậy mà hôm nay vẫn còn vác mặt đến chào hỏi.”

“Em muốn nói thế nào tùy em, gần đây tâm trạng của anh đang tốt, không ảnh hưởng gì.” Anh ta kéo ghế ngồi cạnh cô. “Đến casting à? Thế nào, có cần anh giúp em đánh tiếng với người ở bên trong không kia không?” Vẫn là giọng điệu quen thuộc: “Đừng có dùng ánh mắt nghi ngờ như vậy nhìn anh, nam diễn viên chính mở miệng, đạo diễn cũng phải nể mặt chút chứ. Chỉ là một vai phụ thôi mà, đơn giản!”

Hứa Kỳ Dương là diễn viên chính sao? Tiểu Ái lập tức thấy buồn nôn như bị nuốt phải ruồi. Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, anh ta phải trả bằng gì mới có thể lấy được vai nam chính này.

“Nói đến vai nam chính, anh lại quên mất không cảm ơn một người.” Anh ta dương dương tự đắc tiếp tục nói, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt chán ghét của Tiểu Ái. Thực ra, trước đó trước đó từ tầng trên anh ta đã nhìn thấy cô bước vào công ty, vì thế cố ý đến đây để báo thù chuyện lần trước.

“Muốn cảm ơn thì về nhà mà ôm bà vợ của anh, nói với tôi thì có tác dụng gì?” Cô chế giễu Hứa Kỳ Dương nhưng một hồi lâu anh ta vẫn không có phản ứng nào.

“Sai rồi! Lần này người anh phải cảm ơn có quan hệ gần gũi với em, đương nhiên phải nói với em chứ.” Anh ta tiến sát lại gần Tiểu Ái, hạ thấp giọng: “Giúp anh chuyển lời tới Dung Kỳ, thực sự cảm ơn anh ta ngày hôm đó đã không trao vai diễn cho tôi, không phải như vậy, anh cũng sẽ không nghĩ đến chuyện lấy bí mật của anh ta giao dịch với Thang Ân Nặc. Hôm nay, anh cũng không thể có vị trí diễn viên nam chính này.”

“Anh đã làm gì?” Về mặt Tiểu Ái nghi hoặc.

“Chẳng qua tiết lộ chút bí mật nhỏ của anh ta, em có muốn nghe không? Muốn biết người anh trai tốt rốt cuộc có ý nghĩ gì với em không?” Trong đáy mắt Hứa Kỳ Dương mang theo khoái cảm báo thù. Tiểu Ái sững sờ nhìn anh ta, tại sao... ngay cả Hứa Kỳ Dương cũng biết?

“Nhìn dáng vẻ của em hóa ra chắc cũng đã biết rồi.” Anh ta càng cười khoái trá hơn: “Ha ha, việc này thật nực cười! Trước đây khổ sở phục vụ à ta, cũng chỉ nhận được những vai diễn bình thường, bây giờ chỉ với một bí mật nhỏ, đã đổi được vai nam chính thứ nhất. Phải nói là, anh trai em quả là có bản lĩnh, không chỉ giữ chặt được em gái, mà ngay đến người phụ nữ như Thang Ân Nặc cũng không cần tốn nhiều công sức vẫn có thể nắm gọn trong tay. Anh ở bên à ta lâu như vậy, nhìn thấy bao nhiêu người đến bên cạnh à rồi ngậm ngùi ra đi. Chỉ có Dung Kỳ, không phải làm gì, mà có thể lấy được số tiền đầu tư hàng tỷ đồng. Để chiếm đoạt được Dung Kỳ, à đã tốn bao nhiêu công sức lấy lòng, ngay cả việc uy hiếp cũng đã dùng đến. Chỉ đang tiếc, anh ta rượu mời không uống, lại đơn phương đi hủy hợp đồng. Sau khi mất đi số tiền đầu tư hàng tỷ, anh ta còn phải bồi thường một số tiền lớn vì vi phạm hợp đồng nữa. Nghe nói gần đây anh ta khốn khó đến mức nhà cũng phải bán. Ha ha, em nói xem anh có nên xem xét mua nhà của anh ta hay không? Suy cho cùng, Dung Kỳ cũng chỉ vì bảo vệ người bạn gái cũ của anh nên mới lâm vào thảm cảnh như vậy, anh thấy chết mà không cứu thì không được hay cho lắm nhỉ?”

Dương Tiểu Ái cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện. Cô nhìn anh ta, mắt dần dần híp lại: “Vị vai nam chính này, anh đã phải vất vả nhiều rồi!” Trong đáy mắt đen nhảy lóe lên những tia nhìn lạnh như băng, chỉ là lúc đó Hứa Kỳ Dương đang vô cùng đắc ý, nên không chú ý đến mà thôi.

“Anh không chỉ phải “phục vụ bà vợ” của mình, mà còn diễn vai khách mời hài hước. Hứa Kỳ Dương, lúc đầu tôi đúng là mù mắt mới phải lòng anh. Anh không có lòng tự trọng hay sao? Mới bị Thang Ân Nặc đá đã quán lấy tôi, lại còn tìm Dung Kỳ gây chuyện để đòi vai diễn, lúc không được còn quay về cầu xin Thang Ân Nặc, thậm chí không tiếc diễn vai thằng hề. Bây giờ, còn dám đem những chuyện khôi hài đó phơi bày trước mặt tôi. Anh nghĩ rằng tôi sẽ vì chuyện đó mà chịu kích động lớn sao? Còn nữa, sau khi làm những chuyện mất mặt ấy, anh thấy mình rất thông minh, tài giỏi, muốn nhìn thấy vẻ mặt đố kỵ của tôi sao? Hứa Kỳ Dương, anh bị điên rồi!”

“Anh không tin là bây giờ trong lòng em cảm thấy dễ chịu!” Anh ta cắn răng cảm giận.

“Anh vẫn còn chưa hiểu sao, tôi không hề quan tâm đến kết quả casting ngày hôm nay. Còn về Dung Kỳ, chuyện của anh ấy không có liên quan gì đến tôi. Những lời hôm nay anh nói với tôi, chỉ có thể chứng minh một việc...” Tiểu Á đứng dậy, vút chiếc túi xách trong tay xuống đất, rồi nhanh nhẹn chớp cho anh ta một cái bạt tai. Cái bạt tai vừa mạnh vừa kêu, khiến mọi người trong phòng đều quay lại nhìn.

Thế nhưng lọt vào mắt họ lại là cảnh tượng mà Hứa Kỳ Dương không bao giờ ngờ tới. Một cô gái trẻ tuổi mặt mày bị thương bước lùi về phía sau: “Tôi đã sớm nói với anh rồi, đừng có mà chơi gái lại còn chơi trai, bây giờ nhiễm bệnh rồi. Chỉ biết hỏi tôi xin tiền thì liệu có tác dụng gì nữa không?” Cô nước mắt lưng tròng cầm túi xách lên, rút tiền từ trong ví ra, ném vào người anh ta: “Cho anh đó. Còn nữa, tôi không phải là quý bà nào đó, tôi không có nhiều tiền như vậy. Cầu xin anh sau này đừng quấy rối tôi nữa!” Nói xong cô thống khổ dứt khoát đẩy anh ta ra, lao ra ngoài không thèm quay đầu lại.

Không khí trong phòng căng thẳng đến ngạt thở, tất cả mọi người đều nhìn Hứa Kỳ Dương bằng ánh mắt khác lạ, còn anh ta lại sững sờ trước hành động đột ngột của Tiểu Á, đến lúc trấn tĩnh lại thì cô đã chạy từ lâu rồi.

“Đồ ngu, đây là quà đáp trả của tôi!” Đó là những lời mà lúc lướt qua người Kỳ Dương, cô vừa che mặt vừa nói nhỏ vào tai anh ta.

Nhìn những ánh mắt xem thường, coi rẻ như kim châm xung quanh, Hứa Kỳ Dương hận không thể giết chết Dung Tiểu Á! Anh ta luôn cho rằng cô là một đứa con gái dần dộn, chỉ được cái bề ngoài, cho dù có lạnh lợi, giáo hoạt, cũng chỉ có mức độ. Nhưng anh ta tuyệt đối không ngờ rằng trong nháy mắt cô có thể trở mặt ra tay, và còn bất ngờ tạo một màn kịch như vậy. Khi anh ta tức tối đuổi theo đến hành lang, cô đã đứng ở trong thang máy vậy tay chào. Hứa Kỳ Dương điên cuồng lao về phía cô, nhưng chỉ chạm được vào cửa thang máy lạnh lẽo mà thôi.

“Dung Tiểu Á!” Lửa giận trong đầu anh ta không có nơi nào để trút xuống, chỉ có thể dồn sức đá vào thang máy mấy cái.

Lúc cô về đến thành phố S, trời vẫn sáng. Trước khi Tiểu Á lên máy bay, Trần Gia luôn miệng hỏi chuyện của Dung Kỳ. Bị Trần Gia hỏi đến bực cả mình, cô tùy ý nói mấy câu, nào ngờ lại nhận được ánh mắt muôn vàn bi thương của Trần Gia, rồi còn dặn đi dặn lại cô sau khi trở về thành phố S nhất định phải đi thăm Dung Kỳ.

“Mình đi thăm anh ấy làm gì? Mình lại chẳng có tiền giúp anh ấy. Hơn nữa, việc phá hợp đồng âm ỉ của anh ấy và Thang Ân Nặc, cũng đâu có liên quan đến mình chứ?” Tiểu Á khoanh tay nói những lời châm chọc, kết quả nhận lại ánh mắt hình viên đạn của Trần Gia

“Sao lại không liên quan đến cậu? Cậu là cái đồ đáng ghét! Từ nhỏ đến lớn chưa từng đối xử tốt với Dung Kỳ. Nếu không phải vì cậu, anh ấy hà tất phải phá hợp đồng chứ, chỉ cần cự tuyệt lời mời của Thang Ân Nặc là được rồi. Hợp tác thì vẫn cứ hợp tác, anh ấy chẳng bị tổn thất gì cả. Ngay cả Hứa Kỳ Dương cũng biết anh ấy chắc chắn là vì bảo vệ cậu mới từ bỏ hợp tác, bằng không hôm nay hẳn tìm cậu khoe khoang làm gì?” Cái tật trọng sắc khinh bạn của Trần Gia không hề thay đổi, giống hệt Tư Nhã. Cuối cùng, dưới sự cưỡng ép của Trần Gia, cô cũng phải thở thốt khi quay về thành phố S tuyệt đối sẽ đi gặp Dung Kỳ.

Sau khi từ sân bay đi ra, cô trực tiếp bắt taxi đi đến phía nam thành phố. Trên tay Tiểu Á cầm tờ giấy ghi địa chỉ của Dung Kỳ mà lúc trước Trần Gia đưa cho cô. Vốn không định đến nhanh như vậy, nhưng nghĩ đến chuyện mình chưa casting đã chạy rồi, uống công bay đến thành phố B, khi quay về công ty nhất định sẽ bị tra khảo, Tiểu Á quyết định giải quyết dứt điểm chuyện của Dung Kỳ trước. Đã gần nửa năm, giữa họ không có bất kỳ liên lạc gì, ngay cả việc về nhà ăn cơm, cũng là từng người đơn lẻ, khiến bố mẹ không ít lần thắc mắc. Nhưng Tiểu Á lấy có thoái thác, vì Dung Kỳ bận việc nên hai người không thể nào sắp xếp được.

Nhà của anh ở gần hồ, chính là tòa nhà chung cư cao cấp giá cắt cổ mà trước đây cô vẫn thèm muốn. Kiến trúc nhà được thiết kế theo phong cách châu u bao tròn gói. Diện tích mỗi căn hộ đều khoảng một trăm năm mươi mét vuông, mỗi mét vuông đều được kiến trúc sư hàng đầu thiết kế công phu, tạo ra một không gian đẹp mắt độc đáo.

Lúc đi qua khu bảo vệ và đến được phía dưới tòa nhà chung cư, Tiểu Á thấy một chiếc Suv đỗ dưới bóng cây khoảng đấng, xinh đẹp. Chiếc xe giá rẻ bình dân này, hoàn toàn không hề xứng với đẳng cấp của khu nhà. Cốp sau của chiếc Suv đang mở, bên trong đặt hai thùng các-tông, dường như có người đang chuyển nhà. Tiểu Á đi thang máy lên tầng bốn, chưa kịp ấn chuông thì cửa nhà Dung Kỳ đã mở. Hai người bắt gặp nhau, trong giây lát đứng lặng ở đó, không ai cử động. Dung Kỳ mặc một chiếc áo lót mỏng màu xanh lam nhạt, mái tóc đen mềm mại nhưng hơi rối, trong tay anh còn ôm một chiếc thùng giấy, giống hệt chiếc thùng đặt trong ô tô dưới lầu.

“Anh, anh đang chuyển nhà sao?” Tiểu Á ngạc nhiên, không chỉ vì điều này, mà còn vì chiếc xe dưới lầu kia. Chiếc S600 của anh đâu? Tại sao lại dùng một chiếc xe bình dân chỉ mười mấy vạn tệ: “Ngay cả xe anh cũng bán rồi sao?”

Dung Kỳ lạnh nhạt nhìn cô: “Hôm nay anh rất bận, không rảnh rồi để tiếp đón em.” Nói xong anh bước vào thang máy.

Tiểu Á tức giận đến mức mặt trắng bệch. Cô đã chủ động đến tận cửa, mà anh lại còn nở đuôi đi sao? Thái độ của con người này, sao vẫn cổ quái như vậy chứ? Nhìn thấy cửa chính vẫn mở, Tiểu Á đảo mắt, tự đẩy cửa vào. Quả nhiên là căn hộ quý tộc giá ngất trời, mỗi centimet bên trong đều được bài trí như một sản phẩm nghệ thuật. Diện tích căn nhà tuy không lớn, nhưng nhìn vào lại thấy sâu hơn, mỗi bước đi, đều có cảm giác như lạc vào động tiên, khiến người ta đắm say trong đó. Cô nhận ra cách bài trí đồ dùng rất quen thuộc, một lúc sao cô mới nhớ ra nó giống hệt với vị trí đồ dùng trong nhà mà lần trước cô tiện tay vẽ lên giấy A4.

“Dung Kỳ, anh ấy... chắc không phải là... dựa theo những nét vẽ nguyệt ngọc của mình mà bày trí lên căn hộ này chứ?”

Trong phút chốc tim cô đập nhanh hơn, những xúc cảm kì lạ cuộn cuộn đan xen vào nhau, gần như khiến cô đứng không vững. Tiểu Á dờ dẩn ngồi xuống ghế sofa. Cho đến khi nghe tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, cô ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt của anh. Trong giây lát, cô thoáng thấy một tia đau thương trong đáy mắt anh. Tuy nhiên, khi nhìn lại một lần nữa, chỉ thấy anh chau mày, có vẻ không hài lòng với việc tự tiện của

cô.

“Vẫn còn chưa đi hả?” Anh không nhìn cô nữa, tiếp tục bận rộn thu dọn đồ đạc.

Tiểu Á cố gắng để giọng nói của mình nghe nhẹ nhàng một chút: “Việc đó... Trần Gia nói anh muốn bán nhà, sợ anh có chuyện gì, vì thế bảo em đến xem thử.”

“Anh không sao, em có thể đi được rồi!” Giọng nói anh lạnh nhạt, vẫn không thèm ngẩng đầu lên nhìn cô

Thái độ của Dung Kỳ thật sự khiến người ta bức tức. Tiểu Á đá chiếc bàn trà trước mặt: “Thôi đi! Cứ với cái tính cách ấy thì có thể giải quyết được vấn đề gì chứ? Hôm nay lúc em đi thành phố B casting tình cò gặp Hứa Kỳ Dương, cái gì cần biết, em cũng biết hết cả rồi. Nếu như không phải Trần Gia lo lắng cho anh, bắt em nhất định phải đến thăm anh, anh nghĩ rằng em muốn đến để nhìn thấy vẻ mặt của anh lắm à?”

“Không muốn nhìn thì đừng có đến, chẳng ai ép buộc em!”

“Em chẳng hề muốn chút nào! Thế nhưng Trần Gia nói anh thành ra thế này trách nhiệm là ở em, về tình về lý, em phải đến hỏi cho rõ ràng.”

“Em đã đến rồi, bây giờ về đi!”

Nhìn điệu bộ mãi thu xếp đồ đạc của anh, cô thật sự chỉ muốn bước đến cho anh mấy đấm: “Dung Kỳ! Đã đến nước này rồi, anh còn điều gì không thể nói được sao! Em chỉ muốn làm rõ mọi chuyện để báo cáo cho Trần Gia, chỉ như vậy mà thôi.”

“Anh không nhất thiết phải báo cáo với cô ấy.”

“Anh không phải, nhưng em thì phải. Anh có thể lịch sự trước mặt Hoắc Hoài Kỳ, có thể mỉm cười tao nhã với người đàn bà lớn tuổi muốn cùng anh thuê phòng khách sạn, tại sao lại một mực không thể cho đứa em gái một đáp án rõ ràng?”

Dung Kỳ đột nhiên sững người trong giây lát, rồi từ từ đứng thẳng lên ngoảnh đầu lại, ánh mắt như thủy triều lên xuống “Dung Tiểu Á, anh tỏ thái độ đó với em, lẽ nào em không hiểu hay sao? Hay là chỉ trong mấy tháng trời em đã mất trí rồi ư? Anh nói để em biết, bất kể chuyện này là như thế nào, đều không liên quan đến Trần Gia. Anh không nhất thiết phải giải thích gì cả. Nếu như em muốn báo cáo, thì cứ đưa đáp án này cho cô ấy.”

“Căn nhà này ngày mai bắt đầu đổi chủ rồi, tốt nhất em đừng đến nữa?” Nói xong, anh vội vàng đặt những đồ đạc cuối cùng vào thùng giấy, tiếp đó tắt đèn, đi ra khỏi cửa.

Tiểu Á ném vút chiếc gối đệm, nhưng trong giây lát, cô chợt nhớ đến điều gì đó, liền cầm túi xách đuổi theo. Đợi thang máy lâu quá, cô liền đi bằng lối cầu thang bộ xuống. Lúc ra khỏi khu nhà, quả nhiên cốp sau chiếc xe Suv đã đóng vào, cô không kịp suy xét gì, lập tức mở một cánh cửa khác rồi lên xe. Dung Kỳ đang định khởi động xe chau mày nhìn Tiểu Á. Mặt cô tỉnh bơ thất dây an toàn cho mình: “Được rồi, anh có thể lái xe được rồi!”

“Xuống xe!” Chân mày anh thoáng hiện lên sự tức giận.

“Không xuống!” Cô lè lưỡi với anh, tính cách ngang bướng lại nổi lên: “Em đã đồng ý với Trần Gia phải làm rõ lý do tại sao anh lại làm như vậy. Anh không cho em đáp án thì em sẽ bám theo anh cho đến khi anh nói rõ với em, tại sao lại phá hợp đồng với Thang Ân Nặc? Tại sao thiên đường tươi sáng đang ở trước mặt, mà anh lại vô cớ từ bỏ.” Tiểu Á nhất định phải biết được đáp án, bởi vì cô muốn có lý do chính đáng nói với Gia Trần rằng, dù Dung Kỳ thật sự có gì với cô, anh cũng tuyệt đối không vì cô mà bỏ qua cơ hội trời ban, từ bỏ tất cả những gì đã gây dựng được từ trước đến giờ. Đó không phải là điều Dung Kỳ sẽ làm, anh lý trí sáng suốt như vậy, tuyệt đối sẽ không chỉ vì một Dung Tiểu Á mà từ bỏ tất cả. Cô không tin, tuyệt đối không tin!

Sau giây lát, Dung Kỳ quay đầu đi, lạnh lùng chỉ nói một câu “tùy em” rồi khởi động xe.

Tiểu Á nghĩ rằng anh ngoài thành phố S ra sẽ không có nơi nào khác để dừng chân, nhưng cô hoàn toàn không ngờ anh lái xe một mạch quay về thành phố Z. Lúc đầu cô còn cho là anh sẽ quay về nhà, kết quả anh lại lái xe đến cầu tàu bên bờ biển thành phố Z. Một chiếc du thuyền có thân màu trắng, đáy màu đen, chính là nơi anh muốn đến sao? Thấy anh bê từng chiếc thùng giấy lên thuyền, tiếp đó thì chỉnh lại vị trí, cô lên tiếng hỏi: “Anh không phải định sống trên du thuyền này đấy chứ?”

“Không, anh chỉ muốn nghỉ phép, thư giãn chút.” Trong nhà bếp ở tầng dưới cùng, ánh mắt Dung Kỳ xuyên qua lớp cửa kính trong suốt hướng về phía biển và bầu trời đêm đầy sao, ánh mắt đó sáng lên chút dịu dàng: “May mà vẫn còn chiếc du thuyền này.”

“Chiếc du thuyền này là của anh sao?” Anh không phủ nhận. Tiểu Á thực sự khó mà tưởng tượng được. Đây rốt cuộc là kiểu logic gì chứ, khó khăn đến mức bán nhà bán xe, thế mà vẫn có du thuyền. Không những thế còn là Regal 4080 đẳng cấp và tuyệt đẹp, trước đây cô đã từng xem thông tin về chiếc du thuyền này, giá tuyệt đối không thấp hơn bốn triệu tệ. Cộng thêm phí bảo dưỡng, Dung Kỳ rốt cuộc là có tiền hay không đấy?

“Anh mua du thuyền khi nào? Bố mẹ có biết không?”

“Mua từ lâu rồi, bố mẹ không biết.”

“Anh... lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

“Em quên rồi sao, doanh thu của phim “Vũ điệu đào kép” rất cao.” Anh lãnh đạm nhìn cô.

Tiểu Ái hết sức kinh ngạc, chỉ biết nằm sấp, bất động trên sàn boong tàu bóng loáng, sạch sẽ phía bên ngoài cửa kính.

Sau khi sắp xếp xong tất cả mọi thứ, anh bước ra ngoài sân thượng ở phía cuối con thuyền, thấy Tiểu Ái đang nằm sấp trên boong tàu ngủ. Gió biển đầu thu mát lạnh, chiếc du thuyền hơi lắc lư theo nhịp sóng lăn tăn. Nhấp nhô nhẹ nhàng, giống như chiếc nôi cho trẻ nhỏ. Dung Kỳ chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp có phần hơi trẻ con của cô, rồi lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh. Bầu trời đêm ở bờ biển thành phố Z không nhiều sao lắm, nhưng nếu ngắm kỹ, vẫn thấy lung linh, huyền ảo. Anh không gọi cô dậy, mà chỉ rón rén ôm lấy cô, rồi đặt nhẹ nhàng lên giường ngủ ở khoang trước.

Tiểu Ái có vẻ mệt nên ngủ rất sâu, vừa chạm vào chiếc khăn trải giường mềm mại liền quàng lấy chăn mỏng rồi tiếp tục đi vào giấc mộng. Cô luôn là như vậy, rõ ràng biết phải cảnh giác, nhưng nhiều khi lại qua loa mà quên mất, vô hình chung tạo cơ hội cho người khác tiếp cận. Những ngón tay thon dài xinh đẹp đưa ra, lưỡng lự vuốt mái tóc xoắn dài của cô. Trong đáy mắt sâu thẳm, như đang kim nén những con sóng biển cuộn trào mãnh liệt.

Một bên là thiên đường, một bên là địa ngục. Lúc cô hỏi anh vì sao từ bỏ thiên đường trước mắt, anh thực sự muốn nói với cô, cái gọi là lựa chọn chỉ thuộc về những người có thể lựa chọn. Còn anh, từ lâu đã đặt mình trong địa ngục không lối thoát, không có quyền lựa chọn nữa rồi.

“Hãy cố giữ lấy thiên đường của em nhé, nhất quyết đừng giống anh...” Anh khom người xuống, dịu dàng hôn lên má cô.

Khi mở mắt ra, thấy trần nhà xa lạ thấp lè tè, cùng với cánh cửa sổ nhỏ hình tròn có thể nhìn thấy bầu trời ở trên trần, Tiểu Ái lập tức bật dậy. Cô đẩy chiếc cửa kính sát đất ra, bên ngoài trời đã sáng, những con gió biển ẩm ướt ứa vào. Không phải chứ? Cô đã ngủ một đêm trên du thuyền của Dung Kỳ sao?

Sau khi rửa mặt qua loa trong phòng vệ sinh, cô bắt đầu đi tìm Dung Kỳ. Thế nhưng, cả nhà bếp và buồng lái đều không thấy bóng dáng anh đâu, lẽ nào anh ấy đã xuống thuyền rồi? Lúc đang nghi hoặc, thì có một người đàn ông khoảng ngoài bốn mươi tuổi đi đến, nhìn thấy Tiểu Ái liền đưa chiếc chìa khóa cho cô. Hóa ra người này bình thường giúp Dung Kỳ quét dọn, trông coi du thuyền, hôm qua trước khi họ tới, theo lời dặn dò của anh, ông ấy đã bổ sung thêm xăng dầu, nước ngọt và đồ ăn, du thuyền bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.

Sử dụng? Tiểu Ái nghi hoặc nhìn chiếc chìa khóa, Dung Kỳ muốn ra biển sao? Cái tên này thật là biết hưởng thụ đó! Cô men theo bậc thang bên tay trái rồi đi lên buồng lái lộ thiên ở tầng trên. Từ vị trí này nhìn xuống, biển xanh ngát một màu, thời tiết quang đãng, những con gió mon chón bên tai, bầu trời rộng lớn dường như chỉ thuộc về một mình cô. Trong đầu hiện lên một ý nghĩ liều lĩnh, ngay lập tức cô trở nên kích động, tim đập liên hồi, không sao nén được ý nghĩ đó xuống.

Tiểu Ái rón rén đi xuống tầng dưới của du thuyền nhìn lại một lượt, sau khi đã xác định được Dung Kỳ thực sự không có trên thuyền, cô liền cởi dây thừng buộc ở cầu tàu. Mùa hè này, Thôi Thái Dạ từng đưa Tiểu Ái đến du thuyền anh ta chơi vài lần. Cô đã từng hiểu kì học cách lái thuyền, nhưng thành phố S không có biển, du thuyền cùng lắm chỉ có thể lượn vòng trong hồ, tuy cái hồ đó rất rộng, nhưng vẫn kém xa so với biển.

Hiện giờ, cơ hội ngàn vàng đã đến, cô đương nhiên phải biết nắm bắt. Để có thể tận hưởng cái cảm giác lái du thuyền trên biển, dù chỉ là lượn vài vòng xung quanh cái cầu tàu này cũng tuyệt vời lắm rồi. Vào lúc này, tâm trạng Tiểu Ái vô cùng phấn khích như đang bay trên mây, nhưng cô không biết rằng, hành động này sẽ dẫn tới hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Nếu cô biết, một tay lái tàu chưa có kinh nghiệm, lại chưa từng được huấn luyện chính thức mà dám một mình lái du thuyền trên biển là một chuyện nguy hiểm đến nhường nào, thì chắc chắn dù có khát khao đến đâu, cô cũng sẽ không động vào du thuyền này một giây một phút.

Lúc âm thanh tức giận của Dung Kỳ truyền đến từ sau lưng, Tiểu Ái suýt chút nữa rơi khỏi buồng lái.

Tiểu Ái sợ hãi cúi đầu: “Anh, anh sao lại ở trên thuyền vậy?”

“Thế em nghĩ anh có thể ở đâu?” Anh đang đi chân không mặc một chiếc quần dài mềm và áo may ô, bộ dạng như vừa thức dậy. Thế nhưng dưới những con gió biển rì rào khuôn mặt điển trai thoàng một mồi đỏ lại hiện lên vẻ quẫn rừ chết người. Buồng lái không lớn, bước lên bậc thang liếc qua là thấy ngay, anh cau mày lại: “Lái chính và thủy thủ đâu?”

Tiểu Ái há hốc mồm, hiển nhiên không hiểu.

“Những người giúp anh trông nom chiếc du thuyền này hôm nay sẽ lên thuyền, bây giờ họ đâu rồi?” Anh đến trước buồng lái nhìn xuống, trên boong thuyền cũng không có ai. Ánh mắt anh hướng về phía Tiểu Ái đang nắm vô lăng: “Em đừng nói với anh, họ vẫn chưa lên thuyền.”

“Ai cơ? Em vẫn nghĩ là trên thuyền này chỉ có một mình em.” Tiểu Ái chợt nhớ ra, chiếc du thuyền này còn có một phòng khách, lẽ nào tối qua Dung Kỳ ngủ ở đó. Trời ơi, cô đúng là vui mừng quá mức, nên quên kiểm tra khoang giữa. Bây giờ bị bắt quả tang tại trận, thật đáng thương!

Nhìn thấy sắc mặt Dung Kỳ càng lúc càng u ám. Tiểu Ái lí nhí: “Được rồi, là em chưa được sự đồng ý đã động đến du thuyền của anh, đừng nhìn em như vậy chứ, cùng lắm thì bây giờ quay về tìm lái chính và thủy thủ là được!”

“Dung Tiểu Ái!” Anh hình như càng tức giận hơn: “Em có biết mình đang làm cái gì không? Em không thể có lấy một ngày an phận thủ thường được sao?” Giọng nói lạnh lùng thốt ra khiến Tiểu Ái ngay lập tức sững sờ.

Không phải chứ! Nhìn đáng vẻ lo lắng nhìn khắp bốn phía của anh, cô dường như nắm được nguyên nhân vì sao anh tức giận: “... Lẽ nào anh không biết lái du thuyền sao?” Nói xong Tiểu Ái liền bật cười, sau đó thấy vẻ mặt tức giận xen chút lúng túng của anh, cô cười nhiều hơn, đến mức đứng không vững.

Một Dung Kỳ giống như trong truyện cổ tích, tinh thông mọi thứ, biết nhìn xa trông rộng, lại cũng có thứ không biết, càng đáng cười hơn là, thứ duy nhất mà anh không biết đó cô lại biết chứ. Cảm giác này thật là hả hê!

Tiểu Ái cười đến mức chân tay lão đảo, đứng không vững, lúc đang muốn lần một vòng trên sàn thuyền để biểu thị tâm trạng của mình, khuôn mặt lạnh băng của anh áp đến.

“Dung Tiểu Ái!” Giọng điệu anh gần như uy hiếp, trong đôi mắt màu trà đang ẩn chứa những cơn phong ba bão táp sắp ập đến: “Trước khi anh thật sự tức giận, em tốt hơn hết là cho anh nhìn thấy câu tàu một lần nữa, bằng không...”

“Bằng không thì sao? Vứt em xuống biển chắc? Ha ha, như thế anh càng không thể quay về được đâu!” Tiểu Ái dương dương tự đắc, thoát đầu khi lái thuyền, cô chỉ định lượn một chút xung quanh câu tàu, nhưng công lực của chiếc thuyền đáng giá bốn triệu nhân dân tệ này thực sự quá tuyệt, cộng thêm lần đầu tiên không có ai giám sát lái thuyền, vì vui mừng quá nên cô đã lái đi xa: “Trước khi uy hiếp em, anh phải xác định rõ ràng tình thế hiện nay...” Lời nói của Tiểu Ái bị anh dùng môi cắt ngang, tim cô suýt chút nữa ngừng đập. Tuy nhiên, mỗi anh chỉ dừng lại tại phía trước môi cô. Khoảng cách ấy gần như tới con số không, trong không gian, tràn ngập mùi nước đường sau khi cạo râu nhẹ nhàng, thanh khiết của anh. Tiểu Ái ngây người nhìn anh chằm chằm, không dám nhúc nhích, mãi cho tới khi trong đáy mắt anh có chút khôi hài, cho tới khi anh chậm rãi nói.

“Bây giờ, em đã hiểu rõ tình huống hiện tại chưa?” Giọng nói nhẹ nhàng, trong trẻo, nhưng lại vô cùng đáng ghét. Tiểu Ái xấu hổ tức giận đẩy anh ra, lập tức trở mình nhôm dậy. Lúc cô hưng phấn hét lên rằng quay về thì quay về, cô đã không để ý tới sự u ám ẩn chứa trong đáy mắt của người đàn ông đang đứng phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lênh đênh nơi ngoài vùng văn minh

Ngon lửa tức giận trong lòng Tiểu Ái vẫn luôn âm ỉ, tuy ngoài mặt thì cố tỏ ra ngoan ngoãn, thỏa hiệp, nhưng trong lòng thì vẫn dự tính lái đi tiếp. Nhân lúc Dung Kỳ không để ý, cô cấp tốc đóng hệ thống định vị toàn cầu GPS và điện thoại vô tuyến tần số cao, tiếp đó làm bộ làm tịch tiếp tục dựa vào vô lăng.

“Còn bao lâu nữa?” Dung Kỳ nhíu mày hỏi.

“Khoảng một tiếng nữa thôi, lúc em lái thuyền ra biển trời vẫn chưa sáng thế này.” Tiểu Ái cố ý nói nhỏ, tỏ vẻ đáng thương đã làm sai chuyện, một tay còn xoa nhẹ lên bụng.

Anh liếc nhìn đồng hồ, lúc này đã gần mười một giờ. Chợt nhớ ra tối qua cô chưa ăn tối đã ngủ rồi, hôm nay chắc lại chưa ăn sáng, không nhịn được anh thở dài: “Anh xuống bếp nấu gì đó, em chăm chỉ một chút! Nghe thấy chưa?”

“Vâng...” Tiểu Ái chớp chớp mắt, vô cùng khôn khéo.

Thấy anh đi rồi, Tiểu Ái lập tức lao về phía trước bàn máy móc, ngón tay nhanh chóng thiết lập tuyến đường tự động cho du thuyền. Sau khi đã làm xong, cô co người ngồi trên chiếc ghế điều khiển trộm cười, còn đặc ý mở đầu đĩa CD bên tay trái.

Trong tiếng nhạc dịu êm, Tiểu Ái ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, liền rời khỏi buồng lái, bước đến phòng ăn. Trong nhà bếp kiểu chữ L cạnh phòng ăn, Dung Kỳ đang rán trứng và lập xưởng trên bếp từ. Trong máy làm cà phê, tràn ngập mùi hương nê người.

Chiếc du thuyền này đúng là càng nhìn càng thích, chỉ một căn bếp nhỏ lại vô cùng tiện nghi, ngoài bếp từ và máy làm cà phê kiểu chìm thì lò vi sóng, tủ lạnh cái gì cũng có, thậm chí có cả máy làm đá. Cộng thêm nhà vệ sinh hiện đại khéo léo, chiếc du thuyền này chính là một căn nhà di động, giống như xe kiểu nhà ở, chỉ là căn nhà trên biển này tự do hơn, trời nam đất bắc, muốn đi đâu thì đi.

Nhìn thấy cô, anh không nhịn được liền cau mày: “Sao em lại xuống đây, du thuyền vẫn đang chạy mà?”

“Không có vấn đề gì, em đã thiết lập chế độ lái tự động, hơn nữa tốc độ hiện tại rất chậm, ngoài ra nếu thật sự xảy ra sự cố gì, máy dò ra-đa cũng sẽ phát cảnh báo.” Tiểu Ái leo lên chiếc sofa rộng, mềm mại ở bên trái phòng khách, thoải mái duỗi lưng xuống: “Anh cứ yên tâm! Du thuyền của Thôi Thái Dạ so với chiếc này phức tạp hơn nhiều, em cứ theo vậy mà lái.”

“Em hiểu rõ mình đang làm gì là được.” Anh lạnh nhạt lườm cô một cái, đặt trứng và lập xưởng lên đĩa: “Em có điện thoại đấy.”

Cô ừ một tiếng, sau đó đi lật túi. Hôm qua sau khi lên máy bay, cô tắt máy rồi sau đó cũng không bật lên nữa, nhớ ra là trước đó đã thiết lập chế độ tự động mở máy, nên điện thoại mới thông báo cuộc gọi.

Cô nhìn màn hình, có đến hai mươi tám cuộc gọi nhỡ, đều là số của Thôi Thái Dạ, trong đó chỉ có một cuộc là của Tư Nhã. Cô thuyết phục chính mình bạn bè khá quan trọng, nào ngờ điện thoại vừa kết nối Tư Nhã lập tức quát tháo với cô: “Cậu chết ở nơi nào vậy? Thăng cha nhà cậu kia, nửa đêm hôm qua gọi đến bốn năm cuộc hỏi hành tung của cậu. Có để người ta sống không vậy? Không biết mình gần đây vì làm gấp rút mà phải thức hai đêm

không? Con nhóc chết tiệt! Sao cậu không lên tiếng? Chột dạ rồi đúng không? Lại chạy đi đâu ăn chơi trác táng rồi?...”

Tiểu Ái đau khổ đưa điện thoại cách xa tai một chút, thầm nghĩ lúc này thà gọi cho Thôi Thái Dạ trước thì đầu phải nghe Tư Nhã mắng chửi chứ. Cô thực sự chịu không nổi nữa, vội nói tin hiệu không tốt rồi tắt máy.

Đặt điện thoại xuống, đúng lúc đó Dung Kỳ bung đĩa ra ngồi xuống sô-pha đối diện. Tư Nhã vừa hét to như vậy, anh nhất định là nghe thấy, Tiểu Ái cười ngây ngô “hi hi” hai tiếng: “Cái đó... buổi sáng em đã rửa mặt rồi, nhưng vẫn chưa đánh răng, có bàn chải đánh răng mới không anh?”

Đánh răng xong chưa ăn được mấy miếng, điện thoại trên bàn lại vang lên, cô liếc nhìn, ba chữ Thôi Thái Dạ đang nổi giận hùng hục nhảy nhót. Chết sớm hay chết muộn cũng là chết, mặc kệ anh ta! Tiểu Ái cầm máy ấn nút nghe. Quả nhiên, Thôi Thái Dạ lo lắng tìm cô cả một đêm đã nổi giận đùng đùng, đem so với núi lửa phun trào thì không biết ai dữ dội hơn.

“Dung Tiểu Ái! Em lại mua vui với ai rồi?” Nghe xem, nhưng lời mắng người đầu y chang nhau, lẽ nào cô thật sự là loại bại hoại suốt ngày chỉ biết đến ăn chơi phóng đảng hay sao?

“Em có biết là tôi đã tìm em suốt đêm không? Không casting không ở nhà lại còn dám tắt máy. Em bản lĩnh thật đấy!” Nói như vậy, ai mới là người có bản lĩnh hơn anh chứ? Có thể khiến một người luôn yêu trai đẹp như Tư Nhã phải bức mình, thì thật không hề đơn giản!

“Dung Tiểu Ái, em mau nói cho anh, trong đầu em chứa cái gì vậy? Thiếu phu nhân sẵn đây thì không muốn làm, lại muốn tự mình kiếm sống bằng được, bây giờ cho em cơ hội em lại bỏ chạy không thèm. Em có biết bộ phim mới này của Thang Ân Nặc trên thị trường hiện giờ rất hot không, đầu em bị chấp mạch rồi hả? Việc công hay việc tư cũng không phân biệt nổi à? Không phải là em vì chuyện của Dung Kỳ mà phân tâm đấy chứ? Bây giờ thì thế nào, vừa thấy Thang Ân Nặc đã bỏ chạy, em chơi cô ta hay là chơi anh vậy hả?...”

Tiểu Ái vội vàng che điện thoại nhưng không kịp nữa rồi. Thôi Thái Dạ quát không hề nhỏ, Dung Kỳ chắc chắn đã nghe thấy. Tuy những lời anh ta nói không phải sự thật, nhưng... Cô chậm chậm ngẩng đầu lên. Dung Kỳ đang uống cà phê xem báo, dường như không chú ý đến.

“Tiểu Ái! Nói đi chứ!” Vị thiếu gia trong điện thoại tức giận hét lên một tiếng, cô choáng váng đầu óc, vội rời khỏi phòng ăn chạy đến boong thuyền. “Được rồi! Anh Thái Dạ, đều là tôi không tốt được chưa? Thực ra hôm qua tôi cũng muốn casting nhưng lại gặp phải Hứa Kỳ Dương, thẳng cha đó lần trước tôi đã hấn, xúi quẩy sao lần này lại làm diễn viên nam chính, gặp tôi đã khoe khoang, anh nói xem tôi còn có thể casting được không?”

“Hứa Kỳ Dương là ai?” Anh nghe ra điều kỳ lạ.

“Ồ, đúng rồi, anh vẫn chưa biết!” Tiểu Ái giải thích qua loa, nói xong thì phát hiện ra đầu dây bên kia lặng thinh. Cô alo hồi lâu, anh mới lên tiếng, nhưng giọng nói có vẻ càng tức giận hơn: “Dung Tiểu Ái! Tại sao trước nay em chưa từng nói với tôi chuyện này!”

“Anh bị chấp mạch à, đã là chuyện từ đời thừa nào rồi! Hơn nữa có phải chuyện gì cũng phải khai báo với anh đâu, anh cũng có cả đám bạn gái đó thôi, tôi đâu có bắt anh khai báo.”

“Đó là hai chuyện khác nhau!” Dừng một lát, anh lại nói: “Em đang ở đâu, bây giờ anh đến đón?”

“Tôi không ở thành phố S...” Tiểu Ái yếu ớt trả lời, kết quả lại bị quát. Thực ra mấy ngày sau cô không có việc gì cả, cứ cho là xin nghỉ cũng được, vậy mà không hiểu anh ta hét toáng lên làm gì thế.

Trong điện thoại, Thôi Thái Dạ ra quyết định thời gian muộn nhất trở về công ty, Tiểu Ái vừa rửa thảm vừa đáp lại: “Vâng! Vâng! Lời anh Thôi nói là đúng nhất! Đều do tôi không tốt, sau này bắt kể ở đâu tôi cũng phải thông báo ngay cho anh, để anh không phải lo lắng, được chưa? Tôi đã ngoan ngoãn như vậy, anh vẫn còn mắng nữa à, tôi tắt máy nha, lúc quay về sẽ lại liên lạc với anh.” Tiểu Ái nín hót, an ủi một hồi, vừa tắt được điện thoại, quay đầu, thì bị Dung Kỳ đang đứng ở trước cửa làm cho giật nảy mình.

Dưới ánh nắng hiền hòa sáng rõ giữa trưa, đôi mắt màu trà đỏ gần như trong suốt, mang đến cảm giác lạnh lẽo. Nhìn thấy Tiểu Ái xoay người, Dung Kỳ thu lại ánh mắt đang hướng về cô, đến dựa vào lan can.

“Nghe nói, Thôi Thái Dạ vì em mà thành lập lên một bộ phận ở Sun phải không?”

Không ngờ anh sẽ hỏi vấn đề đó, nên cô đáp lại vâng, sau đó lại bổ sung thêm: “Không thể nói là một bộ phận, chỉ có thể xếp vào một vị trí mà thôi.”

“Thôi Thái Dạ rất có lòng với em, trước nay cậu ta chưa bao giờ vì phụ nữ làm nhiều việc như vậy.” Khuôn mặt anh dưới ánh mặt trời thoáng u buồn.

Tiểu Ái biết Dung Kỳ hiểu nhầm tình cảm giữa cô và Thôi Thái Dạ, nhưng mà hiếm khi thấy anh điềm tĩnh thản nhiên nói chuyện đó, cô đã sai thì cứ sai cho chót: “Đúng vậy, ban đầu em còn cho rằng anh ấy chỉ là hứng thú nhất thời, không ngờ lại rất chân tình, còn nói nếu như ngày nào đó em định từ bỏ nghề này, thì cứ làm vợ của anh ấy, hằng ngày chỉ cần dạo phố, ăn cơm, uống trà, mua sắm, mặc cười làm đúng không?” Nói xong, chính cô tự bật cười. Dung Kỳ từ đầu đến cuối không hề nhìn cô, ánh mắt đó đặt ở nơi xa xăm, hướng về phía biển một cách vô định. Dường như ở nơi đáy biển kia, đang cất giữ vô số châu báu thu hút toàn bộ ánh mắt lẫn tâm hồn anh. Cô nhìn anh một lúc, rồi lặng lẽ quay về phòng ăn.

Con thuyền xinh đẹp, tao nhã rẽ những con sóng trắng xóa. Bốn bề bây giờ đều là đại dương mênh mông, dấu vết của đất liền trước đó còn nhìn thấy thấp thoáng giờ đây cũng không thấy đâu nữa. Tiểu Ái ở trên buồng lái, vừa ngắm biển vừa nghe nhạc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nơi bậc thềm, chỉ sợ lúc Dung Kỳ quan sát được điều gì bất thường đột ngột xông lên đây, cô không kịp chuẩn bị ứng phó.

Chiếc du thuyền chính xác là đang tiến về phía trước, chỉ là mục tiêu không phải là quay về, mà tiếp tục một mạch hướng về nam, tính toán theo thời gian

và tốc độ thuyền chạy, thì cho dù bây giờ Dung Kỳ phát hiện ra điều khác thường thì cũng trễ rồi. Lần này không chỉ làm anh tức chết mà cô thì có một chuyến miễn phí ra biển.

Cuối cùng, Dung Kỳ cũng phát hiện ra điều khác thường. Lúc đó đã hơn ba giờ chiều, Tiểu Ái còn đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế điều khiển ngủ say. Dưới sự chất vấn của anh, cô tỏ ra vô tội, hoảng loạn kiểm tra máy móc, thậm chí còn giả bộ cần môi, đỏ mắt. Nhìn vào đôi mắt anh, Tiểu Ái thấy đáng về mình thật vô tội, điều ấy khiến ngay cả chính cô cũng phải gật gù khen ngợi. Kỹ thuật diễn xuất của cô quả là điêu luyện!

“... Người ta đâu sao cũng chưa từng được huấn luyện chuyên nghiệp mà, trước đó bị anh mắng mới bầm bụng nói không sao cả. Anh đừng tức giận, tuy kinh nghiệm của em ít nhưng xem tình hình hiện tại, chắc chỉ do chọn sai hướng mà thôi. Chỉ cần kịp thời điều chỉnh là được rồi. Anh yên tâm, lần này nhất định không có vấn đề gì đâu! Hướng hồ, chúng ta luôn ở vùng biển quốc gia, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Hôm nay cũng đã tối rồi, so với chạy thuyền trong đêm, thì chỉ bằng cứ ở đây nghỉ ngơi, sớm mai lại xuất phát... Tất nhiên, nếu như anh nhất định muốn quay về hôm nay thì cũng được, chỉ e là em chưa từng lái thuyền ban đêm...” Cô cứ thao thao bất tuyệt khiến khuôn mặt Dung Kỳ hơi trầm lạnh, tuy rằng chột dạ, nhưng chuyện lái thuyền qua đêm thì cô không hề dối anh. Dù sao, cô cũng không ngờ Dung Kỳ lại phát hiện ra vấn đề vào lúc này, càng không ngờ rằng mình lại ngủ say quá mức như vậy. Tiểu Ái cũng muốn trước khi trời tối quay về, nhưng lúc này, ở trên biển một mình với anh cô càng cảm thấy kì quái. Tuy nhiên vì sợ chết hơn, nên cô nghĩ quyết định qua đêm trên biển lúc này là lựa chọn hợp lý nhất. Có lẽ sự chân thành cuối cùng trong mắt cô đã thuyết phục được Dung Kỳ, dù sắc mặt không tốt, nhưng anh vẫn đồng ý.

Chiếc du thuyền dừng lại, cả vùng biển là một màu xanh biếc, mênh mông bát ngát, ánh mặt trời chiếu xuống khiến nước biển tựa như những giọt thủy ngân lỏng lách. Nếu như thời tiết không se lạnh. Cô đã nhảy xuống biển bơi. Sau một hồi lục lọi, cô tìm ra một chiếc cần câu cá mới tinh, xem ra là lúc mua du thuyền đã được tặng kèm, còn mới nguyên chưa dùng bao giờ. Lúc xế chiều, Tiểu Ái ngồi trên sân thượng phía đuôi con thuyền. Phía sau cô chính là cánh cửa kính sát đất của phòng ăn, thỉnh thoảng quay đầu lại có thể thấy đáng về bận rộn của Dung Kỳ trong nhà bếp.

Có lẽ vì biển cả, hoặc do cảnh hoàng hôn lộng lẫy, trắng lè như mơ trước mặt mà trong sâu thẳm, cô bỗng thấy vô cùng bình yên. Lần đầu tiên ngắm hoàng hôn giữa biển, cảm giác đó giống như cả thế giới này chỉ thuộc về riêng cô, bình yên, tự tại.

Buổi tối, Tiểu Ái ngủ trong phòng ngủ của du thuyền, còn anh ở phòng khách. Hai người cách nhau một tầng, Tiểu Ái còn lấy chiếc áo sơ mi mới tinh của Dung Kỳ làm quần áo ngủ. Chiếc giường lớn trên du thuyền vừa rộng vừa mềm, cô ôm gối, rất nhanh đi vào giấc mộng.

Giữa đêm khuya, hai người bị đánh thức bởi một trận mưa lớn. Trong trận cuồng phong, chiếc du thuyền lắc lư không ngừng, Tiểu Ái lao đảo mở cửa kính ra, Dung Kỳ cũng đang từ khoang giữa đi xuống. Hai người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ. Trên biển là một màu đen như mực, con giông tố cực lớn đột nhiên ập tới, chiếc du thuyền như phiến lá trong gió, không ngừng đung đưa. Cái trần phía đuôi thuyền ngăn không nổi cơn mưa to, nước trút xuống trộn lẫn với nước biển lạnh băng. Trong nháy mắt hai người ướt như chuột lột. Trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi của Dung Kỳ, bị nước tạt vào lạnh đến mức làm Tiểu Ái muốn khóc.

“Anh! Làm sao bây giờ?” Trong gió lớn, vừa vén những sợi tóc tối ướt trên mặt, Tiểu Ái vừa hoảng loạn kéo lấy Dung Kỳ.

“Về phòng ăn trước đã, đóng cửa chặt lại, ít nhất không để nước biển tràn vào.” Anh kéo Tiểu Ái bước vào phía trong, nhưng cô lại đột nhiên vùng khỏi anh chạy lên buồng lái tầng trên. Anh vội vàng đuổi theo, cô đang ra sức kéo mái chèo phía sau buồng lái.

“Em làm gì vậy? Mau quay về phòng ăn!” Trong mưa bão pha lẫn tiếng sấm nổ đùng đoàng, ở trên biển âm thanh đó nghe càng thêm đáng sợ.

“Phải che buồng lái lại, trời mưa to quá! Em sợ máy móc sẽ hỏng mất!” Trước đó, vì muốn chơi khăm anh nên Tiểu Ái đóng hệ thống định vị toàn cầu GPS và máy dò ra-đa, bây giờ cô lại sợ chúng bị hỏng. Trên biển không được như trên đất liền, ngộ nhờ chiếc du thuyền có tồn tại, họ sẽ chết ở nơi này,

“Em đi xuống! Để anh làm!” Anh kéo cô đẩy về phía bậc thang thề nhưng dù thế nào cô cũng không chịu: “Mưa quá to! Một mình anh không làm được!”

“Đi xuống!” Anh hét lên giận dữ, lại một tiếng sét nữa vang lên, đánh trúng vào phía trước buồng lái, tia lửa kèm theo những rung động cực lớn trấn áp giọng nói của hai người. Chiếc du thuyền lắc lư kịch liệt, sàn thuyền vốn đã ướt đầm lại không thể đứng vững được, cô nghiêng người, trán bất ngờ đập mạnh vào lan can, cả người rơi khỏi du thuyền.

“Tiểu Ái...” Dung Kỳ lập tức nhảy theo xuống biển.

Trong đêm tối, biển cả đen như mực, cùng với cơn giông gió dữ dội, hoàn toàn trái ngược với vẻ yên bình tuyệt đẹp của ban ngày. Nó giống như cơn thú bị chọc giận, há cái miệng khổng lồ nuốt chửng người rơi xuống nước. Ý thức của cô dường như lìa khỏi thân xác, trán rất đau, cả người vô cùng choáng váng, đáng sợ hơn, nước biển thông qua mũi chảy vào phổi. Cô hòng như bị kim châm, không thể nào hít thở nổi. Lần đầu tiên, cô cảm nhận được mình đang cận kề với cái chết.

Ngay lúc không còn sức vùng vẫy, một cánh tay mạnh mẽ bỗng quán chặt Tiểu Ái, dùng lực kéo cô lên mặt biển. Phổi được tiếp nhận không khí, ý chí khao khát sống thúc giục cô, một lần nữa cô giả vờ. Cuối cùng, tay của cô cũng chạm tới boong thuyền, cô được đẩy mạnh lên trên. Trong cơn mê man cô mở mắt thấy Dung Kỳ đang lay lay người mình, vẻ mặt rất lo lắng, liên tục gọi tên cô, nhưng cô lại không nghe rõ giọng nói của anh. Khó chịu, đau đầu, buồn nôn, người rất lạnh, cô túm lấy anh, muốn nói với anh, nhưng không thể nào thốt lên được.

Cô được bế vào khoang trước, cánh cửa kính đã ngăn cách cơn giông bão ở bên ngoài, chỉ có mặt thuyền không ngừng lắc lư mạnh.

Tiểu Ái nằm co ro trên giường, người mỗi lúc một lạnh hơn. Chân tay cô đều mất đi cảm giác, cứ như đã rời khỏi cơ thể. Trong ánh nhìn mơ hồ, cô có cảm giác được bế khỏi giường, đưa vào phòng vệ sinh, cô nghĩ là sẽ có nước nóng, nhưng nước chảy lên người vẫn rất lạnh. Liệu Dung Kỳ đến lúc này vẫn muốn trừng phạt cô sao? Đúng! Là do cô không tốt, cố tình chơi đùa ác ý, khăng khăng làm theo ý mình, kết quả lại xảy ra cơ sự này. Nhưng

hiện giờ cô đau đớn, khó chịu như vậy, tại sao anh không thể tha thứ cho cô?

Tiểu Ái lại được đặt lên giường, trên sàn khoang giờ đây gần như cũng toàn nước, xung quanh lạnh không thể tưởng tượng được, cả người cô run lên cầm cập. Cô muốn dựa vào anh lấy hơi ấm nhưng anh lại đẩy mạnh cô ra, rồi cuộc cô bật khóc, nhưng ngay cả sức để khóc to cũng không còn nữa. Trên trán cô có chất lỏng gì đó mang mùi tanh chảy xuống, dường như cô bị chảy máu.

Tiểu Ái yếu ớt nhắm mắt lại, bên tai là tiếng bước chân hoảng loạn của anh, ra ra vào vào không biết đang làm gì. Một lúc sau, mùi máu tanh trên trán không còn nữa, cô mở mắt ra, trong đôi mắt màu trà chất chứa sự hoảng loạn và run rẩy trước nay chưa từng thấy.

“Tiểu Ái, Tiểu Ái! Em không được ngủ!” Anh dùng chiếc khăn bông khô dày lau chân tay cô, sự lo lắng trong giọng nói dường như muốn nhấn chìm cô.

Tiểu Ái cảm thấy nặng nề, ngay cả tim cũng bắt đầu khó chịu. Đã gắng sức mở miệng, nhưng cô chỉ có thể thốt ra một chữ: “Lạnh...” Lời nói vừa dứt, ngay lập tức cô được bao chặt bởi một chiếc chăn mỏng nhưng thân thể vẫn không ngừng run lên cầm cập. Không biết bao lâu sau, lớp vải lạnh băng đang dán chặt trên người cô như bị ai đó cởi ra.

Tiểu Ái cố gắng mở mắt, qua bóng đèn cứu hộ vàng nhạt yếu ớt, cô chỉ có thể thấy ba vệt sáng mờ mờ trên trần từ từ lại gần, tuy nhìn không rõ, nhưng cô có thể cảm nhận được, dưới lớp chăn mỏng kia cô không mặc gì cả. Tiểu Ái yếu ớt đẩy anh ra: “Không muốn...” Tuy nhiên, sự cự tuyệt của cô chẳng thấm vào đâu. Dung Kỳ nhanh chóng ôm cô vào lòng, cảm giác tiếp xúc với thân nhiệt truyền đến, cô không còn run rẩy vì lạnh nữa.

Trong lúc ý thức miên man, cô nghe thấy anh nói: “Anh biết em ghét, nhưng mà hiện giờ không được... hệ thống điện trên thuyền đã hỏng, nước nóng không có, điều hòa cũng không thể sử dụng được... còn thuốc phân nửa đã bị nước biển làm cho ươn sạch rồi... Tiểu Ái, anh không còn cách nào khác, thật sự không có cách nào khác... em chịu khó một chút, cứ tạm thời chịu khó một chút thôi...”

Cuối cùng Tiểu Ái hoàn toàn mất đi ý thức...

Sau khi tỉnh dậy, khoang trước vẫn tối tăm, dưới ánh đèn cứu hộ Tiểu Ái chỉ có thể lờ mờ nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Xuyên qua ô cửa sổ hình tròn, cô thấy trời vẫn đang mưa to. Ý thức vừa hồi phục được một chút, thì cô lập tức khựng người lại, cảm nhận có một thân thể cường tráng đang dán chặt lấy người mình – là Dung Kỳ. Cô vô thức cựa quậy làm vết thương trở nên đau đớn đến nghẹt thở, đồng thời cũng khiến Dung Kỳ bất ngờ thở gấp. Đó rõ ràng chỉ là tiếng thở gấp bình thường, nhưng vào lúc này, hiển nhiên lại toát lên tín hiệu cảnh báo đầy ám muội.

“Tiểu Ái... đừng cựa quậy loạn xạ!” Dung Kỳ nghiêng rằng, hai hàng lông mày khẽ chau lại.

Thân thể hồi phục chút ít, Tiểu Ái cảm thấy họ lúc này đang quấn cùng một chiếc chăn mỏng, trên giường còn rải rác quần áo của cô và anh. Cả anh và cô đều không mặc gì cả. Cổ họng Tiểu Ái phút chốc nghẹn lại, sự xấu hổ lẫn cảm giận khôn cùng từ trong lòng trỗi dậy. Sao cô lại có thể như thế này? Cô muốn giãy ra nhưng mỗi khi động đậy, cơn đau ở trán dường như càng choáng váng hơn.

“Tiểu Ái! Đừng cựa quậy...” Những ngón tay anh giữ chặt lấy cô, khớp xương phát ra tiếng kêu rắc rắc. Anh đích thực có khả năng kiềm chế hơn so với người bình thường, nhưng không có nghĩa trong lòng không khát vọng.

Rõ ràng biết rằng như thế này chẳng khác gì đặt anh và cô vào tình cảnh nguy hiểm, nhưng vào lúc đó anh thật sự đã rơi vào trạng thái khủng hoảng, tuyệt vọng. Thấy cô run cầm cập, chảy máu, nhiệt độ cơ thể thì ngày càng hạ xuống, không thể làm gì được, cảm giác đó khiến anh vô cùng đau khổ. Thà rằng anh bị ghét bỏ chứ nhất định không thể bỏ mặc cô được.

Thế nhưng... thế nhưng anh dường như đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của cô đối với mình.

Khi anh cởi chiếc áo sơ mi ướt sũng đang bao lấy cô, cũng giống như bóc ra viên kẹo ẩn chứa độc dược chết người. Anh hoàn toàn không có cách nào nhìn thẳng vào cơ thể tuyệt đẹp và mềm mại đó. Huống hồ hiện giờ, anh đang ôm chặt lấy cơ thể ấy, đôi môi của cô gần ngay gang tấc, đôi mắt đen nháy dù tràn ngập tức giận lẫn xấu hổ nhưng vẫn không đủ để thức tỉnh được lý trí anh.

Tiểu Ái không nghe lời cảnh báo của anh, vẫn tiếp tục giãy giụa, thân hình gợi cảm đang sát vào anh. Anh cứng đờ người không dám cựa quậy, chỉ sợ một khi hành động sẽ lập tức kéo cô xuống địa ngục không đáy kia mất. Trong sự giãy giụa của Tiểu Ái, hơi thở Dung Kỳ trở nên gấp gáp, thân hình cao ráo, thanh nhã như ngọc dần bùng lên sức nóng như lửa đốt.

Tiểu Ái cảm nhận được sự biến đổi của thân thể anh, trên khuôn mặt điển trai trắng ngần đảo điên đất trời đó, đang từ từ hiện lên sự thống khổ kìm nén.

“Tiểu Ái... nghe lời anh, đừng cựa quậy...” Anh dường như dồn toàn bộ sức lực để nói câu đó, giọng nói trong trẻo đã sớm trở nên khàn đặc, nặng nề, bất lực, tựa như nó đang bị quán bởi vô số những sợi bông.

Nếu như hiểu được, cô nên nghe lời anh và nếu như đối lại là một người đàn ông khác đang đè trên người như vậy, cô còn có thể suy nghĩ cách giải quyết. Nhưng đối phương lại là Dung Kỳ, là anh trai cô, không phải là người đàn ông khác. Tuy nhiên, khi thấy phản ứng của anh như vậy, lòng cô lại rối như tơ vò. Cô không muốn nghe bất cứ điều gì, không muốn nhìn thấy gì cả, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi người anh.

Màu sắc của đôi mắt màu trà kia bỗng nhiên trở lên đậm hơn. “Tiểu Ái...” Môi anh chạm vào môi cô, mang theo sự đòi hỏi và khát khao khiến người ta kinh ngạc, đầu lưỡi anh quấn chặt lấy đầu lưỡi mềm mại đang trốn tránh của cô. Cổ tay cô bị nắm chặt, không thể nào giãy giụa nổi, ngoài việc phát ra tiếng ú ớ ra, cô chẳng làm được gì khác nữa.

Thân thể vốn bị cương cứng của anh trong phút chốc như được đốt cháy, khát vọng với cô là một chặng đường gian nan không có kết cục. Từ tâm hồn đến thể xác, tất cả mọi thứ, không có lấy một cái gì thuộc về anh. Sau khi kìm nén rồi lại kìm nén, khi sự kiềm chế đã đến mức đường cùng, anh nghĩ

rằng mình có thể buông tay. Nhưng hóa ra, anh chẳng thể nào làm được. Một trận mưa to không do con người tạo nên, ở một nơi bên ngoài thế giới văn minh mà anh quen thuộc và vùng biển đêm nơi họ gặp nạn đã khiến anh không kiềm chế được bản thân kéo cô cùng rơi xuống địa ngục.

Hơi thở mê loạn của anh ma sát vào vành tai cô, rồi nhanh chóng di chuyển xuống vùng cổ, những ngón tay thon dài của anh vuốt ve từng chút phần bụng và eo, rồi lưu luyến ở trước ngực cô. Những động tác đó kích thích cơ thể, làm cô đẩy lên từng đợt run rẩy và tê dại, kèm theo đó là những hơi thở sa đọa, trụy lạc đang lan tỏa khiến cô không thể nào kìm nén nổi.

Dưới ánh đèn yếu ớt, Tiểu Ái không nhìn rõ mặt anh, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp nặng nề, ngoài anh ra còn có cả tiếng thở của cô.

Tiểu Ái không thể nào tin được phản ứng của chính mình. Rõ ràng phải cảm ghét, nhưng thân thể cô lại đang nóng bừng, run rẩy. Cô lại... lại có thể vô liêm sỉ đến mức có cảm giác với anh ư? Nhất định là do cô sốt đến mù mị cả đầu óc. Tuyệt đối là như thế rồi!

Du thuyền vẫn đang lắc lư, anh hôn cô không rời, thân thể hai người quấn lấy nhau. Giờ đây sự khát khao đã đẩy anh càng lún sâu hơn, cả tinh thần và thể xác đều bị giác quan khống chế, sự gấp gáp và mãnh liệt kia khiến anh không thể nào dừng lại được nữa.

Biết rõ là sai lầm và chẳng có kết cục tốt đẹp, nhưng anh vẫn như con thiêu thân lao vào lửa. Hiểu rõ cuối cùng sẽ bị thiêu đốt hoàn toàn, nhưng vẫn ước ao những tia sáng đó, thà rằng bị đốt đến thương tích đầy mình, thà rằng đau như cắt, dù có thể một khắc sau sẽ chết, song anh cũng không dừng lại.

Vẫn chưa bắt đầu mà Dung Kỳ ướt đầm mồ hôi, Tiểu Ái thì không ngừng giãy giụa dưới thân anh. Anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô, trong mơ màng gọi tên cô, khi đầu lông mày chau lại, anh lấy hết can đảm thâm nhập vào bên trong người cô.

Trong thời khắc anh tiến vào cũng là lúc cảm giác đau đớn như xé rách từ thân dưới truyền đến, cô khẽ kêu lên. Lúc này đây, trong lòng cô ngoài cảm giác chán ghét còn có cả sự nhục nhã, tội lỗi xâm chiếm. Cô rốt cuộc đang làm gì vậy?

Cô... cô lại có thể cùng với anh trai mình làm ra những chuyện như thế này sao?

Đầu ngón tay run rẩy đẩy bả vai cường tráng của anh, cô lắc đầu, nước mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt ướt đầm hai gò má.

“Tiểu Ái...” Dung Kỳ đau khổ hôn lấy môi cô, ma sát bên tai cô, động tác sau so với động tác trước lại càng kịch liệt hơn.

Đã không thể dừng nổi nữa, dù cô có khóc lóc cầu xin, cũng không thể dừng lại được nữa...

Lưng Tiểu Ái bị Dung Kỳ giữ chặt, mỗi động tác gần như khiến cô ngất đi, sự giãy giụa chỉ như cuộc đánh lộn yếu ớt của một đứa trẻ, dưới thân anh hét thây đều hóa thành run rẩy... Cái đau đớn ban đầu được thay thế bằng một cảm giác khác, cô bắt đầu sợ hãi, muốn làm mình phân tâm, nhưng ý thức giác quan vẫn mãnh liệt.

“Dừng! Dừng...” Tiểu Ái bật khóc to, không biết là vì sự bức bách của anh hay là vì cảm giác của chính mình. Vào giây phút tất cả đạt tới cao trào, cô hung hăng cắn lấy vai anh, cổ họng anh phát ra tiếng rên. Trái tim cô run rẩy bởi lúc này cô mới phát hiện, hai tay mình không biết từ lúc nào đã bám chặt lấy lưng anh.

Đỉnh cao của dục vọng khiến thân thể cả hai đều tê dại, hơi thở hỗn loạn quấn quýt lấy nhau.

Vào lúc này, Tiểu Ái không thể nào phủ nhận được rằng, thân thể cô không hề ghét bỏ Dung Kỳ. Bất kể quan hệ của họ là như thế nào, bất kể trái tim cô có bao nhiêu phản kháng cự và bài xích, bất kể lúc này cô căm ghét bản thân đến nhường nào, thì cô vẫn không thể nào phủ nhận sự thật phũ phàng đó.

Cô không biết vì sao lại như vậy. Có thể, là vì lần gặp gỡ đầu tiên, khuôn mặt và đôi mắt của anh quá đẹp. Cũng có thể, vì nhiều năm như vậy, anh chưa từng yêu chiều, bảo vệ cô giống như một người anh trai bình thường. Hoặc có lẽ, anh luôn duy trì sự lạnh nhạt của mình, ở trên một vị trí xa vời vợi...

Cô không biết, và thật sự cái gì cô cũng không biết!

“Tiểu Ái!” Anh bám vào đầu giường, khuôn mặt thấm đẫm mồ hôi hơi ngẩng lên, đôi môi mềm mại hoàn mỹ gọi tên cô. Trong đáy mắt màu trà, tràn đầy dục vọng.

Cô không nhìn anh, rất lâu, rất lâu sau... đột nhiên cô ôm lấy cổ anh, hôn anh điên cuồng. Đầu lưỡi linh hoạt tiến sâu vào trong miệng anh, cùng với lưỡi anh quấn quýt cứ như đó là nụ hôn tuyệt vọng vào ngày tận thế.

“Tiểu Ái!” Anh dồn sức đẩy cô ra, cô đang khóc, nhưng vẫn ngang bướng nâng người lên hôn anh. Một lần nữa anh rời khỏi môi cô: “Tiểu Ái, em làm sao vậy?”

“Không phải anh muốn như vậy với tôi sao? Bây giờ thì anh vui rồi chứ? Hại tôi trở thành bộ dạng như vậy. Tôi giúp anh toại nguyện không được sao?” Nước mắt Tiểu Ái không ngừng tuôn trào. Đây là lỗi của anh. Tại sao phải làm như vậy với cô? Tại sao phải khiến cô cảm thấy nhục nhã? Tại sao?...

Đầu ngón tay mát lạnh của Dung Kỳ lau những giọt nước mắt trên má cô, thế nhưng nước mắt cô lại càng tuôn ra nhiều hơn. Anh ôm chặt cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại. Anh không ngờ mình lại mất kiểm soát đến thành ra như vậy, càng không ngờ đây lại là lần đầu tiên của cô.

“Tiểu Ái... Đừng khóc nữa, đừng khóc...”

Bên ngoài thuyền, giông tố đang dần dần ngừng lại. Mặt biển trở về sự yên tĩnh ban đầu. Trái ngược với ngày hôm qua, giờ đây biển cả mênh mông đang từ từ ngênh đón bình minh lấp ló sau những đám mây.

Thế nhưng, đối với hai người trên du thuyền, mọi thứ lúc này đều đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hổ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gắn trong giấy lát

Lúc Thôi Thái Dạ gặp Tiểu Ái, đã là ba ngày sau khi cô quay về.

Trong ba ngày đó, bất kể anh liên lạc như thế nào, cũng không thể tìm được cô. Ngoài tức giận, thì anh lo lắng nhiều hơn, sợ sẽ xảy ra chuyện với cô. Nghĩ lại thật nực cười, một người xưa nay luôn phóng khoáng, chỉ coi phụ nữ là thú cưng, lại có ngày bị một người con gái nắm được chỗ hiểm, lần nào tâm trạng thấp thỏm cũng đều do cô.

Tại tầng sáu của công ty Sun, Châu An và Ngô Kỳ San trải qua mấy ngày kinh hồn bạt vía cuối cùng cũng gặp được vị cứu tinh ngày đêm mong đợi. Hai người chẳng kịp tra hỏi, lập tức đẩy cô vào phòng nghỉ ngơi của ông chủ Thôi Thái Dạ.

Căn phòng này rất lớn, phân thành hai phòng, phòng ngoài là quầy bar và ghế sofa, phòng trong gồm có giường ngủ và nhà tắm, để Thôi Thái Dạ dùng mỗi khi thức đêm làm việc. Một không gian rộng lớn với ba tông màu chính bạc, trắng, đen, đan xen trong đó là gương lập thể và thủy tinh mờ. Vào buổi tối ánh đèn thạch anh khoan thai mà cao quý, tràn ngập phòng cách thượng lưu. Đặc biệt là bức tường kính ở phía nam khiến cảnh đêm hoa lệ náo nhiệt bên ngoài thành phố càng hiện lên rõ rệt.

Lúc Tiểu Ái bước vào trong, Thôi Thái Dạ đang đứng trước cửa sổ hút thuốc, trong phòng không bật đèn, cảnh đêm bên ngoài càng lúc càng lung linh, nực cười. Nghe thấy tiếng bước chân, anh liền quay người lại, sự lo lắng giữa hai hàng lông mày lập tức trở thành nổi tức giận: “Tiểu Ái! Em vẫn còn biết đường quay về hả?”

Sự tức giận của anh nằm trong dự tính của Tiểu Ái, thấy anh vút điều thuốc thờ phỉ phỉ xông về phía mình, cô tưởng rằng mình sẽ bị đánh đến nơi. Nhưng kết quả lại bị anh ôm gọn lấy: “Cô bé thối tha! Em thật biết gây vò anh!”

Thôi Thái Dạ nhìn cô từ đầu đến chân, lập tức thấy miếng gạc trên trán cô.

“Trời! Tiểu Ái sao mặt mày cô hốc hác vậy?” Châu An vẫn đang đứng ở cửa từ nãy giờ khẽ kêu lên, Thôi Thái Dạ quắc mắt giận dữ nhìn, rồi lấy chân đóng sập cửa lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Anh bật đèn lên, ánh sáng chói đó khiến Tiểu Ái không kịp thích ứng mà quay đầu đi. Vết thương trên trán, là dấu tích của tội lỗi và nhục nhã. Cô nghĩ rằng khi đêm tối qua đi, khi giông tố ngừng, khi chiếc du thuyền quay trở lại cầu tàu thành phố Z, khi mọi thứ trở về với thế giới văn minh, cô có thể quên được chuyện đó. Nhưng hóa ra, đó chỉ là do cô đang cố tự lừa dối bản thân mình mà thôi.

Cô đã từng nghĩ, giả sử du thuyền trong giông tố bị hỏng, họ bỏ mạng nơi biển khơi kia, có lẽ lại là chuyện tốt. Thế nhưng sang ngày hôm sau, mọi thứ đều trở lại trạng thái ban đầu.

Trên đường quay về, Tiểu Ái mặc một chiếc áo sơ mi mỏng ngồi trên buồng lái, mặt biển phía trước trong mắt cô, chỉ là một mảng màu mù mịt. Giông tố của đêm qua nổi lên như cơn thịnh nộ của đất trời, nhưng ánh mặt trời hôm nay lại chói chang. Nhiệt độ cơ thể và tội lỗi hỗn loạn kia, cứ như một giấc mơ, nhưng những vết tích mà anh để lại trên người cô lại nói rõ với cô rằng, dù đó có là giấc mộng, thì cũng là ác mộng không thể nào dừng lại được.

Tiểu Ái không quay đầu lại, nhưng cô biết, Dung Kỳ luôn đứng ở chỗ bậc thềm,

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh, nhưng không thể tưởng tượng nổi nét mặt anh. Cô có thể trách ai đây? Nếu như không phải cô tự cho mình là thông minh, tự cho mình là đúng, tất cả những chuyện đó sẽ không thể nào xảy ra được. Cô đã trốn tránh, nhưng chưa được tới nửa năm, sự việc đã biến thành thế này, bây giờ cô có thể trách cứ ai đây?

Vào giây phút đặt chân lên cầu tàu thành phố Z, bước chân cô như hư vô, vết thương trên trán làm cô đau đến choáng váng, hoa mắt, buồn nôn. Đúng lúc đó cánh tay anh đỡ lấy cô. Đôi tay đó... cô không thể quên nổi hình ảnh chúng khám phá thân thể mình. Cô lạnh lùng hất chúng ra, quay lưng lại với anh, thốt ra từng từ như cửa da xé thịt: “Giữa chúng ta, hãy cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra!”

Đúng vậy, cô hi vọng tất cả mọi thứ đều chưa từng xảy ra, hoặc ít nhất, giả vờ như chưa từng xảy ra bất cứ điều gì.

Tiểu Ái thờ dãi, không giải thích vết thương trước trán, mà chỉ ngẩng đầu lên quan sát tỉ mỉ khuôn mặt người đối diện.

Thiếu gia giới thượng lưu, khuôn mặt mê người, tính cách khoáng đạt, có khí chất, có phẩm vị, đối xử với cô cũng tốt. Có thể nói là rất được, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn người đàn ông xuất sắc mà Tư Nhã đã từng nói.

“Sao vậy?” Thôi Thái Dạ nghi hoặc chau mày, Tiểu Ái đột nhiên lại ôm chặt lấy anh, anh không nhìn được bật cười: “Chủ động như vậy sao? Chẳng lẽ em muốn dùng bản thân để chuộc tội sao?”

“Sao anh lại biết?” Tiểu Ái kiễng chân lên, đặt má lên hõm cổ nóng rực của anh, ra sức hít lấy hơi ấm ở đó.

“Em... không có chuyện gì đấy chứ?” Cô chủ động sà vào lòng là chuyện rất tốt, nhưng anh luôn cảm thấy kì lạ, Điều này không giống với cô của mọi khi, lẽ nào đầu đã bị đụng đến mức chấp mạch rồi.

“Thôi Thái Dạ, trước kia rốt cuộc anh đã có bao nhiêu bạn gái vậy?” Anh hỏi một đàng cô trả lời một nẻo.

“...” Trong nụ cười của anh hơi có chút lúng túng.

“Đừng có lừa em, thành thật mà trả lời đi, trước kia, rốt cuộc anh đã có bao nhiêu người bạn gái hả?”

Thôi Thái Dạ bất lực không biết phải làm sao: “Cũng không được coi là nhiều lắm! Em biết mà, nhiều lúc đều là họ chủ động, đương nhiên anh cũng có tiêu chuẩn lựa chọn của mình, những bài viết trên tạp chí hoàn toàn là tin đồn nhảm, em...”

Cô ngắt lời anh: “Có vượt quá mười người không?”

“Khụ khụ!” Bị hỏi như vậy, thật là khó xử: “Có!”

“Anh đều đã từng ngủ với họ sao?” Câu hỏi vừa đưa ra anh không thể nào nhìn nổi nữa, vội vàng nắm lấy bả vai cô kéo cô về phía trước mặt: “Em rốt cuộc muốn biết cái gì? Không sai, trước đây anh đã từng có rất nhiều đàn bà vây quanh, nhưng anh cũng không phải là loại kết giao bừa bãi. Tình cảm hợp thì đến với nhau, không hợp thì chia tay...”

Lại một lần nữa Tiểu Ái cắt ngang lời anh: “Quả nhiên đều đã từng lên giường!”

“Tiểu Ái! Em một vừa hai phải thôi chứ!” Thôi Thái Dạ hơi tức giận.

“Được rồi! Em đại khái đã rõ, vậy em và anh cứ hẹn hò thử trước đã!” Tiểu Ái gật đầu lắm bằm, cứ như chuyện đó cũng bình thường như ăn cơm uống nước vậy: “Chuyện gì kia, kế hoạch công việc tháng mười một đã vạch ra chưa? Mấy ngày nay em không có ở đây, có đề lễ buổi casting nào không?”

Thôi Thái Dạ xoa cằm, vẫn chưa hiểu vai hôm nay cô diễn là xuất phát từ đâu.

Tiểu Ái không thêm đề ý khuôn mặt ngạc nhiên của anh, tự mình đi ra ngoài tìm Châu An. Những việc cần nói cô đã nói, còn về việc làm hay không làm thì phụ thuộc ở anh. Bây giờ, mọi thứ với cô đều trở nên vô nghĩa. Những cái gọi là duy trì nguyên tắc kia, hết thấy đều đã bị quý tha đi mất rồi!

Thời gian lại tiếp tục trôi đi tựa thoi đưa. Thành phố này lại đón một mùa đông mới, năm nay mùa đông đến khá ấm áp, sắp đến Giáng sinh, mà nhiệt độ vẫn dao động ở khoảng mười một, mười hai độ. Tháng mười hai, có hai sự kiện lớn xảy ra, sự kiện thứ nhất, bộ phim dài tập mà trước đó Tư Nhã gấp rút hoàn thành gần đây đang hot ở đài truyền hình. Tư Nhã đóng vai tình địch của nữ nhân vật chính, sống độc lập, thời thượng, ngoài cứng trong mềm, tao nhã xinh đẹp. Nhưng lại không thể địch lại cảm dỗ của tình yêu, bị ngược đãi đến chết đi sống lại, đã lấy đi bao nước mắt của khán giả. Mờ những trang báo giải trí trên mạng gần đây, những bài viết khẳng định và khen ngợi kĩ thuật diễn xuất của cô khá nhiều. Coi như Tư Nhã đã lập được mảnh trời riêng cho mình trong cái thế giới muôn hoa khoe sắc này. Gần đây còn có công ty sản xuất phim truyền hình chủ động đến tận nhà mời Tư Nhã đóng phim nữa.

“Cậu đây à, chính là cái số làm tình nhân. Đã sớm nói khuôn mặt sau khi trang điểm của cậu quyến rũ như hồ ly tinh, khởi nghiệp từ hình tượng nhân vật đó là thích hợp nhất!” Tiểu Ái lật xem những kịch bản mới mà Tư Nhã nhận được, tấm tắc đánh giá.

Chuyện thứ hai, liên quan đến Lý Trân Gia. Thân phận người bạn trai của cô ấy gần đây bị một tờ báo lá cải tiết lộ, nghe nói anh chàng Văn Nhã Dịch kia, là con riêng của người đứng đầu trong Thôi Thị, cũng chính là con trai của bác cả Thôi Thái Dạ. Đối với chuyện này, Thôi Thái Dạ cũng đã ngầm thừa nhận. Tiểu Ái thật sự không ngờ, hai người họ lại là anh em. Còn Trân Gia thì vì chuyện này mà cả ngày lo sợ người bạn trai bỗng trở thành thiếu gia có thể lực, đến một ngày nào đó sẽ vứt bỏ người con gái quá bình thường như cô ấy.

“Không phải mình đã nói rồi hay sao, nếu như người bạn thơ ấu có thể học được một nửa bản lĩnh của cậu, thì đã không lo lắng cái anh chàng họ Dịch sẽ đá cô ấy. Phụ nữ thật là, sao có thể thiếu cá tính như vậy chứ? Trong tình yêu nhất định phải cứng rắn, nhìn cậu xem, ngoài mặt là Thôi đại gia nắm tắt cả, nhưng thực tế hoàn toàn đã bị cậu làm cho chết mê chết mệt còn gì nữa.”

Tiểu Ái bật cười, định tiếp tục chủ đề thì Tư Nhã lại liên tiếp hỏi mấy câu. Khi hai chữ Dung Kỳ vừa lọt vào tai, trái tim Tiểu Ái như bị ai đó bóp chặt, cảm giác đè nén đến nghẹt thở.

Gần nửa tháng qua, Tiểu Ái nghĩ rằng bản thân dường như đã sắp quên được rồi, vậy mà hôm nay trước khi ra khỏi nhà, bố mẹ lại gọi điện đến báo sinh nhật cô lần này bất kể thế nào cũng phải về nhà tổ chức. Tiểu Ái tìm lý do để thoái thác, nhưng bố lại cố chấp bắt cô phải thu xếp thời gian về, cho dù chỉ một ngày cũng được. Kể từ sinh nhật năm cô hai mươi tuổi đến nay, họ đã rất lâu không cùng cô đón sinh nhật. Cô không biết anh có quay về không và cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều về vấn đề này. Nghĩ nhiều quá có lẽ cô sẽ biến thành người khác mất.

Ngày hai mươi tư tháng mười hai, Tiểu Á ngồi xe DBS quay trở về thành phố X. Suốt đường đi, Thôi Thái Dạ đều trêu đùa, nói là Giáng sinh năm ngoái cô và anh đã gặp ông nội của anh, năm nay đổi lại thành anh đi gặp bố cô. Xem ra thời gian này năm sau, cô chắc đã trở thành bà Thôi rồi. Tiểu Á không thiện cảm gì liếc xéo anh, bà Thôi!? Nghĩ hay quá đó! Trước khi đạt được thành công trong sự nghiệp, cô tuyệt đối sẽ không kết hôn. Vừa nghe câu nói đó, anh càng cười vui hơn. Trước đó cô cũng nói rõ ràng trước khi hoàn thành giấc mơ tuyệt đối sẽ không yêu đương, bây giờ chẳng phải vẫn ngoan ngoãn làm phụ nữ của Thôi Thái Dạ này hay sao.

“Chỉ là bạn gái! Chưa là phụ nữ!” Tiểu Á tranh cãi với anh.

“Có khác biệt gì mấy đâu! Được rồi, nếu như đã muốn phân biệt rõ ràng như thế, vậy thì chúng ta sẽ tìm một dịp nào đó giải quyết!” Lời trêu đùa của anh được đáp lại bằng nanh vuốt ác quỷ của cô, khiến anh phải xuống xe trước còn cô đuổi theo sau, suốt dọc đường hai người đùa giỡn âm ỉ cho tới khi đến tận trước tòa nhà mới thôi.

Dưới tán cây mùa đông đã rụng hết lá, một chiếc xe khác cũng vừa dừng lại, cửa mở, đôi chân thon dài bước xuống. Nhiệt độ khoảng 10oC, dưới lớp áo vest kiểu blazer màu đen của người đàn ông, chỉ có một chiếc áo sơ mi mỏng. Anh có khuôn mặt điển trai song lại vô cùng lạnh lùng, chiếc cằm với độ cong hoàn mỹ cùng với khí chất lạnh băng, ngay cả phụ nữ nhìn vào cũng cảm thấy tự ti.

Tiểu Á thu lại cánh tay đang bóp chặt lấy cổ Thôi Thái Dạ, vô thức lùi về phía sau người anh.

“Xin chào! Dung Kỳ!” Thôi Thái Dạ vội vàng chủ động mở miệng, đồng thời thuận tay kéo Tiểu Á đang đứng đằng sau vào lòng.

Hoàng hôn ngày đông hiện lên với ánh chiều tà vàng nhạt và một bầu trời có chút âm đạm. Hai người đó mặc cùng kiểu áo len, phía dưới là chiếc quần jean thoải mái và giày thể thao, ngay đến cả cổ cũng quấn chiếc khăn cùng màu. Anh đang nở nụ cười với họ, nụ cười đó tràn ngập niềm vui, ngay cả khóe mắt cũng chan chứa sự vui vẻ, đó không chỉ là nụ cười với người bạn đã lâu không gặp, mà còn là nụ cười tỏ rõ một sự thực nào đó.

Cô không giấu giếm, khác hẳn với những khi Thôi Thái Dạ muốn đến gần. Lần này cô ngoan ngoãn dựa vào lòng anh, giống như đây là tư thế rất đời bình thường. Dung Kỳ im lặng nhìn họ, lúc đó bầu trời tối mù mịt cứ như sắp sụp xuống đến nơi.

Bởi vì trước đó Tiểu Á không đánh tiếng trước, ông Dung thấy cô dẫn một anh chàng điển trai khí chất phi phàm về nhà, thì đón nhận với ánh mặt thiện cảm. Thực ra không cần Tiểu Á mở miệng, quần áo tình nhân từ đầu đến chân của hai người đã nói lên tất cả.

Nhắc đến bộ quần áo này, đây là lần đầu tiên Thôi Thái Dạ cảm thấy hóa ra mình cũng rất trẻ con. Lần đó, hẹn đi uống trà với Tư Nhã, cô ấy đã dẫn theo một người bạn trai mới cùng đến. Hai người trẻ tuổi mặc trên người bộ đồ tình nhân xinh xắn, khi ở bên nhau trông họ giống hệt một cặp song sinh. Sau ngày hôm đó, anh cứ lầm nhảm suốt rằng người khác yêu nhau thì như vậy, còn họ tại sao vẫn giống như lúc chưa yêu. Khi ở cạnh nhau, chỉ toàn nói về công việc, chẳng có gì thú vị cả!

Lúc đó Tiểu Á chỉ bủi môi, rồi cũng chẳng thêm đề ý đến anh. Cái tên Thôi Thái Dạ này từ khi yêu đương liền trở lên tán thán nhiều hơn. Nào là trách cô không hiền dịu, không biết quan tâm. Nào là nói cô trước đây vì muốn cầu xin anh lợi ích còn thỉnh thoảng biết làm nũng, đóng kịch chút ít. Bây giờ thì tốt rồi, ngay cả qua quyết cũng chẳng có. Những lời nói này tuy là sự thật, nhưng lại khiến người ta có cảm giác anh đang đem cô so sánh với những người bạn trước kia. Dầu thế thì cô cũng chẳng thêm đề ý.

Kết quả vào buổi trưa trước khi rời khỏi Sun, Ngô Kỳ San kéo Tiểu Á lại, rồi đưa cho cô bộ quần áo nói rằng đây là quà sinh nhật dành cho cô, vì hôm sinh nhật cô, Kỳ San không ở bên chúc mừng được. Sau đó khi lên xe của Thôi Thái Dạ, cô mới phát hiện anh cũng mặc giống hệt mình. Đồ tình nhân của những người khác cũng lắm là quần áo giống nhau, còn họ thì tốt rồi, từ đầu đến chân hoàn toàn giống nhau, nhìn qua cứ như một cặp song sinh vậy.

Trước bữa tối, cô bị kéo vào nhà bếp phụ giúp mẹ, sau khi cửa vừa đóng, mẹ vô cùng thần bí hỏi cô, chàng trai ngoài kia có phải là cậu công tử nhà giàu, thay người yêu như thay áo đã nhắc đến trong dịp Tết không?

Sau khi biết được đáp án chính xác, mẹ cô không kìm nén được liền lẩm bẩm nói Thôi Thái Dạ tính tình khá được, mặc dù khuôn mặt hào hoa, những ánh mắt khi nhìn con gái mình lại rất dịu dàng. Bà bảo Tiểu Á không cần đề ý đến bố, bản thân mình cảm thấy hạnh phúc thì cứ thế mà quyết định, bà tuyệt đối ủng hộ.

Vì được sự ủng hộ cùng thiện cảm của bà Dung nên lúc ăn tối, Thôi Thái Dạ được tiếp đãi vô cùng long trọng. Còn ông Dung thì sau khi uống hết chén này đến chén nọ với anh, khoảng cách cũng thu hẹp dần, cuối cùng còn khoác vai dò hỏi anh định khi nào cưới Tiểu Á.

Trước dáng vẻ tự nhận mình là con rể của Thôi Thái Dạ, Tiểu Á không hề bác bỏ lấy một câu. Lần này đưa anh về nhà, vốn dĩ là muốn để một người khác chứng kiến. Hiện nay anh tự nhập cuộc, hiệu quả khá tốt đẹp, cô vì thế cứ để mặc anh.

“Sinh nhật của em, nên ăn nhiều một chút.” Một khúc cá rán giòn mềm được gấp vào bát Tiểu Á. Cô nghiêng đầu, đối diện là đôi mắt sâu thẳm nhưng u buồn của Dung Kỳ. Đây là câu đầu tiên anh nói khi họ trở về và cũng là câu đầu tiên anh nói với cô sau khi rời khỏi cầu tàu ngày hôm đó. Những ngày qua, anh đã từng gọi cho cô, nhưng cô chỉ trốn tránh, ngay cả giọng nói anh cô cũng không muốn nghe thấy.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, nhưng trên khuôn mặt thon gọn của Dung Kỳ vẫn không hề biểu lộ cảm xúc, chỉ có chút lạnh lùng gượng gạo lẫn quần ở phía trên hai hàng lông mày. Tiểu Á nhìn khuôn mặt đó mà chỉ muốn cười khẩy. Dung Kỳ không hổ là Dung Kỳ, vào lúc này đây vẫn có thể giả tạo, kiểm chế bản thân đến như vậy. Cô nường này, làm ra vẻ không thấy sự cứng nhắc và đau khổ sau vẻ lạnh lùng của anh, vờ như người bên cạnh mình lúc này thật sự chỉ là một người anh trai quan tâm đến em gái.

Ăn sinh nhật, cắt bánh gato xong, Thôi Thái Dạ bí ẩn kéo Tiểu Á ra ban công trên gác, đưa một chiếc hộp nhỏ ra trước mặt cô. Tiểu Á hơi giật mình, tên này không phải là muốn cầu hôn cô đấy chứ?

“Yên tâm, tuyệt đối không phải là nhần!” Nhận ra được suy nghĩ ấy của Tiểu Ái, Thôi Thái Dạ dựa vào chiếc cửa kiểu di động uể oải mỉm cười. Tiểu Ái mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc chìa khóa bằng bạc. Mắt cô chợt sáng lên: “Anh tặng xe cho em sao?”

Anh cười nhạt: “Bé con, em thích xe đến vậy sao? Đây là chìa khóa căn hộ của anh, sau này dù có chuyện gì hay không cũng đều có thể đến đó.”

“Kim ốc tàng kiều[1] hả?” Tiểu Ái bĩu môi xem thường.

[1] Dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

“Em thấy thế thì là thế! Nhưng mà em đưa ra đề nghị trước anh rất mừng, chọn ngày không bằng gặp ngày, tối nay xin ngay bố mẹ được không? Giả dụ em không muốn ở nhà, chúng ta lên xe cũng được!” Anh tự phát huy tưởng tượng, nụ cười mờ ám khiến cô không nhận được liền đá cho anh một cái.

Thôi Thái Dạ thuận theo động tác đó, bất ngờ ôm Tiểu Ái vào lòng, hôn lên đôi môi màu hồng nhạt của cô. Tiểu Ái kinh ngạc kêu khẽ một tiếng, anh lập tức tiếng vào miệng cô, lấp kín hơi thở, treu đùa cái miệng mềm mại của cô. Nụ hôn của Thôi Thái Dạ rất mãnh liệt mang theo sự nóng bỏng không dễ cự tuyệt. Tuy cô không bài xích chuyện này với anh, nhưng nơi này dù sao cũng là nhà cô, bố mẹ cô đều đang ở dưới lầu, dù sao vẫn phải kiêng dè.

Lúc đang muốn đẩy anh ra, Tiểu Ái thoáng thấy bóng dáng cao ráo, lẳng lẽ ở đầu cầu thang. Cô không biết anh lên từ lúc nào, cũng không biết anh nghe được bao nhiêu, đứng đó từ bao giờ. Tiểu Ái nhắm mắt lại, cánh tay vốn muốn đẩy anh ra lập tức thay đổi, vòng lên cổ anh bất ngờ đáp lại nụ hôn một cách nhiệt tình, vui vẻ.

Trên ban công tĩnh lặng, lúc này chỉ còn tiếng thở đứt quãng của hai người. Cánh tay anh siết chặt trên eo cô, không chịu nổi sự đáp lại ấy, anh bắt đầu di chuyển trên người cô, hơi thở gấp gáp của anh càng lúc càng gấp, đến sau cùng, anh đẩy mạnh cô ra.

“Em đang làm gì vậy?” Dưới ánh sáng màu vàng mờ, cô nàng hồ ly tinh vừa quyến rũ anh đang dựa vào lòng chớp chớp cặp mắt đen thuần khiết nhìn anh chăm chú. Thực sự không chịu nổi ánh mắt đó, lập tức Thôi Thái Dạ đẩy Tiểu Ái ra xa: “Chết tiệt! Em dừng lại ngay cho anh. Đừng có ép anh phải kéo em đi khách sạn!”

Tiểu Ái không thèm để ý chỉ nhếch mày cười, khoe mắt long lanh chuyển hướng về phía đầu cầu thang. Nơi đó, đã không còn bóng dáng kia nữa.

Tiểu Ái không ngờ bố mẹ lại nhiệt tình đến mức tiếp đón Thôi Thái Dạ qua đêm. Tuy phòng anh ở là phòng dành cho khách, nhưng đầu sao đây cũng là lần đầu tiên anh đến nhà họ. Như vậy có thể nói, lúc này bố mẹ cô rất hài lòng về anh.

Trước khi đi ngủ, cả nhà quay quần trong phòng khách xem phim. Dung Kỳ từ đầu tới giờ ngồi trên sô-pha cầm sách đọc, cứ như trước đó không thấy bất cứ cái gì trên gác. Nhưng Tiểu Ái để ý thấy, cả buổi sáng anh không hề chủ động nói chuyện với Thôi Thái Dạ. Cho dù Thôi Thái Dạ có lên tiếng trước, anh cũng chỉ gật hoặc lắc đầu qua quýt. Anh càng như vậy, trong lòng Tiểu Ái càng khó chịu. Cô không biết mình đang làm gì, nhưng chính là muốn trước mặt anh thân thiết với Thôi Thái Dạ, giống như muốn ngầm ngầm tuyên bố rằng tình yêu của họ ngọt ngào đến nhường nào, nhưng sự mất kiểm chế hoang đường lúc đầu cô đã quên sạch.

Thấy Tiểu Ái và Thôi Thái Dạ thân mật như vậy, mẹ lại than ngắn thở dài về cuộc sống của Dung Kỳ. Tin tức trước đó họ tuy không rõ lắm, nhưng cũng từng nghe qua, vì thế hơi lo lắng với chuyện chung thân đại sự của anh. Con trai lớn rồi, sự nghiệp cũng khá thành công, tại sao không chịu tìm cho mình một người bạn gái chứ? Bà không tiện mở miệng, vì thế ông Dung đã mở lời, nói rằng Tiểu Ái bây giờ đã lớn rồi, mọi thứ cũng đi vào ổn định, tại sao Tiểu Kỳ vẫn chưa có động tĩnh gì? Tiếp đó lại nhắc đến con gái của nhà ai xinh đẹp, năng động, bảo anh lúc nào đó cùng đi ăn cơm xem mặt.

Dung Kỳ đặt sách xuống, mỉm cười với hai người, chỉ nhẹ nhàng nói mình hiện tại lấy sự nghiệp làm chính nên chuyện kia vẫn chưa có dự định, việc hẹn gặp đi ăn là không cần thiết. Dưới ánh đèn, nụ cười của anh vô cùng tự nhiên nhưng đôi mắt vẫn vô hồn.

Tiểu Ái nhìn chăm chú về mặt đó, trong lòng tựa như có tảng đá đang đè lên. Bố mẹ yêu thương bọn cô như vậy, nếu như một ngày, họ phát hiện ra giữa cô và Dung Kỳ trước đó đã từng xảy ra chuyện vô cùng hồ thẹn và dơ bẩn thì hai người sẽ tức giận đến mức nào đây? E rằng, ngay cả đứa con gái này cũng không thêm nhận nữa. Tiểu Ái vô thức nắm chặt ngón tay, sau đó không nhìn Dung Kỳ.

Ban đầu cô nghĩ rằng ở nhà một đêm, ngày mai người nào người đấy quay về thành phố S. Vậy mà hôm sau, khi trời vừa sáng, cô đã bị mẹ lôi từ trong chăn ấm ra, nói hôm nay cả nhà sẽ đi chơi.

Lúc xuất phát, năm người ngồi trên xe của Dung Kỳ. Thôi Thái Dạ ngồi ghế phụ, còn cô thì ở chỗ cách xa anh nhất, suốt dọc đường cô nhắm mắt giả vờ ngủ. Sau khi xuống xe, đặt chân lên chiếc cầu tàu quen thuộc, người thấy mùi gió biển ẩm ướt trong không khí, cô mới phát hiện ra họ đã đến cầu tàu thành phố Z.

“Thế nào, niềm vui bất ngờ chứ?” Thôi Thái Dạ từ phía sau giữ lấy vai Tiểu Ái, đẩy cô về phía trước. “Trước đó Dung Kỳ đã mua một chiếc du thuyền, nếu như không phải một người cùng chơi thuyền nói với anh thì anh cũng chẳng biết được, Regal 4080 là du thuyền dùng cho gia đình tao nhã mà xa xỉ, trước kia anh còn nghĩ rằng cậu ấy không có tiền cơ. Con người này đúng là lạnh lùng, khó đoán. . . Tiểu Ái, em làm sao vậy, có lạnh lắm không?”

Lúc này Tiểu Ái mới hồi phục lại tâm trí: “Anh nói cái gì?”

“Sao em lại run rẩy như vậy? Đã biết mình sợ lạnh thì mặc nhiều áo vào chứ! Nào, mau lên thuyền, trong đó ấm áp hơn, rồi bảo Dung Kỳ pha cho em tách cà phê, tay nghề của cậu ấy rất chuyên nghiệp đó!” Thôi Thái Dạ ôm Tiểu Ái vào lòng, còn chưa kịp cự tuyệt thì cô đã bị đẩy lên trên.

Chiếc du thuyền thân trắng, đáy đen, cánh cửa kiểu sắt đất rất xinh đẹp. Trong phòng ăn, cửa sau của nhà bếp còn có lối dẫn tới phòng ngủ chính ở

khoang trước... Tiểu Ái bỗng thấy ngột thở, cảm giác đau khổ, nhục nhã, và yếu đuối lần lượt dâng trào, lập tức cô muốn quay người bỏ chạy. Nhưng cả nhà đều đang ở đây, cô không thể... tuyệt đối không thể biểu hiện ra một chút khác thường nào.

Bố mẹ cũng lần lượt lên thuyền, Thôi Thái Dạ đưa họ đi khắp nơi thăm quan, giới thiệu qua chức năng của mỗi khu vực. Tiểu Ái ngồi trên ghế sofa màu trắng, ngẩn ngơ nhìn bầu trời qua cánh cửa sổ hẹp dài.

Một cốc trà sữa ấm được đưa đến trước mặt, Tiểu Ái ngẩng đầu, đối diện là khuôn mặt vô cùng điển trai và đôi mắt sâu thẳm.

“Thái Dạ nói em muốn dùng cả phê nhưng anh biết em thích trà sữa...” Lời nói của anh bị cắt ngang bởi động tác đưa tay ra hất tung cốc trà của Tiểu Ái. Giống như con thú nhỏ đột nhiên bị chọc tức, cô nhìn anh chăm chăm với ánh mắt tức giận, căm ghét và đau khổ. Cô biết bản thân phải nhẫn nhịn, nhưng cô không thể hiểu điều này được coi là như thế nào? Những chuyện đó, rốt cuộc được coi là gì?

Trước hành động đó của Tiểu Ái, Dung Kỳ không hề tức giận, mà chỉ quỳ xuống thu dọn đồng bừa bãi trên sàn thuyền: “Bố mẹ sắp xuống rồi, đừng để họ thấy đáng về này của em” Giọng nói trầm nhẹ, lạnh lùng của anh vang lên, Tiểu Ái liếc nhìn chiếc áo len đã bị ướt của mình, không nói lời nào lao vào khoang trước.

Vừa đặt chân vào cánh cửa đó, cô lập tức thấy hối hận. Dưới ánh đèn vàng nhạt, khi Tiểu Ái thấy chiếc giường đó thì những kí ức đã qua lại cùng lúc dâng trào cuộn cuộn như sóng thủy triều.

Cô vẫn nhớ như in cơ thể cường tráng dính chặt rồi không ngừng vuốt ve cô. Sự nóng bỏng, khao khát của đôi môi lạnh giá, mềm mại khi hôn cô, giọng nói không ngừng bên tai gọi tên cô, và những động tác kịch liệt mỗi lần thâm nhập vào cơ thể... Lần lượt từng hình ảnh hiện lên rõ rệt trước mắt cô.

Tiểu Ái loạng choạng lùi hai bước, định rời đi nhưng không ngờ có người đang đứng phía sau. Lúc xoay người, má cô vô tình chạm vào một vật thể mềm mại như sương. Tiểu Ái kinh ngạc mở to mắt, trong khoảng cách gang tấc lại là khuôn mặt mang vẻ vô cùng ngạc nhiên của Dung Kỳ. Trong thời khắc đó, những cảm xúc phức tạp khó hiểu cuộn cuộn dâng trào trong cô. Đường như, cảm giác nào đó đã bị thức tỉnh. Tiểu Ái hoảng loạn lùi về phía sau một bước liền vấp phải cạnh giường, anh lập tức đưa tay đỡ lấy cô, cả hai người cùng ngã xuống mặt sàn.

Hơi thở mang theo mùi thơm hoa cỏ nhẹ nhàng bao phủ trên sống mũi Tiểu Ái. Giữa hai đôi môi, tiếng thở của họ quấn quýt cùng nhau, đầu ngón tay lạnh lạnh của Dung Kỳ gạt những sợi tóc rũ trên chóp mũi cô. Cô nghe thấy anh nhẹ nhàng gọi tên: “Tiểu Ái!”

Bất chợt toàn thân Tiểu Ái nóng rực. Cảm giác kỳ quái mà khó chịu đó lại khiến cho cả người lẫn trái tim cô run rẩy, đó là cảm giác chưa từng có ngay cả khi Thôi Thái Dạ hôn cô mãnh liệt. Trong chốc lát, Tiểu Ái như đang luẩn quẩn một vòng trong địa ngục, cô liền đẩy mạnh Dung Kỳ ra, hoảng loạn chạy ra ngoài.

Cô không hiểu tại sao mình lại như vậy? Lúc anh lại gần, những phản ứng kỳ quái của cơ thể, còn có cả sự quẫn bách và hoảng loạn trong lòng lại có thể lần át được sự nhục nhã và căm ghét. Lẽ nào chuyện đó... sau khi trải qua một lần, sẽ biến thành thèm muốn sao?

Nhưng mà... anh là anh trai của cô.

Trên đường trở về, đã hơn hai tiếng đồng hồ nhưng ngồi trong xe DBS cô hết lắc đầu rồi lại thờ dài. Thôi Thái Dạ thấy vậy không nhịn được cười nói: “Sao vậy, thật sự muốn anh đến mức đó ư? Được, dù sao thì hiện tại cũng đang rảnh rỗi, em thấy là nên đến chỗ em hay chỗ anh đây?”

Tiểu Ái tức giận trừng mắt nhìn, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào cô lại thốt lên câu: “Được thôi! Về đến chỗ anh đi!”

Vô lăng trong tay Thôi Thái Dạ bị lệch một cái, suýt nữa thì đâm vào hàng rào bảo vệ. Anh vội kiểm chế tâm trạng, điều chỉnh lại đường đi của xe đồng thời lái với tốc độ chậm. “Bé con, em đừng có mà dọa anh, em ăn nhầm cái gì à?”

“Đi hay không thì nói một câu, bớt lái nhài!” Cô nóng nảy khoanh tay, mặt đỏ sẫm, đáng vẻ rất giống như đi đánh trận.

Anh nhìn cô ý tứ sâu xa rồi đột nhiên bật cười: “Được thôi! Em đã mở miệng thì anh không có lí do gì để cự tuyệt, đi đến chỗ anh vậy!” Nói xong, Thái Dạ nhấn ga, chiếc xe phóng như bay, rất nhanh rời khỏi đường cao tốc.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chuyện tình liễu lĩnh

Tính ra đây có lẽ là lần thứ ba Tiểu Ái đến căn hộ trên tầng thượng của tòa cao ốc này. Hai lần trước cô bị khiêng đến, chỉ có lần này là chính thức dùng chân của mình mà bước vào. Lúc trên xe còn hưng hăng, nhưng khi đặt chân vào căn hộ, vẻ kiêu ngạo của Tiểu Ái rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

“Phòng ngủ ở tầng trên, bên cạnh tivi có điều khiển, em tự mở lên xem!” Thôi Thái Dạ thì ngược lại, mặt mày thản nhiên, nói xong bước vào phòng tắm

tầng một. Cô đứng trong phòng khách một lúc, song cuối cùng vẫn đặt chân lên cầu thang xoay tròn màu bạc lờng lự bước lên tầng hai.

Tầng hai của căn hộ là một phòng ngủ kiểu mở rộng, với một chiếc giường đệm rất thấp, đối diện đặt bộ rạp phim gia đình mini. Lách qua chiếc giường đệm bên phải cầu thang là khung cửa kính sát đất thông ra sân thượng kiểu khép kín. Phía bên trái chiếc giường đệm chính là phòng thay đồ, lắp đặt cửa kính di động. Bên trong quần áo và phụ kiện được sắp xếp theo từng loại, ngay cả đến đồng hồ và nước hoa cũng có từng ngăn nhỏ riêng, giống như tủ quần áo của những ngôi sao.

Tầng hai không có ghế, Tiểu Á bèn ngồi xuống bên giường, ngẫu hứng mở một bộ phim. Đó là phim kinh dị, nhưng không có phụ đề tiếng Trung, cô xem một lúc không hiểu liền ném điều khiển xuống. Đang dở dở nằm bò trên mép giường chưa được mấy phút thì tiếng bước chân từ cầu thang vọng lên, Tiểu Á liền quay đầu lại nhìn.

Tên Thôi Thái Dạ này... thân dưới sao lại chỉ quấn một chiếc khăn tắm chứ? Tóc anh ta vẫn còn ướt sũng, vừa đi vừa lau, cảnh tượng đó hoàn toàn giống hệt với hình ảnh lúc nhân vật nam chính quyến rũ nhân vật nữ chính trong các bộ phim thần tượng.

Tiểu Á cứng người ngồi bất động bên mép giường, nhìn anh lại gần. Những đường cơ thể hiện lên rõ ràng, đũng mẫn, làm kích thích thần kinh não của cô. Kỳ thực mà nói, thân hình Thôi Thái Dạ thật sự rất tuyệt, cả cơ ngực và cơ bụng đều rất săn chắc, nhưng nhìn vào không thấy cường tráng, mà ngược lại có cảm giác hơi gầy. Nếu đem ra so sánh thì Dung Kỳ vẫn hơn nhiều, bà vai cũng rộng hơn... Tiểu Á bỗng đập mạnh vào đầu mình. Trời ơi! Cô đang nghĩ cái gì vậy chứ? Người đó là anh trai cô, là người anh trai có cùng quan hệ máu mủ với cô. Hôm nay cô đến đây không phải là vì muốn giải quyết tình cảnh khốn khổ khó bị sắc dục công tâm sao?

Thôi Thái Dạ nhìn người phụ nữ trước mặt, chốc thì ngây dại nuốt nước miếng, chốc lại ánh mắt mờ màng. Cuối cùng còn gõ vào đầu mình... thật là, thân hình của anh đáng sợ đến vậy sao?

Thôi Thái Dạ vừa vui mừng lại vừa cảm thấy buồn cười kéo cánh tay trên đầu Tiểu Á xuống. Anh muốn nói với cô rằng không cần phải quá căng thẳng, thực sự hôm nay đưa cô đến đây không phải là muốn cùng cô gì gì đó, chẳng qua là vì thấy vẻ mặt của cô nên cảm thấy thú vị mà thôi. Tuy nhiên, anh còn chưa kịp mở miệng thì đã bị cô lao vào bắt nạt làm cho giật nảy mình.

Tiểu Á tròn mắt như hòn bi ve, sau khi nhìn anh ba giây rồi cứ thế nhắm mắt tiếp tục hôn lên môi anh.

Thôi Thái Dạ thật sự không hiểu cô đang diễn vai gì. Nhưng dẫu sao đây cũng là lần đầu cô chủ động, và còn mãnh liệt như vậy. Anh đâu phải giả vờ đoan chính, lập tức ôm lấy người cô, dùng kỹ thuật hôn điều luyện trên choker lại.

Một phút sau, cái miệng nhỏ mềm mại kia vẫn đang ra sức gặm nhấm, thậm chí còn trượt từ cổ xuống, hôn lên bờ ngực trần của anh. Thôi Thái Dạ nhướng mắt nhìn, vừa lúc thấy đầu lưỡi màu hồng của cô đang liếm lên cơ thể mình... Trong giây phút đó anh thầm nghĩ: “Cô bé này sao vậy? Bỗng nhiên sao lại dụ dỗ anh?”

Hít sâu vài lần, Thôi Thái Dạ khó khăn lắm mới lấy lại chút lí trí, đang muốn đẩy cô ra, nào ngờ lúc đó cô lại tiến sát trước mặt anh, dùng đôi mắt đen quyến rũ cầu xin anh: “Thái Dạ, ôm em...”

Lúc này thì mọi lí trí đều sụp đổ. Con bé chết tiệt, dám bày ra vẻ mặt quyến rũ như vậy! Muốn bị đè lăm đúng không? Được, anh sẽ cho cô toại nguyện.

Toàn thân anh bùng nổ, lật người đè lên thân mình cô, thế tiến công như thác nước chảy xiết. So với anh, những động tác miễn cưỡng dụ dỗ lúc nãy quả là không đáng để nhắc đến. Về mặt anh phút chốc thay đổi, đôi mắt tỏa ra những tia sáng ám muội, quyến rũ, giống như những ngọn lửa nhỏ li ti không có điểm dừng, khao khát lan rộng cả thế giới.

Với độ nóng và sức tấn công mãnh liệt như vậy nên dù có cách chiếc áo len trên người thì Tiểu Á cũng có thể cảm nhận được. Nhìn Thôi Thái Dạ nhắm mắt hôn say sưa, trong lòng cô không nên được hoảng loạn, đầu vô thức quay đi. Tuy nhiên, động tác đó lại khiến môi anh hạ lên vành tai cô. Cô nghe thấy anh cười khê, sau đó ngậm lấy nó, đầu lưỡi linh hoạt vẽ lên đó một đường viền. Cảm giác vừa ngứa vừa rập ruyền đến, Tiểu Á chau mày, rồi nhắm mắt lại.

Hơi thở gấp gấp bao lấy Tiểu Á, mang theo mùi nước hoa Eau de Cologne cao quý, nhẹ nhàng, kết hợp với sữa tắm Chanel. Mùi hương này làm cô nhớ đến Dung Kỳ. Anh thực sự rất ưa sạch sẽ. Trên quần áo luôn có mùi hoa cỏ thoang thoảng, hơi thở thanh tịnh. Trên tóc, trên ngón tay đều là mùi hương nhẹ nhàng, thanh khiết, giống như những giọt nước long lanh trên lá cây sau cơn mưa xế chiều. Dù trong cái đêm mệt mỏi nhất kia, những mùi hương đó vẫn tỏa ra từ người anh. Dường như những hương hoa dịu dàng thoang thoảng ấy đã ngấm sâu vào xương cốt anh, trở thành một bộ phận của riêng anh.

Những ngón tay luồn vào chiếc áo trắng đã kéo Tiểu Á khỏi mạch suy nghĩ. Cô vừa hoảng loạn vừa lo lắng, không hiểu tại sao mình lại nghĩ đến Dung Kỳ. Bây giờ rõ ràng cô đang nằm trên giường cùng với người đàn ông khác. Rồi cuộc cô đang nghĩ cái gì? Tại sao cô vẫn không thể nào quên được Dung Kỳ.

Ngón tay của Thôi Thái Dạ trượt đến ngực làm Tiểu Á choáng tỉnh, lúc này cô đang làm cái gì vậy? Sao lại dùng cách thức vô vị này? Cô định chứng minh cái gì chứ? Cô lập tức đẩy anh ra. Giữa khoảng cách nụ hôn của anh, cô nói lời xin lỗi. Tuy nhiên, người đàn ông ở trên cứ như không nghe thấy gì, lập tức kéo chiếc áo len lên tận giữa cánh tay, thuận tiện giữ chặt lấy hai tay cô.

Hai người chỉ ngăn cách bởi chiếc áo ngực mỏng manh, hơi thở của anh ở trên đỉnh đầu cô, vuốt ve mái tóc, rồi hôn lên chóp mũi cô, sau đó là bờ môi, cằm, ngực... Quần áo Tiểu Á đã bị lột hơn nửa, đôi tay lại mất đi tự do, cô lúc này đừng nói là cảm giác, ngay cả ý nghĩ mẫn người, đánh người cũng đều đã xuất hiện.

Tiểu Ái giãy giụa mấy lần, cuối cùng hai tay cũng thoát ra khỏi anh, cô kéo lại áo len, hoảng loạn đẩy anh ra. Thôi Thái Dạ gầm lên câu đùng nào loạn nữa, rồi lại hạ thân xuống, một lần nữa cô lại ra sức đẩy anh. Sau vài lần như thế, Thôi Thái Dạ cuối cùng cũng nổi cáu.

“Dung Tiểu Ái! Em thử đẩy một lần nữa xem!” Khuôn mặt điển trai của Thái Dạ hơi cau có, ánh mắt tràn ngập lửa dục đang cố kìm nén: “Em thử đẩy anh một lần nữa xem, anh đảm bảo ngày mai em không xuống nổi giường!” Anh nghiêng rặng nghiêng lợi gầm nhẹ, cánh tay chống hai bên nổi gân xanh cuộn cuộn. Cảnh tượng ôm cô lăn lộn trên giường từ một năm trước anh đã bắt đầu nghĩ đến. Đồi lại trước đây, nếu anh muốn ôm người phụ nữ nào, đâu phải mất thời gian lâu như vậy. Mặc cười nhất là từ sau khi xác định được tình cảm của mình, anh liền bắt đầu từ từ cắt đứt quan hệ với những tình nhân trước. Suốt một năm nay, anh quả thực thanh tâm tiết dục, một lòng một dạ chỉ cưng chiều mình cô. Nhưng bây giờ, tại thời điểm then chốt như vậy, cô lại đột nhiên kêu dừng. Thật đáng chết! Lẽ nào cô cho rằng anh là dụng cụ để tiêu khiển hay sao? Lúc cần đến thì trêu chọc, không cần thì lập tức đá bay?

Ngày mai không xuống nổi giường sao? Mặt cô lập tức trắng nhợt, tuy nhiên thần thái ấy không lộ rõ lắm.

“Sợ rồi phải không, sợ thì ngoan ngoãn đi. Anh sẽ dịu dàng một chút...” Thôi Thái Dạ vừa nói vừa khom người, còn chưa hôn tới, thì lại bị cô đẩy ra. Cuối cùng Thôi Thái Dạ cũng bị chọc tức, lửa giận và lửa dục vọng pha trộn thành một khối, bộc phát triệt để, bỏ mặc việc có dịu dàng hay không. Anh giữ chặt lấy cánh tay vướng víu của cô, tiếp tục đè lên. Thôi Thái Dạ cảm nhận được sự giãy giụa của Tiểu Ái, tuy nhiên lúc này bất cứ động tác nào đối với anh mà nói đều biến thành sự dụ dỗ. Hơi thở nặng nề của anh lướt trên da thịt mềm mại, lạnh mìn, nhất quyết không buông cô ra.

Tiểu Ái hoảng sợ, bắt đầu kêu khóc, ra sức chống cự. Ngay cả những lời như bố mẹ cứu con cũng gào lên, rồi đến tên của Dung Kỳ cũng tự nhiên trượt ra từ cổ họng.

Cơ thể Thôi Thái Dạ cương cứng lại, khuôn mặt tối sầm “Em gọi ai? Vào lúc này mà em lại có thể gọi tên anh trai em?” Cô gào tên bố mẹ cô thì được, nhưng vừa gào đến Dung Kỳ anh liền thấy toàn thân không thoải mái, cảm giác như đang xâm hại đến em gái người bạn thân nhất của mình.

“Đồ khốn khiếp! Đã kêu anh dừng lại rồi mà!” Tiểu Ái dùng áo len trên tay che lấy ngực, trên mí mắt thấy có ngấn nước. Thôi Thái Dạ bị dục hóa thiêu đốt bất lực nâng trán: “Tiểu thư! Rốt cuộc là ai nói muốn đến chỗ anh? Lại là ai vừa thấy anh tắm xong liền gấp rút lao tới? Em coi anh là cái gì? Trai bao của vũ trường sao? Gọi cái thì đến, vẫy tay cái thì đi hay sao? Cho dù là trai bao thì trong tình huống đó, cũng chẳng ai có thể dừng lại được!”

Tiểu Ái biết anh sẽ không đề lên tiếp nữa, vì thế mếu máo làm nũng: “Anh đâu phải là trai bao, anh là bạn trai của em mà, bạn trai không phải nên tôn trọng bạn gái sao?”

Thôi Thái Dạ rất tức giận. Sau khi cốc liên tiếp lên đầu Tiểu Ái, anh lập tức lật người xuống giường, đi về phía cầu thang.

“Anh làm gì vậy?” Tiểu Ái che lấy ngực, ngồi trên giường hiếu kì hỏi.

“Hạ hỏa sinh lí!” Anh tròn mắt nhìn cô không thiện cảm: “Con bé chết tiết kia! Trước khi anh lên, em tốt nhất là mặc quần áo chỉnh tề. Nếu để anh thấy dáng vẻ không ra sao này của em, thì đừng trách anh lại đè lên người em một lần nữa!”

Dung Tiểu Ái gạt đầu lia lại, lập tức mặc quần áo.

Chuyện giường chiếu liều lĩnh lần này kết thúc bằng việc Dung Tiểu Ái nằm trên giường của Thôi Nhị thiếu gia xem đĩa phim. Cho đến khi ngủ cùng với Thôi Thái Dạ trên chiếc giường đó khiến anh cả đêm ba lần phải đi dội nước lạnh. Mùa đông mà dội nước lạnh, rất dễ bị cảm cúm. Đã rất lâu Thôi Thái Dạ không bị ốm, lần này quả là rất nghiêm trọng. Người gieo họa là Dung Tiểu Ái vì vậy mỗi ngày cô đều đến nhà anh, mang cháo và thuốc, đồng thời hỏi thăm anh ân cần.

Kể từ khi Thôi Thái Dạ bị ốm thì ngày càng y lại như trẻ con. Mỗi lần Tiểu Ái đến đều bắt cô phải đích thân bón cho anh ăn, lại còn luôn đòi cô ở lại qua đêm chăm sóc nữa. Tiểu Ái bắt đầu cảm hận sự nhàn rỗi của mình. Nếu như lúc này có bộ phim dài tập nào đó phải quay gấp rút, thì có lẽ cô không phải khổ sở như thế này.

Sau Tết nguyên đán, thời tiết càng lạnh hơn. Tư Nhã vừa hoàn thành xong bộ phim dài tập, hẹn Tiểu Ái ra ngoài ăn cơm. Lúc đó Tiểu Ái vừa nhận được thông báo casting mới. Tư Nhã hiếu kì nhìn qua, lập tức phát hiện ra điểm không hợp lý. Đường đường với quan hệ của ông chủ Sun, Thôi Thái Dạ sao có thể chỉ sắp đặt được mấy cái casting kiểu này thôi sao? Theo cô được biết, những bộ phim dài tập mới khởi quay tháng hai này chỉ riêng thành phố Z đã có tới bốn bộ chứ càng không nhắc đến những thành phố khác.

Sau khi xem lại kĩ càng, Tư Nhã đã tìm ra được manh mối. Không ngờ người quản lý này thật sự rất biết lấy việc công làm việc tư. Những vai casting không được sắp xếp đều có cảnh hôn, nhiều vai thậm chí còn có cảnh nóng trên giường.

“Thôi đại gia thật là quá bao bọc cậu rồi đó! Thảo nào dù đã tốt nghiệp hơn nửa năm mà cậu vẫn là nhân vật vô danh tiểu tốt không ai biết đến. Phim truyền hình bây giờ không có cảnh hôn thì hoàn toàn không được xếp vai chính. Còn như những vai phụ nhỏ kia, cậu có diễn nhiều đến đâu khán giả cũng không nhớ nổi. Anh ta quá gian manh đó! Không phải định đợi cậu năm năm sau chẳng làm nên trò trống gì rồi cười cậu về nhà đó chứ?” Tư Nhã vừa trêu chọc vừa nghiêm túc nhìn Tiểu Ái: “Cậu đấy à? Uống phí cho cậu thông minh cả đời mà nhất thời hồ đồ. Thôi Thái Dạ chính là muốn dùng tờ hợp đồng đó cướp cậu về đấy. Nói là trải thảm hoa hồng cho cậu, nhưng thực chất cái gì cũng phải qua tay anh ta sàng lọc, cậu như thế nổi tiếng được mới là lạ!”

Những lời nói của Tư Nhã khiến Tiểu Ái vô cùng tức giận. Cô luôn miệng kêu đã rơi vào ổ cọp, nhất định muốn Tư Nhã giải cứu. Tư Nhã vuốt mái tóc dài đẹp, nở nụ cười xinh tươi, rút tờ sắp xếp casting tháng hai của mình ra, từ tốn chỉ vào hai ba va diễn trong đó. Cô nói với Tiểu Ái, những vai này đều là thứ chính hoặc là vai phụ đặc biệt, chỉ là mỗi vai đều có một số cảnh hôn, nhắc cô có thể thu xếp thời gian đi phỏng vấn. Hơn nữa, mấy bộ phim này đều không quay ở thành phố Z, Thôi Thái Dạ cũng không thể đánh hơi ngay tin tức mà ngăn cản. Nếu như cô may mắn, ngay từ lần đầu tiên đã lọt vào

mất xanh của đạo diễn thì có thể cảm chắc vai diễn rồi. Ngoài ra, Tư Nhã còn cho cô số điện thoại của mấy nhân viên công ty sản xuất phim truyền hình những bộ phim đó.

“Trước khi đi casting thì cậu gọi điện chào hỏi trước, cứ nói là em gái mình. Như vậy ít nhất vấn đề an toàn của cậu đã được giải quyết, không đến mức vừa đi đã phải gặp họa đâu.”

“Trong số đó sẽ có người là đạo diễn phải không?”

“Không chắc chắn là đạo diễn, có thể là nhà đầu tư, v.v... Chủ yếu những người đó không giống với những người mà Thôi Thái Dạ tìm cho cậu. Người mà anh ta giới thiệu chẳng ai dám động đến cậu, còn những người mình giới thiệu thì cơ bản đều phải tự dựa vào khả năng của chính cậu, hiểu chưa?”

Tiểu Ái nước mắt rung rung: “Tư Nhã! Mình biết mà, cậu chính là vị cứu tinh của mình.”

Tư Nhã chống cằm vuốt ve cô như vuốt ve một chú cún con, cuối cùng thốt ra một câu: “Bớt nói lời thừa thôi, bữa cơm này cậu mời. Cộng thêm cả đi chơi sau bữa cơm và chơi đêm nữa?”

Tiểu Ái: “...”

Trong khi Tiểu Ái tự lập kế hoạch đi casting, thì giữa cô và Thôi Thái Dạ lại xảy ra một chuyện.

Hôm đó là ngày nghỉ, nhưng lúc sát giờ thì Thôi Thái Dạ bị gọi đi đàm phán hợp đồng mới. Ba người vốn dĩ có lịch đến họp liên hô to vạn tể, gọi bánh pizza rồi ngồi trong phòng họp đánh bài. Đang vui mừng thì trợ lý của Thôi Thái Dạ gõ cửa, nói ở đại sảnh tầng một có người tìm tổng giám đốc Thôi. Nghe giọng có vẻ là người quen, nhưng điện thoại của Tổng giám đốc lại không gọi được, cô ấy không biết có nên để người đó lên không.

Tiểu Ái vừa nghe xong thì rất vui, cô vốn định mở bàn đánh mạt chược, nhưng đáng tiếc lại thiếu mất một chân, hiện tại có người đang đến tận cửa, tốt thế còn gì bằng! Một trong ba người đang ngâm pizza liền dặn dò người trợ lý rằng, lập tức gọi điện hỏi thử bên dưới có biết đánh mạt chược không? Nếu biết thì để người đó đi lên, không biết thì báo đối phương để lại lời nhắn là có thể đi được.

Sắc mặt người trợ lý có vẻ rất khó chịu. Cô tên Lâm Tuyết, là thạc sĩ quản lý công thương, xuất thân dòng dõi Nho học. Lâm Tuyết có học thức cao, ngay cả tướng mạo cũng được trời ưu đãi, trang điểm ăn mặc vào thì càng xinh đẹp. Hai năm trước, sở dĩ cô đến Sun làm trợ lý cho Tổng giám đốc, phần vì lương cao, phần vì Thôi Thái Dạ.

Làm việc hơn nửa năm, khó khăn lắm cô mới cải thiện quan hệ với Thôi Thái Dạ từ nhân viên công ty bình thường phát triển thành bạn bè, thỉnh thoảng đi ăn cơm, nói chuyện riêng, nào ngờ giữa đường lại lòi ra một con ngựa ô tên Dung Tiểu Ái!

Trong mắt Lâm Tuyết, Tiểu Ái không được coi là xinh đẹp, cũng không phải là người có khí chất, lại còn hám tài, háo sắc, yêu hàng hiệu (mặc dù những điều đó do Lâm Tuyết suy đoán, nhưng đích thực cũng rất đúng...), nên chỉ có thể dùng hai từ dung tục và nông cạn để hình dung. Thế mà, khi cô ta vừa xuất hiện, Thôi Thái Dạ liền thay đổi những nguyên tắc làm việc trước giờ. Đem vai diễn tuyển chọn công khai của bộ phim “Vết thương” trao thẳng cho Dung Tiểu Ái - người có số điểm không hề cao. Lúc đó, Lâm Tuyết nhìn ảnh Tiểu Ái trên tư liệu, không hiểu nổi, tại sao một nữ sinh nhỏ nhoi như vậy lại có thể khiến cho Thôi thiếu gia phải phá lệ chứ? Từ trước đến giờ, cô chưa từng thấy họ hẹn hò, thậm chí ngay cả trong danh sách đặt hoa cũng không có cái tên Dung Tiểu Ái.

Sau đó, Thôi Thái Dạ hết lần này đến lần khác dùng quan hệ để đem đến cơ hội đóng phim cho cô ta. Trên báo còn đăng ảnh scandal của hai người. Các sự việc liên tiếp xảy ra khiến Lâm Tuyết bắt đầu có lòng thù địch mãnh liệt với Dung Tiểu Ái, một người mà cô chưa từng gặp. Mãi cho đến mùa xuân năm ngoài, khi anh lập lên một bộ phận quản lý trên tầng sáu của công ty Sun, và khi Dung Tiểu Ái hoàn toàn được thu nạp, Lâm Tuyết mới hiểu cơ hội của mình đã mất. Không chỉ vậy, còn thất bại một cách khó hiểu.

Cô thật sự không cam tâm. Bởi vì về bề ngoài của Dung Tiểu Ái giống như đoán trước, cô ta vốn dĩ chỉ là một cô gái trần tục trên đường phố vẫn thường gặp nhất, thường xuyên chọc tức Thôi Thái Dạ, nhưng sau mỗi lần như thế cô ta đều có bản lĩnh khiến anh vui vẻ trở lại.

Cô gái này tuổi tuy nhỏ, nhưng mưu tính thì sâu sa. Thôi thiếu gia lúc ở công ty thì cô ta biểu lộ một dáng vẻ, khi anh vừa rời khỏi lại là dáng vẻ khác. Cứ nói như bây giờ thôi, lại còn muốn đánh bài ở trong công ty nữa chứ. Cô ta có phải thật sự coi mình đã là bà Thôi không vậy? Cho dù là bà Thôi, nơi này là công ty, đâu phải nơi để chơi đùa chứ?

Thấy người trợ lý vẫn đứng đó, Tiểu Ái nhướn mày: “Trợ lý Lâm, sao vậy? Lẽ nào... cô cũng định đánh mạt chược?”

Lâm Tuyết: “...”

“Tiểu Ái! Trợ lý Lâm người ta là người đẹp có khí chất, nào có thể giống cô vừa gặm pizza vừa đánh bài chứ?” Châu An xù lông, chen vào một câu.

Lâm Tuyết: “...”

“Khí chất hay không khí chất không quan trọng! Điều cốt yếu người ta là trợ lý, hiện tại lại đang là giờ làm việc. Cô nghĩ rằng sẽ giống như chúng ta à? Hiếm mới có ngày nghỉ mà còn bị bắt đến họp, giữa chừng ông chủ lại chạy mất. Chạy mất rồi thì thôi, còn bắt chúng ta phải đợi ở đây làm gì nữa?” Ngô Kỳ San đánh một quân bài xong liền hô to: “Tôi lại thắng nữa rồi! Đưa tiền, đưa tiền!”

Tiểu Ái và Châu Châu đồng thanh kêu hừ một tiếng, bỏ bài và đồ ăn xuống bắt đầu tính tiền. Trên bàn đá cẩm thạch màu đen sáng bóng, trang nhã trong phòng họp bây giờ đã là một đống bừa bộn...

Lâm Tuyết nghĩ nếu mình còn tiếp tục đứng nhìn thì nhất định sẽ thấy cô ta giống như loại đàn bà chanh chua thích mắng người khác, vì thế biết thân biết phận vội vàng đóng cửa bỏ đi.

“Này! Cô ta đi rồi!” Châu Châu khẽ nói, nháy mắt với Tiểu Ái.

Dung Tiểu Ái đưa tiền cho San San, cười giả hoạt. Sau gần một năm đến nơi này, ai là người, ai là quỷ sao cô lại không thể phân biệt rõ chứ. Phụ nữ luôn vì đàn ông mà sinh lòng hận thù. Người phụ nữ này là loại người có dã tâm, nhưng không đủ hung ác độc địa, vì thế những lúc bình thường, cô sẽ không gây khó dễ với cô ta. Nhưng hiện tại, Thôi Thái Dạ đã là bạn trai cô, bất luận lúc đầu cô qua lại với anh xuất phát từ mục đích gì thì đối với bạn trai của mình, đương nhiên là cô sẽ quản lý nghiêm ngặt. Loại thư ký xinh đẹp suốt ngày chỉ muốn leo lên giường bạn trai cô, nhắc nhở đúng lúc vẫn là cần thiết!

Ba người nhàm chán tiếp tục đánh bài và ăn pizza, nào ngờ năm phút sau lại có tiếng gõ cửa. Lần này, ngoài Lâm Tuyết còn có một mỹ nhân khác đứng bên cạnh. Đây quả thực là một vị tuyệt thế giai nhân.

Trời rất lạnh, vậy mà cô gái cao ráo xinh đẹp này chỉ mặc một chiếc áo gió mỏng manh, làn da trắng ngần, đường nét khuôn mặt thon gọn, đôi mắt màu nâu nhạt quyến rũ. Bất kể nhìn từ góc độ nào, đều hoàn mỹ đến nỗi không bói móc được khiếm khuyết. Giai nhân lướt nhìn một lượt, giọng điệu bức tức hỏi: “Xin hỏi, tôi có thể ở đây đợi Thái Dạ không?”

Thấy có vấn đề, Châu Châu và San San đá mày nháy mắt nhau. Hình như Tiểu Ái và ông chủ hẹn hò còn chưa lâu nhỉ? Nhanh như vậy đã có người tìm đến tận cửa gây chuyện rồi sao? Thôi thiếu gia ơi! Thôi thiếu gia! Anh quả là lợi hại thật đó!

“Cô biết đánh mặt chược không?” Về mặt Tiểu Ái không hề biến đổi. Đối phương nghi hoặc nhìn cô, ngoài sự khó hiểu trong ánh mắt còn mang chút gì đó xem thường. Nhưng dù thế nào, cô ta vẫn cười, nhẹ nhàng lắc đầu, đi đến ghế sô-pha trong phòng họp ngồi xuống. Tư thế tao nhã, động tác thoải mái tự nhiên, như tuyên bố rất rõ ràng rằng cô ta không cần thiết nhìn sắc mặt bất kỳ người nào trong này, cô ta sở dĩ hỏi thăm cũng chỉ là vì lịch sự.

“Tiểu Ái!” Châu Châu lại gần cô khẽ giọng: “Cô không mau lấy thân phận nữ chủ nhân đến gạt hời hợt của cô ta đi chứ? Bằng không đến khi ông chủ quay về, cô ta hung hăng lao đến thì biết làm sao?”

“Châu Châu, anh calm down!” San San hiểu, trong lòng Tiểu Ái đã có tính toán, đầu cần anh phải đưa ra chủ ý. “Theo tôi thấy, cô ta cùng lắm cũng chẳng qua là đồ bỏ đi, không cần phải để ý đến. Ngược lại cái cô trợ lý Lâm kia, vừa nhìn đã biết là có ý dẫn người lên.”

Tiểu Ái liếc nhìn giai nhân đang ngồi trên ghế sô-pha thần thái tự nhiên lật xem tạp chí, rồi hướng về hai người bên cạnh cong cong khóe miệng: “Còn muốn đánh bài nữa không đây? Không đánh nữa thì cứ coi như hai người chịu thua, tất cả tiền thuộc về tôi.”

Nghe thấy vậy, Châu Châu và San San vội vàng lao vào “trận chiến nảy lửa.” Họ đánh bài cả buổi chiều mà Thôi Thái Dạ vẫn chưa quay về. Giai nhân lúc đầu còn bình tĩnh sau đó thì liên tục gọi điện thoại. Đến cuối chiều, sau hàng loạt động tác đuối khéo như tắt đèn, đóng cửa của Châu Châu và San San, cô ta chau mày rồi vội vàng bỏ đi.

Giai nhân đi chưa lâu thì Tiểu Ái nhận được điện thoại của Thôi Thái Dạ. Hóa ra anh ta bị người đàm phán hợp đồng bẫy, khẳng khái bắt uống rượu. Hậu quả bị say nên cả buổi chiều đã ở nhà ngủ, bây giờ đầu vẫn còn đau, nên muốn Tiểu Ái mua com tỏi đến, tiện đó chăm sóc anh.

Dung Tiểu Ái vô cùng tức giận, thầm nghĩ anh ta giờ trò thiếu đứng đắn không cho cô nhận nhiều phin, đã thế còn dám coi cô như bảo mẫu nữa chứ! Cúp điện thoại, Tiểu Ái tức giận đùng đùng chạy tới khu căn hộ. Cửa vừa mở, anh đã trao cho cô một cái ôm nồng nhiệt, mùi rượu nặng theo hơi thở tỏa ra nồng nặc. Anh giống như một chú gấu không đuôi dán lấy cô kéo vào trong nhà.

“Tiểu Ái!” Đôi mắt Thôi Thái Dạ nhìn cô chăm chú, ngoài sức nóng tỏa đi khắp nơi, thì cơn say còn chưa tiêu tan, Tiểu Ái bị đè lên ghế sô-pha, vừa đánh bàn tay đầy lông lá, vừa chỉ vào mũi anh mắng: “Thế nào? Bây giờ em đã thành bảo mẫu của anh rồi đó! Lúc thì ôm, lúc lại say rượu. Còn bắt em và bọn Châu Châu, San San ở công ty đợi anh vô ích một buổi chiều nữa chứ!”

Anh nhìn cô cau mày quắc mắt mắng, nụ cười trên khóe môi càng tươi hơn. Tiểu Ái của anh ngay cả mắng người cũng đáng yêu như thế, thật sự càng nhìn càng thích.

“Anh còn không mau buông tay ra. Thức ăn đều đã bị đè hỏng rồi!” Phải một lúc lâu sau Tiểu Ái mới đẩy được con gấu không đuôi này ra. Sau đó, cô cho mì và rau xào vào đĩa, đặt trên bàn trà và bắt đầu ăn. Thôi Thái Dạ dựa vào ghế sô-pha, nhìn cô mỉm cười. Tiểu Ái sợ lạnh, mùa đông luôn mặc áo khoác da rất dày, thân dưới vì thói quen thích đẹp nên mặc váy ngắn kết hợp với boots dài. Chiếc váy vừa ngắn lại vừa chặt, khiến cô chỉ có thể ngồi quỳ trên thảm len bên bàn trà. Nhưng tư thế này vẫn tạo ra một khoảng cách với chiếc bàn trà thấp, tay áo khoác và chiếc giày da của cô lại dài, vì thế trông đáng vẻ vô cùng lóng ngóng, giống như một chú gấu lông nhung đáng yêu.

“Gấu” rất sợ lạnh, trong nhà rõ ràng có điều hòa nhưng không chịu cởi áo khoác ngoài, chấp nhận khổ sở đưa từng sợi mì vào cái miệng tham ăn. Mái tóc xoăn dài chốc chốc lại rủ xuống bên miệng, cô vén hai cái, làm lông trên tay áo rụng vào bát mì. Không thèm để ý cô gạt đi, rồi lại tiếp tục đưa mì vào miệng, tình huống tiếp tục lặp lại với sợi tóc. Cô bực mình mắng chửi mấy câu, rồi cũng cật tóc lên. Sau khi xử lý êm đẹp mái tóc đáng ghét, cô vui vẻ ăn tiếp, cái miệng nhỏ xinh xắn giờ đây phồng lên chẳng khác gì ếch, hai bên còn dính toàn dầu.

Thôi Thái Dạ ngồi trên sô-pha lắc đầu, đứng dậy trượt tới chỗ tắm thơm cảm giác ăn giúp cô lau khóe miệng: “Tiểu Ái!” Anh khẽ gọi tên cô, cô vâng một tiếng nhưng không ngừng đầu lên, tiếp tục ăn.

Anh gọi tiếp mấy lần, cuối cùng cô cũng chịu ngừng đầu, nhú mồm đầy nghi hoặc.

“Tiểu Ái...” Anh nhẹ nhàng vuốt má cô, khẽ cười, sự nghiêm túc đọng đầy đáy mắt: “Hay là chúng mình kết hôn nha!”

“Phụt!”

Tiểu Ái bị anh làm cho giật nảy mình, phụt mì ra khỏi miệng. Lúc cô đang suy nghĩ phải nói thế nào thì chuông cửa vang lên, anh vỗ vỗ vào đầu cô, đứng dậy mở cửa.

Tiểu Ái lấy khăn giấy lau miệng, vừa quay đầu ra thì thấy bóng dáng cao ráo quen thuộc đang đứng ở cửa – là giai nhân chiều nay. Còn tìm đến tận cửa nữa, quả là lợi hại đó!

Anh đang nhớ lại cảnh tượng chính chính cung và các phi tần đung độ nhau trong các bộ phim truyền hình, thì chỗ cửa lại bất ngờ có thêm một bóng dáng khác nữa. Bóng dáng đó hiển nhiên còn rất thủ đoạn, vừa xuất hiện đã lao vào lòng Thôi Thái Dạ. Thật không thể xem thường, vẻ khôn khéo trên khuôn mặt xinh đẹp đó còn điêu luyện hơn cả cô.

Nhưng, tại sao lại là một cô bé? Lòng mảy Tiểu Ái giật giật, chắc không phải là... Quà nhiên, sau cái ôm đó, cô bé liền cất tiếng nói.

“Bố à! Lộ Sa cuối cùng cũng được gặp bố!”

Thôi Thái Dạ: “...”

Dung Tiểu Ái: “...”

Thật là nực cười khi mà vào cái ngày nhận được lời cầu hôn, cô lại phát hiện ra bản thân có khuynh hướng trở thành mẹ kế của một bé gái mười tuổi. Càng bất ngờ hơn khi người mẹ đẻ của đứa bé đó còn ôm lấy bạn trai mình rồi nói em nhớ anh lắm, anh có nhớ em không? Hoàn toàn không đếm xỉa đến chính cung đang ở trong nhà.

Khi cô ta liếc mắt nhìn về phía Tiểu Ái, cô đang lau đồ ăn vừa phun ra. Dẫu rằng quá mất vệ sinh... nhưng cũng không đến mức phải dùng ánh mắt khinh thường phốt lờ cô như vậy chứ? Dù sao cô cũng là người vật lộn trong giới điện ảnh, ít nhiều cũng có chút nhan sắc và khí chất mà!

Từ Nhã nghe đến đây thực sự không nhịn nổi nữa, liền hỏi Thôi Thái Dạ lúc đó thế nào? Anh ta chết rồi à? Cứ để mặc hai người một lớn một nhỏ ấy chạy đi chạy lại trong nhà sao?

Tiểu Ái khề ho một tiếng, rồi nói: “Ừm, đây mới là vấn đề trọng tâm!”

“Trọng tâm là gì vậy?” Từ Nhã thắc mắc.

Vấn đề là ở chỗ, Thôi Thái Dạ công tử phong lưu, xưa nay xoay quanh đủ các bông hoa đẹp, trước họ vẻ mặt bao giờ cũng luôn bình tĩnh, vậy mà khi đối diện với cô nàng giai nhân kia lại vô cùng hoảng sợ, đồng thời cảm xúc dâng trào mà kêu to hai tiếng: “Vy An?”

Lúc đó, Tiểu Ái đại khái có thể suy đoán rằng, lần này e là mình sắp hết thời rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Tình yêu tuyệt vọng

Rất lâu sau, Từ Nhã hỏi Tiểu Ái, lúc đó lý do chia tay với Thôi Thái Dạ rốt cuộc do hai người kia bất ngờ xuất hiện, hay là ngay từ khi bắt đầu cô đã không thật lòng với mối tình đó?

Trước câu hỏi quá rõ ràng này, Tiểu Ái chỉ thư thái mỉm cười. Thực ra chuyện Vy An và Lộ Sa đột ngột xuất hiện, Tiểu Ái không có thái độ thù địch lắm, điều đó ngay cả chính cô cũng cảm thấy kì lạ. Tại sao vào khoảnh khắc ấy cô còn có thể dùng ánh mắt thích thú để nhìn ngó hai mẹ con họ? Lẽ nào cô hoàn toàn không có lòng đố kỵ mà một người phụ nữ nên có sao?

Tiểu Ái cảm thấy Thôi Thái Dạ dường như còn căng thẳng hơn so với cô.

Chẳng bao lâu sau, chuyện Nhị thiếu gia Thôi thị có con gái riêng mười tuổi đã trở thành tít trên các trang báo lớn. Nhân cơ hội anh ta bị giới truyền thông vây quanh, Tiểu Ái lẳng lặng đi thành phố Z casting. Lịch trình lần này rất dày, phải mất khoảng mấy ngày mới xong. Cô sợ bị gọi quay về nên đã tắt di động, có chết cũng quyết không để ý đến.

Đã lâu Tiểu Ái chưa được nhận công việc như thế này, bây giờ bất luận thế nào cũng phải vì bản thân mà giành lấy vai diễn thích hợp. Chỉ là cô không

ngờ rằng sẽ gặp lại Dung Kỳ ở đó.

Năm ngoái, sau khi hợp tác giữa Dung Kỳ và Thang Ân Nặc đổ vỡ, những người trong nghề rất quan tâm đến anh. Cụ thể về chân tướng đằng sau sự đổ vỡ đó, thỉnh thoảng cũng có bài báo giật tít tiết lộ bí mật độc nhất vô nhị để thu hút người đọc, nhưng thực tế, tất cả những điều ấy đều do cánh nhà báo thêu dệt lên. Tác phong làm việc của Thang Ân Nặc đích thực không đàng hoàng, nhưng trong cuộc sống đời tư, chị ta lại dùng biện pháp che giấu triệt để.

Thang Ân Nặc không để lộ chút tin tức gì, cộng thêm việc Dung Kỳ ít xuất hiện trước công chúng nên những cây bút của các báo giải trí đó dù có tài năng đến đâu, thì cũng đều không có văn bản xác thực. Lâu dần, sự việc căn bản cũng bị người ta lãng quên.

Nơi mà Tiểu Ái gặp Dung Kỳ là ở công ty TNHH Văn hóa Truyền hình Điện ảnh Tinh Hải tại thành phố Z. Phim cô đi casting là bộ phim cổ trang dài tập. Mặc dù sau khi đóng xong “Vũ điệu đào kép”, đối với những phim cổ trang cô không còn hứng thú nhiều, song tính cách nhân vật casting lần này lại vô cùng phù hợp với cô. Tiểu Ái dốc toàn bộ khả năng của mình, cộng thêm tài liệu bối cảnh phim “Vũ điệu đào kép” đã từng đóng, sau vài vòng tranh đấu, cô cùng hai cô gái khác lọt vào danh sách vòng thi cuối.

Công ty Truyền hình Điện ảnh Tinh Hải tuy không được xếp vào loại lớn, nhưng đầu tư cho bộ phim dài tập này cũng không hề nhỏ. Nam diễn viên chính đến tận bây giờ vẫn chưa chọn được, nghe nói công ty sẽ bỏ ra một số tiền lớn để mời một ngôi sao nổi tiếng nào đấy.

Vai Tiểu Ái casting là vai nữ chính thứ hai, cũng là người thứ ba chen giữa nam chính và nữ chính. Quá trình nhân vật có sự chuyển biến từ một cô thiếu nữ thuần khiết mười sáu, mười bảy tuổi cho tới khi trở thành người phụ nữ gần ba mươi tuổi. Đảm nhận vai này cho thể giúp Tiểu Ái khảo nghiệm được kỹ thuật diễn xuất, đồng thời quá trình diễn biến tâm lý của nhân vật rất phức tạp nên cũng không thể coi đây là nhân vật phản diện được.

Công việc casting đã kết thúc viên mãn. Tiểu Ái biết tiếp theo công ty sẽ yêu cầu ba người đến hóa trang, chụp ảnh phim rồi đưa ra quyết định cuối cùng. Những gì cần cố gắng cô đã cố hết sức rồi, vì thế trong lòng cũng cảm thấy thoải mái. Cảm giác đó giống như đã hoàn thành kỳ thi cuối kỳ, rất thoải mái và dễ chịu. Tuy nhiên, sự dễ chịu ấy chẳng kéo dài được mấy phút đã bị sự xuất hiện của một người làm cho tắt ngấm.

Lúc đó, vừa bước ra khỏi thang máy tầng một thì Tiểu Ái thoáng thấy bóng hình phía trước cách đó không xa, cô lập tức bất động tại chỗ. Không biết tại sao anh lại có mặt ở đây? Chẳng kịp để mình suy nghĩ nhiều, Tiểu Ái lập tức quay người, lẩn tránh.

Lúc Tiểu Ái thờ hông học chạy từ cửa say của Tinh Hải đến ngã ba đường, chiếc SUV màu đen vừa lúc dừng trước mặt cô, tốc độ xe rất nhanh, xem chút nữa đụng phải cô.

Tiểu Ái lùi về phía sau hai bước, cùng lúc đó người trên xe mở cửa bước xuống. Trên người anh mặc bộ quần áo màu trắng nhạt, tóc trước trán hơi rối, không biết là vì bị gió thổi, hay do chạy nhanh nữa. Tiểu Ái giờ chiếc túi to lên che mặt, mưu tính lảng lạng chuẩn đi. Nhưng đáng tiếc anh đã đưa tay ra, tóm chặt lấy cô.

“Buông tay ra!” Tiểu Ái vút túi xuống, giằng dứ trừng mắt nhìn anh,

“Chúng ta tìm một chỗ nào đó nói chuyện.” Dung Kỳ bước tới gần, thân hình cao lớn hình thành sự đối lập mạnh yếu rõ rệt.

“Anh và tôi thì có chuyện gì đáng nói chứ?”

Đôi mắt màu trà thăm thẳm mà bất lực, anh không nói nữa, kéo thẳng cô lên xe.

Suốt chặng đường, Tiểu Ái đều không nhìn anh, ôm túi xách nhìn ra ngoài cửa xe, im lặng như búp bê. Chiếc xe chạy ra khỏi khu vực thành phố, sau đó dừng tại khu mộ dưới chân núi. Dung Kỳ đã tắt đèn nhưng chưa xuống xe và cũng không để Tiểu Ái xuống. Cửa giữa vẫn đóng, anh nghiêng đầu chăm chú nhìn khuôn mặt túi thân quay đi của cô, những ngón tay thon dài, trắng trẻo nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Tiểu Ái đưa tay hất đi, nhưng vẫn không nhìn anh. Không khí trong xe dường như trở nên ngột ngạt hơn, cô có cảm giác khó thở.

“Tiểu Ái...” m thanh nhẹ nhàng, pha chút khàn khàn, có vẻ rất mệt mỏi không hề giống một Dung Kỳ luôn vời vọi trên cao chút nào.

Trong nháy mắt, trái tim cô dường như nhói đau, cho dù đó chỉ là giây phút ngắn ngủi, cho dù cô không muốn thừa nhận một chút nào.

“Đủ rồi! Anh muốn nói gì thì nói nhanh lên, tôi rất bận, không có nhiều thời gian.” Tiểu Ái không thể nào chịu đựng được sự suy tư trầm lắng này nữa.

Tuy nhiên, anh lại đột ngột ôm lấy cô, cánh tay mạnh mẽ, vòng qua bả vai, ôm chặt cô vào lòng. Khuôn mặt bị ép lên vai anh, mùi hương thanh tịnh quen thuộc bay vào mũi, khiến cô gần như chết chìm trong đó.

“Buông tôi ra! Dung Kỳ, anh buông tay ra cho tôi!” Tiểu Ái thật sự hối hận vì giữa đường đã không nhảy ra khỏi xe.

Dung Kỳ giữ chặt Tiểu Ái trong lòng, khiến cô ra sức giãy giụa, những lời mắng giạn ban đầu sau cùng dần nén xuống, chuyển thành lời cầu xin yếu ớt.

Bây giờ chỉ cần anh buông tay ra, cô không quan tâm trước mặt mình anh hèn mọn, đáng thương đến đâu. Cô chỉ nghĩ mình thật sự sắp điên rồi, trong đầu cô hiểu rõ anh là anh trai cô, nhưng cơ thể lại đắm mình trong vòng tay ôm ấp ấy. Hai con người trong cô như đang giằng xé, khiến cô sắp vỡ vụn.

Tiểu Ái nhớ lại những lời Trần Gia từng nói, anh yêu cô sâu đậm nhiều đến nhường nào. Rồi cô lại nghĩ đến những năm tháng sống cùng nhau, anh duy trì sự xa cách, lạnh nhạt khiến cô luôn cho rằng anh ghét cô. Tiểu Ái nghĩ đến nụ hôn chỉ thuộc về những người yêu nhau vào buổi sáng sớm tuyết bay trong gió, anh làm cách nào để thoát khỏi thân phận của người anh trai? Và vào đêm mưa gió bão bùng đó, trong chiếc du thuyền lắc lư, anh và cô mất đi kiểm

soát quần vào nhau một cách sa đọa.

Sau khi cùng Thôi Thái Dạ thử qua chuyện đó, Tiểu Ái không thể nào giống trước kia, như đinh đóng cột nói với chính mình rằng tất cả là lỗi của anh.

Đúng vậy, Tiểu Ái luôn tự nói với chính mình rằng, đêm hôm đó do cô bị thương ở trán, toàn thân yếu ớt không có sức lực, vì thế mới bị ép làm chuyện sai lầm. Nhưng hiện tại cô đã hiểu rõ, trong đầu tình nguyện hay không và thân thể có thuận theo hay không hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Thật là vô liêm sỉ! Tiểu Ái hung hăng mắng chính mình.

Cuối cùng Dung Kỳ cũng buông lỏng tay. Tiểu Ái lập tức vượt qua anh mở khóa cửa xuống xe. Sau khi hít từng ngụm lớn không khí trong lành, lạnh giá vào phổi, cô mới có cảm giác như mình được sống lại. Nhưng lúc đó, Tiểu Ái lập tức bị anh túm chặt rồi lẳng lặng kéo một mạch về phía trên núi.

Khu mộ này thực ra rất gần với phần mộ của ông nội và bà nội Tiểu Ái, nhưng cô lại không hề biết. Cô lạ lẫm với nơi này, bởi vì trước giờ cô chưa từng đến đây. Và ngay cả bố cô, cũng chưa từng đến.

Tiểu Ái liên tục giãy giụa, mưu tính thoát khỏi ngón tay anh. Anh tăng thêm lực tay, tiếng “híc híc” vì đau đớn lập tức phát ra. Lòng mày anh nhú lại, vội bước chân và dùng lực kéo cô đến trước một ngôi mộ. Đã rất nhiều năm rồi anh không đến đây, những mảng kí ức đau buồn, mờ nhạt ngày nhỏ, khiến anh rất ít đến nơi này.

Người phụ nữ trên bức ảnh bia mộ có khuôn mặt trẻ trung, dung mạo xinh đẹp, hoàn mĩ đến không tưởng, thần thái dịu dàng, trầm tĩnh. Cho dù chỉ là một tấm ảnh đen trắng nhỏ nhưng vẫn có thể khiến cho người ta phải chăm chú ngắm nhìn, không rời mắt.

Tiểu Ái liếc nhìn người bên cạnh, lập tức như hiểu ra. Người phụ nữ này là mẹ ruột của Dung Kỳ, cũng là người vợ đầu tiên của bố.

Thật không ngờ, lại có thể là người phụ nữ sắc nước hương trời như thế này. So với người mẹ dung mạo bình thường của cô, người phụ nữ này không biết là xinh đẹp hơn bao nhiêu lần. Chả trách vì thế lại sinh ra được người con như Dung Kỳ. Nhưng cô chợt không hiểu, tại sao bố lại ly hôn với người phụ nữ như thế này chứ?

“Tại sao lại đưa tôi đến nơi này?” Tiểu Ái nhìn chiếc cằm với đường vòng cung dịu dàng, khẽ hỏi.

Anh quay đầu nhìn cô, cằm lấy bàn tay nhỏ nhắn đã lạnh băng nhét vào trong túi quần. Động tác này vô cùng thân mật, lặng lẽ, khiến cô muốn rút ra, nhưng lại bị sự sắc bén giữa hàng lông mày anh làm cho khiếp sợ. Gì chứ? Còn dùng ánh mắt giết người để lừa cô sao? Tiểu Ái “hừ” một tiếng, nhưng những ngón tay dần dần ấm lại dưới hơi nóng của cơ thể anh.

Đây là chuyện gì chứ? Thật là khó xử! Tiểu Ái bất lực và chỉ có thể yên lặng đứng cùng anh trước bia mộ. Họ đứng trong nghĩa địa rất lâu, anh không nói một câu nào, cô cũng chẳng buồn mở lời mà chủ yếu chỉ thấy lạnh. Mùa đông trên núi gió thổi càng lớn, đứng một lát còn không sao, nhưng đứng lâu thì người sẽ bị tê cứng. Tiểu Ái hoàn toàn không hiểu tại sao anh lại kéo cô đến nơi này, và tại sao không nói lời nào.

Lúc chuẩn bị xuống núi, cuối cùng anh cũng nói chuyện: “Hôm nay, em đến Tinh Hải casting đúng không? Vai nào vậy?”

“Vai phụ!” Tiểu Ái định rút tay ra, nhưng vẫn thất bại.

“Em phải chú ý chút. Công ty Tinh Hải này tuy vẫn được coi là chính quy, nhưng có một hai nhà đầu tư thường thích ngắm vào những người mới vào nghề.”

“Không liên quan đến anh!” Tiểu Ái rút cuộc cũng tìm được cơ hội hả lòng hả dạ duy nhất trong ngày.

Dung Kỳ quả nhiên tức giận, hàng lông mày nhú chặt lại: “Chuyện anh dặn dò thì em cứ ngoan ngoãn nghe lời.”

“Tại sao tôi phải nghe lời chứ? Cùng lắm thì bị người ta giờ trò quy tắc ngầm! Chẳng sao cả, dẫu sao thì không phải lần đầu tiên căn bản... Á!” Ngón tay cô bỗng bị bóp chặt, đau đến mức như sắp gãy.

Tiểu Ái nhắc chân định đá, nhưng đối diện với khuôn mặt càng lúc càng sa sầm, lạnh tanh của anh, cô không còn lòng can đảm để làm chuyện đó: “Làm gì chứ? Tôi nói sai sao? Chuyện này anh là người hiểu rõ nhất mà. Còn nữa, Thôi Thái Dạ mới là bạn trai của tôi, anh chỉ là người anh trai chẳng ra cái gì cả. Bây giờ người đáng nổi giận phải là anh ấy...” Còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã cúi đầu hôn cô.

Đôi môi mềm mại lạnh giá, mang theo lực mạnh mẽ khó mà tưởng tượng, khiến Tiểu Ái ngộp thở. Cảm giác này tựa như anh muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô đẩy cánh tay anh ra, nhưng lại bị anh kẹp chặt hơn. Nụ hôn này không hề giống với nụ hôn của Dung Kỳ. Trong kí ức của cô, chỉ có Thôi Thái Dạ mới có nụ hôn cuồng nhiệt như thế. Có điều, lúc Thôi Thái Dạ hôn, cô sẽ không có cảm giác hoa mắt chóng mặt, trong cơ thể cô, cũng không nhói lên sự đau đớn mãnh liệt nhưng thuần túy như thế này.

Rất đau! Thực sự rất đau! Chân tay, lực phủ ngũ tạng cô như sắp bị nghiền nát thành tro bụi.

Trong giây lát, đầu cô bất chợt lóe lên ý nghĩ đáng sợ. Nếu như, nếu như anh không phải là anh trai cô, nếu như họ không có quan hệ huyết thống, thì tốt biết bao!

Nếu thật sự như thế... Thì tốt biết bao!

Trời ơi! Cô quả nhiên là bị điên mất rồi!

Hơi thở trên môi bỗng rời đi, anh vuốt ve khuôn mặt cô, động tác đó cẩn thận từng li từng tí gần như lưu luyến. Từng chút từng chút một, tựa như muốn dùng đầu ngón tay để ghi nhớ dung mạo cô.

“Bất kỳ lúc nào, cũng đừng đem mình ra để đùa giỡn. Còn nữa, những chuyện liên quan đến cậu ta, đừng nhắc trước mặt anh.” Trong đáy mắt đó, như lóe lên nỗi đau sâu kín. Tiểu Á cup mắt xuống, cười thê lương, giọng nói mang theo sự khiêu khích: “Sao nào? Bọn anh không phải là anh em tốt sao?”

“Em thừa hiểu ý của anh, cứ coi đó là yêu cầu cuối cùng của anh đối với em.” Anh buông cô ra, đôi mắt khôi phục lại sự lạnh nhạt xa cách ban đầu: “Đi thôi, sau khi về nhà nhớ đừng có nhắc chuyện nghĩa địa với bố.”

“Ai quay về nhà?” Tiểu Á cúi đầu lùi về phía sau một bước, lập tức lại bị anh kéo xuống nùi: “Muốn về nhà anh tự về. Tôi không về.” Bây giờ điều cô sợ nhất là cùng Dung Kỳ xuất hiện trước mặt bố mẹ. Nhưng đáng tiếc, anh không hề để ý đến cô, lại một lần nữa nhét cô vào trong xe.

Anh không về nhà ngay, mà trên đường còn rẽ vào siêu thị. Giống như trước giờ, ở những nơi xuất hiện, anh đều thu rất nhiều ánh mắt ngẩn ngơ, hâm mộ, từ những người xung quanh. Hôm nay lại càng có nhiều ánh mắt ngưỡng mộ hơn, chỉ vì anh luôn nắm lấy tay cô không rời. Lo sợ cô sẽ chạy mất sao? Thật ra cô vẫn còn ý định muốn bỏ chạy. Cho dù người khác không rõ quan hệ của họ, cũng không có nghĩa là sự thật sẽ được thay đổi.

Thấy họ về nhà, bố mẹ rất vui mừng. Dung Kỳ mang thức ăn vào nhà bếp, nói bữa cơm hôm nay sẽ do anh nấu. Bà Dung vui mừng vì được nhân hạ, đứng trong nhà bếp xem một lát rồi kéo Tiểu Á ra tán gẫu.

Tiểu Á đầu óc đề đờ đờ, sau đó thấy bố đi vào thư phòng lấy đồ, cô lập tức đi theo.

“Sao vậy, bảo bối, có lời nào muốn nói với bố hả?” Bố cung nựng véo mặt cô.

Lường lự một lúc, Tiểu Á vẫn ấp a ấp úng hỏi: “Chuyện này... Bố à! Trước đó con chưa từng hỏi, anh trai thật sự là con đẻ của bố chứ?”

Ngón tay đang cầm sách hơi run run, tuy nhiên Tiểu Á không phát hiện ra, ông quay đầu mỉm cười: “Con nói ngớ ngẩn gì vậy?”

“Không phải sao, lúc nhỏ không hiểu, nhưng bây giờ lớn rồi, con cảm thấy mẹ phải nuôi dưỡng con của chồng mình với người phụ nữ khác, thật không dễ dàng chút nào.”

“Cái con bé ngốc nghếch này, mẹ con đâu có phải sau đó mới biết. Ngày bà ấy lấy bố đã biết bố là người đàn ông đã từng ly hôn. Haizz... Lúc đó, nếu không phải đi Khanh con ngang bướng, nói thế nào cũng muốn mang Tiểu Kỳ đi thi thặng bé đã sớm sống cùng bố rồi, có lẽ cũng không phải khổ cực như vậy!” Ông Dung ngập tràn trong hồi ức, ánh mắt xa xăm.

“Anh trai lúc nhỏ rất khổ sao bố?”

“Sao lại không khổ. Mọi người phụ nữ độc thân dắt theo một đứa trẻ, vừa phải sinh tồn vừa phải chăm sóc gia đình. Vào những năm đó, tư tưởng của mọi người vẫn còn cổ hủ, luôn có ánh mắt kì thị với những người mẹ độc thân... Cho dù không tận mắt chứng kiến, nhưng bố cũng có thể tưởng tượng được nỗi khổ của hai mẹ con họ lúc đó. Nhưng đáng tiếc, sau khi ly hôn cô ấy dắt theo Tiểu Kỳ đổi chỗ ở. Quê cô ấy lại không có người thân thích gì, nên bố không thể tìm được. Nếu như không phải cô ấy qua đời, bố nghĩ cả đời này chắc khó mà gặp được Tiểu Kỳ.”

Trên khuôn mặt trước nay đều tràn ngập nụ cười, giờ đây lại hiện lên sự phiền muộn. Tiểu Á hiếm khi thấy bố mình như vậy, vùng phía trên hai hàng lông mày dường như kết tụ lại sự buồn phiền và hối tiếc cực độ. Những nếp nhăn ở khóe mắt và trán ngay lập tức hiện rõ, ông nắm tay cô, nhẹ nhàng gõ lên đầu cô: “Vi thể Tiểu Á à, con nhất định phải sống hòa hợp với anh trai con, đừng lúc nào cũng tùy hứng như thế! Hiểu chưa? Anh con có được như ngày hôm nay, thật sự không hề dễ dàng chút nào!”

Tiểu Á khẽ vàng một tiếng, cúi đầu bước ra không nói gì nữa.

Sau bữa tối, Tiểu Á mượn cơ ở thành phố S còn vương bận công việc, không thể ở lại qua đêm nên Dung Kỳ lái xe đưa cô về thẳng nhà.

Khi về đến tiểu khu, đã là mười một giờ đêm, xe của anh dừng dưới gốc cây xa xa. Lúc này dưới nhà đang có một chiếc xe khác đỗ, là chiếc DBS màu bạc của Thôi Thái Dạ.

Anh ta thật có tính nhẫn nại. Tiểu Á nhìn chiếc xe đáng xa, rồi đưa tay đẩy cửa xe.

Dung Kỳ níu chặt tay cô, như chạm vào điện cô liền co người lại, nghiêng đầu nhìn anh. Đèn đường tối tăm xuyên qua cành cây lưa thưa, rọi lên một bên mặt anh, bóng của những cành cây như in dấu vết lên đó. Nửa khuôn mặt tràn ngập sâu xa, xen lẫn sự lạnh lẽo của đêm đông. Nửa mặt kia, lại giống như dãy núi tuyết phủ trắng xóa dưới trăng, mang theo tia sáng yếu ớt xa xôi, không thể chạm vào được.

“Em hãy tự chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để bố mẹ lo lắng nữa!” Giọng điệu đó dịu dàng lạ thường. Tiểu Á thật sự không thích ứng nổi, trong lòng dâng lên cảm giác kì lạ, giống như sắp có chuyện gì xảy ra, nhưng cô lại hoàn toàn không đoán ra được.

“Anh có chuyện gì muốn nói với tôi phải không?” Cô nhìn anh, thăm dò hỏi.

Đôi mắt sâu như đáy biển hơi gọn sóng, nhưng nhanh chóng lại ẩn đi, rồi được thay thế bởi tia nhìn lạnh lẽo đầy mỉa mai: “Em đang quan tâm đến anh sao?”

“Nào có. Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, anh cứ coi như không nghe thấy là được rồi.” Tiểu Á trừng mắt nhìn: “Tôi phải xuống xe. Thôi Thái Dạ còn đang đợi tôi.” Cô cố ý nói thêm câu cuối cùng. Anh buông tay, nhìn cô xuống xe đóng cửa, một mạch đi về phía khu nhà, sau đó thấy Thôi Thái Dạ trong xe bước ra kéo cô vào lòng.

Dung Kỳ nhắm mắt dựa vào ghế. Rất lâu sau, anh đẩy cửa xuống xe, dưới khu nhà đã không thấy hai người đó đâu nữa. Cửa sổ của căn phòng trên tầng bốn đã sáng đèn. Tối đó, Dung Kỳ đứng ở dưới khu nhà rất lâu, nhưng Thôi Thái Dạ bước vào căn nhà mãi vẫn chưa thấy ra. Anh dựa vào cửa xe, nhớ lại trước đó khi chuyển khỏi khu nhà, anh cũng đã từng yên lặng đứng ở phía dưới như thế này rất lâu. Giống như từ lúc bắt đầu, anh vẫn luôn chỉ có một mình. Dù sẽ bị cô oán hận, căm ghét cả đời, nhưng anh cũng không hối hận về cái đêm hôm đó. Đó sẽ là kỷ niệm anh mang theo suốt đời.

Tất cả công việc ở hai thành phố Z và S anh đều thu xếp xong, vé máy bay đã định ngày, đồ đạc cũng đã đóng gói. Nếu như ngày hôm nay không tình cờ gặp cô, có lẽ ngay cả đến lần gặp mặt cuối cùng cũng không thể trọn vẹn được.

Có lẽ với khoảng cách hai bên bờ Thái Bình Dương, sẽ là một khoảng cách hợp lý. Ít nhất, những lúc anh nhớ nhung cô, anh sẽ phải học cách buông tay. Tình cảm chân thật nhưng tuyệt vọng này, anh không muốn gọi là tình yêu, bởi vì nó là tội lỗi không thể chấp nhận, vì thế anh chưa từng nói với cô. Như vậy cũng tốt, thời gian trôi đi, cô rồi cuộc cũng sẽ lãng quên anh. Đúng vậy, anh nghĩ, chắc chắn anh sẽ không quay lại nơi này nữa.

Ngày hôm sau, trong căn nhà ba mươi tám mét vuông nhỏ bé của Tư Nhã.

“Cậu nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem!”

Tiểu Á trừng mắt, thật là, tại sao những người này đều có chung một loại phản ứng đó? Chỉ là chia tay thôi mà, cô cũng chỉ là đá một người đàn ông có điều kiện tốt hơn cô một chút. Hà tất phải dùng vẻ mặt “đầu cô có phải bị đập mạch không” để nhìn chứ?

Châu Châu và San San như thế còn có thể lí giải được, vì dù sao Thôi Thái Dạ cũng là ông chủ của họ. Vậy mà ngay cả đến người bạn thân của cô cũng như thế là sao?

“Ồ kia, mình sao lại không thể như thế? Ai nói là chị em của cậu thì phải ủng hộ cậu. Cậu chưa già đã lắm cảm rồi à? Trước đó nói chắc như đinh đóng cột rằng sẽ không yêu đương khi chưa thành công. Nhưng cuối cùng cậu vẫn yêu đó thôi. Với tư cách người chị em của cậu, lúc đó mình có ủng hộ cậu không? Có đúng không? Cậu có nghe thấy lúc đó mình đã từng nói một câu thừa thãi nào chưa? Không có đúng không? Nhưng bây giờ còn chưa được nửa năm, cậu đã đá người ra rồi sao? Cậu nghĩ với điều kiện của cậu, sau này còn có thể tìm được người tốt hơn anh ta ư? Hơn nữa, cậu đá người ta như thế này, cậu có thấy áy náy không?”

“Đừng chỉ biết nói mình, cậu cũng có khác gì đâu, mấy tháng lại đổi bạn trai một lần...” Tiểu Á không cam tâm lâu bầu.

“Có thể so sánh sao? Những người bạn trai đó của mình chỉ là bèo cái gặp nước, chơi đùa chút mà thôi. Thôi đại gia thì không như thế. Người ta vì cậu mà cả năm trời không gây ra vụ phong lưu tình ái nào.”

“Cậu có biết tính không đó, nhiều nhất là chín tháng. Chuyện con riêng cậu đừng nói với mình là cậu không biết. Anh ta mới bay nhiều tuổi chứ, vậy mà đã có đứa con gái mười tuổi ư? Vậy há không phải từ lúc mười bảy, mười tám tuổi đã bắt đầu ăn chơi, trác táng sao?”

“Mình đã xem ảnh, bé gái đó trông khá xinh, thiệt thòi cho cậu rồi, mẹ kếp!” Tư Nhã cười chề giếu.

“Cút! Cùng lắm mình cũng chỉ là chị thôi!”

“Nói về chuyện kia đi! Cậu nói muốn chia tay, rốt cuộc Thôi Thái Dạ đã phản ứng thế nào vậy? Mình luôn cảm thấy Thôi đại gia sau khi gặp cậu luôn đi theo mô típ trong các bộ phim thần tượng. Anh ta có bày ra vẻ mặt tàn khốc dùng giọng điệu uy hiếp nói ‘muốn chia tay thì đợi đến kiếp sau đi’, hoặc là níu lấy tay cậu với dáng vẻ vô cùng đau khổ, mưu đồ dùng ánh mắt để làm cậu tan chảy?”

“Cậu có thể viết kịch bản phim được rồi đó!” Tiểu Á liên tục lắc đầu. Nhưng mà nói đến phản ứng của Thôi Thái Dạ, bản thân cô cũng cảm thấy bất ngờ.

Hôm qua, lúc thấy cô dưới nhà, khi thể anh vẫn như sấm vang chớp giật, hết hỏi cô mấy ngày nay đã đi đâu, lúc lại hung dữ nói lần sau tuyệt đối không được phép như vậy, bằng không anh sẽ ghê lạnh cô một năm. Nào ngờ sau khi vào nhà, cô thận trọng bình tĩnh nói lời chia tay, anh lập tức im bất không nói câu nào.

Tiểu Á nhìn anh rất lâu. Anh ngồi trên ghế sofa, lúc sau mới bật cười: “Làm sao vậy? Em thật sự vì chuyện của Vy An mà tức giận sao?” Tiểu Á không trả lời, vẫn chỉ nhìn anh. Nụ cười trên miệng anh trở nên gượng gạo, nhưng vẫn không tắt: “Được rồi! Tiểu Á! Lúc này là anh không tốt, không nên nặng lời với em như vậy, nhưng đó là vì anh lo lắng cho em. Em chỉ nói một tiếng xin nghỉ với bọn Châu An rồi sau đó biệt tăm biệt tích liên tiếp mấy ngày. Anh không gắn kết chuyện này với chuyện của Vy An, bởi vì anh nghĩ em sẽ không nhỏ mọn như vậy, và em cũng luôn tin tưởng anh.”

“Lộ Sa thật sự là con gái của anh đúng không?” Nếu như anh thật sự muốn cô làm mẹ kế, thì ngay cả bạn trai cô cũng không cần. Thật buồn cười, cô mới bao nhiêu tuổi chứ? Không chừng cái cô bé Lộ Sa kia làm việc nhà còn giỏi hơn cả cô.

Thôi Thái Dạ hơi lưỡng lự, có vẻ còn do dự có nên nói ra sự thật hay không: “Thực ra... hiện tại, anh không thể khẳng định. Năm anh và Vy An chia tay, anh mới mười tám tuổi, anh không có cách nào xác định.”

“Vậy thì đơn giản thôi, xét nghiệm AND.”

“Tiểu Ái, thực ra hiện tại vấn đề quan trọng không phải là chuyện đó. Mà là... lão già nhà anh.”

“Đợi đã, chúng ta lạc đề rồi! Chủ đề hôm nay là “chia tay” chứ không phải là chuyện tranh chấp hậu cung.” Tiểu Ái uốn nắn anh.

Anh lại sững sờ nhìn cô rất lâu, ánh mắt đó khiến cô bắt đầu nổi gai ốc.

Cuối cùng anh nặng nề gật đầu: “Anh hiểu, anh sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện của Vy An.”

Tiểu Ái chết đứng.

Người đàn ông này, tại có vấn đề rồi sao?

“Bé con!” Anh đột ngột kéo cô lại đặt trên đùi mình: “Em hãy ngoan ngoãn, bất cứ điều gì em cứ bỏ ngoài tai, tất cả những chuyện phiền phức đó, anh sẽ giải quyết. Cho dù lão già đó có làm phiền đến đâu, em cũng đừng để ý, biết không?”

Biết? Cô biết cái gì chứ? Ai mà biết được chuyện lão thái gia nhà anh ta, rồi người bạn gái cũ cùng đứa con riêng gộp lại với nhau là chuyện gì? Sở dĩ hôm nay cô nói chia tay với anh không hoàn toàn vì chuyện của Vy An, mà nguyên nhân quan trọng nhất là... hiện tại ngay đến chính mình cô cũng không hiểu rõ nữa.

Chỉ là, sau khi bỏ đi vài ngày rồi quay về, cô bất chợt phát hiện ra mình và Thôi Thái Dạ thật sự không như đang yêu lắm. Một mình chạy đi casting ở mấy nơi, cô mới hiểu hóa ra điều mà mình thích vẫn là cảm giác bận rộn nhưng phong phú này. Bất kể công việc không thành công, thì dù sao vẫn có thể tích lũy từng chút từng chút kinh nghiệm, giấc mơ sau này cũng có ngày thành sự thật. So sánh hai thứ, thật sự cô thích làm việc hơn.

Tiểu Ái bất ngờ nói lời chia tay như vậy, kỳ thực cũng là nghĩ cho anh. Cứ lằng nhằng không quyết thì chỉ càng thêm rắc rối, tuy xử lý chuyện tình cảm không được cao minh cho lắm, nhưng dứt khoát, gọn nhẹ xưa nay luôn là phong cách của cô.

Đằng này người ta đã dắt con gái tìm đến tận cửa rồi, cô còn chiếm vị trí đó làm gì. Vy An cũng rất được, xinh đẹp, mảnh mai, nói không chừng chính là mối tình đầu của anh ta, ngay cả con gái cũng hiểu chuyện như vậy. Tình tiết này trong tiểu thuyết ngôn tình không phải vẫn thường có hay sao? Nhân vật nữ chính và nhân vật nam chính chia lìa bao nhiêu năm rồi gặp lại. Nhân vật nữ chính có con song nhân vật nam chính không hề hay biết, giữa họ lại có thêm vai nữ phụ đảm nhiệm người bạn gái hiện tại. Vai nữ phụ trong tiểu thuyết luôn không biết điều, luôn thích gây chuyện, oán sống oán chết, từ tai nạn xe cộ đến bệnh nan y đều không từ một thủ đoạn nào, cuối cùng quay đến mức bị người ta hất tung đi. Bây giờ vai nữ phụ tự động nhường, không phải ai cũng vui mừng sao?

Những lời này Tiểu Ái không thể nói lên được, không phải cô không muốn, mà là Thôi Thái Dạ không cho cô cơ hội. Anh ta nói anh ta chưa ăn cơm đã đến tìm cô, muốn cô làm đồ ăn cho anh ta nữa. Cô chỉ biết pha mỳ, đúng lúc bữa tối cô cũng chưa ăn no, liền pha luôn hai bát. Ăn xong Tiểu Ái nghĩ Thôi Thái Dạ sẽ đi, kết quả anh lại nói trên ti vi có trực tiếp bóng đá, bắt cô phải xem cùng.

Lúc đó cũng gần một giờ sáng, cô mệt đến muốn chết, chỉ mong được quay về phòng ngủ, bên không khách khí đuổi khách. Kết quả Thôi Thái Dạ lại bảo cô quay về phòng ngủ trước, đáng về gối gệt như chủ nhà. Tên này rốt cuộc có chấp ở chỗ nào vậy? Không phải cô đã nói muốn chia tay rồi hay sao?

Tiểu Ái kìm nén mệt nhọc chuẩn bị nói chuyện thâu đêm với Thôi Thái Dạ, thì anh ta lại bày ra bộ mặt cô vương vãi, liên tục bảo cô đi ngủ, đừng ngăn cản anh ta xem bóng đá. Tiểu Ái vô cùng bức mình, đành cho qua, hai chữ quan trọng nhất cô cũng đã nói rồi, còn về việc anh ta có nghiêm túc nghe cô hay không, cô không quản được.

Ngày hôm sau, khi cô thức dậy Thôi Thái Dạ đã đi rồi. Lúc cô đến Sun, Châu Châu nói ông chủ đã bay về Singapore. Người này hình như bình quân một tháng phải bay về Singapore một lần, xem ra hoàn toàn là do vị lão thái gia bá vương ở nhà quấy rối. Châu Châu đưa cho Tiểu Ái một chiếc hộp màu đen hình chữ nhật dài, nói là ông chủ trước khi đi dặn dò đưa cho cô.

Trong chiếc hộp là một chiếc áo dạ hội xinh đẹp. Đây là kiểu dáng mới trong bộ sưu tập mùa xuân của Phạm Tư Triết.

Bên trong còn kèm theo một tấm thiệp: “Tối mai anh sẽ quay về, tám giờ tối mai em mặc chiếc váy này đợi anh, sẽ có niềm vui bất ngờ dành cho em đó.”

Khóe mắt Dung Tiểu Ái lại không ngừng co giật.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Hãy ở bên em

Tư Nhã nghe xong, ném vút chiếc váy dạ hội ngắn bằng vải voan mỏng rồi nói: “Vĩ thế, đây chính là lý do cậu đột ngột chạy đến chỗ mình muốn tạm trú sao?” Cô thờ dãi: “Cái ồ đáng thương của tôi ời!”

“Gần đây cậu đã đóng mấy bộ phim, cát-xê cũng không phải ít. Tại sao không đổi đến nơi rộng hơn một chút?”

“Tự mình lo liệu mọi thứ chả lẽ không cần tiền hay sao?” Tư Nhã nhìn cô khinh thường: “Mình thấy cậu được Thôi Thái Dạ bao dưỡng quá tốt rồi nên chẳng biết gì về nỗi khổ cực của người đời nữa.”

“Đừng nói cứ như mình và anh ta là tình nhân vậy chứ! Từ ngày hôm qua, mình và anh ta chỉ là quan hệ giữa ông chủ và người làm thuê.” Nói đến đây, điện thoại Tiểu Ái vang lên, Tư Nhã trêu chọc nói là điện thoại gọi đến đời mạng. Tiểu Ái nhìn số, hóa ra là Trần Gia, đúng lúc cô ấy đi cùng Văn Nhã Dịch đến thành phố S, vì phải ở lại một thời gian nên muốn tìm Tiểu Ái ăn cơm.

“Cùng đi với mình nào!” Tiểu Ái lập tức kéo theo Tư Nhã đi đến khách sạn năm sao mà Trần Gia nói.

Trong phòng ăn xoay trong trên tầng cao nhất của khách sạn. Tiểu Ái giới thiệu hai người với nhau. Trần Gia ngồi đối diện với hai cô. Dưới ánh đèn màu cam êm dịu, lò mờ, Trần Gia mặc bộ quần áo kiểu dáng mới của Gucci, mái tóc được chăm chút hoàn hảo, cổ và tay đều đeo trang sức kim cương quý báu, ngay cả đầu ngón tay cũng đính đá Crystal long lánh. Trần Gia ngồi đó, giống như một quý bà cao sang, trang nhã.

Tiểu Ái hơi sững người, trước đây Trần Gia tuy cũng thích ăn diện, nhưng luôn theo phong cách thoải mái, cũng chưa từng mua hàng hiệu, vì thực ra cũng không hiểu biết lĩnh vực đó. Nhưng chỉ mấy tháng không gặp, Trần Gia lại có thay đổi lớn như vậy, lẽ nào lại liên quan đến chuyện thân phận con riêng của Văn Nhã Dịch sao?

Cô muốn hỏi, nhưng Trần Gia đã nói trước: “Chọn món đi! Hôm nay mình mời. Hai người cứ tùy thích nhé!”

“Chọn gì cũng được sao? Nơi này đắt lắm đó?” Tư Nhã hào hứng, còn Trần Gia chỉ khẽ mỉm cười gật đầu.

Lúc tính tiền, Trần Gia lấy ra một tấm thẻ. Tiểu Ái biết đó là thẻ tín dụng không giới hạn, có lẽ Văn Nhã Dịch đã đưa cho cô ấy. Sau bữa cơm, Trần Gia nói muốn đi uống rượu. Tiểu Ái lén lút nháy mắt ra hiệu với Tư Nhã, Tư Nhã lập tức nói sáng sớm mai có lịch trình đóng phim, nên xin về trước.

Người gác cửa của khách sạn lái một chiếc xe Audi TT màu đỏ đến, Trần Gia nhận lấy chìa khóa. Cô không đưa Tiểu Ái đến quán bar, mà chỉ từ từ vượt qua đường phố náo nhiệt, ánh sáng lung linh, rực rỡ, rồi dừng lại bên lề đường.

Tiểu Ái im lặng nhìn Trần Gia. Đôi khi cô ấy không thể nào tiếp tục yên lặng chài chiu, trang điểm được nữa và tự nói ra chuyện của mình.

Tấm kính xe mỏng manh đã ngăn cách không gian yên tĩnh trong xe với sự náo nhiệt của thế giới bên ngoài. Trần Gia mỉm cười nhìn Tiểu Ái, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô nói, trước đây thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ yêu Văn Nhã Dịch sâu đậm như vậy. Sâu đậm đến mức vì anh mà phá bỏ tất cả những nguyên tắc trước kia, thậm chí còn không ngại tranh luận với bố mẹ. Trần Gia luôn nghĩ rằng, anh không phải là đối tượng tốt để kết hôn, cô thích anh, phụ thuộc vào anh, nhưng không có anh cô ấy vẫn có thể sống tốt.

“Cậu biết không? Văn Nhã Dịch muốn mình làm tình nhân của anh ấy. Thật mắc cười... bọn mình qua lại với nhau lâu như vậy, anh ấy lại có thể đem vị trí người vợ cho một người phụ nữ mới gặp có một lần.” Trần Gia gục mặt lên vô lăng, Tiểu Ái nhẹ nhàng vỗ vai Trần Gia. Lúc thân phận Văn Nhã Dịch bị bại lộ, trong điện thoại, Trần Gia than phiền, so tình thiệt hơn, Tiểu Ái còn trách cô ấy xem phim truyền hình quá nhiều. Nhưng không ngờ, Văn Nhã Dịch lại thật sự là loại người như vậy. Sau khi khôi phục được thân phận thượng lưu, anh ta liền vứt bỏ người yêu của mình ở phía sau. Và vì muốn củng cố địa vị gia tộc, anh ta kết hợp với một thiên kim tiểu thư không có tình cảm. Danh lợi và tiền tài thật sự có thể khiến một người bình thường hoàn toàn thay đổi sao? Nhìn Trần Gia khóc suốt暮, Tiểu Ái chỉ biết lặng im không nói gì. Cô biết, Trần Gia nhất định đã từng nhiều lần thử ra đi, muốn từ bỏ hoàn toàn, nhưng bất luận thế nào cũng không được. Tình cảm sâu đậm như vậy, Tiểu Ái không thể tưởng tượng ra được, vì cô chưa từng yêu một ai sâu sắc đến mức có thể vì đối phương mà ngay cả đến sự tôn trọng và bình đẳng trong tình yêu cũng vứt bỏ.

Nhớ đến đôi mắt đẹp lạnh lùng ấy, Tiểu Ái chợt có cảm giác nhói đau âm ỉ trong tim, tựa hồ như có ai đó đang bóp nghẹt. Gần đây, cô thường xuyên như vậy, chỉ cần nhớ đến anh thì mọi giác quan đều không tự chủ được. Lúc đầu, Tiểu Ái còn thấy căm ghét và cố ý loại bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí, nhưng hiện tại cô tạo cho mình thói quen và dần chấp nhận nó.

Tiểu Ái ngồi bên Trần Gia rất lâu. Khi trời vừa sáng, thấy Trần Gia mệt quá ngủ thiếp đi, cô liền lái xe đưa bạn về khách sạn.

Hôm sau, Tiểu Ái quyết định đợi Thôi Thái Dạ ở công ty. Bộ quần áo anh tặng, cô sẽ không mặc, niềm vui bất ngờ cô cũng không muốn, nhưng có vài lời cô phải thận trọng nói với anh một lần nữa. Tuy nhiên, sau bữa trưa Tiểu Ái nhận được điện thoại từ nhà gọi đến. Giọng nói của mẹ cô phần hoảng loạn, bà nói sáng sớm nay bất ngờ nhận được thư chuyển phát nhanh. Lúc mở thư ra thì giật nảy mình khi bên trong là một cuốn sổ tiết kiệm định kỳ hai triệu nhân dân tệ. Đúng tên tài khoản là bố cô, nhưng chữ kí chuyển phát nhanh lại là Dung Kỳ. Ông bà Dung gọi điện cho Dung Kỳ, nhưng di động của anh luôn trong tình trạng tắt máy. Bà Dung không hiểu vì sao Tiểu Kỳ lại bất ngờ gửi cho họ một khoản tiền lớn như vậy. Trong lòng đang rất lo lắng không biết anh đã xảy ra chuyện gì, bà gọi điện muốn Tiểu Ái tìm anh hỏi cho rõ ràng.

Sau khi gác máy, Tiểu Ái lập tức gọi cho Dung Kỳ, nhưng điện thoại của anh vẫn không liên lạc được.

Kể từ khi Dung Kỳ bán nhà quay về thành phố Z, và nhất là sau chuyện trên du thuyền, Tiểu Ái chưa lần nào hỏi han đến anh. Giờ đây, cô hoàn toàn không biết mấy tháng nay anh sống ở đâu và đã làm những gì? Tuy từng gặp bạn bè anh, nhưng Tiểu Ái không có số điện thoại của họ. Không ngờ, khoảng cách giữa cô và anh càng lúc càng xa như vậy. Cô không hề biết chút thông tin gì về tình trạng hiện nay của Dung Kỳ. Nói cách khác, từ trước đến giờ cô chỉ căm ghét và xem thường chứ hoàn toàn không quan tâm đến anh.

Cuối cùng, Tiểu Ái nhờ Châu Châu thử dùng mối quan hệ của anh ta trong giới showbiz, liên lạc với cánh phóng viên xem có ai chụp được hoặc là biết hành tung của đạo diễn Aki không.

Sau một tiếng, qua nhiều nguồn tin, một người bạn của Châu Châu đã hỏi âm lại nói rằng Dung Kỳ sắp rời khỏi Trung Quốc trong vài ngày nữa.

Tiểu Ái lập tức gọi điện đến công ty hàng không thành phố Z. Lúc đó cô mới hay, khoảng một tháng trước, Dung Kỳ đã đặt vé máy bay đi Mỹ, thời gian bay là hôm nay. Hơn nữa, lại là vé một chiều.

Nhớ lại những hành động khó hiểu của Dung Kỳ ngày hôm đó, trong lòng Tiểu Ái trào dâng những cảm giác kỳ lạ, không những vậy anh còn dặn cô hãy chăm sóc tốt cho bản thân.

Lẽ nào... anh đến Mỹ và không có ý định quay về?

Tiểu Ái cảm túi xách lao như bay, mặc cho Châu Châu đang không ngừng gọi mình từ phía sau. Cô vẫy taxi, đi thẳng đến sân bay thành phố Z.

Hai tiếng đồng hồ trên xe, Tiểu Ái luôn nắm chặt túi, liên tục nhìn thời gian trên điện thoại. Cô không biết tại sao mình lại sợ hãi như vậy, cảm giác đó tựa như sắp mất đi một điều gì đó rất quan trọng. Bản thân sắp mất đi cái gì? Cô không hay biết. Dung Kỳ ra đi, chẳng phải là mong muốn từ trước đến nay của cô hay sao?

Kể từ mùa thu Dung Kỳ quay về thành phố S, cô đã luôn hi vọng anh có ngày rời đi, cách xa cuộc sống của cô.

Từ một người anh trai nghiêm khắc, lạnh lùng, anh trở thành người bất chợt thay đổi ánh mắt khi nhìn cô, khiến cho mọi thứ dần bị đảo lộn. Vào lúc này, cái người khiến cô lao như điên vào đại sảnh sân bay rồi không ngừng kiểm tìm, đối với cô anh rốt cuộc là ai chứ? Có thể không gặp, không nghĩ và cho dù căm ghét đến tận độ chẳng nữa, thì đến cuối cùng, cô lại không thể nào để anh ra đi. Đối với cô, chuyện này rốt cuộc là do đâu?

Thấy có người một tay cầm túi đựng laptop một tay cầm vé máy bay và hộ chiếu ra khỏi chỗ xuất cảnh, Tiểu Ái bỗng dừng người, rồi đột nhiên chạy đến kéo người đó lại.

“Tiểu Ái?” Giây phút thấy cô, đáy mắt anh như lóe lên một tia sáng lấp lánh, nhưng trong chốc lát lại bị che lấp bởi sự lạnh lùng lãnh đạm: “Sao lại là em?”

“Tại sao không thể là em?” Tiểu Ái mặt mày đờ đẫn rồi anh lại tỏ ra dừng dừng thì thật đáng ghét vô cùng! Cô túm chặt tay áo anh: “Mẹ bảo em đến hỏi anh, cuốn sổ tiết kiệm kia là sao? Bây giờ anh sắp chết rồi ư? Anh nghĩ rằng đang để lại di vật đấy à? Bố mẹ đều vô cùng lo lắng, mau quay về với em!”

Anh không có bất kỳ phản ứng gì, một lúc sau mới từ từ lên tiếng: “Chính vì không muốn để bố mẹ lo lắng nên anh mới không thể quay về.”

Tiểu Ái hiểu anh đang nói chuyện gì, nhưng vào lúc này, cô quyết không để anh đi được: “Anh thôi đi! Em nói quay về là quay về! Bố mẹ đâu có nói bắt anh đi, anh đừng lấy họ ra làm cái cớ.”

Dung Kỳ khẽ cong môi, nụ cười vừa chế giễu vừa nguội lạnh: “Vậy còn em thì sao? Anh ra đi không phải luôn là tâm nguyện của em từ trước tới giờ ư?”

Nụ cười đó khiến Tiểu Ái nổi giận: “Anh như vậy là sao hả? Người làm sao luôn là anh, bây giờ anh còn nhẫn tâm cái gì chứ?”

“Đứng, anh làm sai! Vì thế em đừng đến quấy rối anh nữa!” Dung Kỳ bất ngờ thay đổi sắc mặt, xoay người bước đi. Tiểu Ái nổi cơn tam bành, cướp lấy hộ chiếu, vé máy bay trong tay anh rồi quay đầu bỏ chạy. Dung Kỳ không ngờ Tiểu Ái sẽ dùng nước cờ đó, khi phản ứng lại thì cô đã chạy khá xa rồi.

Tiểu Ái chạy lên cầu thang, băng qua đại sảnh tầng hai. Lúc vượt ra cửa chính, phát hiện anh đã sắp đuổi kịp tới nơi nên cô chỉ có thể tiếp tục men theo lối cầu vượt đi bộ chạy về phía trước. Trước khi chạy đến bên kia cầu vượt, Dung Kỳ đã đuổi kịp Tiểu Ái, cô liền giương tay lên cao, ném hộ chiếu và vé máy bay xuống phía dưới cầu vượt.

“Dung Tiểu Ái!” Dung Kỳ rất tức giận, sau khi lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, liền xoay người định bước xuống.

Đáng ghét! Tiểu Ái đã ném cả vé máy bay đi rồi mà anh vẫn muốn bỏ đi sao? Cô mặc kệ tất cả, bước lên ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Dung Kỳ bỗng dừng lại, lạnh lùng quát lớn: “Bỏ ra!”

Tiểu Ái vùi mặt vào chiếc áo khoác dạ mềm mại của anh, thốt ra hai từ: “Không muốn!” Cơ thể mềm mại và cánh tay cô, tựa như dây leo quấn chặt lấy anh. Cô không quan tâm, mặc kệ anh. Dù sao thì cô cũng không thể để anh đi được.

“Rốt cuộc em có chịu buông ra hay không?” Dung Kỳ ngoảnh đầu lại, chỉ thấy mái tóc xoăn dài dày mượt của Tiểu Ái.

“Hừ! Nếu em muốn bỏ ra thì làm gì phải ôm chứ? Có bản lĩnh thì đánh em đi!”

Sau khi giằng co một hồi, anh liền kéo mạnh cô ra.

“Dung Tiểu Ái!” Anh cầm tay kéo Tiểu Ái lại gần rồi cúi xuống nhìn, ngọn lửa giận nhảy múa trong đáy mắt: “Em có biết hiện tại mình đang làm gì không? Nếu em thấy buồn chán, thì đi ôm người đàn ông của em. Đừng có đến làm phiền anh nữa!” Mỗi lần nguyên do tại cô, Dung Kỳ luôn giữ cho mình vẻ bề

ngoài bình tĩnh, nhưng cô lại luôn xuất hiện một cách khó hiểu, sau khi gây ra một đồng phiền phức thì lại căm ghét trốn xa anh. Cứ như vậy hết lần này đến lần khác, anh thật sự không chịu được nữa rồi!

“Anh không phải là thánh nhân. Rời ra nơi này đến nước Mỹ là việc duy nhất anh có thể làm lúc này. Em chỉ cần giống như trước đây, trốn xa anh là được, còn những thứ khác, em không cần phải làm!”

Thấy Tiểu Ái im lặng, anh lập tức xoay người bỏ đi.

Bước chân anh vội vã, đi nhanh như bay, trong phút chốc đã cách cô khá xa. Tiểu Ái xoa ngực, chỉ cảm thấy nơi đó một lần nữa lại bắt đầu nhói đau, một cơn đau không thể nào miêu tả được, nó đè nặng tâm can khiến cô cảm thấy khó thở.

Tiểu Ái biết, đã đến lúc cô phải đưa ra quyết định. Thiên đường và địa ngục, cô chỉ có thể đến một nơi, và một khi đã bước vào đó rồi thì không thể quay đầu lại được nữa.

Thầy Dung Kỳ bước đến cửa sân bay, Tiểu Ái bỗng nhảy lên, lao thẳng về phía bóng lưng màu đen cao lớn, trong miệng còn kèm theo một câu chửi: “Khốn kiếp! Dung Kỳ! Anh có đứng lại cho em không thì bảo!”

Tiểu Ái chạy rất nhanh, dường như có thể cảm nhận được tiếng gió vù vù bên tai. Đứng chắn trước mặt anh, cô nói: “Em bảo anh đứng lại, anh nghe thấy chưa hả?”

“Tránh ra!”

“Em không đi đấy! Anh cũng không được đi! Ở lại cho em, không được phép đi đâu cả!” Tiểu Ái túm chặt những ngón tay mà Dung Kỳ đang xách laptop, sắc mặt anh đã xám đen lại: “Em...”

“Đừng, em ghét anh, từ khi anh quay về trong lòng em đã luôn mong anh rời khỏi nơi này. Nhưng hiện giờ anh không được đi. Anh đi rồi thì em biết làm sao đây? Ai sẽ mặt lạnh mắng em khi em làm sai? Ai sẽ chăm sóc em khi ốm mệt? Ai sẽ giặt quần áo, nấu cơm cho em ăn...” Tiểu Ái càng nói càng lạc đề.

“Một năm trước anh đã chuyển đi rồi!”

“Em không quan tâm!” Tiểu Ái vòng tay qua cổ anh, rướn người lên: “Tóm lại em nói không được là không được...” Bị bả vai anh đẩy ra với lực vô cùng mạnh, cô đau đến mức muốn chảy nước mắt.

“Dung Kỳ! Nếu anh dám đi... em, em sẽ khóc cho anh xem.” Nước mắt thật sự nói rơi là rơi, từng giọt từng giọt nối tiếp tuôn trào từ đôi mắt đen như pha lê của cô.

“Đừng diễn nữa!” Dung Kỳ quay đầu lại, lúc kéo cánh tay Tiểu Ái, anh mới phát hiện ra những ngón tay của cô lạnh buốt. Anh ngẩng đầu nhìn thì thấy trên người cô chỉ mặc vụn vẹn chiếc áo len mỏng: “Áo khoác ngoài của em đâu?”

Tiểu Ái nhìn lại bản thân, rồi nức nở nói: “Em bỏ quên ở Sun rồi...”

“Em làm sao vậy? Trời lạnh như vậy không mặc áo khoác mà đã chạy loạn khắp nơi.” Dung Kỳ bỏ túi máy tính xuống, lập tức cởi áo khoác ngoài rồi cuốn chặt lên người cô. Tiểu Ái ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng gần ngay gang tấc, nhìn sự quan tâm và quở trách trong đôi mắt lạnh băng đó, cô liền tỏ vẻ nũng nịu nói với anh: “Anh xem, em không hề biết chăm sóc bản thân... anh quay về cùng em nhé!”

Dung Kỳ dang tay ôm Tiểu Ái vào lòng, một tay nhẹ nhàng xoa lên má cô, nơi đó cũng thấy lạnh ngắt. Anh thở dài nặng nề, dùng hơi ấm lòng bàn tay mình ủ ấm cho cô.

“Em có hiểu mình đang làm gì không?”

“Đương nhiên là em hiểu!”

“Thực ra em không hề hiểu!”

“Vậy rốt cuộc anh có ở lại hay không hả?” Tiểu Ái quyết không bỏ cuộc,

Anh lại thở dài, rất lâu sau mới nói: “Anh biết rồi!”

“Anh biết gì?”

“Anh sẽ tạm thời ở lại.” Sáu chữ, chỉ có bản thân anh hiểu, trọng lượng của chúng nặng bao nhiêu.

“Không phải tạm thời mà là ở lại luôn!” Tiểu Ái quàng tay lên vai anh, chân cà nhắc ôm lấy anh, vùi mặt vào khuôn ngực ấm áp của anh. Động tác đó bất ngờ khiến đôi mày xinh đẹp của Dung Kỳ hơi nhíu lại, anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

“Sao thế, đột nhiên không ghét anh nữa à?” Lời của anh khiến cô ngẩng đầu lên, bờ môi với đường cong hoàn mỹ tạo thành nụ cười dí dỏm. Cô có cảm giác mặt mình đang nóng ran, xấu hổ quá liền buông anh ra rồi rít lên: “Đúng thế! Em ghét anh đấy! Chẳng qua là lạnh quá mà thôi, dựa vào một chút thì

sẽ chết sao...” Tiểu Ái lảo bảo đi lên phía trước, nhưng bất ngờ lại bị anh nắm chặt tay, giằng ra không được, anh như nắm chặt hơn, rồi nhét tay cô vào trong túi quần mình.

Tiểu Ái không giãy giụa nữa, mà chỉ ngoan ngoãn đi bên anh. Trong đầu Tiểu Ái lúc này không có bất kì phán đoán nào, cô chỉ có thể nghe theo mách bảo của con tim mình. Không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng hiện tại, cô không muốn chạy trốn cảm giác đó nữa.

Tiểu Ái ôm chầm và đệm đến cho Dung Kỳ, sau đó đứng ở cửa nhìn anh thu dọn căn phòng. Sau khi anh chuyển đi, cô chưa từng quét dọn căn phòng này, bây giờ bụi bặm đã sắp dày hàng tấc rồi.

Thấy khuôn mặt lúc nóng lúc lạnh của Dung Kỳ, Tiểu Ái sợ hãi lên tiếng: “Nếu như anh cảm thấy thực sự quá buồn, thì có thể ở khách sạn...”

Quay đầu lại nhìn cô, Dung Kỳ lạnh nhạt nói: “Không cần thiết!”

“Dạ!” Tiểu Ái vén mái tóc, chợt có cảm giác mất tự nhiên, thật buồn bực, đây đâu phải lần đầu tiên cô sống cùng anh. Hơn nữa chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm họ cũng đã làm hết cả rồi, còn căng thẳng gì chứ? Tuy nhiên, tình hình bây giờ đã khác, giờ đây mỗi lần lại gần anh tim cô đập nhanh hơn, ngay cả nhìn trực diện anh thôi cũng thấy xấu hổ, ngộ nhờ đêm đến cô không nhẫn nại được mò đến phòng anh, có khi nào anh hét tướng lên vì có kẻ biến thái hay không nữa... Không đúng! Phải là anh muốn mò vào phòng cô chứ! Giống như lần trước tóm lấy cơ hội rồi... Tiểu Ái ôm lấy má, hồng rồi, còn nghĩ tiếp nữa, thì cô sẽ thành dâm tặc mất!

“Tiểu Ái?” Dung Kỳ nắm lấy tay cô.

“Hả?” Tiểu Ái giật bản mình: “Gì vậy anh?”

“Em đang liên tục tự đánh vào mặt mình, không sao chứ?” Anh nhìn cô, hơi thở nóng bỏng, thanh khiết phả lên sống mũi, đôi môi tròn bóng màu nhạt dùng ngay trước mặt, mặt cô đỏ lên, dờ dẫm há hốc mồm.

Như phát hiện ra điều gì đó, Dung Kỳ mỉm cười nhẹ nhàng đưa tay ép Tiểu Ái vào tường, đôi mắt màu trà trong suốt như thạch anh bùng lên màu sắc tuyệt đẹp, hơi thở ấm muội: “Vừa rồi, có phải em...”

“Không có, không có! Chẳng có gì cả!” Tiểu Ái vội vã lắc đầu, sau đó nhận thấy sự trêu đùa trong đáy mắt anh, cô lập tức ngại ngần đẩy anh ra: “Đáng ghét! Anh trêu em!”

Tiểu Ái hùng hục tức giận xoay người, lại bị Dung Kỳ tóm lấy, một lần nữa anh ôm cô vào lòng.

“Tiểu Ái!” Ánh mắt anh đột nhiên nghiêm túc, nhìn cô chăm chú mà sâu sắc như bầu trời sao về đêm. Anh dần dần kề sát môi cô, cô ngẩng người, tiếp đó nhắm mắt lại yên lặng chờ đợi trong lòng anh. Đúng vậy, từ lúc quyết định giữ anh ở lại cũng đồng nghĩa với việc cô ngầm thừa nhận chuyện này. Cho dù chưa từng nói rằng cho phép bản thân, nhưng cô cũng không né tránh nữa.

Tuy nhiên, nụ hôn trong dự đoán không hề xảy ra. Tiểu Ái cảm nhận được anh đã buông tay. Ánh mắt cô dõi theo bóng Dung Kỳ, anh đang đi vào nhà bếp, rồi bất chợt quay đầu lại nhìn, vẫn là ánh mắt và thần thái bình tĩnh: “Tối nay em muốn ăn gì?”

Trong lòng Tiểu Ái dấy lên cảm giác thất vọng không tên, cô liền đáp bừa một món: “Bò bít tết đi!”

“Vậy thì phải đi siêu thị.” Dung Kỳ cầm chiếc áo khoác trên sofa, lúc bước đến cửa phòng khách thì quay đầu lại hỏi cô: “Em có muốn đi cùng không?”

Tiểu Ái nhìn anh, mỉm cười gật đầu.

Lúc Thôi Thái Dạ gọi điện đến đã là hơn tám giờ tối. Lúc này, Tiểu Ái chợt nhớ đến chuyện quần áo và bức thư để lại, nhưng vừa thương thức xong món bò bít tết ngon miệng, lại đang nằm ở trên ghế sofa ăn hoa quả, xem tivi, nên cô không muốn ra ngoài chút nào. Đột nhiên nhớ đến đáng về đau khổ vì tình của Trần Gia, Tiểu Ái nghĩ dù thế nào vẫn nên nói rõ ràng với Thôi Thái Dạ.

Thấy Tiểu Ái đứng lên, Dung Kỳ dù đang bận rộn trước máy tính, vẫn quay đầu sang: “Em muốn ra ngoài?”

“Vâng!” Tiểu Ái gật đầu, có vẻ chột dạ khó hiểu.

Anh lạnh lẽo nhìn cô chăm chú: “Cùng với Thôi Thái Dạ?”

Tiểu Ái càng bất ngờ đến nỗi không dám nhìn anh, chỉ đành cười mấp mí: “Ha ha... Đúng vậy, anh ấy tìm em có chút chuyện!” Điện rồi sao? Cô làm cái gì vậy?

Dung Kỳ không nói gì, Tiểu Ái đành nói tiếp: “Hic... Em biết bây giờ ra ngoài thì hơi muộn, nếu anh không muốn, ngày mai em tìm anh ấy sau!” Nói xong, cô trộm nhìn sắc mặt anh, khuôn mặt điển trai thon gọn đang chăm chú dõi theo màn hình máy tính, vẫn yên lặng và bình thản.

Tiểu Ái cứ đứng đó, đi không được mà ở cũng không xong.

Phải rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Có việc thì cứ đi, nhớ phải mặc thêm áo đó!”

“Em biết rồi!” Cô thờ phào nhẹ nhõm, đi vào phòng lấy chiếc áo lông dày nhất, cuộn từ đầu đến chân không hở chỗ nào, sau đó chạy như bay khỏi nhà.

Sau khi cửa đóng, những ngón tay đang di chuyển trên bàn phím chậm chậm dừng lại. Dung Kỳ bước đến trước cửa sổ, tấm kính trong đêm tối phản chiếu ra khuôn mặt lạnh lùng. Anh nhìn xuống phía dưới, sau ánh đèn đường cô đã rẽ chỗ ngã ba, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Châu Châu đã phát hiện ra, mấy ngày gần đây biểu hiện của Tiểu Ái rất kì lạ. Trước đây, những lúc không phải làm việc, Tiểu Ái sẽ giết thời gian ở công ty, nếu không cùng với bọn anh chơi bài, thì cũng bị ông chủ kéo đến phòng nghỉ tán gẫu. Thế nhưng mấy ngày nay, ngoại trừ có lịch quay, thời khắc khác Tiểu Ái gần như không xuất hiện, ngay cả gặp ông chủ cũng chỉ chào hỏi xã giao, rồi nhanh chóng tránh mặt.

Châu Châu không khỏi tò mò, kéo San San bắt đầu tám chuyện, chẳng lẽ thật sự hai người đã chia tay như lần trước Tiểu Ái nói sao? San San nói chắc như đinh đóng cột rằng do chuyện con gái riêng. Phụ nữ kiêng kị nhất là chuyện này, ai bảo trước đây ông chủ quá phong lưu. Đáng đời! Châu Châu thì lại thấy sự việc không hề đơn giản như vậy, bởi sự thất thường của Tiểu Ái bắt đầu khi cô ấy bảo anh tra tìm tung tích đạo diễn Aki. Ngày hôm đó, Tiểu Ái đã vội vàng đến nổi áo khoác không kịp mặc mà đã chạy đi rồi. Hai người này nhất định có điều gì uẩn khúc bên trong.

Vì thế, Châu Châu lại quả quyết trường hợp này dứt khoát là tình tay bốn. Bất ngờ xuất hiện người yêu đầu và con gái riêng của người bạn trai, còn người bạn gái thì cũng có một người khác xen vào. Điều này khiến cho chuyện tình của cặp đôi này vừa bắt đầu được mấy tháng đã đổ vỡ.

“Thôi đi! Đổ vỡ gì chứ? Tôi thấy ông chủ của chúng ta chẳng thể nào từ bỏ dễ dàng như vậy đâu!” San San nói với anh, trước kia khi cô đi chụp ảnh chân dung cùng Tiểu Ái, giữa chừng ông chủ gọi điện đến, nói rằng bị sốt muốn Tiểu Ái đi thăm bằng được. Tuy nhiên, sau đó với thái độ cung kính của nhân viên, cô khéo léo nhắc Tiểu Ái tình hình bệnh của ông chủ. Không ngờ, Tiểu Ái liền giậm chân mắng chửi, rồi liên tục nói Thôi Thái Dạ quá nhạt nhẽo, ngay cả chuyện giả bệnh cũng làm được, không phải là đàn ông, mà là tiểu nhân.

“Ông chủ chúng ta giả bệnh sao?” Nhớ lại dáng vẻ tự do, phóng khoáng của Thôi Nhị thiếu gia, Châu Châu thực sự có cảm giác hình ảnh thần tượng của mình bị sụp đổ.

“Còn hơn thế cơ! Ngày hôm qua, ông chủ cương quyết muốn tôi sắp xếp thêm lịch trình buổi chụp chân dung ngoài trời hai ngày, còn định địa điểm trên du thuyền của Thuần Quán.”

“Du thuyền của ông chủ sao?” Châu Châu bình tĩnh: “Chẳng trách ngày hôm qua anh ta bảo tôi đi bài trí lại du thuyền, tôi còn cho rằng anh ta có người phụ nữ mới. Nói như vậy, thân phận phu nhân thượng lưu giàu có này chắc như đinh đóng cột là của Tiểu Ái rồi!”

San San bĩu môi, diễn biến sự việc sau này cô chỉ có thể dùng bốn chữ để khái quát đó là: phó mặc cho trời!

Đến chiều, sau khi nhận được lịch chụp chân dung ở Thuần Quán, Dung Tiểu Ái quả nhiên dùng dùng nổi giận gọi điện cho San San.

Tại sao thợ chụp ảnh, nhà hóa trang không có một ai đến? Tại sao trên thuyền chỉ có mình Thôi Thái Dạ? Đối diện với câu hỏi này, San San còn có thể nói thế nào được nữa. Gặp phải ông chủ lấy việc công làm việc tư như vậy, đúng là mệnh khổ!

Sau khi tắt điện thoại, Tiểu Ái trừng mắt nhìn Thôi Thái Dạ, chỉ về phía bờ hồ cách đó không xa ra lệnh: “Tôi muốn anh lập tức lái thuyền quay trở lại!”

Thôi Thái Dạ tựa hồ trên lan can, khuôn mặt tươi cười vẫy tay nói: “Đến đây cầu xin anh! Cầu xin anh đưa em quay trở lại!”

“Thôi Thái Dạ, anh đừng có mà quá đáng!”

“Vậy không chộc em nữa, đi ăn cơm cùng anh, trên thuyền có rất nhiều món điểm tâm em thích đấy! Đó đều là những món do đầu bếp đẳng cấp nấu, em nhất định sẽ khen ngon.” Dáng vẻ anh rất vui mừng, hoàn toàn lờ đi sự tức giận của Tiểu Ái.

“Anh định như thế này đến bao giờ?” Cô hất tay anh ra: “Cho dù hôm nay tôi ở bên anh thì được gì nào? Kinh nghiệm yêu đương của anh còn phong phú hơn tôi, anh chắc phải hiểu hơn ai hết. Chia tay là chia tay. Có làm nhiều hơn nữa cũng chẳng còn nghĩa lý gì.”

Thôi Thái Dạ dừng bước quay đầu lại, nụ cười vô cùng gượng gạo: “Chia tay là do em nói, anh đã từng nói sao?”

“Chuyện này chỉ cần một bên nói là được rồi! Đâu cần phải hai người cùng nói.”

“Ai nói thế? Trong tình yêu trước nay chỉ có Thôi Thái Dạ này nói chia tay!”

“Tôi thấy anh đã đá người ta quá nhiều rồi, nên không quen bị như vậy đúng không?” Cô nghiêng răng nói: “Vậy được rồi, bây giờ để anh nói với tôi!”

“Nói gì?” Anh khoanh tay lại.

“Nói chia tay với tôi!” Thăng cha này thật phiền phức, cô không thể nhẫn nhịn được nữa rồi.

“Tại sao em muốn chia tay? Chúng ta đang hạnh phúc, chia tay gì chứ?” Anh lại bắt đầu giáo huấn: “Anh đã từng nói với em, chuyện của Vy An không nhất thiết phải để trong lòng, em dần vật vờ vấn đề làm gì.” Nói xong, anh đi thẳng vào khoang thuyền, cô cũng đành bước theo. Trên chiếc bàn tròn màu trắng trong nhà ăn, các loại điểm tâm ngon miệng tỏa mùi hương mê người, rượu sâm banh, giá cắm nến, hoa tươi cái gì cũng có.

Thấy cô bước vào, anh dịu giọng: “Bé con, mau đến đây ăn nào!”

“Tôi muốn chia tay không phải vì Vy An!” Tiểu Ái đập tay xuống bàn.

Anh ngẩng đầu lên, mặt mày sa sầm, nhìn cô không hài lòng: “Không vì Vy An sao? Nếu không phải vì cô ta thì em ầm ĩ lên làm cái gì?”

“Tôi...” Trước mắt Tiểu Ái hiện lên đôi mắt màu trà tuyệt đẹp, lạnh lùng, cô lắc đầu nói: “Tôi vì bản thân không được sao? Sau khi yêu anh, tôi không có lấy một chút không gian riêng tư. Bây giờ đang là lúc tôi bận rộn cho sự nghiệp, nhưng mỗi ngày đều phải hẹn hò ăn cơm cùng anh, cuộc sống này khiến tôi cảm thấy thời gian đang quá lãng phí!”

Choang! Chiếc đĩa sứ sắp đầy điểm tâm vỡ trên nền nhà. Tiểu Ái ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện với ánh mắt tức giận, hung dữ của anh.

Tiểu Ái biết câu nói cuối cùng của mình đã nặng lời, nhưng những lời muốn nói cũng đã nói rồi, mặc kệ anh ta. Hiện giờ cấp bách nhất là quay về, dù sao thì du thuyền này cô cũng biết lái, cùng lắm thì tự ra tay. Nghĩ đến đó, cô cầm túi xách, xoay người bước đi.

Khởi động du thuyền chưa được bao lâu thì Dung Kỳ gọi điện đến, hỏi tối nay có về nhà ăn cơm không. Tiểu Ái vừa nói được chữ em thì điện thoại bị Thôi Thái Dạ cướp mất.

“Dung Kỳ! Cậu lại chuyển về thành phố S khi nào vậy? Tại sao không nói với mình một câu?” Thôi Thái Dạ cầm điện thoại vừa đi vừa nói. Tiểu Ái làm thế nào cũng không lấy được. “Tiểu Ái đang ở bên ngoài với mình. Buối tối có thể cũng không về... Cậu biết đó, giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt ý mà, hẹn hò luôn quan trọng. Vậy nha, mình đang chuẩn bị mở rượu nho, hôm khác nói chuyện với cậu. Bye!” Anh lập tức tắt máy, Tiểu Ái cướp lại điện thoại, tức giận đá Thôi Thái Dạ.

“Yêu đương cuồng nhiệt cái đầu anh! Chúng ta đã chia tay rồi, ai hẹn hò với anh chứ?”

Anh xoa đầu gối, mặt mày sa sầm nhìn cô: “Đến mức phải tức giận như thế sao? Anh trai em đâu phải không biết chuyện chúng ta bên nhau, hơn nữa người lớn trong nhà cũng đã từng gặp rồi.”

“Anh còn muốn tôi nói mấy lần nữa, hiện giờ chúng ta đã chia tay rồi!”

“Ăn nói bậy bạ! Ai nói là sẽ chia tay? Đi, xuống dưới ăn cùng anh!” Anh cho du thuyền dừng lại, một lần nữa kéo cô quay về phòng ăn. Tiểu Ái tức giận nghiêng rằng kèn kẹt, nhưng với tình hình trước mắt, hôm nay anh quyết sẽ không để cô cứ như thế mà quay về. Tiểu Ái cầm đĩa lên, bắt đầu ăn đồ điểm tâm.

“Như vậy mới ngoan!” Anh lại mỉm cười nhìn Tiểu Ái, thỉnh thoảng lại đưa tay lau khôe miệng cho cô.

Tiểu Ái tròn mắt nhìn, trong lòng liên tục chửi thầm.

Lúc về nhà đã gần mười một giờ đêm, Tiểu Ái vác đầy một bụng điểm tâm và vì bị ép uống mấy ly rượu vang lớn nên cô thấy mệt hơn cả khi quay phim suốt đêm. Vừa bước vào nhà, Tiểu Ái liền nằm bò lên ghế sofa,

Phòng khách không bật đèn, cô nghĩ Dung Kỳ đã ngủ. Lúc đầu Tiểu Ái còn định bảo anh nấu món ăn để giảm đi cảm giác vừa ngấy vừa ngọt trong dạ dày. Nhưng anh ngủ rồi cũng tốt, để anh thấy bộ dạng này của cô, mặt lại sưng xía lên cho xem.

Ngày trước, mỗi lần vì Thôi Thái Dạ mà về muộn, Dung Kỳ luôn lạnh lùng nhìn cô, rồi bước vào phòng. Ngày hôm sau, nếu anh không mặt sưng mày xía thì cũng buông những lời châm chọc, khiêu khích cô.

Thực ra ngày đầu tiên sau hôm gặp Thôi Thái Dạ, Tiểu Ái đã nói với anh rằng, cô đi là vì muốn nói lời chia tay với anh ta. Nào ngờ Dung Kỳ chỉ lạnh lùng: “Anh đã từng nói, sau này chuyện của hai người đừng nhắc trước mặt anh.”

Ánh mắt và giọng điệu anh vẫn không thay đổi, vẫn đáng ghét như trước đây.

Tiểu Ái rên rỉ trên ghế sofa một lúc, định bò dậy đi tắm thì chiếc đèn trần phòng khách bỗng vụt sáng. Cô ngoảnh đầu lại, thấy Dung Kỳ đang đứng ở cửa hành lang thông với căn phòng. Anh mặc chiếc áo len cao cổ màu đen, mặt hơi cụp xuống, hàng lông mi dài quăn rũ che mất tia nhìn của mắt.

Tiểu Ái chống tay, ngẩng đầu nói “hello” với anh, khuôn mặt trái xoan màu lúa mạch, hơi ửng hồng.

Anh bất chợt nhui mày, sau khi bước đến gần cô và ngửi thấy mùi rượu thì lập tức hỏi: “Em đã uống rượu?”

Hồng rồi, bị phát hiện rồi! Tiểu Ái gãi đầu, giả vờ đáng yêu, lè lưỡi với anh.

“Em đã uống bao nhiêu vậy?”

“Em chỉ uống có một cốc.” Tiểu Ái cười hi hi, nào ngờ rượu đồn lên, cô “ợ” một cái, đáng vẻ vô cùng thô kệch, chẳng khác gì lũ bọm rượu.

Lông mày anh càng nhíu chặt: “Rốt cuộc em đã uống bao nhiêu?”

“Anh làm gì phải hung dữ vậy chứ?” Cô núm lấy tay áo anh làm nũng: “Người ta... khó khăn lắm mới thoát được đó để về...”

“Vậy sao?” Anh rút lại tay áo, khoanh tay cười lạnh lùng: “Anh lại thấy em chơi rất vui đó!”

“Vui cái con khi! Anh ta cứ như keo dán ý, không làm sao tách ra được.”

“Trước mặt anh không được nói tục!”

“Em chỉ nói ‘cái con khi’, đâu có nói... nào được coi là nói tục chứ?” Rượu cứ liên tục dồn lên, Tiểu Ái chống eo đứng dậy, đứng đưa trước mặt anh gào to.

Trước trán Dung Kỳ nổi lên hai đường gân xanh: “Em đi tắm rửa rồi ra đây!”

“Làm gì phải tắm rửa? Hôm nay em không có làm gì với anh ta, không hôn cũng không lên giường, anh dựa vào cái gì bắt em phải tắm nước lạnh?” Đầu cô bắt đầu choáng váng, càng hét càng to, túm lấy áo len của anh kéo đi kéo lại.

“Anh không muốn nói chuyện với một con sâu rượu đầu óc không tỉnh táo, mau đi tắm rửa ngay!” Anh đánh vào tay Tiểu Ái. Cô khó chịu nhìn vào cánh tay bị đánh, lại nhào lên: “Anh đánh em. Anh cố tình mượn cớ nổi giận với em, thực ra là lợi dụng việc công để trả thù riêng. Anh đừng cho là em không biết, anh không thích em ra ngoài cùng anh ta, vì thế mới đánh em.”

“Đi tắm rửa mau!” Anh kéo cô đi về phía nhà tắm.

“Em không tắm!” Tiểu Ái buống bình, sống chết cũng không bằng lòng. Ánh mắt nghiêm khắc, lạnh lùng thấu xương: “Em thử quậy một lần nữa xem!”

Cô bấu môi, không cam tâm nói: “Hừ, anh chỉ có bản lĩnh nhăn mặt! Cứ hể không vui lại nhăn mặt cau mày. Cứ như thế thì ai biết được trong lòng anh đang nghĩ cái gì chứ? Không thích em với anh ta đi với nhau thì cứ nói thẳng ra. Không phải là anh đang ghen đó chứ?”

Anh trừng mắt nhìn cô, ánh mắt đó hơi đáng sợ. Tiểu Ái đã gần tỉnh rượu, nuốt nước bọt, rón rén đi về phía phòng tắm: “Em đi tắm...” Cô vừa đi được mấy bước, thì bị anh kéo lại, môi anh hạ xuống, mang theo sự tức giận, vừa đột ngột vừa cứng nhắc, trong nháy mắt cuốn lấy đầu lưỡi đáng ghét của cô.

Môi của anh vẫn mềm mại như thế, Tiểu Ái thấy mình như sắp hòa tan trong tay anh. Cô đúng là một người không biết liêm sỉ! Cùng với anh trai mình hôn nhau, mà tim lại đập nhanh như vậy. Thế nhưng, những ngón tay đang níu chặt lấy eo cô, đôi môi anh đang phủ trên môi cô, còn có cả mùi hương thanh dịu nhẹ nhàng của riêng anh nữa vây xung quanh, tất cả những cái đó, đều khiến cho tim cô đập liên hồi.

Lúc Dung Kỳ buông cô ra cùng với hơi thở gấp gáp thì sự tức giận trong đôi mắt đẹp đã giảm đi phân nửa: “Tại sao em không tránh?”

“Cho dù em tránh, anh sẽ buông tay sao?” Tiểu Ái hỏi lại rất nghiêm túc.

Dung Kỳ nheo mắt nhìn cô, rất lâu sao, mới từ tốn đáp lại: “Em biết anh sẽ không buông?”

“Đừng vậy! Em biết anh sẽ không làm vậy nên em không tránh.” Tiểu Ái đưa tay lướt qua khuôn mặt thon gọn hoàn mỹ đẹp lạnh lùng của anh: “Lúc tại sân bay em kiên quyết giữ anh ở lại, anh nói em không hiểu nhưng thực ra em hiểu. Bây giờ, anh đã tin chưa?”

Dung Kỳ không nói gì, một lúc sau lại bất ngờ ôm Tiểu Ái vào lòng. Anh ôm rất chặt, tựa hồ như muốn làm gãy lưng cô. Tiểu Ái đau đến nhú máu, nhưng vẫn dang tay ra ôm anh.

Sáng sớm ngày đông giá lạnh, khu mộ chìm trong không gian tĩnh mịch. Đây là lần thứ hai Tiểu Ái đến nơi này, nhưng không lạnh giống như lần trước, có lẽ vì tay cô đang được một bàn tay khác nắm chặt.

Khi đặt chân trên con đường lên núi, Tiểu Ái mới phát hiện ra nơi đây được bao phủ bởi lớp sương rất lớn, màu trắng nhạt, giống như tấm vải voan mỏng mềm mại, uyển chuyển, lượn vờn quanh những tấm mộ và cây cối. Tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ có thể lơ mơ phân biệt được đường nét.

“Cẩn thận chút, bậc thềm trơn!” Dung Kỳ nhỏ giọng dặn dò Tiểu Ái, cô ngẩng đầu nhìn, rồi lập tức đu cả người trên cánh tay anh, khiến anh không có cách nào đi được.

“Em sao vậy?” Đôi lông mày xinh đẹp, thanh mảnh của anh nhíu lại.

“Em không đi nổi nữa rồi, cõng em đi!” Cô cười nũng nịu.

“Đã bao nhiêu tuổi rồi chứ, em tự đi đi!”

“Lúc nhỏ cũng chưa từng thấy anh cõng em mà!” Tiểu Ái bám lấy anh sống chết không chịu buông, bắt anh phải cõng bằng được. Anh bó tay, chỉ có thể từ từ quỳ xuống trước mặt cô. Tiểu Ái cười giảo hoạt, lập tức leo lên lưng anh, hai tay ôm chặt lấy cổ rồi vùi mặt vào chỗ cổ áo ấm áp của anh.

“Em lạnh à?” Dung Kỳ nhẹ nhàng hỏi.

“Có anh em không thấy lạnh!” Cô nói ngọt xớt.

Trên bờ môi hoàn mỹ mà cô không nhìn thấy được, lập tức khẽ cong lên.

Chương 28: Hóa ra có thể yêu nhau

Dung Kỳ không nói cho Tiểu Ái biết tại sao lại muốn đến đây, cô chỉ nghe lời anh lên xe. Tiểu Ái nghĩ anh muốn đem những chuyện quan trọng nói với người đã không còn trên đời này nữa và cũng có lẽ là người duy nhất anh có thể nói. Giống như lần trước, anh đưa cô đến nơi này là muốn trước khi anh đi để mẹ được nhìn thấy cô.

Trong lòng Tiểu Ái hiểu rõ, chuyện giữa cô và anh khiến cho người đời khiếp sợ đến nhường nào. Chỉ có người mẹ ruột đang nằm dưới nấm mồ kia, mới có thể làm thính giả duy nhất, lắng nghe tất cả những lời anh chưa từng dám thừa nhận với cô.

Dưới màn sương mỏng, người phụ nữ trong bức ảnh trên nấm mồ càng hiện rõ sự tao nhã và xinh đẹp. Tiểu Ái nhìn người bên cạnh có đôi mắt và khuôn mặt giống hệt, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ: Dù chúng ta không thể nào yêu nhau, nhưng chúng ta vẫn có thể dựa vào nhau để sống. Dù là ở bên cạnh, nhưng đối với anh và cô, liệu có phải là tương lai quá xa vời không?

Rất nhiều năm về sau, Tiểu Ái thường nhớ lại chuyện xảy ra vào buổi sáng hôm đó. Nếu như họ không đến nghĩa trang, nếu như trên núi sương mù không phủ dày đặc như vậy, liệu họ có biết được điều mà có lẽ đến giây phút cuối cùng của cuộc đời vẫn không hề hay biết?

Hóa ra, họ lại có thể yêu nhau.

Trên thế giới này luôn có những điều bất ngờ có thể xảy ra. Khi hai người chuẩn bị bước đi, Tiểu Ái nói muốn ngồi ngắm màn sương xinh đẹp này thêm chút nữa, không ngờ sau đó, cô đã thấy một người. Người đó dường như không có mối liên hệ gì với thành phố và ngôi mộ này. Thế nhưng ông ấy lại xuất hiện trước mộ của mẹ anh. Sương núi càng lúc càng dày hơn, dường như che khuất hai người họ dưới những tán cây.

Cho tới khi ông ấy cất tiếng nói thì lúc đó họ mới phát hiện ra. Người này là Hoắc Hoài Kỳ. Cũng như Tiểu Ái, Dung Kỳ không biết nhiều về người này. Hoắc Hoài Kỳ là nhân vật truyền kì trong giới điện ảnh, hai mươi tuổi đã tỏa sáng trong giới showbiz Hồng Kông, những tác phẩm của ông đã ảnh hưởng tới cả một thế hệ. Ông rất coi trọng sự nghiệp của mình, dù đã debut gần ba mươi năm, nhưng những tin scandal lại rất ít. Hoắc Hoài Kỳ giao thiệp rộng rãi với những người trong nghề, những nhân vật tầm cỡ hầu như đều là bạn bè của ông. Và xung quanh có không ít hồng nhan tri kỷ, nhưng ông vẫn chưa kết hôn. Trong mắt mọi người, Hoắc Hoài Kỳ vẫn là một người đàn ông độc thân.

Cuộc sống đời tư của ông luôn là một dấu chấm hỏi. Trước đó có rất nhiều tin đồn nói ông đã kết hôn, thậm chí cũng có con. Tuy nhiên, tất cả những điều đó đều không có bằng chứng rõ ràng, chẳng qua chỉ là những tin đồn nhảm mà mọi người rỉ tai nhau thôi.

Thế nhưng hôm nay, Hoắc Hoài Kỳ lại bất ngờ xuất hiện ở nơi này, trước ngôi mộ của người phụ nữ không có chút quan hệ gì, thờ dài lặng lẽ, chậm rãi và một mình nói ra những chuyện vụn vặt gần đây. Giọng điệu rất tự nhiên, như đang nói chuyện phiếm, ông ta cứ nói như thế, không cần có người đáp lại. Hết nói về những chuyện bây giờ, ông ta lại nhắc tới những chuyện trước đây.

“... Nếu như lúc đó anh biết em đang mang thai, thì làm sao anh có thể đi chứ?... Em nói xem, nếu lúc đó anh ở lại, thì hiện tại chúng ta sẽ như thế nào? Có khi chúng ta còn có cháu rồi nhỉ? Nhã Khanh, em luôn kiên cường như vậy, tại sao cuối cùng lại dùng tính mạng của mình để đánh cược với anh? Nhã Khanh... Nhã Khanh...”

Nhã Khanh, Tiểu Nhã Khanh. Chính là tên của người phụ nữ trên bia mộ.

Tiểu Ái kinh ngạc tròn mắt, cô có cảm giác như đang đọc kịch bản của phim tình cảm. Lẽ nào Hoắc Hoài Kỳ, người có thể hô phong hoán vũ trong giới điện ảnh lại là người tình của Nhã Khanh sao? Nghe Hoắc Hoài Kỳ nói, lúc đó Nhã Khanh còn đang mang thai đứa con của ông ấy. Chắc không phải, Dung Kỳ anh ấy... Tiểu Ái lập tức nhìn người đang đứng phía sau, anh nắm chặt cổ tay cô như muốn nói bây giờ đừng lên tiếng.

Hoắc Hoài Kỳ đang trầm giọng nói tiếp, thì trên bậc thềm có người bước tới, có lẽ là người đi cùng đến để nhắc nhở ông ta về thời gian. Trời không còn sớm nữa, mặc dù bây giờ đang là mùa đông, nhưng nghĩa trang là nơi công cộng, thỉnh thoảng sẽ có người đến, khuyên ông nên cẩn thận thì hơn. Hoắc Hoài Kỳ lại thờ dài, đem bó hoa trong tay đặt trước mộ, xoay người cùng người đó xuống núi.

Một lúc lâu sau, Tiểu Ái mới dám lên tiếng: “Nhã Khanh, người mà ông ấy vừa nói tới, đứa bé trong bụng bà ta chắc không phải là anh chứ? Nói như vậy, lẽ nào Hoắc Hoài Kỳ mới là... cha đẻ của anh sao?”

Dung Kỳ sửng người quay lại, không thể tin vào tai mình. Đôi mắt anh tựa như nước biển, cuộn cuộn nhìn cô tràn ngập sự hoài nghi.

Lúc đó, cả hai người đều cùng nghĩ về một chuyện: Nếu điều đó là sự thật, nếu Hoắc Hoài Kỳ mới chính là bố đẻ của anh, vậy thì giữa họ thực ra không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào.

Thế nhưng, chuyện đó liệu có khả năng không?

Tiểu Ái không ngờ, Dung Kỳ lại có thể bình tĩnh đến mức bình thần đưa cô về nhà ăn cơm. Gần đây họ thường xuyên về nhà, bố mẹ rất vui mừng. Họ vẫn cho rằng Dung Kỳ xảy ra chuyện gì đó nên mới gửi về nhà số tiền lớn như vậy. Lúc này, thấy anh bình an vô sự, sau khi hỏi thăm mấy câu, họ cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Tiểu Ái ngồi bên cạnh mỉm cười, thầm nghĩ anh chàng này không hổ danh là đạo diễn, kỹ thuật diễn xuất vô cùng xuất sắc. Ngày hôm đó khi cô kéo anh từ sân bay về, ngoài laptop ra, toàn bộ đồ đạc của anh đã được chuyển qua đường hàng không sang Mỹ, mấy hôm nay đang nhờ bạn của anh bên đó chuyển về. Tất cả quần áo, bàn chải đánh răng, khăn mặt... đều là những đồ mới mua cả.

Trời lạnh, ông Dung vốn định đi làm muộn một chút, lần này có cơ nên càng vui mừng mà ở nhà, lười Dung Kỳ chơi mấy ván cờ.

Tiểu Ái ngồi bên cạnh nhìn họ chơi cờ, trong lòng không khỏi sốt ruột. Cô nhìn Dung Kỳ rất lâu, nhiều lần muốn hỏi bố về chuyện của Nhã Khanh nhưng đều bị ánh mắt sắc bén của anh chặn lại.

Trên đường quay về thành phố S, anh nói với cô, đây là chuyện quan trọng, trước khi làm rõ mọi chuyện, không nên để bố mẹ lo lắng.

Tiểu Ái liên tục bĩu môi. Gì chứ? Cô chỉ muốn làm rõ quan hệ giữa cô và Dung Kỳ thôi mà, sao anh cứ xem cô như người không hiểu chuyện vậy? Cô không tin là trong lòng anh không sốt ruột.

Dung Kỳ dường như không sốt ruột thật, liên tiếp mấy ngày đều bận rộn không thấy bóng dáng đâu, khiến Tiểu Ái tối nào cũng chỉ ăn qua loa vài thứ để lấp đầy dạ dày.

Thôi Thái Dạ vẫn hàng ngày nghĩ đủ lý do để lừa cô đi chơi, nhưng đáng tiếc sau hai lần, anh ta không còn lừa được cô nữa. Mấy có anh ta sử dụng chiêu đã bị cô nhìn thấu, sau đó thì khéo léo tìm cách tránh xa.

Sau một thời gian chờ đợi, cuộc thi tuyển ở công ty Tỉnh Hải cũng có kết quả. Cô đã trúng tuyển và trở thành nhân vật nữ chính thứ hai trong bộ phim cổ trang dài tập. Tiểu Ái vô cùng vui mừng, lập tức đến thành phố Z lấy kịch bản, đồng thời gặp mặt nhân viên ban chế tác.

Địa vị của nhân vật nữ chính thứ hai hoàn toàn khác so với trước kia. Những diễn viên khác và nhân viên ban chế tác đối xử với cô rất lịch sự. Đêm hôm đó Tiểu Ái rất vui, vì người ta mời rượu nên cô đã uống liền mấy ly. Tiệc rượu xong cũng đã khuya, những người trong đoàn phim giúp Tiểu Ái thuê phòng tại khách sạn.

Khi Tiểu Ái thức dậy, trời đã sáng rõ. Cô vội kiểm tra quần áo và túi xách thì thấy mọi thứ vậy ồ, quần áo chỉnh tề, tiền và thẻ không thiếu cái nào, xem ra không bị người khác giờ trò đùa bại.

Tiểu Ái lục điện thoại trong túi xách ra để xem giờ và không khỏi ngạc nhiên. Có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ. Trong đó, hơn mười cuộc của Thôi Thái Dạ, hai cuộc của Tư Nhã, ba cuộc của Trần Gia, còn lại đều của Dung Kỳ. Sao vậy? Lẽ nào tối qua thế giới đại chiến hay sao? Tại sao tất cả mọi người đều tìm cô vậy?

Điêm qua một dãy cuộc gọi nhỡ của Dung Kỳ, trong lòng Tiểu Ái không khỏi cười trộm. Biết sốt ruột rồi à? Ai bảo anh mấy ngày nay bận rộn không thấy bóng dáng đâu, cô cũng có lúc bận đến đêm không về nhà đó. Cô giận dữ, không chịu gọi điện trước cho anh mà chọn gọi cho Tư Nhã.

Con bé đó vừa nhận điện thoại liền quát cô một trận, rồi liên tục kêu cứu: “Cứu mình với! Tại sao mình lại khổ như vậy chứ? Sao mỗi lần họ không liên lạc được với cậu, lại đem mình ra hành hạ như vậy? Một mình Thôi Thái Dạ thì chẳng sao, đằng này còn cả anh trai cậu, rồi ngay cả Trần Gia, vừa gặp mình một lần cũng hỏi cậu có ở bên cạnh không? Sớm biết như vậy thì hôm đó mình đã không cho cô ta số điện thoại rồi! Sao số mình khổ thế này?”

Tiểu Ái nghe đến nỗi đầu óc quay cuồng, lần oán thán này thật sự có thể ví với nước sông Hoàng Hà.

Lúc Tiểu Ái định gọi cho Trần Gia, thì tiếng chuông cửa bất ngờ vang lên. Cô nghĩ là phục vụ phòng, nhưng không ngờ cửa vừa mở thì lại thấy khuôn mặt điển trai hơi hốc hác của Thôi Thái Dạ.

Còn chưa kịp định thần, cô đã bị anh ôm vào lòng. Trong mùi nước hoa Eau de Cologne quen thuộc còn kèm theo mùi thuốc lá nồng nặc và hình như có cả mùi sương đêm. Cô ngẩng đầu lên, thấy những sợi râu lõm chòm trên cằm Thôi Thái Dạ, trong lòng không khỏi sững sờ. Lẽ nào cả đêm qua anh không ngủ?

Tiểu Ái đập vào bả vai Thôi Thái Dạ, muốn anh buông cô ra, anh nói lòng đưa tay ra phía sau đóng cửa lại, vẫn ôm cô không chịu buông.

“Thôi Thái Dạ, anh như thế này...”

“Em đã tham gia đoàn làm phim “An phương lãnh nguyệt đúng không?” Về mặt anh nghiêm túc: “Anh nhớ trong hợp đồng của chúng ta đã viết rõ trong vòng năm năm em không được tự động nhận phim cơ mà!”

“Đúng vậy! Tôi đã vi phạm hợp đồng, nhưng anh cũng chưa hoàn thành đúng trách nhiệm của một người quản lý. Anh có dám nói mình không mượn việc công làm việc tư không?” Một lần nữa Tiểu Ái đẩy anh ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn. Thôi Thái Dạ trừng mắt nhìn cô, trầm mặc một lúc, rồi dần dần thả lỏng nét mặt: “Được rồi! Chuyện này anh không truy cứu nữa. Tối qua đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đặt phòng ở đây?”

“Anh yên tâm! Tôi không bị người ta làm gì đâu. Những người trong đoàn làm phim đều rất quan tâm tôi, vì ăn cơm với họ muộn nên tôi đã ngủ lại đây.” Tiểu Ái không hài lòng, cố gắng gỡ những ngón tay đang ôm lấy eo mình ra nhưng không tài nào gỡ được, cô tức giận: “Thôi Thái Dạ! Anh có buông tay ra không thì bảo! Tôi không còn là bạn gái anh nữa rồi! Tôi... tôi đã có bạn trai mới, anh còn tiếp tục như thế này, tôi sẽ lật mặt anh thật đó!”

“Bạn trai mới?” Anh hừ cười: “Bên cạnh em có được mấy người đàn ông, có muốn lừa anh thì cũng phải tìm cái cớ nào khéo léo một chút! Được rồi, cũng không còn sớm nữa, em đi đánh răng rửa mặt, chải đầu đi rồi anh đưa em về.”

Cô không ngờ, vừa về đến thành phố S, Thôi Thái Dạ liền đưa cô đến cửa hàng quần áo nữ cao cấp, tạo cho cô một phong cách hoàn toàn mới, trang phục đoan trang, nhã nhặn, tóc đuôi thẳng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng. Tiểu Ái không khỏi ngạc nhiên, liên tục hỏi, nhưng anh ta nhất quyết không nói, chỉ bảo cô ngoan ngoãn nghe lời.

Sau đó, Thôi Thái Dạ đưa cô đến một khách sạn năm sao của thành phố S, chính là nơi mà lần trước Trần Gia đã từng mời cô đến. Hóa ra, khách sạn này cũng là một trong những sản nghiệp của Thôi gia.

Trong phòng ăn thượng khách trên tầng cao nhất của khách sạn, cô thấy một cặp vợ chồng ăn mặc sang trọng đang ngồi chờ ở đó. Vừa thấy cô và Thôi Thái Dạ bước vào, họ liền dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Tiểu Ái một cách chăm chú.

Trần Dung Tiểu Ái đắm mồi hỏi, hai người này chắc không phải bố mẹ của Thôi Thái Dạ đấy chứ? Ngay cả cách này mà anh ta cũng dùng đến sao? Chẳng phải một khi đã gặp bố mẹ hai bên thì coi như đã thành chuyện rồi còn gì?

Tiểu Ái lập tức định bỏ đi, nhưng lại bị Thôi Thái Dạ ôm chặt eo, cưỡng ép ngồi xuống ghế.

Tiểu Ái trừng mắt nhìn, anh lại gần, nói khề vào tai cô: “Họ hiếm khi đến đây, lần này chính là muốn gặp em. Xưa nay em không phải thích đóng phim hay sao? Hôm nay đóng tốt vở kịch này, chuyện phim “An phương lãnh nguyệt” anh sẽ không truy cứu nữa.”

Tiểu Ái bĩu môi, cũng ghé sát vào tai anh nói: “Tôi sẽ tính nợ với anh. Vốn dĩ do anh lấy việc công để làm chuyện tư nên tôi mới tự đi nhận phim. Hôn nữa, sau này nếu tôi tự nhận những phim khác, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc anh sắp xếp, thì anh không được phản đối.” Hơi thở mềm mại của cô phả lên tai anh, ẩm ướt mà ấm áp, gần như anh có thể cảm nhận được cảm giác tiếp xúc với môi cô, tâm hồn anh bay bổng như quên hết tình hình hiện tại.

“Này!” Tiểu Ái lay lay anh: “Nếu anh không đồng ý, vậy thì tôi đi nhé!”

“Được, cứ như vậy đi!” Anh định thần trở lại.

Tiểu Ái hít một hơi dài, lúc quay đầu lại, trên môi đã gắn một nụ cười rực rỡ, tràn đầy sức sống: “Bác trai, bác gái, lần đầu gặp mặt, cháu chào hai bác! Cháu là Dung Tiểu Ái!”

Bố của Thôi Thái Dạ không hề ngang ngược như Thôi Quốc Phong. Ông rất thân thiện, trong bữa ăn luôn mỉm cười nhìn bọn cô. Thôi Phán Nho là con trai thứ tư trong gia tộc họ Thôi, tính tình trầm tĩnh, vốn dĩ là người có ít scandal nhất trong Thôi gia.

Vợ chồng Thôi Phán Nho lâu nay không quan tâm nhiều đến chuyện kinh doanh của gia tộc, mà chủ yếu đi du lịch khắp thế giới, số lần gặp mặt Thái Dạ cũng không nhiều. Tuy gia đình họ có tiền, nhưng việc nan giải nhất trong nhà vẫn là chuyện hôn nhân đại sự của con trai. Trước đây anh chưa từng nhắc đến chuyện bạn gái, ông nội anh đối với việc này yêu cầu rất cao, những lần trước thấy anh chưa nghiêm túc với ai nên ông cũng không quan tâm nhiều. Chỉ có lần này, Thôi Quốc Phong khăng khăng nhúng tay vào, thậm chí còn không tiếc tiền cho tìm người bạn gái đầu tiên của Thôi Thái Dạ là Vy An về.

Vy An năm đó là người mẫu nổi tiếng ở Mỹ, lúc yêu Thôi Thái Dạ, cô còn chưa đầy hai mươi tuổi, là một người hướng ngoại. Vì không được Thôi Quốc Phong yêu thích nên ông ta đã ngầm ngầm đòi năm trăm nghìn nhân dân tệ để đuổi Vy An đi. Bây giờ lại cho người tìm về, chẳng qua là mượn cớ để đuổi Tiểu Ái mà thôi.

Con bé Lộ Sa rốt cuộc có phải là con của Thôi Thái Dạ không vẫn còn chưa rõ, nhưng anh đã tỏ rõ quan điểm của mình với họ, bất luận thế nào, người mà anh muốn lấy vẫn là Dung Tiểu Ái. Thôi Quốc Phong dù có sử dụng thủ đoạn nào thì anh cũng không quan tâm.

Đến đây thì Tiểu Ái đã hiểu, hóa ra hai người này hôm nay đến là để làm thuyết khách, chẳng trách Thôi Thái Dạ có thể đồng ý bỏ qua cho cô việc tự động nhận phim. Nhưng cô không hiểu, dù cô có diễn thành công trước mặt bố mẹ anh thì sẽ thế nào chứ?

Thế sự vô thường, hiện tại cô không yêu anh, cho dù thật sự yêu, nhưng chuyện sau này thì ai có thể bảo đảm được.

Nhưng Thôi Thái Dạ vì nặng lòng mà sắp xếp cả chuyện này khiến cô không khỏi suy nghĩ. Sau khi tiễn ông bà Thôi Phán Nho đi, Tiểu Ái vỗ vào vai Thôi Thái Dạ tỏ ý mình đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao, nói có việc phải làm, rồi bước vào thang máy lên tầng tìm Trần Gia.

Không ngoài dự tính, Trần Gia quả nhiên vì chuyện của Văn Nhã Định mà tìm cô. Tính cách Trần Gia tuy không giống cô và Tư Nhã dám yêu dám hận, lần này cô ấy muốn chia tay song cuối cùng vẫn không làm được. Tuy nhiên, điều khiến Trần Gia đau khổ nhất là Văn Nhã Định lại chủ động nói lời chia tay, lí do là hiện tại anh ta đã có tình cảm với vị hôn phu của mình, nên không muốn lừa dối cô ấy.

Trần Gia khóc một đêm, hai mắt đã sưng húp. Vừa thấy Tiểu Ái, Trần Gia liền ôm lấy cô, vừa khóc vừa kể lể cả một buổi chiều. Trong thời gian đó chuông điện thoại Tiểu Ái vang lên mấy lần, nhưng Trần Gia đều không cho cô nghe, cương quyết muốn Tiểu Ái chuyên tâm ở bên.

Lúc rời khỏi khách sạn, Tiểu Ái mở điện thoại ra xem, những cuộc gọi đến đều là của Dung Kỳ. Lúc này những hờn giận trong lòng với Dung Kỳ đã sớm tiêu tan. Nhớ đến việc mình mất tích một ngày một đêm, Tiểu Ái không biết sẽ bị anh mắng thế nào, nhưng cô lại chưa muốn về nhà. Đúng lúc đó Tư Nhã gọi điện đến nói muốn Tiểu Ái mời cơm chúc mừng nhận được phim mới. Hai người họ kéo nhau đi ăn, sau đó đến quán bar nơi cả hai đã từng làm thêm hàn huyên chuyện trò.

Hiện giờ trong giới điện ảnh, Tư Nhã cũng được xếp vào hàng diễn viên khá nổi. Ông chủ quán bar thấy họ liền nhiệt tình đón tiếp, còn mời các cô uống bia. Hôm qua Tiểu Á say rượu, hơn nữa nghĩ đến việc lát về nhà còn có một trận đánh mắng đang chờ nên cô không dám uống.

“Cậu thôi đi! Lần nào gan uống rượu của cậu chẳng lớn hơn mình, hôm nay cậu sao vậy hả?” Tư Nhã cương quyết dúm một chai bia cho cô: “Đừng miễn cưỡng, chỉ một chai thôi, sẽ không làm cậu say đâu! Uống đi, sau đợt này mình sẽ phải xa cậu, đến một thành phố khác mấy tháng để đóng phim, bọn mình sẽ không được gặp nhau trong một thời gian dài.”

Tư Nhã hơi rầu rĩ, trong lòng Tiểu Á bỗng thấy chua xót. Hai người ôm nhau, người đánh, kẻ véo, như thể đang quay về hồi mới vào đại học, trong sáng, ngây thơ, vô ưu vô lo.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, cả hai đều đã và đang cố gắng hết mình trên con đường thực hiện ước mơ. Dù vất vả, đắng cay thế nào, các cô đều sẽ chấp nhận. Đó chính là con đường mà các cô lựa chọn, dù có khó khăn thế nào các cô cũng sẽ dũng cảm tiến lên phía trước.

Trước khi bước vào nhà, Tiểu Á liên tục nhai kẹo cao su cho bớt mùi rượu, cứ nghĩ đến Dung Kỳ, cô lại thấy sợ. Dung Tiểu Á vốn được coi là người dám làm dám chịu, vậy mà chỉ với một Dung Kỳ nhỏ bé, cô lại mất hết can đảm thế sao? Trước đây cô chưa biết anh có ý với mình, giờ biết rồi, đáng lẽ cô không sợ anh nữa mới phải chứ!

Tiểu Á chậm chậm bước đến cửa nhà, vỗ vỗ hai má vì rượu mà ửng hồng, vừa rút chìa khóa ra thì cửa đã được kéo từ bên trong.

Trái tim nhỏ bé của Tiểu Á ngay tức khắc đập loạn liên hồi.

Thứ nhất, do cô sợ, cả đêm không về cùng với việc không nhận điện thoại, như thế đã phạm vào đại kị của anh.

Thứ hai, cô như đang bị “điện giật”. Dung Kỳ sau khi chuyển về, quần áo vẫn còn ở Mỹ nên anh chỉ tùy ý mua vài chiếc áo len và áo khoác, đã lâu cô không thấy dáng vẻ anh ăn mặc chỉnh tề như thế này. Bộ vest kiểu truyền thống, bên trong là áo sơ mi trắng, cà vạt hơi nói lỏng, để lộ xương quai xanh gợi cảm và phần da thịt rắn chắc, nhẵn bóng, cộng thêm sự sắc bén, lạnh băng vốn có trên khuôn mặt. Cả người anh vừa toát lên vẻ đẹp trai, vừa tỏa ra sự lạnh khốc, làm cho cô bị “điện giật” đến mức đầu óc mụ mị, mất phương hướng.

“Vào đi!” Anh nhú mày kéo Tiểu Á vào trong.

Tiểu Á lúc này chợt nhớ, khi vẫn chưa biết anh không phải là anh trai cô. Mỗi lần khi thấy anh, trong lòng chỉ có căm ghét và bài xích, bây giờ nghĩ lại, cô mới phát hiện ra dù sao con nhóc Tư Nhã mồm quạ đen kia đã nói đúng. Quả nhiên vì yêu anh trai mà cô tác oai tác quái, cố ý bôi nhọ anh là vì anh không để ý đến cô, khiến cô bị giày vò, nên chỉ có thể tìm cách đó chỉ là để tự an ủi bản thân.

“Hôm qua...” Dung Kỳ vừa nói được hai chữ, lập tức đã bị Tiểu Á chặn lại.

“Hôm qua là do em không tốt, đến thành phố Z, vì quá vui mừng nên uống mấy ly. Em bị say nên vì thế ở lại một đêm tại khách sạn đó. Nhưng mà em xin thề, tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra cả. Chiều nay Trần Gia thất tình, em ở bên cô ấy một buổi chiều.” Cái miệng khéo léo màu hồng phấn nói không ngừng nghỉ, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đang ra sức giải thích với bố mẹ.

Tiểu Á vừa nói vừa không ngừng liếc mắt nhìn anh, nhưng vừa chạm vào đôi mắt sâu thẳm đó cô lập tức trốn tránh. Cuối cùng khi không nói được gì nữa, cô cứ lấp ba lấp bấp dựa vào anh, còn kéo một góc áo vest của anh nũng nịu.

Những ngón tay thon dài nắm lấy cằm cô, khuôn mặt hoàn mỹ, lạnh lùng của anh áp sát lại gần: “Em lại uống rượu đúng không?”

Tiểu Á mất chữ A mồm chữ O, cô đã nhai hết một hộp kẹo cao su, mà anh vẫn còn ngửi thấy sao? Nhưng dưới ánh đèn, nhìn anh trong khoảng cách gần thế này, trái tim cô không khỏi đập loạn liên hồi. Thật sự không thể tưởng tượng nổi, anh đẹp trai, lại có đầu óc nhưng tại sao lại thích cô chứ? Mà còn biết rõ kết quả nhưng vẫn thích cô, thật không hiểu rồi!

“Em chờ đấy gì vậy?” Anh chú ý đến quần áo trên người cô, quần áo của nhãn hiệu này không ít hơn sáu con số, cô tất nhiên không thể mua nổi: “Quần áo của em là từ đâu ra?”

“...” Cô sao lại quên mất cái này chứ! Tiểu Á vội vàng gạt đầu, cúi xuống nói: “Là Thôi Thái Dạ nhất quyết lôi em đi mua, là vì...”

“Cởi ra!” Lòng mày anh nhíu lại.

“Anh để em nói xong đã nào! Em chẳng qua chỉ là...”

Anh lập tức ra tay cởi cúc áo của cô, nhưng vừa cởi được mấy nút anh lại kéo cô vào phòng, bật điều hòa, kéo rèm cửa sổ lên rồi cởi tiếp. Tiểu Á mấy lần định nói đều bị anh trừng mắt lạnh lùng. Cô bất lực, chiều cao thì cách biệt quá lớn, cộng thêm thể lực cũng yếu hơn anh rất nhiều nên chỉ có thể để mặc anh thay quần áo của mình. Phía trên, cô mặc một chiếc áo len mỏng bó sát người, nhưng thân dưới chỉ mặc một chiếc quần tất màu đen. Đây là loại quần tất mỏng, nên ngay cả màu sắc của quần lót bên trong cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Tiểu Á cảm thấy bây giờ cô rất giống với gái gọi đóng phim AV của Nhật Bản...

Dung Kỳ mặt không đổi sắc, lấy một chiếc váy ngủ vừa dài vừa dày từ trong tủ ra, quấn chặt người Tiểu Á từ đầu đến chân. Tiếp đó, anh bảo cô ngồi lên mép giường, rồi quỳ xuống tháo chiếc boot dài, sau đó lấy một đôi dép lê bảo cô đổi.

Sau khi mọi thứ hoàn tất, anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, nghiêm khắc: “Em nghe rõ đây, về sau Thôi Thái Dạ hay bắt kẻ người đàn ông nào khác tặng đồ thì em đều không được phép lấy!”

“...” Vậy chẳng phải là cô lỗ to hay sao?

“Còn nữa, cấm cửa là mười giờ, ngoại trừ công việc, nhưng phải báo cáo với anh trước. Không có chuyện gì đặc biệt thì không được đi suốt đêm không về, không được phép không nghe điện thoại. Không được dùng những cách không chính đáng để có được công việc, không được dựa vào scandal để tăng danh tiếng, điều quan trọng nhất là không được bắt chuyện với những người đàn ông lạ.”

“...”

Thấy Tiểu Ái vẫn dờ dẫm, giọng điệu anh lạnh lùng: “Nghe thấy chưa vậy?”

Tiểu Ái run lập cập, vô thức gật đầu lia lịa, nhưng vẫn không cam chịu nói: “Sao có thể như vậy chứ? Dù em không nói chuyện với người ta, nhưng em xinh đẹp như thế này sẽ có nhiều người đến bắt chuyện với em, lẽ nào em không được gặp gỡ người khác hay sao?”

“Rất đơn giản, cứ nói em đã có bạn trai rồi!” Giọng anh rất bình tĩnh, dường như coi đó là lẽ đương nhiên.

“Linh tinh!” Tiểu Ái bĩu môi: “Ai mà tin chứ? Thôi Thái Dạ chính là người đầu tiên không tin đó. Hôm nay em nói với anh ta như vậy, nhưng anh ta hoàn toàn không để ý đến lời của em.”

“Vậy cứ nói với anh ta, người đó là anh.”

Tiểu Ái trợn trừng mắt: “Anh điên rồi sao?” Bản thân cô còn phải mất rất nhiều thời gian để thích ứng với chuyện này, vậy mà anh còn muốn cô nói với Thôi Thái Dạ, đầu óc của Dung Kỳ có lẽ tám phần có vấn đề rồi. “Anh đừng quên, anh là anh trai ruột của em!”

Dung Kỳ nhướn mày, lấy một thứ đặt trên tủ đưa cho cô. “Bắt đầu từ bây giờ, không phải nữa rồi!”

Tiểu Ái vô cùng kinh ngạc, ngẩn người nhìn anh, phát hiện ra anh không hề nói đùa. Cô lập tức mở thứ đang cầm trong tay, bên trong là bản báo cáo đối chiếu AND. Những ký hiệu và từ ngữ y học khác cô đều không hiểu, nhưng cô hiểu độ tương đồng của hai bản báo cáo này đều là 99,9%!

“Cái này...” Cô liu lười.

“Một bản là của anh, một bản là của Hoắc Hoài Kỳ.” Ánh mắt anh vẫn lạnh nhạt, nhưng trong sâu thẳm lại như đang cuộn cuộn sóng võ. Trước giờ, anh vẫn kìm nén tình cảm của mình sau vỏ bọc lạnh lùng và bình thản.

Đó là biển cả mênh mông sâu thẳm, có bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu nhớ nhung, cô hoàn toàn không thấy rõ. Từ nhiều năm nay, chúng luôn bị vây nhốt, bị ép buộc dồn vào nơi sâu nhất của ký ức. Đôi mắt cô cũng như tất cả mọi người, chỉ có thể thấy sự lạnh lùng, băng giá hiện rõ ở bên ngoài, giống như một lớp hồ phách, từng tầng từng lớp tích tụ lại thành những nhớ nhung bao bọc lấy năm tháng thanh xuân. Đến cuối cùng, dưới lớp vỏ bọc ấy rốt cuộc đang che giấu điều gì?

Ngày ấy, khi anh hiểu rõ những cảm xúc trong trái tim mình, cuộc sống đen tối cũng từ đó mà ập tới. Không được yêu, không được dịu dàng, càng không thể che chở. Anh biết, một khi đã bắt đầu, thì sẽ không thể nào khống chế được bản thân, cũng có khi không có ngày dừng lại. Anh không được bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào, không được mất đi tự chủ, mà chỉ có thể đem tất cả khóa chặt ở trong lòng. Không nghe, không nhìn, không nghĩ...

Cuối cùng, anh quyết định bỏ đi. Lúc đó anh từng nghĩ nếu có thể đến một nơi thật xa đó sẽ là lựa chọn tốt nhất. Anh tin năm tháng trôi qua, khi một ngày quay lại nơi này, anh có thể thoải mái làm một người anh trai bình thường của cô ấy. Thậm chí, còn có thể thoải mái ôm vai cô, nghe cô kể về chuyện tình yêu ngọt ngào và cả sự nghiệp của cô nữa. Nhưng không ngờ, cái đầu lạnh của anh không thể nào gạt bỏ được những tình cảm ẩn sâu trong trái tim mình.

Bao nhiêu xa xôi cũng là bấy nhiêu nhớ nhung. Vào cái ngày anh gặp lại cô, cuộc sống ba năm không chút màu sắc trước khi dường như sống lại. Cô vẫn như trước, là một cô bé trong sáng, dạt dào sức sống, nhưng cũng dễ bị kích động, đôi khi giờ trò xấu với anh mà còn sợ bị anh phạt.

Những cơn sóng cảm xúc bị phong tỏa ở tận sâu trái tim đang không ngừng vùng vẫy, kêu gào, chỉ muốn lập tức phá bỏ xiềng xích. Tuy nhiên, anh biết đó là điều không thể, nên chỉ còn cách duy nhất là dùng sự lạnh lùng để đối xử với cô.

Cho tới ngày hôm qua, khi lấy được kết quả xét nghiệm, anh mới biết, ác mộng cuối cùng đã hoàn toàn kết thúc.

“Tiểu Ái.” Anh khẽ vuốt má cô, lúc đầu còn nhẹ sau đó dần mạnh tay hơn khiến cô thấy đau. Có rất nhiều chuyện trong quá khứ Tiểu Ái không hề biết, song anh không muốn nhắc lại.

Anh ôm chặt cô vào lòng: “Tiểu Ái, hóa ra chúng ta... có thể yêu nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tình yêu bí mật

Dung Kỳ bắt đầu bận rộn trở lại với vai trò đạo diễn, điều này khiến Tiểu Ái vô cùng vui mừng.

Như vậy có nghĩa là cô có thể thoải mái tinh thần, không bị anh theo dõi mỗi ngày. Mãi về sau cô mới biết, những ngày trước đó anh bận rộn không thấy bóng dáng đâu, chính là vì lấy mẫu xét nghiệm báo cáo kết quả ADN. Anh không nói rõ bằng cách nào có được mẫu xét nghiệm, nhưng xem ra Hoắc Hoài Kỳ hoàn toàn không biết đến chuyện này, và Dung Kỳ cũng không muốn để ông ấy biết. Điều anh quan tâm chỉ là kết quả của bản báo cáo đó mà thôi.

Sau này Tiểu Ái đã từng cảm thán, hoá ra Dung Kỳ cũng có tư chất làm gián điệp đấy chứ!

Cuối tháng hai, bộ phim cổ trang "An phượng lãnh nguyệt" khởi quay tại Thành phố Điện ảnh và Truyền hình giữa hai thành phố S và Z. Thật trùng hợp khi hai tháng đầu, bộ phim mới của Dung Kỳ cũng khởi quay tại đây. Tiểu Ái vì thế mà không ngừng oán thán kêu "oan gia ngõ hẹp". Cũng may là trong hoạ có phúc, quan hệ của hai người lúc này vẫn bí mật chưa thể công khai, nên trước mặt mọi người, anh không thể nào theo dõi cô sát sao như ở thành phố S được.

Trước khi về nhà đón Tết, Tiểu Ái tự hỏi liệu Dung Kỳ có đem chuyện về thân thể của mình nói cho bố mẹ biết hay không? Cô nghĩ anh muốn nói, bởi vì như vậy họ mới có thể quang minh chính đại ở bên nhau. Thế nhưng Tiểu Ái biết, dù có nói thế nào thì để nhận được sự đồng ý của bố mẹ cũng rất khó. Bởi lâu nay, bố mẹ đều coi họ như anh em ruột thịt, cho dù không có quan hệ huyết thống, thì tâm lý cũng không thể lập tức thay đổi được.

Đồng thời, thân phận hiện tại của Dung Kỳ và tính chất công việc của hai người, Tiểu Ái thật sự rất lo lắng, nếu chuyện này bị người khác biết, scandal nổi lên sẽ thế nào đây? Chắc chắn những từ như loạn luân, biến thái sẽ không thể tránh khỏi. Nghĩ đến đây, Tiểu Ái không kim nén được sự phiền muộn. Mà sao khi đã biết rõ hai người thực sự không có quan hệ huyết thống, Dung Kỳ không hề chủ động yêu cầu cô làm chuyện kia chứ? Lẽ nào, anh không có nhu cầu về phương diện ấy sao?

... "Hay là do Dung Kỳ khá lãnh đạm, vì thế đối với chuyện đó cũng thấy lạnh nhạt?"

Tiểu Ái suy nghĩ loạn xạ một lúc, cuối cùng cũng phục hồi lại tư tưởng, nên quyết định tạm thời sẽ yêu đương bí mật với Dung Kỳ.

Nghe những từ này, sắc mặt Dung Kỳ hoàn toàn không vui. Nhưng theo như tình hình hiện tại, đây có lẽ là cách khả thi nhất.

Vì thế, khi còn chưa nổi tiếng, Tiểu Ái đã nếm thử mùi vị tình yêu bí mật chỉ của riêng những ngôi sao. đành chấp nhận thôi, vì ai bảo Aki là đạo diễn tên tuổi chứ! Trước mặt Dung Kỳ thì cô oán thán như thế nhưng trong lòng lại đang cười trộm. Thật sự, cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, có lẽ vì hiếm khi thấy được vẻ mặt vừa không hài lòng lại vừa bất lực của Dung Kỳ.

Tuy nhiên, thời gian duy trì tâm trạng đó cũng không được lâu dài.

Hôm đó là ngày thứ mười lăm phim "An phượng lãnh nguyệt" khởi quay, cũng là ngày mà đoàn phim điện ảnh "Kỳ sát" chính thức tiến vào Thành phố Điện ảnh và Truyền hình. Tiểu Ái cảm nhận rõ rệt sự náo nhiệt của Thành phố Điện ảnh và Truyền hình. Những ngôi sao hàng đầu, đi cùng đội ngũ trợ lý của họ, những nhà báo đến săn tin độc, và còn có rất đông fan hâm mộ cầm áp phích, tranh ảnh đang bị chặn ở bên ngoài.

Tại khu vực nghỉ ngơi trên tường thành, Tiểu Ái vừa nhìn vừa cười, không ngừng nói với diễn viên nam chính ở bên cạnh thế trận này thật giống với điều hành thị uy vào thời kỳ cách mạng.

Nam diễn viên chính được mời đến trong phim "An phượng lãnh nguyệt" chính là Minh Phi, một diễn viên trẻ đang nổi. Minh Phi là một diễn viên truyền hình nổi tiếng của Đài Loan, mấy năm trước bộ phim thần tượng làm mưa làm gió trên toàn châu Á đã khiến anh trở thành anh cả trong giới điện ảnh Đài Loan. Gần đây, Minh Phi liên tục phát triển ở đại lục, do công ty quản lý của anh nhận thấy đây là một thị trường lớn, số lượng phim nhiều, có thể thử nghiệm được các loại vai khác nhau.

Minh Phi rất đẹp trai, đã nổi tiếng từ mấy năm nay. Trong số những nghệ sĩ Đài Loan phát triển tại thị trường phim dài tập của đại lục, anh được xếp vào hàng những ngôi sao lớn. Ngoài ba nam nghệ sĩ thâm niên ra thì giá trị của Minh Phi cao nhất, hiện nay một tập phim của anh đã lên tới một trăm nghìn tệ.

Tiểu Ái cứ nghĩ, với sự nổi tiếng và ngoại hình ấy, anh sẽ rất khó gần. Nhưng sau khi gặp mặt ở đoàn làm phim cô mới biết anh vô cùng thân thiện, tính cách không hề có sự kiêu ngạo của người nổi tiếng. Tiểu Ái và Minh Phi nói chuyện rất hợp. Trong thời gian quay, dù trong phim hai người luôn đối đầu gay gắt nhưng bên ngoài lại đùa giỡn huyền ảo, khiến không khí đoàn làm phim trở nên rất vui vẻ.

Ngược lại vai nữ chính Chương Gia Duệ lại tỏ ra rất xa lạ, lúc nào cũng kè kè bên hai người trợ lý của mình, đi đâu cũng dẫn theo họ. Gia Duệ có làn da trắng, những lúc không cười trông thật lạnh lùng khiến người khác có cảm giác rất khó gần.

"Một số nhà báo và fan hâm mộ chỉ vì sự xuất hiện của đạo diễn Aki nên mới đến thôi. Anh thấy rất hiếm khi đạo diễn còn nổi hơn cả diễn viên đó!" Trong đôi mắt ngập ý cười của anh có chút kỳ vọng: "Anh đã đóng nhiều phim truyền hình rồi, bây giờ anh rất muốn thử nghiệm đóng phim điện ảnh. Anh muốn đóng những vai khác nhau, không nhất thiết phải có tình yêu, mà mong muốn được thử sức với những vai diễn sâu sắc hơn nữa."

"Như thế không được, anh là thần tượng đó! Lúc anh mới nổi tiếng những nữ sinh trong lớp em đều mê anh như điên đó. Thật không ngờ bây giờ em lại có thể ngồi trong cùng một đoàn phim nói chuyện với anh." Từ trước đến nay, Tiểu Á luôn được gắn mác chuyên gia trong khoản nịnh hót: "Hơn nữa, Aki chỉ là một đạo diễn trẻ mà thôi, kinh nghiệm không đủ, nếu thật sự muốn đóng phim điện ảnh, anh nên tìm những đạo diễn đẳng cấp như đạo diễn Phùng, đạo diễn Đỗ, đạo diễn Trương ấy!"

"Aki rất được! Tác phẩm nào của Aki anh cũng rất thích, phong cách của anh ấy khá đặc biệt!" Minh Phi vô cùng ngưỡng mộ, nụ cười càng đẹp.

"Thật sao?" Nghe những lời tán thưởng Dung Kỳ như vậy từ miệng một ngôi sao, Tiểu Á thấy lảng lảng kỳ lạ, cứ như người anh đang nói chính là cô vậy. Thấy Minh Phi nhìn mình khó hiểu, Tiểu Á vội thu lại vẻ mặt, cầm cuốn kịch bản lên đối thoại cùng anh.

Buổi chiều, nhân lúc không có cảnh quay, cô lên đến đoàn làm phim "Kỳ sát" ở một góc khác của Thành phố Điện ảnh và Truyền hình. Do đạo diễn đã từng công khai hình ảnh nên lần này những cảnh quay không nhất thiết phải bảo mật như trước nữa và cũng không ngăn cản đám nhà báo vào bên trong chỉ là hạn chế số người nhất định, và đồng thời bắt buộc phải mang theo thẻ làm việc mới được vào.

Tiểu Á đến đây đã được hơn mười ngày, cũng dần quen với những nhân viên trong đoàn. Thấy cô bước vào, có người còn nhiệt tình chỉ cho cô vị trí của đạo diễn.

"Tư Lôi và Phạm Tĩnh Tĩnh cũng đã vào đoàn làm phim, lần này đến sớm thật đó! Đạo diễn đẹp trai cũng có lợi hơn nhiều nhỉ?"

"Phạm Tĩnh Tĩnh cũng ở đây?" Tiểu Á nghi hoặc: "Vai nữ chính không phải là Tư Lôi sao?"

"Đúng vậy, Phạm Tĩnh Tĩnh là diễn viên khách mời thôi. Cô ta nói đến sớm để quen với không khí." Người đó nháy mắt với Tiểu Á.

"Cô ta không phải là ngôi sao nổi tiếng hàng đầu sao? Chỉ là diễn viên khách mời mà cũng cần làm quen với không khí sao?" Tiểu Á hiểu ý của người kia, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

"Ai mà biết được chứ, ngôi sao lớn mà cũng như vậy, chúng tôi vô danh tiểu tốt sao có thể lí giải được."

Không khí trong đoàn làm phim khác hẳn, rất đông người và ai cũng bận rộn với đạo cụ, phục trang, máy quay phim...

Tiểu Á từ khi tới đây, chưa về nhà lần nào và cũng nửa tháng nay chưa gặp Dung Kỳ, dù có gặp thì cũng như không, nên cô muốn đi thăm anh.

Tiểu Á vui vẻ chào người nhân viên đã chỉ cho cô nơi Dung Kỳ làm việc, rồi từ từ bước đi. Quả nhiên dưới rạp che nắng dựng tạm, cô thấy bóng dáng thân thuộc của anh.

Năm nay trời nhanh ấm, tuy mới tháng ba, nhưng ánh mặt trời chiếu gay gắt khiến người ta cảm thấy uể oải và rất mệt mỏi. Dung Kỳ mặc một chiếc áo mỏng giản dị, ngoài ra còn khoác thêm áo len hở cổ bên ngoài, anh đang đọc kịch bản, thỉnh thoảng lại nói gì đó với nhân viên bên cạnh. Dáng vẻ của anh khi làm việc rất nghiêm túc, khiến người khác có cảm giác tim đập loạn xạ. Những tia nắng xuyên qua tấm vải che nắng màu xanh nhạt, rọi lên khuôn mặt trắng trẻo thon gọn của anh, tựa như nền tuyết trắng dưới ánh trăng được phủ những mảng xanh biếc, vừa tinh khiết vừa mỹ lệ.

Tiểu Á đang nghĩ đến vẻ mặt của Dung Kỳ khi nhìn thấy cô, nhưng nụ cười trên môi chợt tắt ngấm vì sự xuất hiện của một người phụ nữ khác.

Là Phạm Tĩnh Tĩnh. Bộ trang phục màu trắng nhạt càng làm tôn lên khuôn mặt trái xoan của cô ta, tuy gầy nhưng vẫn toát lên vẻ xinh đẹp mê người. Đúng là ngôi sao nổi tiếng, dù ăn mặc bình thường nhưng vẫn thu hút được ánh nhìn của mọi người xung quanh. Cô ta cầm kịch bản, ngồi xuống bên cạnh Dung Kỳ, tỏ vẻ nghiêm túc đưa ra vài câu hỏi, rồi cười ngại ngùng.

Dung Kỳ tâm trạng khá tốt, mỉm cười nhận lấy kịch bản của Phạm Tĩnh Tĩnh giải thích một lượt. Cô ta nghe rất chăm chú, đôi mắt phượng xinh đẹp không ngừng chớp chớp, thỉnh thoảng chen vào một hai câu, tự pha trò rồi phá lên cười. Phạm Tĩnh Tĩnh lấy lại kịch bản của mình, lật sang những trang sau, tiếp đó lại lật quyển của Dung Kỳ, đặt hai quyển kịch bản cạnh nhau rồi tiếp tục nói chuyện với anh. Lúc này, cả người cô ta gần như kề sát Dung Kỳ. Đó là khoảng cách rất gần, gần thêm một chút nữa sẽ khiến người khác cho rằng cô ta có ý đồ xấu, xa chút nữa lại hoàn toàn không đạt được hiệu quả cô muốn, cái này gọi là đẳng cấp của cao thủ, từng phân từng tấc đều rất khéo.

Khốn kiếp, muốn ăn đòn à! Dám học động tác lừa người của cô đi quyến rũ Dung Kỳ sao? Tiểu Á siết chặt ngón tay, cả người co lại ở góc tường phía sau, chỉ thò ra hai con mắt.

Hừ! Còn nói không cho phép cô làm cái này, cái kia, giờ thì bị cô bắt quả tang rồi nhé! Bản thân anh không phải đang thân mật với nữ minh tinh kia đó thôi. Cười, lại còn dám cười nữa! Bình thường lúc nào cũng cau mày, nghiêm khắc với cô, thế mà lúc này lại có thể cười với người phụ nữ khác, lại là người phụ nữ có ý đồ với anh nữa chứ!

Một lúc sau, Phạm Tĩnh Tĩnh như đã hiểu rõ vấn đề, chào Dung Kỳ rồi chuẩn bị đi, khi vừa đứng lên cô ta bị vấp chân phải bàn nên cả người dựa vào anh. Nhân viên bên cạnh vội lòng ngóng chạy đến đỡ nhưng Dung Kỳ đã kịp nâng người cô ta lên, đã thế lại còn hỏi han nữa. Phạm Tĩnh Tĩnh xua tay nói không sao, mỉm cười liếc nhìn Dung Kỳ rồi từ từ bước đi.

Tiểu Á lúc đó đang thu mình ở góc tường, khóe đã bốc lên tận đỉnh đầu. Đáng ghét! Thấy cô ta ngã về phía mình mà còn không tránh. Hành động đó của Phạm Tĩnh Tĩnh vừa nhìn đã biết ngay là cố tình, cô không tin là anh lại không nhận ra. Nghĩ đến trước đây, khi anh không ở bên, cũng sẽ có những người phụ nữ như thiêu thân lao vào lửa, không biết anh đã đáp lại như thế nào. Tiểu Á đang định xuất hiện để ném cho anh ánh mắt lạnh lùng, thì lại có một người phụ nữ khác xuất hiện.

Lần này là Từ Lôi, vai nữ chính thứ nhất của "Kỳ Sát", một người đẹp toàn diện, thành danh đã nhiều năm, tuổi tác có khi còn lớn hơn Dung Kỳ, nhưng luôn không có bạn trai cố định bên mình. Những scandal chuyện tình ái li hợp của cô ta trong giới showbiz đa phần không có căn cứ. So với Phạm Tĩnh Tĩnh, cô ta không xinh đẹp bằng, nhưng khí chất trang nhã, tính cách đặc biệt nên hiện nay cũng có vị trí riêng trong giới showbiz.

Tiểu Á tiếp tục trốn ở góc tường nhìn trộm. Từ Lôi thoải mái cầm hai chai nước ngọt đến, một chai uống còn một chai đưa cho Dung Kỳ. Cô ta ngồi xuống và bắt đầu nói chuyện với anh. So với Phạm Tĩnh Tĩnh thì Từ Lôi có phần nghiêm túc hơn, chủ yếu chỉ mỉm cười và cũng không có ý dựa vào người anh. Tuy nhiên, với trực quan của con gái, Tiểu Á cho rằng, người phụ nữ Từ Lôi này chắc chắn cũng có ý đồ với Dung Kỳ.

Thế nhưng, tại sao duyên với phụ nữ của Dung Kỳ lại tốt như vậy chứ? Trước đây cô không để ý nhiều đến anh, vì thế có rất nhiều chuyện cô không hề biết. Cô vẫn nghĩ, bên cạnh Dung Kỳ không có phụ nữ, nhưng thực sự thì sao, có đúng như vậy không? Nghĩ lại, ngay cả một câu thích Dung Kỳ cũng chưa từng nói với cô, anh chắc không phải là không thích cô đâu chứ?

Tiểu Á nén tức giận, thấy Từ Lôi không có ý định rời đi, lại sợ nếu xuất hiện cô sẽ không thể chịu được, nên chỉ có thể ép mình bước trở lại.

Dung Kỳ cả ngày không đến tìm cô, công việc của đoàn làm phim "Kỳ Sát" đến tối muộn vẫn chưa xong, xem ra anh đang rất bận, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô lấy một cuộc. Tiểu Á dần lòng nhút nhát không được đi tìm anh, sau đó thì tức giận đi ngủ. Hôm sau cô vác bộ mặt u ám đi làm, đạo diễn thấy vậy còn cho rằng cô có chuyện gì.

Đạo diễn phim "An Phụng Lãnh Nguyệt" năm nay đã gần bốn mươi tuổi, là một đạo diễn tốt, luôn thân thiện và lịch sự với mọi người, trong đoàn phim ai cũng quý mến ông, nhiều lúc mọi người trêu đùa, nhưng ông cũng chưa bao giờ nổi giận. Thấy Tiểu Á mặt mày bơ phờ, vị đạo diễn lại vui vẻ trêu chọc: "Tiểu Á hôm nay tâm trạng không được tốt, ai có thể giúp cô ấy cười được đây? Cảnh quay hôm nay rất quan trọng, nếu tâm trạng không tốt làm ảnh hưởng đến diễn xuất, cô ấy sẽ chịu thiệt thòi lớn đấy!"

"Đạo diễn! Ông đừng gấp gáp như vậy! Đến lúc đó ai chịu thiệt còn chưa biết được đâu!" Trong đám nhân viên đoàn làm phim có người phì cười: "Hôm qua tôi nghe thấy Tiểu Á nói với anh Minh rằng, từ hồi đi học cô ấy đã mê một anh Minh rồi. Tôi thấy tám phần là vì cảnh phim hôm nay mà hồi hộp đến nỗi cả đêm thao thức."

Nói đến đây, cả đoàn phim phá lên cười. Tiểu Á không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, đúng lúc đó Minh Phi bước vào.

Anh cố ý nghiêm mặt nói: "Cười gì chứ? Hôm nay, đạo diễn sẽ đuổi những người không cần thiết đi, vì thế các người sẽ không được xem đâu!"

Đạo diễn cũng cười rộ lên: "Ồ kìa! Ai nói tôi muốn đuổi hết mọi người đi? Tôi nói câu đó khi nào?"

Dung Kỳ Tiểu Á ù ù cạc cạc, sao chỉ có mình cô không hiểu lời nói của mọi người. Cô quay đầu nhìn Minh Phi, anh mỉm cười với cô, nhưng gương mặt lại có chút ngại ngùng. Tiểu Á chợt nhớ ra cảnh quay hôm nay là... cảnh hôn.

Không những vậy còn là cảnh cô nổi giận dùng đũa cường hôn anh.

Mặt Tiểu Á bỗng trở nên xám xịt.

Thảo nào mọi người đều cho rằng cô đang kích động vì chuyện này. Xem ra cô phải điều chỉnh lại cảm xúc, nếu bị "No good" thì cô chắc chắn phải chịu thiệt lớn rồi. Bất chợt Tiểu Á nghĩ đến lần trước nghe Từ Nhã nói, chỗ đoàn phim của cô ấy có một người quay cảnh hôn, là bị người khác cưỡng hôn. Vì lần đầu chưa có kinh nghiệm, lại căng thẳng quá nên cuối cùng đã "No good" mười mấy lần, phải hôn đi hôn lại gần một tiếng đồng hồ.

"Tiểu Á, lát nữa phải biểu hiện được đáng vẻ vừa tức giận kiên quyết lại vừa yêu đến mức không thể từ bỏ được, phải quán quýt vào." Đạo diễn đang giải thích cảnh hôn cho hai người: "Minh Phi, cậu phải cật lực đẩy cô ấy ra, nhưng phải chú ý không được đẩy thật." Nói xong, người hoá trang bước đến giúp Tiểu Á trang điểm thêm một lần nữa, nhân cơ hội đó cô nhỏ kẹo cao su, quay đầu lại nhìn thì bất ngờ thấy Minh Phi cũng đang xịt nước thơm miệng. Không nén được Tiểu Á liền phì cười, xem ra ngôi sao nổi tiếng lúc quay cảnh hôn, tâm trạng cũng không khác nhiều so với những người vô danh tiểu tốt như bọn cô.

Bối cảnh là tầng hai của quán bar, phía sau Minh Phi là lan can, trong cảnh quay này anh sẽ bị Tiểu Á đè lên không cựa quậy được trong chốc lát. Hai người nhập vai rất nhanh, những nhân viên vốn vẫn nghĩ "No good" đều đã bị cảnh quay y như thật qua ống kính làm cho chấn động, tất cả nín thở, mở rộng hết cổ ống kính để quay kĩ càng.

Khi diễn cảnh này, Tiểu Á nghĩ là sẽ lúng túng, thế nhưng cô lại chỉ có một cảm giác duy nhất là đau. Cảnh cưỡng hôn lãng mạn, nhưng thực chất là cảnh khó diễn nhất, cộng thêm người dồn sức cưỡng hôn là cô, rõ ràng môi và răng va đập rất đau, lại phải hôn mạnh mẽ, dội tiếng "cất" của ngài đạo diễn mà thiềm liêng vô cùng.

Đạo diễn còn chưa kịp hô "cất", Minh Phi đã lùi về phía sau hai bước, không may đụng trúng chân ghế, trọng tâm không vững cộng thêm toàn thân Tiểu Á đang đè lên người khiến cả hai cùng ngã về phía lan can, gần như sắp rơi xuống dưới. Đám nhân viên đoàn phim la thất thanh vội chạy đến đỡ hai người, Tiểu Á từ trên người anh bò dậy, vừa sợ vừa tức.

"Ai đặt ghế vậy hả?" Bản thân Minh Phi cũng giật mình. Sau khi đỡ anh dậy, những người có mặt ở đó đều cười phá lên.

"Anh Minh! Ngay đến ông trời cũng đã an bài cho hai người hôn lại một lần nữa." Không biết anh chàng nào to gan hét lên, ngay cả đến đạo diễn cũng trêu chọc: "Minh Phi, cậu đừng trách Tiểu Á, ai bảo cô ấy nhập vai như vậy! Tiểu Á, có phải hôm qua hai người đã tập riêng với nhau rồi không? Vừa này phối hợp vô cùng ăn ý đó!"

"Đạo diễn, ông đùa gì vậy?" Tiểu Ái dựa vào lan can lau miệng, nơi đó còn lưu lại hơi ấm của môi Minh Phi. Cô đang bực bội, bất mãn thì nghe thấy tiếng ồn ào truyền tới từ khu nghỉ tầng dưới.

Mấy cô nàng trẻ tuổi của đoàn làm phim đang vây quanh một người, hào hứng đưa sổ cho đối phương ký tên. Cô đang nghĩ xem là ai nổi tiếng như vậy, không ngờ thoáng thấy một ánh mắt sắc lạnh. Anh đẩy giấy bút của mấy cô nàng đó sang một bên, khuôn mặt đẹp lạnh lùng, lãnh đạm vờ như không thấy gì. Anh không nói một câu nào, chỉ lẳng lặng xy người bỏ đi, thậm chí còn không thèm ngẩng đầu nhìn Tiểu Ái lấy một lần.

Tại sao Dung Kỳ lại đột ngột đến đoàn phim của cô, hôm nay không phải ứng phó với đám diễn viên xinh đẹp kia sao? Tiểu Ái vẫn đang khó chịu vì chuyện vừa nãy nên cũng không suy nghĩ nhiều về thái độ lạnh lùng của anh. Đạo diễn đứng bên cạnh hồ chuẩn bị, cô đáp lại một tiếng rồi bước đến cường hôn nam diễn viên chính.

Vài ngày sau, tâm trạng Tiểu Ái vô cùng khó chịu. Rõ ràng cô và Dung Kỳ ở cùng một thành phố, nhưng anh lại chưa từng đến tìm cô, thậm chí còn không gọi điện cho cô. Hai cô mấy ngày nay ôm điện thoại, có lúc còn tự gọi vào số của mình để kiểm tra xem có bị mất sóng hay không. Chịu đựng đến tối ngày thứ tư, điện thoại cuối cùng cũng bật sáng, cô vui mừng bỏ nhào đến, kết quả lại là Thôi Thái Dạ.

"Bé con, nhớ anh không?" Anh vẫn giữ giọng điệu như thường lệ, giống như hồi hai người còn đang yêu. Tiểu Ái nóng lòng chờ điện thoại Dung Kỳ nên cũng không tranh cãi với anh nhiều, nói qua l đại khái mấy câu rồi tỏ ý muốn cúp điện thoại.

"Hợp tác với Minh Phi, cảm giác của em thế nào?" Anh dễ nhận thấy thái độ của cô nhưng vẫn còn muốn nói thêm.

"Anh ấy rất đẹp trai, tính tình lại tốt, vô cùng quyến rũ!" Tiểu Ái biểu hiện ra dáng vẻ háo sắc thay lòng đổi dạ.

Im lặng một lúc, sau đó anh mới chậm rãi nói: "Xem ra, lúc đầu không để Ngô Kỳ San đi cùng em đến đoàn làm phim quả là một quyết định sai lầm. Em nói xem, người quản lý như anh có nên đến để kiểm tra chút không?"

"Minh Phi rất đẹp trai, nhưng tuyệt đối không phải là kiểu người em hứng thú." Tiểu Ái gió chiều nào xuôi theo chiều ấy: "Anh bận như thế, đương nhiên không phải vì em mà bỏ bê công việc chạy đến đây được, có phải vậy không?"

"Ha ha..." Tuy nói chuyện qua điện thoại nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cười gượng gạo của anh: "Trong lòng em hiểu rõ là được rồi, đến lúc bộ phim này quay xong anh sẽ cho em nghỉ phép dài. Bây giờ em hãy làm việc chăm chỉ cho anh, đừng quậy phá làm phiền người khác, hiểu chưa?"

"Em hiểu rồi!" Cô đoán gần đây Thôi Thái Dạ rất bận, bằng không với tính cách đó, anh ta sẽ không chỉ gọi điện đến cảnh cáo. Ngắt điện thoại, Tiểu Ái rớt cuộc không chịu được nữa, nhân lúc đêm khuya, cô đến khách sạn nơi đoàn làm phim "Kỳ Sát" đang ở.

Tiểu Ái tự nói với mình, không phải vì muốn gặp anh mà cô đến để hỏi tội anh.

Hai ngày trước, Tiểu Ái đã nghe ngóng được phòng của Dung Kỳ ở trên tầng thượng. Tầng đó ngoài anh ra, chỉ có phó đạo diễn và mấy nhân vật cao cấp trong đoàn làm phim, những người còn lại ở các tầng khác.

Trong khi hồi han về phòng của anh, nhân viên đoàn phim đó còn buồn đùa lê với cô, nói rằng đạo diễn Aki không những lạnh lùng, tính tình còn sớm nắng chiều mưa. Mấy ngày trước vẫn còn bình thường, nhưng không hiểu sao sau thời gian bữa cơm chiều quay về, nét mặt lại vô cùng đáng sợ. Ai diễn không đạt một chút đều bị mắng, giọng điệu lạnh lùng làm người ta phát khiếp, những nhân viên thấp kém như họ, hoàn toàn không dám lại gần.

Sau khi qua được phòng bảo vệ của khách sạn, Tiểu Ái lấy thẻ thông hành trên cổ xuống, vào thang máy đi thẳng lên tầng thượng. Suốt chặng đường cô đều than vãn, đoàn làm phim này đúng là nhiều tiền, ngay cả khách sạn họ ở cũng sang trọng nhiều so với chỗ bọn cô.

Cửa phòng mở, Tiểu Ái nhanh như chớp luồn vào trong, sau đó còn thò đầu ra ngoài quan sát một lượt rồi mới an tâm đóng cửa lại. Cô xy người, định bày ra vẻ mặt lạnh lùng để hỏi chuyện Dung Kỳ, nhưng không ngờ, sau khi mở cửa cho cô, khuôn mặt anh không chút biểu cảm, quay về sô-pha tiếp tục nghiên cứu kịch bản, hoàn toàn coi như không có sự xuất hiện của cô.

Tiểu Ái chau mày, ho một tiếng nhưng anh vẫn làm như không nghe thấy. Cô lại gắng sức khụ khụ mấy cái nữa, rồi đi đi lại lại trước mặt anh, giẫm cộp cộp lên nền nhà, nhưng anh vẫn không có chút phản ứng nào, thậm chí lông mày cũng không động đậy. Tiểu Ái phát cáu, thầm nghĩ mới chỉ vài ngày không gặp anh đã không coi cô ra gì rồi. Cô liền khom người, lấy quyền kịch bản trước mặt anh.

Dung Kỳ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn lạnh nhạt: "Anh rất bận, em về đi!"

"Anh có ý gì vậy?" Tiểu Ái thật sự rất tức giận, túm lấy anh gào lên. Anh lấy lại cuốn kịch bản, đổi một vị trí khác tiếp tục làm việc, không thèm để ý đến cô. Tiểu Ái tức đến nổi mắt trợn ngược, người này có phải là mất trí nhớ không vậy? Tại sao thái độ lại giống như trước đây thế chứ?

Tiểu Ái một lần nữa giật lấy cuốn kịch bản từ tay anh, rồi tiện tay vứt đi. Đấy mắt anh dâng lên con tức giận, lạnh lùng nói: "Em quay về cho anh!"

Tiểu Ái bị anh quát cho ngẩn người: "Anh sao vậy? Vô duyên vô cớ quát em! Anh thì gọi làm đấy? Chẳng qua chỉ là đạo diễn thôi mà, cũng chỉ được mấy ngôi sao nhỏ vây quanh thôi! Muốn chia tay thì nói thẳng ra, hà tất phải bày ra bộ mặt như thế!" Nhớ đến nụ cười trên môi của anh ngày hôm đó khi Phạm Tĩnh Tĩnh xuất hiện, lửa giận trong lòng cô bốc lên ngùn ngụt, lập tức đi về phía cửa.

Cánh cửa vừa mở ra ngay tức khắc bị Dung Kỳ đóng sập lại, Tiểu Ái quay đầu tròn trĩnh mắt nhìn, nhưng lại bị vẻ nghiêm nghị trong đáy mắt anh làm cho khiếp sợ. Trước đây số lần Dung Kỳ nổi nóng tuy nhiều, nhưng số lần thực sự tức giận lại rất ít, có thể dễ dàng nhận ra lần này anh thuộc vào trạng thái sau.

Tiểu Ái thật sự không hiểu, rốt cuộc cô đã làm gì để anh giận?

Dung Kỳ chau mày, đưa tay ra cố định khuôn mặt Tiểu Ái. Cô nghĩ rằng anh muốn hôn mình, nhưng kết quả anh lại lấy ngón tay miết trên bờ môi cô, dùng lực chà đi chà lại. Cảnh này rất quen thuộc, lúc đóng "Vũ điệu đào kép", cô bị thằng nhóc Ruki cố ý hôn, anh cũng chà môi cô như thế này, giống như đang muốn xoá sạch dấu vết của người khác.

Tiểu Ái giật giật khoé mắt: "Chắc không phải vì cảnh hôn ngày hôm đó của em mà anh tức giận đó chứ?"

Những ngón tay trên môi đột nhiên dừng lại, anh nhìn chăm chú vào mắt cô, không nói gì, nhưng đáy mắt lại dần hiện lên sự u ám.

Tiểu Ái phì cười: "Hèn chi ngày hôm đó anh chẳng thèm nhìn em lấy một cái đã vội đi. Hôm nay lại như thế này, em còn tưởng có chuyện gì cơ..." Cảm cô đột nhiên bị nắm giữ, đau đến mức suýt chút nữa bật lên thành tiếng. Không kìm nổi nức Tiểu Ái nói: "Vô duyên vô cớ nhân mặt nhân mày với em chỉ vì chuyện này. Anh là đạo diễn, anh phải hiểu rõ hơn ai hết, đóng phim chỉ là giả. Mà em cũng đâu có thật sự cùng với người đàn ông khác hôn nhau."

Đôi mắt đẹp của Dung Kỳ hơi nheo lại, bên trong đó bão táp đang dâng lên cuộn cuộn. Cô không đoán được suy nghĩ của anh lúc này, đang băn khoăn thì anh cúi đầu xuống hôn cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng, từ tốn, hai đầu lưỡi giống như dây leo mềm mại quấn quýt nhau không rời. Mùi sữa tắm thoang thoảng bao vây khiến trái tim cô không ngừng nhảy nhót. Họ ở sát gần nhau, tiếng tim đập nhanh của cô chắc anh cũng nghe thấy, cô biết như vậy là không nên, nhưng trước mặt anh cô đã quen với việc đó rồi, lần này cũng chẳng ngoại lệ.

Tiểu Ái nắm lấy quần áo anh, đang định hôn đáp lại, thì anh bỗng buông cô ra, đôi mắt đẹp lạnh lùng vô cùng u ám: "Bây giờ em đã hiểu rồi chứ, bất kể đóng phim hay không thì hôn vẫn là hôn, hoàn toàn không có gì khác biệt."

Tiểu Ái ngậy người, lúc này mới hiểu anh lấy cô ra làm ví dụ, châm biếm cô giống như những kẻ háo sắc. Anh đúng là quá vô vị!

"Bây giờ hôn thì cũng đã hôn rồi! Anh còn muốn thế nào nữa?" Tiểu Ái tức giận bĩu môi: "Anh cũng đừng trách em không nói trước, bộ phim này không chỉ dừng lại ở một cảnh hôn này..." Anh bỗng phóng đến ánh mắt sắc nhọn, cô vội rút cổ lại, chỉ về phía cửa nói: "Em nghĩ, hôm nay mình nên đi về thôi!"

Cánh cửa mở ra lần thứ hai lập tức bị Dung Kỳ đóng lại, anh ném Tiểu Ái lên sô-pha, đối diện với ánh mắt vô cùng tức giận, cô run lên cầm cập. Tiểu Ái túm chặt lấy chiếc gối ôm, thầm nghĩ sợ gì chứ, cô đâu có làm sai, dựa vào cái gì mà cứ hễ những lúc anh nổi cáu là cô phải lập tức ngn ngoãn nghe lời?

"Em nhất định muốn tiếp tục đóng bộ phim này?" Dung Kỳ ngồi trên bàn trà trầm giọng hỏi.

Hỏi gì mà kỳ quặc vậy, lẽ nào bây giờ cô còn có thể bỏ vai được nữa sao? Đừng nói đạo diễn không đồng ý, mà chính cô cũng không bằng lòng. Cô ngượng ngùng đáp lại: "Không đóng cũng có nghĩa là phá hợp đồng, không tốt cho danh tiếng..."

Mặt anh biến sắc, nhặt kịch bản lên tiếp tục đọc, cứ thế cúi đầu vào kịch bản, nói một câu em về đi.

Tiểu Ái tức xanh mặt, hôm nay rốt cuộc sao cô lại đến đây chứ? Bị anh quát tháo hết lần này đến lần khác, anh coi cô là gái gọi sao? Tiểu Ái giận sôi máu, anh muốn cô đi, thì cô càng không đi, cô kéo ghế trước mặt anh, ngồi xuống, mở to mắt nhìn. Anh vẫn chăm chăm đọc cuốn kịch bản không hề nhúc nhích. Tiểu Ái hừ một tiếng, rồi tiến đến bên cạnh: "Nửa đêm anh còn xem kịch bản làm gì chứ?" Hơi thở của cô ngay tại vành tai rồi sau đó lướt nhẹ qua những sợi tóc và cổ anh, giống như một cơn gió mát trên người. Lòng này anh nhú lại, lập tức chuyển dịch tránh xa cô.

Tiểu Ái tròn tròn mắt, tiếp tục tiến đến gần, một lần nữa Dung Kỳ tránh thì cô mặt dày mày dạn sấn đến, kết quả lực hơi mạnh nên đã đẩy anh xuống nền nhà, cốc cà phê trên bàn bị rơi xuống hất vào áo của anh.

"Dung Tiểu Ái!" Anh đè nén cơn giận, đưa tay ra tóm lấy tên thủ phạm đang định bỏ chạy: "Sao em không có một ngày an phận vậy hả?"

"Không may thôi mà, hà tất phải thế chứ?" Cô cười hi hi hai tiếng, lúc nhìn vào vết bẩn màu cà phê trên ngực anh, vẻ mặt cũng thấy hơi xấu hổ: "Cùng lắm, em giặt sạch cho anh là được chứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Loại quản chế khác

Tiểu Ái không ngờ sẽ phải giặt áo bằng cách này. Cô đứng trong nhà tắm, vừa dùng tay vô thức vẽ tròn tròn trên bề mặt rửa mặt, vừa đỏ mặt lấp ba lấp bắp: "Anh đừng cời ở bên ngoài... đi vào rồi cời tiếp áo ra..." Nói xong, cô không quên liếc trộm anh. Áo của Dung Kỳ đã cời được một nửa, chiếc áo kiểu hở cổ lộ ra cơ thể cường tráng tuyệt đẹp, vô cùng gợi cảm khiến Tiểu Ái hoàn toàn lúng túng.

Tiểu Ái lấy tay quạt mũi, không chú ý đến ánh mắt nghi vấn của anh, lập tức cúi gầm mặt xuống xấu hổ vô cùng.

Dung Kỳ liếc nhìn, cời áo vút cho cô rồi xoay người bước vào phòng tắm. Tiểu Ái vừa thở phào nhẹ nhõm thì cánh cửa phòng tắm lại mở, anh thò nửa người ra, đưa quần cho cô: "Em giặt luôn thể đi!" Giọng điệu anh bình tĩnh khiến Tiểu Ái vừa xấu hổ, vừa bối rối vô cùng.

Tiếng nước chảy truyền đến, đầu óc mơ màng, Tiểu Ái bắt đầu giặt quần áo cho anh. Hơi nóng bốc lên từ phòng tắm toả ra ngoài, mang theo mùi sữa tắm thoang thoang, hoà lẫn với tiếng tắm rửa của anh, lại có sức cảm dỗ đến chí mạng.

Tiểu Ái mặt mày nhăn nhó như trái khổ qua, ra sức vò quần áo trong bồn rửa mặt, chỉ mong có thể át được âm thanh bên trong. Cô ra sức vò, kết quả vò ra một đồng bong bóng.

"Em đang làm cái gì vậy hả?"

Nghe thấy tiếng, cô liền quay đầu lại, anh đang dựa vào cửa nhìn cô, phần cổ của chiếc áo tắm mỏng để lộ ra phần da thịt săn chắc, chỗ xương quai xanh gợi cảm còn đọng lại những giọt nước. Thấy Tiểu Ái đứng đờ đẫn, anh nhướn mày kéo cô vào phòng tắm.

"Làm... làm gì vậy?" Cô lắp ba lắp bắp.

"Bình thường em vẫn giặt quần áo như vậy sao?" Anh vuốt tóc cô.

"Em không cẩn thận, đổ nhiều bột giặt thôi!" Về mặt vô tội, cô đưa tay chạm vào cánh cửa. Anh kéo tay cô về, bất ngờ hỏi: "Bộ phim kia, em nhất định phải đóng bằng được sao?"

Tại sao anh vẫn tiếp tục vấn đề này chứ? Tiểu Ái nhìn anh, ngây người chớp mắt.

Dung Kỳ tựa vào cánh cửa, cầm khăn bông lau những vệt bong bóng trên người cô: "Hay là, bộ phim sau, anh để cho em một vai tốt chút nhé!"

"Chà! Anh mà cũng có lúc lấy việc công ra làm chuyện tư được sao? Kỳ tích đó! Nhưng dù như vậy, bộ phim đó cô cũng sắp quay xong rồi. Đạo diễn rất tốt, anh Minh Phi cũng vậy..."

"Tóm lại là không cho phép em tiếp tục đóng nữa." Anh đột nhiên cao giọng, khuôn mặt lạnh như băng.

"Rốt cuộc là sao vậy?" Tiểu Ái thật sự không hiểu: "Lẽ nào, thật sự là vì mấy cảnh hôn kia? Anh như vậy thật chẳng có chút nguyên tắc gì cả. Đóng phim là công việc của em, cảnh hôn cũng là một phần trong đó. Em là diễn viên yêu nghề, đừng nói là cảnh hôn cho dù là cảnh trên giường, chỉ cần nội dung bộ phim cần thiết em đều phải đóng..."

Sắc mặt anh trở nên khùng khiếp, anh vứt khăn tắm rồi kéo cửa bước ra ngoài, cánh cửa kính phát ra tiếng kêu mạnh, làm cô giật nảy mình.

"Này, em còn chưa nói xong..." Tiểu Ái bắt lực giờ tay ra. Trời ơi! Tại sao cái tên này luôn khó nói chuyện như vậy chứ? Anh không có khả năng biểu đạt giao tiếp bình thường của con người hay sao? Cô đang gào rú bị thương, anh liền quay lại kéo cô đến cúi đầu hôn.

Đây là nụ hôn cuồng nhiệt khác thường, đôi môi mỏng mềm mại của anh nóng bỏng mà thô bạo, gần như là cướp đoạt hết không khí trong miệng cô, mạnh mẽ quán lấy đầu lưỡi, giống như muốn nuốt cả cơ thể cô vào trong.

Tiểu Ái bị hành động bất ngờ đó làm cho hoảng sợ, thử đẩy anh ra, thì phần lưng lại bị siết chặt hơn. Trong phòng tắm, hơi nóng bốc lên, Tiểu Ái bắt đầu thấy chóng mặt, khó thở, một lúc sau, ngón tay anh đã lần mò vào trong áo cô.

Trong giây lát, tâm trí cô vụt lên bao cảnh tượng diễm lệ, nhân vật chính của mỗi cảnh tượng đều là anh, đôi lông mày dài nhíu chặt lại, mồ hôi ướt đầm, khuôn mặt đẹp trai, góc cạnh, vẻ mặt găng sức... Cô thật sự vô cùng bất phục bản thân, vào lúc này mà có thể nghĩ bấy bậ được sao?

"Em đang nghĩ gì?" Khi giọng nói hơi khàn mang theo hơi thở dồn dập của anh từ trên truyền xuống, lúc này cô mới phát hiện ra mình đã được đặt trên chiếc giường to mềm mại. Chiếc áo len dính đầy bong bóng đã bị cởi, cúc của áo sơ mi mỏng cũng bị phanh ra, thắt lưng đã được tháo bỏ, áo tắm của anh cũng buông ra một nửa, để lộ phần vai rộng và cơ ngực săn chắc.

"Vào lúc này... chỉ được nghĩ đến anh!" Anh vuốt nhẹ lên mặt Tiểu Ái, một lần nữa vùi đầu hôn cô.

Hơi thở hai người quấn lấy nhau, trần ngập niềm đam mê cháy bỏng, quần áo bị vứt tứ tung khắp nơi. Cô bị anh ôm chặt đến mức ngạt thở, rõ ràng là những cái vuốt ve mãnh liệt, tuy ý nhưng lại vô cùng nhân nại và khát khao, mỗi động tác đều uyển chuyển, chậm rãi, tràn đầy thương tiếc và dịu dàng. Lúc cơ thể được thoải mái hơn cô nghe thấy anh nói bên tai: "Xin lỗi, hôm nay anh không có cách nào dịu dàng được..."

Cô định nói: thôi đi, lần trước cũng có thấy anh dịu dàng chút nào đâu. Tuy nhiên, một lát sau cô mới hiểu không có cách nào dịu dàng rồi cuộc là như thế nào?

Tiểu Ái đau đớn kêu lên, ngón tay bám chặt vào bả vai anh. Suy nghĩ sau lần đầu tiên sẽ không còn đau nữa thật sự là quá ngây thơ. Lúc này cô mới biết, so với lần này thì lần trước anh thực sự đã quá dịu dàng.

Anh tiến vào vô cùng gượng gạo, động tác mạnh mẽ, không kiềm chế, gần như khiến cô ngất đi. Tiểu Ái thật sự không hiểu, rốt cuộc anh đã làm sao

vậy, cô muốn kêu đau, nhưng lại bị anh hôn mạnh mẽ, cuối cùng chỉ đành nhe răng, vô thức chống cự dưới thân anh... Cảm giác run rẩy, tim đập thình thịch lại đến, cơ thể cô dường như bị ném vào không trung, bồng bềnh giữa không gian vô trọng lực, cảm giác vừa mơ hồ vừa chân thật đó, giống như trong giây lát sinh mạng mất đi, chỉ còn là một linh hồn...

"Tiểu Ái..." Hơi thở anh vừa gấp gáp vừa hỗn loạn, ôm chặt lấy người trong lòng. Cô dựa vào anh, hơi run rẩy, đưa má dán vào ngực anh. Anh kéo chiếc chăn mỏng che lấy họ, nhẹ nhàng hôn lên hàng mi vẫn còn đang đọng lại giọt nước mắt.

Cô nghĩ rằng anh sẽ để cô ngủ thêm một lúc, nhưng chưa được bao lâu, cô lại bị đánh thức bằng một cách khác.

Đầu lưỡi cô lại bị anh quấn lấy, rồi trong tiếng thì thầm anh khẽ hỏi: "Anh ta hôn em thế nào?... Em không hiểu, cho dù là đóng phim, anh cũng không thể nào chấp nhận được..."

Tiểu Ái mở mắt, cười giả hoạt: "Tại sao không nói thẳng rằng anh đang đồ kị? Như thế em còn có thể để đạo diễn sắp xếp lệch góc quay gì đó."

Cô thoáng thấy sự tức giận đang nổi lên trong đáy mắt anh, không nén được khẽ cười ra tiếng, kết quả anh trở người, đè cô trên giường lại giày vò một lúc lâu. Vào lúc cô mệt rã rời nằm trên giường, anh lại kề bên tai cô, nói nhỏ: "Rất rõ ràng, thể lực của em không đạt yêu cầu..."

Thôi đi! Nếu như có thể lực, Tiểu Ái thật muốn mắng anh. Nhưng lúc này ngoài việc yếu ớt nằm liệt trong lòng anh thì cô không thể làm nổi cái gì nữa. Thôi vậy, cô cũng không định mắng, ngộ nhờ chọc tức anh, anh lại tiếp tục thêm mấy lần nữa, cô thật sự sẽ chết trên chiếc giường này. Bây giờ cô mới hiểu, hành động khiến người ta không xuống được giường mà lần trước Thôi Thái Dạ đã từng nói là trạng thái như thế nào.

Sau khi tỉnh dậy, thứ đầu tiên cô thấy là khuôn mặt khi ngủ vô cùng hoàn mỹ của anh. Tiểu Ái không biết vào lúc này người khác sẽ có cảm giác gì, cảm giác duy nhất của cô là: Thảm!

Thảm, thảm, thảm!

Trời đã sáng rõ. Buổi sáng còn có cảnh phim phải đóng, nhưng lúc này cô vẫn đang ở trong phòng của đạo diễn phim "Kỳ sát". Giữa ban ngày ban mặt, cô làm sao quay về được đây? Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Ái cảm thấy như có mây đen đang đè trên đỉnh đầu, thật sự thảm đến mức không có cách nào nói ra!

"Xin nghỉ với đạo diễn của em đi, cứ nói là thấy khó chịu trong người." Dung Kỳ nhắm mắt, nhưng lại như nhận được ra vẻ mặt của cô.

"Hả? Như vậy làm sao được?"

"Em và người khác chung phòng sao?" Anh vẫn chưa mở mắt, hàng lông mi dài mảnh in bóng xuống cánh mũi.

"Không có, là phòng đơn."

"Xin nghỉ đi!"

"..."

"Dù không xin nghỉ thì hôm nay em cũng không đi nổi!"

"..."

"Hoặc nếu em muốn công khai, anh sẽ không ngại ngăn cản."

"..."

Dung Kỳ luôn có cách để đạt được mục đích của mình, Tiểu Ái bắt đầu nghi ngờ liệu tối qua có phải do anh cố ý kịch liệt như vậy hay không. Bình thường thì nói năng lạnh nhạt, đáng vẻ lúc nào cũng ung dung, bình tĩnh, thế mà trên giường sao lại thích giày vò người khác thế chứ?

Cô phải đồng ý bỏ dậy gọi điện thoại xin nghỉ, giả bệnh xong, cô lại leo lên giường chọc chọc vào khuôn mặt trắng trẻo thon gọn của anh: "Dù em giả bệnh không đi, anh cũng phải thức dậy, đây là phòng của anh, mọi người đi đi lại lại rất tự nhiên."

Anh mở mắt, đôi mắt màu trà mang theo ý cười sâu xa: "Trước khi em thức dậy, anh đã xin nghỉ phép rồi, hôm nay đạo diễn bị bệnh, cần nghỉ ngơi một ngày." Anh kéo cô vào lòng: "Lại đây, ngủ thêm chút nữa, anh biết em ngủ chưa đủ giấc."

"Em không quen được người khác ôm khi ngủ." Tiểu Ái chống cự.

"Em đã ngủ như thế này một đêm rồi!"

"Đó là vì em mệt, còn lúc này thì em không quen." Cô tiếp tục phản đối.

Anh ôm chặt lấy cái lưng mảnh dẻ của Tiểu Ái, không chút kiêng nể nói: "Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ quen."

Trên mặt Tiểu Ái nổi mấy vạch đen. Khoé mắt cô đang giật, con người này, tại sao nói những lời âu yếm mà chẳng khác gì bức ép người khác vậy? Não

của anh rốt cuộc phát triển như thế nào vậy? Tiểu Ái lẩm bẩm, rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Anh ôm cô, khoé miệng hiện lên đường cong rất đẹp.

Công việc quay phim bốn tháng cũng đã gần đến ngày kết thúc, mặc dù đoàn làm phim "Kỳ sát" chỉ ở thành phố Điện ảnh và Truyền hình hai tháng, nhưng thời gian này đối với Tiểu Ái thật sự là giai đoạn nước sôi lửa bỏng.

Trong "An phượng lãnh nguyệt", cô và Minh Phi có tổng cộng bốn cảnh hôn, một lần cô cưỡng hôn anh, hai lần cô trêu chọc anh, lần cuối cùng là cảnh hai người hôn nhau mãnh liệt... Cô biết, số lần hôn nhiều hơn một chút, thì tiêu chuẩn cũng lớn hơn một chút. Tuy nhiên, khi nhận được bộ phim, cô không hề nghĩ mình và Dung Kỳ sẽ ở bên nhau như thế này.

Cục diện ngày hôm nay, thật sự cô khó mà biết trước được.

Tiểu Ái đã giải thích như vậy cho Dung Kỳ, nhưng hiệu quả lại không cao, mà có thể nói là rất thấp. Thấp đến mức sau đó, cứ mỗi lần có cảnh hôn, Dung Kỳ đều xuất hiện đúng lúc, dựa vào mối quan hệ khá tốt đẹp với đạo diễn phim "An phượng lãnh nguyệt", mà ngay cả lúc mới bắt đầu quay anh cũng có thể ở bên cạnh xem.

Hôm đó, Tiểu Ái phải đóng cảnh ngồi trên đùi Minh Phi trêu chọc, quyến rũ anh rồi hai người hôn nhau. Vẫn dĩ như thế cũng đủ lúng túng rồi nhưng trước khi quay cô còn cố gắng bồi dưỡng cảm xúc trong lúc thuộc lời thoại. Kết quả khi thấy đạo diễn Aki bước vào, cô còn lúng túng hơn. Anh ngồi xuống bên cạnh đạo diễn, hai chân vắt chéo lên nhau, những ngón tay ấn lên huyệt thái dương như đang suy tư điều gì đó. Anh và đạo diễn nói vài câu, sau đó nhìn cô chăm chú, ánh mắt đó bình thản như nước, giống hệt ánh mắt trước đây anh nhìn cô trước mặt mọi người, rõ ràng cô có thể cảm nhận được sự lạnh lùng và sắc bén dưới mặt nước phẳng lặng kia.

Điều đó chỉ có thể nói bằng hai từ: Ôn lạnh.

Dung Kỳ thì ngược lại, ngồi đó một cách ung dung và còn thu hút sự mến mộ của những nữ trợ lý xung quanh, chỉ có cô là khổ sở như ngồi trên đồng lửa. Khi bắt đầu quay phim, lúc cô thân mật kề sát vào lòng Minh Phi, vừa nói những lời âu yếm, vừa trêu chọc, quyến rũ rồi hôn anh, cô luôn cảm giác như có hàng nghìn mũi tên bắn lên từ sau lưng. Thật đáng sợ! Nếu như, tia nhìn đó thật sự biến thành mũi tên thì cô bây giờ chắc chắn biến thành con nhím rồi.

Nếu có thể, cô chỉ muốn hét to hỏi anh rằng: Anh hai à, nếu anh không muốn nhìn, thì anh đến đây làm gì chứ? Cái này được gọi là gì? Quấn quế? Khảo sát? Hay là học tập?

Trong lúc quay cảnh hôn, Tiểu Ái mồ hôi đầm đìa, may mà cô đã thuộc lời thoại, hơn nữa Minh Phi cũng là người có diễn xuất tốt, một lần đã được thông qua. Nếu không, cô thật sự lo rằng mình sẽ không kiểm chế được mà kéo anh đi đánh cho một trận. Điều càng làm cô bức mình là cứ mỗi lần cảnh hôn kết thúc anh liền đi ngay lập tức, không ở lại thêm một giây nào nữa. Tuy anh đến đoàn phim và chưa từng nói chuyện với cô, nhưng sau vài lần như vậy, mọi người trong đoàn cũng cảm thấy kỳ lạ. Tại sao vị đạo diễn Aki đó, lần nào cũng xuất hiện vào lúc Tiểu Ái đóng cảnh hôn? Lẽ nào, anh ta có ham mê gì đặc biệt? Không phải chứ, người đàn ông như anh ta, muốn người phụ nữ như thế nào mà chẳng được! Sao có thể mắc cái bệnh đó được?

Mỗi lần nghe thấy họ bàn luận, cô đều lẳng lặng bỏ đi, chỉ sợ sẽ bị tóm lại hỏi.

Lúc ở đoàn phim Tiểu Ái đã không được yên ổn, đến khi về khách sạn nghỉ ngơi lại càng khổ sở hơn. Dung Kỳ thường gọi điện thoại bảo cô đến, cô lập tức phải đến. Nhưng khi đến rồi, nếu như không đề ý đến cô thì anh cũng mặt lạnh mày nhạt, có lúc cô muốn đụng vào người anh, anh lại không cho phép. Đến khi bất lực, cô quyết định đi về thì lại bị anh kéo lên giường, rồi hung hăng giày vò.

Tiểu Ái không hiểu nổi chuyện này rốt cuộc có nghĩa lý gì?

Anh đó kị ư? Tiểu Ái luôn quan sát anh nhưng cái mà cô thấy được lại chỉ là một khuôn mặt bình tĩnh, ung dung, lạnh nhạt. Anh không đề ý ư? Nhìn vào số lần cô bị giày vò trên giường, thì tuyệt đối không như thế. Dầu sao thì cô cũng không làm rõ được, tóm lại thì đoàn phim "Kỳ sát" một ngày còn chưa đi, thì cô cũng không thể nào có một ngày được sống yên ổn. Ở đoàn làm phim, ngay đến nói cười với Minh Phi cô cũng không dám, chỉ sợ bị anh bắt gặp thì lại không được yên thân.

Chờ mãi cũng đến ngày cuối cùng của đoàn phim "Kỳ sát" ở thành phố Điện ảnh và Truyền hình, Tiểu Ái vui sướng vô cùng, cứ cười ngây ngốc cả ngày. Tâm trạng rất tốt nên buổi tối cô đã chủ động đến phòng anh. Bên trong chiếc áo gió dài kín mít, cô chỉ mặc một bộ nội y gợi cảm bó sát người, còn chủ động leo lên giường, bày ra tư thế khiêu khích, nhìn anh chớp mắt quyến rũ.

Nhưng điều làm cô bất ngờ là lần này Dung Kỳ lại chỉ đứng dựa vào tường, yên lặng nhìn cô chăm chú, rất lâu sau anh mới ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. "Tuy thời gian quay phim "Kỳ sát" ngắn, nhưng anh có thể bận đến tháng chín. Trong thời gian đó, sẽ khó có cơ hội để chúng ta gặp nhau như lúc này, em phải tự biết chăm sóc bản thân!"

Lúc đầu, cô định đáp lại rằng em lâu nay vẫn thế mà, nhưng nghe giọng nói anh dịu dàng như vậy, trong lòng cô chợt thấy ảm áp lạ thường, vì thế chỉ ngoan ngoãn co người nằm trong lòng anh.

"Nếu bộ phim có thể kết thúc vào tháng tám, chúng ta sẽ cùng đi du lịch." Giọng nói trong trẻo truyền đến, Tiểu Ái lập tức mở to hai mắt, hỏi anh đi đâu?

Dung Kỳ nhếch môi, nụ cười rực rỡ như ánh sao: "Em muốn đi đâu?"

"Tất nhiên là thủ đô lãng mạn của nước Pháp! Từ tám trăm năm trước em đã muốn đi rồi! Tháng ba đúng vào mùa hè hoa oải hương nở, Dung Kỳ, chúng mình đến nước Pháp, đến Paris, đến Provence nhé!"

"Nước Pháp, có vẻ hơi xa." Dung Kỳ trầm tư.

"Không biết đâu! Em muốn đi Pháp. Nếu em có tiền em đã đi từ lâu rồi! Đưa em đi đi mà!..." Tiểu Á bắt đầu giờ tuyệt chiêu, ra sức chớp chớp mắt với anh.

Bị cô quây đến mức phiền phức không còn cách nào khác anh đành bằng lòng.

"Đúng rồi, chỉ có hai người chúng ta đi thôi sao?" Tiểu Á đạt được ước muốn nên vô cùng đắc ý.

"Em muốn đi cùng ai nữa?"

"Không có, nhưng đến Pháp xa như vậy, Thôi Thái Dạ nhất định sẽ không chịu để em đi." Cô nói xong, giữa hai hàng lông mày của anh liền hiện lên sắc lạnh: "Vậy cứ nói thẳng với cậu ta, em và anh đi cùng nhau."

"Anh ghen đấy à?" Tiểu Á cười giảo hoạt. Anh không lên tiếng từ từ hướng ánh mắt ra cảnh chiều hôm bên ngoài cửa sổ khách sạn. Cô không thích vẻ mặt xa cách đó, vì thế đã ra sức vui vào lòng anh: "Được rồi! Bất kể là tháng tám hay tháng chín anh rảnh, thì lúc đó em cũng sẽ dành thời gian cho anh, được không?... Nay, được không?... Thôi nào, cười đi mà, em biết anh đã phải chịu nhiều khổ cực, nghiêm mặt trước một cô gái xinh đẹp và đáng yêu như em vốn không phải là chuyện dễ dàng. Nào cười đi, cười đi nào!..."

Đêm đó, anh không làm gì cả, chỉ im lặng nằm ôm cô trên giường, lắng nghe tiếng hơi thở và nhịp tim đập của nhau. Đó dường như là chuyện duy nhất có ý nghĩa và quan trọng đối với anh lúc này.

Tuy có chút luyến tiếc, nhưng khi Dung Kỳ đi khỏi, ở đoàn phim Tiểu Á lại hoạt bát, năng động trở lại. Đầu tháng bảy, phim "An phượng lãnh nguyệt" chính thức hoàn thành, buổi tiệc chúc mừng được tổ chức tại khách sạn Hoa Viên của thành phố Z. Tất cả mọi người trong đoàn đều vui vẻ cạ ly chúc mừng, nhà quay phim còn chụp lại rất nhiều những cảnh tượng trên đùa nghịch ngợm của họ. Sau hơn bốn tháng ăn ở và làm việc cùng nhau, quan hệ của mọi người đều rất tốt, đặc biệt cô và Minh Phi, đã bị mọi người trong đoàn gán ghép thành một đôi. Ngay đến đạo diễn cũng luôn ủng hộ chuyện Minh Phi yêu cô, vì dù sao anh cũng đã ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn độc thân.

Mọi người cười ầm lên, đang lúc cảm xúc đang dâng trào, thì xuất hiện một vị khách không mời mà đến đã khiến cho không gian im lặng như tờ.

Đó là một chàng trai phong độ, điển trai, phong thái phi phàm, đôi mắt kiêu ngạo mang chút phóng túng, toàn thân toát lên vẻ quý tộc, làm say mê không ít chị em phụ nữ trong buổi tiệc. Lúc xuất hiện anh ta cũng không chào hỏi mọi người, chỉ nói với đạo diễn một câu, sau đó kéo Dung Tiểu Á đi.

Có người còn để ý được sắc mặt tái mét của anh ta khi kéo Dung Tiểu Á. Mọi người đoán việc này có thể liên quan đến chuyện lúc này Tiểu Á và Minh Phi bị thúc ép uống rượu giao bôi.

Sau đó mọi người mới biết, người thường xuyên xuất hiện trên các trang bìa tạp chí nổi tiếng, chính là quản lý của Dung Tiểu Á - Thôi Thái Dạ. Có người còn nhớ rằng, anh ta từng có scandal với Tiểu Á, cô là người bạn gái duy nhất anh ta đã từng thừa nhận trước công chúng.

Mọi người đều không ngờ sự nâng đỡ phía sau của Tiểu Á lại hùng hậu như vậy. Xem ra trong giới showbiz muốn tìm được một người thanh bạch, hoàn toàn không những chăm không phải là chuyện dễ dàng.

Đối với hành động của Thôi Thái Dạ, Tiểu Á hoàn toàn bất mãn. Sau khi bị anh kéo vào xe một cách miễn cưỡng, cả chặng đường đi cô đều mặt sùng mảy xia với anh. Đương nhiên, sắc mặt anh càng đáng sợ hơn, liên tục hỏi chuyện giữa cô và Minh Phi, tại sao đóng một bộ phim mà cũng có scandal?

Dung Tiểu Á từng mất, nam nữ diễn viên chính có tình tạo scandal là chuyện thường gặp trong giới showbiz. Nhưng lần này vì bị phóng viên chụp được mấy bức ảnh nói cười tán gẫu, cộng thêm cảnh hôn trong phim nên bị đồn thổi mà thôi. Những loại scandal này, mọi người sẽ không bỏ qua vì có thể tăng tỉ lệ xuất hiện trước ống kính và tỉ lệ quan tâm của các đài truyền hình.

Tiểu Á không chịu nổi giọng điệu mà Thôi Thái Dạ không ngừng thăm vấn. Chuyện này ngay cả Dung Kỳ cũng chưa từng hỏi câu nào, anh ta dựa vào cái gì mà có thể nghi ngờ cô chứ?

Cuối cùng không kiềm chế được, Tiểu Á chau mày hỏi: "Thôi Thái Dạ, bây giờ anh đang là người quản lý của tôi, không phải bạn trai tôi, anh có thể dừng lại sự can thiệp quá mức này không?"

Chiếc xe đang lao vút trong màn đêm bất ngờ dừng lại, anh tháo dây an toàn, khom người ép về phía Tiểu Á. Mùi thuốc lá quen thuộc và mùi nước hoa phả tới, cô lập tức quay đầu chặn anh lại: "Làm gì vậy?"

"Làm gì vậy?" Thôi Thái Dạ cố định lại cảm xúc: "Phải hỏi em đã nói những lời gì khiến anh làm vậy?" Hôm nay anh chỉ muốn vui vẻ tìm cô để cùng anh đón sinh nhật, kết quả cô không những cười đùa thân mật với đối tượng trong scandal, mà còn nói những lời này, rõ ràng là muốn tìm đến cái chết đây mà.

"Thôi Thái Dạ! Tôi thật sự đã có bạn trai mới. Tôi không lừa anh. Anh còn như vậy nữa, ngay cả bạn bè có lẽ chúng ta cũng không làm được."

"Chúng ta đã từng là bạn bè khi nào?" Anh phản đối, rồi cúi đầu muốn hôn cô, cô chỉ có thể tiếp tục tránh. Bàn bạc việc chia tay và tỏ quan điểm không

thích một người đàn ông mà trong vấn đề phụ nữ đều thuận buồm xuôi gió, với Thôi Thái Dạ thật chẳng khác nào như đàn gảy tai trâu.

Thực sự khi cứ phải tránh né khiến Tiểu Ái rất mệt mỏi, trong lòng thầm nghĩ chỉ bằng cứ để Thôi Thái Dạ hôn cho xong chuyện. Nhưng nghĩ đến đôi mắt vừa trong nhợt vừa sâu thẳm của anh, cô không có cách nào thuyết phục mình thoả hiệp. Cứ như vậy dưới sự cố gắng kháng cự của Tiểu Ái, buổi tối hôm nay cuối cùng Thái Dạ vẫn không hôn được cô. Đêm nổi bực tức trút lên tốc độ của xe, anh phóng một mạch như bay về thành phố S, khiến chân tay Tiểu Ái bủn rủn, mặt mày tái mét.

Sau đó, viện lý do xin nghỉ ở nhà, mấy ngày liền Tiểu Ái không đến Sun trình diện. San San đáng thương chỉ có thể đến nhà đưa bản sắp xếp lịch trình cho cô. Tháng bảy này, Tiểu Ái có một quảng cáo, hai chương trình truyền hình cùng ba buổi casting sắp đặt. Thôi Thái Dạ không sắp xếp cho cô quá nhiều việc, Tiểu Ái lật xem, rồi bảo San San để trống những ngày sau trung tuần tháng tám cho cô.

"Thôi Thái Dạ đồng ý với tôi kết thúc công việc trước đó, sẽ cho tôi nghỉ phép dài hạn. Cô đừng lo, cứ để trống đi, dù sao thì anh ta muốn mắng cũng không mắng cô."

"Cô thật sự đã chia tay với ông chủ?"

"Đúng, đã chia tay rồi, được chưa?"

"Là vì đứa con gái ngoài giá thú kia sao?"

"San San tôi đã có bạn trai mới." Tiểu Ái nhìn San San mỉm cười: "Đó là người dù chỉ nhìn vào mắt thôi cũng sẽ khiến tim tôi đập loạn xạ. Là người khiến người ta nghĩ mọi cách để trêu chọc, những lúc thấy anh mỉm cười, lúng túng, tức giận, bất lực, đều luôn cảm thấy vui vẻ." Thực ra, Tiểu Ái, thật sự không hiểu chuyện này có được gọi là tình yêu hay không. Tuy nhiên, cô biết mình tuyệt đối sẽ không hao tổn tâm tư như vậy với Thôi Thái Dạ.

San San ngăn người nhìn cô một lúc, gật đầu mỉm cười nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ giúp cô để trống."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Màu Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cùng đi Provence

Hạ tuần tháng tám, theo lời hứa Dung Kỳ hoàn thành xong công việc, đưa Tiểu Ái đến Pháp.

Trạm dừng chân đầu tiên của họ là Paris, sau khi xuống máy bay, họ ở lại đó một đêm rồi liền đến ga tàu Lyon. Từ đó đến Provence mất khoảng ba tiếng đồng hồ.

Provence nằm ở miền nam nước Pháp, là một khu vực rộng lớn, kéo dài từ bờ biển Địa Trung Hải tới tận khu vực đồi núi nội địa. Nơi này có rất nhiều di sản kiến trúc thời Trung Cổ, khiến thành phố tràn ngập hơi thở của thời La Mã cổ đại. Phong cảnh độc đáo, lãng mạn với cấu trúc bình nguyên, khe núi và lâu đài cổ. Thời tiết tuy thất thường, nhưng vào những ngày có ánh nắng ấm áp, bầu trời lại vô cùng trong xanh.

Họ không ngủ tại khách sạn lớn, mà tìm một nhà trọ bình dân ở Simiane-la-Rotonde.

Trước khi đi du lịch, Tiểu Ái đã từng lo rằng du lịch tự cấp sẽ gặp nhiều khó khăn, vì thế đã lên mạng tra cứu thông tin và in một số tài liệu. Nhưng không ngờ, ngay đến bảng chỉ đường Dung Kỳ cũng không cần xem, lên xuống ôtô xe đều vô cùng thông thuộc. Sau khi đến thị trấn Simiane, giữa rừng hoa màu tím bát ngát, anh gõ cửa một căn nhà ba tầng có tường trắng xám và mái hiên màu vàng cam.

Người mở cửa là một phụ nữ nông thôn lớn tuổi, vừa thấy Dung Kỳ thì lập tức vui mừng, ôm anh thăm thiết và nói một loạt tiếng Pháp, Tiểu Ái hơi sững người, thầm nghĩ người đàn bà Pháp này quá nhiệt tình. Đang suy nghĩ có nên đổi một nơi khác không thì qua sự giới thiệu của Dung Kỳ, bà ta quay sang trao cho cô một cái ôm thăm thiết.

"Xin chào! Tôi là Sophia. Chào mừng cô đến đây!" Sau vài câu tiếng Trung không chuẩn, bà lại tuôn ra một tràng tiếng Pháp, khiến cô nghe mà không hiểu gì cả.

Trong căn nhà nhỏ giản dị giữa nông thôn này, họ nhận được sự tiếp đãi rất nhiệt tình. Người phụ nữ Pháp dành cho hai người một căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp, trang trí đơn giản, một chiếc giường lớn có cột giường theo kiểu châu u, một chiếc lò sưởi cũ và tủ quần áo. Căn phòng còn có một ban công hướng nam, đặt bàn tròn sắt và ghế, từ ban công có thể ngắm nhìn rừng hoa màu tím và hoa hướng dương màu vàng vây quanh ngôi nhà.

Chiều tối, người đàn ông chủ nhà bận rộn với việc đồng ánh quay về, thấy Dung Kỳ, ông ta vui mừng chạy đến ôm anh. Trước bữa tối, Tiểu Ái không nén nổi tò mò liền hỏi có phải anh đã quen họ từ lâu rồi không?

Dung Kỳ mỉm cười: "Trước đó anh từng sống một thời gian ở đây." Tiểu Ái còn muốn hỏi thêm, nhưng bà chủ nhà đã chuẩn bị xong bữa tối. Bánh mì

nướng thơm phức, quết dầu ô liu và pho mát mùi vị tuyệt vời, ngoài ra còn có canh cá hương vị đậm đà. Thực ra đây là những món ăn rất đơn giản, nhưng do khác biệt về văn hoá vùng miền mà cách làm có khác nhau, khiến cho bữa tối bày trước mặt trông thơm ngon không gì sánh bằng.

Người phụ nữ lớn tuổi lấy giá cảm nén, rồi thấp vài ngọn nén lên. Căn phòng nhỏ bỗng ánh lên những tia sáng vàng nhạt, khiến nó tràn ngập mùi vị lãng mạn ấm áp.

Thời tiết Provence tháng tám vô cùng dễ chịu, không quá nóng cũng không quá lạnh, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái. Khi màn đêm buông xuống, gió thổi từ cánh đồng đến, xuyên qua chiếc cửa sổ vòm đang mở, Tiểu Ái cảm nhận được mùi oải hương và hương hoa cỏ thanh khiết bay đến tràn ngập căn phòng. Vợ chồng người Pháp vừa tán gẫu vừa thong thả thưởng thức bữa tối, thỉnh thoảng họ còn nhìn vào mắt nhau vô cùng trìu mến.

Tiểu Ái nhìn người bên cạnh, dưới tia sáng lơ mơ, anh giống như một bức tượng điêu khắc tao nhã, tuyệt đẹp, làn da trắng trẻo, mịn màng. Dù chỉ với áo may ô và quần jean thoải mái, cả người anh vẫn toát lên vẻ trầm tĩnh, thanh khiết. Anh đang nói chuyện với đôi vợ chồng người Pháp, song như cảm nhận được ánh nhìn của Tiểu Ái liền quay đầu sang nhìn cô chăm chú, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, mang theo những tia sáng lấp lánh sâu thẳm khiến cho người ta tim đập loạn xạ: "Có chuyện gì sao?"

Tiểu Ái bỗng suy nghĩ miên man trong đầu, tất cả những gì nghĩ được lúc này đều liên quan đến những cảnh lãng mạn sắp xảy ra trong chuyến du lịch này. Khuông mặt Tiểu Ái bỗng đỏ ửng, cô lúng túng ngoảnh mặt đi, ra sức cốc vào đầu mình. Thật là! Còn đang ăn tối mà đã nghĩ nhiều như vậy, cô thật là háo sắc!

Nhưng nghĩ lại, đó cũng là chuyện bình thường mà, vì công việc nên họ đã mấy tháng không gặp nhau, vừa gặp đã vội lên xe, lên máy bay, ngay cái đêm ở Paris cũng vì một mối mà vội đi ngủ, một chút lãng mạn cũng không có.

"Em không thích ăn những món này sao?" Dung Kỳ đặt một chiếc bánh mỳ đã quết dầu ô liu vào trong đĩa của Tiểu Ái: "Dầu ô liu ở đây rất nổi tiếng, em ăn thử đi!"

Mùi ô liu trộn lẫn với bách ly hương, bạc hà và chanh toả ra, khiến con thèm ăn của Tiểu Ái nổi lên, nhưng vẫn cố nhướn mày làm bộ làm tịch nói với anh: "Thật sự ngon sao? Anh không lừa em chứ?" Tiểu Ái liếc nhìn những ngón tay thon dài của Dung Kỳ nũng nịu: "Em muốn anh đút cho em."

"Em đã bao nhiêu tuổi rồi?" Hàng lông mày đẹp khẽ nhíu lại.

"Vây em không ăn nữa, cùng lắm thì chết đói!" Tiểu Ái tỏ vẻ ngang bướng.

Anh bắt lức, đành đưa bánh mì đến bên miệng cô, nào ngờ cô không vừa lòng: "Miếng to như vậy, em ăn thế nào được chứ? Phải nhỏ hơn một chút!"

Dung Kỳ lắc đầu, tách một miếng nhỏ ra, rồi một lần nữa đưa đến miệng cô. Trong đôi mắt đen nháy của Tiểu Ái hiện ra ý cười狡 hoạt, cô há to miệng, ăn miếng bánh mì đồng thời ngậm cả ngón tay anh, đầu lưỡi linh hoạt nhân cơ hội đó còn liếm vào những đầu ngón tay.

Dung Kỳ sững người, hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh nếp nhăn trên trán dần ra, anh đưa tay đặt vào chỗ tựa lưng ghế của cô rồi nói: "Bên miệng em có vết dầu."

Tiểu Ái vội đưa tay lau nhưng mãi vẫn không được: "Chỗ nào vậy anh?"

"Chỗ này." Anh nói nhỏ, sau đó cúi đầu xuống, liếm khoé miệng màu hồng nhạt của Tiểu Ái. Vô cùng kinh ngạc, Tiểu Ái vừa che miệng, vừa nhìn cặp vợ chồng người Pháp đang ngồi đối diện: "Sao anh lại làm như thế trước mặt người khác chứ?" Cô oán trách.

"Chẳng có can hệ gì, đây là nước Pháp, không ai biết chuyện của anh và em." Những ngón tay của anh bắt đầu chạm vào mái tóc xoăn dài của Tiểu Ái: "Ồ nơi này, chúng ta là một đôi tình nhân bình thường."

"Thật sao?" Tiểu Ái chớp chớp mắt, suốt chặng đường đi, trước mắt người khác, cô luôn khuôn phép giữ khoảng cách với anh, nếu biết sớm, cô đã không phải khổ sở như vậy rồi!

Dung Kỳ cười, tạo ra một đường cong tuyệt đẹp. Người phụ nữ lớn tuổi ngồi đối diện mỉm cười nói với họ một câu bằng tiếng Pháp, Tiểu Ái không hiểu, chỉ thấy Dung Kỳ lắc đầu.

Cô vội hỏi anh bà Sophia đã nói gì.

"Sophia hỏi em có muốn thử rượu Anisette bà ấy tự ủ không?" Nói xong anh liền thấy hối hận khi nói điều này với Tiểu Ái. Quả nhiên, người từ lượng kém nhưng lại có gan uống rượu kia lập tức gật đầu với người phụ nữ lớn tuổi: "Muốn, muốn, muốn! Tôi muốn uống!"

Bà Sophia hiểu được, liền lấy một bình rượu Anisette lớn, Dung Kỳ ngăn không kịp, chỉ có thể lạnh giọng cảnh cáo Tiểu Ái giữ chừng mực.

Chừng mực? Ngoài mặt thì Tiểu Ái ngoan ngoãn đồng ý, nhưng trong lòng lại đang vui như Tết. Chừng mực là thứ mà từ khi cất tiếng khóc chào đời đến nay, cô chưa từng đề ý đến. Rượu Anisette vừa mở ra. Tiểu Ái cùng với đôi vợ chồng già đó uống sáng khoái, rượu này khá nặng, chưa đến nửa giờ Tiểu Ái đã bắt đầu say.

Về mặt Dung Kỳ vô cùng bất mãn, nhưng chỉ có thể ôm cô lên tầng.

Tuy nhiên, sau khi về phòng lấy quần áo đi tắm, Tiểu Ái không chịu bước ra khỏi cửa, đòi phải tắm trong phòng bằng được. Trong căn nhà nhỏ kiểu cũ

này chỉ có hai phòng tắm, một ở tầng hai còn phòng kia ở tầng ba, phòng của hai người không có cửa thông với phòng tắm. Dung Kỳ kiên nhẫn giải thích cho Tiểu Ái, nhưng anh có thể trông chờ một con sâu rượu nghe hiểu được sao?

Dung Kỳ tức giận, kéo Tiểu Ái đi, nhưng cô lại cắn lên cánh tay anh.

"Dung Tiểu Ái!" Lửa giận bốc lên, cánh tay đang ôm lưng Tiểu Ái tăng thêm lực, kéo cô từ cửa phòng ném lên giường. Anh xoa cánh tay bị cắn định mở cửa nhưng lại bị cô níu chặt, ngã ngồi về phía mép giường.

"Anh đã nói với em không được uống rượu. Nhìn bộ dạng em thế này có thể chấp nhận được không?..." m thanh tức giận của Dung Kỳ bỗng dừng im bật, cô nâng uống say bất ngờ ngồi lên đùi anh, vòng tay sau cổ hôn môi anh.

Đôi môi linh hoạt mang theo mùi rượu nhiệt tình dào dạt, vừa chạm đến môi đã đưa đầu lưỡi mạnh dạn luồn vào, cùng với đầu lưỡi anh quán quýt. Anh nhú mắt nhìn Tiểu Ái, hàng lông mi chớp chớp như cánh bướm ấy vừa dày vừa cong vút. Anh nhắm mắt lại, những ngón tay đang giữ lấy eo cô từ bỏ ý nghĩ đẩy cô ra.

Tiểu Ái càng hôn càng sâu, cơ thể bắt đầu không ngồi yên, bàn tay cũng trượt xuống, cởi quần áo của anh.

Sắc mặt Dung Kỳ bỗng thay đổi, mạnh mẽ trở mình đè cô trên giường, từ bị động chuyển thành chủ động, cùng ôm hôn cô. Lần này, cảm xúc của hai người vô cùng thăng hoa. Có lẽ do nhiều tháng chưa gặp đã khiến họ nhớ nhung thêm muốn như vậy. Họ vuốt ve, hôn nhau, lôi kéo quần áo của nhau, thậm chí quần áo còn chưa được cởi hết, anh đã vùi sâu vào trong cơ thể cô.

Cảm xúc dâng trào mãnh liệt khiến Tiểu Ái rên rĩ không ngừng. Cô mở mắt nhìn lên khuôn mặt hoàn toàn khác với vẻ bình tĩnh, thờ ơ mọi khi của anh, thấy cảm xúc tuôn trào vô cùng tươi mới, chân thực khiến cô không ngừng run rẩy, tim đập loạn xạ...

Động tác của anh bắt đầu kịch liệt hơn, hơi thở dồn dập cùng với tiếng rên rĩ khiến hai cơ thể như hoà làm một, chân tay quán chặt lấy nhau, từng giọt mồ hôi lăn ra rồi hoà quyện. Khi đang vùi sâu trong cơ thể của nhau, hai người chỉ hận không thể biến đổi phương trở thành một bộ phận của mình. Tiểu Ái chợt nhớ đến trước kia, khi đó anh còn nghĩ là anh ruột của cô, anh đã phải dùng vẻ mặt lạnh lùng như thế nào để nhìn mình? Muốn yêu mà không thể yêu, khát khao được ôm cô vào lòng nhưng không thể dang đôi tay ra, không biết lúc đó tâm trạng anh như thế nào?

Một loạt động tác mãnh liệt khiến Tiểu Ái không khỏi nhú mày, trên khuôn mặt đẹp trai, phi phàm ngoài dự vọng còn có sự bất mãn: "Em đang nghĩ đến ai?" Giọng anh khàn khàn, mang theo hơi thở dồn dập, nghe vô cùng quyến rũ.

Tiểu Ái đưa tay chạm nhẹ vào những giọt mồ hôi trên ngọn tóc màu đen của anh, khẽ kêu lên: "Anh trai, em..."

Đôi mắt màu trà chợt vút lên sắc kỳ dị, hàng lông mày đẹp ngập tràn màu u ám, anh hưng hân hôn Tiểu Ái, dường như muốn nuốt tất cả giọng nói và hơi thở dồn dập của cô.

Tiểu Ái cảm giác như lưng của mình đau đến mức sắp gãy, cô nghĩ chắc anh tức giận chứ nếu không sẽ chẳng làm cô đau đến vậy. Anh thật là, cũng không nghe cô nói hết câu, bây giờ đang cùng với anh trên giường cô còn có thể nghĩ đến ai chứ... Tuy nhiên, rất nhanh sau đó Tiểu Ái đã không còn suy nghĩ được gì nữa, động tác điên cuồng của anh khiến cô như một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biển giữa mưa gió bão bùng, ngoài sự nhấp nhô, du dương của cơ thể ra thì trong đầu chỉ là một mảng trống rỗng...

Trời đã sáng, xuyên qua khe hở của rèm cửa nhìn ra ngoài, Provence đang chào đón một ngày mới trời quang mây tạnh. Tiểu Ái đã thức dậy từ lâu, nhưng cơ thể rã rời, ngay cả sức lực để động dậy cũng không có. Hôm qua cô mượn rượu để quán lấy anh, kết quả bị anh giày vò một đêm, bây giờ bộ dạng mới thành ra thế này, đây liệu có được gọi là gây ông đập lưng ông không?

"Em còn chưa dậy à?" Thân hình cao lớn đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra, những tia nắng tràn vào, rọi chiếu lên giường. Tiểu Ái lập tức vui mặt vào gối, liên tục kêu chói mắt. Kêu gào được một lúc, thấy anh không lên tiếng, cô nhẹ nhàng nheo mắt nhìn anh. Trong ánh nắng buổi sáng tràn ngập mùi hương hoa cỏ, Dung Kỳ đứng thẳng, tinh thần sáng khoái, khuôn mặt góc cạnh thon gọn như ngọc khắc, chiếc áo sơ mi trắng được mạ thêm vàng sáng, nhìn anh càng đẹp trai hơn bao giờ hết.

Thật bất công! Tiểu Ái nắm góc chăn nức nở, tại sao hai người quán quýt một đêm, anh thì tinh thần vẫn sung mãn như vậy, còn cô thì giống như cá chết nằm sống soài không thể động dậy được.

"Tại sao, tại sao?" Tiểu Ái cảm thấy vô cùng uỷ khuất, rõ ràng đều là anh nỗ lực, tại sao người một lại là cô.

"Cái gì tại sao?" Dung Kỳ chau mày, khom người bế cô lên cùng với chiếc chăn mỏng.

"Anh làm gì vậy?" Tiểu Ái hơi hoảng sợ, lẽ nào muốn cô mang bộ dạng như thế này đi ăn bữa sáng hay sao?

Anh không lên tiếng, chỉ bế Tiểu Ái ra khỏi phòng, đi vào nhà tắm cuối hành lang, trong chiếc bồn tắm bằng gỗ bóng loáng đã ngập nước nóng. Anh vứt chiếc chăn đi trong tiếng kêu kinh ngạc của Tiểu Ái, đặt cô vào bồn tắm.

Nước nóng đủ độ ấm bao lấy cô, chân tay mềm nhừ lập tức thấy thật dễ chịu, cô nằm trong bồn cười khúc khích: "Điều anh đang làm giống như đang đóng phim dài tập đó. Trong phim "An phương lãnh nguyệt" cũng có một cảnh như vậy, cảnh quay rất đẹp nhưng khán giả lại không hề biết, lúc Minh Phi bế em, liên tục kêu nặng, trên đường còn đánh rơi em mấy lần..." Dưới ánh mắt dần u ám của anh, tiếng cô thấp dần xuống. Biết mình lại nói những điều không nên nói, Tiểu Ái lập tức mỉm cười giảng hoà: "Ha ha ha... Nước ấm dễ chịu thật đó! Anh có muốn vào thử không?" Lời nói vừa dứt, cô liền hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Nếu như lúc này anh thật sự cởi quần áo bước vào, thì hôm nay cô còn sống nổi không?

Dung Kỳ nhìn cô thờ ơ, đứng dậy nói: "Em ngâm mình một lúc, quần áo ở bên này, tắm xong thì xống dưới nhà ăn sáng, chiều nay chúng ta còn phải đến Aix-en-Provence. Nếu muốn xem hoa oải hương thì em tự tính toán thời gian cho phù hợp." Nói xong, anh xoay người bước ra khỏi nhà tắm.

"Cái gì, giọng điệu gì vậy?" Tiểu Ái trợn trừng mắt: "Tuy anh không cởi quần áo bước vào bồn tắm, em rất vui mừng, nhưng một cô gái xinh đẹp đang không mặc gì đưa ra lời mời như vậy, đáng lẽ anh không nên tò về mặt này chứ! Hừ! Tăng băng vẫn là tăng băng, giang sơn để đổi bản tính khó dời!"

Tiểu Ái mắng mỏ một lúc rồi lặn xuống nước thổi bong bóng.

Provence tháng tám là mùa hoa nở. Cánh đồng hoa oải hương mênh mông như đại dương trải rộng toàn thung lũng, những bông hướng dương màu sắc tươi sáng xoè ra những cánh hoa xinh đẹp. Bầu trời xanh biếc trong veo, không khí thanh ngọt, màu tím và màu cam như nhảy múa trước mặt cô, tựa như phong cảnh trong giấc mộng. Cuối cùng Tiểu Ái cũng biết tại sao Pháp lại nổi tiếng là một đất nước lãng mạn, và cô cũng nhận ra phong cảnh lãng mạn nhất không phải ở Paris, mà là ở Provence.

Cả buổi sáng Tiểu Ái bận rộn với việc chụp ảnh, rừng hoa tím và cam, thung lũng hoa với đủ các sắc màu, bầu trời xanh êm đềm và những đám mây mềm mại như bông, còn có bóng dáng màu trắng đang chậm chậm tản bộ giữa rừng hoa.

Hôm nay, Dung Kỳ rất yên lặng. Từ ống kính nhìn ra, dưới ánh nắng, bộ quần áo màu trắng của anh gần như trong suốt, khuôn mặt hoàn mỹ của anh hơi ngẩng lên, nhìn về nơi xa xăm, không biết đang nghĩ gì. Cô lén chụp anh rất nhiều, lúc trên xe đến Aix-en-Provence cô mở xem từng bức, liên tục nói mình có tài năng thiên phú của thợ ảnh.

Những lời lảm bảm một mình của cô không hề thu hút sự chú ý của Dung Kỳ. Anh chỉ chuyên tâm lái xe, ánh mắt chưa từng hướng về phía cô. Tiểu Ái buồn rầu, tuy cô chủ động nói chuyện với anh, anh vẫn đáp lại, nhưng cô luôn cảm thấy kể từ sáng hôm nay, anh có chút gì đó kì lạ, dường như tâm trạng đã giảm sút rất nhiều. Tiểu Ái cảm thấy hơi buồn, liền đặt máy ảnh xuống bắt đầu ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài qua cửa kính.

Đây là chiếc ô tô Ford kiểu cũ của đôi vợ chồng chủ nhà. Sau bữa cơm, Dung Kỳ liền đưa hành lý gọn nhẹ của họ lên xe. Tiểu Ái rất kinh ngạc, sao anh lại có thể lái xe của người khác đi, và cô còn lo lắng họ có thể sẽ lạc đường. Provence khá rộng, đường ở nông thôn lại rắc rối phức tạp. Nhưng vài tiếng sau, Tiểu Ái phát hiện ra lo lắng của mình chỉ là thừa, bởi họ đã thuận lợi đến được Aix-en-Provence. Tiểu Ái nghĩ rằng, trước đây anh đã từng đến Provence, nếu không anh sao có thể thuộc đường xa như vậy được, biết lâu đài cổ ở đâu đẹp, nơi nào có phong cảnh như tranh...

Aix-en-Provence là thành phố của các trường đại học và thành phố tuổi nổi tiếng, đồng thời nó cũng được biết đến bởi lối kiến trúc Phục Hưng nghệ thuật.

Ngồi trong xe, Tiểu Ái có thể thấy khách du lịch từ nhiều quốc gia, đa phần hành lý của họ đều gọn nhẹ, tiện lợi, cùng người yêu đi dạo trên các tuyến đường. Sau khi dừng xe, Dung Kỳ đưa cô đến đại lộ Mirabeau sạch sẽ, tuyệt đẹp.

Đại lộ Mirabeau còn được gọi là đại lộ tuổi xuân, rải rác là các cung điện, tượng điêu khắc và vô số tuổi xuân tuyệt đẹp từ thế kỷ mười tám. Hai bên đại lộ trồng rất nhiều ngô đồng Pháp cao lớn, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của lá cây, nghịch ngợm đùa đùa những người đi trên đường. Bên đường có rất nhiều quán nước ngoài trời, không khí trên đường phở phở đã có sức hút lớn đối với Tiểu Ái. Cô liền kéo Dung Kỳ chọn một quán cà phê có tầm che nắng màu trắng ngoài trời rồi ngồi xuống.

Dung Kỳ thành thạo dùng tiếng Pháp chọn thực đơn. Người nữ bồi bàn liên tục nhìn anh bằng ánh mắt chan chứa tình cảm, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Tiểu Ái.

Dung Kỳ Tiểu Ái chống cằm, không ngừng lắc đầu. Những cảnh tượng như thế này cô đã quá quen thuộc rồi, suốt chặng đường, bất luận là người trong nước hay nước ngoài; ở sân bay hay nhà hàng, khách sạn, dù là thị trấn hay làng quê, những ánh mắt nóng bỏng như thế này chưa bao giờ dừng lại.

Đúng vậy, với khí chất và khuôn mặt xuất chúng đó của Dung Kỳ, có thể khiến cho tất cả mọi người, từ nam đến nữ, từ người Trung Quốc đến người nước ngoài, thậm chí từ người già đến trẻ nhỏ đều gục ngã. Chỉ cần đi cùng anh, Tiểu Ái lập tức biến thành một chủ thể trong suốt, vô hình.

"Trước đây anh đến Provence mấy lần rồi?" Tiểu Ái không nén nổi lòng hiếu kỳ.

"Một lần." Anh giúp Tiểu Ái cho thêm đường, sữa, khuấy đều rồi mới đẩy đến trước mặt cô.

"Chỉ một lần? Vậy mà anh lại có thể lái xe một mạch từ đó đến nơi này sao?" Tiểu Ái tấm tắc, vô cùng ngạc nhiên.

"Nhưng lần đó anh lại ở đây hai tháng." Thấy vẻ mặt hoá ra là vậy của Tiểu Ái, Dung Kỳ khẽ mỉm cười. Cô uống xong một ngụm cà phê, đang định hỏi tiếp thì anh lại nói: "Em có đói không? Nếu đói thì gọi thêm chút gì đó để ăn, hôm nay chúng ta sẽ không ở lại Aix-en-Provence."

"Nhanh như vậy sao?" Tiểu Ái meo máo.

"Anh đã đặt khách sạn hướng ra biển."

Tiểu Ái nghe thấy biển thì mắt lập tức sáng lên: "Khách sạn hướng về Địa Trung Hải? Còn đợi gì nữa, bây giờ đi đến Nice luôn!"

"Không cần vội, ăn xong hãy đi, vẫn còn kịp!"

Phía xa xa, một mảng màu xanh biếc sâu lắng, mờ mờ, dịu dàng tựa viên ngọc bích tuyệt đẹp, cùng với bầu trời trong xanh hợp thành một đường chân trời

thấp thoáng, mờ nhạt. Ánh nắng chiếu xuống, xuyên qua từng hàng dừa hiền hoà. Bờ biển màu xanh lam rộng lớn hình vòng cung, những con phố cổ vẫn còn lưu lại vết tích của thời đế quốc La Mã cổ đại... tạo nên một bức họa tuyệt mỹ - Nice, thiên đường nghỉ mát của nước Pháp.

Tối qua, khi đến Nice thì đã muộn, cả người lại mệt mỏi nên Tiểu Ái vừa đặt xuống gối liền ngủ say. Sáng nay thức dậy, cô mới phát hiện ra thành phố này không ngờ lại đẹp đến thế.

Sau khi ăn sáng tại khách sạn, hai người đến con đường náo nhiệt gần biển nước Anh. Đó là đại lộ được xây dựng ven biển, tập trung rất nhiều khách sạn. Tuy thời gian còn sớm, nhưng trên bãi biển đã có rất nhiều người đẹp đến tắm nắng rồi.

Bãi biển khoả thân là điều mà Tiểu Ái muốn biết từ lâu, chỉ đáng tiếc trong nước không có. Dung Kỳ không có hứng thú với những chuyện này, kế hoạch ban đầu của anh là đi dạo ở viện bảo tàng của Nice, tuy nhiên anh không thể chống lại sự cố chấp của Tiểu Ái nên đành đi cùng cô đến bãi biển, tìm ô dù che nắng và ghế ngồi, gọi đồ uống và nằm xuống nghỉ ngơi.

Trên bãi biển cũng có người mặc đồ bơi, nhưng đa số nam nữ đều khoả thân nằm trên đó. Họ thậm chí không cần dù che nắng, mà chỉ phủ một chiếc khăn lớn ở trên bãi, xoa kem chống nắng và bắt đầu phơi nắng. Từ vị trí của Tiểu Ái có thể thấy, khắp nơi là một mảng lông lảnh, đa phần là những chàng trai cô gái xinh đẹp với thân hình bốc lửa, cũng không ít các cặp vợ chồng trung niên thân hình mập mạp. Vẫn dĩ Tiểu Ái không thích màu da của mình, nhưng thấy những người nước ngoài cố gắng như vậy chỉ để phơi thành màu da đồng cỏ, màu lúa mạch hoàn mỹ, cô vô cùng đặc ý.

Tiểu Ái lên nhìn trộm Dung Kỳ, mắt anh đã nhắm lại. Cô cười gian xảo, bắt đầu cởi chiếc áo thun và váy ngắn trên người. Sáng nay, lúc ở trong phòng, Tiểu Ái đã lên kế hoạch đi bơi, nhưng sau khi Dung Kỳ thấy mấy bộ đồ bơi của cô, liền nhủ mảy mảy ngăn cản khiến cô tức giận vô cùng. Nhưng thật không công bằng, cô đã tốn rất nhiều tiền để chuẩn bị đồ bơi chỉ là muốn được xinh đẹp khi ở bãi biển, vì một câu nói không cho phép của anh sao có thể làm hỏng chuyện chứ?

Không cho cô mặc đồ bơi ra ngoài thì cô mặc bikini.

Tiểu Ái ném quần áo xuống, xoa xong kem chống nắng thì cảm điện thoại chụp bốn phía. Lúc đầu cô vẫn lo lắng bị Dung Kỳ phát hiện, đặt chân lên nước biển một lúc thì lại ngoảnh đầu kiểm tra, nhưng anh vẫn nhắm mắt nằm ở đó dường như đã ngủ say.

Tiểu Ái thở phào nhẹ nhõm, cảm điện thoại tạo ra đủ các loại tư thế và nét mặt để chụp ảnh, định đến tối sẽ gửi cho Tư Nhà để cô ấy ngưỡng mộ. Chiếc bikini màu tím đậm phác họa những đường con thon thả, duyên dáng của cô. Một lúc sau, mấy chàng trai nước ngoài bị cô thu hút đi tới, lấy cớ muốn nhờ cô chụp ảnh, rồi bắt chuyện tán gẫu. Tiếng Pháp thì cô không biết, nhưng tiếng Anh cũng tạm được, sau khi biết Tiểu Ái là diễn viên Trung Quốc, họ liền không ngớt khen cô xinh đẹp, có khí chất, muốn chụp ảnh chung với cô. Tiểu Ái vui vẻ bằng lòng, tạo tư thế đang định chụp thì thấy cách đó không xa, bóng hình với ánh mắt thân thuộc kia không biết từ khi nào đã đứng ở đó, phản ứng đầu tiên của cô là hoảng hốt. Tuy nhiên khi nhìn lại, trong lòng lại bùng bùng lửa giận.

Trong mắt cô lúc này, Dung Kỳ chính là quái vật. Cho dù không có biểu cảm, không trang điểm gì thì anh vẫn đẹp trai như nhân vật trên trang bìa của tuần san thời trang Paris. Huống hồ nơi này, đâu đâu cũng là đàn ông ngoại quốc cơ bắp cuồn cuộn, chỉ riêng mình anh một bộ quần áo mỏng màu trắng, đáng vẻ điềm tĩnh, màu da trắng như ngọc, đường cong rắn chắc, bóng loáng, cộng thêm khuôn mặt phương Đông xuất chúng và mái tóc đen, đôi mắt màu trà thần bí, không làm người khác chú ý cũng khó.

Mấy cô nàng xinh đẹp để trần nửa thân đánh bóng chuyền, đang cất lực mời anh tham gia, họ kéo anh, vòng một căng đầy gần như dán lên cánh tay.

Mặt trời rất chói mắt, Tiểu Ái không thấy rõ nét mặt anh, chỉ biết anh không hề từ chối họ mà còn vui vẻ nói chuyện với họ nữa.

Lại như thế rồi! Mỗi lần có người đẹp đến gần, anh không biết tránh xa một chút. Lần này còn là những cô nàng để trần nửa thân. Hừ! Bò sữa thì giỏi lắm sao? Củ đậu thì có gì đáng xem chứ, bọn họ có thì cô cũng có! Tiểu Ái cúi đầu nhìn ngực của mình, tuy không to bằng họ, nhưng cũng núng nính, gọi cảm, đủ dùng rồi mà? Khi Tiểu Ái đang nghiêng răng nghiêng lợi thì chàng trai ngoại quốc bên cạnh biểu ý cô nhìn vào ống kính, cô vội ngẩng đầu lên, trong giây phút bâm máy, chàng trai đó nhanh chóng ôm chặt vai, hôn lên má cô một cái.

Hic? Tiểu Ái quay đầu trừng mắt nhìn anh ta, chàng trai đó mỉm cười thân thiện rồi hỏi cô ở đây bao lâu, cô muốn nhập bọn với họ không?

Tiếng sét ái tình? Trong đầu Tiểu Ái chợt vụt lên những từ đó, cùng lúc, một ánh mắt lạnh băng chiếu vào tấm lưng trần của cô. Còn chưa kịp quay đầu lại thì cô đã bị một cánh tay thon dài, cường tráng giữ lấy eo kéo vào lòng.

"Xin lỗi, cô ấy còn có việc!" Tiếng Anh trong trẻo, giọng nói trầm tĩnh, lịch sự, chỉ có cô mới nghe thấy sự sắc nhọn mãnh liệt đằng sau sự trầm tĩnh kia. Cô hướng về chàng trai ngoại quốc nói lời xin lỗi rồi vẫy tay tạm biệt, cánh tay trên eo lại siết chặt hơn, cô quay đầu đúng lúc đối diện với đôi mắt màu trà đang bùng lên lửa giận.

Tiểu Ái bị Dung Kỳ giữ lấy eo, một mạch lôi về chỗ chiếc dù che nắng, anh vứt áo thun cho cô, lạnh lùng nói: "Mặc vào!"

Tiểu Ái ban đầu còn hoảng sợ, nhưng nghe thấy câu nói lạnh lùng của anh và nghĩ lại mấy cô nàng khoả thân kia, không nhịn được hừ một tiếng: "Có phải em không mặc quần áo đâu!"

"Em mặc hay không mặc?" Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt tràn ngập sự ép buộc.

Tiểu Ái nổi giận, vứt áo thun đi: "Không mặc là không mặc! Những người ở đây đều khoả thân đó thôi, dựa vào cái gì mà em không được quyền mặc đồ bơi chứ?"

Dung Kỳ yên lặng nhìn cô giãy lắt: "Anh đã từng nói với em không được tùy tiện bắt chuyện với đàn ông không quen biết!"

Tiểu Á bĩu môi, cô biết ngay là lúc này anh đã nhìn thấy, nhưng như thế thì làm sao nào? "Từng nói thì sao, anh không phải cũng tùy tiện với phụ nữ đó thôi!"

"Đó là hai chuyện khác nhau." Lúc này sau khi tỉnh dậy, thấy quần áo cô để lại, Dung Kỳ đoán ngay rằng cô bằng mặt mà không bằng lòng, trộm mặc đồ bơi đi chơi. Thực ra, anh không phải là người không nói lí lẽ, chỉ là khi ở khách sạn thấy mấy bộ đồ bơi vô cùng mát mẻ của cô anh vô thức không đồng ý. Bây giờ nghĩ lại có lẽ thấy bản thân thật sự hơi nghiêm khắc, dẫu sao thì cô vẫn còn trẻ, vẫn thích đẹp, thích náo nhiệt, anh không nên lúc nào cũng quản quá chặt. Tuy nhiên, lúc ở bờ biển thấy Tiểu Á như vậy, anh mới phát hiện ra mình không nên mềm lòng. Cô mặc một bộ bikini ít vải, lại còn có những chàng trai lạ nói chuyện, quàng vai bá cổ chụp ảnh, lúc đó lửa giận trong lòng anh dâng lên cuộn cuộn.

Còn về những người phụ nữ cô nói, anh không hề để ý đến họ, lúc mấy cô gái nước ngoài tìm anh rủ đánh bóng chuyền, anh chỉ lịch sự nói với họ vài câu từ chối mà thôi.

"Hai chuyện khác nhau? Nghĩa là sao, anh định 'cả vú lấp miệng em' hả?" Tiểu Á khoanh tay, dùng âm mũi nói.

"Em muốn nói cái gì? Bản thân làm sai, còn dám quay lại trách anh? Không cho phép em bắt chuyện với đàn ông khác bởi vì em không biết bảo vệ bản thân, giống như vừa nãy, em có thể đẩy chàng trai nước ngoài kia ra khi cậu ta hôn em không? Em có kịp phản ứng không?"

"Anh còn nói được những lời đó à? Nếu không phải thấy anh nói cười với mấy cô mỹ nữ kia thì em làm sao sơ xuất như vậy được." Thấy anh chỉ biết nói cô không biết tự nghĩ đến mình, cô càng tức giận hơn: "Anh chỉ biết bắt em phải nghe anh cái này, cái nọ, khiến em một chút tự do cũng không có. Trong khi anh thì ngược lại, miếng ngon dâng tới miệng không từ chối."

"Em nói cái gì?" Sắc mặt Dung Kỳ bỗng lạnh như băng.

"Nói anh miếng ngon dâng tới miệng không từ chối, chỉ cần là phụ nữ, một chút phẩm cách cũng không có!" Tiểu Á tuôn hết những lời bực tức trong lòng ra, nói xong mới phát hiện ánh mắt vô cùng đáng sợ của anh tưởng chừng có thể nuốt sống cô ngay lập tức.

"Dung Tiểu Á!" Anh túm lấy tay Tiểu Á, năm ngón tay bám chặt vào da thịt cô, đau đến mức cô phải dậm chân: "Dung Tiểu Á! Anh đối với em... Thật sự không còn lời nào để nói nữa!" Anh không muốn trong lúc tức giận mà ra tay với cô, vì thế hất cô ra rồi xoay người bước đi.

"Đi đi, đi đi!... Để xem em còn quan tâm đến anh nữa không..." Tiểu Á xoa những vết hằn đỏ trên cánh tay, cảm phần mắng khê.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Điều bất ngờ do chiến tranh lạnh gây ra

Dung Tiểu Á không ngờ mình lại có thể lạc đường.

Cô chẳng qua chỉ muốn đi dạo loanh quanh, nào ngờ những con phố cổ ở Nice lại phức tạp đến vậy, rẽ vào vài chỗ ngoặt liền không biết mình đang đứng ở đâu nữa. Nghiêm trọng hơn, điện thoại của cô chưa đăng ký chức năng GSM, nên không thể gọi được, tiếng Pháp cô lại không biết, cứ khua chân múa tay như một con ngốc.

Vốn nghĩ chuyến đi Provence sẽ vô cùng lãng mạn, không ngờ lại gặp chuyện này, chắc chắn khi quay về cô sẽ bị Tư Nhã và Trần Gia cười cho thối mũi mất! Tiểu Á vừa mệt vừa đói, đang bất lực ngồi ở bên đường thì một chiếc xe con đi tới.

"Dung Tiểu Á!? Thật sự là em? Sao em lại ở đây?"

Một giọng tiếng Trung bất chợt vang lên như kỳ tích, Tiểu Á ngẩng đầu, người đàn ông trước mặt không ngờ tuần tú, nhã nhặn, lịch sự, đang mỉm cười nhìn cô.

Hai mươi phút sau, khi đã nạp đồ ăn cho dạ dày, Tiểu Á mới có cảm giác như được sống lại, cô mỉm cười cảm ơn người đàn ông ngồi đối diện. Tiểu Á không ngờ ở nơi đất khách quê người này lại có thể gặp được bạn cũ, mặc dù cuộc đụng mặt này hơi lúng túng nhưng dẫu sao cũng đã giải vây cho cô.

Người đàn ông trước mặt là Hàn Phong, học trưởng đại học của Tiểu Á, hơn cô hai khoá. Lúc mới vào trường vẫn còn nhiều lạ lẫm anh đã rất quan tâm đến cô, Tư Nhã có lúc còn đùa rằng anh ấy đã phải lòng Tiểu Á. Hàn Phong là một người tốt, lại là hội trưởng Hội sinh viên nên có rất nhiều nữ sinh thích anh. Mặc dù không biết điều Tư Nhã nói có đúng hay không, nhưng lúc đó, Tiểu Á đã quyết định không yêu đương nên tuyệt đối không muốn cho người khác hi vọng, cô dần dần tạo ra khoảng cách với anh.

"Sao anh lại ở Pháp?" Tiểu Á nhớ lúc đó anh học khoa Biên đạo, sau khi tốt nghiệp đã lên thành phố B, nghe nói anh viết kịch bản cho đài truyền hình,

sự nghiệp khá phát triển.

"Anh đến đây để nghỉ phép." Anh cười cười: "Còn em?"

Nghe anh hỏi, Tiểu Ái chợt nhớ đến mình ra ngoài đã được mấy tiếng đồng hồ, không biết Dung Kỳ có đi khắp nơi để tìm cô không, không thấy cô chắc hẳn anh sẽ rất tức giận. Nhưng nếu cứ thế này mà ngoan ngoãn quay về, cô lại không can tâm.

"Em cãi nhau với bạn trai à?" Khả năng quan sát của Hàn Phong xưa nay rất tốt. Tiểu Ái xấu hổ mỉm cười, rồi nói ra tên khách sạn của họ, hỏi Hàn Phong có thể đưa cô về không. Hàn Phong cúi đầu uống cà phê, lúc này mới lên tiếng: "Nhiều năm rồi chúng ta không gặp nhau, vậy mà nhanh như vậy em đã về rồi sao? Hay là thế này, anh giúp em gọi điện cho khách sạn kia để lại lời nhắn cho bạn trai em. Nói là em gặp được bạn học cũ, ôn lại những kỷ niệm xưa nên sẽ về muộn một chút, thế nào?" Thấy Tiểu Ái hơi lưỡng lự, anh lại tiếp lời: "Trong lời nhắn anh sẽ nói rõ địa điểm, nếu bạn em không yên tâm, chắc chắn sẽ đến tìm."

Anh đã nói như thế, nếu cô không đi thì có phần nhỏ mọn, hơn nữa chiến tranh lạnh giữa cô và Dung Kỳ vẫn chưa kết thúc, như thế này mà quay về không biết liệu có cãi nhau tiếp nữa không? Sau khi hạ quyết tâm, cô gật đầu với anh.

Hàn Phong đưa cô đến một quán bar mang đậm phong cách truyền thống. Vào buổi chiều, nhưng khách trong quán lại rất đông, cứ tùm nập tùm ba nói chuyện với nhau. Bên ngoài quán có đặt bàn ghế ngoài trời, vừa liếc mắt thì có thể thấy những nghệ sĩ đường phố đang vẽ tranh cách đó không xa. Khí hậu của Provence ấm áp, không nóng không lạnh, trong không khí còn thoảng thấy mùi ẩm ướt của gió biển khiến người ta có cảm giác vô cùng dễ chịu.

Dung Tiểu Ái và Hàn Phong nói về những chuyện sau khi tốt nghiệp, chốc chốc Tiểu Ái lại liếc nhìn chiếc đồng hồ lớn treo trên tường của quán. Để lại lời nhắn đã hơn ba tiếng rồi, sao Dung Kỳ vẫn chưa đến? Lẽ nào anh thật sự tức giận không để ý đến cô nữa hay sao?

Khi thấy mặt trời đã khuất bóng, Tiểu Ái càng đứng ngồi không yên.

"Bạn của em bây giờ vẫn chưa đến, chắc là không đến nữa, em đói không, hay là chúng ta đi ăn tối trước đã?"

"Cứ ngồi thêm chút nữa đi, em cũng không đói lắm!" Tiểu Ái đang vô cùng phiền muộn, chẳng có lòng dạ nào mà ăn nữa.

Hàn Phong nhìn cô chăm chú, rồi trầm giọng nói: "Người bạn kia của em là nam phải không? Trước đây em rất tùy hứng, sẽ không vì ai mà do dự như vậy. Anh ta rất quan trọng với em sao?"

"Đâu có!" Tiểu Ái không tập trung đáp lại một câu, nhưng Hàn Phong lại như thờ phào nhẹ nhõm khi nghe được câu trả lời đó.

"Dung Tiểu Ái." Giọng nói của Hàn Phong bỗng từ bên tai truyền đến, Tiểu Ái quay đầu lại mới phát hiện ra không biết từ lúc nào anh đã đến ngồi bên cạnh cô: "Tiểu Ái, anh không biết bây giờ nói ra những lời này có hơi muộn không, nhưng hôm nay gặp được em ở đây, anh coi nó như là duyên phận. Thực ra lúc còn ở trường, anh đã thích em rồi!"

Tò tình ư? Dung Tiểu Ái kinh ngạc nhìn anh. Anh ấy thật dũng cảm, họ đã mấy năm liền không liên lạc, vậy mà vừa mới gặp, anh đã tỏ tình với cô luôn.

"Tiểu Ái" Anh hơi căng thẳng đưa tay đẩy gọng kính lên: "Hiện giờ anh vẫn còn cơ hội chứ?"

"..."

Không chỉ tỏ tình, mà còn thúc ép cô phải cho đáp án luôn nữa à? Tiểu Ái không biết nói gì, lúc đang định mở miệng cự tuyệt thì Hàn Phong lại hô to, giọng nói mang theo sự kinh ngạc lẫn vui mừng. Tiểu Ái ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của anh, một thân hình cao ráo đã bước đến trước bàn của họ. Trên khuôn mặt tuấn tú, phi phàm, những lo lắng ban đầu giờ đây đã chuyển thành sự lạnh lùng băng giá, Tiểu Ái run cầm cập, đang định nói, thì bị Hàn Phong cướp lời.

"Anh là... Aki?" Hàn Phong thu lại cánh tay đang đặt trên lưng ghế Tiểu Ái, vội vàng đứng lên: "Xin chào! Có thể gặp được anh ở đây thật là quá may mắn! Những tác phẩm của anh tôi đều đã xem, thủ pháp quay phim vô cùng độc đáo, ý nghĩa cảnh quay cũng rất sâu sắc..." Anh đưa tay ra với Dung Kỳ, nhưng người kia chỉ lẳng lặng nhìn anh, tay vẫn nhét trong túi quần không nhúc nhích.

Tiểu Ái thở dài, anh đến thật đúng lúc, nhưng Hàn Phong đã nhận ra Dung Kỳ, lần này cho dù cô có nói mình có bạn trai, cũng chịu rồi!

Hàn Phong thấy đối phương không phản ứng gì, cho rằng bản thân hơi đường đột, liền lấy danh thiếp ra, dè dặt đưa đến trước mặt anh.

Dung Kỳ cuối cùng cũng đưa tay nhận về, ngay sau đó hướng ánh mắt về phía Tiểu Ái đang co ro bên cạnh: "Em định im lặng ngồi đó đến bao giờ?" Giọng điệu bình thản, vẻ mặt cũng rất bình thản, giống như trời trong mây nhẹ. Lúc này cô chỉ hi vọng tâm trạng anh cũng được như vẻ bề ngoài ấy.

Hàn Phong sững người, lúc này mới đi đến phía trước Dung Kỳ và Tiểu Ái nói chuyện, anh như chợt hiểu ra: "Hoá ra người đó... là anh ấy... nếu như là anh ấy..." Anh khẽ cười tự giễu mình, lúc ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã bình tĩnh trở lại: "Không ngờ người mà Tiểu Ái đợi lại là đạo diễn Aki danh tiếng lẫy lừng. Xin giới thiệu, tôi là Hàn Phong, học trường đại học của Tiểu Ái, hôm nay người để lại lời nhắn cho anh ở khách sạn là tôi. Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, Tiểu Ái tuy tính cách vô tư, hay đắc tội với người khác, nhưng cô ấy là một cô gái tốt. Sau này hai người sống chung, tôi mong anh có thể thông cảm cho cô ấy hơn. Hôm nay nếu như không tình cờ gặp cô ấy, tôi nghĩ..."

"Tôi nghĩ, tôi nên nói câu cảm ơn với anh!" Ánh mắt Dung Kỳ thu lại, một lần nữa nhìn về phía Hàn Phong: "Còn những điều anh vừa nói, tôi nghĩ trên đời này chắc không ai hiểu rõ hơn tôi, vì thế ý tốt của anh tôi xin nhận." Nói xong, anh chìa tay về phía Tiểu Ái: "Em còn không mau lại đây à?"

Lại đây? Câu nói như gọi thú cưng vậy, muốn cô quên đi chuyện sáng nay đây à? Hàn Phong còn đang ở đây, nếu bây giờ cô bước đến, cũng đồng nghĩa thừa nhận quan hệ giữa cô và Aki... Không phải đã nói là yêu bí mật sao? Hàn Phong cũng là người trong nghề, bây giờ mà đi đến, vậy thì những nỗ lực trước kia đều phí công.

Tuy nhiên, nếu không qua đó thì sự việc sẽ càng thảm hại hơn.

Tiểu Ái bắt đầu lưỡng lự, cộng thêm ánh mắt của Hàn Phong và Dung Kỳ, giống như ngồi trên đồng lửa.

Có người khề thờ dài, theo sau là những ngón tay nhanh chóng kéo cô lại. Lực tay vừa phải, không đau nhưng cũng không thể giăng ra được, kéo cô bước lên phía trước hai bước, tiếp đó là ngã vào vòm ngực quen thuộc.

Tiểu Ái ngẩng đầu, trong đôi mắt sâu thẳm của anh mang theo sự dịu dàng, cung chiều khiến người ta ngộp thở: "Đừng quậy nữa!" Ba chữ nhẹ nhàng, nghe có vẻ như thủ thi nhưng lại ẩn chứa mùi vị cảnh cáo. Tiểu Ái bấu môi, được thôi! Anh đã chủ động biểu hiện tốt đến mức độ đó, cô tạm thời không tính toán, so đo với anh.

Hàn Phong nhìn họ, mỉm cười.

Biết được họ sẽ ở lại Nice mấy ngày, Hàn Phong muốn xin số điện thoại của Dung Kỳ, nói là mấy ngày nữa muốn mời họ đi ăn cơm.

"Bữa cơm này nên là tôi mời." Dung Kỳ không cự tuyệt, để lại số điện thoại, sau đó quay về khách sạn.

"Em đói quá, ăn cơm rồi hãy về nha! Này, anh nói chuyện đi chứ, sao cứ im lặng vậy? Chà, thom quá đi, nhà hàng đó là nhà hàng gì vậy? ..." Suốt dọc đường Tiểu Ái liên tục gây ồn nhưng Dung Kỳ vẫn im lặng lái xe quay về khách sạn. Cô không chịu xuống xe, lại bị anh đưa lên bãi biển tư nhân của khách sạn. Ở đây mỗi khách sạn đều có một bãi biển riêng.

Bãi biển tư nhân yên tĩnh hơn nhiều so với bãi biển công cộng họ đến sáng nay, rất phù hợp cho mọi người trong khách sạn tản bộ thư giãn. Lúc này trên bãi chỉ có hai người họ. Ánh nến lay động trong giá cắm bằng kính mờ màu trắng, trên chiếc bàn ăn trái tím trái bàn màu tím và hoa tươi, từng món ăn ngon được phục vụ bàn đặt lên.

Bữa tối dưới ánh nến? Tiểu Ái vội ngồi xuống, cầm một lát bánh mì hương tỏi: "Anh có tiến bộ đó! Cũng biết nghĩ đến dùng bữa tối dưới ánh nến làm quà xin lỗi. Không tồi!"

Ngồi đối diện, Dung Kỳ bắt đầu mở khăn ăn, môi cong lên cười như không cười: "Bữa tối này anh đã đặt từ tối qua rồi!"

"..." Tiểu Ái cười giễu mấy tiếng: "Anh hà tất phải giải thích rõ ràng như vậy, lúc nào đặt không quan trọng. Quan trọng là, bây giờ anh đã biết sai, vì thế..."

"Anh đã tìm em cả ngày." Dung Kỳ đặt mạnh dao đĩa xuống, phía trên lông mày cuối cùng cũng gọn sóng.

"Đáng đời anh! Ai bảo anh bỏ em một mình ở bãi biển..." Sự tức giận của anh hiện rõ trên khuôn mặt, âm thanh của cô vì thế yếu ớt dần, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Anh hung dữ cái gì chứ, anh chỉ có mỗi cái điểm này là lợi hại, hừ..."

Dung Kỳ nhìn Tiểu Ái, rồi lại cầm dao đĩa lên ăn, cả bữa tối anh không nói thêm câu nào nữa, càng không liếc nhìn cô đến một cái. Bữa tối dưới ánh nến lãng mạn như thế vậy mà không khí lại như đang mặc niệm.

Sau khi về phòng, Dung Kỳ vẫn không để ý đến cô, tắm rửa xong liền lên sân thượng, bỏ mặc cô một mình trong phòng. Tiểu Ái nằm nhoài trên giường, không biết rốt cuộc anh đã làm sao, chỉ cảm thấy kể từ khi rời khỏi Simiane-la-Rotonde, tâm trạng anh hơi khác. Lẽ nào, vì cô nhắc đến chuyện đóng phim của cô và Minh Phi nên không vui? Cô đoán mãi không ra, cũng càng không thể hiểu được.

Lúc này, Tiểu Ái làm sao mà hiểu được, lí do thật sự khiến Dung Kỳ không vui, là do tiếng "anh trai" cô vô thức nói ra trước đó.

Xung hô bao nhiêu năm đã quen không phải một chốc một lát có thể sửa ngay được. Cũng giống như mối quan hệ bao nhiêu năm qua, cho dù họ không phải anh em ruột, dù giữa họ không có quan hệ huyết thống, nhưng trong mắt của bố mẹ và tất cả mọi người, anh vẫn là anh trai cô, và cô vẫn là em gái anh.

Hiện tại, cô đang nằm trong vòng tay anh nhưng trái tim cô, anh vẫn không thể xác định được. Tiểu Ái chưa từng nghĩ, người như Dung Kỳ, sẽ vì không xác định được chuyện này mà lo âu suy nghĩ. Đó là những tâm tư chất chứa trong lòng không thể cất thành lời, khiến anh cứ phải chú ý đến từng phút từng giây hành động của cô. Gặp gỡ ai, tiếp cận ai như thế nào, tất cả đều là nguyên nhân khiến anh trầm mặc lúc này.

Hai ngày sau, Hàn Phong theo lời hẹn gọi điện đến.

Chiến tranh lạnh giữa Tiểu Ái và Dung Kỳ vẫn chưa chấm dứt. Cô đang vô cùng chán nản nằm bò dưới cây che nắng, thì thấy Dung Kỳ nhận điện thoại của Hàn Phong, không khỏi phẫn chấn, cô lập tức quay về khách sạn thay quần áo.

Địa điểm bữa tối là một nhà hàng nhỏ có tên là La Metenda, nằm ở khu thành cổ Nice. Nhà hàng không hề đẹp mắt chút nào, bên trong thậm chí cũng không có cả điện thoại, nhưng đồ ăn lại rất nổi tiếng, chủ yếu là do đầu bếp chính ở đây rất giỏi.

Mặt trời lặn, cả thành phố Nice như được khoác tấm áo màu cam, bầu trời trong xanh nhuộm thành mảng trầm lắng và sâu thẳm, bức màn của bầu trời dần dần hạ xuống. Trên các con phố ngoằn ngoèo, chật hẹp, mang đậm lối kiến trúc phong tình của người Italia, những bóng đèn đường, bảng hiệu muôn hình muôn vẻ đều được thấp sáng, trên đường vang vọng đủ các loại tiếng ồn.

Họ không lái xe, mà đi bộ từ bờ biển đến, những nghệ sĩ đường phố, những cửa hàng nhỏ rực rỡ màu sắc, dạt dào hơi thở nghệ thuật làm say mê lòng người. Khu chợ náo nhiệt đã làm trời dậy lòng ham mê mua sắm của Tiểu Ái, cô kéo Dung Kỳ chạy đi từng cửa hàng, muốn anh làm phiên dịch giúp cô ép giá. Lúc đầu về mặt anh hơi lạnh lùng, thậm chí còn không để ý đến cô, nhưng thấy cô dùng tiếng Anh mặc cả với người khác như gà vịt nói chuyện, cuối cùng anh cũng không nhịn được cười.

Dung Kỳ cầm lấy đồ thủ công mỹ nghệ điêu khắc bằng gỗ mà Tiểu Ái đang giữ trên tay, trả tiền theo giá gốc, rồi kéo Tiểu Ái vẫn đang luôn miệng kêu gào nhanh chóng rời đi. Khi đã đi khỏi đó rất xa, cô vẫn không ngừng căn nhắc, nói mình đã ép giá bao lâu, vậy mà trong nháy mắt anh lại có thể trả theo giá gốc.

"Em mà còn cần nhắc nữa, chúng ta có thể ăn đêm luôn được rồi đó!" Anh nhắc nhở cô.

Tiểu Ái chợt nhớ ra: "Chắc là vì ở bên cạnh anh đó mà, nên những chuyện khác dường như đều trở nên không quan trọng nữa."

Dung Kỳ cúi đầu lườm Tiểu Ái, ánh mắt lạnh đậm ban đầu giờ đây ấm áp, yên tĩnh như ngọc.

Tiểu Ái vẫn đang say sưa suy nghĩ vì sao tâm trạng của anh bỗng dưng tốt lên như vậy, thì cách đó không xa có người gọi tên cô. Tiểu Ái ngẩng đầu, phát hiện ra Hàn Phong, liền vội cùng Dung Kỳ bước lên phía trước: "Sao anh lại đứng giữa đường? Có phải không tìm được nhà hàng mà anh ấy nói?"

"Anh ra ngoài để lấy đồ. Bọn em đến muộn thật đó, anh đã đợi sắp được một tiếng rồi, đồ uống cũng đã gọi mấy cốc rồi!" Hàn Phong mỉm cười trêu đùa.

"Thật ngại quá, chúng tôi đi bộ đến đây, nhưng cô ấy lại khẳng khái đòi mua đồ, vì vậy mới đến muộn!" Dung Kỳ lễ độ trả lời, lịch sự đến mức khiến cho Hàn Phong thấy ngại, anh vội xua tay: "Không sao, không sao, tôi chỉ nói đùa thôi! Thật ra tôi có dẫn theo một người bạn, ngày mai cậu ấy bay đến Paris. Tôi nghĩ đều là người trẻ cả nên đã gọi cậu ấy đi cùng, hai người không phiền lòng chứ?"

"Không phiền lòng!" Tiểu Ái lên tiếng trước: "Càng đông càng vui!"

Hàn Phong gật đầu, đẩy cửa nhà hàng La Merenda: "Người bạn kia của anh cũng thích đông vui nên anh cũng muốn giới thiệu với bọn em." Nhà hàng gần như không còn chỗ trống. Hàn Phong đi trước dẫn đường, đi vào trong, anh chỉ đến chiếc bàn cạnh tường: "Chỗ ngồi hơi nhỏ, nhưng góc này khá yên tĩnh."

Dung Kỳ và Tiểu Ái nhìn vào, dưới ánh đèn mờ, một người đàn ông đang ngồi quay lưng ở chiếc bàn đó, thấy giọng nói của Hàn Phong, đối phương chậm chạp quay đầu lại nói: "Này, cuối cùng cậu cũng quay về, mình còn cho rằng cậu đến bờ biển tản bộ rồi cơ. Hai người bạn của cậu đâu, đã đến chưa?"

Giọng nói đó vừa vang lên, Tiểu Ái lập tức sững người. Không phải chứ, trùng hợp đến vậy sao?

Cùng lúc đó, người ở phía bàn cũng sững sờ, trong giây lát ba người nhìn nhau, bạn của Hàn Phong - Thôi Thái Dạ bỗng đứng dậy: "Hai người sao lại ở đây?"

Hàn Phong không hiểu gì cả: "Sao thế, mọi người quen nhau à?"

"Đương nhiên quen biết rồi!" Đối với việc bất ngờ xuất hiện tại nơi này, Thôi Thái Dạ vừa tức giận, vừa tức cười. Trước đó, khi San San nói với anh Tiểu Ái xin nghỉ phép cùng bạn trai đi chơi, anh đã không tìm thấy cô, những ngày này anh đã suy nghĩ rất nhiều, gần như sắp miễn cưỡng chấp nhận chuyện cô có bạn trai. Trong tâm trạng buồn bực, anh đã bay đến châu u giải khuây. Không ngờ cô bé này xin nghỉ phép là để đi chơi cùng Dung Kỳ, vì lẽ lẽ anh mà đến cả San San cũng lờn nớt.

"Bé con! Em chơi anh một vỏ như vậy, là không muốn qua lại với anh nữa sao? Còn cậu nữa..." Anh chuyển về phía Dung Kỳ: "Sao cậu cũng đi theo cô ấy vậy?"

Hàn Phong hoàn toàn không hiểu đầu cua tai nheo gì cả: "Thái Dạ, có thể nói rõ hơn chút được không, mình chẳng hiểu gì cả! Cậu nói Tiểu Ái trêu đùa cậu, Aki cũng trêu đùa cậu à? Hai người họ cùng..."

"Em có lời muốn nói..." Sau khi thần thờ vài giây, Tiểu Ái bừng tỉnh lại. Hiện nhiên Thôi Thái Dạ còn chưa biết chuyện giữa cô và Dung Kỳ, đúng là trong cái rủi có cái may, chỉ cần Hàn Phong không nói ra, ăn nhanh bữa cơm này, thì vấn đề sẽ được giải quyết.

Sau khi quyết định xong, Tiểu Ái ra về nghiêm túc nói: "Điều em muốn nói là... em đói rồi, hay là chúng ta ăn cơm đi!"

Hàn Phong phát hiện ra, hai người đàn ông đang có mặt ở đây, một người vì câu nói này mà lộ ra nụ cười sùng nịnh, một người lại lạnh lùng với đôi mắt màu trà nguội lạnh. Về mặt của hai người, có phải nên đổi cho nhau không?

Từ lúc chọn thực đơn đến khi thức ăn được bung lên, miệng Tiểu Ái chưa có giây phút nào nghỉ ngơi. Tuy cô liên tục nói, nhưng nội dung lại gần như ngựa thần lướt gió không có điểm dừng, hoàn toàn không tìm ra chủ đề và trọng tâm. Thôi Thái Dạ bắt đầu bất lực, Hàn Phong chỉ đành cười phụ họa theo.

Trong tất cả bọn họ, chỉ có duy nhất Dung Kỳ mới biết được ý đồ của Tiểu Ái. Thực ra, cô không muốn Thôi Thái Dạ biết được quan hệ của họ, nên ra sức tỏ vẻ hoà nhã để che đậy mọi thứ.

Lúc Tiểu Ái thao thao bất tuyệt, cô chỉ nhận thấy ánh mắt của người ngồi bên cạnh càng lúc càng lạnh, càng ác liệt hơn.

Bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc, bốn người bước ra khỏi nhà hàng. Hàn Phong muốn rủ mọi người đi tăng hai, nhưng còn chưa nói hết đã vấp phải sự phản đối kịch liệt của Tiểu Ái, anh đành không nói gì nữa.

"Aki!" Theo cách gọi của Hàn Phong, Thôi Thái Dạ biết cậu ta chưa biết về một thân phận khác của Aki, vì thế cũng theo cách xưng hô đó mà nói: "Hiếm có được buổi tối như hôm nay, cho mình mượn Tiểu Ái một chút, chắc cậu không phản đối chứ?"

"Em rất mệt, muốn về đi ngủ rồi!" Dung Tiểu Ái lập tức ra sức ngăn.

"Bé con! Em đừng đóng kịch nữa, còn không mau đến đây cho anh!" Đã lâu không gặp, anh nhớ da diết mùi hương thanh dịu, thơm ngọt trên người cô. Ở một đất nước lãng mạn như thế này, cộng thêm Địa Trung Hải xinh đẹp, anh không tin tối nay anh không chiếm giữ được cô.

Thấy Tiểu Ái đứng cạnh Dung Kỳ không hề nhúc nhích, trong lòng Thôi Thái Dạ liền thấy không thoải mái, đưa tay ra kéo cô lại gần. Hành động này diễn ra đột ngột, Tiểu Ái không đề phòng được nên phút chốc lao vào lòng Thôi Thái Dạ. Sau khi cô đã đứng vững, bàn tay đang đứt trong túi quần của Dung Kỳ cũng đưa ra, nhưng vẫn chưa có hành động nào, khuôn mặt đẹp của anh bỗng chốc sa sầm, đầu lông mày theo đó cũng nhíu chặt lại.

Cô biết Dung Kỳ đang nhẫn nhịn, tuy anh từng nói, muốn cô quang minh chính đại nói với Thôi Thái Dạ quan hệ yêu đương của hai người. Thế nhưng, từ biểu hiện lúc này của cô, anh cũng đã nhìn ra cô tạm thời chưa có ý định nói ra sự thật, vì thế lúc này anh mới để mặc Thôi Thái Dạ kéo cô đi.

Bàn tay đã chạm được vào chiếc eo nhỏ, mềm mại của Tiểu Ái, Thôi Thái Dạ vui mừng, liên tục hỏi cô muốn đi đâu, giọng điệu như thể bây giờ cô muốn bay lên cung trăng anh cũng sẽ làm bằng được cho cô.

Cảnh tượng này khiến cho Hàn Phong không khỏi kinh ngạc, anh thật sự không hiểu điều gì đang xảy ra trước mắt mình.

"Bỏ tay ra!" Những ngón tay đặt ngang ngực trên eo khiến Tiểu Ái không hài lòng chút nào. Cô ra sức cạy thoát khỏi tay anh, nhưng Thôi Thái Dạ vẫn kiên quyết giữ lấy eo cô không chịu buông.

Những ngón tay thon dài cuối cùng cũng giữ lấy tay Thôi Thái Dạ, rồi giằng kéo cô lại.

Thấy cô một lần nữa co người bên cạnh Dung Kỳ, Thôi Thái Dạ mắt bình tĩnh nhìn người bạn thân: "Mình nói với cậu... Tại sao đến bây giờ cậu vẫn còn phản đối chuyện mình và cô ấy bên nhau? Bố mẹ mình cũng đã gặp cô ấy rồi, mình thật sự nghiêm túc với cô ấy. Lần này không phải chơi đùa, cậu đừng có can thiệp nữa được không?"

"Thái Dạ..." Hàn Phong như đã hiểu ra điều gì đó, liền nói: "Cái này thì cậu sai rồi, anh ấy là bạn trai của Tiểu Ái, cậu bảo anh ấy không được can thiệp, cái này..."

"Cậu uống quá nhiều rượu rồi đấy? Ăn nói vớ vẩn!" Thôi Thái Dạ lườm Hàn Phong, rồi chỉ vào hai người trước mặt cười nói: "Cậu hãy nhìn cho rõ, đừng có nhận nhầm người."

Hai người trước mặt đều không cười, trong phút chốc, Dung Kỳ đưa tay ra ôm Tiểu Ái vào lòng, đôi môi hình thoi bắt đầu mấp máy: "Thái Dạ, Tiểu Ái là người phụ nữ của mình."

Lúc anh nói câu này, nụ cười trên mặt Thôi Thái Dạ vẫn còn chưa tắt, vừa nghe thấy những lời đó, anh càng cười nhiều hơn đến mức gấp lưng lại.

Thôi Thái Dạ nhìn họ, họ cũng lặng im nhìn lại anh. Dần dần, trong không gian như có sự chuyển biến nhỏ bé, nụ cười của anh cũng tắt dần.

"Cậu không phải đang đùa đấy chứ?" Một câu hỏi nghi vấn, nhưng lại mang giọng điệu khẳng định. Vào giây phút thấy được sự thật từ đáy mắt hai người, anh gần như suy sụp.

Thôi Thái Dạ lắc đầu, lùi về sau hai bước: "Điên rồi! Hai kẻ điên!" Anh cười lạnh, xoay người bước đi, nhưng chưa đi được bao lâu thì bất ngờ xoay người lại, nổi giận đùng đùng đâm cho Dung Kỳ một cú khá mạnh. Khuôn mặt điển trai của Dung Kỳ lúc này đã bị lửa giận làm cho méo mó. "Đồ khốn kiếp! Cậu đang nói cái gì? Cái gì mà người phụ nữ của cậu? Đó là lời cậu có thể nói sao? Tôi nói cho cậu biết, cô ấy mới là người phụ nữ của tôi. Trước đây như vậy, hiện tại như vậy, sau này cũng như vậy. Cậu hãy rút xa ra cho tôi."

"Thôi Thái Dạ!" Tiểu Ái dùng toàn lực kéo anh ta, nhưng người đàn ông đang chìm trong cơn giận dữ khiến cô không thể kéo nổi. Cú đâm đầu tiên Dung Kỳ không tránh, anh bị đánh rất mạnh, khoé miệng lập tức chảy máu khiến Tiểu Ái vô cùng đau lòng. "Thôi Thái Dạ! Sao anh lại đánh Dung Kỳ? Khuôn mặt là chỗ đáng giá nhất trên thân thể anh ấy, đánh hỏng rồi anh lấy cái gì mà đền cho tôi!"

Dung Kỳ vốn có thể tránh được cú đâm của Thôi Thái Dạ, nhưng vừa nghe những lời này, lập tức mất tập trung nên lại bị ăn một cú nữa. Anh nhin đau ném cho Tiểu Ái một cái lườm sắc lạnh cảnh cáo.

Thân thủ Thôi Thái Dạ rất tốt, lúc ở Mỹ thường xuyên luyện taewondo. Khi quen Dung Kỳ hai người thường đấu với nhau suốt, lần nào anh cũng thắng. Tuy nhiên bây giờ anh mới phát hiện ra, trước đây Dung Kỳ hoàn toàn chưa dùng đúng thực lực.

Sau khi khuôn mặt hoàn mỹ, tinh tế của Dung Kỳ đã nhuộm thành sắc lạnh hoàn toàn, Thôi Thái Dạ đã bị cậu ta hạ đo ván bởi đòn thứ tư.

Cuộc hỗn loạn cuối cùng cũng chấm dứt. Hàn Phong thấy tình hình có gì đó không ổn, lập tức dùng tay ra hiệu với Tiểu Ái biểu ý mình đi lấy xe trước.

Con đường họ đang đứng tuy không đông, nhưng thỉnh thoảng cũng có người qua lại, lúc này mọi người đều dừng chân tò mò đứng xem.

"Thôi Thái Dạ..." Tiểu Ái đến bên anh, muốn kéo anh, nhưng lại bị anh lạnh lùng hất ra. Thái Dạ tự đứng lên, ánh mắt vô cùng đáng sợ nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng: "Những lời cậu ta nói là thật sao?"

Đã đến lúc này, cũng chẳng cần phải giấu nữa, Tiểu Ái nhìn anh, nói một tiếng đứng. Một chữ này, khiến anh không thể kiềm chế được liền đưa tay tát cô một cái. Một tiếng bốp vang lên, anh đẩy cô ra, quay người đi về một phía khác của con đường.

Tiểu Ái quay lại nhìn Dung Kỳ, anh lau vết máu trên khoé môi, xoa xoa má cô: "Em bảo Hàn Phong đưa em quay về khách sạn trước, anh đuổi theo cậu ấy." Tuy nhiên anh chưa đi được mấy bước, lại bị Tiểu Ái kéo chặt vạt áo. Trên khuôn mặt màu lúa mạch, in rõ dấu vết của năm ngón tay, khiến cho khuôn mặt xưa nay vẫn trong sáng trở nên tái xanh: "Đừng đuổi theo, bây giờ chắc anh ấy đang mất bình tĩnh, cứ để anh ấy bình thường trở lại, đến khi về nước đến tìm anh ấy cũng được."

Dung Kỳ trầm lặng nhìn Tiểu Ái một lúc, ôm chặt cô rồi cùng bước về hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tình yêu bí mật bị công khai

Tuy đã lường trước rằng khi về nước, tình hình có thể sẽ xấu đi, nhưng cục diện này khiến Tiểu Ái trở tay không kịp.

Khi họ đang đẩy hành lý còn chưa bước ra khỏi sân bay, thì thấy cánh phóng viên cầm máy ảnh ồn ào vây kín chỗ cửa ra vào. Ánh mắt Dung Kỳ chuyển sang lạnh băng, lập tức đưa Tiểu Ái quay lại. Sau khi thương lượng với nhân viên sân bay, cô và anh rời khỏi sân bay bằng đường chuyên dành cho thượng khách. Nhưng tiếc rằng cánh phóng viên hùng mạnh ấy chẳng bao lâu thì phát hiện ra liền đuổi theo họ. Hai người chạy đến cửa, thì thấy San San nhảy ra từ một chiếc xe chuyên dụng màu bạc dừng bên đường hô lớn: "Mau lên xe!" San San vẫy tay gọi họ, cất hành lý rồi nhanh chóng đóng cửa rồi đi.

Kỹ thuật lái xe của Châu Châu thật tuyệt vời, sau khi rời khỏi sân bay, chỉ bằng động tác phanh gấp rồi rẽ vào chỗ ngoặt, đã hoàn toàn cắt được những cái đuôi phía sau.

"Sao hai người lại ở đây?" Họ liệu việc như thần, không khỏi khiến Tiểu Ái nghĩ đến những chuyện đột ngột xảy ra này có liên quan tới người nào đó.

"Xin chào Aki, tôi là trợ lý của Tiểu Ái, vì thế xin được quan tâm nhiều hơn!" Lần đầu tiên San San nhìn thấy Dung Kỳ ở khoảng cách gần thế này, dù bình thường vốn đã miễn dịch với đàn ông đẹp, nhưng cũng bị điện giật đến choáng váng đầu óc, hoàn toàn không thêm đề ý đến Tiểu Ái. Cô bất lực, chỉ đành túm lấy Châu Châu đang lái xe hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Châu Châu nhìn Tiểu Ái từ trong kính xe bĩu môi, vút báo và tạp chí trên ghế phụ cho cô: "Từ mấy ngày trước tạp chí đã đăng những bức ảnh lăng mạn của cô vào đạo diễn Aki ở Pháp, nhưng ngày này cô đã thành "sao" trứ danh rồi! Tiểu Ái, tôi thấy cô được lắm đó, dám vút lại ông chủ và công việc, rồi cùng với người khác đi nghỉ mát." Anh rít rất mạnh hai từ "người khác". Không sai, Aki là người có tài có tiếng, nhưng vào lúc này, anh phải đứng về phía ông chủ của mình.

"Giọng điệu của anh là ý gì vậy?" Tiểu Ái không hài lòng đánh anh ta, sau đó nắm chặt tờ báo quay về phía Dung Kỳ: "Chuyện này, anh thấy có phải..."

Tiểu Ái còn chưa nói xong, anh đã đưa ra câu trả lời: "Không phải cậu ấy, đó không phải là phong cách của cậu ấy."

Nhìn vẻ mặt ung dung, ánh nhìn kiên định của anh, Tiểu Ái không nhìn được lắm bấm trong lòng. Không phải là phong cách của anh ta ư? Phong cách của Thôi Thái Dạ, anh thật sự hiểu được bao nhiêu chứ? Năm đó, chỉ vì muốn thấy vẻ mặt thật của anh, anh ta còn đặc biệt tìm em kí hợp đồng tình nhân. Anh không thể hiểu hết được anh ấy đâu.

"Tiểu Ái!" San San tiến lại gần nói thì thầm bên tai cô: "Người bạn trai mà lần trước cô nói là anh ấy sao?"

"Cô làm sao phải đến sát bên tai tôi chứ, nơi này đâu có phóng viên?"

"Tôi căng thẳng thôi! Anh ấy là Aki, làm sao có thể trước mặt anh ấy mà bàn tán. Đi châu u vui chứ?"

"Thoải mái tiêu tiền, đương nhiên là vui rồi!" Sau buổi tối bất ngờ gặp Thôi Thái Dạ, họ vẫn ở thành phố Nice và thị trấn nhỏ quanh đó chơi đùa rất lâu, mỗi ngày đều là thế giới vô cùng lãng mạn của hai người với bầu trời quang đãng và biển xanh hiền hoà.

Châu Châu vốn định lái xe quay về công ty, nhưng San San nói lúc họ ra ngoài đã thấy phóng viên ở đấy, tính đi tính lại vẫn nên lái xe tới căn hộ Tiểu Ái. Tại cửa chính của khu chung cư cũng có phóng viên, nhưng không có nhiều người, chiếc xe chuyên dụng của Tiểu Ái, phóng viên không hề biết nên rất thuận lợi lái xe vào bên trong.

Châu Châu giúp Tiểu Ái xách hành lý lên tầng, thấy Aki rút chìa khoá mở cửa, thì vô cùng kinh ngạc.

"Bọn họ đã sống chung rồi!" Anh vội kéo San San sang một bên.

"Người yêu mà, có chìa khoá là rất bình thường, không có nghĩa là sống chung đâu!" San San đẩy anh ra, bảo anh tập trung vào làm việc, bót bàn tán vớ vẩn đi.

Sau khi vào phòng, Dung Kỳ hỏi hai người muốn uống gì. Châu Châu và San San vội xua tay nói anh cứ làm việc của anh, không cần để ý đến họ. Dung Kỳ gật đầu, nhắc Tiểu Ái tiếp đón, còn mình thì lấy quần áo đi tắm.

Nghe thấy tiếng nước từ trong nhà tắm, San San vội lên tiếng hỏi: "Tiểu Ái, Aki anh ấy... hình như là chủ nhà, lẽ nào anh ấy sống ở đây hả?"

Tiểu Ái đang lấy đồ uống, không suy nghĩ gì nói luôn: "Anh ấy không ở đây thì ở đâu chứ?"

Quả nhiên là sống chung, Châu Châu lập tức đẩy San San một cái, nháy mắt ra hiệu. San San lờm anh, rồi kéo Tiểu Ái đến, khẽ hỏi: "Hai người bắt đầu sống chung từ lúc nào vậy?"

"Hai năm trước, anh ấy sống ở đây một thời gian rồi chuyển đi, năm nay lại chuyển về." Tiểu Ái vẫn chưa ý thức được trong mắt họ, cô và Dung Kỳ chỉ là quan hệ giữa diễn viên vô danh và đạo diễn tiếng tăm.

"Cái gì? Hai năm trước hai người đã bắt đầu rồi!" Châu Châu tiến lại gần nghe trộm liền bị San San đá cho một cái. Thấy đáng về hai người họ như vậy, Tiểu Ái mới hiểu thì ra báo chí chỉ đăng ảnh họ, chứ không đào xới quan hệ giữa hai người. Nói như vậy, hiện giờ trong mắt người khác, chuyện của họ chỉ là scandal giữa đạo diễn và diễn viên sao? Xem ra chuyện này chắc không phải Thôi Thái Dạ làm, nếu như anh ta muốn làm to chuyện này, chỉ cần thêm hai chữ anh em vào thôi thì bây giờ họ chắc chắn không thể ngồi yên được.

Lúc Tiểu Ái trầm tư, San San bắt đầu quở mắng cô về chuyện tình tay ba vô cùng hỗn loạn này: "Haiz, tôi còn nghĩ rằng cô chia tay một người rồi bắt đầu với người kia, nào ngờ cô lại bắt cả hai tay. Không sai, Aki xuất chúng như vậy, nếu là cô tôi cũng sẽ chọn anh ấy, nhưng mà..."

"Nhưng mà đã chọn anh ta rồi, sao còn trêu đùa ông chủ như vậy? Ông chủ của chúng ta tuy có hơi đa tình, nhưng đối với cô rất thật lòng mà." Châu Châu không từ bỏ bước đến nói chen vào: "Tôi thật sự không hiểu, cái anh chàng Aki kia có gì tốt, khuôn mặt còn đẹp hơn cả phụ nữ, nhưng lại luôn không có biểu cảm, cơ mặt xơ cứng..." Đứng lúc đó, Dung Kỳ từ nhà tắm bước ra, đối diện với khuôn mặt thờ ơ và tia nhìn sắc lạnh, Châu Châu vội nuốt những lời nói phía sau vào trong bụng.

San San thì ngược lại không sợ sệt, vẫn kéo lấy Tiểu Ái nhỏ giọng dặn dò: "Dù thế nào đi nữa, hiện tại cô vẫn là người của Sun. Trong thời gian hợp đồng, gây ra scandal đối với ai mà nói cũng đều bất lợi cả. Chuyện sống chung này nhất định phải thận trọng, người bình thường thì không sao, nhưng anh ấy là Aki. Cô cứ chờ mà xem, sắp tới cánh báo chí chắc chắn sẽ viết cô là một người phụ nữ mưu mô xảo quyệt, không từ một thủ đoạn nào để được nổi tiếng."

"Trong hợp đồng có viết không được yêu đương đâu!" Tiểu Ái liếc mắt nhìn người phía sau, anh đang ở trong nhà bếp pha trà sữa, nhân có hội đó cô vội vàng hỏi: "Đứng rồi, sắc mặt của Thôi Thái Dạ mấy ngày nay thế nào?"

"Ông chủ hả? Cô còn hỏi sao? Từ sau khi biết cô xin nghỉ để đi nghỉ mát, anh ta cũng bay luôn. Tính ra cũng sắp được mười ngày chưa gặp rồi." San San thờ dãi: "Cô không biết đâu, mấy ngày nay Sun không có chủ nhân, cái cô Vy An kia tác oai tác quái, cứ coi như mình là bà chủ ấy."

"Vy An? Cô ta sao lại ở Sun?"

"Cô tay quay về làm người mẫu. Nghe nói có ô dù nâng đỡ, người đứng sau sắp đặt là ai thì không biết, nhưng mà cô ta rất ngông cuồng, không coi ai ra gì. Còn nữa, trước đó những người trong nghề bàn tán rằng, Thôi Quốc Phong đã kiểm tra ADN để chứng thực giữa Thôi Thái Dạ và Lộ Sa đích thực là quan hệ cha con, vì thế cô ta có thể sẽ bước vào nhà họ Thôi." San San nói xong, đưa thông báo lịch trình tháng chín cho Tiểu Ái, rồi kéo Châu Châu rời đi.

"Anh đã nghe thấy hết rồi à?" Tiểu Ái nhận cốc trà sữa từ tay Dung Kỳ, rồi ngồi xuống ghế sofa: "Sắp tới chúng ta phải làm sao đây?"

Dung Kỳ ngồi dựa bên cạnh Tiểu Ái, lật xem qua thông báo lịch trình tháng chín của cô: "Sao vậy?"

"Scandal của chúng ta đó. Có ảnh hưởng đến anh không?"

"Còn chưa tới mức đó." Anh mỉm cười nhẹ nhàng, khiến những đường nét lạnh lùng trên khuôn mặt trở nên dịu dàng lạ thường.

"Cười cái gì chứ, đừng có mà quyến rũ em. Đang bàn chính sự!" Tiểu Ái lập tức đổi đề tài.

Anh vẫn cứ cười: "Bây giờ em nên lo phía bố mẹ sẽ nói như thế nào."

"Cái gì mà nói như thế nào? Trước đó, chẳng phải đã nói với bố mẹ là chúng ta đi du lịch đó sao? Anh em cùng nhau đi du lịch lên báo bị hiểu nhầm mà thôi!"

Anh bỏ bản lịch trình xuống, nhìn cô chăm chú: "Chuyện này sớm muộn cũng phải đối mặt, người khác nghĩ gì, bàn tán gì anh đều coi như không, nhưng chỉ có bố mẹ, là anh không muốn lừa dối và làm tổn thương họ."

Tiểu Á bỗng đau đầu: "Vây, anh nói hay là em nói?"

"Vẫn còn một tháng nữa là trung thu, hôm đó chúng ta cùng về nhà." Anh đưa tay ra ôm lấy Tiểu Á rồi hôn nhẹ lên thái dương cô.

"Anh trai, hôm nay anh dịu dàng thật đó! Ngày nào cũng như vậy có phải tốt không?" Tiểu Á co người trong lòng anh trộm cười.

Anh trầm lặng một lúc, rồi cất giọng nói: "Tiểu Á, sau này đừng gọi anh là anh trai nữa."

"Tại sao?"

"Anh không thích!"

"Nhưng mà em gọi quen rồi, có lúc sẽ quên mất!"

"Vây thì ngay từ bây giờ bắt đầu sửa thói quen này đi!"

"Vây em nên gọi anh như thế nào? Tiểu Kỳ? Hay gọi một cách thân mật là 'Kỳ'?" Tiểu Á đảo mắt: "Chỉ bằng cứ gọi anh là đạo diễn đi! Đúng rồi, bộ phim sau của anh khi nào khởi quay, có vai diễn nào phù hợp với em không?"

Thấy anh chỉ neho mắt nhìn mà không nói gì, Tiểu Á vội nói: "Sao vậy? Lại định nói em đi đường tắt đúng không? Lần trước ở thành phố Điện ảnh và Truyền hình, chẳng phải anh đã từng nói bộ phim tiếp theo sẽ để cho em một vai đó thôi!" Tuy lúc đó điều kiện anh đưa ra cô không đáp ứng, nhưng lời đã nói ra thì không có lý nào để rút về nữa cả. "Thôi nào! Anh cho em một vai diễn đi mà, dù sao thì cái gì cần em đều đã cho anh hết rồi, anh cũng nên trả chút thù lao thích đáng chứ!" Lời còn chưa nói hết, cô đã bị anh lườm một cái sắc lạnh. Tiểu Á thấy không vui, lập tức giăng ra khỏi tay anh, chạy đến một góc khác của ghế sofa ngồi co ro ở đó: "Đồ nhỏ mọn! Không cho anh ôm nữa!"

Nhìn vào cánh tay bỗng nhiên trống vắng, Dung Kỳ thật sự không biết phải nói sao.

Anh nhìn chăm chú trong giây lát, rồi những ngón tay thon dài gõ nhẹ vào lịch trình tháng chín của cô: "Buổi casting tuần sau em không cần đi nữa, thời gian mấy tháng nữa đều để trống hết."

Mặc dù Dung Kỳ không nói thẳng, nhưng Tiểu Á vẫn nghe ra được ẩn ý trong đó, lập tức tươi cười hơn hớn: "Để trống làm gì vậy? Anh dành cho em một vai đúng không?"

Anh nửa cười nửa không nhìn cô: "Hiện tại anh hơi đói."

"Được!" Tiểu Á lên cao tinh thần: "Hôm nay để em giờ tuyệt chiêu sở trường cho anh thấy - mỳ xào thịt." Cô vừa đi được mấy bước đã mặt mày rạng rỡ chạy lại ôm lấy cổ anh, ra sức hít mùi thơm sữa tắm tươi mát toả ra ở chỗ xương quai xanh của anh.

Dung Kỳ ngăn chặn không kịp chỉ cảm thấy tê dại và mềm mại ở cổ, thân thể bất giác chấn động.

Tiểu Á ngẩng đầu lên, thấy vết đỏ trên làn da săn chắc của anh, vô cùng đắc ý: "Đánh dấu trước, sẽ không sợ anh hối hận nữa. Đến tối, em sẽ phục vụ anh chu đáo, đạo diễn!"

Anh cụp mắt khẽ cười, rồi bỗng kéo cô quay lại, cũng làm một ký hiệu y hệt xuống quai xanh của cô.

"Anh làm gì vậy?" Vừa rồi cô còn nghĩ anh định "giải quyết ngay tại chỗ" nữa.

"Không có gì!" Anh buông cô ra, giúp cô chỉnh sửa lại quần áo: "Tuyệt chiêu sở trường của em đâu? Em định để anh đợi bao lâu nữa?"

Có mối quan hệ với đạo diễn Aki, Tiểu Á coi như đã hoàn toàn nổi tiếng, mấy ngày nay ra vào Sun, xe chuyên dụng đều bị bao vây.

Đành chịu thôi, Aki xưa nay hành sự thần bí, hành tung thì lúc ẩn lúc hiện, ngay cả buổi sáng quảng bá cho phim "Kỳ sát" cũng không xuất hiện. Cánh phóng viên, nhà báo không bám đuôi được anh, nên chỉ có thể chạy theo Tiểu Á. May mà Châu Châu lanh lợi, tài nghệ lái xe lại tuyệt vời, nên mới dễ dàng cắt đuôi được đám phóng viên.

Theo cách nói của Tư Nhã, lần này bất kể cô nói gì, thì dưới góc độ báo chí đều sẽ thiên về mặt xấu nhiều hơn. Có thể không xấu được sao khi mà hai năm trước, hết Ando Ruki, Thôi Thái Dạ, Minh Phi, rồi đến bây giờ là Aki. Đối tượng scandal của cô người sau còn kinh khủng hơn người trước, vì thế trong mắt quần chúng hiện nay, cô hoàn toàn đã trở thành nhân vật điển hình cho hình ảnh hồ ly tinh.

"Suy cho cùng, trên thế giới này liệu có mấy người hiểu được đạo lý như mình chứ?" Tư Nhã tuy tự tăng bốc, nhưng thật sự cũng không hề quá đáng.

Trước khi bọn họ gặp nhau, Tiểu Ái còn chưa nghĩ là sẽ nên mở miệng nói như thế nào, thì chỉ với một câu của Tư Nhã lập tức đánh gục cô...

"Nghe mình hỏi, cậu và Dung Kỳ không phải là anh em ruột thịt đúng không?"

"..." Lập tức ánh mắt Tiểu Ái vụt lên ánh nhìn vô cùng bá phúc: "VẬY... cậu có cảm thấy là không xứng không? Dù sao cũng đã gần hai mươi năm là anh em của nhau rồi..."

"Thôi đi! Cậu bớt giả vờ đi. Nếu mình coi trọng vấn đề đó, thì lúc đầu mình sẽ làm bạn với cậu sao?" Tư Nhã trêu đùa: "Nhưng mà, thật sự hai người sau khi biết được thân thế rồi mới đến với nhau à?"

Tiểu Ái phì cười, đem chuyện du thuyền ra kể.

"Kịch tính quá! Tuy bây giờ mình có Cát Mễ, nhưng lúc mới quen Dung Kỳ, mình vẫn mê một anh ấy một thời gian. Lúc đó nếu anh ấy có một ngày để ý đến mình, chắc chắn mình sẽ lao thẳng vào lòng anh ấy."

"Cát Mễ?" Tiểu Ái ngạc nhiên: "Trước khi mình ra nước ngoài hình như vẫn là anh chàng khoá dưới đại học cơ mà?"

"Anh chàng đó mình đã chia tay từ lâu rồi!" Tư Nhã thờ ơ vén tóc.

"Mình nhớ bọn cậu chưa yêu được bao lâu mà. Nhanh như vậy đã chia tay sao? Cậu sắp đuổi kịp Thôi Thái Dạ rồi đó!"

"Không có cảm giác gì khi ở bên nhau thì chia tay là lẽ đương nhiên. Lẽ nào không thích vẫn ra về thánh nhân, lấy lý do không muốn làm tổn thương đến đối phương mà miễn cưỡng ở bên nhau sao?" Tư Nhã hừ cười: "Cậu thì vui rồi, được đi Pháp miễn phí, chỉ khổ cho mình một mình ở thành phố S, vừa bận đóng phim, vừa phải ứng phó với cô nàng thanh mai trúc mã kia của cậu."

"Cậu muốn nói đến Trần Gia à? Cô ấy không phải là đã quay về thành phố Z từ lâu rồi sao?" Đạo này có hơi bận, chuyện của Dung Kỳ, chuyện của Thôi Thái Dạ, còn có chuyện quay phim và đám phóng viên, nhà báo, nên đã lờ đi Trần Gia. Bây giờ nghĩ đến, sau cái lần ở quán bar nghe cô ấy nói chuyện chia tay với Văn Nhã Định, chẳng bao lâu thì quay về thành phố Z, rồi sau đó cũng không liên lạc gì nữa. Nghe giọng điệu của Tư Nhã thì hình như Trần Gia từng đến tìm cô.

"Đưa con riêng của gia đình Thôi Thái Dạ lại quay về tìm Trần Gia." Tư Nhã nói với cô, khoảng ba tháng trước, Trần Gia quay lại thành phố S, lúc đó Tiểu Ái vẫn còn đang ở thành phố Điện ảnh và Truyền hình quay phim. Trần Gia nói rằng không muốn làm ảnh hưởng đến Tiểu Ái nên đã đến tìm cô ấy. Đúng lúc đó Tư Nhã vừa đóng xong bộ phim dài tập, cô cũng muốn nghỉ một thời gian ngắn, liền đưa Trần Gia đi và lôi kéo đám anh em khác của cô đến hộp đêm hát karaoke, chơi trò chơi, ăn đồ nướng. Không lâu sau, Trần Gia và một anh chàng rất nho nhã trong đám anh em đó ở cùng nhau. Lúc đó, Tư Nhã tuy cảm thấy hơi bất ổn, nhưng cũng không nói gì, và về sau, người anh em đó đã bị một người khác đánh. Người đánh cậu ta không phải là ai khác chính là Văn Nhã Định, người đã vứt bỏ Trần Gia. Anh ta đánh người rồi đưa Trần Gia đi, khi ấy Tư Nhã không có ở đó mà chỉ nghe mấy người anh em kia kể lại.

Trong lòng Tư Nhã vì thế mà ôn cảm thấy bức rứt, khó chịu. Suy cho cùng, xét ở góc độ giao tình, cô và những người anh em kia thân thiết hơn. Trần Gia là do cô đưa tới làm quen, bây giờ người ta vừa đau lòng vừa bị thương khiến cô luôn cảm thấy áy náy. Nhưng Trần Gia là bạn của Tiểu Ái, Tư Nhã không thể chạy đi mà chất vấn được. Về sau, Trần Gia vẫn đến tìm cô nhưng cô liền thoái thác nói mình bận, không có thời gian đi chơi.

Tư Nhã cho rằng sau hai lần thoái thác như vậy, đối phương chắc sẽ hiểu. Thế nhưng Trần Gia lại không nhận ra được sự không thoải mái đó của Tư Nhã vẫn cứ hai ba ngày lại tìm cô, có lúc buồn điện thoại với cô mà mỗi lần nói đều đến cả tiếng đồng hồ, thật là nuốt không trôi!

"Thực ra cậu đâu cần phải nể mặt mình chứ! Trần Gia là như vậy đó, cậu phải nói rõ ràng với cô ấy, nếu không cô ấy sẽ không biết đâu. Cũng tại mình không tốt, gần đây đã bỏ rơi cô ấy. Sau này mình sẽ đi tìm cô ấy hỏi thử xem sao."

"Cái anh chàng Văn Nhã Định đúng thật là không phải đàn ông. Có mới nói cũ, ham hư vinh, lại còn không quyết đoán, đeo bám mãi không tha." Tư Nhã xem thường gần gũi nói: "Cậu phải từ từ khuyên nhủ cô ấy, có câu 'ngựa khôn không quay đầu gặm cỏ', nếu không cô ấy sẽ bị tổn thương đó. Nếu Trần Gia vẫn không nghe thì cứ lấy ví dụ thực tế của cậu mà dạy cô ấy."

"Thôi Thái Dạ còn tốt hơn nhiều so với Văn Nhã Định."

"Ồ, cậu đang nói tốt giúp bạn trai trước đây à? Câu nói này, cậu phải nhớ rõ không được nói trước mặt Dung Kỳ, đàn ông dù ngoài mặt không nói gì đâu, nhưng bên trong thì lúc nào cũng nhỏ mọn. Nhưng mà, hồi đầu năm cậu và Thôi Thái Dạ chia tay, rốt cuộc là vì hai mẹ con kia, hay là ngay từ đầu cậu đã không thật lòng vậy?"

Tiểu Ái nhìn Tư Nhã, lặng lẽ cười. Nụ cười đó vừa trong sáng vừa thoải mái, y như đã xác định được chuyện nào đó.

"Mình đã từng muốn cùng Thôi Thái Dạ yêu đương vui vẻ, tuy nhiên, cảm giác khi ở bên cạnh anh ta lại khác. Không phải mình không thích anh ta, nhưng cậu cũng biết đó, cảm giác tim đập thình thịch, hay tất cả cảm xúc của mình đều vì người đó mà bị tác động. Tất cả những xúc cảm đó lại không hề xảy ra với Thôi Thái Dạ."

"Với Dung Kỳ thì có à?"

Thấy Tiểu Ái ừ một tiếng, Tư Nhã cũng trở nên nghiêm túc: "Vậy cậu yêu anh ấy không?"

Câu hỏi bất chợt khiến Tiểu Ái hơi sững sờ. Những cảm giác như không muốn mất đi, muốn ở cùng nhau, hay khát khao được tựa vào nhau, có phải là yêu không? Cô không có tình yêu khác cốt ghi tâm, không vì yêu một người mà đến mức mất đi bản thân như Trần Gia, cũng không tự do phóng túng, coi vui vẻ là chính như Tư Nhã. Vì thế trước đây, việc duy nhất cô có thể làm chính là tạm thời không yêu đương. Nhưng bây giờ, cô và Dung Kỳ đã ở bên nhau, cảm giác đó đối với anh là tình yêu hay sao? Hay rốt cuộc chỉ là thích mà thôi?

Thấy cô do dự không nói, Tư Nhã lại hỏi: "Bây giờ để cậu chọn lựa giữa sự nghiệp và Dung Kỳ, cậu chọn ai?"

"Cả hai mình đều cần."

"Không được, chỉ có thể chọn một, có sự nghiệp thì mất đi Dung Kỳ, có Dung Kỳ thì mất đi sự nghiệp." Tư Nhã lắc lắc ngón tay trở với Tiểu Ái.

"Sao như vậy được! Có phải là đóng phim đâu, hai cái này hoàn toàn không mâu thuẫn với nhau."

Tư Nhã liên tiếp thờ dài: "Quả nhiên là như thế, phụ nữ cứ yêu vào là chỉ số IQ liền giảm xuống. Cậu cũng không nghĩ xem, chuyện của cậu và Dung Kỳ đã lên báo, người mà cậu phải đối diện lúc này không chỉ một mình Thôi Thái Dạ. Hợp đồng của cậu và Sun, cảm nhận của bố mẹ cậu, ngôn luận của mọi người, tất cả sẽ trở thành áp lực cản trở hai người. Huống hồ, nghề của chàng ta không giống với những nghề khác, không phải cứ hoàn thành nhiệm vụ là xong chuyện, thành công của chúng ta còn phải xây dựng trên sự cố vũ và mền yêu của công chúng. Một khi đã mất đi những thứ đó, bất kể cậu làm gì, cũng không thể thành công."

"Có đến mức nghiêm trọng như vậy không?" Tiểu Ái nghe không chớp mắt.

"Tạm thời thì chưa, mình chỉ nói trước để cậu chuẩn bị tâm lý thôi!"

Những lời Tư Nhã nói xưa nay thường có tính dự báo, mấy ngày nay, tỉ lệ truy cập vào blog của Tiểu Ái tăng lên chóng mặt, từ một trăm mười mấy nghìn lượt tăng đến một triệu lượt truy cập.

Blog này là San San giúp Tiểu Ái lập khi cô gia nhập Sun, dùng để đăng những thông tin về những tác phẩm mới, hay đăng tải những bức ảnh chân dung ở tạp chí lên. Rất nhiều người viết tâm tư của mình trên blog nhưng Tiểu Ái lại không thích ngồi trước máy tính đánh chữ. Hơn nữa, cô cũng không có khiếu văn chương, nên rất ít khi đăng nhập, tin tức tác phẩm và ảnh đều do San San quản lý.

Hôm đó Tiểu Ái đến Sun, thấy San San đang oán thán, liền hiếu kì đến gần xem. Phía dưới một bài viết mới đăng có khoảng năm, sáu nghìn lời comment. Cô bèn kéo ghế ngồi xuống xem, hoá ra đều vì chuyện của cô và Aki mà cư dân mạng chửi bới ầm ĩ.

Cả buổi chiều, Tiểu Ái ngồi trước máy tính đọc từng tin, những lời mắng chửi đó đủ thứ quái đản, vô cùng cay độc, thật sự khiến cô phải kinh ngạc.

San San bên cạnh liền kéo Châu Châu ra mắng, bảo anh đưa Tiểu Ái về công ty mà không gọi điện trước, nếu không thì Tiểu Ái cũng không được biết chuyện trên blog này. Với tư cách là một diễn viên, nỗi đau lớn nhất là bị người ta vô duyên vô cớ mắng nhiếc trên mạng.

"Tôi có biết đâu. Rõ ràng là do cô ấy không tốt, hà cớ làm sao lại xem những thứ đó ở công ty." Châu Châu oan ức gào lên, liền bị San San đẩy ra phòng họp.

"Anh muốn chết đấy à? Còn gào cái gì chứ, thấy vụ việc còn chưa đủ loạn nên không vừa ý phải không? Ông chủ không ở đây, scandal thì càng ngày càng không khống chế được, còn cái cô Vy An kia nữa..."

"Tôi làm sao?" Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Ở cửa thang máy, một người mẫu cao ráo, xinh đẹp mặt mày khó chịu đang nhìn họ.

San San giả vờ như không nhìn thấy cô ta vậy. Vy An cũng không nhiều lời, sai đôi chân dài bước vào phòng họp.

Từ khi Tiểu Ái quay về, người đẹp này hôm nào cũng lên tầng sáu một lần, làm ra vẻ vô tình gặp Tiểu Ái tán gẫu và thường nói những câu giả bộ như hi vọng có thể làm bạn. Ý của Thôi lão tiên sinh cô ta cũng không thể làm trái được, nhược điểm lớn nhất của Thôi Thái Dạ thì lại hơi mềm yếu...

Đương nhiên, Tiểu Ái thường chỉ nghe cô ta nói, thỉnh thoảng cảm thấy đau tai mới đáp lại hai ba câu.

Ví dụ: "Con người Thôi lão tiên sinh khá được, lần trước ra giá cho tôi năm triệu tệ. Đúng rồi, năm đó ông ấy đuổi cô đi mất bao nhiêu?... Ồ kìa, sắc mặt cô bị làm sao vậy?... Thực ra năm trăm nghìn tệ cũng không ít, với giá trị mười năm trước, thì cái giá đó là hợp lý mà!... Này này, cô đi đấy à? Có việc bận sao? Vậy không tiễn nha!"

Hoặc ví dụ: "Cô không nói thì tôi cũng không biết, Thôi Thái Dạ cũng mềm lòng đó!... Ừm, tôi biết anh ta chỉ mềm lòng với một mình cô. Vì thế tôi có chuyện phải nhờ đến cô... Đừng khách sáo, cô nhất định sẽ làm được. Thực ra nửa năm trước, tôi đã chia tay với anh ta, nhưng có lẽ vì bị đá nên anh ta không vui. Nếu không phải suốt ngày đến tìm tôi thì cũng gọi điện thoại liên tục, mỗi lần tôi nhắc đến chuyện chia tay là anh ta lại mắng chửi. Cô cũng biết anh ta còn là ông chủ của tôi, vì thế tôi không thể mắng chửi lại. Tôi muốn nhờ cậy cô, người duy nhất có thể khiến anh ta mềm lòng, bảo anh ta sau này đừng có quán lấy tôi nữa, thực sự nhờ cô đây..."

San San nhớ lại sắc mặt Vy An trước khi đi, lập tức không nên nổi buồn cười. Vy An đúng là ngây thơ, cho rằng có Thôi Quốc Phong làm lá chắn thì có thể hất cẳng được Tiểu Ái. Nhưng cô ta đã nhầm, một khi Tiểu Ái đã không thích thì ngay đến Thôi Quốc Phong của Thôi Thị cũng bị cái miệng của Tiểu Ái "trêu chọc" suýt nữa phát bệnh, thì một người mẫu bình thường nhỏ nhoi như cô ta, chẳng là gì cả!

Tuy nhiên hôm sau, Tiểu Ái đang vì chuyện blog mà không vui, ngộ nhỡ để Vy An chiếm được thời cơ thì hơi thiệt thòi.

Nghĩ đến đây, San San liền kéo theo Châu Châu quay trở lại phòng họp. Quả nhiên, người đẹp đó đang nhìn màn hình máy tính lắc đầu.

"Dung Tiểu Ái! Con đi không biết xấu hổ! Đồ độc ác! Chỉ dựa vào cô cũng không xứng đứng bên cạnh Aki. Mau cút về nhà soi gương đi nhé!" Tuy Vy An đang đọc những lời nhắn trên blog, nhưng San San biết chắc cô ta đang mượn thời cơ để mắng người. Không biết chừng một phần trong những lời mắng chửi đó là do chính cô ta gửi.

"Đồ lẳng lơ dâm dăng!"

"Đồ đầu óc bả đậu!"

"Được lắm! Dám chặn địa chỉ mạng của tôi! Những tin xấu của cô với người khác tôi sẽ paste lên từng cái một. Để mọi người cùng biết!"

...

Vy An vẫn đang tiếp tục, Tiểu Ái thì nằm bò trước máy tính không động đậy gì, San San và Châu Châu đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều có ý định muốn ném Vy An ra ngoài.

m thanh quen thuộc đúng lúc đó vang lên: "Có chuyện gì vậy?"

Châu Châu mắt sáng lên, San San thì cứ như là gặp được cứu tinh: "Ông chủ, ông quay về rồi! Cái này..." Cô chỉ về phía Vy An, cùng với vẻ mặt sa sầm của Thôi Thái Dạ, về mặt người đằng sau dần dần sững sờ.

"Ai cho cô ta đến đây vậy?" Giọng nói của anh nhỏ khàn, dường như rất mệt mỏi, nhưng cũng không ngăn nổi sự tức giận. Vy An mở miệng, chỉ nói một câu: "Ồ!" đã bị một câu nói: "Cút đi!" làm cho chết khiếp.

Mặc dù trước đó, Thôi Thái Dạ không hề hoan nghênh sự xuất hiện của cô ta nhưng cũng chưa từng xua đuổi, mắng gậy như lúc này. Cô không phải là không có lòng tự trọng, chỉ là tự tin thái quá, cộng thêm trợ lực duy nhất là Thôi Quốc Phong cũng hết sức ủng hộ, vì thế Vy An cho rằng Dung Tiểu Ái hoàn toàn chẳng là cái thá gì.

Nào ngờ, câu đầu tiên anh nói với cô sau nhiều ngày biệt tăm biệt tích trở về, chính là bảo cô cút đi!

Sắc mặt Vy An tái mét, quay người bỏ đi.

Nhân cơ hội đó, San San chạy đến an ủi Tiểu Ái, kết quả đối phương lại không có phản ứng gì. Trán Thôi Thái Dạ nhíu lại, lời Tiểu Ái dậy: "Bây giờ ngồi xem những cái đó thì có tác dụng gì?"

Tiểu Ái "y da" một tiếng, chiếc tai nghe vốn đang đeo trên tai bị rơi ra, cô day day đôi mắt ngái ngủ và cánh tay mỏi nhừ, mơ màng nhìn họ: "Sao thế?"

"Lúc này là cô đang ngủ sao?" San San thật sự bó tay!

"Hôm qua tôi ngủ hơi muộn, lúc này nghe nhạc nên ngủ từ lúc nào không biết. San San, trên mạng những người đó mắng thật có sáng kiến, có người còn nói tôi ngực to óc bả đậu đó! Ngực tôi thật sự rất to sao?"

Mồ hôi San San tuôn như mưa, ra hiệu phía sau còn có ông chủ.

Tiểu Ái chuyển ánh nhìn đến người đàn ông vẫn đang mang bộ mặt u ám, khoé miệng cong lên: "Rốt cuộc anh cũng quay lại rồi!"

"Em vẫn còn cười được!" Thôi Thái Dạ nhìn vào máy tính: "Cục diện hiện giờ, chính là thứ mà em muốn à?"

Lời của anh khiến cô dần thu lại nụ cười: "Em chỉ có thể nói, phản ứng của người khác không phải là thứ mà em có thể khống chế được." Nói năng vớ vẩn, bị người ta mắng chửi thì đâu phải là chuyện tốt lành.

Thôi Thái Dạ nhếch khoé miệng nhìn Tiểu Ái một lúc, rồi chợt kéo cô đi.

Châu Châu và San San không dám ngăn cản, Tiểu Ái cứ thế bị anh kéo tới cửa thang máy: "Anh làm cái gì vậy?"

"Giải quyết chuyện đó." Anh ấn mạnh nút thang máy, Lâm Tuyết ở cạnh đó bị kinh động, vội vàng ra khỏi phòng trợ lý, còn chưa kịp mở miệng đã bị Thôi Thái Dạ trùng mắt dữ tợn, lập tức đứng bất động tại chỗ.

"Giải quyết cái gì chứ? Chuyện này không cần giải quyết!"

"Câm mồm! Đi với anh là được rồi!" Thang máy cuối cùng cũng mở ra, anh kéo mạnh cô vào trong. Thang máy xuống thẳng tới gara để xe, cô bị nhét vào chiếc DBS màu trắng bạc, còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã nhấn mạnh ga, chiếc xe lao ra ngoài phóng như điên. Tiểu Ái sợ đến mặt mày tái mét, lập tức thắt dây an toàn.

"Anh rốt cuộc muốn đưa tôi đi đâu? Ngày hôm đó ở Pháp, tôi và Dung Kỳ đã nói..."

"Đừng có nhắc cái tên đó trước mặt anh." Chân anh lại đạp mạnh ga tiếp, chiếc xe xoay một vòng ở chỗ rẽ, suýt chút nữa dọa chết Tiểu Ái, cô lập tức ngậm mồm lại.

"Anh nói với em, những lời hôm đó một chữ anh cũng không tin. Chuyện đó anh sẽ đích thân làm rõ. Việc em cần làm bây giờ là ngồi đó." Thôi Thái Dạ nhìn chăm chú con đường phía trước, đôi mắt tàn mạn, phóng khoáng. Vào lúc này, tâm hồn anh bao phủ bởi sương mù và sự cương quyết, tựa như tâm trạng hăm hè chuẩn bị tấn công của con báo khi đi săn mồi, chỉ đợi đến thời cơ là bùng phát.

"Anh rốt cuộc là muốn đi đâu?"

"Nhà em." Hai chữ đó, khiến mặt Tiểu Ái biến sắc. Dung Kỳ đã từng nói, ánh mắt hay bàn ận của bất kỳ ai anh không để ý, chỉ duy nhất bố mẹ là anh không muốn lừa dối và làm tổn thương. Cô cũng như vậy, chỉ có bố mẹ là những người cô để ý nhất.

Tiểu Ái trầm lặng một lúc, rồi cất tiếng nói: "Thôi Thái Dạ, anh nghe cho rõ đây, tôi và Dung Kỳ không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào, anh ấy không phải anh trai tôi."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tại sao tôi phải từ bỏ

Tiểu Ái biết tại sao anh lại như vậy, đổi lại là cô, cô cũng không tin giữa người thân sẽ xảy ra quan hệ vượt qua lí lẽ thường tình. Hiện tại, cô nói với anh sự thật, chỉ hi vọng anh có thể từ bỏ ý định đến gặp bố mẹ cô.

"Tôi và Dung Kỳ không phải anh em, vì thế chúng tôi ở bên nhau không hề điên cuồng như anh nghĩ. Còn nữa, chuyện chúng tôi không phải là anh em bố mẹ không hề biết, những năm qua bố tôi vẫn luôn coi anh ấy là con đẻ của mình, bây giờ anh đưa tôi về nhà, chỉ khiến họ buồn thôi chứ chẳng có ý nghĩa gì cả."

Chiếc xe thể thao đang chạy như bay bỗng phanh gấp rồi dừng lại bên đường.

Anh quay đầu sang, sự chấn động do phanh gấp khiến cổ áo cô hơi mở, để lộ ra xương quai xanh, một vệt màu hồng nhạt chưa biến mất bỗng lọt và mắt anh.

Đó là...! Loại dấu ấn đó, anh đã quá quen thuộc, tuyệt đối không thể nhìn lầm.

Thôi Thái Dạ cắn răng bặm môi, trên khuôn mặt mây đen dày đặc, tràn ngập sự kinh ngạc và hốt hoảng đau thương. Anh cho rằng anh đã có đủ lý trí, có thể quay về đối diện với chuyện này, và tìm biện pháp hiệu quả nhất để xử lý. Nhưng sao nào, kết quả câu chuyện này, họ không phải là anh em ruột.

Thực ra, anh nên lường tới điều này từ lâu, với một người như Dung Kỳ, làm sao có thể phạm phải một lỗi lầm hoang đường như vậy.

"Không phải anh em ruột? Không có quan hệ huyết thống? Vì thế có thể bên nhau?" Anh nắm chặt vô lăng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi từng câu một: "Nói như vậy, từ đầu đến cuối, chỉ có mình anh là dẫn động ngu xuẩn, đáng buồn cười phải không?" Anh không thể nào quên được hình ảnh họ đứng cạnh nhau vào buổi chiều tối ở Pháp, nó phát ra những tia sáng chói mắt, vậy hăm rồi thiêu đốt anh đến thương tích đầy mình. Giữa mùa hè ở thành phố Nice, họ sánh vai bên nhau còn anh thì trên bờ Địa Trung Hải hút từng điếu thuốc, gió biển ẩm ướt, bầu trời lặng im, song trong lòng lại cuộn cuộn phong ba bão táp.

Tình địch cướp đi người bạn gái của mình lại là anh trai của cô ấy, thử hỏi trên đời này còn có chuyện nào trào phúng hơn không? Anh nghĩ rằng tất cả những cảm giác khó chịu trong cuộc đời mình cộng lại cũng không bằng giây phút này.

Cuối cùng anh đã hiểu, vì sao trước đây Dung Kỳ lại kịch liệt phản đối bọn anh qua lại. Tại sao khi Tiểu Ái nhắc đến Dung Kỳ trước mặt mà trong lòng anh luôn có cảm giác khó chịu khác thường.

Đêm đó, anh quên vứt điếu thuốc nên đã để cháy đến ngón tay, nhìn tay bị phỏng, anh chỉ muốn cười thật lớn. Người phụ nữ đầu tiên anh hạ mình bảo vệ không ngờ lại đối xử với anh như vậy, thật sự đây là một chuyện buồn cười nhất trên đời.

"Thôi Thái Dạ. Cũng chỉ sau khi chia tay anh tôi mới biết giữa tôi và anh ấy không có quan hệ huyết thống. Không phải chúng tôi cố tình lừa anh."

Thôi Thái Dạ chế giễu lạnh lùng: "Được, cho dù những chuyện em nói đều có lý, vậy giữa chúng ta thì sao? Mùa thu năm ngoái, em mất tích vài ngày rồi quay về, đột nhiên nói muốn qua lại với anh, bây giờ em hãy nói cho anh biết, rốt cuộc lúc đó em thật lòng được bao nhiêu?"

Không khí trong xe bỗng đông cứng lại, cô không ngờ anh lại nhắc đến chuyện này, ngần ngừ nhìn anh một lúc, rồi rời ánh mắt: "Lúc bắt đầu đích thực là có mục đích, sau đó tôi cũng từng nghĩ sẽ vui vẻ ở bên anh, nhưng mà..."

"Được rồi!" Anh xua tay, tỏ ý cô không cần nói nữa. Cô nhìn anh, vẻ mặt trầm lặng trong mắt khiến cô cảm thấy bất an: "Thôi Thái Dạ, anh đừng như vậy. Chúng ta đã chia tay lâu rồi! Nếu anh không thích Vy An thì có thể tìm một người tốt hơn, vóc dáng tương mạo, tính cách phù hợp với yêu cầu của anh. Thực ra chúng ta chỉ yêu nhau có mấy tháng thôi, tình cảm vẫn chưa sâu đậm, làm bạn bè không phải càng tốt hơn sao? Cứ giống như trước đây có được không?"

"Voi em đích thực chỉ có mấy tháng thôi ư?" Anh cười tự giễu cợt mà hui quanh: "Trong mắt em, loại công tử như bọn anh xưa nay chỉ quen thói gặp dịp thì chơi, mãi mãi không có tư cách yêu một người thật lòng đúng không?"

Tiểu Ái cắn môi dưới, không biết nên nói gì. Anh nói không sai, trong suy nghĩ của cô, có lẽ cô luôn cho là như vậy.

"Được rồi, em xuống xe đi!" Anh mở khoá trung tâm, hướng mắt về bầu trời u ám phía sau toà nhà cao ốc của thành phố. Thấy tiếng cô mở cửa xuống xe, những ngón tay đang nắm chắc vô lăng không kiềm nén được mà bóp chặt vào, anh nhú mảy, khởi động xe chạy.

Sau khi tắm nước ấm xong, Tiểu Ái mới cảm thấy như được sống lại, cô vừa lau tóc vừa bước đến phòng khách thì ngửi thấy mùi thức ăn từ nhà bếp bay tới.

Xương sườn hương tỏi, còn có canh Russian[1]. Dạ dày cô đang kêu réo, nhân lúc anh rửa hành cô nhẹ nhàng lên vào nhà bếp trộm một miếng sườn bỏ vào miệng.

[1] Russian là một loại canh của người Nga. Nguyên liệu gồm có: Thịt bò, bắp cải, cà rốt, khoai tây, cà chua và hành.

"Dùng bữa đi ăn!" Dung Kỳ đứng trước bồn rửa bát nghiêng mặt, khoé miệng cong lên nhìn cô: "Trên bàn có thư của em đấy! Em xem đi!"

Thư? Tiểu Ái thấy kì lạ, thời đại này mọi người đến email còn lười gửi, vậy mà lại có người viết thư gửi cho cô sao?

Tiểu Ái ngồi khoanh tròn trên ghế sofa, bức thư đó thực ra là một tấm bưu thiếp, chẳng qua bên ngoài là một phong bì mà thôi. Chẳng thiếu niên đang hướng về phía máy ảnh nở nụ cười thanh khiết, lưng thiện trong bức ảnh chính là Ando Ruki. Thằng nhóc này kể từ khi bị ép ra nước ngoài du học vào năm ngoái đã rất lâu không liên lạc với cô.

"Tiểu Ái! Chẳng qua tôi chỉ tạm thời đi xa để du học, mà sao chị đã quậy như vậy? Còn nữa, đến Pháp tại sao không đến Anh thăm tôi, rõ ràng là gần như vậy."

Mặt Tiểu Ái nổi lên mấy vạch đen, người quản lý vì bảo đảm an toàn cho Ruki đã không công khai nơi cậu ta du học thì sao cô biết được chứ?

"Chị đá Thôi Thái Dạ là đúng, tôi cô vũ chị. Nhưng mà, cái anh chàng Aki kia cũng chẳng tốt đẹp gì đâu. Đàn ông chỉ đẹp trai không thôi thì vô dụng, chị thấy đó, anh ta cả ngày chỉ vác khuôn mặt lạnh giá, ở bên nhau thì có gì hứng thú?" Chữ viết tiếng Trung của Ruki không đẹp lắm, nhưng vẫn viết chỉ chút cả một mặt sau, đa phần là hạ thấp Thôi Thái Dạ và Dung Kỳ, sau đó thổi phồng bản thân. Ở cuối bưu thiếp, Ruki còn nói chỉ khoảng nửa năm nữa cậu ta sẽ kết thúc khoá học, nên dặn cô không cần nhớ cậu ta quá. Xem đến đây, Tiểu Ái không còn gì để nói nữa.

"Xem xong rồi thì qua đây ăn cơm." Giọng nói nhẹ nhàng của Dung Kỳ vang lên, trên bàn ăn đã đặt ba món mặn, một món canh. Tiểu Ái vội vàng cất thư vào phong bì.

"Thư của ai vậy?" Anh cúi tạp dề xuống, tiện hỏi.

"À, của một người bạn, ha ha."

"Em có bạn ở Anh từ khi nào vậy?" Anh nhướn mày nhìn cô, ánh mắt nhân nhậ kia lại hàm chứa sự suy đoán.

Tiểu Ái cười ngốc nghếch rồi nói thật: "Là thằng nhóc Ruki thôi. Em không phải cố ý lừa anh, mà... sợ anh tức giận."

"Tại sao anh phải tức giận?" Anh hỏi vặn lại.

"Còn không phải vì anh nhỏ mọn sao!" Tiểu Ái thuận miệng đáp lại, nhưng phát hiện ra khuôn mặt anh hơi xám xịt nên vội vàng nói tiếp: "Ý của em là, em sợ anh hiểu nhầm thôi. Anh cũng biết em vốn xinh đẹp mà người xinh đẹp thì trước nay đều gặp rất nhiều phiền phức!"

"Phiền phức? Em đang nói đến Thôi Thái Dạ, Hàn Phong, hay là Minh Phi?" Anh liệt kê ra từng cái tên.

Tiểu Ái kinh ngạc: "Sao anh biết sau này Minh Phi từng đến tìm em?" Nói xong, cô nhìn ánh mắt Dung Kỳ mới biết mình không đánh mà khai.

"Anh ta từng đến tìm em à?" Anh nhú mảy.

"Chỉ là hiểu kì một chút về scandal giữa anh và em thôi. Hồi đó ở thành phố Điện ảnh và Truyền hình anh ta khá ngưỡng mộ anh." Tại sao càng nói khuôn mặt anh càng xám xịt vậy chứ? Tiểu Ái lúng túng nói: "Đói quá! Ăn cơm thôi, ha ha!" Cô vội gấp thức ăn cho anh, cái này cái kia chất đầy một bát. Quan tâm anh như vậy, nhưng sau bữa tối vẫn không tránh được kiếp rửa bát. Tuy nhiên, vì tâm trí lơ đãng, Tiểu Ái đã đánh vỡ liền hai cái bát.

Dung Kỳ đang chuẩn bị tắm rửa nghe thấy tiếng bát vỡ liền đi đến, thấy nhà bếp bừa bãi anh chỉ còn cách bảo cô ra ngoài, rồi tự mình thu dọn.

Sau khi tắm xong bước vào phòng, Dung Kỳ lại phát hiện ra Tiểu Ái đang co người trong chiếc chăn mỏng đợi anh. Cô đã ngủ. Sau khi từ Pháp trở về, cô luôn ngủ trong phòng của mình, đây là lần đầu tiên cô chủ động đến phòng của anh.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ, ánh sáng nhạt chiếu lên khuôn mặt Tiểu Ái làm toát lên vẻ hiền hoà lạ lùng.

Vì luồng không khí lạnh ở phương Bắc nên mùa hè năm nay rất ngắn. Vừa bước sang tháng chín chưa lâu mà đã cảm nhận được tiết trời se lạnh. Gió đêm thổi nhẹ khiến cho tấm vải mỏng trước cửa sổ khẽ đung đưa, không khí mát lạnh lặng lẽ thấm vào ruột gan.

Đầu xuân năm ngoái, cũng ở trong căn phòng này, cũng là ánh đèn thế này, anh như đặt thân mình trong một căn hầm lạnh lẽo, tối tăm. Còn hiện giờ, đã đổi sang một mùa khác, một vị trí khác nên cũng khiến cho người ta cảm giác hạnh phúc đến ngợp thở.

Trước giờ, anh luôn thích ngắm khuôn mặt khi đang ngủ của cô, chỉ có những lúc như vậy, anh mới có thể nhìn cô chăm chú mà không phải dè dặt gì. Về mặt cô bình thản như một đứa trẻ, như bông hoa đêm, lặng lẽ nở rộ trong mắt anh.

Cô là kho báu của anh, sau khi đạt được tuyệt đối sẽ không bao giờ buông kho báu ra nữa.

Điện thoại nhấp nháy trên đầu giường, am cầm lên xem số máy gọi đến, sau khi thấy cô đã ngủ ngon lành rồi anh mới thận trọng nghe.

Sau vài câu đáp ngắn gọn, anh bình thản cất giọng: "Cục diện như ngày hôm nay đã đủ rồi, anh không cần phát tán nữa, sắp tới không chế vấn đề dư luận một chút, đừng quá nóng... Gần đây có những nhà báo khác xía vào chuyện này, hình như có mục đích khác, tôi không muốn thấy cô ấy thành bia đỡ đạn của người khác, hiểu chưa?" Người ở đầu dây kia cung kính đáp, anh tắt điện thoại, trên khuôn mặt hoàn mỹ có một nửa chìm trong bóng mây u ám.

Trước nay anh chưa từng là người đàn ông biết quan tâm, dịu dàng, thông cảm với người khác, nhưng bất kể chuyện gì liên quan đến cô, cho dù là thủ đoạn không có nguyên tắc, anh cũng sử dụng. Cái đêm ở Pháp đó, từng phản ứng của cô sau khi tình cờ gặp Thôi Thái Dạ, đều như cào xé trái tim anh.

Anh biết Thái Dạ nghiêm túc với Tiểu Ái, vì thế mà cô trăm phương nghìn kế che giấu mối quan hệ của họ trước mặt cậu ta. Tiểu Ái không muốn làm tổn thương Thôi Thái Dạ. Trong lòng cô, anh ta có một vị trí nhất định, mặc dù không đáng kể, nhưng anh biết sự tồn tại của nó. Xét về lý trí, cô không sai, mà chẳng qua chỉ là do anh không thích.

Anh chưa từng biết dự vọng chiếm hữu của mình lại trở nên mãnh liệt như vậy, từ Ando Ruki đến Thái Dạ, rồi Minh Phi, và vị học trưởng đột nhiên xuất hiện của cô, mấu chốt của vấn đề vẫn là, trước mặt người khác anh không có lí do chính đáng đứng bên cạnh cô.

Nếu đã như vậy, anh sẽ biến không thành có.

Đêm thu yên tĩnh, ánh trăng mờ nhạt, những chùm sao trên trời lại ảm đạm.

Từ sau ngày Thôi Thái Dạ xuất hiện, Vy An không đến tìm Tiểu Ái làm phiền nữa, theo tình báo của San San, cô ta thậm chí cũng không đến Sun. Công việc của người mẫu hình như cũng bỏ mặc, nhưng mục đích ban đầu của cô ta cũng không phải là cái này.

Còn về Thôi Thái Dạ, anh ta lại tiếp tục bất vô âm tín.

"Ông chủ tốt số thật đấy! Muốn trốn việc là trốn được ngay." Châu Châu lắc đầu tấm tắc nhận định.

Báo chí vẫn đang tiếp tục đăng tải về tin đồn giữa Tiểu Ái và Dung Kỳ. Tuy nhiên, mức độ cũng đã giảm đi, chỉ có vài tạp chí vẫn tiếp tục đeo bám mãi không buông, có nhiều người còn coi cô là cảm hứng thêu dệt hàng loạt scandal.

Tiểu Ái không tìm hiểu quá sâu những chuyện này, dấu sao thì viết tới viết lui cũng chỉ là diễn tả cô như hồ ly tinh, cơ mưu sâu sắc, dựa vào thân thể để leo cao. Ngược lại, San San lại vì chuyện này mà tức giận bất bình, làm cô phải đến khuyên ngăn. Tiểu Ái đã thông suốt, dấu sao thì bị viết một lần so với một trăm lần cũng không có gì khác biệt. Từ sau scandal với Minh Phi phim "Anh phượng lãnh nguyệt" đạt được rating[2] cực kỳ cao ở các đài truyền hình, khiến cô có thêm những cách nhìn khác về chuyện này.

[2] Rating trong trường hợp này là từ chỉ tỷ suất khán giả của một bộ phim, dựa vào rating mà các nhà sản xuất, chuyên môn có thể đánh giá được tác phẩm đó ra sao, có được khán giả yêu thích hay không. Đối tượng mà các bộ phim truyền hình hướng đến chính là khán giả, bởi vậy nhu cầu, ý kiến của người xem là điều rất quan trọng.

Dung Kỳ đã quyết định bộ phim điện ảnh sau sẽ sắp xếp cho cô một vai diễn. Đến lúc này, scandal giữa đạo diễn tiếng tăm và diễn viên nhỏ bé lại tiếp tục chuyển sang điện ảnh, dù trong phim cô chỉ là một bình hoa di động, song tuyệt đối không làm bình hoa di động không ai biết đến như trong "Vũ điệu đào kép." Hơn nữa, Tiểu Ái cũng không thể khiến mình trở thành bình hoa di động được. Tốt xấu gì cũng là tốt nghiệp từ Học viện Điện ảnh ra, những tiết học diễn xuất mắt năm nay không thể phí công vô ích được.

Những ngày gần đây, Tiểu Ái khá nhàn rỗi, ngoài tham gia hoạt động quảng bá phim "An phượng lãnh nguyệt", cô cũng chỉ đến casting cho phim quảng cáo đã được xếp sẵn. Tuy nhiên, Tiểu Ái không biết, cái được gọi là yên tĩnh thực sự chỉ là bề ngoài. Lúc lần thứ ba bị loại khỏi buổi casting thì cô mới bắt đầu nhận thấy dường như có sự thay đổi.

Có người đang cố ý nhắm vào cô.

Những công việc này đều là do Thôi Thái Dạ sắp xếp cho cô, bị loại một lần còn có thể chấp nhận được, nhưng lần nào cũng bị loại ngay ở vòng tuyển

chọn đầu tiên thì thực sự vô lý. San San và Châu Châu cũng cảm thấy khác thường. San San dựa vào mối quan hệ của mình, cuối cùng cũng lấy được thông tin chính xác: Cái tên Dung Tiểu Ái đã bị liệt vào danh sách đen, dù tham gia bất cứ casting nào cũng đều không được chọn.

"Rốt cuộc là ai đã làm?" San San vô cùng tức giận.

"Còn có thể là ai?" Tiểu Ái thờ dài. Châu Châu hiểu ra: "Ý của cô là, ông chủ của chúng ta tự đánh gà nhà mình sao? Điều đó không thể nào! Cô đã có hợp đồng với Sun rồi mà!"

"Thôi vậy! Đàn ông một khi đã bị lừa giận làm cho mù mịt đầu có thì việc gì cũng có thể làm được!" San San an ủi cô: "Đừng sợ, còn có tôi đây, những việc đó không được, tôi sẽ giúp cô tìm việc khác. Dẫu sao cô cũng có thực lực, dù không quen người này người nọ thì cô vẫn có thể giành được công việc như thường."

"Thực lực thì có tác dụng gì chứ? Thời buổi này cái không thiếu nhất chính là nhân tài. Cô thấy đây những cô gái tốt nghiệp, nhảy múa, ca hát, diễn xuất phương diện nào cũng được, lúc đi casting thì toả sáng chẳng kém cạnh gì sao..." Châu Châu bị San San hất tung ra ngoài.

Vụ việc đến đây, hợp đồng cô ký với Thôi Thái Dạ năm năm chẳng khác gì tờ giấy bỏ đi. San San tuy rất muốn giúp Tiểu Ái nhưng dẫu sao vẫn là người của Sun, một khi người quyết sách có ý gây trở ngại, thì cô ấy cũng lực bất tòng tâm.

Sau chuyện này, Tiểu Ái cảm thấy mình như quay lại hồi đại học, bất kỳ chuyện gì cũng cần phải tự nỗ lực, đứng bằng đôi chân của mình, từ trang điểm đến phương tiện đi lại, toàn bộ đều do bản thân tự sắp xếp. Cả ngày chạy ngược chạy xuôi nhưng lại không thu hoạch được gì, đã thế còn vô duyên vô cớ bị người khác lườm nguyệt.

Hôm nay cô và Dung Kỳ quay về thành phố Z đón Trung thu, cũng bởi scandal nhiều ngày qua nên hai người đều tập thói quen đeo kính đen. Tiểu Ái thậm chí còn lôi ra một chiếc mũ ở tận đáy hòm, kết hợp với áo thun trắng và quần jean, thật hiếm có một lần giản dị đến vậy.

Lúc sắp đến nhà, Tiểu Ái suy nghĩ những lời phải nói rồi sau đó bảo Dung Kỳ dừng xe trước một cửa hàng thuốc ngoài tiểu khu.

"Trong người em có chỗ nào khó chịu à?" Anh nhú mày nhìn Tiểu Ái cầm một bình thuốc nhỏ nhét vào ba lô, rồi đưa tay sờ vào trán cô.

"Không có!" Tiểu Ái kéo khoá ba lô lên: "Đội lất nhả anh sẽ biết!"

Chiếc xe đỗ dưới hàng cây bóng râm, cô chậm chạp xuống xe, lồng ngực vốn đang tràn ngập ưu phiền bỗng đập loạn xạ. Không biết bố mẹ khi thấy chuyện hai người họ không có quan hệ huyết thống và lại còn yêu nhau liệu có khi nào đều tức giận đến mức ngã lăn ra không. Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh cô đã mua, chẳng biết là có phải dùng đến hay không?

Lúc đang ngập ngừng thì điện thoại của Dung Kỳ bất chợt vang lên. Nghe điện xong, anh bỗng biến sắc, vội xông vào toà nhà.

"Sao vậy anh?" Tiểu Ái đuổi theo Dung Kỳ.

"Là mẹ gọi đến, mẹ nói bố thái thức ăn đã bị thương ở tay, bà thông báo chúng ta đi thẳng tới bệnh viện."

"Bố nấu cơm?" Mặt Tiểu Ái nổi lên mấy vạch đen, từ khi cô hiểu chuyện đến nay ông chưa từng bước vào bếp. Cái bản tính com bung nước rút của cô cũng chính là do ông chân truyền cho.

Hai người lên được nửa cầu thang, thì thấy bà Dung đang dìu ông Dung xuống lầu, trên ngón tay quần khăn đang từ từ chảy ra những giọt máu tươi. Vết thương xem chừng không nhỏ, cả nhà ba người vội vàng cấp tốc dìu ông lên xe, chiếc SUV vừa nổ máy lập tức lao đi.

Tại một góc khác dưới hàng cây bóng râm, sau khi chiếc xe đi khỏi, một người đàn ông lạ mặt đang cầm máy ảnh hồ nghi nghĩ lại cảnh vừa rồi, trực giác khiến anh ta cảm nhận được bầu không khí không bình thường.

Cảm giác như có một bí mật động trời đang nằm trong tay anh ta sắp được hé mở.

Màn đêm buông xuống, tại một phòng của khách sạn năm sao nào đó, một người đang bụng cổ cà phê nhìn vào những bức ảnh trên màn hình laptop rồi đọc những lời kèm theo nhận được không lâu trước đó.

Người đó trầm tư một lúc lâu, cầm điện thoại rồi bắt đầu ấn số.

Lúc Tư Nhã gọi điện đến, Tiểu Ái còn đang ngủ. Bố cô gần đây buồn chán nên bắt ngờ yêu thích nấu nướng. Hôm qua, ông nghĩ nhân dịp Trung thu này, muốn nấu vài món ngon cho các con, hậu quả cắt vào ngón tay trỏ, chảy rất nhiều máu, phải khâu mấy mũi.

Tết Trung thu đang yên đang lành giờ lại phải vào bệnh viện. Đến khi hoàn tất thủ tục xuất viện, cũng là thời gian bữa tối. Lúc đầu họ định về nhà ăn cơm, sau lại muốn ăn bên ngoài nhưng những nhà hàng lớn nhỏ họ đến đều đã đông cứng khách. Cuối cùng Dung Kỳ gọi điện đặt chỗ nên cả nhà đã được thưởng thức một bữa tối đặc biệt trên sân thượng tại một phòng ở khách sạn năm sao.

Dù sao cũng đã thuê phòng, nên sau đó cả nhà quyết định ở lại một đêm rồi mới về. Tay bố cô bị thương, nên từ sớm đã bị mẹ giục lên giường nghỉ, chỉ còn ba người ngồi vây quanh ghế sofa đánh bài cho tới tận sáng sớm.

Tiểu Ái thua hết tất cả số tiền trên người, buồn bực nằm bò trên ghế, cứ thế cho tới khi ngủ quên lúc nào không hay biết.

Sau khi bị chuông điện thoại làm tỉnh giấc, Tiểu Ái cầm máy chạy ra ngoài sân thượng nghe, không ngờ một câu của Tư Nhã khiến cô sốc đến mức hồn siêu phách lạc.

"Hồng rồi! Thân phận thật sự của anh cậu hôm nay đã bị người ta đăng lên trên các trang mạng lớn. Cậu đang ở đâu, dù như thế nào cũng phải nhớ kĩ nhất quyết không được ra ngoài."

Tiểu Ái bất giác xoay người, Dung Kỳ không biết từ khi nào đang đứng ở đó nhìn cô.

"Em sao vậy?" Anh vừa lên tiếng, điện thoại lại đổ chuông tiếp, cô nhìn tên nhấp nháy trên màn hình, do dự một lát mới nghe.

Lần này là Thôi Thái Dạ, anh cũng vừa xem trên mạng. Nghe thấy giọng lo lắng của anh trong điện thoại, Tiểu Ái không khỏi có chút áy náy. Trước đó lúc Tư Nhã nói với cô chuyện này, người đầu tiên mà cô hoài nghi là Thôi Thái Dạ.

Biết cô và Dung Kỳ đều đang ở thành phố Z, anh nhất thời im bất, sau đó mới từ từ nói: "Tiểu Ái, em định lúc nào thì từ bỏ đây?" Thấy cô không trả lời, anh nói tiếp: "Hai người ở bên nhau, không thể có được hạnh phúc, đã đến lúc thích hợp, em hãy từ bỏ đi!"

"Chuyện tất cả các thông báo đều bị loại, là do anh sắp xếp đúng không?" Tiểu Ái không trả lời mà thay vào đó là một câu hỏi khác.

"Chắc không phải em cho là sau khi hai người đối xử với anh như vậy, anh sẽ tiếp tục lời hứa lúc đầu đó chứ?" m thanh trong điện thoại bỗng có tiếng xào xạc, dường như anh đang hút thuốc, có tiếng thờnh nhẹ lướt qua, một lúc lâu, anh ta mới lên tiếng: "Chuyện hôm nay, chỉ vừa mới bắt đầu, bây giờ điều mà em phải đối mặt không chỉ là phiền phức trong công việc. Đến khi em cảm thấy mình không trụ nổi nữa, thì hãy đến tìm anh. Tuy nhiên, đừng quá muộn, bởi vì anh không biết mình có đợi em được lâu như vậy không?" Nói xong, anh lập tức ngắt điện thoại.

Ánh mặt trời buổi sớm từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Thôi Thái Dạ đang dựa trên ghế sofa không kịp thích ứng nhắm mắt lại. Trong gạt tàn trên bàn trà, tích đầy tàn thuốc và đầu lọc. Cùng trong đêm Trung thu, cô và cậu ta ở bên nhau, còn anh thì lẻ loi cô độc. Điện thoại nhà liên tục gọi đến, nhưng anh không nhận bất cứ một cuộc nào. Đối với vị lão thái gia, anh đã thấy phiền phức đến cực độ rồi. Nếu như không phải ông ấy cương quyết nhúng tay vào, vô căn cứ tạo ra một đứa con gái, anh và Tiểu Ái chắc chắn sẽ không dẫn đến tình trạng như ngày hôm nay.

Anh kẹp thuốc lá, nhìn chăm chú về khoảng hư vô đối diện với chiếc bàn. Vào mùa đông ấy, cô cuộn chặt như gấu bông ngồi đó ăn mỳ xào. Rõ ràng là thứ đồ rẻ tiền nhất, nhưng nhìn cô ăn lại thấy nó trở thành mỹ vị. Lúc ấy, anh bất giác nói muốn kết hôn với cô.

Anh lại nghĩ đến cái đêm ở Pháp, cô im lặng đứng bên Dung Kỳ, sau đó nhìn anh chỉ biết nói một tiếng vâng. Thực ra anh biết, cuộc điện thoại lúc này anh không nên gọi. Rõ ràng đã từng nói từ bỏ, đã từng không sắp xếp cho cô bất kỳ công việc nào nữa, nhưng sau đó khi thấy những tin tức trên mạng, anh còn không kìm được lo lắng.

Muốn đợi sao? Anh hỏi chính mình. Có lẽ, thờơ lạnh nhạt mới là lựa chọn tốt nhất của anh hiện nay.

Tiểu Ái không kịp giải thích nhiều, mà chỉ nói với Dung Kỳ có chuyện, rồi vào phòng gọi bố mẹ dậy, bảo anh đưa cả nhà về.

Lúc về đến nhà, nhân lúc bố mẹ về phòng ngủ bù, cô rón rén kéo anh vào thư phòng. Tiểu Ái mở máy tính, trên các trang web giải trí lớn đều xuất hiện những tin tức liên quan đến thân phận thật sự của Aki. Một số bài báo còn đăng cả ảnh ngày hôm qua khi họ về nhà, trong đó có mấy bức chụp cả bố mẹ nữa, may mà khoảng cách hơi xa nên không nhìn rõ mặt.

"Làm sao đây anh?" Tiểu Ái túm lấy góc áo của anh. Không biết có phải là ảo giác hay không mà lúc anh nhìn vào màn hình máy tính, đôi mắt màu trà dường như vụt lên sự sắc bén lạnh lẽo. Tuy nhiên, trong nháy mắt, cô lại đối diện với ánh mắt dịu dàng, an ủi của anh.

"Đừng lo lắng nhiều về dư luận, cái gì đến sẽ đến. Hôm nay, cứ nói rõ chuyện này với bố mẹ trước đã."

"Nhưng mà..." Tiểu Ái muốn nói nhưng lại thôi.

"Sao vậy?" Anh cúi xuống nhìn cô, sự dịu dàng trong đáy mắt dường như đã giảm đi vài phần: "Em muốn từ bỏ phải không?" Cho dù đã kiềm chế hết sức, nhưng giọng nói của anh vẫn lộ ra sự run rẩy.

Tiểu Ái không chú ý đến sự khác thường trong giọng nói của anh, cô lạnh giọng hỏi ngược lại: "Nếu như em muốn từ bỏ, anh sẽ đồng ý chứ?"

Theo những hiểu biết của cô về anh, lúc này anh nên nhăn mày, rồi tỏ vẻ lạnh băng nói với cô "đừng hòng!" Thế nhưng, lúc này anh chỉ yên lặng nhìn cô chăm chú, cho đến khi cảm nhận được bầu không khí dần trở nên ngưng trệ và u ám, cô mới hiểu anh đã coi lời nói đùa của cô là thật.

Cô vội kè má sát anh, rồi kìm không được bật cười: "Em đùa anh đó! Ai khiến anh giống như Thôi Thái Dạ, mở miệng ra là hỏi em từ bỏ hay không. Xí, chúng ta đâu phải anh em thật, họ đều là viết bậy bạ. Cùng lắm thì mở hộp bảo, rồi công khai kết quả ADN. Sợ gì chứ? Em chỉ lo lắng, sự việc ầm ĩ thành ra thế này, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày của bố mẹ."

Lúc đầu nghe Tư Nhã nói về chuyện này, cô thật sự hoảng hốt. Dù sao quan hệ anh em bại lộ thì khó mà tránh khỏi bị viết thành loạn luân, biến thái, nhưng lúc nghe Thôi Thái Dạ hỏi cô có muốn từ bỏ hay không, trong lòng cô lại vô cùng tức giận. Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà cuộc sống của cô phải làm theo ánh mắt của người khác. Cô đâu có làm gì sai trái. Tại sao phải từ bỏ? Chỉ là scandal mà thôi, trong cái nghề này ai mà chẳng từng gặp phải. Cho dù bây giờ bị mọi người ghét bỏ thì đã làm sao nào, sự thực vẫn là sự thực, chỉ cần cô không từ bỏ thì chẳng ai có thể khiến cô nhượng bộ.

Tỉnh ngang bướng của Tiểu Ái một khi nổi lên, thì trái lại không hoảng sợ cũng không lo lắng. Cô vui vẻ quàng lấy cổ anh, đặt một nụ hôn lên trên khoé môi: "Anh đẹp trai lại thông minh đến vậy, em không muốn để những đứa con gái ngốc nghếch khác được hỏi đầu!"

Dung Kỳ ngẩn người, sự u ám trong đáy mắt rốt cuộc cũng tan chảy hoàn toàn. Anh đặt Tiểu Ái vào lòng, đưa tay giữ lấy gáy cô, rồi cúi đầu xuống hôn nồng nhiệt.

Bất ngờ, họ bị gián đoạn bởi một tiếng kêu ngạc nhiên.

Tại cửa thư phòng, bà Dung không biết từ lúc nào đã đứng ở đó, mặt tái mét nhìn hai người toàn thân run lẩy bẩy.

Tiểu Ái mãi mới thoát nên lời, nói với Dung Kỳ: "Đề em đi tìm thuốc trợ tim."

Ba ngày sau khi họ quay về thành phố S.

Cùng không có gì quá thể nếu dùng cụm từ "thiên hạ đại loạn" để hình dung về tình hình hiện nay của họ.

Căn hộ nhỏ Tiểu Ái sống nhiều năm qua, giờ đây trở thành mục tiêu của cánh truyền thông đánh úp. Theo như miêu tả của Tư Nhã, người trước đó đã giúp cô thu dọn quần áo và đồ dùng thì ngay cả cặp vợ chồng trẻ bên cạnh cũng bị đám phóng viên làm phiền. Thấy Tư Nhã đến thu dọn đồ, họ liền túm lấy oán thán một tràng dài.

Tiểu Ái hiện tại đang ẩn thân trong một biệt thự ở lưng chừng núi gần hồ. Người ta thường nói, thỏ khôn phải đào ba hang. Dung Kỳ trông không ranh mãnh lắm, mà sao hang ổ lại nhiều như vậy? Lúc đầu cô còn nghĩ sẽ tạm thời ở khách sạn, kết quả ngày quay về thành phố S, Dung Kỳ liền đưa cô đến nơi này.

Đây là một biệt thự đẹp lung linh vừa thanh nhã vừa tĩnh mịch, nửa ẩn nửa hiện sau hàng trúc xanh biếc và cây hoè gai cao lớn. Từ sân thượng tầng hai, có thể thấy hồ nước trong veo, sáng lấp lánh cách đó không xa. Bây giờ đang là tháng mười, mùa thu trái đầy lá vàng, mặt hồ in bóng những cánh bướm. Nơi xa, hình ảnh những ngư dân của hòn đảo nhỏ, sáng tắt bật làm việc tới về nghỉ ngơi, tay cầm cốc trà bình thản nhìn về phía xa xăm. Tất cả những điều ấy khiến cho người ta không khỏi hoài nghi mình như đang ở một thành phố khác.

Thực ra, căn biệt thự này cách Thuần Quán rất gần, cách khoảng nửa hồ nước, nếu đi xe chỉ mất gần nửa tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ánh trăng rực rỡ

Tiểu Ái ngắt điện thoại của mẹ, co người ngồi trên ghế sofa tại căn biệt thự, mặt mày nhăn nhó như quả mướp đắng.

"Em sao vậy?" Dung Kỳ bước xuống cầu thang, từ sau sofa anh hơi khom người về phía cô.

"Mẹ nói trước khi kết hôn không được sống chung với anh, dù có thân thuộc đến đâu cũng phải chú ý đến quy củ phép tắc."

Tiểu Ái cuống quýt: "Quá đáng sợ! Hôm đó, mẹ vừa kinh ngạc vừa hận, có thể lúc đó sẽ cho em một bạt tai, vậy mà sau khi anh nói chuyện với họ, lại có thể bàn ngay đến chuyện kết hôn. Ban đầu em còn nghĩ rằng ít nhất bố mẹ cũng phải choáng váng một chút chứ!"

Anh khẽ mỉm cười, một sợi tóc rủ xuống sống mũi, từ góc nhìn của cô trông vô cùng quyến rũ.

"Em thật sự hoài nghi, trên đời này còn có chuyện gì anh không làm được không?" Ánh mắt cô lướt khắp căn biệt thự đẹp lung linh hai tầng: "Tuy nơi này giao thông không thuận tiện, giá phòng cũng không đến nỗi đắt đỏ, nhưng dù sao vẫn là biệt thự. Dung Kỳ, anh nói thật đi, gia sản của anh rốt cuộc có bao nhiêu?"

"Không nhiều, cũng chỉ có từng này." Anh vòng qua sofa ngồi xuống, kéo cô vào lòng: "Sau ảnh hưởng của chuyện hợp đồng năm ngoái, anh có đầu tư vài hạng mục khác, nhằm phòng bị vào những khi cần đến."

Câu nói đó khiến cho Tiểu Ái liên tưởng đến chuyện Thang Ân Nặc, liền không khỏi sa sầm mặt mày: "Năm ngoái anh và người phụ nữ ong bướm đó từng có quan hệ rất gần gũi đó nha. Ăn cơm, nói chuyện, còn ở Thuần Quán uống cà phê, hưởng thụ thể phòng cao cấp, huh!" Rõ ràng biết đó là chuyện rất lâu trước đó, cũng biết rõ Dung Kỳ không có gì với à ta, nhưng trong lòng Tiểu Ái vẫn thấy không thoải mái, lập tức đẩy anh chạy về phía phòng bếp pha trà sữa.

Thấy anh từ từ bước vào nhà bếp, Tiểu Ái ra sức khuấy cà phê, vờ như mình đang rất bận.

"Sao vậy?" Dung Kỳ đứng sau lưng nên cô không hề biết được ý cười lướt qua khoé môi anh. Tuy nhiên, cô cũng nhận ra được lời nói rành rang trong giọng nói đó của Dung Kỳ.

"Thế nào? Bây giờ người bạn gái của anh đang tức giận, cáu kỉnh, chỉ hỏi một câu vậy là được thôi sao?" Tiểu Ái không nói gì, chỉ dùng mũi hừ một tiếng.

"Tiểu Ái, em biết anh không thích cách biểu đạt không chín chắn này của em." Những lời nói hờ hững của anh truyền đến, cô tức đến run người, thậm chí nghĩ tên chết tiệt này lại lãnh khốc rồi. Những lời nói này là hợp tình hợp lý hay sao?

"Không thích! Em mặc kệ anh! Em cứ như vậy đây!" Cô vút thìa xuống, quay đầu trừng mắt nhìn anh rồi ra ngoài. Nhưng con chưa đi được hai bước, cô liền bị anh kéo giật lại, lưng chạm vào bức tường lát gạch men, một chữ đau còn chưa kịp thốt ra, đã bị hơi thở nóng hôi hổi mơn trớn chặn lại giọng nói.

Một nụ hôn nóng bỏng, quán quýt bất ngờ xảy ra. Cách thức hôn mãnh liệt như vậy chỉ có khi Dung Kỳ ở trên giường. Nhiều khi bị anh hôn đến mức đầu óc choáng váng, Tiểu Ái lại hoài nghi con người Dung Kỳ luôn ung dung, lạnh lùng trước mặt người khác ấy có lẽ không phải là anh.

Anh tiến sâu vào miệng cô, quán chặt lấy đầu lưỡi của cô nuốt vào miệng mình, quán đi quán lại dường như không thể dừng lại được.

Cứ hôn như vậy, Tiểu Ái đã quên mất chuyện vừa nãy, cả người đều mềm nhũn dựa vào lòng anh, để mặc anh muốn làm gì thì làm. Những ngón tay thon dài mò mẫm dưới lớp quần áo, trêu chọc cô qua lớp áo ngực. Nhiệt độ cơ thể tăng cao, những tiếng rên rỉ bắt đầu phát ra từ khoé miệng Tiểu Ái.

Hai người đều thở gấp nặng nề, môi anh di chuyển đến bên tai cô, nhưng lúc đó lại khẽ rì rầm nói: "Bây giờ em có thể lĩnh hội được một chút tâm trạng của anh khi thấy em và người đàn ông khác ôm hôn rồi phải không?"

"Á!" Tiểu Ái dần dần hồi tỉnh, trừng mắt nhìn anh, đôi mắt màu trà gần ngay gang tấc mơ màng, ám muội, vừa ẩn chứa dục vọng lại vừa chất chứa sự trêu đùa. Tiểu Ái hiểu ra: "Lúc này anh cố tình nhắc đến chuyện hợp đồng." Giọng nói khàn khàn, nghe mà ngay đến cô cũng phải đỏ mặt, khiến cô không khỏi mắng thầm mình chẳng ra sao, lần nào cũng bị anh biến thành bộ dạng không đứng đắn, thật là quá xấu hổ.

Anh khẽ cười, dường như rất vui vẻ, khoảng giữa hai hàng lông mày đẹp lạnh dần dần tựa hồ như tách ra thứ đá quý long lanh, lấp lánh, khiến tim cô đập thình thịch.

"Tiểu Ái!" Anh đưa trán mình kề bên trán Tiểu Ái.

"Anh làm gì vậy?"

"Anh muốn kết hôn với em."

"..."

"Anh muốn em lấy anh!"

"Mà không phải, hãy kết hôn với anh! Hoặc là, em hãy gả cho anh nhé!"

Dung Kỳ quả nhiên là Dung Kỳ, ngay cả câu hôn cũng đặc biệt có cá tính.

Tuy nhiên, Tiểu Ái nghĩ lại, một câu thích cô anh cũng chưa từng nói chứ đừng nói là yêu. Những chuyện này nhất định phải là người trong cuộc nói ra mới được. Trần Gia bất luận miêu tả như thế nào, nói bao nhiêu lần cũng đều vô dụng.

Tuy Tiểu Ái cũng không nói, nhưng người thay đổi quan hệ giữa họ là anh, lẽ nào bây giờ, cô lại là người nói thích trước sao?

Tư Nhã thốt ra bốn chữ ngăn cản khuyên cô: "tuyệt đối không được." Bất luận người thay đổi quan hệ là ai thì trong tình yêu bên nào nói thích trước luôn là người thua cuộc. Sau này, dù thế nào cũng sẽ bị nhớ cả đời, mãi mãi lép vế. Đẳng này trường hợp của họ lại là đôi đũa lệch, một người quá xuất sắc, còn người kia thì rất đỗi bình thường, thành bại đã quá rõ ràng rồi.

"Nhưng mà, cậu có muốn kết hôn với anh ấy không?" Tư Nhã nghiêm túc hỏi.

"Không muốn!" Tiểu Ái cũng rất nghiêm túc trả lời: "Có ai vừa yêu đương mấy tháng đã kết hôn không? Mình mới bao nhiêu tuổi nào? Sự nghiệp vừa bắt đầu scandal đã bay khắp trời, ngày ngày bị người ta phê bình, đá kích, lúc này còn kết hôn nữa thì chẳng khác gì tự sát trong cái nghề này. Hơn nữa, còn chưa kết hôn mà anh ấy đã phản đối kịch liệt mình đóng những cảnh thân mật, hôn nhau, thì sau khi kết hôn rồi, xem chừng còn nhốt mình trong nhà, bắt mình làm người phụ nữ của gia đình ấy chứ!"

"Hôn nhân là nấm mồ, đặc biệt nó lại là nấm mồ của diễn viên." Tư Nhã từng nghe chuyện Dung Kỳ quan sát cảnh hôn của Tiểu Ái ở thành phố Điện ảnh và Truyền hình. "Vậy hồi đó cậu trả lời anh ấy thế nào? Anh trai cậu há chẳng phải đang chơi trò lừa gạt sao? Ngộ nhờ anh ấy lật mặt hủy vai bộ phim điện ảnh sau này của cậu..."

Về mặt Tiểu Ái chuyển sang bi thương: "... Dùng thân thể."

"..."

"Cứ thế lao đến hôn, sau đó kéo anh lên tầng trên, cứ như vậy, thế này thế kia, lặp đi lặp lại... ngày hôm đó mình đã mệt muốn chết!"

"Lợi hại!" Tư Nhã nhìn không được võ tay, khiến cho mấy vị đồng nghiệp ngồi cạnh cũng phải quay đầu nhìn.

Tại hội trường lễ trao giải điện ảnh hàng năm, với tư cách là diễn viên mới nổi trong giới showbiz, Tư Nhã rất vinh dự được mời đến. Còn Tiểu Ái thì chỉ nổi lên do số lượng lớn tin tức xấu gần đây, trước đó San San đã từng hỏi cô có muốn tham gia hay không, nếu cô muốn, San San sẽ có cách giúp cô bước lên thảm đỏ.

Ý của San San cô hiểu, Dung Kỳ với tư cách đạo diễn phim điện ảnh, lại có tác phẩm lọt vào danh sách đề cử, tất nhiên sẽ xuất hiện trong vai trò khách quý. Trước đó, thông qua giới truyền thông, Dung Kỳ đã công khai một bài báo trên mạng, bày tỏ mình thực sự chỉ do nhà họ Dung nuôi nấng, không có quan hệ huyết thống với Dung Tiểu Ái. Nhưng dù như thế nào thì ánh mắt mọi người nhìn họ vẫn không thể thay đổi ngay được.

Đặc biệt là Dung Tiểu Ái, trước đó scandal quá nhiều, hình tượng trước công chúng lại không hề tốt chút nào.

"Chính vì thế mình càng phải đi. Lễ nào phải đứng trước ống kính nhỏ vài giọt nước mắt, nói rằng đều tại mình năm đó quá ngốc nghếch, quá ngây thơ hay sao? Hay đột nhiên mai danh ẩn tích rồi tuyên truyền với bên ngoài là vì thương tâm nên ở nhà dưỡng bệnh? Mình chưa từng cho rằng mình đã làm sai, nên càng không định từ bỏ, cơ hội lãng xê tốt như vậy mình đương nhiên không bỏ lỡ rồi!"

Tiểu Ái nói với Tư Nhã nhưng đó cũng chính là những lời mà cô tự nhủ bản thân. Ngày diễn ra lễ trao giải, cô bước trên thảm đỏ trong ánh mắt dò xét đầy kinh ngạc, kỳ lạ của mọi người.

Hai bên hành lang tràn ngập khán giả và cánh truyền thông, vào giờ phút Tiểu Ái xuất hiện, bầu không khí xung quanh có phần hơi khác thường. Tiểu Ái không có người đi cùng, một mình đi không chỉ chậm rãi, mà bước chân còn rất khoan thai.

Vì không phải lên bục trao giải nên Tiểu Ái không mặc đồ dạ hội. Cô kết hợp chiếc áo lụa mỏng kiểu lộ vai trần với quần jean cực ngắn và boot dài, cộng thêm chiếc mũ bò trên mái tóc xoăn dài màu tím đậm, trông vừa thoải mái vừa phóng khoáng, giống như đang đi dự một buổi party chúc mừng.

Tiểu Ái không như những ngôi sao khác dịu dàng, thân thiết vẫy tay chào khán giả hai bên, cũng không giống những người mới non nớt, vì muốn bộc lộ khí chất mà mỗi bước chân đều yếu điệu thướt tha. Khoé miệng cô hơi cong, bước chân ung dung, dứt khoát tựa như giữa đất trời không có bất kỳ ai hay chuyện gì có thể ảnh hưởng đến việc cô hưởng thụ cảm giác bước trên thảm đỏ vào lúc này.

Nhưng có lẽ vẫn có những điều bất ngờ.

Cùng với tiếng hít thở kinh ngạc của khán giả và tiếng rít chói tai của đám con gái, trên chiếc xe dừng tại một đoạn của thảm đỏ, một người đàn ông khuôn mặt đẹp tuyệt, lạnh lùng bước xuống. Trên người anh là bộ vest kiểu cách thoải mái màu xám tro, bên trong là áo sơ mi màu trắng văn hoa nhẹ nhàng, cổ áo hơi mở, nhưng trên cổ là đồ trang sức hiếm khi đeo lên.

Bên cạnh anh là Từ Lôi với bộ vest dài thắt lưng màu tím đậm, cô ta khoác tay anh, dáng vẻ khoan thai. Từ Lôi là nữ ngôi sao có tên tuổi, vừa bước đến đã khiến cho đèn lấp lánh, hai bên hô hoán không ngừng. Cô ta đi rất chậm, mỉm cười vẫy tay chào, đáp lại những người hâm mộ nồng nhiệt.

Dung Tiểu Ái còn chưa đi hết thảm đỏ, Aki - nhân vật nam chính trong scandal lại khoác tay một ngôi sao nữ khác xuất hiện. Mọi người tuy ai cũng hiểu lúc bước trên thảm đỏ cùng ai thì đó chỉ là hình thức do ban tổ chức yêu cầu hợp tác mà thôi. Nhưng không lâu trước đó, khi Từ Lôi hợp tác với Aki trong bộ phim "Kỳ sát", cũng đã có tin đồn nói rằng nữ ngôi sao gọi cảm, kiểu ngạo này vô cùng yêu thích Dung Kỳ. Quan hệ hai người khá hoà hợp, thường cười nói vui vẻ chuyện trò ở phim trường. Tuy nhiên, những tin suy đoán bất bóng bất gió đó đã bị scandal lãng mạn tại Pháp của Dung Tiểu Ái và Dung Kỳ áp đảo, vì thế mà tạm thời không có ai nhắc đến. Nhưng lần này thì thấy hai người sánh vai xuất hiện, tất cả mọi người đều mang tâm trạng như sắp được xem kịch hay. Vài người vốn nhìn Tiểu Ái với ánh mắt không thiện cảm dần dần lộ ra vẻ cười cợt trên đau khổ của người khác.

Cũng đúng, Dung Tiểu Ái tuy khá xinh đẹp, trẻ trung, hoạt bát, nhưng trong giới showbiz muôn màu muôn vẻ này, thứ không thiếu nhất chính là người đẹp, ngược lại thứ thiếu nhất chính là những người đàn ông điển trai có đầu óc. Aki có địa vị như vậy, không thể nào để một Dung Tiểu Ái vô danh tiểu tốt, danh tiếng không ra sao liên lụy mãi được.

Mặc dù nghe được những lời bàn tán xôn xao truyền tới, nhưng đáy mắt Tiểu Ái lại dần hiện lên ý cười.

Trong thời gian gần đây, có lẽ đây là lần đầu tiên khi thấy Dung Kỳ kề bên người đẹp khác mà cô lại không hề mấy may giận dữ và cũng không hề để ý. Thực ra, trước khi đến đây, Dung Kỳ đã dặn dò, bảo cô cùng anh xuất hiện. Tiểu Ái hiểu anh muốn bảo vệ cô. Nhưng lúc đó vừa bị lời cầu hôn kèm theo mệnh lệnh hùng hổ của anh nên cô chỉ còn cách tìm lí do để thoát thân. Vì cơ hội hiếm có nên hãy cứ để anh cảm nhận được sự dịu dàng của những người đẹp khác đi!

Tiểu Ái cười thầm, tiếp tục bước. Lúc đi qua khu vực phóng viên chụp hình được đặt ở vị trí trung tâm của thảm đỏ, thì bỗng có một người gọi tên cô.

"Dung Tiểu Ái!" Giọng nói trong trẻo, êm tai, vẫn mang theo sự du dương trầm bổng không sửa được. Tiểu Ái vừa quay đầu, đã bị đối phương kéo đi.

Người kinh ngạc không chỉ có cô, mà người chủ trì vốn đang cầm micro, phóng viên đối phương cũng hết sức bất ngờ. Lập tức rất nhiều máy ảnh và máy quay hướng về phía Tiểu Ái, chiếc đèn lấp lánh không ngừng, cô hoa mắt một lúc lâu mới nhìn rõ người trước mặt. Khuôn mặt tinh tế điển trai với nụ cười rạng rỡ, đôi mắt phương vừa có vẻ quyến rũ dịu dàng, lại vừa ẩn chứa vẻ xấu xa không lường trước được. Đó là Ando Ruki.

"Cậu quay về từ lúc nào vậy?" Tiểu Ái vô cùng ngạc nhiên.

"Nào, giới thiệu với mọi người!" Chàng thiếu niên nắm lấy vai cô, rất nhiệt tình nói chuyện với người chủ trì mặt mày đang rất lúng túng: "Lúc này không

phải cô hỏi, sinh nhật hai mươi tuổi vào tháng sau tôi muốn món quà gì nhất hay sao? Nhìn đi, món quà đó chính là đây! Nếu như ngày đó chị xinh đẹp, gọi cảm này chịu cùng tôi hẹn hò một ngày, tôi nghĩ chắc mình sẽ may mắn cả năm!"

Người chủ trì: "..."

Phóng viên: "..."

Tiểu Ái: "..."

Khán giả: "..."

...

Người chủ trì đứng hình trong vài giây liền phản ứng lại... Đây là truyền hình trực tiếp, dựa theo kinh nghiệm chủ trì xuất sắc, cô ta lập tức mỉm cười giúp Ando Ruki điều chỉnh: "Chắc chắn năm đó, lúc Ruki và Dung Tiểu Ái cùng đóng phim "Vũ điệu đào kép" đã có tình bạn rất tốt đẹp, nguyện vọng sinh nhật lần này thật sự là khác biệt đó nha! Nhưng mà thực sự phải hỏi thử ý kiến của đạo diễn nổi tiếng Aki trước đã! Ha ha ha... ha ha ha..."

"Sao phải hỏi anh ta chứ? Đây là chuyện giữa tôi và Tiểu Ái mà!" Ando Ruki mang vẻ mặt không vui nói với cô: "Tiểu Ái, gần một năm không gặp, chị có nhớ tôi không? Vì chị nên tôi mới quay về sớm đó!"

Mặt Tiểu Ái nổi lên vài vạch đen.

Tiểu Ái đưa tay ra ngẫm véo cậu ta một cái. Thằng nhóc chết tiệt! Vừa quay về đã làm mưa làm gió rồi, trong tình huống này, cái gì nên nói, cái gì không nên nói lẽ nào không phân biệt được hay sao? Tiểu Ái liếc mắt nhìn, thấy Nanka - người quản lý đáng thương của cậu ta đang thu người trong một góc.

Tiểu Ái nhìn thẳng vào mắt cô ta, hai người bắt đầu đối thoại cam.

"... Đây! Cô là người quản lý đó! Mau quản lý thằng nhóc nhà cô có được không?"

"... Cô nhìn tôi giống bộ dạng quản nổi cậu ta hả?"

"... Cô không quản lẽ nào tôi quản sao? Truyền hình trực tiếp đó! Cô không phải định lui về ẩn dật đó chứ? Chưa từng thấy kiểu đùa giỡn thế này hay sao vậy?"

"... Tôi đã quen rồi, cô không quen thì mặc kệ cô! Dù sao tôi cũng bó tay rồi!"

Khoé mắt Dung Tiểu Ái bắt đầu giật giật.

Ando Ruki nhận cơ hội này nói mờ ám tựa như giả mà cũng như thật, còn ôm chặt lấy bả vai cô, không hề mảy may quan tâm đến mình đang bị véo đi véo lại ở lưng.

Người chủ trì ngoài việc cười ngốc nghếch ra thì không còn gì để nói, đúng lúc đó liếc nhìn Aki và Từ Lôi đang chậm chậm đi tới, thầm nghĩ cứu tinh đã đến. Tuy hôm nay, khuôn mặt lạnh lùng của Aki vô cùng lạnh lùng, nghiêm nghị, nhưng Từ Lôi lại cười rạng rỡ. Cô ta vừa nháy mắt ra hiệu, đám quay phim liền ngừng hiệu quay ống kính sang.

Nhân cơ hội đó Tiểu Ái mạnh tay véo một cái, chàng thiếu niên bên cạnh buồn rầu hừ một tiếng, cánh tay quàng trên vai cô dần dần buông xuống. Tiểu Ái lập tức thoát được định bỏ đi, nào ngờ động tác của Ando Ruki còn nhanh hơn, chỉ với mấy bước chân đã kịp ôm lấy eo cô, rồi ghé đầu bên tai nói: "Cùng đi nha! Dù sao chúng ta đều chỉ có một mình, anh trai Dung Kỳ của chị cũng đã đi cùng người khác, chúng ta nên an ủi lẫn nhau."

"An ủi cái đầu cậu! Tiếng Trung còn chưa sôi thì câm miệng lại cho tôi!" Tiểu Ái bị Ruki đẩy đi mấy bước, một lần nữa xuất hiện tại trung tâm thảm đỏ, hai bên đều là khán giả và phóng viên. Trước ánh mắt sáng ngời của mọi người, cô không có cách nào đánh hất tay Ruki ra bước tiếp trên thảm đỏ.

"Anh trai Dung Kỳ của chị và người đẹp Từ Lôi thật là xứng đôi đó! Chị nhìn chị ta cười kìa, giống như chị ta mới là nữ nhân vật chính trong scandal vậy. Chà! Lạnh quá! Lạnh quá! Ánh mắt của ngài đạo diễn thật là lạnh băng đó!" Lời nói của Ando Ruki khiến Tiểu Ái vô thức quay đầu nhìn. Trong vòng vây của người chủ trì, nhà quay phim và phóng viên, ánh mắt sắc lạnh của Dung Kỳ lại hướng về phía cô và chàng thiếu niên bên cạnh. Ánh mắt đó đâu chỉ là lạnh giá, mà phải nói là độ không tuyệt đối khi vũ trụ nhỏ giữa dòng sông băng trong truyện "Saint Seiya"[1] nổ tung toả ra.

[1] "Saint Seiya" - "Áo giáp vàng" là bộ truyện manga có tên gốc là "Saint Seiya và Knights of the Zodiac" của tác giả Kurumada Masami người Nhật. Bộ truyện tranh giành được giải Animage Grand Prix tại Nhật trong năm 1987. Trong năm 2002, bộ truyện đã được tái xuất bản bởi công ty Toei Animation cùng với các tập tiếp theo thể theo nguyện vọng của độc giả.

Tiểu Ái run cầm cập, quay đầu tròn mắt nhìn anh chàng bên cạnh: "Thằng quý! Nghĩ rằng cậu đi học về sẽ nên người hơn, thế mà bây giờ tôi lại cảm thấy cậu không bằng cả đồ vật."

"Đồ vật gì?" Ruki vẫn rất hiếu kỳ hỏi lại.

"Bất cứ đồ vật nào đó."

"Đưa ra kiểu mẫu đi, để tôi xem có giống hay không chứ!"

Tiểu Ái thuận tay chỉ vào tấm ảnh: "Còn không bằng cái này. Nó còn có tác dụng được người ta đặt chân lên, còn cậu..."

"Tôi rất bằng lòng bị chị bước lên, bị chị chà đạp." Ruki cười vô cùng khoái chí.

"..."

Hai người lúc đã bước đi đến cuối thảm đỏ, Ando Ruki vẫn chưa buông tay, trên khuôn mặt tràn ngập ý cười và trêu đùa ẩn chứa chút nghiêm túc: "Tiểu Ái, tôi quay về trước kế hoạch thật đúng là lựa chọn chính xác. Nghe chị mắng mỏ, tôi cảm thấy rất vui vẻ. Lúc ở Anh, không có ai giống chị, họ đều sợ tôi. Nanka cũng vậy, bất kể tôi làm gì, cũng không tức giận, chỉ biết dặn dò nhắc nhở công việc và chuyện học tập phải hoàn thành. Thật là vô vị! Tiểu Ái, lúc tôi ở Anh thật sự rất nhớ chị!" Chẳng thiếu niên nói, trong đáy mắt dạt dào phiền muộn và buồn ngủ, nhân lúc Tiểu Ái sửng sốt, cậu giang cánh tay nhanh chóng ôm Tiểu Ái, lúc buông ra khoe miệng còn tranh thủ lướt qua môi cô.

"Dung Tiểu Ái" Liếc nhìn về mặt nhin cười của cậu ta, lúc này Tiểu Ái mới hiểu... Cô lại bị trêu chọc nữa rồi. Tiểu Ái còn đang định nổi đóa thì Ruki đã vào hội trường trao giải trước một bước.

Tiểu Ái đứng tại chỗ suy nghĩ vài giây, chợt nhớ ra mình còn đang đứng trên thảm đỏ, cảnh vừa rồi nhất định đã bị nhiều người bắt gặp, nói không chừng phóng viên nào đó đã nhanh tay chụp lại. Tuy nhiên, thế nào cũng được, chỉ cần Dung Kỳ không thấy là được.

Tiểu Ái vội liếc mắt về phía sau, Nanka đang mang ánh mắt đồng cảm bước vào, sau cái đập vai mang tính chất an ủi, rồi cùng cô bước vào hội trường.

Trong hội trường, những ngôi sao nặng ký đều có vị trí ngồi đặc biệt, xung quanh họ cũng thường là những ngôi sao. Với cấp bậc của Tiểu Ái hiện nay, tất nhiên không thể ngồi ở vị trí đó, đang do dự không biết phải ngồi ở đâu thì ở một góc, Tư Nhã vỗ tay gọi cô đến.

Tại lễ trao giải, hai người bắt đầu rỉ rả chuyện riêng. Với lại đây là lần đầu tiên hai cô đến một buổi lễ lớn như vậy, trước đây chỉ có thể thấy những ngôi sao quy tụ cũng nhau, lấp lánh, chói lóa giờ tất cả đã thành hiện thực khi chính mình gia nhập vào thế giới ấy khiến họ hào hứng vô cùng.

Nói xong chuyện Dung Kỳ cầu hôn, Tư Nhã và Tiểu Ái liền bắt đầu khai quật những anh chàng đẹp trai hồi đi học là thần tượng của họ cũng đang có mặt tại đây.

Tư Nhã: "Này, nhìn người kia... vào nghề lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên mình nhìn trực tiếp ngoài đời đó, đẹp trai quá!"

Tiểu Ái: "Anh ta rất đẹp trai sao? Khẩu vị của cậu đúng là như mười năm trước đây."

Tư Nhã lườm Tiểu Ái: "Cậu đối mặt với cái người trong nhà kia gần hai mươi năm, mỹ quan tất nhiên là đã biến thái một chút!"

"Ý của cậu là mắng mình biến thái chứ gì?"

"Cậu có lúc nào không biến thái không?" Tư Nhã gian tà nhìn cô, ánh mắt chiếu vào một góc khác: "Nhìn chỗ đó kìa, là Minh Phi! Người đàn ông đó rất đẹp trai nha, nụ cười trong mắt hình huy hoàng quang mà cũng sáng láng, thân thiết như thế."

Tiểu Ái nhìn theo hướng Tư Nhã chỉ, quả nhiên thấy Minh Phi người đã từng hợp tác cùng cô đang nói chuyện với một người, ánh mắt vừa hướng tới thì nhận ra cô, anh nói vài câu gì đó với người bên cạnh, rồi đứng dậy đi về phía hai người.

"Nào, đến rồi đó!" Tư Nhã ác ý lay lay cô: "Xem ra, anh ta vẫn nhớ nhưng cậu đó! Mình đã xem "An phượng lãnh nguyệt" rồi, cảnh hôn nhiều quá, đặc biệt là cảnh cậu cưỡng hôn anh ta, góc quay rất rõ nét..."

"Cậu có tin ngay tại nơi này mình cưỡng hôn cậu?" Tiểu Ái cười nham hiểm, Tư Nhã lập tức biểu hiện mình đã ngấm mồi. Minh Phi đến bên Tiểu Ái chào hỏi rồi cứ thế ngồi xuống.

"Anh Minh! Đây là chỗ ngồi của người vô danh tiểu tốt đó!" Nghe Tiểu Ái trêu đùa, Minh Phi mỉm cười sáng khoái, Tư Nhã xưa nay vẫn nhiệt tình với trai đẹp, nên chủ động giới thiệu bản thân. Minh Phi và Tiểu Ái vốn đã thân thiết, cộng thêm Tư Nhã tính cách hướng ngoại, nên cả ba người nói chuyện rất hợp. Họ sôi nổi chuyện trò, lúc thì bình luận về những diễn viên điện ảnh, khi lại tăng bốc lẫn nhau rồi nói về sở thích cá nhân hàng ngày của từng người. Cho đến khi lễ trao giải bắt đầu, Minh Phi cũng không quay lại vị trí của mình, anh vẫn tiếp tục cùng với hai cô rầm rì nói chuyện.

Khi vị khách quý tuyên bố giải đạo diễn xuất sắc nhất, một người đàn ông tuyệt mỹ đang ở hàng ghế trên cùng đi lên sân khấu, lúc đó bao người mới đồng loạt dừng nói chuyện.

"Thật chẳng hề hộp!" Tư Nhã vuốt tóc cười mỉm: "Scandal của bọn cậu âm ỉ như thế, vậy mà anh ấy vẫn có thể đạt được giải thưởng đó."

"Aki rất có thực lực!" Minh Phi gật đầu khen ngợi.

"Tôi cảm thấy anh ấy dường như luôn nhìn về phía này. Chắc chắn, ánh mắt thật là sắc nhọn! Ý, anh ấy sao chỉ nói cảm ơn là đã xuống ngay vậy chứ?" Tư Nhã tiếp tục nói: "Cơ hội tốt như vậy, nên nói mấy lời bày tỏ cảm xúc mới đúng chứ! Ồ, lại còn đi về phía bên này nữa, anh Minh, anh thấy thế nào?"

Minh Phi nhin cười: "Tôi chỉ cảm thấy, rốt cuộc tôi đã hiểu. Lúc hợp tác với Tiểu Ái, tại sao mỗi lần có cảnh hôn Aki đều xuất hiện." Nói xong, anh và Tư

Nhã trao đổi ánh mắt không lời. Tuy nhiên, lúc này thân hình cao thẳng, mảnh khảnh của Aki đã đứng bên anh, trên tay Aki vẫn cầm giải đạo diễn xuất sắc nhất vừa đạt được, trên mặt không hề có chút vui mừng của người nhận giải.

Dung Kỳ hơi khom người, vừa lễ độ vừa lạnh nhạt nói với Minh Phi: "Xin lỗi, vị trí này có thể nhường cho tôi được không?"

Trên mặt Tiểu Ái nổi thêm ba vạch đen, Tư Nhã ngồi bên cạnh lặng lẽ cười ngây ngô, Minh Phi không còn cách nào khác đành đi qua Tiểu Ái, ngồi xuống bên Tư Nhã.

Sau khi ngồi xuống Dung Kỳ không nói gì, chỉ đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô, rồi tiếp tục mang về mặt hồ hững hờ nhìn lên sân khấu, hoàn toàn lơ đãng những ánh mắt soi mói bắn ra từ tứ phía. Tiểu Ái thử rút tay ra, nhưng đó chỉ là mong muốn xa vời.

Tư Nhã và Minh Phi cũng không nói chuyện nữa, bầu không khí vừa nãy còn sôi nổi bây giờ tạm thời lắng xuống. Trong đầu Tiểu Ái bị ám ảnh bởi ánh mắt trước đó Dung Kỳ quét tới cô và Ando, cô bắt đầu đứng ngồi không yên, cố tìm ra chủ đề nói cười với anh: "Giải này khá đẹp đó!"

Dung Kỳ liếc nhìn cô, không nói gì, nhưng lại tùy ý đặt giải thưởng vào tay cô.

Tiểu Ái ngạc nhiên

"Không phải là em thích nó sao?" Anh hững hờ nói.

"Nhưng cũng không đến mức đưa cho em ở đây, chúc mừng, với lại đám phóng viên còn đang đợi anh chụp hình kìa!"

"Chẳng sao, anh cứ ngồi bên này."

"Nhưng người đi cùng anh hôm nay là Tử Lôi đó!" Lôi vừa dứt, Tiểu Ái liền bị anh nắm chặt tay, không hải lòng cô giương mắt nhìn anh.

"Anh làm cái gì vậy, em quan tâm, rộng lượng như vậy mà còn chưa được à?"

"Quan tâm?" Anh cười như không cười: "Là muốn quan tâm đến chính em chứ gì? Đừng cho rằng vừa rồi anh không thấy việc thăng nhóc kia làm với em."

Mặt Tiểu Ái đông cứng lại: "Đó là do cậu ta cố ý chinh em"

"Vì thế tiếp theo em định tiếp tục để cậu ta chinh hả?" Anh hơi nheo đôi mắt đẹp lại, bên trong đó kèm theo chút cảnh cáo. Thấy cô không cãi lại nữa, giọng điệu anh dịu dàng đi đôi phần: "Lúc đến tiệc chúc mừng cứ đi theo anh, nghe thấy chưa?"

Tiểu Ái uể oải dạ một tiếng.

Đồng ý không có nghĩa là nhất định phải làm theo, tiệc chúc mừng bắt đầu chưa được bao lâu, Tiểu Ái nhân cơ hội người đông, sau khi nhét giải thưởng vào tay anh rồi lập tức xoay người lảng lạng chuồn đi.

Tiểu Ái vốn dĩ đến đây là vì muốn hưởng thụ thảm đỏ và tiệc hội, đi phía sau anh không bị ánh đèn chớp của phóng viên thiêu chết mới lại đó.

Tiểu Ái tránh xa cánh phóng viên, tìm một góc tương đối yên tĩnh, khi chưa uống được mấy ngụm sâm panh, Ando Ruki không biết từ chỗ nào lại đến gần cô. Nhìn khuôn mặt điển trai tươi cười của chàng thiếu niên đó, Tiểu Ái thấy đau đầu, lập tức quay đầu bước đi.

Bị Ando Ruki ngắm vào, tiệc chúc mừng hôm nay cô không thể nào ở lại được nữa, Tiểu Ái tuy không muốn nhưng hiện tại nếu không đi thì không biết cậu ta sẽ gây ra những chuyện âm ỉ nào nữa.

Cô vội vàng chào Tư Nhã, đi xuyên qua phòng tiệc ồn ào, rồi hướng về phía cửa chính nhẹ nhàng chuồn ra ngoài.

Phòng tiệc nằm ở phía sau hội trường trao giải, trời đã tối, màn đêm dày đặc được ánh đèn rực rỡ thấp sáng, buổi lễ long trọng mà hoa lệ này vừa bắt đầu. Bên trong đó không biết có bao nhiêu đạo diễn, diễn viên nổi tiếng, đã quy tụ giới truyền thông xuất sắc từ trên khắp cả nước. Bên ngoài hội trường, những khán giả nhiệt tình vẫn còn chen chúc chờ đợi, những nhân viên bảo vệ mặc áo đen bận rộn đi đi lại lại.

Tuy chỉ là một diễn viên vô danh tiểu tốt, nhưng trước đó cô cũng được ban tổ chức buổi lễ sắp xếp xe chuyên dụng đưa đến đây. Sau khi rời khỏi phòng tiệc, cô chạy thẳng đến gara chuyên dụng dưới tầng hầm. Nào ngờ vừa bước vào hành lang gara, Tiểu Ái liền thấy Ando Ruki đang đứng dựa ở cửa thang máy vẫy tay cười với mình. Vừa rồi chính vì trốn Ruki nên cô không đi thang máy, vậy mà vẫn bị cậu ta tìm được, con tức giận nổi lên, cô tiến lên phía trước đá vào chân cậu ta: "Rót cuộc cậu muốn làm gì hả? Vô vị quá mức rồi đó!"

Cậu ta nhanh nhẹn tránh, dường như còn thấy oan ức: "Do anh Aki nhà chị nhỏ mọn, chị đá tôi làm gì chứ?"

"Đã biết anh ấy nhỏ mọn mà còn trêu đùa, tôi không đá cậu thì đá ai đây hả?"

"Oa! Chị đánh thật đấy à?" Ruki tránh ngược tránh xuôi, trong hành lang tầng hầm yên tĩnh, tiếng động của hai người vô cùng vang vọng. Sau khi lần tránh tiếp, có vẻ như nghe thấy tiếng bước chân trên hành lang nên Ruki vội vàng tỏ ý đình chiến. Tiểu Ái cho rằng cậu ta lại đang giở trò, nhân cơ hội đá cho cậu một cái, kết quả vừa quay đầu thì thấy mấy người bảo vệ mặc áo đen đeo kính râm đang đứng ở lối hành lang nhìn họ... Gặp phải quý rồi, giữa trời tối mà còn đeo kính râm.

"Là vệ sĩ của cậu à?" Tiểu Ái toát mồ hôi như mưa, liệu cô có bị vây đánh không đây?

Ruki nheo mắt nhìn một lúc: "Không phải, mấy người này tôi không quen. Chắc là bảo vệ ở nơi này thôi!"

"Bảo vệ?" Ánh mắt của đối phương hướng về phía Tiểu Ái có phần không tốt lành, Tiểu Ái có cảm giác họ không phải bảo vệ, lúc đang hoài nghi, mấy người áo đen đó bước vội về phía cô, người đàn ông dẫn đầu nói năng không được lịch sự cho lắm: "Cô là Dung Tiểu Ái?"

"Đúng vậy, muốn ký tên sao?" Tiểu Ái nhếch lông mày.

Người đàn ông đó không nói gì, quay đầu nháy mắt ra hiệu với những người đi cùng phía sau, hai người lập tức bước lên tóm lấy tay cô, còn có một người cầm khăn bịt mũi cô.

Bất cóc!?

Những người đó vốn dĩ không định bắt cóc Ando Ruki, chỉ thấy phiền phức khi Ruki gây rối nên đã đánh vào gáy, rồi kéo cậu ta đang hôn mê bất tỉnh trong chiếc xe tải.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Người đứng sau lưng

Lần bắt cóc này, quả nhiên không hề giống với lần trước có máy bay tư nhân, nữ tiếp viên hàng không dịu dàng và món bò bít-tết thơm phức.

Sau khi bị ném vào xe, hai mắt Tiểu Ái bị bịt kín mít, đường đi lắc lư rất lâu, theo suy tính của cô, chắc là đã ra khỏi khu thành phố ồn ào đến một vùng ngoại ô yên tĩnh. Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại, mấy người đàn ông đó mở cửa xe đẩy Tiểu Ái ra ngoài, dưới chân là mặt đường vô cùng gồ ghề, sau khi có tiếng mở cửa sắt truyền đến, cô bị đưa vào phòng, ném đến một góc tường. Miếng vải bịt mắt được tháo ra, mấy người đàn ông đó lấy điện thoại của cô, ném Ando Ruki đang hôn mê bất tỉnh xuống bên cạnh rồi đi ra ngoài.

Sau khi cánh cửa sắt bị khoá lại, Tiểu Ái mới kéo miếng gẻ trên miệng ra, quan sát bốn xung quanh. Căn phòng này giống như một nhà kho nhỏ, không có cửa sổ, trần nhà rất cao, phía trên mở hai khe hở để thông khí, dưới ánh trăng lờ mờ, cô cũng có thể thấy Ando Ruki bên cạnh. Trong phòng chất một đống đồ gỗ, Ruki xiêu vẹo dựa vào khúc gỗ nằm bất động.

Tiểu Ái dịch đến phía Ruki, thấy cậu không có vết thương nào, chắc chỉ do mê man bất tỉnh mà thôi. Cô thở dài, ngồi dựa vào khúc gỗ bám toàn bụi bặm trên nền nhà.

Vào buổi tối lễ trao giải, cô bị người ta bắt cóc từ gara cá nhân, nghĩ đi nghĩ lại chuyện này thật kì lạ. Còn nữa, mấy người đó trước khi ra tay đã hỏi tên cô, điều này chứng minh rằng họ đến là có mục đích. Là ai? Trong phòng tiệc đều là các ngôi sao nổi tiếng, những người đó đã có bản lĩnh trà trộn vào bên trong, thì có lẽ bắt bừa người nào đó có phải tốt hơn nhiều so với bắt cô không? Chẳng lẽ cô bị người ta báo thù sao?

Tiểu Ái ngẩng mặt lên than ngán thở dài, biết sớm thế này, cô thà bị ánh đèn chớp thiêu chết chứ dứt khoát không rời Dung Kỳ nửa bước.

Vì tiếng thở dài liên tục của Tiểu Ái, Ruki nằm bên cạnh đã tỉnh lại. Trước tình cảnh không gian xung quanh thay đổi đột ngột, cậu ta chưa thích nghi kịp nên sững sờ mất vài giây.

"Hello!" Tiểu Ái giơ tay ra chào: "Chúng ta đã bị bắt cóc, bây giờ chắc đang ở vùng ngoại ô. Nhưng mà cậu đừng lo lắng, lúc họ bắt cóc chúng ta, chiếc mũ bảo của tôi đã bị rơi trên hành lang, Dung Kỳ không nhìn thấy tôi, nhất định sẽ tìm khắp nơi cho mà xem."

"Bắt cóc?" Ando Ruki xoa xoa cái gáy bị đánh: "Tôi không hiểu, họ muốn bắt cóc, tại sao không trực tiếp bắt tôi, mà còn phí tay chân đối phó với chị chứ?"

"Rất hiển nhiên là nhằm vào tôi rồi!"

"Nhằm vào chị?" Cậu cảm thấy vô cùng bất ngờ: "Là ai đàn độn đến vậy, lại có thể bắt cóc chị mà không phải là bắt cóc tôi?"

"..."

"Dù sao tôi cũng khá nổi tiếng mà! Còn quyền rũ hơn chị, những người kia không thể nào không nhìn ra những điều đó chứ?... Á! Chị dùng cái gì đánh tôi đó?" Dưới ánh sáng yếu ớt, tất cả mọi thứ chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ.

Tiểu Ái vút một khúc gỗ đi, rồi đánh bằng hai tay: "Cậu mà còn không im mồm tôi sẽ gõ cho cậu hôn mê luôn. Thằng quý, chúng ta bây giờ đang bị người ta bắt cóc, cậu nghĩ rằng đang đi dã ngoại đó à?" Ban đầu vì ra tay giúp đỡ mà Ruki bị liên lụy nên Tiểu Ái có chút cảm kích, nhưng bây giờ nghe giọng điệu cậu ta như vậy, cô chỉ muốn đá bay cậu ta một phát.

"Tôi chỉ phân tích sự thật mà thôi, người có ngốc đến đâu cũng biết, bắt tôi so với bắt chị có giá hơn nhiều."

"Bắt cóc nhất định muốn tống tiền, cũng có thể là báo thù đó!"

"Báo thù!" Ruki chợt ngộ ra: "Chị thăm rùi, nhất định là người điên nào đó mê mẩn anh Dung của chị, lát nữa những người đó nói không chừng sẽ đến huỷ dung nhan của chị... Á! Chị lại đánh tôi! Này, chị là con gái đó, sao có thể thô lỗ như vậy chứ?"

"Cậu mà còn tiếp tục nói vớ vẩn, tôi có thể sẽ thô lỗ thêm một chút nữa đấy!"

Ruki bị cô chẹn họng mấy câu, tức giận quay đầu đi không thèm để ý nữa, nhưng ngồi nhầm chỗ như thế được một lúc, cậu ta chịu không nổi lại lên tiếng: "Này, chị rút cuộc đã kết thù chuốc oán với ai vậy? Lúc này những người kia thân thủ rất tốt, xem ra đối phương hạ quyết tâm lắm đó!"

Tiểu Ái cũng đang nghĩ về vấn đề này, kế hoạch của đối phương chu đáo, cẩn thận, mà còn thông thuộc mọi hoạt động của buổi tối hôm nay, biết ra tay từ đâu, lúc nào. Chắc chắn người đứng đằng sau phải là người trong nghề. Nhưng rút cuộc người đó là ai chứ? Có ai lại tích tụ oán hận với cô như vậy, đến nỗi không sợ phạm pháp, phải bắt cóc cô cho bằng được.

Lẽ nào... là cô ta?

Trong đầu Tiểu Ái chợt vụt lên khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng lại tràn đầy oán hận. Lần đó ở Sun, Vy An bị Thái Thái Dạ mắng đuổi đi sau đó không thấy xuất hiện nữa, nếu cô ta ôm hận, lên kế hoạch bắt cóc lần này thì cũng khá hợp logic.

"Chị nghĩ đến ai vậy?" Ruki nhận thấy cảm xúc của Tiểu Ái có sự thay đổi.

Tiểu Ái không trả lời, bên ngoài căn phòng yên tĩnh chợt truyền đến tiếng bước chân loạn xạ, chắc là đám người vừa rồi.

"Đi vội như vậy, lẽ nào đang theo lệnh đến huỷ dung nhan của chị?" Ando Ruki lên tiếng, rất nhanh sau đó liền bị Tiểu Ái đánh một cái.

Trong khi hai người bị bắt cóc mà tâm trạng lại không quá lo lắng, thì tại một nơi khác của thành phố, dưới ánh sáng đèn trong suốt, một người ruột gan lại nóng như lửa đốt.

Trong hành lang gần gara chuyên dụng, phía cảnh sát đang kiểm tra kĩ hiện trường.

Căn cứ theo chiếc mũ của Tiểu Ái đánh rơi ở đường hầm cùng những hình ảnh mà máy camera kiểm soát ở góc tầng hầm ghi lại, cảnh sát xác định Tiểu Ái và Ando Ruki đã bị bắt cóc khoảng gần hai tiếng đồng hồ. Đó là hoạt động bắt cóc có kế hoạch và sắp xếp tỉ mỉ, cẩn thận, còn cụ thể là vì tiền hay vì mục đích nào khác thì bên cảnh sát đã thành lập một tiểu đội chuyên án tiến hành tìm kiếm phạm vi xung quanh.

"Anh cứ yên tâm! Bất kể muốn tống tiền hay có mục đích khác, băng nhóm bắt cóc nhất định sẽ gọi điện tới." Vì một người bị bắt cóc trong đó là ngôi sao nước ngoài, nên phía cảnh sát đã phái tới xe điều tra chuyên phụ trách theo dõi và nghe trộm. Trong xe, người cảnh sát an ủi Dung Kỳ và Nanka vài câu, rồi hướng dẫn thành viên trong đội bắt đầu triển khai công việc.

Dung Kỳ ra khỏi xe điều tra, cúi đầu xem điện thoại.

Chiếc điện thoại đã được bên cảnh sát lắp đặt thiết bị tiếp nối nghe trộm, chỉ cần đối phương gọi điện đến, trong thời gian nhất định, có thể tìm ra vị trí của họ. Anh hiểu lúc này mình nên bình tĩnh, nhưng sau khi thấy cảnh tượng Tiểu Ái bị bắt cóc trong băng ghi hình giám sát, anh không thể nào khống chế được cảm xúc của mình. Cảm giác lo lắng, bất an khiến Dung Kỳ gần như phát điên. Anh rút điện thoại nhứ chặt mày suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn ấn nút gọi số trên màn hình.

"Alo?" Người nhận cuộc gọi một lúc sau mới nghe máy, giọng khàn đặc, mang theo sự mệt mỏi nặng nề, bên cạnh dường như còn có tiếng rên rỉ của phụ nữ: "Chuyện gì vậy, mau nói?" Giọng điệu của anh không hề thân thiện chút nào, vì đương nhiên cái tên hiển thị gọi đến không phải là người anh muốn giao thiệp.

"Cậu nghe cho rõ, chuyện này vô cùng quan trọng, tôi muốn nhờ cậu giúp tôi điều tra gấp người chủ mưu phát tán tin tức đó trên mạng."

"Tin tức gì?"

"Tin quan hệ anh em của mình và Tiểu Ái."

"Dung Kỳ! Bây giờ cậu đang chế giễu mình đấy phải không?" Giọng nói ở đầu bên kia càng khàn hơn nhưng lại lộ rõ sự tức giận.

"Mình cần phải tìm được người đó!" Dung Kỳ dừng lại, giọng nói lạnh lùng rất mệt mỏi song cũng vô vùng sắc bén: "Thái Dạ, hai tiếng trước, Tiểu Ái đã bị bắt cóc."

Tiếng bước chân dừng lại ở một chỗ nào đó bên ngoài cửa, hai người trong phòng đang tận lực áp má lên chiếc cửa sắt dày lạnh băng, cố gắng nghe rõ nhất cử nhất động ở bên ngoài.

Một người bên ngoài có vẻ như đang nói chuyện qua điện thoại.

Theo những gì cô nghe được thì hình như anh ta đang bàn luận giá cả với ai đó. Cuộc nói chuyện diễn ra không được thuận lợi cho lắm, khẩu khí của người đàn ông đó vô cùng bất bình, thanh âm thô như một tờ giấy ráp.

"... Ban đầu là một người, bây giờ lại thêm một người nữa, mà còn là nhân vật phiền phức, cảnh sát đang đồ xô đi khắp nơi tìm hắn... Tôi chỉ nói đến đây thôi, dù sao nếu anh không trả thêm tiền thì đến ngày mai chúng tôi sẽ thả họ ra... Vậy thì được. Tuy nhiên để đề phòng bất trắc, chúng tôi sẽ lấy tiền trước... Không được, lần này phải lấy tiền mặt. Tôi không quan tâm anh như thế nào. Nói tóm lại, trước khi trời sáng không có tiền, tôi sẽ lập tức thả người!"

Điện thoại có vẻ đã ngắt, người đàn ông và đồng bọn nói nhỏ với nhau vài câu, tiếp đó tiếng bước chân lại dần đi xa.

Bây giờ Tiểu Á đại khái đã hiểu, bên ngoài căn phòng nhỏ này, ít nhất có ba người đang canh giữ, người đàn ông có giọng nói giống như tờ giấy ráp đó là đại ca, chính xác là người nhận tiền của người khác nên mới bắt cóc cô.

Vấn đề là người giật dây rốt cuộc muốn bảo bọn chúng làm gì?

"Huỷ dung nhan? Mưu sát? Chị nói thử xem sau khi thủ tiêu chị, bọn họ sẽ phanh thây hay là ném xuống hồ?" Ando Ruki không nói được câu tốt lành nào, nhưng mà lần này cậu ta rất thông minh khi chạy đến một góc rồi mới mở miệng, đề phòng Tiểu Á tức giận mà giáng cho một trận.

"Cậu câm miệng đi! Cậu cho rằng sau khi chúng thủ tiêu tôi xong sẽ thả cậu chắc?" Cô khẽ rít lên mấy tiếng, tâm địa xấu xa nổi lên: "Nói không chừng bọn chúng thấy cậu hấp dẫn như vậy, XXOO trước rồi mới giết cũng không chừng."

"Nhưng tôi là đàn ông, chị mới là phụ nữ."

"Cái đó cũng chẳng sao, lúc debut không phải cậu đã giả gái đó ư? Hơn nữa, còn vì thế mà được nổi tiếng, nói không chừng bọn chúng đã thèm cậu nhỏ dài từ lâu rồi ấy chứ!"

Bị chọc đúng chỗ đau, Ando Ruki bỗng nổi cơn tam bành: "Đó là công việc. Chị đừng có dùng giọng điệu như vậy mà nhấc tôi!"

"Cậu vẫn không nói được câu nào xuôi tai à?"

"Bây giờ tôi đang vì chị mà bị liên lụy, để tôi xả giận một chút cũng không được sao?"

Câu trả lời cho Ruki là một thanh gỗ khá nặng, Ruki lần này không để yên nữa cũng tìm một mảnh gỗ trên mặt đất ném lại. Tiểu Á bị ném trúng đầu gối, đau đến mức phải nghiêng răng nghiêng lợi, tiếp đó lập tức tìm một miếng to hơn ném về phía Ruki.

Không lâu sau, mấy người đang canh giữ ở ngoài cửa nghe thấy trong nhà kho phát ra những tiếng lộp bộp kỳ lạ, chúng nhìn nhau, một người trong đó bước đến mở cửa, hai người còn lại đứng lùi hai bên, đề phòng người bên trong bất ngờ xông ra tháo chạy.

Tuy nhiên, tình hình trong căn phòng lại khiến họ hơi bất ngờ. Trong tình huống thông thường, bên phía bị bắt cóc nếu không đồng tâm hợp lực tìm cách trốn chạy thì cũng sợ hãi thu người trong một góc run rẩy. Thế nhưng, hai người này không thuộc loại nào cả, những đồ gỗ bỏ đi trong phòng đều bị ném khắp nơi, giống hệt một trận chiến. Thấy chúng mở cửa, Ando Ruki phui bụi trên quần áo, chỉ vào Tiểu Á nói: "Các người bắt cóc chị ta đến đây nếu muốn làm gì thì làm đi chứ, còn không mau ra tay nhanh đi!"

"Câm miệng! Thằng nhóc chết tiệt!" Lại một miếng gỗ nữa bị ném tới, bởi vì người ném đã sức cùng lực kiệt nên kết quả không cẩn thận ném trúng người đàn ông đó. Tiểu Á hô lên một tiếng "Xin lỗi! Lỡ tay!" Khuôn mặt người đàn ông đó giật giật, nhưng vì đại ca dặn dò không được ra tay nên chỉ quát lên mấy câu nghiêm khắc, định đóng cửa lại.

"Đợi một chút!" Tiểu Á gọi hắn lại, rút ra một trăm tệ từ chiếc túi bên mình: "Cái đó... thực ra bữa tối tôi còn chưa được ăn, bây giờ thực sự hơi đói, các người có thể làm chút đồ ăn đem đến đây được không? Cái gì cũng được, đương nhiên nếu là thịt nướng, mì xào thì càng tốt."

Một tờ bạc màu đỏ được đưa đến trước mặt, người đàn ông đó hơi ngó người ra. Đã làm xã hội đen bao năm nay, những chuyện như đánh nhau, cướp bóc, bắt cóc hắn đã làm không ít, nhưng chưa bao giờ thấy người bị bắt cóc nào có thể buồn cười đến như vậy.

"Dung tiểu thư! Hiện tại cô đang là người bị bắt cóc đó!" Người đàn ông đề tóc đầu đinh lăm lăm.

"Tôi biết chứ!" Dáng vẻ Tiểu Á như muốn nói chỉ có anh không hiểu mà thôi: "Tuy nhiên, theo hiểu biết của tôi, ông chủ các người còn chưa nhận được tiền, nếu như trước khi trời sáng mà không nhận được, các người sẽ phải thả tôi ra. So với việc để tôi đói đến sáng, thì không bằng bây giờ quan tâm một chút, sau này có cơ hội, có thể sẽ cần đến sự giúp đỡ của tôi không chừng đó!" Nói xong, Tiểu Á lại rút ra thêm một trăm tệ nữa, hai tờ cùng đưa ra trước mặt hắn: "Tôi chỉ có từng này, giúp đỡ chút nha!" Tiểu Á ra sức chớp chớp mắt với hắn.

Trả lời Tiểu Á là một tiếng rầm, cánh cửa sắt bỗng đóng sầm lại trước mặt cô. Ando Ruki đứng bên cạnh cười vỡ bụng: "Chị lại còn liếc mắt đưa tình với hắn nữa. Buồn cười quá! Ha ha ha!"

"Câm miệng!"

"Còn nữa, chị đến để bước trên thảm đỏ, vậy mà trên người lại chỉ mang có hai trăm tệ thôi sao, có quá buồn xin không vậy?"

"Bước trên thảm đỏ đâu cần phải dùng đến tiền."

"Anh Dung nhà chị khắt khe với chị phải không?" Ruki vẫn đang cười: "Nhưng mà không sao, nếu như ngày nào đó không chịu nổi nữa, chị cứ tìm tôi, tôi sẽ cho chị rất nhiều tiền tiêu vặt."

Lúc Tiểu Á tìm khúc gỗ định ném lần nữa thì cánh cửa sắt lại mở ra, là người đàn ông đầu đinh lúc nãy, hắn thấy thanh gỗ trong tay cô, khoé miệng lại giật giật một lúc.

Anh ta đặt ở cửa hai chai nước và hai cái bánh bao: "Thứ cô cần không có, đói bụng thì ăn cái này!" Cũng không đợi Tiểu Á trả lời, hắn ta lắc đầu đóng cửa lại.

Hai người đều đang ngẩn người, nhưng Tiểu Á phản ứng trước, trong nháy mắt cầm lấy nước và bánh bao: "Thế nào! Lúc này mà không chi tiền thì có thứ để ăn sao? Liếc mắt đưa tình nhiều khi vẫn rất là hữu dụng. Cậu có muốn ăn không?" Tiểu Á tỏ vẻ vui mừng khi thấy Ruki ngoảnh mặt đi: "Cũng tốt, tôi ăn một cái, để lại một cái dự trữ."

Ando Ruki chống đỡ đến nửa đêm thì không chịu đựng được nữa, đồ có thể không ăn, nhưng không uống nước thì thực sự không chịu nổi. Mấy năm nay cậu rất nổi tiếng, ngày nào cũng com no áo ấm, cho dù thỉnh thoảng phải ăn kiêng cũng không đến mức giống như bây giờ. Ngồi trong căn nhà kho chứa đồ gỗ mục nát, không ăn, không uống, không ngủ.

Ruki lăm bắm lấy nước từ chỗ Tiểu Á, lúc đang bị cô cười nhạo, thì cánh cửa sắt lại mở ra. Lần này bước vào không chỉ có ba người canh giữ kia, mà còn xuất hiện cả tên đại ca có giọng nói thô như tờ giấy ráp.

Trong tay hắn cầm một chiếc túi da bò rất dày. Theo trực giác Tiểu Á đoán bên trong đó chắc chắn là tiền. Mặt cô sa sầm, xem ra người chủ mưu đã chuyển tiền đến, và họ chuẩn bị ra tay rồi.

Quả nhiên, sau khi tên đại ca kia mặt mày mãn nguyện đập đập vào túi da bò liền hướng về đám thủ hạ nháy mắt, hai người đàn ông bước về phía Tiểu Á. Khi thấy chúng càng lúc càng tiến đến gần, trong đầu Tiểu Á nhanh chóng loé lên một ý nghĩ. Bất thành linh, cô giơ tay ra: "Khoan đã!"

Tên đại ca vốn định quay đầu bỏ đi liền ngoảnh mặt lại, dựa vào ánh trăng, cô thấy hắn đang nhíu đôi mày thô kệch của mình.

"Tôi muốn bàn chuyện làm ăn với ông!" Tiểu Á nuốt nước bọt, tiếp tục nói: "Tôi biết, ban đầu nếu người giật dây đằng sau kia không tăng thêm tiền, đến lúc trời sáng ông sẽ thả chúng tôi đứng không? Bây giờ, số tiền này ông đã nhận được rồi, vậy ông có muốn món tiền nhiều hơn nữa không? Ý của tôi là, ông chắc hiểu rõ hai người bọn tôi là những người như thế nào, tiền không là vấn đề. Ông thả chúng tôi, chúng tôi đưa thật nhiều tiền cho ông."

Tên đại ca kia có vẻ hứng thú: "Ồ, Dung tiểu thư, cô định đưa bao nhiêu tiền để mua mạng sống của mình vậy?"

Tiểu Á ước lượng độ dày trong túi tiền trong tay hắn ta, chắc có lẽ không một trăm nghìn tệ, cộng thêm số tiền trước đó, cô đưa ra con số: "Năm trăm nghìn tệ."

Người đó bật cười, vẫn là thanh âm rất khó nghe, hơi giống với tiếng vịt đực kêu.

"Bé con! Cả người cô ngay đến năm nghìn tệ cũng không có, vậy mà dám nói năm trăm nghìn tệ." Tên đại ca vừa dằn dò, hai tên thủ hạ lập tức người bên trái, người bên phải nắm chặt tay Tiểu Á.

"Bây giờ tôi không có nhưng bạn trai tôi có. Anh ấy là đạo diễn quốc tế, chỉ một bộ phim điện ảnh vớ vẩn thôi cũng đã thu nhập tới bảy con số, các người cứ gọi điện hỏi anh ấy đòi tiền! Bất cóc không phải đều vì tổng tiền hay sao, các người không tìm tôi đòi tiền thực sự quá lãng phí..."

Lần này ngay cả đến Ando Ruki cũng không nhịn được, cậu thở dài, kéo Tiểu Á trong tay hai người đàn ông lại, vô cùng hào sảng rút tờ chi phiếu mỏng và bút trong túi áo ra, kê lên vai Tiểu Á viết một số tiền: "Đây là hai triệu tệ. Các người lấy đi, sau đó thả chúng tôi, việc này đến đây là kết thúc."

Tiểu Á rất ngạc nhiên, hai triệu tệ! Thằng nhóc này điên rồi sao?

Tên đại ca đó nhận lấy tờ chi phiếu rồi soi dưới ánh trăng nhìn kỹ càng.

"Đó là thật, nếu ông thực sự không yên tâm, có thể đợi khi trời sáng, lúc ngân hàng mở cửa thì đến lấy tiền rồi thả chúng tôi cũng được." Ando Ruki đặt xong chi phiếu, về mặt nghiêm túc kéo Tiểu Á ra phía sau. Từ phía sau Tiểu Á chọc vào vai Ruki, cậu ta chau mày nhìn cô, tỏ ý nên yên lặng đừng nóng vội.

Tiểu Á nhìn chằm chằm vào cái gáy cao hơn cô rất nhiều của Ruki, chớp chớp mắt. Thằng quý! Vào giây phút nguy cấp cũng khá đáng tin cậy chứ!

Hai người cho rằng, tên đại ca kia nhất định sẽ động lòng, nhưng đối phương lại đem tờ chi phiếu vừa cầm đưa về phía họ mỉm cười: "Xin lỗi! Tiền tôi đã nhận rồi, chẳng qua coi như các người đen đui, người đó lúc nãy đưa tiền có nói không yên tâm, nhất định muốn chứng kiến tôi ra tay. Các người cũng biết, chúng tôi là nghề này cũng có quy tắc của nó, đến trước xếp trước, tiền thì tôi muốn, nhưng người... tôi không thể thả! Ra tay!"

Bầu không khí trong nhà kho bỗng chốc trở nên căng thẳng, hai bên đều trong tư thế chuẩn bị sống chết một phen. Ruki nằng nặc vài câu bằng tiếng Nhật. Tiểu Á không hiểu, chỉ thấy cậu ta cùng ba người đàn ông bước lên đánh nhau. Cô lùi về phía sau hai bước, tìm một khúc gỗ to thô ráp, đứng bên

canh tập kích không ngừng. Trong giây lát, tình hình đã vô cùng hỗn loạn, Ruki lên kéo Tiểu Ái nhỏ giọng nói: "Đợi chút nữa tôi giữ chặt bọn chúng, chị mau chạy đi đây!"

Dung Tiểu Ái không dám tin liếc nhìn Ruki, thì một lần nữa cậu đã xông lên vật lộn với đối phương. Vì đóng phim nên cậu đã từng theo võ sư học võ, nhưng đối phương người đông thể mạnh, Ruki bây giờ chỉ cố gắng kéo dài thời gian, sau một cú đá, cậu đã bị người ta khống chế, nhưng đồng thời cũng sống chết giữ chặt đối phương.

"Lúc này!" Cậu hướng về phía Tiểu Ái hét, trong chớp lát đầu cô trống rỗng vội cầm khúc gỗ chạy về phía tên đại ca ở bên cửa, hấn vô thức tránh ra lùi về phía sau, Tiểu Ái nhân cơ hội đó xông ra ngoài. Tuy nhiên, Tiểu Ái chỉ chạy được mười mấy bước chân... Vào sáng sớm đầu thu ở vùng ngoại ô thành phố, bên ngoài một nhà kho bỏ hoang này, lại xuất hiện một người cô quen biết.

"Tiểu Ái, chạy gấp vậy sao, đi đâu thế?" Đối phương cười u ám, khuôn mặt vốn điển trai vào lúc này tràn ngập sự hung tợn méo mó.

Tiểu Ái chỉ cảm thấy trong đầu râm râm, tất cả sự hoang mang, lo lắng đều dường như biến mất hoàn toàn sau tiếng râm râm đó, mọi cảm xúc kịch liệt vừa cuộn cuộn kia cũng lần lượt bị nhấn chìm.

Sao lại có thể là hấn - Hứa Kỳ Dương?

Cái tên này, kể từ hồi lớp 10 đã luôn đeo bám cô. Niềm vui mỗi tình đầu, sau đó là nỗi buồn thất tình, sự thờ ơ khi làm rõ chân tướng và sự căm ghét khi gặp mặt, nhưng Tiểu Ái không ngờ, giờ đây cô lại có cảm giác như thế này. Ngoài sự bình tĩnh và nổi tức giận, trên khuôn mặt cô còn bất giác nở một nụ cười lạnh lùng, ngay cả liếc nhìn một cái thôi cũng cảm thấy như là điều si nhục.

"Anh quả nhiên là đồ biến thái!" Tiểu Ái nhìn hấn chăm chăm, chỉ thấy mình năm đó giống như nhân vật chính trong một tiết mục dờ hoi, quá hối hận!

"Cô muốn nói sao tùy cô, nói tóm lại ngày hôm nay người gặp phải chuyện biến thái là cô! Dung Tiểu Ái..." Ánh mắt hấn bỗng trở nên u ám lạnh lẽo: "Tôi phải đòi lại đầy đủ tất cả mọi thứ mà cô đã hại tôi mất đi."

"Đồ thần kinh! Tôi hại anh khi nào?"

"Cô không có, nhưng Dung Kỳ thì có. Hấn cũng quá tuyệt tình đó, chỉ vì xả con giận, mà có thể chụp ảnh tôi với người đàn bà khác rồi đưa đến chỗ Thang Ân Nặc. Nhìn bộ dạng cô thế này chắc là không biết gì cả. Hừ, rất vô tội nhỉ? Cô đừng nhìn tôi, lần này tôi sẽ không nể tình cũ nữa đâu!"

Trong nhà kho, Ando Ruki đã bị đám người bắt cóc thu phục, một người canh giữ cậu, ba người khác thì đều xông ra vây quanh.

Tiểu Ái nắm chặt hai bàn tay, im lặng trợn mắt nhìn Hứa Kỳ Dương.

"Yên tâm, tôi sẽ không ngốc đến mức giết cô. Cô sẽ được quay về, chẳng qua là..." Hấn giờ chiếc máy quay phim DV trong tay lên: "... Sau khi để lại một đoạn video đặc sắc."

Lờ mờ đoán ra âm mưu của Hứa Kỳ Dương, Tiểu Ái liền hung hăng đá mạnh một cái, hấn vội tránh nhưng vẫn bị đá trúng bụng dưới, tức tối nhìn cô thù hằn, đưa máy camera DV cho người bên cạnh. "Đi! Kéo cô ta đến nơi sáng một chút, quay đặc sắc vào cho tôi."

Chiếc DBS màu trắng bạc lao như bay trên đường quốc lộ vào sáng sớm. Trên ghế lái, Thôi Thái Dạ chỉ mặc nguyên một chiếc áo somi trắng sọc, quần áo trông không được chỉnh tề. Nhưng vào lúc này, hoàn toàn không có ai chú ý đến những điều đó.

"Cậu xác định hấn ta lái xe về hướng này chứ?" Thôi Thái Dạ chăm chú nhìn về phía trước, những ngón tay nắm chặt vô lăng đã nổi gân xanh.

"Theo lời nhân viên quản lý toà nhà cùng tư liệu giám sát trên đường từ phía cảnh sát thì đúng là hướng này." Khuôn mặt Dung Kỳ đóng băng, tựa như bức tượng điêu khắc vô cảm.

"Ra khỏi thành phố rồi đó, có tin gì mới chưa?"

"Vẫn chưa, cố gắng nhanh một chút! Hấn đến muộn như vậy mình có dự cảm không lành."

"Biết rồi!" Mặc dù tốc độ xe đã gần tới 120km/h, nhưng Thôi Thái Dạ không hề phản bác, lập tức nhấn ga, phóng xe như điên trên đường quốc lộ.

Trên đường, phía sau chiếc DBS màu trắng bạc còn có hai chiếc xe phóng như bay, bên trong có cảnh sát. Vì để tránh đánh rắn động cỏ nên tất cả xe cảnh sát đều không được sử dụng. Sau khi đi vào phạm vi ngoại ô, Thôi Thái Dạ giảm dần tốc độ, hạ cửa xe xuống, hai người bắt đầu quan sát bốn xung quanh bãi đất hoang yên tĩnh, tối đen như mực.

"Ở kia có một con đường nhỏ." Dung Kỳ ra hiệu bảo Thôi Thái Dạ dừng xe, sau đó quan sát trên đường.

"Thế nào rồi?"

"Có dấu vết bánh xe." Dung Kỳ nhanh như bay nhảy lên xe: "Lái xe về phía đó!"

Chiếc xe rẽ vào một khu đất lầy lội cỏ dại mọc um tùm, phát hiện phía trước lờ mờ có ánh đèn, một căn nhà và bóng xe. Thôi Thái Dạ ngay lập tức tắt máy, thông báo cho đám cảnh sát phía sau. Bên phía cảnh sát để lại vài người canh giữ, số còn lại chia làm hai đường, chia nhau bao vây tấn công từ hai

hướng trái phải.

Vào sáng sớm vào vùng ngoại ô hoang vu lại diễn ra một trận hỗn chiến. Hai người đàn ông đang xiêu vẹo dựa vào một góc trước nhà kho hút thuốc, hoàn toàn bị động trước sự xuất hiện của phía cảnh sát nên rất nhanh sau đó bị đánh úp xuống mặt đất. Tên đại ca ngồi trên chiếc xe bên cạnh nghe tiếng động liền chạy đến, thấy tình hình bất lợi lập tức xoay người lên xe toan tháo chạy, kết quả bị một đội cảnh sát khác tóm sống.

Như nghe được động tĩnh bên đó, vài ba người đang ông từ trong căn nhà cũ bỏ hoang bên cạnh căn nhà kho nhỏ lại xông ra, nhưng đều bị xử lý gọn từng người một.

Chiếc cửa sắt của căn nhà kho vừa mở, Thôi Thái Dạ và Dung Kỳ lập tức xông vào bên trong nhưng chỉ thấy Ando Ruki đang ngất nằm sõng xoài trong góc phòng.

Cảnh sát chạy đến khiêng cậu ta ra ngoài, sau khi sợi dây thừng thắt chặt được gỡ bỏ, Ruki mới dần dần tỉnh lại, nhìn thấy họ liền thở phào nhẹ nhõm: "Mọi người cuối cùng đã đến. Trời ơi, đám súc sinh đó đánh gãy hai xương sườn của tôi rồi, mau đưa tôi đến bệnh viện!"

Thôi Thái Dạ và Dung Kỳ nhìn nhau: "Tiểu Ái đâu?"

Thấy hai người đồng thanh, Ando Ruki chau mày: "Tiểu Ái? Không phải Tiểu Ái bỏ chạy ra ngoài báo cảnh sát nên mấy anh mới tìm được tôi sao?"

"Không có! Tiểu Ái, cô ấy đang ở đâu?" Dung Kỳ túm chặt quần áo Ruki khiến cậu ta đau đến mức hít khí lạnh, trong giây lát không nói được câu nào.

Thôi Thái Dạ nắm cổ tay Dung Kỳ: "Cậu bình tĩnh chút nào! Từ từ hỏi cậu ta."

"Không có thời gian nữa. Cậu hoàn toàn không biết Hứa Kỳ Dương là loại người như thế nào đâu." Một ngọn lửa bùng cháy cuộn cuộn trong mắt anh, nó ẩn chứa sự sôi ruột, lo lắng song cùng lạnh lẽo đến ngợp thở. Thôi Thái Dạ chưa từng thấy một Dung Kỳ với dáng vẻ như vậy. Hồi đó ở Mỹ, cho dù có vấp phải việc tồi tệ đến đâu, cũng chưa từng thấy cậu ta như vậy.

Không hỏi được Ando Ruki hướng đi của Tiểu Ái, Dung Kỳ quay sang hỏi mấy tên bắt cóc. Bọn chúng bị cảnh sát chế ngự trên mặt đất không thể động đậy, chiếc túi da bỏ đựng tiền cũng rơi trên mặt đất, những đồng một trăm tệ rơi khắp nơi dưới ánh đèn đường lờ mờ, giống như những vệt máu khô, gọi cho người ta cảm giác hãi hùng.

Tên đại ca bị đè trên mặt đất lầy lội, hai cánh tay bị trói quặt sau lưng, nhưng miệng thì không ngừng phát ra những tiếng cười nhạo báng lạnh lẽo.

Ánh mắt Dung Kỳ nghiêm lại, ra hiệu cảnh sát buông tay để hắn ta đứng lên: "Nói với tôi người đang ở đâu? Trong trường hợp này, chắc ông cũng hiểu không cần thiết phải biến sự việc trở nên trầm trọng."

Người đàn ông trước mặt mặc âu phục cao cấp, anh ta có khuôn mặt đẹp, góc cạnh hơn cả phụ nữ. Tuy nhiên đôi mắt màu trà lạnh băng nhìn chằm chằm đó lại khiến cho hắn bất giác run rẩy, trong không gian như có một sức gần vô hình giống mùi vị thuốc nổ đang bao phủ dày đặc. Đừng nói là cười nhạo, trong chốc lát ngay cả hơi thở hắn cũng không dám nữa, chỉ sợ một động tác không cẩn thận, sẽ châm ngòi nổ, khiến hắn thịt nát xương tan, hồn siêu phách lạc.

"Nói mau!" Dung Kỳ nheo mắt lại.

Tên đại ca lập tức chỉ về hướng tây nam của nhà kho nhỏ: "Đi qua cánh rừng nhỏ kia, có một căn phòng, cô ta đã bị một tên họ Hứa đem đến đó..." Hắn do dự một lúc, mới nói: "Nơi đó khá sáng, tên họ Hứa đó nói, quay phim ở đó sẽ càng đặc sắc hơn..." Hắn không dám nói quá rõ nhưng lúc này, những người ở hiện trường cũng có thể hiểu được.

"Cái gì?" Thôi Thái Dạ bước một bước dài lên túm lấy cổ áo hắn, nổi giận đùng đùng lay lay người hắn.

"Thái Dạ!" Lần này, đôi lại Dung Kỳ nắm chặt cổ tay Thôi Thái Dạ. Anh lặng lẽ kéo tay của Thôi Thái Dạ ra khỏi cổ áo người kia, rồi nhẹ nhàng phất quần áo của hắn, vuốt thẳng những chỗ nhăn lại. Khuôn mặt đẹp lạnh lùng của anh mang vẻ mặt cười mà như không, đôi môi mỏng khẽ cong, mắt nhìn thẳng vào đối phương rồi đột nhiên, anh tung ra một quyền mạnh. Mọi người xung quanh chỉ nghe thấy tiếng phịch một cái, giống như âm thanh xương cốt rạn nứt, tên đại ca kia đã gục cảm trên mặt đất kêu la thảm thiết.

Những người có mặt tại đó còn chưa kịp phản ứng lại thì Dung Kỳ đã chạy về phía ngôi nhà đối diện khu rừng nhỏ. Tốc độ của anh nhanh như bay, trong ánh sáng tối tăm lờ mờ, chỉ thấy bộ vest màu xám tro chuyển mình rồi biến mất trong khu rừng.

Thôi Thái Dạ phản ứng lại, gọi cảnh sát rồi cùng nhau đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hố Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Yêu sâu đậm

Tiểu Ái có cảm giác như mình đang nằm mơ. Cô tự nhủ như vậy, bởi nếu không phải đang mơ thì sao có thể thấy Dung Kỳ đang mỉm cười nhìn mình dịu dàng đến thế! Chẳng phải cô đã không nghe lời anh, lảng lạng một mình rời khỏi bữa tiệc, nên mới gây ra cơ sự này sao?

“Cảm giác thế nào? Có đau chỗ nào không?” Dung Kỳ cúi thấp đầu xuống, ánh nắng ngoài cửa sổ chậm rãi chiếu lên gáy và khuôn mặt nhẵn bóng như men sứ của anh, rồi khúc xạ ra những ánh sáng dịu dàng mê người.

Khi cảm nhận được đầu ngón tay lạnh lạnh đang chạm vào má, Tiểu Ái mới kinh ngạc nhận ra mình không hề nằm mơ. Đây là sự thật. Sự ngây ngốc đó của cô lọt vào mắt Dung Kỳ lại mang một hàm ý khác, trong đôi mắt sâu thẳm loé lên tia đau xót và thương tiếc, anh ôm chặt cô, giọng nói gần như trầm thì: “Không sao cả, dù có xảy ra chuyện gì thì hãy quên nó đi, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được, biết chưa?”

Dù có xảy ra chuyện gì? Sao lại xảy ra chuyện gì?

Tiểu Ái chau mày lại, đồng thời đẩy anh ra: “Anh nói như thể em bị người ta ức hiếp rồi vậy!”

Đáy mắt anh loé lên tia đau thương, chậm rãi hôn lên đầu ngón tay mảnh dẻ của cô, nhưng không nói gì.

“Đợi một chút!” Tiểu Ái không hài lòng, đồ ăn có thể ăn lung tung, nhưng sự việc thì không thể bộp méo được, Cử động một chút, cô thấy hoa mắt chóng mặt, nên chợt nhớ ra, trước khi ý thức cuối cùng mất đi, gáy cô đã đụng phải một hòn đá. “Đúng rồi, Ando Ruki đâu?”

“Ruki rất an toàn, đang ở một phòng bệnh khác. Bác sĩ nói cậu ta bị chấn thương nhẹ, nằm tĩnh dưỡng là được.”

“Em đã nói đợi một chút mà?” Cô không hài lòng đẩy cánh tay anh ra, đứng vào lúc này, Thôi Thái Dạ đẩy cửa bước vào, thấy cô đã tỉnh, khuôn mặt mệt mỏi lập tức hiện lên nụ cười: “Tỉnh rồi à, đói không? Anh vừa đi mua chút đồ ăn, đều là những món em thích đó!” Anh ngồi xuống bên một mép giường khác, mở hộp nhựa trong tay: “Em xem đi, muốn ăn gì thì tự lấy nhé!”

Lâu rồi không gặp, Thôi Thái Dạ vẫn rất đẹp trai, chỉ là một người xưa nay luôn chú trọng hình thức mà đầu tóc lại bù xù như vậy, nên cảm còn nhô lên mấy sợi râu lõm chồm, nhưng bi hài nhất vẫn là quần áo của anh đang mặc: “Chà, cúc áo sơ mi của anh còn cài nhầm kia. Thôi Thái Dạ, anh bị cướp giật đấy à?”

Dung Kỳ cười lắc lắc đầu, chỉ nhìn Tiểu Ái âu yếm. Thấy hai người đều bộ dạng kì quái giống nhau, Tiểu Ái thực sự không chịu nổi nữa: “Không phải các anh cho rằng, em thật sự bị Hứa Kỳ Dương quay cái gì đó đúng không? Không có! Anh ta hoàn toàn chưa động vào em dù chỉ một ngón tay.” Nói ra thì tình hình sau khi bị bắt cóc thật giống như một vở hài kịch vậy.

Tên Hứa Kỳ Dương biến thái kia, ban đầu cầm chiếc máy quay phim DV định quay video cô làm chuyện ấy, sau đó tung lên các trang mạng lớn, khiến cô thể nghiệm tâm trạng nhân vật chính trong lĩnh vực phim cấp ba. Nhưng đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, tên đại ca kia có bao nhiêu thủ hạ nhưng anh ta lại muốn tự mình đi quay. Tên tông phạm duy nhất đi theo lại là người đàn ông đầu đinh mang bánh bao cho Tiểu Ái trước đó.

Trong khu rừng nhỏ, theo Hứa Kỳ Dương đi vào ngôi nhà dân, khi hai người phía sau không thấy bóng dáng người đi trước, người đàn ông đang giữ tay cô bỗng lòi ra một cuốn sổ nhàu nát nói muốn cô giúp anh ta ký tên.

Ngượng quá!

Khi người bị bắt cóc phát hiện ra một trong những tên bắt cóc lại là fan hâm mộ của mình... Hơn nữa còn là fan hâm mộ đầu tiên, tâm trạng này, thực sự là... ngượng quá!

“Anh từng xem phim tôi đóng sao?”

“Ừm, đầu tiên tôi xem “Vũ điệu đào kép”, sau đó xem “An phượng lãnh nguyệt. Cô thật sự rất xinh đẹp...” Đối phương chậm rãi nói, dường như rất xấu hổ.

“Trông anh không giống với người xấu, tại sao lại ở cùng bọn chúng?”

“Tôi với họ luôn cùng sát cánh bên nhau, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện người xấu, người tốt.”

Tiểu Ái gật gật đầu: “Được rồi, thời gian gấp rút, tôi sẽ nói ngắn gọn. Tôi cảm thấy anh là người tốt, tôi rất ngưỡng mộ những người đàn ông như anh, có cá tính, có phẩm chất, có con mắt tinh tường... Haiz! Tóm lại, tôi nói với anh, người đang tìm tôi có thể bây giờ đã trên đường đưa cảnh sát đến đây rồi, các anh có thể đều bị bắt, nhưng nếu anh chịu giúp tôi, tôi bảo đảm anh có thể bình an vô sự. Dù có bị bắt, cũng sẽ không bị ngồi tù.”

“Tôi sẽ không bán đứng anh em.”

“Ai bảo anh bán đứng đâu. Bây giờ là bảo anh làm anh hùng cứu mỹ nhân. Mỹ nhân ở đây - Tôi nè, anh không phải rất yêu thích, rất ngưỡng mộ, rất sùng bái tôi sao? Anh muốn làm bọn bắt cóc tổng tiền bị tôi cả đời căm thù, hay là làm người bạn anh hùng cứu tôi hả?”

“Bạn?”

“Đương nhiên, anh cứu tôi thì anh chính là bạn bè của tôi, anh có thể cùng tôi ăn cơm, xem phim, uống cà phê, nói chuyện, ngắm sao, đi bơi...”

“...”

“Được rồi!” Tiểu Ái quyết định sử dụng tuyệt chiêu, cô kéo cổ áo người đàn ông đó, kiễng chân hôn lên má anh ta.

“...” Người đàn ông hít khí lạnh.

“Thế nào?” Cô liền hôn bên má còn lại của anh ta.

“Tôi giúp cô.” Tình anh em nhiệt huyết của tên bất cóc nào đó đã bị cảm hoá, vào thời điểm máu chốt đã chuyển hướng phản chiến, trở thành đồng minh cường tráng, khoẻ mạnh của Dung Tiểu Ái.

Vì thế, người đồng minh sau khi đi vào khu rừng nhỏ, bất ngờ đánh úp tên hèn hạ phía trước, Hứa Kỳ Dương bị anh ta cướp chiếc máy quay phim DV, đánh cho một trận, mặt mũi bầm dập hốt hoảng bỏ chạy.

“Có dừng khí lắm! Các người cứ đợi đấy!” Hắn ta như đang chạy đi tìm tên đại ca cứu binh. Tiểu Ái biết thời gian không còn nhiều, lập tức kéo đồng minh tân nhiệm chạy về một nơi khác. Nhưng vì trời tối như bung nên chưa chạy được bao xa thì đã bị trượt chân, lộn xuống một con kênh sâu, cuối cùng va đập vào hòn đá ở dưới đó mà hôn mê bất tỉnh.

Người đồng minh kia mơ hồ một lát, muốn xuống cứu cô lên, nhưng lại nghe thấy ở đằng xa có tiếng đánh nhau vọng đến. Xem tình hình thì sự việc đã bại lộ, cảnh sát đã đến, lại không biết người dưới kênh còn sống hay đã chết. Cuối cùng sự nhát gan chiếm thế thượng phong, hắn không dám ở lại lâu, lợi dụng màn đêm nhanh chóng tháo chạy khỏi hiện trường vụ án.

Chân tướng sự việc khiến cho hai người đàn ông đều sững sờ. Đương nhiên, lúc Tiểu Ái tường thuật lại, đã tự động lược đi phần miêu tả chi tiết dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ, chỉ nói người đàn ông đó tính tình khá tốt, nên cô mới may mắn thoát nạn.

“Nhưng mà, khi bọn anh tìm được em ở dưới con kênh, quần áo của em... đều rách nát rồi, nhìn rất thảm hại...” Không phải Thôi Thái Dạ muốn nhắc đến, mà chỉ hi vọng không phải vì mong mọi người yên tâm mà cô cố tình nói dối.

“Anh hai à! Anh cho rằng chiếc áo voan này dày bao nhiêu chứ? Con kênh đó sâu bao nhiêu, khắp nơi đều là sỏi đá, lúc trượt chân liền bị toạc rách đó, còn nữa... Trước đó em và Ruki cùng đánh nhau với bọn chúng, có thể không thảm hại được sao?”

Trong phòng bệnh chợt yên lặng một lúc, Dung Kỳ đang chống tay lên trái liền khẽ bật cười, Thôi Thái Dạ cũng cười nắc nẻ.

“Có gì buồn cười chứ?” Tiểu Ái khó hiểu: “Đúng rồi, bắt được Hứa Kỳ Dương chưa?”

“Lúc bọn anh đến không thấy hắn ta đâu, nhưng hắn chạy sao thoát, đám người kia đã nhận tội, trên túi đựng tiền cũng có dấu vân tay hắn, cảnh sát sẽ lập hồ sơ tố cáo hắn.” Nhắc đến cái tên này, nét mặt hai người đều thay đổi, một người mặt mày bốc hỏa, người kia đáy mắt lửa giận cuộn trào, nhưng nhìn chung đều khiến người ta có cảm giác đáng sợ đầy uy nghiêm và u ám.

Tiểu Ái rất sợ Dung Kỳ nghĩ tai nạn lần này xảy ra sở dĩ đều do cô không nghe lời nên đã vội vàng chuyển sự chú ý của họ, liên tục hỏi khi nào mình có thể xuất viện. Rõ ràng người bị chấn đoán là chấn động não mà lại muốn xuất viện thì thực sự không biết điều chút nào.

Chỉ là chấn động nhẹ thôi, đến mức phải như thế sao? Tiểu Ái dùng mũi hừ hừ: “Hai người hoà thuận với nhau từ lúc nào vậy?”

Chỉ một câu nói đó như khiến không khí trong phòng bệnh hơi trầm xuống.

Dung Kỳ liếc nhìn người đàn ông đối diện từ từ đứng dậy: “Anh đến chỗ bác sĩ hỏi thăm một lát, hai người nói chuyện đi!” Anh đẩy cửa bước ra ngoài, tạm thời để lại không gian cho họ.

Những cơn gió thu nhẹ nhàng thổi vào phòng, đem theo mùi hương thanh trong của hoa quế quấn quanh hai người. Bức tường của phòng bệnh mang màu trắng làm ánh mặt trời chiếu lên đó hơi chói mắt.

Tiểu Ái nhắm mắt, hít thở thật sâu rồi lại mở mắt ra: “Em cứ nghĩ anh sẽ rất ghét em, ghét đến mức không muốn quan tâm đến bất cứ chuyện gì của em mới đúng.”

Người đàn ông trước mặt mấp máy môi: “Đúng vậy, anh cũng cho rằng mình hoàn toàn có thể thờ ơ. Thế nhưng, rất kỳ lạ, khi Dung Kỳ gọi điện nói rằng em bị bắt cóc, những cảm xúc đó đều lặn mất tăm. Lúc đó, ngoài lo lắng cho em thì không còn gì khác nữa cả. Những chuyện trước đây, dường như chẳng còn quan trọng, chỉ cần em bình an vô sự, em muốn ở bên ai... anh đều có thể chấp nhận.”

Nụ cười của Thôi Thái Dạ hơi run rẩy, anh nhìn đi chỗ khác. Dưới ánh sáng của ban ngày, khuôn mặt anh càng hiện rõ sự hốc hác, phía dưới đáy mắt có quầng thâm, mũi thuốc lá trên người nồng nặc, dường như đã rất lâu rồi anh không được nghỉ ngơi, thư giãn.

“Thôi Thái Dạ! Em xin lỗi...” Anh của lúc này so với anh khi tức giận, phát cáu lại khiến cô càng buồn hơn. Từ trước đến nay, với bản tính vô tư thẳng thắn, rất hiếm khi cô suy nghĩ đến tâm tư của những người đàn ông bên cạnh mình. Dù là trước đó, khi anh dùng ngón tay giận định đưa cô đi gặp bố mẹ thì tâm trạng cô cũng không bế tắc như bây giờ: “Xin lỗi, ngoài câu đó ra, em thật sự không biết nói gì!”

Nụ cười trên môi Thôi Thái Dạ càng đậm hơn, anh đưa tay vuốt mái tóc rối của Tiểu Ái: “Đừng ngốc ngếch nữa, bé con! Thôi Thái Dạ là người như thế nào chứ? Giống như những lời em đã nói, chẳng qua chỉ là mối tình mấy tháng, cảm giác về nhau chưa sâu đậm, quay về làm bạn không phải càng tốt sao? Hơn nữa...” Anh hơi nghiêng người về phía sau, nụ cười có vẻ ám muội: “Nếu em hỏi Dung Kỳ, em sẽ biết tối qua khi cậu ấy gọi điện đến anh đang làm gì. Tiểu Ái, nói thực, cháo thanh đạm, quà vặt không thích hợp với anh lắm!” Anh xoa cằm, ánh mắt liếc nhìn về phía ngực của cô. Tiểu Ái lập tức hiểu ý anh, tức giận kéo cao chiếc chăn mỏng lên.

Sau câu nói đùa này không khí giữa hai người trở nên thoải mái hơn, Tiểu Ái rất hiểu kì với hành động ứng cứu tối qua, vì thế liền hỏi họ làm thế nào mà tìm được cô?

“Là Dung Kỳ tìm được manh mối. Cậu ấy cho rằng, người phát tán mối quan hệ anh em của em và Dung Kỳ trên mạng không phải tình cờ, mà là trực tiếp chĩa mũi vào hai người, hoặc là chỉ một mình em. Cậu ấy bảo anh điều tra IP của người đưa tin, lĩnh vực này Văn Nhã Định là chuyên gia, anh ta đưa ra một địa chỉ, thông qua truy xét, bên cảnh sát đã tìm ra người đó!”

“Hứa Kỳ Dương?” Tiểu Ái tiếp lời.

“Đúng vậy! Sau đó bọn anh tìm đến nhà Hứa Kỳ Dương, phát hiện ra hắn không có ở nhà. Rồi sau đó căn cứ theo lời của nhân viên quản lý và tư liệu giám sát trên đường, xác định không lâu trước đó hắn đã vội vã rời khỏi thành phố. Bọn anh cứ như vậy mà tìm được em thôi.”

“Chuyện trên mạng kia, là do Hứa Kỳ Dương làm sao? Cũng khó mà tránh được, Dung Kỳ cắt đứt mối quan hệ với Thang Ân Nặc của hắn, hẳn tất nhiên sẽ chó cùng cắn gai. Chẳng qua, từ lâu hắn đã biết Dung Kỳ là anh trai em, tìm đại một bức ảnh trước kia là được, hà tất phải phiền phức nhờ người theo dõi chứ? Còn nữa, hắn cũng quá ngu xuẩn, gửi ảnh lên mà lại dùng máy tính của nhà mình, bình thường những người làm chuyện này đều chẳng phải sẽ tìm một nhà mạng khác sao?”

Thôi Thái Dạ nhún mày lại, suy nghĩ một lát anh nói: “Thực ra, vẫn còn một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Anh quay đầu liếc nhìn cánh cửa, Dung Kỳ vẫn chưa quay lại, sau khi đóng cửa anh đến ngồi bên mép giường: “Trong lúc anh nhận được địa chỉ IP từ chỗ Văn Nhã Định thì đồng thời cũng nhận được một tin khác. Em còn nhớ những bức ảnh em và Dung Kỳ đi Pháp bị người ta chụp được, lúc bọn em vừa quay về, chuyện này đã âm ỉ, xôn xao trong nước rồi không?”

“Vâng!” Chuyện này lúc đầu cô còn nghi ngờ là do Thôi Thái Dạ làm.

Anh nhìn vào mắt cô: “Văn Nhã Định nói với anh, chuyện này... là do chính Dung Kỳ làm.” Thấy Tiểu Ái không nói gì mà chỉ nhìn mình, anh nói tiếp: “Tiểu Ái, em phải hiểu, anh hiện tại không có ý muốn phá hoại tình cảm của hai người. Ngày hôm qua lúc Văn Nhã Định nói chuyện này, anh cũng không tin. Anh ta nói, trước đó toà soạn đăng những bức ảnh của bọn em, vì lúc đầu bị hacker tấn công nên ông chủ toà soạn đã tìm một cao thủ đến sửa, cao thủ đó vừa hay là đồng nghiệp trước kia của Văn Nhã Định. Lúc anh ta giúp ông chủ toà soạn sửa máy tính, đã tiện tay copy tư liệu của ông chủ đó. Em chắc cũng biết, không phải tin tức nào toà báo cũng đăng lên, có một số tin đề cập đến chủ đề nóng của các ngôi sao, đôi khi sẽ bị người quản lý ngôi sao đó chặn lại trước khi đăng. Anh ta lấy cắp những tư liệu đó là vì muốn tìm ra một số tin tức, rồi bán với giá cao cho đối thủ toà soạn...”

“Vì thế, trong đồng tài liệu kia, người bạn cao thủ của Văn Nhã Định đã phát hiện ra quan hệ giữa Dung Kỳ với những bức ảnh đó, nên sau cùng đã nói với Văn Nhã Định, và anh ta lại nói với anh phải không?”

“Em không tin tưởng Văn Nhã Định?”

“Không, chỉ đơn thuần là vì chuyện của người bạn thân, khiến em không thích anh ta.” Văn Nhã Định là người cô căm ghét thứ ba sau Thang Ân Nặc và Hứa Kỳ Dương. “Còn nữa, anh chàng cao thủ máy tính kia chắc là hacker đã tấn công vào toà soạn đó.”

“Những chuyện đó không quan trọng, quan trọng là ở Dung Kỳ. Nếu chuyện này là thật, anh hơi khó tưởng tượng. Cậu ấy là một người nghiêm túc, sống nguyên tắc, tại sao lại có thể làm những chuyện như vậy được?” Chính vì những bức ảnh đó đã khiến Tiểu Ái phải đối mặt với bao lời mắng chửi và áp lực từ khắp nơi. Anh vẫn còn nhớ giọng điệu Văn Nhã Định khi anh ta nhắc đến chuyện này, cậu ta nói với anh: “Anh có thể theo đuổi lại cô ấy, cho cô ấy biết Dung Kỳ là người như thế nào, kỳ thực đạo diễn Aki tên tuổi, cũng chỉ là như vậy mà thôi!”

Thế nhưng, giờ đây anh nói với cô những điều này không phải vì muốn ngư ông đắc lợi, quay lại theo đuổi cô giống như Văn Nhã Định nói. Anh chỉ cho rằng, sau khi Tiểu Ái phải hứng chịu áp lực như vậy thì cô hoàn toàn có quyền được biết chân tướng sự thật.

“Tiểu Ái, dù như thế nào, anh hi vọng chuyện này chỉ là hiểu nhầm, mà dù sự thật có như thế nào chẳng nữa thì anh nghĩ cũng nên để Dung Kỳ đích thân nói với em.”

Dung Tiểu Ái nghiêng đầu, đưa ngón tay luôn theo mái tóc xoắn dài, mềm mại thờ ơ nói: “Không cần hỏi, đó là sự thật!”

Thấy anh kinh ngạc, Tiểu Ái liền giải thích: “Anh còn nhớ lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, anh bỏ em lại một mình trên đường không? Tối đó em chạy đến phòng Dung Kỳ, vì cứ nghĩ là em đã ngủ nên sau đó anh ấy đã nhận điện thoại. Nhưng anh ấy không biết, thực ra em chưa ngủ, chỉ do hơi mệt nên không muốn động dậy mà thôi. Cuộc gọi đó xem chừng là của ông chủ toà soạn, lúc đó em liền hiểu những bức ảnh ấy từ đâu mà có. Nghĩ lại cùng đúng, chuyện em và Dung Kỳ đi Pháp hoàn toàn không có mấy ai biết, nếu không phải do anh làm, vậy thì người duy nhất khả nghi chỉ có thể là anh ấy.”

“Em có vẻ như không đề ý đến chuyện này?”

“Lúc mới biết em cũng hơi khó chịu, vì những tin tức đó đã ảnh hưởng rất lớn đến em, nhưng sau đó thì em thấy chẳng sao cả. Hơn nữa, em cũng hiểu anh ấy xuất phát từ động cơ gì mà làm như vậy.”

“Là gì?”

“Đương nhiên là vì thích em thôi. Mà còn vô cùng thích, có thể vì em mà vứt bỏ đi nguyên tắc. À! Không đúng! Cái đó nên gọi là yêu mới phải!” Tiểu Á hí hửng nói, trong đáy mắt không có chút gì lo lắng cả. Nếu không xác định được anh thật sự yêu cô sâu sắc một cách vô nguyên tắc, không có điểm dừng giống như lời Trần Gia nói thì ngày hôm qua khi bước trên thảm đỏ sao cô có thể cho người phụ nữ khác tạm thời mượn vị trí bên cạnh anh chứ!

“Em cũng không ngại nói với anh rằng, ngày hôm đó khi em nói quan hệ anh em giữa em và Dung Kỳ đã bị phát tán trên mạng, người đầu tiên em nghi ngờ chính là anh, thứ hai mới là Dung Kỳ. Đương nhiên, ý nghĩ đó vụt qua rất nhanh, Dung Kỳ đâu phải đồ ngốc, đăng ảnh bọn em đi Pháp vì muốn công khai quan hệ của bọn em với mọi người, còn phát tán tin quan hệ anh em thì có lợi ích gì cho bọn em chứ?”

“Vì thế mà em đã hoài nghi anh?” Trong lòng Thôi Thái Dạ rất khó chịu.

“Được rồi! Ít hơn so với nghi ngờ Dung Kỳ, được chưa?”

“Được rồi!” Anh búng vào trán cô: “Bây giờ, em không có ý định cho Dung Kỳ biết em đã biết chuyện đó đúng không?” Thấy cô gật đầu, ánh mắt anh càng trở nên sâu xa hơn: “Tiểu Á!”

“Sao vậy?”

“Em rất yêu anh ấy đúng không?”

Thấy Tiểu Á ngây người, anh nắm chặt tay cô, trong ánh mắt sâu thẳm như toát lên sự cô đơn, lạnh lẽo: “Có thể em vẫn chưa ý thức được, cũng có thể những cảm giác đó đã tồn tại từ rất lâu trước đây, nhưng do em quá quen thuộc rồi nên ngược lại không thể nhìn rõ được... Tuy nhiên, Tiểu Á, lúc này trong mắt anh, em đã hoàn toàn là một cô gái hạnh phúc như vậy anh rất vui. Tuy người đàn ông đó không phải là anh, nhưng... nếu đối phương là Dung Kỳ, ít nhất anh còn có thể thua trong tâm phục khẩu phục. Em không thấy được bộ dạng cậu ấy ngày hôm qua lúc biết em bị Hứa Kỳ Dương đưa đi thế nào đâu, cậu ấy đã đánh gãy cằm của tên đó. Đó là một Dung Kỳ phần nộ, lo lắng, không quan tâm bất cứ điều gì. Năm đó lúc anh và em ký hợp đồng giả làm tình nhân cũng chính là vì muốn thấy một Dung Kỳ như thế, không ngờ lâu như vậy anh mới được chứng kiến. Anh nghĩ...” Anh dừng lại, trong nụ cười uể oải đó như có thêm sự gian tà: “Bản hợp đồng này, chắc không cần thiết phải giữ lại nữa.”

“Hợp đồng? Anh không phải đã vứt đi từ lâu rồi sao?”

“Trong chuyện này, anh đã nói dối em.” Ý định ban đầu của anh là cất đi, đợi đến một ngày nào đó mang tới trước mặt Dung Kỳ chọc tức cậu ta. “Chà, bé con, mặt em không đến mức sẽ biến sắc nhanh như vậy chứ?” Thôi Thái Dạ vừa nói vừa lùi về phía cửa, mang theo gối và một đồng quả đặt trên bàn. Anh kéo cửa ra, nhưng vừa ngước mắt lên thì thấy Dung Kỳ sắc mặt hơi lạnh lùng đang chuẩn bị mở cửa, rất rõ ràng đoạn đối thoại vừa xảy ra cậu ta đã nghe thấy hết. Thôi Thái Dạ rùng mình: “Thôi! Mình đi đây, bọn... cậu từ từ thu xếp nha!”

Bọn cậu? Từ này khiến cho không khí xung quanh Tiểu Á giảm đi vài độ, ở cửa ra vào, lúc này khuôn mặt điển trai trắng trẻo, hoàn mỹ đã thay thế cho khuôn mặt ung dung tươi cười của Thôi Thái Dạ.

Tiểu Á ôm chầm ngoảnh mặt đi rồi lập tức ngã xuống: “Á, choáng đầu quá! Em ngất rồi!”

“Hợp đồng giả tình nhân?” Giọng nói trong trẻo, lạnh nhạt nhắc lại nhưng từ đó như có phần tìm tòi suy xét. Tiểu Á ló mắt ra nhìn, bất chợt chạm ánh mắt anh. Được thôi, dấu sao thì cũng không thể thoát nổi, chỉ bằng cô sẽ chuyển bị động thành chủ động.

Thế nào là chủ động?

Điều mà Tiểu Á gọi là chủ động thực chất, mỗi lần đều chỉ có mấy chiêu đó. Tùy theo mức độ nghiêm trọng của vấn đề mà lựa chọn những biện pháp có mức độ khác nhau.

Lần này, tất nhiên sẽ là loại cao nhất!

Tiểu Á vén chăn ra, ngồi thẳng người, trực tiếp ôm người kia ngã trên giường.

Sau nụ hôn nồng nhiệt, ngộp thở, quần áo của hai người đều rất xộc xệch, Dung Kỳ kéo cánh tay mềm mại đang quàng trên cổ mình ra, vẻ mặt vẫn khó coi: “Dung Tiểu Á! Ngoài cách này ra, em không còn cách nào khác khiến anh không tức giận nữa sao?”

“Cách này không phải là điều mà anh thích nhất ư?” Tiểu Á vô cùng kinh ngạc. Sau đó, cô nghe thấy giọng nói tức giận của anh: “Đừng cho là lần trước ở biệt thự em chủ động kéo anh lên tầng thì có nghĩa là như vậy, lúc đó thực chất anh không biết em đang nghĩ gì.”

“Em đang nhớ đến anh!” Mười ngón tay cô đan chéo vào nhau chống lên cằm, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn, thâm tình: “Bây giờ em cũng rất nhớ anh!”

“Nhớ anh đến vậy, sao lúc đi trên thảm đỏ lại để anh dắt một người phụ nữ khác?”

“Đó là yêu cầu công việc. Anh là đạo diễn nổi tiếng, nào có thể dắt theo một diễn viên vô danh, tiểu tốt như em xuất hiện được chứ, đương nhiên phải kết hợp với ngôi sao nổi tiếng rồi!”

“Nếu đã thế, vậy thì vai anh dự định cho em, có vẻ như không phù hợp với một diễn viên vô danh tiểu tốt, anh có nên...”

“Em sai rồi! Em thành thực nhận lỗi lầm!” Vẻ nịnh bợ hiện rõ trên khuôn mặt Tiểu Ái.

“Ồ! Lỗi lầm như thế nào?” Dung Kỳ neho mắt, trông có vẻ hơi vui mừng.

“Em không nên hạ thấp bản thân, không nên tự ti về thân phận diễn viên vô danh, tiểu tốt của mình. Em nên đứng cảm đứng bên cạnh anh, nắm tay anh đi trên thảm đỏ.” Tiểu Ái nói có phần kích động, phấn chấn, giống như đọc lời thoại khi đóng phim.

Anh dùng ánh mắt ra hiệu cô tiếp tục nói.

Tiểu Ái ngậm nga: “Chuyện hợp đồng gì gì kia thật sự không phải chủ ý của em đâu. Là Thôi Thái Dạ muốn chinh em, là em bị đưa vào tròng.”

“Vậy chuyện kết hôn thì sao?” Anh nhếch mày.

“Thực ra, anh không thấy em còn rất nhỏ sao, hơn nữa không hoa, không nết cười đã nói đến kết hôn, anh sao chẳng có thành ý chút nào vậy?”

“Muốn chuẩn bị những thứ đó rất đơn giản, đợi xuất viện sẽ đi mua.”

“Thực ra, vấn đề là em cảm thấy mình vẫn còn hơi nhỏ, chưa thể hiểu được cảm giác làm vợ...” Trời ơi, rõ ràng đây chính là bức hôn rồi! Tiểu Ái trong lòng thầm chửi rủa, nhưng trên mặt vẫn cười: “Nhưng mà, em muốn hỏi anh, rốt cuộc tại sao lại phải kết hôn gấp rút như vậy chứ?” Nghiêm túc mà nói, anh còn chưa chính thức tỏ tình. Sao có thể nhảy qua khâu trung gian đi thẳng đến mục tiêu lớn nhất, lẽ nào do anh cảm thấy những anh chàng đẹp trai vây quanh cô quá nhiều nên không có cảm giác an toàn? Sợ cô có thể thay đổi tình cảm bất cứ lúc nào, sẽ không cần anh nữa ư? Đương nhiên, những câu hỏi đó cô ngại không dám nói.

Tuy nhiên, đáp án Dung Kỳ đưa ra lại càng đáng ăn đòn hơn.

“Sau khi kết hôn có thể danh chính ngôn thuận sống chung.”

“...” Thật sự cô không nên kỳ vọng rồi mà! Lòng mày Tiểu Ái nhủ lại: “Anh không thể nói những câu lãng mạn hơn sao, ví dụ như biểu đạt chút tình cảm của anh đối với em hoặc là tại sao anh muốn sống cùng em nè?”

“Tiểu Ái!” Anh mỉm cười, thư thái mà dịu dàng: “Anh không nghĩ là em sẽ để ý điều đó. Thực ra, từ trước đến giờ anh chưa từng có ý nghĩ không nói, nhưng với cách nhìn của anh, ba chữ đơn giản đó hoàn toàn không đủ để biểu đạt được toàn bộ tình cảm của anh đối với em. Từ rất lâu, rất lâu trước đây, thế giới của anh chỉ có một mình em chiếm giữ, kể từ ngày yêu em, anh đã hiểu tình cảm này sẽ là bị kịch không thể nói thành lời, nhưng anh lại không có cách nào để gạt em ra khỏi trái tim anh.”

Anh dùng hai tay vuốt má cô nhẹ nhàng, cảm nhận mềm mại của da thịt dưới đầu ngón tay: “Tiểu Ái, em mãi mãi không thể biết được anh yêu em nhiều đến nhường nào, cho dù em có thấy anh như thế nào chẳng nữa thì những tình cảm đó không bao giờ thay đổi. Tức giận, lạnh lùng, không quan tâm, cảm đoán, thậm chí đuổi em ra khỏi nhà, tất cả những điều ấy đều không có nghĩa là khi ấy tình yêu của anh dành cho em giảm đi. Đối với anh, em là người quan trọng nhất, suốt cuộc đời này có thể cùng em sống một cuộc sống yên bình hạnh phúc đến đầu bạc răng long, chính là ước mơ duy nhất của anh hiện tại.”

Tiểu Ái nhìn anh, không thể nào tin nổi vào tai mình, cô không ngờ sẽ được nghe những điều này từ chính miệng anh. Cổ họng bỗng có cảm giác bị nghẹn, cô ôm lấy anh, đưa miệng kề lên tai anh, khẽ mỉm cười: “Dung Kỳ, em cũng yêu anh!”

Tiểu Ái cảm nhận được cơ thể anh có những biến đổi, sau đó cánh tay mạnh mẽ của anh ôm chặt cô, đôi môi mềm mại, mát lạnh hoà quyện trên môi cô, bắt đầu một nụ hôn say đắm và triền miên.

Lát sau, cửa phòng bệnh bất chợt có âm thanh truyền đến. Hai người đang hôn say đắm lập tức dừng lại, nhưng bên ngoài chỉ thấy bà Dung đang đỡ ông Dung như sắp ngã. Biết tin Tiểu Ái nhập viện, họ vội vàng từ thành phố Z tới đây, chứng kiến cảnh này đã không tránh khỏi bàng hoàng. Bà Dung thấy hai người quay đầu, vội cuống quýt kêu la: “Tiểu Kỳ, mau đến đỡ bố con, cảnh tượng này lần đầu tiên ông ấy thấy, còn chưa thích ứng được. Nào, giúp mẹ đỡ bố con, mẹ tìm thuốc trợ tim!”

Tiểu Ái mặt nổi mấy vạch đen!

Thuốc trợ tim! Mẹ ơi, sao mẹ cũng nghĩ giống con vậy?

Dung Tiểu Ái vốn cho rằng chỉ với một câu “em yêu anh”, sẽ khiến cô thoát khỏi chủ đề kết hôn, nhưng không ngờ người tính không bằng trời tính.

Ngày hôm sau, lúc chuẩn bị xuất viện, một nhân vật nằm ngoài kế hoạch đã xuất hiện trước mặt toàn thể thành viên nhà họ Dung.

Người đàn ông này cắt đầu đỉnh cực ngắn, tướng mạo bình thường, thân hình cao lớn, vai u thịt bắp, khí chất rất xã hội đen... Trong tay anh ta cầm một quyển sổ, vừa thấy Tiểu Ái lập tức mặt đỏ như quả cà chua, nói năng lắp ba lắp bắp: “Dung tiểu thư! Cô... cô đỡ hơn chưa? Cái đó... cô vẫn chưa ký tên cho tôi.”

“Người hâm mộ điện ảnh.” Bà Dung đắc ý.

“Không đúng, nên gọi là fan hâm mộ.” Ông Dung hí ha hí hửng.

Gặp được ân nhân cứu mạng, Tiểu Ái vui mừng khôn xiết: “Anh không sao chứ? Bên cảnh sát có tìm anh làm phiền không?”

“Lát nữa tôi định đi tự thú, nhưng mà tôi biết cô sẽ giúp tôi đúng không?”

“Đúng! Đúng! Đúng!” Tiểu Ái liên tục gật đầu: “Nào, lại đây, tôi ký tên cho anh.” Sau khi Tiểu Ái ký tên trên cuốn sổ xong, người đó vẫn chưa có ý định rời đi, lưỡng lự như còn có lời muốn nhắn nhủ.

“Anh muốn nói gì thì cứ nói đi!” Dung Kỳ biết anh ta giúp Tiểu Ái, ánh mắt nhìn đối phương khá thân thiện.

“Cái đó, ngại quá, tôi chỉ muốn hỏi Dung tiểu thư, khi nào rảnh thì cùng tôi đi ăn cơm, dạo phố, xem phim, uống cà phê, nói chuyện, ngắm sao? Còn nữa, cái đó... hi hi, tôi muốn hỏi lần này cô sẽ lại thom tôi nữa chứ?...” Giọng nói của người đó khi thấy ánh mắt dần dần lạnh lùng, đáng sợ của Dung Kỳ thì càng lúc càng nhỏ, cuối cùng không thể tiếp tục nữa, nói một câu “làm phiền rồi” rồi quay người chạy thực mạng.

“Dung Tiểu Ái!” Tiểu Ái đang định rón ra rón rén chuồn theo sau người đàn ông đầu đinh kia thì lập tức đứng khựng lại sau giọng nói gằn thét ra lửa.

“Dung Tiểu Ái! Sao em lại đi chọc ghẹo người khác vậy hả? Đã thế còn thom hấn ta nữa.”

“Em không có mà...” Tiểu Ái lập tức nùng nịu, mong được thương xót.

“Được lắm!” Anh dường như đã hạ quyết tâm: “Sau khi xuất viện chúng ta sẽ lập tức đi mua nhẫn!”

“Hả?” Tiểu Ái bị bắt ngờ, đứng ngây lặng.

“Bố mẹ! Con và Tiểu Ái chuẩn bị kết hôn, làm phiền hai người thông báo cho họ hàng và bạn bè!”

Ông bà Dung như bị sét đánh trúng, ngồi thừ người ra.

“Anh thấy đấy, bố mẹ đều không đồng ý!”

“Im lặng là thừa nhận, coi như bố mẹ đã đồng ý!” Dung Kỳ nắm chặt mười ngón tay kéo Tiểu Ái: “Đi thôi! Mua nhẫn, sau đó cứ đăng ký trước đã!”

Trên hành lang bệnh viện, có người nào đó bị bức hôn, xót xa vô cùng, chỉ biết ép lệ chảy vào trong.

Không phải đấy chứ? Nào có ai mua nhẫn xong liền đi đăng ký ngay không? Vị đại ca chạy phía trước ời! Dù sao anh cũng phải chú ý đến hình tượng một chút chứ! Anh không thấy có bao nhiêu người đang há hốc miệng nhìn anh sao? Anh là người quang minh chính đại, là mỹ nam, là đạo diễn nổi tiếng đó nha! Xin anh để ý đến hình tượng một chút có được không?

Trời ời! Có chàng trai nào rảnh rồi, nếu không trai đẹp thì hoàng tử ếch cũng được, cầu xin các người, hãy đến cướp dâu đi!

Hết

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Mâu Hổ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.